

Thâm Sơn Có Quỷ

Contents

Thâm Sơn Có Quỷ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	65
18. Chương 18	69
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	82
22. Chương 22	89
23. Chương 23	97
24. Chương 25	101
25. Chương 26	105
26. Chương 27	110
27. Chương 28	117
28. Chương 29	123
29. Chương 30	128
30. Chương 31	135
31. Chương 32	140
32. Chương 33	145
33. Chương 34	150
34. Chương 35	154
35. Chương 36	158
36. Chương 37	161
37. Chương 38	165
38. Chương 39	170
39. Chương 40	174
40. Chương 41	178
41. Chương 42	182

42. Chương 43	188
43. Chương 44	194
44. Chương 45	200
45. Chương 46	205
46. Chương 47	210
47. Chương 48	214
48. Chương 49	218
49. Chương 50	222
50. Chương 51	225
51. Chương 52	228
52. Chương 53	232
53. Chương 54	238
54. Chương 55	241
55. Chương 56	245
56. Chương 57	248
57. Chương 58	253
58. Chương 59	256
59. Chương 60	261
60. Chương 61	265
61. Chương 62	270
62. Chương 63	274
63. Chương 64	279
64. Chương 65	284
65. Chương 66	289
66. Chương 67	294
67. Chương 68	300
68. Chương 69	304
69. Chương 70	309
70. Chương 71	314

Thâm Sơn Có Quỷ

Giới thiệu

Tiểu Xuân ngồi trong phòng, nhớ đến những lời đại sư huynh vừa nói. Một lúc sau, có người đi từ ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-son-co-quy>

1. Chương 1

Lần đầu tiên Tiểu Xuân phát hiện vườn thảo dược bị mất dược liệu là vào một đêm đầu hè.

Khi đó, nàng vừa dùng cơm tối xong, trong lúc rảnh rỗi, nàng bưng ấm trà, vừa uống trà vừa tản bộ, đi một hồi thì đi đến vườn thảo dược, trong đêm, Tiểu Xuân cười híp mắt xem xét các loại dược liệu—

Sau đó, nàng phát hiện có điều lạ thường.

Trên một mảng đất mềm rộng lớn trong một góc của vườn, có trồng rất nhiều cây cát cánh(1). Bề mặt bóng loáng không có lông, hạt màu vàng, thân cây thẳng tắp, nụ hoa màu xanh tím, tất cả đều vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng, sau khi Tiểu Xuân đi về trước mấy bước, nàng phát hiện nơi trồng cây cát cánh kia bị thiếu mất một gốc.

Tiểu Xuân: “.....”

Ban đầu nàng còn cho rằng do trời quá tối, mắt mình kém nên còn đi vòng quanh mấy vòng nhìn xem, lúc này, nàng mới thấy rõ ràng, chỗ lẽ ra được trồng gốc cát cánh kia đã bị nhổ sạch.

Nàng khẳng định là cây đã bị nhổ sạch bởi Tiểu Xuân nhận ra đây không phải là do thú hoang dã trong núi làm. Nếu thú hoang xuống núi, tàn phá bừa bãi trong vườn thảo dược, thì vườn này sẽ không chỉ bị thiếu mất một gốc cây như thế, dược liệu càng không thể nào mất luôn cả gốc rễ.

Cho nên, rõ ràng là có người trộm.

“.....” Tiểu Xuân nhìn chằm chằm mặt đất trống không cứ như đang nhìn một người đẹp khuynh quốc khuynh thành bị rách một miếng da, đau đến không muốn sống nữa.

Nhìn một lúc, Tiểu Xuân nhếch mép, ấm trà trong tay bị ném thẳng xuống đất!

—choang một tiếng, ấm trà đã nát thành mấy mảnh.

Tiểu Xuân chống nạnh, ngón tay run run chỉ lên mặt đất.

“Dám trộm dược liệu của ta, tên trộm nhà mi thật to gan—!”

Tiếng gào này của nàng hù dọa vô số chim muông trong rừng.

Cũng khó trách Tiểu Xuân tức giận, bởi vì vườn thảo dược này vốn là kế sinh nhai của nàng.

Ngọn núi cao đến không thấy đỉnh này gọi là núi Bạc Mang, Tiểu Xuân sống ở ngay dưới chân núi. Núi Bạc Mang vô cùng nổi tiếng, trong giang hồ, không một ai không biết đến nó.

Về chuyện vì sao nó nổi tiếng, có thể tóm gọn trong năm chữ — thâm sơn giấu danh kiếm.*

(*thâm sơn giấu danh kiếm: trong núi sâu có ẩn giấu kiếm nổi danh, ý nói nơi núi sâu cùng cốc thường có người tài)

Trên đỉnh núi Bạc Mang có một Kiếm Các, không giống bất kỳ môn phái nào, nơi đây không hề có Chưởng môn, thậm chí cả một cái tên cũng không có, ban đầu là do ba vị tông sư võ nghệ cao siêu ẩn cư trong núi lập ra, sau lại có thêm mấy người ngưỡng mộ tìm đến, sau đó nữa....

Ồ thì, giang hồ không bao giờ thiếu mấy người thích đến cho đủ số.

Cho nên, Kiếm Các cứ thế được lập ra. Mấy chục năm qua, ba vị kiếm khách để chết hai, còn lại một lão cũng không còn làm được gì, nghe nói bây giờ ông ấy cũng chỉ ngồi trong lầu các nghe xướng khúc, cũng không còn cầm kiếm gì nữa.

Cho dù là thế, trong mắt võ lâm nhân sĩ, Kiếm Các vẫn được xem như môn phái dạy kiếm pháp chính tông.

Vậy Tiểu Xuân là đệ tử của Kiếm Các ư?

Dĩ nhiên không phải.

Thế nhưng cuộc sống của nàng lại không lúc nào không dính đến Kiếm Các.

Kiếm Các chính vì vô cùng khác biệt với các môn phái khác, không hề có quy củ nhất định, cho nên đám người trong đó phát triển võ học chủ yếu là dựa vào hai chữ “thiết tha”, mọi người luận bàn, bù đắp cho nhau, cùng nhau tiến tới.

Chỉ là, mấy thằng nhóc tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi đôi khi trở nên mù quáng, lúc bị thương cũng cần chữa trị nhưng núi Bạc Mang lại cách thành trấn gần nhất khoảng bảy tám dặm, không có phương tiện để di chuyển. Vài hộ gia đình dưới chân núi phát hiện ra điều này nên bắt đầu trồng dược liệu, bán cho người trong Kiếm Các.

Tiểu Xuân cũng chính là một trong những người đó.

Vật sinh nhai nuôi gia đình giờ lại bị kẻ khác trộm, mặc dù chỉ bị trộm một ít mà thôi nhưng Tiểu Xuân lại nhạy cảm nhận ra đây chỉ là mới bắt đầu, một sự khởi đầu không hề tốt lành.

Tiểu Xuân trông suốt đêm ở trong vườn, cuối cùng lúc tờ mờ sáng lại không nhận được ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Tiểu Xuân dùng đôi mắt sưng tấy, tiếp tục gác đêm trong vườn thảo dược, nhưng đêm nay vẫn không hề có chuyện gì xảy ra. Trải qua hai ngày trông chừng mệt mỏi, cả người Tiểu Xuân đều trở nên bơ phờ, vào đêm kế tiếp, chưa tới giờ Tuất*, nàng đã ngã ra giường ngủ.

(*giờ Tuất: 7-9h tối)

Kết quả, đêm hôm đó, dược liệu lại mất.

“.....” Tiểu Xuân đứng trước mảnh đất không còn dược liệu, cả buổi trời cũng không nhúc nhích.

Lần này, thứ bị trộm đi không phải cây cát cánh mà là từ trường khanh(2). Cũng giống như lần trước, dược liệu cũng không bị trộm đi nhiều nhưng đều bị nhổ tận gốc, không hề dư lại chút nào.

Tiểu Xuân trở về phòng lấy một cây nến ra, cẩn thận nhìn mặt đất.

Vườn thảo dược của Tiểu Xuân đều là đất mềm, hơn nữa từ trường khanh khác với cây cát cánh, nó không được trồng ở một góc vườn mà là được trồng ngay chính giữa vườn dược liệu. Nếu như muốn trộm, nhất định phải đi đến chỗ này, thế nhưng Tiểu Xuân nhìn mặt đất một lúc lâu, gần như chôn cả mặt mũi vào mặt đất cũng không hề nhìn ra cái dấu chân nào.

Cây nến cứ cháy được một lúc, sáp nến nhỏ lên tay Tiểu Xuân, Tiểu Xuân gào lên một tiếng vội đứng phắt dậy. Nàng thổi thổi tay mình, khó tin nhìn mặt đất, thầm nói: “Là sao, không lẽ có quỷ?”

Một lúc sau, Tiểu Xuân nhìn chăm chăm mặt đất trụi lủi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Là quỷ thì sao, quỷ uống dược liệu cũng phải trả tiền!” Tiểu Xuân thở hắt ra, thổi tắt nến, cây nến bị dập tắt tỏa ra một luồng khói xanh trong đêm.

Kể từ hôm đó, Tiểu Xuân quyết chí phải bắt được tên trộm dược liệu kia.

Ban ngày ngoài việc chăm sóc thảo dược trong vườn, nàng cũng không có chuyện gì để làm, lúc nhàn rỗi nàng lại ngủ bù, để ngừa việc tối đến không ngủ đủ lại thiếp đi.

Đợi đến khi mặt trời xuống núi, Tiểu Xuân trốn trong cái lều do nàng mới dựng tạm lên. Nói là lều, thật ra cũng không rộng rãi gì mấy, sau khi Tiểu Xuân ngồi chồm hổm bên trong, ngay cả khe hở để nhét một con mèo cũng chẳng còn.

Lúc này đang là mùa hè, ban đêm ở trong núi, muỗi bay đầy trời. Tiểu Xuân dùng vải thưa che đầu, chỉ lộ ra một đôi mắt, nhìn chăm chăm về phía vườn thảo dược.

Bên tai nàng vẫn vang lên mấy tiếng ong ong của mấy loại côn trùng biết bay, trên cánh tay và đùi cũng bị đốt rất nhiều thế nhưng Tiểu Xuân chẳng thêm để ý.

Cứ như vậy, Tiểu Xuân chờ kiên trì suốt ba ngày, rồi cuộc vào đêm ngày thứ tư, nàng đã chờ được kết quả.

Đêm đó, Tiểu Xuân như mọi ngày che đầu, khom lưng ngồi dưới tấm ván gỗ trong lều. Gần canh ba, trong vườn thảo dược rồi cuộc có động tĩnh. Âm thanh kia rất nhỏ nhưng Tiểu Xuân vẫn luôn chú ý vườn thảo dược, dù động tĩnh có nhỏ cách mấy, nàng vẫn có thể phát hiện ra.

Hai mắt Tiểu Xuân sáng như đuốc, hai mắt vì thức đêm nhiều ngày mà hằn đầy tia máu, trông cứ như đang bốc lửa.

Một cái bóng đen chuyển động vô cùng nhanh.

Nhanh đến mức khiến người ta cảm thấy tên đó không phải con người.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Tiểu Xuân chính là, từ phía xa xa của vườn thảo dược chợt xuất hiện một cái bóng đen sì, không nhìn rõ hình dáng. Sau đó, cái bóng kia bỗng vọt qua, thoáng cái đã xuất hiện ở phía bên kia của vườn — cách khá gần vị trí của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân lập tức ngây dại.

Nàng đã từng nhìn thấy mấy người trong Kiếm Các tử võ, nàng biết rằng người giang hồ sẽ có khinh công, có thể dễ dàng lướt qua cự ly mấy trượng, thế nhưng vườn thảo dược của nàng ít nhiều cũng gần vài chục trượng, sao kẻ đó có thể dễ dàng từ bên kia nhảy qua đây.

Vậy mà kẻ đó đã nhảy được thật.

Không nhào qua, cũng không phải bay qua, chính là nhảy qua — giống hệt như con cóc nhảy đến.

Chỉ là, người này lớn hơn con cóc nhiều lắm. Dưới đêm đen mơ hồ, cho dù cách đó không xa nhưng Tiểu Xuân vẫn không thể nhìn rõ dáng vẻ của người nọ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét khái quát của kẻ đó trong đêm — đó là một dáng vẻ khỏe mạnh hệt như một ngọn núi.

Sau khi người nọ đến đó cũng không đứng lên, chỉ ngồi chồm hổm trên đất, đưa mắt đến, từ từ chuyển đầu như đang ngửi mùi thảo dược. Ngửi mấy cái, hẳn ta dường như đã ngửi được mùi dược liệu mình cần, chuẩn bị đào mảng đất bên dưới gốc cây đó.

Lúc này Tiểu Xuân mới bừng tỉnh, nàng thấy thảo dược sắp bị đào ra, mắt bốc hỏa, lòng lại như phát điên, nàng trừng hai mắt, gào một tiếng, gậy gậy trong tay xông đến—!

“Tên trộm kia, xem gậy đây—!!”

Động tác của nàng chỉ trong nháy mắt — ngay khi gậy vừa được cầm lên, bóng đen kia đột nhiên ngẩng đầu, cảnh giác như một con cáo núi, khi Tiểu Xuân cầm lấy gậy chuẩn bị xông ra, hẳn đã vội đào mấy cái, cầm mấy cây thảo dược, sau đó nhảy hai cái theo hướng mà ban nãy hất đã đến.

Cho nên khi Tiểu Xuân lao ra, hét “Tên trộm kia, xem gậy đây”, người nọ đã không còn ở đó.

Tiểu Xuân: “....”

Quá nhanh, khi Tiểu Xuân còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, tên trộm kia đã sớm chạy mất dạng.

Tiểu Xuân bước nhanh hai bước, đi xem vườn thảo dược của mình. Lần này người kia trộm hoàng cầm(3), thế nhưng vì Tiểu Xuân xuất hiện kịp lúc, hẳn ta không lấy đi nhiều, nói chung cũng không hao tổn gì.

Tiểu Xuân thở hổn hển, nhìn về phía người nọ chạy trốn.

“Thứ gì...” Tiểu Xuân nhe nhe răng, ôm lấy bả vai vùng vung cây gậy, sau đó trở lại phòng. Nàng trầm nghĩ, trải qua chuyện lần này, tên trộm kia có lẽ đã cảnh giác với chủ nhà, lần sau sẽ không dám đến nữa.

“Chỉ đáng tiếc là không bắt được hắn.” Tiểu Xuân nằm trên giường thở dài.

Đêm hôm đó, Tiểu Xuân nằm mơ.

Giấc mơ rất mơ hồ, xung quanh đều mờ ảo không thấy rõ, chỉ thấy ở chính giữa có một bóng người. Bóng người kia ngồi đó, chỉ để nàng nhìn thấy bóng lưng. Tiểu Xuân thử đi về phía trước, muốn nhìn gương mặt người nọ thế nhưng lại không đuổi kịp hắn. Sau đó, bóng lưng kia càng lúc càng mờ nhạt, mắt nàng cũng càng lúc càng nặng trĩu, sau đó, bóng lưng kia từ từ biến mất.

Hôm sau tỉnh lại, đầu Tiểu Xuân đau như muốn vỡ tung, nàng hoàn toàn không thể nhớ rõ giấc mộng kia.

Hít lấy gió buổi sớm, Tiểu Xuân sảng khoái bước ra khỏi cửa. Sắc trời hôm nay rất tốt, trời trong xanh, vạn dặm không hề có gợn mây. Tiểu Xuân vươn tay, đi vào vườn xem đám thảo dược.

Vừa vào vườn, nàng có cảm giác mình đã nhìn lắm rồi.

Nàng tập trung nhìn kĩ, một lần, hai lần, ba lần...cuối cùng, Tiểu Xuân không thể không thừa nhận, hoàng cầm đã bị nhổ sạch phân nửa.

Trong khi trời tốt đẹp như thế, Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy mắt mình như mờ đi. Nàng chống nạnh — hoặc như đang tự đỡ lấy lưng mình, hét lớn về phía núi sâu:

“Ta chơi với mi! Bà cô đây chơi với mi tới cùng—!”

(1),(2),(3): đều là tên các loại thuốc

2. Chương 2

Từ hôm đó về sau, Tiểu Xuân không hề được nghỉ ngơi tử tế, gần như mỗi tối nàng đều ngồi canh bên trong vườn thảo dược.

Hôm đó, kẻ kia lại đúng lúc bị Tiểu Xuân bắt được, khi nàng vừa chui ra khỏi lều, kẻ kia cũng hết như lần trước, run rẩy cả người rồi nhảy đi đâu mất.

Thế nhưng đêm hôm đó, Tiểu Xuân không giống như lần đầu tiên trở về phòng ngủ, nàng vẫn chờ.

Quả nhiên, một lúc sau, hắn ta lại đến nữa.

Lần này Tiểu Xuân không hề trốn tránh, trực tiếp chống gậy gỗ đứng ngay cổng vào của vườn thảo dược, hình như kẻ kia cũng phát hiện, thế nên hắn ta không dám đi vào.

Lúc trời tờ mờ sáng, rốt cuộc kẻ kia cũng bỏ đi, hai mắt Tiểu Xuân đỏ rưng rưng, cười ha ha. Nàng cũng không biết vì sao mình lại cười, mặc dù nhìn dáng vẻ của tên kia, Tiểu Xuân muốn bắt được hắn ta là chuyện không thể nào, dược liệu đã mất rồi cũng không thể lấy lại, nhưng nàng vẫn cứ cười, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng sung sướng.

Thật ra thì, Tiểu Xuân hoàn toàn có thể tìm người đến giúp đỡ.

Nàng có mấy người bạn tốt, trong đó còn có mấy người là đệ tử trên đỉnh Bạc Mang, nếu như tìm mấy người giang hồ biết võ công đến, chắc chắn có thể bắt được tên trộm dược liệu kia.

Thế nhưng Tiểu Xuân lại không tìm người đến giúp, cho dù nàng đã từng nghĩ đến, nhưng sau lần đầu tiên nàng nhìn thấy kẻ kia, nàng đã bỏ đi ý nghĩ này.

Tiểu Xuân muốn tự thân thắng được tên to con kia.

Vào một buổi trưa, Tiểu Xuân đang ở trong sân phơi thuốc bỗng nghe thấy một tiếng hát trong trẻo, nàng lập tức cười hiểu ý, biết rằng Lưu Viễn Sơn đã đến.

Lưu Viễn Sơn là bạn của Tiểu Xuân, là đệ tử của Kiếm Các, lên núi đã được ba bốn năm. Lúc mới đến, y vô cùng kiêu ngạo, sức lực cứ như dùng mãi không hết, mỗi ngày đều phải đấu võ ba bốn lần, vết thương trên người tích lũy hàng ngày. Khi đó, mấy loại dược liệu của Tiểu Xuân hơn phân nửa đều là bán cho y.

Tiểu Xuân rất thích giao thiệp với y, không phải vì Lưu Viễn Sơn anh tuấn mà vì y mua thuốc không bao giờ mặc cả, Tiểu Xuân muốn bao nhiêu, y đưa bấy nhiêu.

Nghe Linh Nhi ở y quán cách vách nói, Lưu Viễn Sơn là con cháu thế gia, tổ tiên đều làm quan to, đến đời y thì y lại không có hứng thú làm quan, hướng đến nghiệp hiệp khách, nên lấy không ít tiền bạc trong nhà chạy đến đây bán sũ.

Hơn nữa, tính cách của Lưu Viễn Sơn vô cùng cởi mở, ai cũng kết bạn được, với ai cũng có thể hàn huyên lui tới.

“Tiểu Xuân!” Lưu Viễn Sơn chào Tiểu Xuân từ đằng xa.

Tiểu Xuân đứng ngay chỗ hàng rào, vẫy vẫy tay với y: “Lưu đại ca.”

Lưu Viễn Sơn đến gần, dùng gương mặt có một mảng bầm tím cười với Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân: “....” Nàng chỉ chỉ mặt Lưu Viễn Sơn nói “Lưu đại ca, mặt của huynh sao vậy?”

Lưu Viễn Sơn chạm chạm mặt mình, vô tình đụng đau liền xuyt xoa “Chao ôi, không sao không sao, thi đấu với các sư huynh đệ bị thương chút thôi.”

Tiểu Xuân mời Lưu Viễn Sơn vào, để y ngồi vào chiếc ghế gỗ trong sân, còn nàng thì đi lấy thuốc trị thương đến.

“Thi đấu võ nghệ, cần gì ra tay nặng như vậy.”

“Aizzz, cũng không nói vậy được, Tiểu Xuân muội có điều không biết, kiếm khách như bọn huynh đây, nếu không đánh thật, e rằng sẽ không thể tiến bộ được.”

Tiểu Xuân: “Mọi người thi đấu bằng kiếm à?”

Lưu Viễn Sơn nghiêm túc nói: “Xuất thân từ Kiếm Các, đương nhiên dùng kiếm rồi.”

Tiểu Xuân chỉ chỉ mặt y: “Vậy cái vết trên mặt huynh ở đâu ra?”

Lưu Viễn Sơn mở to mắt: “Đùa hoài! Trên mặt mà bị kiếm vạch một phát thì hỏng mất!”

Tiểu Xuân: “.....”

Tiểu Xuân nhếch môi, gật đầu.

Linh Nhi ở y quán cách vách còn nói, Lưu Viễn Sơn muốn trở thành một đại hiệp khiến chính bản thân y cũng phải khâm phục, đáng tiếc, y học võ quá trễ, nhập môn quá muộn, cho nên mãi cũng không tiến triển được gì, bất quá, điều này cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của y.

Tiểu Xuân vô cùng thưởng thức sự nhiệt tình này của y, bởi vì mỗi khi y trở nên nhiệt tình, nàng lại có thêm một mối làm ăn.

“Lưu đại ca, huynh ngồi đi, muội bôi thuốc giúp cho.”

“Được, làm phiền Tiểu Xuân rồi.” Lưu Viễn Sơn ngồi trên ghế đầu nhỏ, Tiểu Xuân trộn thuốc xong thì từ từ bôi lên mặt y, chỉ một lát sau, trên mặt Lưu Viễn Sơn đã dính đầy thuốc đen thùi.

“Hắc, đa tạ muội, Tiểu Xuân.” Lưu Viễn Sơn nhếch miệng cười, thuốc chảy dọc xuống theo gương mặt.

“Đừng nhúc nhích.” Tiểu Xuân cản y “Đợi một lúc nữa đi, cho đến khi thuốc khô, tạm thời không được động đây.”

“Được.” Lưu Viễn Sơn ngửa đầu, liếc mắt nhìn về phía Tiểu Xuân “Lại làm phiền muội rồi.”

Tiểu Xuân cười cười, cũng ngồi xuống rồi nói: “Đâu có gì, mấy ngày nay Tiểu Xuân cũng gặp chuyện không tốt, Lưu đại ca đến đúng lúc giúp muội đổi vận.”

“Ồ?” Lưu Viễn Sơn hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Xuân lắc đầu “Không có gì, đã lâu rồi muội không lên núi, dạo này trên núi thế nào rồi?”

“Kiếm Các gần đây có chuyện lớn.”

“Chuyện lớn gì?”

“Chọn Chưởng môn!”

Tiểu Xuân mở to mắt nhìn Lưu Viễn Sơn, “Chọn Chưởng môn? Không phải quy định của Kiếm Các là vĩnh viễn không lập Chưởng môn à?”

Lưu Viễn Sơn nói: “Không lập Chưởng môn là ý của ba vị tông sư, bọn huynh làm đệ tử dĩ nhiên tuân theo, hơn nữa, đã nhiều năm rồi, bọn huynh cũng không hề có ý định lập Chưởng môn.”

“Vậy sao đột nhiên lại đổi ý?”

Nói đến đây, Lưu Viễn Sơn đột nhiên nhú mày, thuốc trên mặt y cũng đã khô, lúc này y nhướng mày, mấy mảng thuốc khô lập tức rơi vỡ, bột thuốc rơi khắp nơi.

“Aizz, đừng nói nữa.” Lưu Viễn Sơn cười khổ nói: “Trước đó không lâu Kiếm Các nhận một đệ tử mới đến, kẻ đó vừa nhập môn đã lập tức đi tìm lão tông sư, bảo muốn Kiếm Các chọn lựa Chưởng môn.”

“Đệ tử mới?” Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc rồi nói “Mọi người không cần để ý đến kẻ đó là được mà.”

“Thế nhưng cũng có lúc không phải muội bảo không muốn để ý là không muốn để ý được.” Lưu Viễn Sơn nói “Ban đầu bọn huynh cũng cảm thấy kẻ đó đúng là không biết trời cao đất dày, dám yêu cầu việc như thế với lão tông sư, không ngờ, lão tông sư lại đồng ý.”

“Ồ?”

“Lão tông sư mặc dù đồng ý nhưng các sư huynh đệ lại không chịu, vậy nên lão tông sư đã nói với kẻ đó, nếu như hắn ta có thể thắng hết tất cả những người phản đối trong Kiếm Các, cuối năm, Kiếm Các sẽ chọn một vị Chứng môn.”

“Vậy....các huynh không đi khuyên nhủ lão tông sư à? Đây dù sao cũng là ước định của ông ấy với hai người bạn tốt.”

Lưu Viễn Sơn phẩy phẩy tay “Vô dụng, bọn huynh đã nói rồi, nhưng người lại vờ như không nghe thấy.”

“...” Tiểu Xuân nói “Vì sao ông ấy lại nghe theo lời của một đệ tử mới đến chứ?”

Lưu Viễn Sơn: “Huynh và các sư huynh đệ cũng đã từng thảo luận với nhau.”

“Có kết quả không?”

Lưu Viễn Sơn: “Có.”

“?”

Lưu Viễn Sơn thở dài, nói: “Ngài ấy già nên hồ đồ rồi.”

“....”

Tiểu Xuân đứng lên nói “Mặc dù muội không phải người của Kiếm Các, nhưng lão tông sư đã ở núi Bạc Mang bốn mươi mấy năm, mấy người lớn tuổi đều bảo rằng nhờ có lão tông sư nên núi này mới có tiên khí như vậy, muội cảm thấy ông ấy cũng không phải hồ đồ, ông ấy làm như vậy tất có đạo lý của ông ấy. Cuối cùng đệ tử mới kia thắng à?”

Vừa nhắc đến thắng thua, mặt Lưu Viễn Sơn lập tức đen lại — mặc dù thuốc đã vốn đen nhưng Tiểu Xuân nhạy cảm phát hiện, phần bị che bên dưới lớp thuốc cũng đen lại.

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Xem ra là hắn ta thắng thật rồi.”

Lưu Viễn Sơn kiềm nén cơn bức bối nói: “Kiếm pháp của tên nhóc kia cực kì tà môn, huynh hành tẩu giang hồ lâu như vậy nhưng chưa từng thấy qua loại kiếm pháp như thế.”

“...” Tiểu Xuân gượng cười nhìn Lưu Viễn Sơn “Lưu đại ca hành tẩu giang hồ được mấy năm rồi?”

“Cũng được vài năm.”

“À.”

Tiểu Xuân lại ngồi xuống, than thở nói: “Thật đáng buồn, cả Kiếm Các lại không có ai đánh thắng được hắn ta sao, muội nghĩ người này không phải đến bá sư, dường như đến để gây rối.”

Lưu Viễn Sơn cảm hận nói: “Sao lại không, đại sư huynh đang bế quan, chờ huynh ấy ra ngoài, sẽ cho tên nhóc kia đẹp mặt!”

“Đại sư huynh?!” Tiểu Xuân vừa nghe nhắc đến đại sư huynh, lập tức trở nên có tinh thần.

Nhắc đến đại sư huynh của Kiếm Các – Vệ Thanh Phong, mấy đại cô nương tiểu tức phụ trong phạm vi năm dặm đều sẽ như nhũn ra.

Vệ Thanh Phong chín tuổi đã đến núi Bạc Mang bá sư, đến bây giờ đã mười mấy năm rồi, theo lời thím Trương cách vách nói, Vệ Thanh Phong lúc còn thiếu niên cũng đã rất tuấn mĩ, oai hùng; phong vận không cùng, sau khi trở mã, khí chất lại càng trở nên cao ngất lẫm liệt.

Tiểu Xuân lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Thanh Phong là khi y vừa xuống núi để mặt mưa dụng cụ.

Khi đó là mùa xuân tháng giêng, bầu trời trong xanh, dưới chân đầy rẫy những đóa hoa nhỏ non mẻ, Vệ Thanh Phong cứ thế chậm rãi xuống núi.

Tiểu Xuân vĩnh viễn nhớ được lần đó, nàng giơ rổ thuốc lên, Vệ Thanh Phong đi lướt qua vai nàng, nàng chợt quay đầu lại, kịp nhìn thấy sườn mặt Vệ Thanh Phong và trường kiếm đeo trên lưng y.

Đây có thể xem như là hiệp khách như khúc ca, kiếm khí như cầu vồng.

Tiểu Xuân thật sự rõ ràng cảm nhận được điều đó. Từ ngày đó trở đi, nàng cũng gia nhập đám người Linh Nhi, mỗi ngày, sau khi ăn xong sẽ tụ tập thảo luận về hôn sự của Vệ Thanh Phong.

“Đại sư huynh đang bế quan?”

“Đúng vậy.”

“Đã bao lâu rồi?”

Lưu Viễn Sơn tính một chút, nói: “Gần hai tháng rồi.”

Tiểu Xuân hưng phấn nói: “Tốt, thật tốt quá, có đại sư huynh ở đây, ai có muốn gây rối cũng không sợ!”

“Ừ.” Lưu Viễn Sơn hiển nhiên cũng nghĩ vậy “Kiếm pháp của tên nhóc kia dù lợi hại nhưng dù sao cũng là loại kiếm thuật bất chính, võ công của đại sư huynh là do chính tay lão tông sư truyền thụ, muốn giải quyết tên kia không thành vấn đề!”

Hai người cứ huynh một câu muội một câu, hỉ hả thổi phồng Vệ Thanh Phong lên tận mây xanh.

Sau khi bôi thuốc xong, Lưu Viễn Sơn lại mua thêm một chút về để bôi, sau đó thì định đi. Trước khi y đi mất, Tiểu Xuân chợt nhớ đến một chuyện, hỏi y: “Lưu đại ca, huynh có biết dùng khinh công?”

Lưu Viễn Sơn ưỡn ngực “Dĩ nhiên.”

Tiểu Xuân nói: “Vậy nếu huynh tung người một cái, xa nhất là khoảng bao nhiêu?”

Lưu Viễn Sơn nghĩ một lúc rồi nói “Ba bốn trượng cũng không thành vấn đề.”

Tiểu Xuân nói: “Vậy...khoảng vài chục trượng thì sao?”

“Vài chục?!” Lưu Viễn Sơn kinh dị nói “Nếu không mượn lực người khác, không ai có thể tung người xa hơn vài chục trượng kia.”

Tiểu Xuân do dự một lúc, lại nói: “Nhưng cái mà muội muốn nói, không phải cái đó, mà là...nhảy.”

“Ha ha ha!” Lưu Viễn Sơn cười ha ha, “Tiểu Xuân, muội thật thú vị, có ai nhảy mà đi dùng khinh công chứ, đó không phải là nhảy cóc sao, sức mạnh không tốn nhiều, khoảng cách cũng không xa.”

“À.”

“Sao vậy, sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Không có.” Tiểu Xuân lắc đầu, mơ hồ nói: “Chỉ là chợt nhớ ra mà thôi.”

“Được rồi, huynh đi đây, Tiểu Xuân, nếu rảnh thì lên núi chơi một chút, mấy sư huynh đệ đều rất nhớ muội.”

“Được.”

Đưa Lưu Viễn Sơn đi, Tiểu Xuân thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía vườn thảo dược.

“Rảnh, rảnh....ta rảnh lúc nào chứ.” Nàng vừa thu dọn mấy mẩu bột thuốc trên mặt đất, vừa nhớ lại mấy lời Lưu Viễn Sơn từng nói.

Nếu không mượn lực người khác, ai cũng không thể tung người xa đến vài chục trượng

“Không thể nào...vậy thứ mình thấy là cái gì chứ?” Tiểu Xuân bĩu môi, trong đầu hiện lên dáng vẻ cao lớn kia. Đã nhiều lần rồi, mặc dù Tiểu Xuân cách hấn rất gần nhưng đó cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc, chớp mắt một cái hấn đã chạy rất xa rồi. Tiểu Xuân còn chưa kịp nhìn ra dung mạo của hấn, đừng nói nhìn kĩ, ngay cả dáng vẻ chung chung nàng cũng không thấy rõ.

Kẻ kia luôn khiến cho nàng có cảm giác kì quái, hẳn cẩn thận vô cùng, không phải là loại gian xảo, mà chỉ là một loại bản năng cảnh giác, sự cảnh giác đối với người và vật xung quanh.

Hơn nữa, từ tận đáy lòng Tiểu Xuân dường như có một loại ảo giác —

Người này, hình như rất sợ nàng.

3. Chương 3

Có loại ảo giác này, Tiểu Xuân cũng không tránh không trốn nữa, mỗi buổi tối đều trực tiếp kéo một cái ghế ra, pha một bình trà, ngồi ở ngay cửa ra vào của vườn dược liệu, vừa uống trà vừa nhìn tên to con đang ngồi trong rừng kia, cứ như là đang hóng mát bình thường vậy.

Người kia cũng thật kì quái, với thể trạng và tốc độ của mình, nếu hắn ta muốn cướp dược liệu của Tiểu Xuân, dễ như đùa vậy, thế nhưng hắn ta vẫn cứ không dám. Tiểu Xuân khoanh chân ngồi trên ghế, lúc rảnh rồi đến nhàm chán còn gọi hắn ta hai tiếng, người nọ mỗi lần nghe gọi thì lại như bị dọa giật thót cả mình, nhảy sâu vào trong rừng, một lúc thật lâu sau mới dám đi ra.

Gần đây Tiểu Xuân gác đêm bảo vệ dược liệu càng lúc càng siêng năng, hẳn đã liên tục mấy ngày không trộm được thuốc, trời càng khuya, hẳn lại càng có vẻ nôn nóng. Tiểu Xuân cách hắn rất xa nhưng vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy mấy tiếng lẩm bẩm khe khẽ của hắn.

“Hừ.” Tiểu Xuân phun bã trà trong miệng sang bên cạnh. Nàng nhìn bóng người ở đằng xa, trề môi nói: “Làm gì vậy chứ, còn dám kêu la vớ vẩn gì nữa, không trộm được thuốc còn cảm thấy uất ức nữa cơ đấy.”

Thế nhưng Tiểu Xuân lại phát hiện, dù kẻ kia có lo lắng thế nào, lúc trời gần tờ mờ sáng, hắn nhất định sẽ bỏ đi.

Có bài học lần trước, lúc Tiểu Xuân gác đêm lại càng vô cùng chăm chú, dù có đi vệ sinh thì tinh thần cảnh giác vẫn được giữ vững. Dưới nghị lực như thế, kẻ kia đã liên tục bảy ngày không trộm được dược liệu.

Đến ngày thứ tám, hẳn ta rốt cuộc không nhịn nổi nữa.

Đêm hôm đó, Tiểu Xuân hoảng sợ phát hiện, kẻ kia rốt cuộc chịu bước ra khỏi rừng cây. “Ồ kìa, này.” Tiểu Xuân tròn tròn mắt để bình trà xuống, cầm cây gậy bên cạnh, hét lớn:

“Mi tới đây——!!”

Kết quả, kẻ kia lại rúc trở về.

“Ha ha ha ha!” Tiểu Xuân cất tiếng cười to “Gan nhỏ như thế mà còn bắt chước người ta làm trộm! Mi bỏ nghề đi——!!”

Kẻ kia yên lặng ngồi trong rừng cây, mặc cho Tiểu Xuân cười nhạo hắn thế nào, hắn cũng không lên tiếng. Cuối cùng, Tiểu Xuân nói mệt, lại ngồi xuống. Nàng cắn cắn cái miệng bình trà, nhìn bóng người đang ẩn trong rừng cây, yên lặng suy nghĩ điều gì.

Thật ra thì, ban nãy, khi kẻ kia nhảy ra khỏi rừng cây, Tiểu Xuân đã mượn ánh trăng để nhìn gương mặt hắn. Mặc dù vẫn còn rất mơ hồ nhưng Tiểu Xuân đã tinh mắt nhìn thấy, trên mặt hắn bị một tầng vải che lại, quấn khoảng vài vòng, siết chặt hai mắt hắn.

Tiểu Xuân trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đó lại mà kẻ mù?

Không thể nào.

Thời buổi gì thế này, người mù mà cũng dám đi làm trộm?

Đêm đó, lần đầu tiên Tiểu Xuân cảm thấy tò mò đối với tên trộm dược liệu kia.

Đêm tiếp theo, lúc gác đêm, nàng cũng từng thử đi về phía rừng cây, thế nhưng mỗi lần Tiểu Xuân chỉ vừa động dậy, kẻ kia đã lập tức nhảy vào sâu trong rừng, Tiểu Xuân đuổi không kịp, chỉ có thể ngồi lại chỗ cũ.

“Aizz—” Tiểu Xuân chống nạnh, nói to với người đang ngồi trong rừng cây: “Rốt cuộc mi là người thể nào—?”

Kẻ kia hết hồn run cả người, vẫn không dám nhúc nhích, càng không nói gì, chỉ có mấy tiếng vọng truyền ngược trở lại từ trong khe núi.

Tiểu Xuân thấy hần không hề có phản ứng gì, lại nói to: “Mi trộm thuốc của ta làm gì—?”

Không biết có phải ảo giác của nàng không, Tiểu Xuân cảm thấy sau khi mình hỏi mấy câu này xong, kẻ kia dường như phát ra mấy tiếng ừng ực.

Tiểu Xuân: “.....”

“Rốt cuộc là mi đang lên tiếng hay bụng mi đang lên tiếng vậy hả—!”

Kẻ kia vẫn không đáp.

Tiểu Xuân thả lỏng ngồi lại vào ghế, nghĩ một lúc, nàng lại đứng lên, kêu to với hần: “Mi đến đây được không—? Mi đến đây cho ta nhìn một chút, ta sẽ i được liệu—!”

Không biết kẻ kia nghe có hiểu không, hần vẫn không nói lời nào, cũng không hề nhúc nhích. Tiểu Xuân đặt bình trà qua một bên, xoay người nhổ một gốc cây cát cánh lên, cứ như đang đùa gà hươ hươ về phía rừng cây.

“Nè nhìn xem, xem đây là gì, lại đây....lại đây nào...” Tiểu Xuân cẩn thận đi về phía trước, người nọ không hề nhảy đi ngay như lần trước, Tiểu Xuân đến càng lúc càng gần, tim nàng cũng không kiềm được mà đập thành thịch.

Thế nhưng, khi nàng còn cách kẻ kia chừng ba trượng, hần ta lập tức kịp phản ứng, vụt một phát biến mất.

Tiểu Xuân: “.....” Nàng chợt quăng gốc cây cát cánh lên mặt đất, chỉ vào nơi rừng sâu chửi ầm lên—

“Mi là cái đồ nhát gan! Mi có phải đàn ông không hả—! Đồ nhát gan rụt đầu rụt đuôi—!!”

Tiểu Xuân mắng một mạch, mãi cho đến khi miệng đắng lưỡi khô, kẻ kia rốt cuộc cũng không trở ra.

Tiểu Xuân mệt mỏi thở dài, lại thẳng lưng đi về phía trước mấy bước, đi về chỗ mà kẻ kia đã ngồi ban nãy, trên mặt đất lại hoàn toàn không có dấu chân. Tiểu Xuân nhớ đến vóc người cường tráng của kẻ nọ, lại nhìn nhìn mặt đất bằng phẳng, nuốt một ngụm nước bọt.

“...Chẳng lẽ là quỷ thật à?” Tiểu Xuân chống nạnh, nhíu chặt mày “Mấy năm nay gần đây sao quỷ đều khiến người ta thất vọng quá vậy nhỉ.” Nàng lắc đầu, đi về vườn thảo dược.

Đêm đó, nàng ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm bầu trời đầy sao, nghĩ ra một cách hay. Nhìn về phía bầu trời đêm, Tiểu Xuân nở nụ cười âm u.

Trời vừa sáng, nàng đã chẳng quan tâm đến việc đi ngủ bù, vội chạy về phía y quán của Linh Nhi.

“Linh Nhi, Linh Nhi!”

Trời vẫn còn sớm, trong y quán không có ai, Tiểu Xuân chạy vội vào trong, thấy một cô gái trẻ mặc quần áo màu xanh nhạt đang mài thuốc. Tiểu Xuân kéo kéo tay nàng, “Linh Nhi, ta có việc tìm cô.”

Linh Nhi để thuốc xuống, ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn Tiểu Xuân, “Sao vậy, mới sáng sớm mà như vội đi chết vậy hả?”

Tiểu Xuân ngồi xổm xuống bên người nàng, nói: “Ta muốn xin cô một thứ.”

Linh Nhi: “Thứ gì?”

Tiểu Xuân: “Bột huyền quang.”

Linh Nhi nhíu mày, “Cô muốn thứ đó làm gì?”

Tiểu Xuân lắc lắc cánh tay Linh Nhi “Đừng hỏi nhiều như vậy, cho ta một túi đi.”

Linh Nhi ngáp một cái, uể oải nói: “Cho thì không có, muốn mua thì có thể bán ột ít.”

Tiểu Xuân: “....”

Nàng cười đẩy Linh Nhi một cái: “Sao lại thế, mọi người đều là chị em tốt, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm mà.”

Linh Nhi cười ha ha hai tiếng khô khốc, liếc mắt nhìn Tiểu Xuân.

“Tháng trước cô nâng giá cam thảo rồi bán cho ta, ta còn chưa tính sổ với cô đó, giờ lại còn đến đây kết thân.”

Tiểu Xuân lập tức ngậm miệng.

Linh Nhi đứng lên, duỗi cổ mấy cái, nói: “Năm mươi đồng tiền một túi, tiền trao cháo múc.”

Tiểu Xuân tròn mắt: “Năm mươi đồng?! Mấy cái thứ đồ thừa kia mà cô lấy ta tận năm mươi đồng tiền?! Lần trước gặp cô, cô còn bảo mấy thứ kia buổi tối nhìn y như ma trời, còn muốn vứt đi mà!”

“Hừm!” Linh Nhi quay mặt sang trừng mắt nhìn Tiểu Xuân “Bây giờ ta thích nhìn mấy thứ đó thì sao, năm mươi đồng, thiếu một đồng cũng không bán!”

“....”

Tiểu Xuân thấy Linh Nhi dứt khoát như thế, lui về sau một bước, nàng khoanh tay, nghiêng cổ, mắt phát sáng.

Linh Nhi: “...Cô lại muốn làm gì, ta nói cho cô biết, làm gì cũng vô dụng thôi!”

Tiểu Xuân căng da mặt, chậm rãi cười nói: “Ba bao bột huỳnh quang, ta bán cho cô tin tức mới nhất, sao hả?”

Linh Nhi cười lạnh: “Nằm mơ đi! Tin tức gì mà đáng giá như thế.”

Tiểu Xuân gầy gầy móng tay mình, chậm rãi nói: “Tin tức của đại sư huynh.”

Linh Nhi: “....”

Tiểu Xuân nhìn nàng, nói tiếp: “Đệ tử Kiếm Các có một thời gian không xuống núi, không muốn biết trên núi đã xảy ra chuyện gì à.”

Linh Nhi: “....”

Tiểu Xuân: “Kiếm Các xảy ra chuyện lớn đó nha.”

Linh Nhi: “....”

Tiểu Xuân: “Có liên quan đến đại sư huynh đó nha.”

Linh Nhi: “....”

Tiểu Xuân: “Giải quyết không tốt thì đại sư huynh sẽ gặp phiền toái đó nha.”

Linh Nhi chợt quay đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra ba gói thuốc, ném mạnh về phía Tiểu Xuân, chỉ nàng: “Ta nói cho cô biết, nếu cô dám dọa ta, ta sẽ xé nát cái miệng của cô!”

Tiểu Xuân luống cuống tay chân chụp lấy mấy bao bột huỳnh quang, ngoắc ngoắc ngón tay với Linh Nhi. Đầu hai cô gái dính sát vào nhau, Tiểu Xuân kể cho nàng biết hết bảy tám phần những chuyện mà Lưu Viễn Sơn đã nói.

“Cái gì?!” Linh Nhi nghe xong, vỗ đùi một cái: “Lại có kẻ dám chống đối đại sư huynh, tên này có lai lịch gì hả!”

Tiểu Xuân: “Cô không biết làm sao ta biết.”

Linh Nhi nheo mắt, nhe răng nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy mà ta lại không biết, thật là đáng hận!”

Tiểu Xuân: “Nếu không ngày khác cô cũng lên núi xem thử xem? Ta cho cô chút dược liệu, cô mang theo.”

Linh Nhi nghi ngờ nhìn Tiểu Xuân một cái.

Tiểu Xuân: “...làm gì nhìn như ta như vậy.”

Linh Nhi: “Không đúng, cô có chuyện giấu ta.”

Tiểu Xuân liếc một cái: “Nói cái gì đó.”

Linh Nhi: “Thường ngày, cô lúc nào cũng giành được lên núi, lần này sao lại dễ dàng nhường cho ta như thế, lại còn muốn đưa thuốc cho ta nữa....không đúng, cô có chuyện mờ ám.”

Tiểu Xuân trầm nghĩ, đúng là có chuyện mờ ám, nhưng không phải là ta. Nàng nhìn Linh Nhi nói: “Bên vườn dược liệu có vài việc nên tôi không đi được, lần này cô đi, nhất định phải nghe ngóng cận kề một chút.”

Linh Nhi giương cái cằm nhỏ lên: “Ta là ai chứ, cô yên tâm đi, ngay cả ông nội của kẻ kia làm nghề gì tôi cũng sẽ điều tra ra!”

Tiểu Xuân vỗ vỗ vai Linh Nhi, tỏ vẻ khích lệ.

Về đến nhà, Tiểu Xuân mở một túi bột huỳnh quang ra, bắt đầu đổ quanh các gốc cây dược liệu, lại chạy đến chỗ kẻ kia hay ngồi rắc một chút nữa.

Làm xong mấy chuyện này, Tiểu Xuân phỉ tay, mấy hạt phấn vụn rơi xuống đất.

“Ta đã tận mắt thấy chân mi chạm đất, nếu mi thật sự là quý, vậy bay cho ta xem, có ngon thì đừng dính phải chút phấn vụn nào! Còn nếu mi giả quý....hừ hừ, vậy thì không trách ta được đâu!”

Tiểu Xuân sắp xếp xong xuôi, thả lỏng tâm trí trở về phòng ngủ. Nàng không hề lo lắng sẽ bị kẻ kia phát hiện, bởi vì tối hôm trước, nàng rõ ràng nhìn thấy mắt kẻ kia bị băng kín, Tiểu Xuân đoán, mắt tên trộm này không phải mù thì cũng có vấn đề.

Đêm đó, nàng không hề đi trông chừng, nàng chẳng những không đi trông chừng, lại còn hi vọng tên trộm kia sẽ đến.

Bởi vì hoàn toàn thả lỏng, Tiểu Xuân cảm giác giấc ngủ của nàng rất sâu, mãi đến trưa hôm sau, nàng mới bị cơn đói làm tỉnh lại.

Thức dậy, Tiểu Xuân uống một ngụm nước, ăn vài thứ đơn giản rồi lập tức chạy ra ngoài vườn thảo dược. Cả đường đi nàng đều vô cùng hưng phấn, lúc nàng chạy đến vườn thảo dược, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy chính là một gốc cây cát cánh đã bị nhổ đi.

“Đã tới, đã tới rồi!” Lần này dược liệu bị trộm, Tiểu Xuân lại không hề tức giận, lại còn đặc biệt vui vẻ. Nàng chạy đến cạnh chỗ cây cát cánh, cẩn thận quỳ xuống, nhìn dưới mặt đất.

Thế nhưng mặt trời vẫn đang chói chang, bột huỳnh quang chỉ hết như hạt cát, không hề có gì khác.

“.....”

Tiểu Xuân hít thật sâu: “Chờ một chút xem sao.”

Nàng vừa trông chừng thảo dược, vừa đợi mặt trời lặn. Ngày hôm đó trôi qua đặc biệt chậm, mặt trời cứ quẩn luyến mãi mới chịu từ từ lặn xuống, mà khi đó, những vết phát sáng trên đất mới dần được lộ ra.

Vết phát sáng bắt đầu từ vườn thảo dược, kéo dài đến tận sâu trong rừng cây. Dấu vết này rất cạn, rất nhạt, lại đứt quãng, thế nhưng nếu nhìn kĩ thì vẫn có thể nhìn ra được.

Tiểu Xuân chống nạnh, nhìn mấy vết sáng kia càng lúc càng lộ rõ trong đêm tối, nàng cười ha ha.

“Dám giả ma giả quỷ với ta, mi đúng là cái tên mù chết tiệt! Chờ đi, ta sẽ đẹp mặt!”

4. Chương 4

Hôm đó, Tiểu Xuân không nén được sự tò mò, theo mấy vết sáng đi vào trong rừng, thế nhưng vì bột huỳnh quang không đủ, đi không được bao xa đã mất dấu. Sau khi trở về, Tiểu Xuân đổ nốt hai bao bột huỳnh quang ra ngoài.

Lúc làm việc này, Tiểu Xuân phải nói là hăng hái bồng bồng. Lúc này nàng hoàn toàn không muốn trông chừng tên trộm kia nữa mà xem hắn như một món đồ chơi thú vị.

Những tháng ngày sống trong núi đều vô cùng bình yên, bình yên đến mức khiến người ta phát chán. Tiểu Xuân sống một mình ở núi Bạc Mang, ngoài mấy người đồng hương thì không hề gặp gỡ quen biết ai, giờ lại vô duyên vô cớ xuất hiện một tên như vậy, dĩ nhiên là Tiểu Xuân cảm thấy thú vị.

Lại một ngày nữa trôi qua, mấy dấu vết kia cũng dần trở nên rõ ràng. Đêm đó, Tiểu Xuân cố ý không thêm trông chừng vườn thảo dược, tên trộm kia tất nhiên dễ dàng trộm được dược liệu, bỏ đi từ rất sớm. Tiểu Xuân cũng không hề đuổi theo ngay mà đợi đến khi trời gần sáng mới bắt đầu hành động. Nàng mặc bộ quần áo ngắn, cuộn chặt ống tay áo và ống quần, vừa giơ cây gậy của mình lên, chuẩn bị đầy đủ hết mới bắt đầu lần theo mấy dấu vết kia mà đi.

Cánh rừng này đối diện với vườn thảo dược của Tiểu Xuân thế nhưng Tiểu Xuân lại rất ít khi vào đây, không chỉ là nàng, Tiểu Xuân biết những người khác cũng rất ít khi đi vào nơi này.

Tiểu Xuân chỉ biết rằng cánh rừng này rất sâu, sâu bên trong là khe núi Bạc Mang, vào sâu nữa là một mảng núi rừng, người ở thưa thớt, rộng lớn vô cùng.

Tiểu Xuân theo dấu vết trên đất đi về phía trước, để ngừa có chuyện không may, nàng còn khắc lại kí hiệu trên thân cây. Càng đi vào sâu, cây lại càng thô to, Tiểu Xuân ngẩng đầu, nhìn thân cây cao lớn, chặc chặc hai tiếng.

“Thật đúng là người thế nào thì ở nơi thế ấy mà.” Tiểu Xuân dùng con dao nhỏ vạch lên thân cây, sau đó lại đi về phía trước. Trong rừng cỏ dại sinh sôi đầy rẫy, nhánh cao nhất gần chạm đến đầu gối của Tiểu Xuân.

Đi hơn một canh giờ, vẫn không hề ra khỏi cánh rừng này, dấu vết của bột huỳnh quang vẫn chưa hề biến mất, Tiểu Xuân dậm dậm vai, nhìn về phía khe hở phía trước “Lúc nào mới đến đây...”

Trời đã bắt đầu sáng, Tiểu Xuân không dám dừng lại nghỉ ngơi, nếu không chờ đến khi trời sáng rõ, bột huỳnh quang trên đất sẽ không thể nhìn thấy được nữa. Nàng hít thật sâu, cố giữ im lặng không tức giận, nói: “Cũng đã đi đến đây rồi, tuyệt đối không thể bỏ cuộc!” Những lúc mệt mỏi nàng sẽ tự nhủ trong lòng, còn chút xíu nữa là đến, còn chút xíu nữa là có thể tóm được đuôi của cái tên to con kia rồi.

Rốt cuộc, khi chân Tiểu Xuân đã gần gầy đến nơi, khi mặt trời cũng đã lên, dấu vết trên đất cũng đã biến mất — Tiểu Xuân rốt cuộc tìm được đúng nơi.

Đừng hỏi vì sao nàng biết rằng mình đã tìm đúng chỗ, có thể ở nơi rừng sâu thế này để dựng nhà ở, ngoài cái tên hoang dã kia, Tiểu Xuân cũng chẳng tìm được ai khác.

Ngôi nhà nhỏ được dựng trên mảng đất trống giữa rừng cây, có thể nói đây là một ngôi nhà riêng biệt giữa cả cánh rừng. Thật ra thì đây cũng không được xem như một “ngôi nhà”, bản thân Tiểu Xuân cũng không giàu có gì, thế nhưng khi nhìn thấy “ngôi nhà” này, nàng cảm thấy nhà mình đúng là nhà của phú hộ rồi.

“Đây là gì vậy chứ, chuồng gà của thím Trương còn tốt hơn cái thứ này.” Tiểu Xuân ghét bỏ bĩu môi.

Tiểu Xuân không đi ra ngay mà núp ở trong bụi cây một lúc, nơi này không hề có tiếng động gì, đừng nói là tên trộm dược liệu kia, ngay cả tiếng chim hót cũng chẳng có. Tiểu Xuân núp một lúc, thấy không có gì phải lo lắng mới ngênh ngang bước ra khỏi cánh rừng, đi thẳng về phía mảng đất trống kia.

Mặt trời đã mọc, xung quanh trở nên sáng rõ hẳn, lá gan của Tiểu Xuân cũng lớn lên một chút. Nàng đi đến gần ngôi nhà nhỏ kia, nhìn kĩ một lúc. Xung quanh ngôi nhà không hề có vật gì dư thừa, Tiểu Xuân rón rén áp tai lên cửa, nhưng lại không nghe được gì.

Nàng từ từ đứng thẳng người, hươ hươ cây gậy trong tay, hít thật sâu, một tay đẩy nhẹ cửa, sau đó vừa quát to một tiếng vừa đá văng cửa ra —

“Tên trộm ở đâu—!!”

Thật ra thì Tiểu Xuân la lớn tiếng như thế hơn phân nửa là để bản thân thêm can đảm mà thôi.

Nàng đẩy cửa ra, hùng hổ xông vào, điều đầu tiên nàng nhìn thấy chính là, trên chiếc giường lót ván gỗ cũ nát, có một ông lão gầy yếu đang nằm. Mà ngoài ông lão này ra, trong nhà không còn ai khác.

Tiểu Xuân lập tức cứng đờ tại chỗ.

Ông lão gầy đến mức chỉ còn lại da bọc xương, tóc hoa râm, gương mặt đầy nếp nhăn tang thương. Ông nằm trên giường, thấy có người xông tới cũng không có sức đâu mà ngồi dậy. Tiểu Xuân nhìn một lúc, sau đó giấu cái tay đang cầm gậy ra sau lưng, vội ho mấy tiếng rồi quẳng cái gậy ra khỏi cửa.

“Ặc...ông ơi, cháu...hình như cháu đi nhầm chỗ rồi, ông đừng trách nhé.”

Ông lão mở to đôi mắt đục ngầu nhìn Tiểu Xuân, ông mở miệng, chưa nói được tiếng nào đã ho khan.

“Ôi ôi.” Tiểu Xuân thấy ông lão ho khù khụ, vội đi đến giúp ông dễ thở, tay nàng đặt lên ngực ông lão, chỉ cảm thấy toàn xương là xương. Ông lão này bệnh nặng quá rồi, khuôn mặt cũng cứng đờ cả lại, Tiểu Xuân có hơi không đành lòng.

“Ông ơi, ông muốn uống nước không, cháu giúp ông đi lấy nước.”

Ông lão vẫn còn đang ho khan, nói không thành lời, Tiểu Xuân đứng lên nhìn quanh, trong nhà này chẳng có bàn cũng chẳng có ghế, cuối cùng nàng mới tìm thấy một cái túi nước trong góc tường. Nàng lấy túi nước kia đến, đỡ ông lão lên cho ông uống một chút.

Uống nước xong, ông lão rốt cuộc đã đỡ hơn một chút.

Tiểu Xuân cúi đầu, vô cùng hối lỗi nói: “Ông ơi, là do cháu lỡ mồm quá, cháu xin lỗi.”

Ông lão chậm rãi lắc đầu, giọng khàn khàn nói: “Sao cô nương lại đến đây?”

“...” Tiểu Xuân há miệng nhưng không biết nói thế nào, chẳng lẽ bảo mình đến đây bắt quỷ à....Nàng do dự một lúc, sau đó nói: “Thực không dám giấu, cháu đến tìm người.”

Ông lão lại ho khan mấy tiếng “...Cô nương muốn tìm ai?”

Tiểu Xuân lắc đầu, đặt túi nước qua một bên “Cháu cũng không biết hẳn là ai nữa—”

Lúc nàng xoay người đặt túi nước xuống, nàng thoáng nhìn về phía đầu giường, ở đó có vài cánh hoa màu tím nhạt đã khô héo, mặc dù đã khô quắt không nhìn ra hình dạng gì nhưng Tiểu Xuân vừa nhìn đã nhận ra đó là hoa của cây cát cánh.

“....”

Tiểu Xuân khẽ liếc nhìn ông lão, sắc mặt ông mỗi một, chỉ ngồi thôi mà cũng đã tốn rất nhiều sức lực. Trong lòng Tiểu Xuân rối như tơ vò, cuối cùng, nàng hắng giọng, dẫn đó nói:

“Ông ơi, Ặc....trong nhà ông có con cháu gì không?”

Ông lão chậm rãi gật đầu “Nhà ta...nhà ta còn một đứa cháu.”

Tiểu Xuân nhú mày, sâu xa nói: “Đứa cháu này của ông, có phải có vóc dáng khá cao to không....”

Ông lão nhất thời không hiểu ý nàng “...Cô nương?”

Tiểu Xuân mấp máy môi, đưa tay cầm lấy cánh hoa đầu giường, đứng lên nói với ông lão: “Ông ơi, xem ra cháu không có tìm nhầm chỗ, cháu đến đây là để tìm cháu của ông.”

Ông lão hơi dờ dẫm, cánh hoa trên tay của Tiểu Xuân hơi run rẩy “Mấy ngày nay cháu của ông có phải thường xuyên lấy thuốc về không, mấy thứ đó là trộm về từ vườn thảo dược của cháu!”

“Khụ...khụ khụ khụ!”

Mắt ông lão hơi mở to, tay ông run rẩy chỉ vào cánh hoa này, vừa vội vừa ho, Tiểu Xuân vội đưa túi nước đến.

“Ông ơi, ông đừng kích động.”

“Nó...nó lại...dám đi lấy trộm đồ của người khác...ta...khụ khụ...khụ!” Ông lão vô cùng sốt ruột, trên mặt dần hiện lên màu đỏ tím, gân xanh trên trán cũng nổi lên. Ông lão ho khan liên tục, hai mắt sắp trợn ngược

lên, Tiểu Xuân sợ đến mức vội đưa tay vỗ vỗ sau lưng ông “Ông ơi, ông đừng nóng, đừng nóng! Có thể là do cháu hiểu nhầm rồi!”

“Nó...nó đúng là...đồ vô liêm sỉ!”

“Ồi trời ông ơi, ông bình tĩnh lại, bình tĩnh lại đi ạ!”

Ông lão ho khan một lúc, ngay cả tấm ván gỗ trên giường cũng rung rinh, Tiểu Xuân thấy thế thì sợ hết cả hồn, một tay vỗ vỗ lưng ông lão, một tay nâng tấm ván gỗ. Nàng chau mày, trong lòng cảm thấy tình cảnh này cũng quá bi thảm rồi, thậm chí đến mức nàng không nỡ mở miệng trách cứ thêm điều gì nữa.

“Ông ơi, ông bình tĩnh lại đã...”

Giọng nói của Tiểu Xuân rất dịu dàng, tình trạng của ông lão cũng dần ổn định trở lại. Tiểu Xuân thở dài tự cảm thấy mình số khổ, sau đó mới mở miệng nói: “Ông ơi, chắc là cháu nhớ nhầm rồi, vườn thả được của cháu không có mất cây cát cánh nào cả.”

Ông lão yếu ớt lắc đầu: “Ta...ta biết là...nó làm...mấy ngày nay đêm nào nó cũng lén chạy đi trộm....cứ cho là ta không hay biết. Cô nương không cần nói giúp nó...” Ông lão chống tay lên giường, run rẩy lấy ra một cái bao xám từ dưới tấm chăn rồi mở ra, bên trong có lác đác mấy đồng tiền.

Tiểu Xuân: “...”

Không đợi ông lão mở miệng, Tiểu Xuân đã đưa tay kéo cái bao lại, trong lòng lại tự than mình số khổ, sau đó mới thành khẩn nói: “Ông ơi, cháu của ông lo lắng cho bệnh của ông, mặc dù là đi sai đường nhưng cũng là từ lòng hiếu thảo. Ông ơi...cháu cũng không phải là người chỉ nói lý không nói tình, như vậy đi...” Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc mới nói: “Ông bảo cháu ông ra đây, nói xin lỗi với cháu, chuyện trộm thuốc cháu không truy cứu nữa, được không?”

Ông lão yếu ớt lắc đầu nói: “Cô nương...không phải ta không nói lý, chỉ là lúc này...lúc này nó không thể ra đây được.”

“Sao ạ?” Tiểu Xuân nghi ngờ nói “Không ra được? Sao lại không ra đây được ạ?”

Ông lão: “Chỉ...chỉ khi mặt trời lặn, nó mới...mới có thể ra ngoài.”

Tiểu Xuân rùng mình: “Là sao ạ, buổi tối mới có thể ra ngoài, là quỷ ạ?!”

“Khụ khụ...khụ” Ông lão run rẩy lắc đầu, lại cố sức giải thích: “Không phải....Mặc dù nó hơi khác người thường nhưng tuyệt đối không phải quỷ quái...cô nương, cô nương đừng hiểu lầm...”

Tiểu Xuân thở phào, nói: “Vậy vì sao lại không thể ra đây vào ban ngày ạ?”

Ông lão: “Thằng nhóc kia...hai mắt của nó có tật, không...không thể ra ngoài ánh sáng.”

Tiểu Xuân nhớ đến tình cảnh đêm đó, trên mắt hắn có bịt một tầng vải dày, cuối cùng cũng hiểu ra. Nàng thả lỏng, nhẹ nhàng nói với ông lão: “Không cần gấp ạ, cháu có thể chờ. Đúng rồi, vậy bây giờ hắn đang ở đâu ạ?”

Tiểu Xuân đi ra khỏi nhà, cẩn thận đóng kín cửa giúp ông lão, sau đó đi ra phía sau nhà. Quả nhiên như lời ông lão nói, trên mặt đất có một cái nắp gỗ dài chừng một trượng.

Tiểu Xuân cười cười đi đến, ngồi bên nắp gỗ, vươn tay gõ cộp cộp mấy cái.

“Nè, to con, huynh đang ở trong đó muối dưa hay sao hả?”

5. Chương 5

“Nè, to con, huynh đang muối dưa trong đó à?”

Tiểu Xuân nói xong, lập tức áp sát lỗ tai vào trên cái nắp. Nàng há mồm nghe cho thật kĩ, quả nhiên, một lúc sâu, bên trong chợt truyền ra mấy âm thanh nho nhỏ.

“Ừng ục...”

“Ha ha.” Tiểu Xuân nghe thấy âm thanh cũng không tính là xa lạ kia, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười. Nàng cũng bất chấp hết cái gì là nho nhã, chu môn lên dán sát tai vào cái nắp gỗ, hăng hái vô cùng nói: “To con, huynh có nghe thấy không?!”

Lần này người bên dưới không đáp lại ngay, một lúc sau, Tiểu Xuân lại nghe thấy mấy tiếng lộc cộc truyền ra. Hắn luôn không nói gì cả, Tiểu Xuân lại nhớ đến những điều ông lão vừa nói—

Mặc dù nó hơi khác với người thường nhưng tuyệt đối không phải quỷ quái gì cả.

Hơi khác với người thường....Tiểu Xuân lẩm bẩm hai tiếng, nghĩ thầm, người này làm gì mà “hơi” khác chứ, nàng đã gặp hắn mấy lần, có lần nào nghe thấy hắn nói được câu nào giống người đâu.

Thế nhưng, kì quái chính là, mặc dù tên to con này chỉ phát ra mấy tiếng ừng ục nhưng Tiểu Xuân lại cảm thấy, mỗi lần hắn lên tiếng, nàng dường như có thể hiểu ý nghĩa của những âm thanh đó.

Ví dụ như lúc này, mấy tiếng ừng ục của hắn mang theo sự nghi ngờ và hoảng sợ.

Tiểu Xuân đắc ý vênh vảo cười nói: “Sao hả, có phải đã nhận ra giọng của ta rồi không? Đúng vậy! Chính là ta! Khổ chủ bị huynh ăn trộm được liệu đây! Giờ ta đã tìm được đến đây rồi, ha ha ha ha!”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân cong người, thắt lưng đã bắt đầu đau, nàng dứt khoát ngồi bẹp lên cái nắp, đầu ngón tay vừa gõ gõ lên cái nắp gỗ, vừa vờ vịt than thở: “Aizz, mặc dù huynh trộm được liệu khiến ta vô cùng tức giận thế nhưng huynh cũng xem như là một người có hiếu, chưa kể tình hình nhà huynh lại...” Tiểu Xuân nhớ đến ông lão gầy gò kia và hình ảnh ông ho đến rung rinh cả ván giường. Nàng bặm môi, dẫn đo nói: “Quả thật là hết sức khẩn cấp, ta có thể hiểu được, có thể hiểu được.”

Nói rồi, Tiểu Xuân lại chau mày: “Chỉ là, không phải ta muốn nói gì huynh, huynh có nỗi khổ tâm sao không trực tiếp nói với ta, lẽ nào trong mắt huynh Tiểu Xuân ta đây là một kẻ máu lạnh vô tình đến vậy à?” Nàng nói đến đây thì kích động, cau chặt mày, đập một phát lên cái nắp gỗ.

“Ừng ục!”

Người bên trong hiển nhiên là bị dọa đến nhảy dựng lên.

Tay Tiểu Xuân cũng hơi đau, nàng lắc lắc tay, thầm nói: “Thật ra thì cũng không cần “trong mắt huynh” gì cả, vì huynh cũng có nhìn được đâu...”

Tiểu Xuân nói một lúc thì lại hơi mệt. Nàng yếu ớt nhìn chằm chằm cái nắp gỗ, cứ như muốn xuyên qua cái nắp để thấy người bên trong.

“Này, rốt cuộc huynh có hiểu ta đang nói gì không vậy hả?” Nàng tự nhủ, đừng có nói là ta nói cả buổi trời rồi mà huynh lại không hiểu chút gì đấy nhé.

Bên trong không có âm thanh gì cả.

“Đúng rồi, còn có một chuyện ta rất nghi ngờ.” Tiểu Xuân lại nói “Mắt huynh có thể nhìn thấy à, nếu không thấy, làm sao huynh tìm được vườn thảo dược của ta ? Hơn nữa, rốt cuộc là huynh nhảy cách gì mà có thể nhảy xa được như vậy hả?”

Bên trong vẫn không có âm thanh gì.

Tiểu Xuân không đủ kiên nhẫn, nàng đứng lên, đập lên cái nắp gỗ một cái.

“Ừng ục...”

“Hóa ra huynh còn sống cơ đấy!”

Bên trong lại không có động tĩnh gì nữa.

“Muốn chết à!” Tiểu Xuân đứng bên cạnh, hai tay chống nạnh “Huynh không biết nói à, không biết rồi làm sao xin lỗi ta đây hả?! Ta nói cho huynh biết, mặc dù ta không so đo với ông lão kia nhưng ta sẽ không bỏ qua cho huynh đâu!” Tiểu Xuân tới tới lui lui vài vòng, người nọ vẫn không thêm lên tiếng.

Tiểu Xuân chỉ chỉ về phía cái nắp gỗ nói: “Huynh đừng có mà giả vờ với tôi, ta biết huynh có thể hiểu lời ta nói. Huynh không nói chuyện cũng không sao, ta có thể hiểu ý của huynh! Mau xin lỗi ta ngay!”

Không có tiếng động.

Tiểu Xuân đi nhanh mấy bước, đứng trên cái nắp: “Làm sai thì phải xin lỗi.”

Bên trong vẫn không có động tĩnh.

Tiểu Xuân cắn răng nói: “Huynh có nói hay không hả....”

Đợi một lúc, bên trong vẫn không hề có dấu hiệu muốn lên tiếng, Tiểu Xuân chậm rãi gật đầu nói: “Được, được lắm...” Nàng nói liên tục mấy cái “được lắm”, sau đó lập tức trừng đôi mắt hạnh, chột khom lưng, hai tay nắm lấy hai mép nắp, cổ sức nhấc lên—

“Rốt cuộc huynh có nói hay không hả—?!”

Ánh mặt trời lập tức tràn vào bên dưới.

“Ừm!”

Thật ra thì, ngay khi vừa mở nắp ra, Tiểu Xuân cũng đã hối hận rồi, mà sau khi nghe thấy tiếng rên khê đau đớn kia, nàng lại càng hối hận.

Bên dưới nắp là một cái động có chứa một người, động cũng không sâu lắm, người kia đang co rúc thân thể gục trên đất, hai tay ôm lấy đầu, mặt chôn chặt xuống dưới, cả thân thể to lớn đều đang run rẩy.

“Huynh...”

Lần đầu tiên Tiểu Xuân nhìn thấy hắn một cách rõ ràng như thế, dù chỉ là bóng lưng nhưng dáng vẻ khác hẳn người thường này của hắn vẫn giống hệt như trong trí nhớ của Tiểu Xuân. Quần áo của hắn vô cùng tương xứng với căn nhà đơn sơ và cái ván giường sắp hỏng kia, quần áo hắn rách rưới, hơn nữa là nhỏ hơn hình dáng của hắn rất nhiều, tay chân hắn đều lộ ra một đoạn, trên chân cũng không hề có giày.

Mà tên to con kia, lúc này đang nằm cong người trên mặt đất, hai tay nắm chặt lấy tóc, Tiểu Xuân thấy rõ những đường gân trên tay hắn, sức lực kia dường như sắp giật đứt cả tóc trên đầu xuống.

Trong lòng Tiểu Xuân run lên, vội đặt nắp xuống.

Mà ngay lúc cái nắp sắp được đặt xuống, Tiểu Xuân bỗng có một ý muốn, nàng giữ cái nắp lại một chút, theo khe hở đó trượt vào cái động bên dưới, sau đó nhón chân đẩy cái nắp lại.

Xung quanh lập tức rơi vào bóng tối.

Vừa tối lại vừa nhỏ hẹp.

Khi bóng tối vừa tràn ra, Tiểu Xuân đột nhiên lại cảm thấy người này có hơi đáng thương. Lẽ nào ngày nào hắn cũng ngồi co rúc ở nơi không thể nhìn thấy mặt trời này, hơn nữa, nơi này lại còn vô cùng chật hẹp, với vóc dáng kia, đừng nói là hoạt động, ngay cả đứng thẳng cũng không thể.

Một lúc sau, Tiểu Xuân dần thích ứng với bóng tối, nhìn thấy bóng người đen sì bên cạnh. Hắn vẫn duy trì tư thế ban nãy, dường như cơn đau đớn vẫn chưa hết.

Tiểu Xuân lúng túng ho khan một tiếng: “Không đến nỗi vậy chứ....Không phải chỉ dính phải chút ánh sáng mặt trời thôi sao, ta đã đóng ngay lại rồi mà.”

Hắn vẫn không lên tiếng.

Tiểu Xuân nhếch miệng, vươn tay cẩn thận đụng vào lưng hắn một cái, lại phát hiện thân thể người này cứng như đá vậy.

“....” Tiểu Xuân do dự thò người sang “Giả vờ à....”

Hắn vẫn không lên tiếng.

“Ta nói cho huynh biết đừng hòng dọa ta, ta không sợ đâu.”

Vẫn không có âm thanh gì.

Tiểu Xuân rút cuộc cũng chột dạ, nằng nhanh như mèo, dịch người về phía trước, khẽ đặt tay lên lưng người nọ.

“....Có nặng lắm không, ta, ta không cố ý.” Tay Tiểu Xuân tinh tường cảm giác được hắn đang run rẩy, mặc dù rất khẽ nhưng vẫn không hề ngừng. Tiểu Xuân nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng hắn, trong lúc vô tình đụng phải tay hắn mới phát hiện hắn vẫn đang nắm tóc của mình.

“Đừng kéo nữa, kéo nữa sẽ đứt tóc đó.” Tiểu Xuân nắm lấy cổ tay hắn, thử kéo tay hắn ra. Thế nhưng tay hắn lại chắc như neo vậy, không hề nhúc nhích.

Tiểu Xuân lắc lắc tay: “Nào, buông tay ra.”

Có lẽ từ tận đáy lòng cảm thấy áy náy, động tác của Tiểu Xuân rất chậm, rất nhẹ nhàng, nằng cẩn thận từ từ kéo ra, vừa kéo vừa nói chuyện với hắn.

“Không cần gấp, nào, đừng nắm tóc nữa, buông tay ra....”

Một lúc sau, Tiểu Xuân rút cuộc cảm thấy tay hắn dần thả lỏng ra, Tiểu Xuân khẽ hất tay hắn ra, nhích về phía trước: “Huynh còn đau không?”

Hắn không lên tiếng, chỉ bỏ dẫy khỏi mặt đất, cúi đầu, lại ngồi xồm xuống.

Tiểu Xuân mượn ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy mắt của hắn không có băng vải, nhưng mắt vẫn đang nhắm chặt. Nằng hiểu ra, hèn gì phản ứng của hắn dữ dội như vậy.

“Khụ, xin lỗi nha.” Tiểu Xuân sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói.

Hắn vẫn không đáp lại.

Tiểu Xuân cũng ngại ngần không dám quát nạt người ta nữa, nằng ngồi bó gối, ngồi sang một bên.

“Ban nãy ta cũng không có ý đâu, ai bảo ta nói cả buổi trời mà huynh lại không hề đáp lại, chuyện này cũng không phải hoàn toàn là lỗi của ta.” Nằng chống cằm trên đầu gối, cũng không trông cậy hắn có thể đáp lại, nói tiếp: “Huynh không nói tiếng nào thì thôi đi, ít nhất cũng ùng ục mấy tiếng cho tôi nghe chứ, nếu không, để người khác thấy ta tự lảm bảm một mình cả buổi trời sẽ tưởng ta bị điên mất.”

“Đúng rồi! Huynh biết làm sao ta đến được đây không?” Tiểu Xuân ngẩng đầu, tựa vào trên vách động, hơi hưng phấn nói: “Có phải huynh cảm thấy tốc độ của mình rất nhanh, tuyệt đối không bị đuổi kịp không? Hừm, ta nói cho huynh biết, ta vẫn có cách đó!”

Cho dù không có ai đáp lại, Tiểu Xuân vẫn nói rõ ràng “kế hoạch” của mình cho người nọ nghe.

“Thế nào, tuyệt không?” Tiểu Xuân vỗ đùi, cười đùa nói: “Thế nhưng huynh cũng không cần lo, dù ta tìm được huynh, nhưng ta cũng không làm gì đâu. Ta đã chào hỏi trưởng bối của huynh rồi, cũng nói với ông ấy là ta không truy cứu chuyện này nữa.”

Tiểu Xuân nói đến đây, người nọ rút cuộc phản ứng lại, Tiểu Xuân thấy rõ hắn giật mình, nằng nói: “Sao hả, huynh sợ à, ông lão ấy là ông nội của huynh sao, đúng là rất nghiêm nghị đó.”

“Ừng ục...”

Đến tận bây giờ hắn mới chịu lên tiếng lại, Tiểu Xuân cười nói: “Huynh không cần sợ, ta đã nói với ông ấy, chỉ cần huynh xin lỗi ta, chuyện trộm được liệu coi như xóa bỏ.” Dừng một chút, Tiểu Xuân lại nói “Bây giờ xin lỗi cũng không cần nữa, ban nãy ta mở nắp kia lên, khiến huynh có chịu lâu như vậy, coi như chúng ta huê nhau đi.”

“Ta rộng lượng lắm đúng không hả?” Tiểu Xuân vừa nói vừa gật đầu.

“....”

Có lẽ là bởi vì hắn vừa lên tiếng, Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy việc trao đổi giữa hai bên đã thoải mái hơn nhiều, mặc dù nàng cảm thấy có thể hắn đang trong tình trạng như vịt nghe sấm nhưng cũng đã đủ khiến nàng có lại sức sống rồi.

“Rốt cuộc là làm thế nào mà huynh tìm được vườn thảo dược của tôi, thật là kì lạ. Còn nữa, nhìn dáng vẻ của huynh lúc trộm được liệu của ta, hình như huynh có thể phân biệt được chúng, làm cách nào thế?”

“Huynh biết không, ta hỏi một người bạn của ta, y nói, có rất ít người không mượn lực người khác mà lại có thể tung người gần vài chục trượng như thế, chứ đừng nói là nhảy. Hừm, nếu y thấy huynh, chắc là sợ đến trợn tròn mắt đó.”

Tiểu Xuân ngồi một bên nói vô cùng hưng phấn, nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, nàng nuốt nuốt nước bọt, nói: “Ta đã nói lâu lắm rồi, huynh có đói bụng không?”

Không biết có phải ảo giác của Tiểu Xuân không, nhưng càng gần giữa trưa, người nọ dường như lại càng ù xù.

Tiểu Xuân: “Ừm, xem ra đôi mắt này bị bệnh rất nghiêm trọng đó.” Nàng nghiêng nghiêng cổ, giãn thân thể một lúc, lại lẩm bẩm: “Vẫn chưa biết tên của huynh, để lát nữa ta hỏi ông lão xem sao.”

“Lý Thanh.”

6. Chương 6

Lúc đầu Tiểu Xuân còn chưa kịp phản ứng, ngậy ngốc nhìn xung quanh, đợi đến lúc nàng hiểu ra giọng nói trầm thấp kia là do ai phát ra, nàng đứng bật dậy.

“Àm!”

Một tiếng vang kinh thiên động địa, đầu Tiểu Xuân không hề bất ngờ va vào cái nắp gỗ bên trên, đầu óc đều hoa cả lên, hai mắt tối sầm, rồi lại ngồi bộp xuống đất, một loạt động tác như nước chảy mây trôi không hề có điểm dừng.

Tiểu Xuân cảm thấy cả cái động xung quanh đều như đang xoay vòng vòng.

Thế nhưng, nàng vẫn cố nén cảm giác buồn nôn chóng mặt kia khỏi thân thể, một tay run rẩy chỉ vào người kia — bây giờ có thể gọi hắn là Lý Thanh được rồi.

“Huynh....Huynh có thể nói....Hóa ra huynh có thể nói....”

“....”

Tiểu Xuân vô cùng đau đớn kêu lên “Hóa ra huynh có thể nói—!”

Lý Thanh ngồi bên cạnh, vẫn cúi đầu như từ nãy đến giờ vẫn thế.

Tiểu Xuân không thềm xoa cục u lớn trên đầu, nàng vịn vách động lung lay đứng lên, lạnh lùng nói: “Huynh đừng có mà giả vờ! Ta đã nghe thấy rồi! Huynh tên là Lý Thanh, chính miệng huynh vừa nói!”

“Hèn hạ thật....Quá là hèn hạ!” Tiểu Xuân kích động đến mức cánh mũi cũng phập phồng, nàng cắn răng tàn bạo nhìn chằm chằm Lý Thanh: “Còn uống công ta đây có lòng tốt, uống công ta đổi xử chân thành với huynh, hóa ra huynh là người như thế!”

Lý Thanh nhúc nhích, hình như hắn vẫn còn lơ mơ chưa nắm bắt được vấn đề.

Tiểu Xuân nhớ lại ban nãy mình tự nói chuyện cả nửa ngày trời, cảm thấy mình cứ như một kẻ ngốc. Tên này hóa ra có thể hiểu những gì nàng nói, chắc là từ nãy đến giờ hắn vẫn đang chê cười nàng đây mà!

Tiểu Xuân càng nghĩ càng tức giận, nàng không nhịn được gơ tay đánh hai phát thật mạnh lên người Lý Thanh.

“Ái da—tay ta!” Đánh hắn xong, cả động lại chỉ nghe tiếng gào thét của Tiểu Xuân. Thân thể của Lý Thanh vô cùng rắn chắc, đánh hắn chả khác nào tự đánh lên một tảng đá.

Ban này nàng bị đung đầu vẫn chưa hết đau, bây giờ cả tay cũng bị đau, trong lòng Tiểu Xuân vô cùng oan ức, mắt cũng bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Nhưng nàng không khóc.

Từ lúc còn rất nhỏ, dù có chịu bao nhiêu khổ cực, Tiểu Xuân cũng không bao giờ khóc trước mặt người khác.

Nàng cắn răng, nuốt hết tất cả mọi sự khó chịu vào lòng, trong động cũng trở nên yên tĩnh hẳn.

Lý Thanh mãi không nghe thấy tiếng động gì, hơi khó hiểu ngẩng đầu.

Lúc này, Tiểu Xuân khẽ nói một câu.

“Tên lừa gạt.”

Nàng vuốt vuốt cổ tay mình, không nhìn hấn nữa, thản nhiên nói: “Cúi đầu xuống đi, ta muốn đi ra ngoài.”

Lý Thanh vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Xuân giơ tay lên, chạm vào cái nắp gỗ phía trên: “Ta nhắc nhở huynh, nếu không tự trốn, đến lúc đó có khó chịu cũng đừng trách ta.”

“Ta không có lừa cô.”

“.....”

Giọng nói của Lý Thanh rất trầm, không hề tương xứng với tuổi của hấn. Dáng vẻ của hấn chỉ chừng hai mươi mấy tuổi nhưng giọng nói lại vô cùng thành thực.

Tiểu Xuân cúi đầu, Lý Thanh nhắm mắt lại, yên lặng ngồi chồm hổm trên đất.

“Không gạt ta?”

Tiểu Xuân khẽ nhướn mày nói: “Huynh rõ ràng có thể nói, lại để ta nói một mình cả buổi trời như một kẻ ngốc.Ồ, đúng rồi, ta thu lại lời ban nãy đã nói—” Tiểu Xuân nhìn đỉnh đầu của hấn, cười lạnh: “Huynh trộm thuốc, đều phải trả lại tiền theo đúng giá cho ta, nếu không ta đi báo quan, huynh đừng tưởng là ở trong nơi rừng hoang núi sâu thì không ai làm gì được huynh.”

“Cúi thấp đầu xuống, ta phải đi ra ngoài.” Tiểu Xuân lại nói thêm lần nữa nhưng Lý Thanh vẫn không hề động đậy, Tiểu Xuân cũng không nói mấy câu vô ích nữa, trực tiếp đẩy cái nắp gỗ ra, ánh mặt trời lập tức tràn vào, sáng đến mức ngay cả Tiểu Xuân cũng hơi khó chịu.

“A...”

Ngay khi ánh mặt trời chiếu vào, Lý Thanh đau đớn rên khẽ, hai tay bịt chặt mắt, thân thể co thành một cục, cho dù Tiểu Xuân đang tức giận, nghe thấy âm thanh như thế cũng cảm thấy bản thân hơi tàn nhẫn. Nàng lắc đầu, tựa vào bên mép động định leo lên.

Nhưng ngay khi nàng vừa đưa một chân lên, cổ chân lại bị túm lấy.

Tiểu Xuân quay đầu lại, cả người Lý Thanh như mới được vớt ra từ trong nước, cả người đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như người chết.

“Huynh làm vậy hả, buông tay ra!”

“Cô....cô đừng nói cho ông biết....”

“Nói cái gì, mau buông tay ra!”

Cổ chân Tiểu Xuân đang run lên, bởi vì cả người Lý Thanh cũng đang phát run. Tiểu Xuân nhìn cái tay kia, Lý Thanh đau đớn như thế nhưng tay của hấn vẫn không hề dừng hết sức, Tiểu Xuân biết, nếu như hấn dùng hết sức lực, tuyệt đối sẽ không hề yếu như vậy.

“Buông tay ra!” Chân Tiểu Xuân lắc mạnh “Mặt trời độc như vậy, huynh muốn chết à?!”

“Ta....ta trả cho cô.”

“Huynh có tiền à, huynh lấy cái gì mà trả! Nhanh buông tay cho ta!”

Chân Lý Thanh bấu chặt trên đất thành một cái dấu chân thật sâu, mạch máu trên trán cũng lộ ra, cứ như sắp nổ tung vậy. Hắn dường như cũng không biết mình phải lấy cái gì mà trả, chỉ lặp đi lặp lại một câu giống hệt.

“Ta, ta trả cho cô.....Ta sẽ trả cho cô mà....”

Mặt của hắn vì đau mà trở nên dữ tợn, Tiểu Xuân có thể cảm nhận rõ cơn đau của hắn, nhưng hắn vẫn cứ khẳng khái không chịu buông tay. Cuối cùng Tiểu Xuân quát to một tiếng như đang trút giận, rồi đập mạnh một phát lên đất, rồi khom lưng đóng cái nắp gỗ lại.

Lý Thanh vẫn chưa hết đau đớn, tay hắn vẫn không buông ra, miệng vẫn cứ lặp đi lặp lại câu nói kia.

“....Ta sẽ trả cho cô mà.”

“Được được được, huynh trả đi, ta cho huynh trả được chưa.” Tiểu Xuân bậm môi, nhìn Lý Thanh đang ngã trên đất, khuôn mặt đầy vẻ không vui.

Nàng cảm thấy mình thật hết sức oan uổng.

Rõ ràng mình mới là khổ chủ bị hại, bây giờ lại khiến nàng biến thành kẻ khi thiện phạm ác*, giống hệt như mấy tên ác bá hay bắt nạt kẻ yếu, áp bách người dân nghèo khổ lương thiện.

(*khi thiện phạm ác: khinh khi người hiền, sợ hãi kẻ ác)

“Aizzz....” Tiểu Xuân thở dài, từ từ ngồi xổm xuống. Nàng đặt tay lên cổ tay Lý Thanh, lắc lắc hai cái: “Này, buông ra đi.” Nàng kéo từng ngón tay của hắn, từ từ kéo tay hắn ra.

Lý Thanh quỳ trên đất, cả người co thành một đồng lớn. Lần này ánh sáng chiếu vào tương đối lâu, mặt trời lúc này càng độc hơn so với buổi sáng, hơn nữa lúc Tiểu Xuân đẩy nắp lên, Lý Thanh chỉ dùng có một tay để che mắt.

Bất kể là thế nào đi nữa, lần này quả thật hắn càng đau nghiêm trọng hơn lần trước, mà sự thật đúng là như thế.

Tiểu Xuân đỡ vai hắn, muốn kéo hắn ngồi dậy.

“Huynh nặng thật....” Cả người Lý Thanh đau đến không còn sức lực, tùy Tiểu Xuân làm gì thì làm. Tiểu Xuân phải tốn rất nhiều công sức mới có thể kéo hắn dậy. Đầu hắn cúi thật thấp, một tay bịt chặt mắt mình.

Tiểu Xuân vuốt vuốt tay mình, lại bẻ bẻ mấy ngón tay, sau đó mới đặt hai ngón trỏ lên hai bên trán của hắn, xoa xoa thật nhẹ nhàng.

“Huynh đừng có bịt chặt như vậy.” Tiểu Xuân vừa xoa giúp hắn vừa nói “Lấy tay ra đi, để mắt của huynh thả lỏng một chút.”

Cho dù Lý Thanh rứt cả người lại nhưng vẫn lớn hơn Tiểu Xuân nhiều. Tiểu Xuân nửa quỳ trên đất, cảm giác mình như đang xoa đầu ột con gấu.

“Sao còn chưa buông tay ra?” Tiểu Xuân thấy Lý Thanh vẫn còn bịt mắt, nhướn mày cả giận nói: “Ta bảo huynh lấy tay ra huynh có nghe không hả?”

Lý Thanh có vẻ vô cùng yếu ớt, vai cũng sụp xuống, toàn thân chỉ còn cái tay là coi như còn dùng được, bịt chặt trên mắt mình.

Tiểu Xuân đổi ngón tay thành cả bàn tay, đập hai cái lên tay Lý Thanh: “Buông ra!”

Lý Thanh bị nàng đánh thì hơi hoảng hốt, Tiểu Xuân càng tỏ vẻ nghiêm trọng hơn: “Nếu huynh không buông tay ra, ta đi tìm ông nội huynh!”

Cả người Lý Thanh cứng đờ, tay rốt cuộc cũng dời đi. Tiểu Xuân thấy trên mặt hắn bị bịt chặt đến bầm xanh, mắt lại vẫn nhắm chặt, nhưng bởi vì nhắm lại quá chặt mà cả khuôn mặt đều nhăn nhúm cả lại, cứ như một trang giấy Tuyên Thành bị vò lại.

Tiểu Xuân rất không phúc hậu cười thành tiếng, sau đó lại cảm thấy không tốt lắm, cố nhịn cười.

Sau đó nàng tiếp tục xoa xoa đầu cho Lý Thanh, muốn hấn bình tĩnh lại. Cả người Lý Thanh đầy mồ hôi, bấn không chịu nổi, tùy Tiểu Xuân định đoạt.

Tiểu Xuân vừa giúp hấn vừa kì quái nói: “Này, huynh cao to như vậy, sao lá gan lại nhỏ như thế, bị kinh sợ một phát là đã mềm nhũn cả người rồi!”

Lý Thanh nghiêm mặt không nói gì. Trong động tối đen, đầu tóc Lý Thanh tán loạn, trên mặt dính đầy bụi đất, Tiểu Xuân tạm thời không nhìn ra được dung mạo của hấn.

Tiểu Xuân ghét bỏ nói: “Xem dáng vẻ lúc huynh trộm thuốc kia, mắt mặt chết đi được. Ta mà là huynh thì đã trực tiếp tìm cái cây treo cổ luôn cho rồi!”

Tiểu Xuân bên này quở trách, Lý Thanh lại không nói gì. Tiểu Xuân nói xong một hồi, phục hồi tinh thần nhìn hấn nói: “Sao rồi, nãy giờ không nói tiếng nào, đã bình tĩnh lại chưa?”

Lý Thanh không nói gì, thế nhưng nhờ Tiểu Xuân nãy giờ xoa xoa giúp hấn, mắt của hấn đã không còn đau như ban nãy nữa.

Tiểu Xuân thấy hấn đỡ nhiều rồi thì mới dừng lại, lúc rút tay ra còn không quên đánh một phát lên tay hấn.

“Trộm được liệu của ta mà còn dám kêu oan, may là Tiểu Xuân ta đây là một người tốt hiếm thấy, nếu không vừa nãy đã trực tiếp phơi chết huynh luôn rồi!”

“....ùng ục.”

Tiểu Xuân: “.....”

Tiểu Xuân đã hoàn toàn bỏ cuộc với ý muốn trò chuyện bình thường với Lý Thanh rồi, nàng tùy ý dựa lưng ra sau, hai chân duỗi rộng ra. Nàng lót tay sau đầu, tán gẫu với Lý Thanh: “Vậy ông lão kia là ông nội huynh à?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Không phải? Vậy là ông ngoại ư?”

Lý Thanh lại lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Vậy ông ấy là gì của huynh?”

Lý Thanh không nói.

“Aizz, hết thuốc chữa.” Tiểu Xuân lắc đầu “Đúng là đồ khờ mà.”

“....”

Tiểu Xuân nhìn hấn cười cười khiêu khích, lại nói: “Ban nãy huynh nói muốn trả cho ta, huynh có tiền không?”

Lý Thanh do dự một chút, khẽ nói: “Không có.”

Tiểu Xuân: “Vậy huynh có cách kiếm ra tiền à?”

Lý Thanh: “....Không có.”

“Biết ngay là huynh không có!” Tiểu Xuân cười hừ một tiếng “Xem tình trạng trong nhà huynh, ta thật sự xấu hổ dùm huynh đó. Uống công huynh là một chàng trai cao lớn khỏe mạnh, vậy mà lại dựng lên cái nhà thê thảm như vậy. Ông lão trong nhà bệnh nặng như thế, huynh cũng không thể vì ông lão cần được chữa trị mà tùy ý trộm mấy loại thuốc linh tinh, không quan tâm có thể dùng hay không như thế được.”

Nhắc đến ông lão, Lý Thanh rớt cuộc có phản ứng. Mũi hấn hơi nhúc nhích, hình như muốn nói điều gì.

Tiểu Xuân co chân, ngồi như đại gia, nàng nhìn Lý Thanh, bỗng nhiên nảy ra một ý. Nàng đá Lý Thanh một cái, đôi giày vải nhỏ in lại một dấu giày trên đùi Lý Thanh.

“Này, to con, huynh có muốn giúp việc cho ta không, ta trả công cho huynh bằng được liệu.”

7. Chương 7

Hôm đó, không biết Tiểu Xuân đã lấy nghị lực từ đâu ra để ngồi hàn huyên suốt cả một ngày với Lý Thanh ở trong động. Dĩ nhiên, khoảng thời gian đó cũng chỉ có nàng nói mà thôi.

Lý Thanh không hề đáp lại đề nghị của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân xem như hấn đã đồng ý.

Mãi cho đến tối, khi mặt trời dần lặn xuống, đêm đen dần hiện ra, Lý Thanh rốt cuộc cũng trở nên có sức sống hơn. Mặc dù hấn vẫn ít nói như cũ, vẫn luôn ngồi trong một góc, nhưng Tiểu Xuân có thể cảm nhận rõ ràng rằng hấn có sức sống hơn trước.

Cụ thể là có sức sống như thế nào Tiểu Xuân không thể nói rõ, nàng chỉ cảm thấy cái tên to con đáng thương thê thê thắm thắm vào ban ngày đã không còn và tên trộm được liệu có thể nhảy xa vài chục trượng, chỉ một tí động tĩnh cũng có thể khiến hấn chạy mất dạng đã trở lại.

Những cơn đau đớn vào ban ngày kia, khi đêm về cứ như chưa từng xảy ra. Khi ánh sáng càng lúc càng ít, xung quanh càng lúc càng lạnh, hơi thở của Lý Thanh cũng càng trở nên ổn định, hấn cũng càng trở nên yên lặng hơn.

Tiểu Xuân nhìn người trước mặt, không nhịn được chặc chặc thở dài: “Ôi trời, huynh đúng là dạ quỷ nơi núi sâu* đó, buổi sáng và buổi tối sao mà khác nhau quá vậy hả.”

(*nguyên gốc là “thâm sơn dạ quỷ”, vậy hấn anh là con quỷ mà tựa truyện nhắc tới =)))

Bên ngoài trời đã tối đen.

Đang lúc Tiểu Xuân mệt mỏi đến sắp ngủ thiếp đi, Lý Thanh bỗng nhiên đứng lên.

Tiểu Xuân phải nhón chân lên mới có thể cao đến chỗ cái nắp gỗ, Lý Thanh lại chỉ cần dùng đầu đẩy nó ra. Nắp vừa mở ra, bên ngoài gió thổi vù vù, Tiểu Xuân rùng mình, tỉnh táo lại.

“Trời tối rồi à...” Nàng ngáp một cái, hoạt động gân cốt một chút.

Khi nàng vừa ngáp xong rồi mở mắt ra, trong động đã trống không.

Tiểu Xuân: “....”

Nàng ngẩng đầu lên, thấy chỗ mặt đất ngay trên cửa động có người đang đứng.

Lý Thanh vốn vô cùng cao lớn, bây giờ còn đứng ở trên, Tiểu Xuân nhìn hấn từ bên dưới, trông hấn cũng to cao như một gốc đại thụ cao chọc trời mọc trong núi vậy.

“Sao không phát ra tiếng động gì hết vậy, huynh bay lên đấy à?”

Lý Thanh không trả lời, đưa tay vào trong chiếc áo rách rưới, lấy ra một mảnh vải dài. Hấn quấn tẩm vải vài vòng trên mắt. Tiểu Xuân thấy mảnh vải kia được buộc thật chặt thì chế cười nói: “Đã tối rồi mà huynh còn muốn quấn à? Mắt của huynh rốt cuộc là sợ ánh sáng đến mức nào vậy hả?”

Nàng vỗ vỗ quần áo đứng dậy, tay vịn cửa động, muốn leo lên. Lý Thanh đã bịt kín mắt xong, ngồi xổm xuống, ở chỗ cửa động hươu hươu tay một hồi, Tiểu Xuân nghi ngờ, Lý Thanh lại mò trúng tay nàng, sau đó nắm lấy cổ tay nàng kéo lên.

Hấn chỉ dùng một tay, không hề có dấu hiệu cố sức gì cả.

Sờ, nắm lấy, kéo lên. Tiểu Xuân cảm thấy hấn xách mình chẳng hề phí sức, cứ như đang xách một con gà ấy.

Tiểu Xuân đứng trước mặt hấn, hơi ngạc nhiên chọc chọc cánh tay hấn.

“To con, huynh khỏe thật đấy.” Nàng ngẩng đầu, đầu Lý Thanh khẽ nghiêng nghiêng, không biết có đang nghe nàng nói không. Tiểu Xuân hít thật sâu, bụng lại đúng lúc kêu lên hai tiếng.

Tiểu Xuân: “....”

Lý Thanh động đây, hẳn nghe được tiếng phát ra từ bụng Tiểu Xuân, mặt xoay về phía này. Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, vuốt vuốt bụng nhìn xung quanh: “Huynh...Huynh có cái gì có thể ăn được không?”

Lý Thanh đi về phía ngôi nhà nhỏ.

Tiểu Xuân đi theo phía sau, nhìn bóng lưng của hắn. Có lẽ bởi vì đây là nhà mình nên Lý Thanh đi rất trót lọt, Tiểu Xuân vừa theo sau vừa gật gật đầu, ngay lập tức Lý Thanh lại đụng bộp một phát vào mái hiên.

Tiểu Xuân: “....”

Lý Thanh bị va trúng đầu, lại không hề phản ứng lại, ngay cả xoa đầu cũng không làm, trực tiếp đi vào. Hẳn quá cao, chỉ có thể khom lưng mới có thể đi vào trong.

Tiểu Xuân đi cách hắn hai bước, nghe thấy trong phòng có tiếng ho khan. Sau đó, một giọng nói già nua suy yếu vang lên——

“Vô...vô liêm sỉ!”

Sau đó, Tiểu Xuân nghe thấy hai tiếng vang lanh lảnh, nàng chạy nhanh về phía cửa.

Ông lão giận đến đỏ mặt tay ông cầm một cây gậy trúc nhỏ, vừa ho khan vừa đánh Lý Thanh.

Mà Lý Thanh thì cứ đứng yên đó như cây cọc gỗ, để ông lão dùng cây gậy trúc kia đánh lên người mình, hẳn cũng không hề tránh. Gậy trúc vung lên nghe vun vút, nhưng rơi vào người Lý Thanh lại chỉ như gãi ngứa mà thôi, đúng nói là bị thương, e là cả dấu đỏ cũng không có.

“Aiz aiz aiz, ông ơi.” Tiểu Xuân thấy thế, vội chạy đến, vừa đỡ ông lão ngồi lại trên giường, vừa gỡ cây gậy trúc trong tay ông lão ra: “Ông ơi người nghỉ ngơi đi, đừng tức giận nữa.”

Đầu ngón tay ông lão run run, há miệng chỉ về phía Lý Thanh: “Đánh....đánh nó! Khụ, khụ khụ....”

Tiểu Xuân dường như đã đợi câu này từ lâu rồi, nàng nở một nụ cười sáng lạn với ông lão, nói: “Mặc dù tiểu nữ không muốn thô tục động vô đầu, nhưng ông đã nói thân thể mình không thể ra tay được, thôi thì cứ để tiểu nữ làm đi.”

Tiểu Xuân xoay người, Lý Thanh ngơ ngác đứng trên mặt đất, mặt của hắn đều nhìn về phía Tiểu Xuân, lại dường như không biết chuyện gì đang xảy ra. Tiểu Xuân cười hắc hắc, ném cây gậy trúc trên tay đi. Nàng xoay người đi ra khỏi cửa, tìm kiếm gì đó trên mặt đất, sau đó vui vẻ trở vào.

Trên tay nàng là cây gậy đã bị nàng ném đi hồi sáng.

Trên chỗ tay cầm của cây gậy đã có hằn dấu vết, có thể thấy gậy này đã được dùng khác lâu rồi.

Tiểu Xuân dường như nhớ một ngụm nước bọt lên tay, sau đó lại vung gậy——

“Ta——A!!!”

Cây gậy được vung từ đằng sau của Tiểu Xuân vung ra, biên độ nửa vòng tròn, Tiểu Xuân vì cố sức mà cả khuôn mặt đều trở nên dữ tợn.

Cố sức như thế, tất nhiên phải có kết quả mới được.

Ngay khi cây gậy sắp rơi vào trên người Lý Thanh, hắn bỗng nhiên giật mình, hẳn vung tay, dường như muốn dùng ngón tay đỡ lấy cây gậy này.

Sau đó, Tiểu Xuân chỉ nghe thấy một âm thanh vô cùng rõ ràng, lại cực kỳ ngắn ngủi——

“Cạch.”

Nàng chậm rãi cúi đầu.

Trên mặt đất là một đoạn gậy còn dang dở, nó lăn rồi lại lăn, rốt cuộc dừng ở ngay cửa ra vào.

Tiểu Xuân lại nhìn đoạn gậy còn dư lại trong tay, nàng còn chưa kịp nhìn kĩ đã nghe ông lão run rẩy há miệng nói.

“Vô....vô liêm sỉ! Mi còn dám....còn dám đánh trả à....Ta, ta hôm nay, không thể, không thể, không thể——”

Ông lão không thể cả buổi trời cũng không nói cho hết câu, lại không nghe thấy tiếng ông lão ho khan, Tiểu Xuân cảm thấy hơi kì quái, xoay đầu lại thì thấy ông lão đã há hốc mồm, hai tròng mắt cũng trợn trắng, chỉ có thể thở ra mà không thể hít vào.

“Ông ơi!”

Tiểu Xuân sợ đến mức vội ném cây gậy trên tay, nhưng nàng còn chưa kịp chạy đến thì Lý Thanh sau lưng cũng đã chạy lại đỡ lấy ông lão.

Hắn để chân trần quỳ trên đất, trong ngực không ngừng phát ra mấy âm thanh khô khè, cứ như dã thú đang cuống cuống. Một tay hắn nâng ông lão, một tay lại cuống quýt lục lọi ở đầu giường, tìm không được thứ hắn muốn, âm thanh phát ra từ miệng hắn càng vang lên gấp gáp hơn.

Tiểu Xuân chợt nhớ ra, chẳng lẽ hắn muốn tìm hoa còn dư của cây cát cánh?

Đã đến nước này rồi, mấy cánh hoa héo thì làm được gì chứ.

Tiểu Xuân xông qua, hất Lý Thanh ra.

“Huynh tránh ra!”

Lý Thanh không buông tay, Tiểu Xuân đưa tay muốn chạm vào ông lão, không ngờ hắn lại gầm gừ một tiếng, Tiểu Xuân bị dọa lập tức lùi về sau. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Lý Thanh kêu ra âm thanh như thế.

Nhưng tình huống bây giờ, nàng cũng không thể bắn khoăn được gì.

“Tránh ra! Huynh tránh ra cho ta!” Tiểu Xuân xông lên “Không thể làm mạnh tay như vậy! Huynh phải để ông ấy nằm ngang——” Khi Tiểu Xuân cố kéo hắn ra, Lý Thanh lại cuống cuống gầm khè một tiếng, nghiêng người một cái, Tiểu Xuân trượt chân, bị hắn quăng ra xa.

Tay của nàng bị va mạnh lên mặt đất.

“A...” Cả ngày Tiểu Xuân vẫn chưa ăn gì, bây giờ lại bị đẩy như thế thì cảm thấy vô cùng choáng váng. Nàng nhẹn đau, ôm tay đứng lên.

Nàng đá một phát sau lưng Lý Thanh: “Nếu huynh muốn ông lão chết thì cứ việc không buông tay đi——!”

Lý Thanh vừa nghe thấy chữ “chết” thì đáng người cao lớn hơi co lại, hắn cúi thấp đầu, bị thương gầm lên.

“Muốn cứu mạng ông ấy thì huynh biết điều một chút cho ta!” Tiểu Xuân đi đến, tát cho Lý Thanh một cái “Đỡ ông lão lên giường, sau đó đi lấy một chậu nước.”

Lý Thanh hơi lung lay, rốt cuộc thả tay ra, nghe lời Tiểu Xuân đỡ ông lão lên giường, sau đó đi ra ngoài múc nước.

Hắn hơi hoảng hốt, lúc ra ngoài lại quên không khom lưng, đụng bộp một phát vào khung cửa.

Tiểu Xuân: “....”

Thở dài, Tiểu Xuân từng chút từng chút giúp ông lão thuận khí.

Mặc dù ông lão bị bệnh vô cùng nghiêm trọng nhưng lần này không phải không có cách cứu, chỉ là do giận quá mà thôi. Tiểu Xuân vừa thuận khí cho ông lão, vừa nhớ lại lúc Lý Thanh bối rối lục lọi thuốc, trong lòng cảm thấy hơi xót xa.

Hắn không hiểu gì cả, cho rằng chỉ cần có thuốc là có thể cứu mạng ông lão. trên đời làm gì có chuyện đơn giản như thế. Nhìn đáng vẻ này của ông lão, e là bệnh của ông không thể kéo dài được nữa.

Ông lão rốt cuộc là gì của hắn, mà khiến hắn hoảng hốt đến mức đó.

Trong lúc Tiểu Xuân suy nghĩ, Lý Thanh đã bưng một chén nước vào nhà. Tiểu Xuân nhận lấy chén nước....

“....”

Mặt nàng không biểu cảm nhìn chén nước đục ngầu: “Huynh muốn độc chết ông lão à?”

“....”

Tiểu Xuân thở dài: “Huynh không nhìn thấy được, chén này đã bẩn lắm rồi, không còn chén khác à?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Ông lão không sao, huynh không cần lo, nào, dẫn ta đến chỗ múc nước, ta rửa cái chén luôn.”

Tiểu Xuân nói xong liền ra khỏi ngôi nhà nhỏ, sau đó nàng nương theo ánh trăng nhìn quanh một lần, lại không phát hiện có cái lu nước nào. Nàng xoay người ra sau hỏi: “Bồn nước ở—?”

Vừa mới nói đến đó, Tiểu Xuân bỗng nhiên bị khiêng lên, còn chưa kịp kêu to thì cả người đã như đang bay.

“A a a—!” Đợi đến lúc nàng kêu thành tiếng, Lý Thanh đã đi được một đoạn xa rồi.

Ngay lập tức, gió nổi lên bốn phía, cây cối xung quanh lướt nhanh qua.

“Hừm!” Tiểu Xuân thích ứng cực nhanh, đợi nàng kịp phản ứng lại xem chuyện gì đang xảy ra thì lại vui vẻ cười lớn. Lý Thanh dùng một tay khiêng cả người nàng lên, khoác lên vai mình, vừa nhảy về phía rừng sâu.

Tiểu Xuân không phải lần đầu tiên nhìn thấy hấn nhảy, thế nhưng thấy và được trải nghiệm thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lý Thanh di chuyển rất ổn định, Tiểu Xuân không biết rốt cuộc thể chất của hấn thế nào hay hấn đã luyện loại võ công kì quái gì, nàng chỉ cảm thấy hấn đi rất ổn định. Tiểu Xuân nhào người ra khỏi vai Lý Thanh, nhìn xuống dưới chân hấn. Chân của Lý Thanh không hoàn toàn chạm đất, mỗi một bước nhảy, lòng bàn chân hấn như đang giẫm trên một cái đệm khí, giúp hấn nhảy xa hơn.

Tiểu Xuân thầm nghĩ, khó trách quanh vườn thảo dược không hề có dấu chân.

Con đường này Lý Thanh khá quen thuộc, một lúc sau Tiểu Xuân đã nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, Lý Thanh khom người xuống, mang nàng đi đến gần một cái thác nước.

Thác nước không cao, nước chảy nhẹ nhàng, óng ánh trong đêm hè.

8. Chương 8

Thác nước đổ xuống, chảy vào một cái đầm nước nhỏ, bắn ra một làn hơi nước mỏng lung.

Tiểu Xuân đi đến bên đầm nước, nhìn thử một chút. Đầm nước rất sâu, dưới nước đen ngòm, không thể thấy đáy. Nàng quay đầu, Lý Thanh vẫn đứng yên ngay sau lưng nàng, vẻ mặt hơi hoang mang.

Tiếng thác nước chảy rất lớn, ào ào, lúc Tiểu Xuân không nói gì, Lý Thanh khó có thể nhận ra nàng đang ở đâu.

Tiểu Xuân ngồi cạnh đầm nước, cầm cái chén rửa sạch. Đó là một cái chén bằng sứ, miệng chén đã bị mẻ, dưới đáy chén còn dính vết bẩn khó rửa, Tiểu Xuân cố chà rửa thật mạnh tay.

Chắc hấn không dùng cái chén này để uống nước đâu nhỉ, còn không thì dùng chén này đút nước cho ông lão uống....Trong lòng Tiểu Xuân tự hỏi, nghĩ đến việc ông lão có thể sống đến tận bây giờ quả thật là không đơn giản.

Nàng rửa chén xong, lại đứng lên, xoay đầu thấy Lý Thanh đang đứng đó như đầu gỗ. Nàng cố ý nín thở, rón ra rón rén đi đến cạnh Lý Thanh, Lý Thanh vẫn không hề phát hiện ra.

“A a a—!”

Tiểu Xuân chợt kêu to, Lý Thanh giật bắn cả người, vội lui về sau mấy bước, trên mặt không hề có vẻ sợ hãi nhưng lại có phần ngạc nhiên.

“Ha ha ha ha!” Tiểu Xuân chỉ Lý Thanh đã lui về sau mấy bước, không nhìn được cười to: “Bị ta dọa rồi đúng không, nhìn cái dáng vẻ nhát gan của huynh kìa, nói cho huynh biết, đây là hậu quả vì huynh dám đẩy ta!”

“.....”

Lý Thanh nghiêng mặt về phía Tiểu Xuân, đi về trước một bước, Tiểu Xuân lập tức giơ cái chén lên: “Đừng đến đây! Thế nào, còn định đánh trả đấy à?”

Lý Thanh bị nàng rống, đứng tại chỗ, muốn tiến không được mà muốn lùi cũng chẳng xong. Hắn có vẻ gấp gáp, không ngừng phát ra mấy tiếng ừng ực ừng ực.

Tiểu Xuân từ từ thả chén xuống.

“Huynh....huynh vội về nhà chứ gì.”

“Ừng ực.”

“Nói tiếng người!”

Lý Thanh bị rống thì giật bắn cả người, hắn cúi đầu suy nghĩ một lúc, dường như đang nhớ lại xem phải nói thế nào. Tiểu Xuân đợi hồi lâu, Lý Thanh rốt cuộc cũng nói một tiếng “....Đúng.”

Tiểu Xuân liếc hắn một cái, đi đến khoác tay lên vai Lý Thanh.

“Được rồi được rồi, đi là được chứ gì.”

Lý Thanh nâng hông Tiểu Xuân lên, để nàng bám vào, sau đó mới nhanh chóng phóng ra khỏi đó.

Mặc dù đang ở trong rừng, xung quanh toàn là cây và cỏ dại nhưng Tiểu Xuân vẫn tinh tường nhận ra, còn đường Lý Thanh đã đi đến đó và về nhà là giống y như đúc, gần như không hề lệch một bước nào.

Chỉ một lúc sau, hai người đã trở lại ngôi nhà nhỏ. Lý Thanh để Tiểu Xuân xuống rồi đi vào nhà, mò đến bên giường, chuẩn xác ngồi xuống vị trí cạnh ông lão.

Tiểu Xuân đi đến, bưng bát nước vừa múc được đưa đến cạnh ông lão, thế nhưng Lý Thanh lại cứ chắn trước mặt khiến cánh tay nàng không cách nào đưa nước qua.

“....Ta nói này, huynh nhường đường một chút được không, vốn đã cao lớn như gấu rồi mà còn chiếm diện tích nữa.”

Lý Thanh bị Tiểu Xuân kéo sang một bên, Tiểu Xuân đỡ ông lão, dứt từng chút từng chút nước cho ông. Ông lão yếu ớt lăm bắm mấy câu, sau đó ngủ thiếp đi.

Tiểu Xuân quay đầu, thấy Lý Thanh đang ngồi cạnh, mặt nghiêng, chăm chú lắng nghe động tĩnh bên này.

Mọi sự lo lắng của tên to con này đều lộ rõ trên mặt.

Tiểu Xuân sắp xếp xong xuôi cho ông lão rồi vỗ vỗ vai Lý Thanh.

“Đi ra ngoài.”

Tiểu Xuân nhìn quanh ngôi nhà vài vòng, cẩn thận đánh giá xem ngôi nhà này còn ở được bao lâu nữa, Lý Thanh thì chỉ đứng ở đằng sau nàng.

“Này to con, ngôi nhà này là huynh xây à?”

Lý Thanh bắt đầu lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

Tiểu Xuân lại có thể hiểu một cách thần kì “Ý của huynh là, nhà này đã có từ trước, huynh chỉ tu sửa lại thôi?”

Lý Thanh gật đầu.

Tiểu Xuân: “Tay của huynh là cái móng heo đấy à?”

“....”

Tiểu Xuân chỉ chỉ cái nhà hồng hóc này, nói với Lý Thanh: “Cơ thể huynh cao lớn như thế, sức mạnh cũng nhiều, sao lại xây ra một ngôi nhà như thế hả?”

Lý Thanh có lẽ đã hiểu Tiểu Xuân là đang giễu cợt mình, hấn ngậy người, một lúc lâu cũng không nói gì.

Tiểu Xuân: “Huynh tin không, một cô gái yếu ớt như ta cũng có thể xây một căn nhà còn tốt hơn huynh.”

Lý Thanh cúi thấp đầu, lại phát ra mấy tiếng ùng ục, chỉ là lần này, âm thanh kia vừa thấp lại vừa dài, không hề có chút cảm xúc nào.

Tiểu Xuân: “Sao hả, nói oan cho huynh à?”

“Ừng ục...”

“Kêu ùng ục cái gì mà kêu, cả ngày chỉ biết kêu ùng ục thôi.” Tiểu Xuân chỉ vào đồng gỗ bỏ đi ở sau nhà, nói với Lý Thanh: “Có rìu không, đồ mài nữa, mài mấy cái cọc gỗ này thành từng tấm, dày cỡ này...” Tiểu Xuân vừa nói vừa vung tay vung chân.

Lý Thanh lẳng lặng đứng đó, miệng không nhích, cũng không nói tiếng nào.

Tiểu Xuân chỉ nói đến một nửa, lại đột nhiên nhớ ra Lý Thanh là một người mù.

“.....” Tiểu Xuân phát phát tay “Ta quên mất.” Nàng đi về trước hai bước, kéo cổ tay Lý Thanh, dẫn hắn đến trước đồng gỗ, “Thôi được rồi, để ta chọn gỗ cho, huynh đi lấy dụng cụ lại đây.”

Tiểu Xuân chọn trong đồng gỗ kia một lúc, chọn mấy cây còn cứng chắc ra. Lý Thanh không biết lấy từ đâu ra một cây rìu, trên lưỡi rìu còn có mấy vết rỉ sét loang lổ.

Tiểu Xuân ghét bỏ nhìn cái rìu kia: “Cái thứ này dùng được à?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Được rồi, dù sao cũng là huynh dùng.” Nàng đưa mấy cái cọc gỗ vừa chọn ra cho vào tay Lý Thanh “Bổ mấy cái này ra, sau đó mài thành một tấm dày cỡ một thước. Bây giờ không có đồ mài, huynh cứ bổ mấy cái cọc này trước đi đã.”

Lý Thanh sờ sờ cọc gỗ, Tiểu Xuân ngồi xuống ở đằng sau. Lý Thanh giơ búa lên, không hề do dự bổ từ trên xuống, cọc gỗ lập tức bị chẻ thành hai nửa.”

Tiểu xuân gật gật đầu, “Không tệ, tiếp tục.”

Lý Thanh chẻ xong một cây, lại sờ sờ trên mặt đất, sau đó tay cầm rìu dừng một lúc, hình như cảm thấy dùng không được tốt lắm. Hắn nghiêng đầu qua một bên, giơ tay lên.

Rắc một tiếng, hắn nâng cọc gỗ lên, vết cắt còn phẳng hơn là lúc dùng rìu.

Tiểu Xuân lại không thể thấy được tình cảnh này, nàng đã ngủ thiếp đi.

Nàng quá mệt, từ sáng sớm đã chạy đến đây, sau đó lại bận việc cả ngày, không được ăn uống gì, nếu là bình thường thì nàng đã sớm không chịu nổi, thế nhưng hôm nay, mỗi giờ mỗi khắc đều có một “niềm vui bất ngờ” mới nên nàng mới có thể cố gắng đến bây giờ.

Bây giờ mọi chuyện đã xong, Tiểu Xuân giờ đã tê liệt như đồng bùn nhão, vừa ngồi xuống đã ngủ luôn.

Lý Thanh bên kia bộp bộp mấy phát đã chẻ xong đồng cọc gỗ, sau đó đứng ở một bên.

Đêm khuya lặng gió, sông núi tĩnh mịch.

Không có động tĩnh gì...Lý Thanh đi vòng qua một bên, chờ mệnh lệnh tiếp theo của Tiểu Xuân.

Vẫn không có động tĩnh.

“Ừng ục...” Lý Thanh hơi nghi ngờ lên tiếng.

Bên kia Tiểu Xuân đã ngủ đến chảy nước miếng, tất nhiên là không trả lời.

“Ừng ục?”

Tiểu Xuân không lên tiếng, Lý Thanh ban đầu còn tưởng rằng nàng sẽ đột nhiên hét to giống như ban nãy, nên hắn yên lặng đợi một lúc, nhưng đợi cả buổi trời mà Tiểu Xuân vẫn không lên tiếng.

Lý Thanh thả cốc gỗ trong tay ra, đi về trước hai bước.

Hắn dựa vào cảm giác tìm ra được đúng hướng, sau đó ngồi xổm xuống, giơ tay ra, từ từ lần tìm trên mặt đất.

Cuối cùng, hắn mò thấy giày của Tiểu Xuân.

Để xác nhận, hắn đưa tay lên, gãi gãi cổ chân Tiểu Xuân. Trong mơ, Tiểu Xuân cảm thấy không thoải mái thì trở mình, nhấc chân đạp một phát.

Một dấu chân lập tức xuất hiện trên cánh tay Lý Thanh.

“Ừng ục...” Lý Thanh lập tức thả lỏng tay ra, chờ Tiểu Xuân nói chuyện, thế nhưng Tiểu Xuân lại trở mình, bắt đầu ngủ tiếp. Qua một lúc lâu, Lý Thanh mới thò tay ra, lần này Tiểu Xuân cũng không hề nhúc nhích nữa.

Lý Thanh biết là nàng đã ngủ thiếp đi.

Nghĩa phụ từng nói với hắn, buổi tối trong núi lạnh lắm, nếu như ngủ thì phải ngủ trên giường, nếu không sẽ bị cảm. Lý Thanh rất ít khi ngủ, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ những lời nghĩa phụ đã nói.

Hắn bế Tiểu Xuân lên, đi vào nhà.

Chiếc giường lót ván gỗ đã để cho ông lão nằm, mặc dù vẫn có thể nằm thêm một người nữa nhưng cũng rất chật.

Lý Thanh ôm Tiểu Xuân, do dự một lúc, cuối cùng hắn buộc phải đưa ra sự lựa chọn giữa ông lão và Tiểu Xuân—

Hắn ôm Tiểu Xuân đi ra.

Nếu Tiểu Xuân biết nàng bỏ qua mọi hiểm khích, chịu bao đau khổ, phí bao công sức giúp cả nhà ông lão kia, mà cuối cùng ngay cả giường cũng không có mà ngủ, nàng chắc chắn sẽ nổi điên lên phá nát cả ngôi nhà.

Thế nhưng nàng có biết không? Nàng không biết.

Cho nên nàng đã nằm trong lòng tên to con kia, thỏa mãn chảy nước miếng.

Lý Thanh ôm Tiểu Xuân ngồi dựa vào tường. Hắn không thả Tiểu Xuân trên đất là ôm vào trong lòng mình. Đêm lạnh như nước, thân thể của Lý Thanh lại bền chắc ấm áp, hắn không nhúc nhích, để bản thân trở thành giường cho Tiểu Xuân. Mỗi lần Tiểu Xuân nhúc nhích, trở mình, vươn tay vươn chân, hắn sẽ để yên cho nàng hành hạ, sau đó mới kéo tay kéo chân của nàng về.

Một đêm kia, Tiểu Xuân nằm mơ. Giấc mơ này tiếp nối với giấc mơ hôm trước, chỉ là lúc này, nàng đuổi theo tên trộm được liệu, nhìn rõ được dáng vẻ của hắn, lại còn dạy dỗ hắn một phen. Sau đó, nàng hài lòng về nhà, ngủ ngon giấc.

Một đêm trôi qua rất nhanh, trời dần sáng.

Lý Thanh giơ tay, che mắt lại, chỉ một tia sáng nho nhỏ thôi cũng đủ để trán hắn toát mồ hôi.

Thế nhưng hắn vẫn không đứng dậy.

Tiểu Xuân bị một loạt rung động rất khẽ làm tỉnh giấc. Nàng mở mắt, hơi mơ màng, sau đó, nàng quay đầu, phát hiện mình đang ngủ trên người Lý Thanh...

“A a a—!!” Yên lặng một lúc, Tiểu Xuân bỗng rống thật to: “Súc sinh! Tên dê xồm! Hèn hạ hạ lưu!!” Nàng vừa rống vừa đưa tay đánh bôm bốp lên người bên dưới.

Sau khi đánh mấy phát, nàng mới phát hiện tay mình ướt đầm. Nàng ngẩng đầu, gương mặt nhìn mới phát hiện Lý Thanh đang dựa vào tường, cả gương mặt đều trắng xám, người đầy mồ hôi.

Lòng Tiểu Xuân hơi run lên, nhớ ra điều gì đó, vội ngẩng đầu lên—

Mặt trời nắng gắt xóa tan màn đêm, đã lên cao từ phía chân trời.

Tiểu Xuân vội nhảy ra khỏi người Lý Thanh: “Mau mau mau! Mặt trời lên cao rồi, sao huynh còn ở đây!”

Nàng lay Lý Thanh, giục hắn mau lên, nhưng Lý Thanh vừa bị nàng đụng nhẹ một cái đã ngã ra đất, hoàn toàn không phát ra tiếng ođọng. Tiểu Xuân sợ đến mức ngã nhào bên cạnh hắn, cố sức lay hắn.

“Này này! To con, huynh không sao chứ! Mau dậy đi!”

Tiểu Xuân dùng thân thể cản ánh sáng cho hắn, cố sức gọi hắn nhưng Lý Thanh không hề có phản ứng gì. Cuối cùng, Tiểu Xuân dùng tay mình kéo Lý Thanh về phía cửa.

“Ôi trời ơi....trời ạ, sao huynh nặng dữ vậy!” Tiểu Xuân một ngày một đêm không ăn gì, cả người không còn sức lực, thật sự là không cách nào kéo nổi một người đàn ông to lớn như thế.

“Ta nói cho huynh hay, nếu huynh có chết thì đều là tại cái thân thể quá khổ này, không liên quan đến ta đâu đó!” Tiểu Xuân vừa lời vừa kéo, rốt cuộc cũng kéo Lý Thanh ra đến cái động kia, nàng mở nắp gỗ, đẩy Lý Thanh vào.

Phịch một tiếng, Lý Thanh to lớn đã ngã vào trong động.

Tiểu Xuân: “.....” nàng đẩy cửa động ra “Không sao chứ?!”

Lý Thanh hơi giật mình, Tiểu Xuân thả lỏng: “May quá, không có bị phơi chết mà bị ngã chết thì thiệt thòi rồi.” Nàng nói với Lý Thanh: “Ta giúp huynh đóng nắp, huynh ngồi ở trong đó đi nhé!”

Tiểu Xuân đẩy kín nắp, nhìn chằm chằm nó một lúc lâu mới xoay người đi.

9. Chương 9

Tiểu Xuân vào lại nhà, vừa cẩn thận xem xét tình trạng của ông lão, sau khi xác định ông lão không sao mới rời đi.

Trước khi đi, nàng còn không quên đem theo cây gậy chết yểu của mình về theo. Về đến nhà, Tiểu Xuân bỏ mặc tất cả mọi chuyện, trước hết lôi mấy cái bánh màn thầu đã để hai ngày sắp thiu tới nơi ra, ăn một lượt hết ba cái.

“A....sống lại rồi.” Tiểu Xuân quệt quệt miệng, đứng dậy tự pha ỉnh một bình trà. Trong lúc đợi nước sôi, nàng nhìn nửa đoạn của cây gậy đã bị làm gãy ở trên bàn.

Tiểu Xuân đi đến, nhặt cây gậy lên.

“Lạ thật.” Tiểu Xuân sờ sờ cái đầu bị gãy của cây gậy “Sao mà phẳng dữ vậy....” Nàng cẩn cẩn mõi nhớ kĩ lại tình cảnh lúc đó, khi ấy nàng chỉ tập trung vào việc phải cố hết sức, không hề chú ý đến động tác của Lý Thanh.

“Lẽ nào trên người hắn có giấu vũ khí gì à?”

Tiểu Xuân nghĩ đến hăng say, mãi cho đến khi nước sôi, nàng mới để cây gậy xuống, rót nước pha trà.

Vừa uống trà xong, bên ngoài đã truyền đến một giọng nói thanh thúy.

“Tiểu Xuân—!”

“Ừa? Linh Nhi?” Tiểu Xuân để chén trà xuống, ra ngoài đón. Linh Nhi đứng ngoài cửa mặc một bộ quần áo màu xanh lá mạ, tay áo được vén lên, vô cùng kích động chào hỏi nàng.

Tiểu Xuân mời nàng vào nhà, nói: “Sao lại đến đây?”

Linh Nhi không đáp, hấp tấp vọt vào nhà, uống một hớp trà ngon của Tiểu Xuân, lúc này mới bình tĩnh lại. Nàng kéo tay Tiểu Xuân, hai người lại kề sát lại.

“Hôm trước cô kể cho ta nghe chuyện Kiếm Các, ta đã lên núi.”

“Hả?” Tiểu Xuân kinh ngạc nói “Cô lên núi rồi à?”

Linh Nhi: “Chuyện này có liên quan quá nhiều đến đại sư huynh, tất nhiên là ta vội rồi!”

Tiểu Xuân vội nói: “Vậy cô điều tra được gì rồi?”

Linh Nhi nghiêm túc nói: “Không điều tra được gì cả.”

Tiểu Xuân: “.....”

Nàng đẩy Linh Nhi ra: “Không điều tra được gì mà sao phần khích dữ vậy hả?!”

Linh Nhi che tai mình: “Cô hét cái gì mà hét chứ.”

Tiểu Xuân trợn mắt nhìn nàng “Có thật là cô không tìm hiểu được chút tin tức nào không?”

Linh Nhi uống một hộp trà, nói: “Cũng không phải là không tìm hiểu được gì cả....”

Tiểu Xuân: “Cô thăm dò được gì rồi?”

Linh Nhi: “Đệ tử mới tới tên là Hạ Hàm Chi.”

Tiểu Xuân trề môi: “Hạ Hàm Chi, vừa nghe tên đã biết là người xấu rồi.”

“....” Linh Nhi xoay xoay chén trà trong tay, liếc Tiểu Xuân, khinh bỉ nói: “Ta cứ nghĩ bản thân ta đã thành kiến lắm rồi, không ngờ cô còn cao hơn ta một bậc, vừa nghe tên đã biết bản chất của hần ta rồi.”

Tiểu Xuân nhướn mày: “Hần tên Hạ Hàm Chi, rồi sao nữa?”

“Hết rồi.”

“Hả?” Tiểu Xuân cả giận nói “Vất vả mãi mới lên núi, sao cô chỉ hỏi được cái tên vậy hả?”

Linh Nhi hừ lạnh, nói: “Sao cô không đi đi, chắc ngay cả tên cũng không hỏi được.”

“Cô có nhìn thấy mặt hần ta không, trông hần ra sao?” Tiểu Xuân vừa hỏi vừa âm u miêu tả “Nhất định là miệng méo mắt lé, gương mặt vô cùng gian trá!”

Linh Nhi đặt chén trà xuống nói: “Ta không thấy hần, nhưng nghe đệ tử trên núi nói, đã nhiều ngày rồi không thấy Hạ Hàm Chi.”

Tiểu Xuân cười lạnh: “Biết đại sư huynh sắp xuất quan nên trốn đi chứ gì.”

“....” Linh Nhi ngừng một lúc, mở miệng nói “Tiểu Xuân, mặc dù ta tuyệt đối có lòng tin với đại sư huynh, thế nhưng....cái tên Hạ Hàm Chi này hình như cũng không phải dạng vừa đâu.”

Tiểu Xuân dựng thẳng cả lông mày, cả giận nói: “Chưa từng thấy hần sao cô lại biết hần không phải dạng vừa! Vừa mới lên núi đã bị tẩy não rồi à!”

Linh Nhi phẩy tay, đẩy Tiểu Xuân qua một bên.

“Được được được, ta không nói với cô nữa. Ta phải đi, không về y quán hai ngày rồi, nhất định là có nhiều chuyện để làm lắm.”

Linh Nhi đứng lên, Tiểu Xuân chợt nhớ đến một chuyện, nàng kéo tay Linh Nhi.

“Đợi đã!”

Linh Nhi nghiêng đầu: “Sao hả?”

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta muốn nhờ cô một việc.”

Linh Nhi không nể mặt: “Cô còn muốn gì nữa, đại sư huynh còn một thời gian nữa mới xuất quan, hơn nữa dù có lên núi lần nữa cũng không tìm được Hạ Hàm Chi.”

Tiểu Xuân lắc lắc đầu: “Không phải cái này, ta muốn nhờ cô xem bệnh ột người.”

“Ồ?” Linh Nhi chống nạnh, lướt mắt nhìn Tiểu Xuân từ trên xuống dưới, sau đó cười lạnh liên tục: “Hừm, ta không nghe lắm chứ, cô mà lại để ta giúp cô xem bệnh cho người khác, không phải cô luôn bảo ta là lang băm à?”

“Ai nói!” Tiểu Xuân giơ thẳng ngón cái hướng lên trời, trợn trừng mắt như đang diễn vai kép võ* trong mấy vở hí khúc: “Linh Nhi của chúng ta là bông hoa tuyệt nhất trong vùng núi này, tiếng đẹp truyền khắp thiên hạ, ai dám nói cô là lang băm, Xuân tỷ ta đây tát chết hẳn!”

(*vai kép võ: là nhân vật trong các vở diễn hí khúc, thường biết võ nghệ, ví dụ như tướng quân....)

“.....”

Tiểu Xuân kéo tay áo Linh Nhi, đau khổ nói: “Linh Nhi tốt, người bệnh lần này quả thật là rất thê thảm, ngay cả ta cũng không làm gì được. Nếu cô không chữa cho ông ấy, e là mười ngày nữa sẽ tắt thở đó.”

Linh Nhi cau mày nhìn nàng, nói: “Rốt cuộc là ai vậy hả?”

Tiểu Xuân: “Một ông lão, hình như bị bệnh đã lâu rồi.”

“Ông lão?” Linh Nhi nói “Nhà ai vậy?”

Tiểu Xuân: “Hôm qua mới gặp được, đó giờ chưa từng gặp qua.”

Linh Nhi: “Không quen? Người đó ở đâu?”

Tiểu Xuân: “Cô trở về chuẩn bị một chút, ta gói được liệu xong sẽ sang tìm cô, rồi dẫn cô đi gặp ông ấy.”

“Hôm nay phải đi rồi à?” Linh Nhi lắc đầu “Hôm nay không được, ta còn có việc phải làm.”

Tiểu Xuân mím môi, nhớ đến ông lão gầy gò, lại nghĩ đến tình cảnh Lý Thanh ôm ông lão phát ra mấy tiếng kêu khóc, cuối cùng nàng cắn răng, kiên quyết nói: “Hôm nay ta đưa cô đi, mọi chi phí làm chậm trễ việc chẩn bệnh của cô coi như ta trả!”

Linh Nhi nghẹn họng trân trối: “Xuân tỷ! Sao trước đây ta không phát hiện cô hào phóng đến vậy!”

Tiểu Xuân đẩy Linh Nhi ra ngoài: “Mau trở về chuẩn bị!”

Linh Nhi cười khanh khách, vừa cười vừa đi ra ngoài: “Được rồi được rồi, để ta trở về chuẩn bị, cô đừng quên đem tiền theo đó.”

Tiểu Xuân đẩy người đi ra ngoài, xoay người chuẩn bị được liệu.

“Hắn là ta nên lên núi bái sư thôi...” Tiểu Xuân vừa gom được liệu vừa nói thầm “Một nữ hiệp khoan hậu nhân ái quên mình như ta đây đi đâu mà tìm ra chứ, ta nên vào Kiếm Các để đại sư huynh có thêm một sư muội!”

Gói kĩ được liệu, Tiểu Xuân đem theo ít bạc, chạy qua y quán của Linh Nhi.

Lần này Tiểu Xuân chuẩn bị khá đầy đủ, còn đeo cả một cái bao lớn, bên trong chứa đầy bánh màn thầu và thịt khô. Linh Nhi nhìn dáng vẻ của nàng, kì quái nói: “Mang nhiều đồ như vậy, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Tiểu Xuân: “Đừng hỏi nhiều vậy, đi theo ta.”

Nàng dẫn Linh Nhi đi vào rừng cây, dọc theo đường đi, nàng cũng kể lại chuyện nhà ông lão, cũng kể cho Linh Nhi nghe kinh nghiệm bắt trộm của mình.

“Như vậy, theo lời cô kể thì có lẽ ông lão này đang mắc bệnh ho lao.” Linh Nhi vừa đi vừa nói với Tiểu Xuân: “Hóa ra cô muốn bột huynh quang để bắt trộm, sao không nói sớm, ta khỏi cần lấy tiền của cô.”

Tiểu Xuân: “Vậy giờ trả lại được không?”

Linh Nhi: “Năm mơ đi.”

Tiểu Xuân: “.....”

“Chỉ là,” Linh Nhi lại nói “Theo lời cô nói, e là tên trộm được liệu này cũng không đơn giản.”

Tiểu Xuân đá văng một nhánh cây cản đường: “Chờ cô thấy hấn là biết ngay thôi, tên đó là một kẻ khờ.”

Linh Nhi: “....Cô không cảm thấy, một kẻ vừa khờ vừa mù, không có sự giúp đỡ của người khác mà lại thường xuyên đi trộm dược liệu, lại có thể chạy trốn không để lại dấu vết gì, chuyện này có hơi không tầm thường à?”

“À...” Tiểu Xuân hí hóp mắt “Đúng là có một chút.”

Linh Nhi: “Cô cảm thấy hấn có biết võ công không?”

Tiểu Xuân: “Ta không nhìn ra được, nhìn dáng vẻ thì không giống là biết.”

Linh Nhi: “Đừng bị vẻ ngoài đánh lừa, không chừng trước đây hấn là một tên cướp cạm, có hại cho võ lâm! Sau khi bị thương mới trốn vào trong núi.”

Tiểu Xuân nhớ đến lời Lý Thanh, cười khan hai tiếng: “Nếu hấn là cướp gì đó, ta đây chính là minh chủ võ lâm rồi.”

Nói chuyện một lúc, Tiểu Xuân và Linh Nhi rốt cuộc đến nhà ông lão.

“Ôi trời ơi cái nhà này.” Linh Nhi một tay vác hòm chữa bệnh, một tay tự quạt gió ình: “Đây là cho người ở à.”

Tiểu Xuân im lặng, không biết có phải ảo giác không mà nàng cảm thấy căn nhà nhỏ này càng bị hổng hóc nặng hơn so với lần trước nàng thấy.

Linh Nhi nói: “Người bệnh đâu, ở đâu?”

Tiểu Xuân dẫn Linh Nhi đi về phía căn nhà nhỏ: “Đây, bên này.”

Tiểu Xuân dẫn Linh vào nhà, ông lão đang nhắm mắt nằm trên giường, không hề phát hiện có người đến.

Tiểu Xuân cẩn thận đi đến, lay vai ông lão.

“Ông ơi....ông ơi....”

Nàng khẽ gọi ông lão, Linh Nhi ở bên cạnh cũng để hòm thuốc xuống, duỗi tay sang: “Cô khoan hấn gọi ông ấy dậy, lật cổ tay ông ấy qua đây.”

Tiểu Xuân gật gật đầu, lật cổ tay gây gò của ông lão ra, Linh Nhi đặt hai ngón tay lên, cẩn thận bắt mạch.

Một lúc sau, Linh Nhi vẫn không động dậy, Tiểu Xuân hơi gấp gáp.

“Thế nào, có nghiêm trọng không?”

Linh Nhi mở mắt, nhìn Tiểu Xuân một cái: “Nếu cô không tìm đến ta, e là ông lão không qua nổi tối nay.”

“A?” Tiểu Xuân mở to hai mắt “Đã nghiêm trọng đến mức ấy rồi à? Vậy cô mau nghĩ cách đi.”

Linh Nhi: “Chúng ta suy đoán không sai, ông ấy quả thật bị ho lao, vất vả lâu ngày thành bệnh, hơn nữa lại chạy chữa chậm trễ.” Nói rồi, Linh Nhi lấy châm bạc trong rương ra “Bây giờ ta chỉ có thể kéo dài thời gian giúp ông ấy, loại bệnh này chủ yếu dựa vào điều trị, không phải cứ chữa là khỏi ngay được.”

Vừa nói, Linh Nhi vừa ghim châm cho ông lão.

Ông lão trong lúc hôn mê khẽ run rẩy hai cái, Tiểu Xuân nhìn mà căng thẳng trong lòng, nàng nói với Linh Nhi: “Cụ thể phải điều trị như thế nào, phải dùng thuốc gì?”

Linh Nhi liếc mắt nhìn Tiểu Xuân: “Ông lão này là gì của cô?”

Tiểu Xuân: “Đã nói là hôm qua mới gặp.”

Linh Nhi: “Vậy cô gấp gấp như vậy làm gì?”

Tiểu Xuân dừng một chút rồi nói: “Lòng dạ của ta tốt, có được chưa?”

Linh Nhi khinh thường hừ một cái: “Điều trị thế nào thì chưa thể nói rõ ngay được, nhưng nhất định là không thể trong căn nhà thế này.”

Tiểu Xuân cứng họng, từ từ nhìn quanh, mày nhú lại đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Linh Nhi thu chân lại, sắc mặt ông lão cũng tốt hơn, nàng đung đung Tiểu Xuân đang yên lặng bên cạnh.

“Aizz, tên trộm được liệu kia ở đâu, mang ta đi xem thử.”

Tiểu Xuân: “Hắn không gặp ai đâu.”

“Đi một chút đi, mang ta đi xem thử.”

Tiểu Xuân dẫn Linh Nhi ra sau nhà, chỉ vào một cái nắp nói: “Mắt hắn không thể tiếp xúc với ánh sáng, ban ngày thì ở lì trong đó.”

“Ồ ơ.” Linh Nhi tò mò dậm chân một cái lên cái nắp “Có người không? Lên tiếng nào?”

Tiểu Xuân kéo Linh Nhi ra: “Sáng nay hắn bị thương, cô đừng có hù dọa hắn như thế.”

Linh Nhi không thèm quan tâm Tiểu Xuân, nàng nhấc cái nắp lên một chút, gọi vào: “Này—! Có ai không?”

Tiểu Xuân không kéo được nàng, sống chết đè cái nắp xuống, không cho Linh Nhi kéo ra.

Linh Nhi kêu to gần nửa ngày mà không ai lên tiếng, nàng chống nạnh bất mãn nói: “Rốt cuộc là có ai không, Tiểu Xuân, cô tránh ra, để ta mở nắp nhìn thử xem.”

Tiểu Xuân: “Hắn không thể tiếp xúc với ánh sáng.”

Linh Nhi: “Nhìn một chút thôi, ai biết bên trong có ai không chứ?”

Tiểu Xuân đè chặt cái nắp không đứng lên, Linh Nhi đi qua đầu bên kia: “Buông ra cho ta xem, buông ra cho ta xem.”

“Chờ một chút!”

Tiểu Xuân không chịu được, quát to một tiếng: “Để ta! Để ta thử xem sao.”

Linh Nhi: “Cô thử cái gì?”

Tiểu Xuân đẩy Linh Nhi ra, nhấc cái nắp lên một chút, kê đầu vào, khẽ nói: “Lý Thanh, huynh ở trong đó à?”

Qua một lúc lâu, khi Tiểu Xuân đang định bỏ cuộc thì bên trong rốt cuộc truyền đến âm thanh.

“Ừng ục...”

10. Chương 10

“Hừm! Hắn lên tiếng kìa!” Linh Nhi cũng nghe thấy âm thanh này, mở to mắt nhìn cái nắp gỗ, giống như muốn nhìn xuyên qua nó vậy “Tiểu Xuân, cô có nghe thấy không?”

Tiểu Xuân liếc nàng một cái “Lên tiếng là được rồi, ngạc nhiên gì chứ.”

Linh Nhi lay vai Tiểu Xuân: “Cho ta nhìn hắn một chút chứ sao.”

Tiểu Xuân hơi bực mình “Ta đã nói mắt của hắn có tật, không thể ra ngoài vào ban ngày, muốn gì thì đợi đến tối đi.”

Linh Nhi: “Làm gì mà nghiêm trọng dữ vậy, ta còn chưa từng gặp loại bệnh nào mà không thể tiếp xúc chút ánh sáng nào như thế, cô mau mở nắp ra cho ta xem, để ta nhìn thử một chút thôi, nếu không ta không thèm chữa bệnh cho ông lão kia nữa.”

Tiểu Xuân hít mắt, nhìn chằm chằm Linh Nhi. Linh Nhi bị nàng nhìn đến sợ run cả người.

“Cô nhận tiền của ta, nếu dám không chữa bệnh, ta sẽ đập nát y quán của cô.”

Linh Nhi hả một tiếng, nghiêng đầu qua một bên: “Cô giấu kĩ một tên trộm được liệu như thế làm gì chứ, người khác không biết còn tưởng hai người thân mật lắm đấy.”

Tiểu Xuân: “Ta khinh!”

Linh Nhi sửa sang lại quần áo một chút, hất cái cằm nhỏ lên, nói: “Thôi, không cho ta nhìn thì thôi, ta muốn đi về.”

Tiểu Xuân: “Chẳng lẽ cô định không chữa bệnh cho ông lão thật à.”

Linh Nhi tùy ý nói: “Để ta về suy nghĩ lại xem sao.”

Tiểu Xuân: “.....”

Linh Nhi xách cái rương chữa bệnh của mình lên, đi ra ngoài, Tiểu Xuân nói với theo bóng lưng nàng: “Linh Nhi, hôm nay cảm ơn cô!”

Linh Nhi dừng một chút, vẫy vẫy tay rồi đi tiếp.

Tiểu Xuân lại nói: “Cho nên ngày mai cô nhất định phải đến đó!”

Linh Nhi quay đầu, bực bội nói: “Ta nói là để ta suy nghĩ!”

Sau khi Linh Nhi đi, Tiểu Xuân cũng yên lặng ngồi trên cái nắp gỗ.

“Ừng ục...”

Bên dưới có âm thanh truyền đến, Tiểu Xuân cúi đầu: “Í, đây là lần đầu tiên huynh chủ động nói chuyện với ta đó nha.”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân: “Huynh đang nói chuyện với ta đó à.”

“....”

Lý Thanh nói lung ta lung tung, Tiểu Xuân cũng không để ý, nàng vịn nắp gỗ, khẽ nói: “Này, to con, hồi sáng này huynh có bị thương không?”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân do dự một chút, khẽ nói: “Ừm, khi đó....vì sao huynh không tránh đi?” Nàng xoay người, kề sát trên nắp, nhỏ giọng nói: “Huynh không muốn đánh thức ta à?”

“.....Ừng ục.”

Tiểu Xuân xụ mắt, nói nghiêm túc: “Không được, câu này phải nói bằng tiếng người.”

Bên trong động yên lặng một lúc lâu, mới truyền đến giọng nói trầm thấp.

“.....Phải.”

“Hắc hắc.” Tiểu Xuân chỉ nghe thấy một chữ này, trong lòng lập tức mềm nhũn, nàng cảm thấy cảm giác này vừa mới lạ vừa đáng yêu.

“Cũng không tệ, không uống công ta hết lòng suy nghĩ giúp huynh.” Tiểu Xuân nhàn nhã nhìn trời “Ta đã mời bạn của ta đến xem bệnh cho ông lão, huynh đừng tự mò mẫm nữa, sẽ làm trễ nãi bệnh tình của ông.”

“....Ừng ục.” Lý Thanh lại phát ra âm thanh trầm thấp.

Tiểu Xuân an ủi hần: “Đừng gấp, ta sẽ cố hết sức giúp huynh.”

Lý Thanh yên lặng một lúc mới nói thật khẽ: “Cảm ơn cô....”

Tiểu Xuân: “Ồi chào? Biết nói cảm ơn nữa, lạ nhé!”

“....” Lý Thanh ngồi yên trong cái động tối đen.

Nghĩa phụ từng dạy hần nói cảm ơn từ nhiều năm trước rồi. Khi đó nghĩa phụ nói cho hần biết, nếu có người giúp đỡ con, con phải nói cảm ơn, thế mới là người hiểu lễ nghĩa, hiểu phép tắc.

Nhưng đã nhiều năm rồi, hần vẫn chưa có cơ hội nói cảm ơn với người khác, bởi vì chưa hề có một ai giúp đỡ hần.

Mà hôm nay, người này lại nói nàng sẽ cố hết sức để giúp hần, hần cảm thấy đã đến lúc mình nên nói cảm ơn rồi.

Hai ngày nay, Lý Thanh vẫn luôn rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Mấy ngày nay, bệnh nghĩa phụ càng lúc càng nặng, hần rất sợ. Hần gạt nghĩa phụ chạy ra ngoài trộm được liệu, hần biết nếu nghĩa phụ phát hiện hần trộm đồ, người nhất định sẽ tức giận, nhưng hần không còn cách nào khác.

Khi người kia tìm đến tận cửa, hần vô cùng hoảng sợ.

Nàng sẽ làm gì, trách cứ hần? Đánh chửi hần? Hay là kể chuyện hần ăn trộm cho nghĩa phụ nghe?

Trên thực tế, nàng làm cả ba việc này.

Nhưng là nàng lại không làm giống như hần tưởng.

Nàng đánh hần, nhưng chỉ như lúc bị mấy con côn trùng nhỏ đốt mà thôi. Nàng cũng mắng hần, ở những lúc yên tĩnh đột nhiên lớn tiếng hù dọa hần, nhưng mỗi lần hù dọa xong, nàng cũng không nhịn được mà bật cười.

Nàng cũng kể chuyện hần trộm đồ cho nghĩa phụ nghe, thế nhưng...nàng lại còn giúp hần rửa chén, giúp hần chăm sóc nghĩa phụ....

Lý Thanh, cho dù con hơi khác biệt so với người khác, nhưng chỉ cần nhớ kĩ—lúc nào cũng tu thân tu khẩu tu tâm*, giữ vững tính cách của mình, xem thường mọi tà niệm, thì dù bất kể trước đây thế nào, sai lầm ra sao đi nữa, cuối cùng con vẫn là một con người chân chính.

(*Định nghĩa đơn giản theo đạo Phật:

tu thân: phải biết tự kiểm điểm, sửa chữa lỗi lầm của bản thân; tu khẩu:cẩn thận lời ăn tiếng nói, tránh chuyện thị phi ; tu tâm: giữ gìn tâm hồn luôn trong sạch)

Trong đầu Lý Thanh lại hiện lên lời nghĩa phụ từng nói, hai tay hần che đầu, cảm thấy đầu hơi đau.

Như vậy, bất kể trước đây thế nào, sai lầm ra sao đi nữa, cuối cùng con vẫn là một con người chân chính....

“Ừm!” Lý Thanh dùng hai tay ôm chặt đầu, đầu đau như sắp vỡ tung ra, trước mắt hần tối sầm, không phân biệt được phương hướng.

Tiểu Xuân đợi một lúc không thấy Lý Thanh nói chuyện, nàng mới nhỏ giọng hỏi: “To con, huynh cần nghỉ ngơi à?”

Lý Thanh há miệng nhưng không nói thành lời.

Tiểu Xuân: “Ta đi chuẩn bị cơm canh cho ông lão đã.” Nói rồi, Tiểu Xuân chợt nhớ ra, cả ngày hôm qua nàng ở đây lâu như thế mà vẫn không thấy Lý Thanh ăn cơm. Nàng thầm nghĩ, mình nhỏ người như vậy mà không ăn một hôm đã muốn chết đến nơi, Lý Thanh cao lớn như thế, cả ngày lại chưa ăn cơm, nhất định là chịu không nổi.

Tiểu Xuân gõ gõ nắp gỗ: “Này, to con, huynh chưa ăn cơm đúng không, ta ném mấy cái mìn thầu xuống cho huynh nhé.”

“...Ừng ục.”

“Ừm, huynh chờ chút.” Tiểu Xuân đứng dậy, chạy vội vào nhà, từ trong bao lấy ra ba cái bánh mìn thầu, rồi lại trở về chỗ cái nắp. Nàng ngồi xổm xuống, gõ một cái lên nắp rồi nói: “Này to con, huynh nghe thấy không, ta muốn mở cái nắp ra một chút, ném bánh vào cho huynh, nhanh lắm.”

Tiểu Xuân chuẩn bị kéo nắp lên, một tay khác cầm bánh màn thầu, không yên lòng nói: “To con, ta muốn mở nắp ra, huynh phải tránh cho kĩ đó.”

“Ừng ục...”

“Được rồi.” Tiểu Xuân nín thở, cứ như đang đánh giặc, nằng trợn tròn mắt.

“Bộp—!!”

Một âm thanh vang lên, Tiểu Xuân dùng một tay đẩy nắp lên một khoảng nhỏ, một tay khác quăng bánh màn thầu vào, sau đó đẩy nắp lại, cả quá trình chỉ trong vòng một cái chớp mắt.

Hiển nhiên Tiểu Xuân cũng rất hài lòng với bản thân, nàng kiểm tra cái nắp thêm một lần, xác định đã đẩy kín rồi, mới kê sát bên cái nắp, nói với vào bên trong: “Sao hả, to con, huynh có bị nắng chiếu phải không?”

“Ừng ục...”

“Câu này cũng phải nói bằng tiếng người!”

“.....Không có.”

Tiểu Xuân gật gật đầu, vỗ tay đắc ý nói: “Sao hả, bản lĩnh của ta không tồi chứ. Ba cái bánh màn thầu này huynh ăn trước đi, có thể là ăn không đủ no nhưng lần này ta không đem nhiều đồ. Được rồi, ta đi trước để chăm sóc ông cụ, huynh tự ngồi ở trong đó đi, có chuyện gì thì gọi ta.”

Không có ai đáp lại, Tiểu Xuân sửa sang lại quần áo rồi đi vào.

“À đúng rồi.” Mới đi được hai bước, Tiểu Xuân lại quay đầu lại “Huynh biết tên của ta chưa, ta tên là Lục Tiểu Xuân, huynh phải nhớ kĩ đó.”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân vào nhà chăm sóc ông lão, chỉ còn mình Lý Thanh lẳng lặng ngồi trong động.

Hắn ngồi xồm một lúc, sau đó từ từ đưa tay ra, mò mẫm trên mặt đất, cuối cùng tìm thấy ba cái bánh màn thầu của Tiểu Xuân ném cho.

Lý Thanh nắn nắn bánh màn thầu trong tay, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, cuối cùng nhét ba cái bánh vào trong ngực áo.

Nhưng lúc ngồi xồm xuống, mấy cái bánh màn thầu bị kẹt trong ngực áo, hắn còn cử động nữa e là mấy cái bánh màn thầu sẽ bị đè bẹp hết. Cuối cùng, hắn suy nghĩ một lúc rồi ngồi dựa vào tường.

Thường ngày hắn không thích ngồi bệt xuống, vì cái động này quá nhỏ, hắn không thể duỗi thẳng chân được, nhưng hắn lại không muốn đè bẹp mấy cái bánh màn thầu này, đành phải gập chân lại mà ngồi.

Hôm nay dường như trời mau tối hơn.

Xung quanh trở nên lạnh dần, Lý Thanh lấy miếng vải từ trong ngực áo ra, quấn mấy vòng trên mắt, sau đó mới ngủ đầu, lẳng lặng đợi.

Rốt cuộc, khi ánh nắng cuối cùng biến mất, ngôi sao đầu tiên vừa ló, Lý Thanh lập tức ra khỏi động.

Hắn ra ngoài, đi thẳng vào nhà.

Trong nhà rất yên tĩnh, hắn nghe được hơi thở của nghĩa phụ, hơi thở của người khó có lúc được trầm tĩnh như thế.

Thế nhưng lúc hắn nghiêng đầu lại không thể tìm ra âm thanh của người còn lại.

“Ừng ục...”

Hắn thử lên tiếng, nhưng không có ai đáp lại,

Lý Thanh đứng một lúc, vẫn không nói tiếng nào. Hắn cúi đầu, thò tay lấy ba cái bánh màn thầu ra.

Tay của hắn rất lớn, một tay có thể cầm cả ba cái bánh màn thầu. Hắn cầm ba cái bánh, ngồi xồm trong góc phòng. Cho dù cả ngày hắn không hề đụng đến ba cái bánh nhưng qua cả ngày trời, bánh màn thầu cũng dần bị biến dạng. Lý Thanh cầm ba cái bánh màn thầu, không cử động một lúc lâu.

Đột nhiên, trong gió truyền đến mấy âm thanh rất nhỏ.

Lý Thanh bỗng nhiên ngồi thẳng lưng, mặt nhìn về phía cửa.

“Phù...” Bên ngoài chợt truyền đến tiếng hít thở, Lý Thanh lập tức nhảy ra ngoài.

“Bịch!”

“Á mẹ ơi! Làm ta sợ muốn chết!” Tiểu Xuân xách một cái túi lớn, vừa ra khỏi rừng cây lại đột nhiên nghe một tiếng vang thật lớn, sau đó lại thấy Lý Thanh đang ngã chổng vó trên đất, sau đó, hắn từ từ đứng lên, như không hề gì đi ra khỏi nhà.

“....” Tiểu Xuân nghi ngờ đầu của Lý Thanh liệu có phải là do đá khắc thành không, đúng lúc là mặt mũi của hắn cũng thường hay ngơ ngác không hề có biểu tình gì.

Tiểu Xuân đi đến nhìn nhìn Lý Thanh.

“To con, huynh không sao chứ.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

“Hừ.” Tiểu Xuân cười nhạo, đưa đồ trong tay cho hắn “Cầm lấy.”

Lý Thanh cảm thấy Tiểu Xuân đưa cho hắn một đồng vải, hắn nhận rồi ôm chặt.

Tiểu Xuân nói: “Mấy thứ này là công cụ, để huynh làm việc cho ta.”

Lý Thanh: “Ừng ục....”

Tiểu Xuân: “Nghe không hiểu.”

Lý Thanh ngây người một lúc, mới chậm rãi nói: “Làm...làm gì?”

11. Chương 11

Tiểu Xuân kéo cổ tay Lý Thanh đi vào rừng.

“Làm gì hả, huynh nói xem là làm gì, nhà của huynh không thể ở được nữa đâu, tất nhiên là phải xây nhà mới rồi.”

Lý Thanh bị Tiểu Xuân kéo đi, lảo đảo đi về phía trước.

Tiểu Xuân vừa đi vừa nói: “Huynh biết xây nhà không?”

Lý Thanh: “...Không biết.”

Tiểu Xuân: “Ta biết ngay là huynh không biết.”

“....”

Tiểu Xuân dẫn Lý Thanh đến trước một thân cây, cầm tay hắn lên để hắn sờ sờ thân cây trước mặt, nói: “May là ta biết! Nào, trong cái bao kia có rìu, huynh chặt cái cây này cho ta xem.”

Lý Thanh đứng tại chỗ, Tiểu Xuân lấy cái bao trong tay hắn ra, đưa cái rìu cho hắn.

“Nhanh lên một chút, ngơ ngác cái gì.”

Lý Thanh nhận lấy cái rìu, cầm trong tay suy nghĩ một lúc, sau đó tay chạm vào lưỡi rìu, xoa xoa

Tiểu Xuân trừng mắt kéo tay của hắn ra, kêu lên: “Ta biết huynh bị ngốc rồi! Huynh không cần từng giờ từng phút chứng minh cho ta xem như thế!”

Lý Thanh nghi ngờ, lại kêu ừng ục một tiếng.

Tiểu Xuân kéo cánh tay Lý Thanh, nhờ ánh trăng yếu ớt để nhìn thử, xem tay hắn có vết thương nào không. Nàng vừa nhìn vừa đập Lý Thanh một phát: “Cái này là cái rìu, còn đây là lưỡi rìu! Huynh nghĩ sao mà lại đưa tay vào sờ thử hả!”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân híp mắt, đưa đầu ngón tay Lý Thanh lên xem thử, xác nhận là hắn không bị thương mới để xuống. Nàng ngửa đầu, nhìn Lý Thanh vẫn còn đang hoang mang, vô cùng đau đớn lắc đầu.

“Aizzz, ngốc như vậy, sau này làm thế nào bây giờ?”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân tử tế sờ sờ vai Lý Thanh an ủi hắn, nói: “Nhưng không cần gấp, huynh yên tâm, chúng ta coi như là có duyên. Có lẽ huynh chính là cơ hội trời cho để ta có thể chứng minh nhân phẩm tốt đẹp của ta, ta nhất định sẽ giúp huynh.”

Lý Thanh bị nàng vỗ vai, cảm thấy hơi ngứa, lại cảm thấy hơi kì quái. Hắn khẽ lắc lắc thân thể, Tiểu Xuân buông tay ra, chỉ vào cái rìu nói; “Nào, dùng cái đầu này để chặt cây.”

Lý Thanh giơ cây rìu, Tiểu Xuân chạy đến nhìn thử.

Thế nhưng Lý Thanh giơ lên rồi lại buông xuống.

Tiểu Xuân chống nạnh, cau mày nói: “Sao vậy, sao không chặt đi, cây đang ở ngay trước mặt huynh đó, tự kiểm tra thử đi.”

Lý Thanh cúi đầu, dùng một chút, rồi lại đặt cây rìu xuống.

Tiểu Xuân: “....”

Nàng vừa định đi đến khiển trách cái tên ngốc nghếch này thì Lý Thanh lại chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay khẽ lia một cái trong không trung.

“...Ầm...” Kèm theo tiếng sột soạt của cành lá, một gốc cây cao lớn lập tức ngã ầm xuống đất.

Tiểu Xuân: “!!!!”

Lý Thanh chém ngã một thân cây, liền đứng thẳng tắp ở đó, chờ Tiểu Xuân lên tiếng. Thế nhưng sau khi Tiểu Xuân chứng kiến tình cảnh kinh người như vừa rồi, mắt tròn như mắt cá vàng, một câu cũng không nói nên lời.

“....Ừng ục?”

“!”

“....Ừng ục?”

“!!”

“Cô....”

“!!!”

Tiểu Xuân bước dài một bước, kéo tay Lý Thanh, cầm đầu ngón tay hắn nhìn cẩn thận. Nàng đã dùng cả hai mắt mà nhìn rồi, thế nhưng lại không phát hiện ra điều gì lạ thường.

Tay của Lý Thanh là một bàn tay rất bình thường, nếu muốn nói đến chỗ khác thường thì có lẽ chỉ là bàn tay của hắn to hơn người khác nhiều. Thế nhưng ngoài chỗ đó ra, tay của hắn không khác tay người bình thường bao nhiêu cả. Ồ, có thể là còn bần hơn tay người khác nhiều nữa....

Tiểu Xuân lại loay hoay xem xét bàn tay Lý Thanh, nhưng lại không phát hiện ra gì cả, nên lại bắt đầu kéo quần áo của Lý Thanh

“Huynh có giấu vật gì không?” Nàng lục lọi quần áo của Lý Thanh, nghi ngờ nhìn vào trong “Có phải giấu đao kiếm gì không, hay là vũ khí lợi hại gì đó, lấy ra cho ta xem với.”

Lý Thanh luống cuống đứng tại chỗ, để mặc Tiểu Xuân lật tới lật lui trên người hắn.

“Ừng ục...”

“Huynh đừng có ừng ục nữa! Để ta xem thử đi!”

Nàng lục tìm cả buổi trời cũng không tìm được “vũ khí lợi hại” gì, Lý Thanh bị nàng đẩy tới đẩy lui, loay hoay tại chỗ mấy lần.

Tiểu Xuân kiểm tra một lúc, cuối cùng không nói gì lui về sau một bước.

“Này, to con...”

Lý Thanh khẽ ngẩng đầu lên “Ừng ục?”

Về mặt Tiểu Xuân nghiêm túc nói: “Huynh nói thật với ta đi, có phải trước đây huynh là cướp cạn tội ác tày trời....sau đó bị thương nên mới trốn vào trong núi không?”

“....Ừng ục?”

Tiểu Xuân chỉ vào người hắn lớn tiếng nói: “Đừng có giả vờ giả vịt với ta! Huynh biết võ công! Huynh nhất định biết võ công, nếu không làm sao có thể dùng tay không để chém đứt cây! Nói đi, trước kia huynh làm gì!” Nàng vừa nói vừa thở dài “Linh Nhi nói đúng, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, huynh đúng là giấu kĩ thật...”

Lý Thanh hoàn toàn không hiểu Tiểu Xuân đang nói gì, hắn đứng ngây người chẳng khác gì tảng đá.

Tiểu Xuân gân cổ nói: “Tên lường gạt!”

“....”

“Đồ lường gạt!”

Lý Thanh hoang mang bước đến một bước: “Ta không có lừa cô.”

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, hắn như thế cũng không tính là lừa nàng. Tiểu Xuân giương mắt nhìn tên to con trước mắt, cắn răng nói: “Được! Dù huynh không có gạt ta thì huynh cũng đã giấu diếm ta! Nói! Huynh còn gì gạt ta nữa không!”

Lý Thanh run rẩy, khẽ lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Không có thật không!?”

Lý Thanh lại lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Vậy huynh học võ công từ lúc nào?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Không hiểu!”

Lý Thanh suy nghĩ một lúc lại nói: “Ta chưa từng học võ công.”

“Ha ha ha!” Tiểu Xuân ngửa mặt lên trời cười to, “Huynh chưa từng học võ công ư? Huynh lừa ai vậy hả! Chưa từng học võ công mà có thể dùng tay không chém cây? Sao ta không làm được đi?!”

“....” Lý Thanh không biết trả lời thế nào, về mặt lại càng hoang mang.

Tiểu Xuân đi đến, kéo cổ tay hắn, vừa quan sát thêm một lúc nữa, nói: “Aizz, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, Tiểu Xuân ta cũng không phải người muốn đào bới chuyện quá khứ của người khác, như vậy đi, huynh chỉ chiều này cho ta, ta liền không truy cứu nữa, sao hả?”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân: “Sao hả, bảo huynh dạy mà huynh không vui à? Huynh biết ta là ai không, ta chính là sư muội tương lai của đệ tử Kiếm Các Vệ Thanh Phong, Đại Tông sư của Kiếm Các chính là sư phụ tương lai của ta! Để huynh dạy ta một chút, sau này ta có nỗi danh thì huynh cũng được thơm lây, thế nào hả?”

Lý Thanh: “.....”

Hắn không nói lời nào, về mặt Tiểu Xuân bất mãn nói: “Không dạy thì thôi, ai cần chứ.”

Đôi môi Lý Thanh mấp máy một chút, do dự nói: “Ta...ta thật sự chưa từng học võ công mà.”

Tiểu Xuân liếc hắn một cái: “Không muốn dạy thì ta cũng không ép huynh, cần gì nói láo, ta thấy huynh là người đôn hậu nên mới giúp huynh, ai ngờ huynh lại không thành thật như thế.”

Về mặt Lý Thanh hơi gấp gáp, hắn bước lên trước một bước, đôi môi khô khốc hơi run lên, nhưng cả buổi trời cũng không nói được gì, Tiểu Xuân thấy vẻ mặt hắn hoang mang, cũng mềm lòng, nằng vồ vồ vai Lý Thanh: “Được rồi được rồi, nói cho huynh vui thôi. Ta có muốn học cũng phải học Kiếm Môn chính tông, sao lại học công phụ của một tên hoang dã núi sâu như huynh chứ.”

Lý Thanh cúi đầu, xoắn mấy đầu ngón tay lại.

Tiểu Xuân bưng tỉnh, đi đến bên cái cây, nhìn mặt phẳng vừa bị hắn chém ngang qua, trong lòng sợ hãi than một tiếng.

“Được rồi!” Tiểu Xuân vỗ tay một cái, nói: “Bất kể huynh có võ công hay không, có khả năng dùng tay không chém cây như thế, ta cũng không cần lo lắng cho tương lai của huynh nữa.”

“Ta không có lừa cô.”

Tiểu Xuân nhìn sang, phát hiện Lý Thanh vẫn đang cúi đầu, không hề nhúc nhích đứng đằng sau nàng, vẻ mặt cũng rất chân thành, giọng nói trầm xuống.

“Ta không có lừa cô.”

Không biết tại sao khi Tiểu Xuân nghe thấy giọng nói của hắn lúc đó, nàng bỗng nhiên tin lời hắn.

Tiểu Xuân mấp máy môi, khẽ nói: “Vây....vây sao huynh làm thế được. Lần trước ở trong nhà cũng vậy, ta dùng một cây gậy gỗ to như thế đánh huynh, vậy mà huynh chỉ dùng tay đỡ cũng đã khiến cây gậy gãy làm đôi. Hơn nữa...” Tiểu Xuân nhìn cây bị chém đứt, lại nhớ đến cây gậy gỗ của mình: “Hơn nữa, bất kể là cây gậy hay cái cây này, mặt phẳng bị chém đứt đều vô cùng bằng phẳng. Ta mặc dù không có kiến thức quá rộng rãi nhưng cũng biết chuyện như thế, không phải người bình thường nào cũng làm được.”

Lý Thanh há miệng, không nói nên lời.

Tiểu Xuân đi đến trước mặt hắn “Ta biết huynh nói chuyện khá khó khăn, không sao, nếu huynh muốn nói, ta có thể chờ, huynh từ từ nói.”

Lý Thanh động đậy, bỗng lộ ra một cái tay. Hắn lực lợi trong người một chút, cuối cùng kéo cổ tay Tiểu Xuân, hắn thuận theo cổ tay nàng, đưa bàn tay mình ra trước mặt Tiểu Xuân.

“Hả? Làm gì vậy?”

Tiểu Xuân nghi ngờ, lại thấy ngón tay Lý Thanh khẽ động đậy, cuộn tay lại, hai ngón tay duỗi thẳng ra. Tiểu Xuân liếc mắt nhìn một cái, lại không nhìn ra được gì.

“Huynh bảo ta nhìn làm gì—”

Tiểu Xuân đag nói nửa chừng, nàng bỗng cảm thấy có điều khác thường.

Trên hai ngón tay Lý Thanh dường như phát ra tiếng gì đó khe khẽ. Tiểu Xuân nheo mắt lại, âm thanh càng lúc càng rõ ràng. Nàng đưa tay kéo bàn tay Lý Thanh, kéo đến trước mắt để nhìn — xung quanh hai ngón tay của hắn, có một vòng gió xoáy yếu ớt, vòng gió xoáy bao quanh ngón tay Lý Thanh, nhìn xa một chút, trông như trên ngón tay có một lưỡi kiếm vô hình vậy.

“Ồ ồ ồ !!?” Tiểu Xuân thấy tình cảnh thần kỳ như thế, không khỏi kêu to lên.

Nàng đánh mạnh vào người Lý Thanh một cái “Đây là gì?! Sao huynh làm được!?”

Lý Thanh bị nàng đánh hơi lắc lự, sau đó lại lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Sao hả, không thể nói à?”

Lý Thanh lại lắc đầu.

Tiểu Xuân suy nghĩ, sau đó lại nói “Hay là huynh không biết nói thế nào?”

Lý Thanh gật đầu.

“Được rồi....” Tiểu Xuân bất đắc dĩ nói, nàng nâng tay Lý Thanh lên nhìn một lúc lâu, sau đó mới để xuống. Nàng giương mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lý Thanh: “Aizz, to con, ta phải nhìn huynh bằng cặp mắt khác đó.”

“....Ừng ục?”

Tiểu Xuân đẩy hấn một cái, cười nói: “Không ngờ trông huynh cái gì cũng tệ, thế mà lại có chỗ hơn người.”

Cánh tay Lý Thanh buông xuống, gió xoáy trên ngón tay cũng tan đi.

Tiểu Xuân vén tay áo, nhiệt tình nói: “Lạc đề lâu như thế, đã đến lúc trở lại chuyện chính rồi! Nhanh lên, chặt tiếp đi!”

Lý Thanh bị Tiểu Xuân lôi kéo, chém hết cây này đến cây khác, chém xong Tiểu Xuân còn bắt hấn bỏ đi vỏ cây và nhánh cây.

“Có chiêu này của huynh tiện thật, việc mài vỏ vốn tốn rất nhiều sức.” Tiểu Xuân ngồi bên cạnh, nhìn Lý Thanh dùng đầu ngón tay mài một thân cây thành một cái cốc gỗ. Nàng quơ quơ chân, nhẹ nhàng nói: “Aizz, biết vậy khỏi cần trở về lấy mấy thứ rườm rà kia, chỉ cần dùng ngón tay của huynh là đủ rồi.”

Dưới ánh trăng, Tiểu Xuân nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi, Lý Thanh bên cạnh không nói tiếng nào cúi đầu, trong lòng buồn bực gọt gỗ.

Cảnh sắc núi non chìm trong sự yên tĩnh đẹp đẽ.

12. Chương 12

Có một người có khả năng đốn cây trời sinh như Lý Thanh, tiến độ hoàn thành ngôi nhà nhanh hơn không ít so với dự tính của Tiểu Xuân.

Đêm đó, Tiểu Xuân ngồi trên vai Lý Thanh, chỉ huy Lý Thanh vận chuyển mấy cốc gỗ đã được gọt dũa ra phía sau nhà, chất đồng thành một đống.

“Ừm, không tệ.” Tiểu Xuân vỗ vỗ tay “Cốc gỗ nhiều đây cũng đã đủ rồi, còn dư thì chúng ta cứ để dành.”

Lý Thanh bị hành hạ suốt đêm, nhưng lại không hề có vẻ mệt mỏi. Hấn đứng đằng sau lưng Tiểu Xuân, tay bị nàng kéo đi.

Tiểu Xuân quay đầu, nhìn Lý Thanh nói: “Này, to con, huynh có mệt không?”

Lý Thanh lắc đầu.

“Vậy có đói bụng không?”

Lý Thanh lại lắc đầu.

Tiểu Xuân trầm nói: “Thật giống y như gia súc vậy, bán huynh đi chắc lời không ít tiền đâu.”

Lý Thanh nhìn Tiểu Xuân, hoang mang mở miệng: “.....Bán?”

Tiểu Xuân làm như không có việc gì phát phát tay: “Ôi thôi huynh nghe lầm rồi. Nào, để ta lấy chút đồ ăn cho huynh.”

Lý Thanh bị Tiểu Xuân kéo vào trong nhà, Tiểu Xuân đi đến bên hông nhà, quay đầu nói với Lý Thanh: “To con, huynh có biết chúng ta đang đi đâu không?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Vậy huynh có biết cúi đầu xuống không?”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân kéo kéo cổ Lý Thanh: “Huynh dùng đầu óc một chút đi, đừng có mỗi lần đi vào đây đều làm hỏng hóc, đi qua cửa thì phải nhớ cúi đầu, có biết không hả?”

Tiểu Xuân cố sức kéo chặt lấy cổ Lý Thanh, Lý Thanh bị nàng kéo đến mức phải cúi cả người xuống.

“Đúng, là như vậy đó.” Tiểu Xuân không trực tiếp đi vào nhà mà đặt tay Lý Thanh lên khung cửa “Huynh tự mình xem đi, nhìn xem chỗ này cao bao nhiêu, phải nhớ cho kĩ, mỗi lần ra vào nhà đều phải cúi người xuống.”

Tiểu Xuân thả lỏng tay ra, Lý Thanh nhất thời không quen, lại đi tìm nàng. Tiểu Xuân đánh hấn một cái, cả giận nói: “Đừng có tìm ta, tìm cửa ấy!”

Lý Thanh nghe Tiểu Xuân nói thì đưa tay lên sờ sờ khung cửa, sau đó từ từ sờ lên phía trên của khung cửa.

“Đúng vậy, đúng vậy, là như vậy đó, huynh có nhớ chỗ này cao bao nhiêu chưa?”

“....Ừng ục.”

Giọng của Lý Thanh hơi hoang mang lại mất mát, Tiểu Xuân nghe thấy thế không khỏi cảm thấy thương tiếc hần.

Tên to con này không nhìn thấy gì, lại ngốc nghếch như thế, ông lão lại bệnh nặng, hần gấp gáp nhưng lại không có cách nào, mỗi ngày đều ở cái nơi rừng sâu núi thẳm này, rốt cuộc phải sống thế nào chứ.

Tiểu Xuân đi đến, sờ sờ cánh tay Lý Thanh, Lý Thanh bị nàng chạm vào thì liền buông khung cửa trên tay ra, quay sang vịn lên người Tiểu Xuân.

“....” Nhìn thấy Lý Thanh như vậy, Tiểu Xuân lại càng dễ mềm lòng.

“Được rồi được rồi, huynh ở đây chờ ta đi, ta vào nhà lấy thức ăn ra, đừng làm ồn ông lão nghỉ ngơi.”

Lý Thanh đứng ngoài cửa, Tiểu Xuân vào nhà lấy bốn năm cái bánh màn thầu ra ngoài.

Nàng kéo Lý Thanh ra sau nhà, ngồi xuống cạnh đồng cọc gỗ, sau đó đưa bánh màn thầu cho hần.

“Trong nhà không có thịt, chỉ còn mấy cái bánh màn thầu, ta mang hết ra rồi đó, cả đêm huynh chưa ăn gì, ăn mau đi.”

Lý Thanh nhận lấy bánh, sờ sờ trong tay, lại bóp bóp, cuối cùng cẩn thận để dưới mũi ngửi.

Tiểu Xuân “....” Nàng không nói gì nhìn Lý Thanh “Huynh làm gì đấy, đừng có đùa, bánh màn thầu không phải để cho huynh chơi, mau ăn đi, muốn sờ sờ thì ta đi kiếm cho huynh một tảng đá.”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Hả?”

Lý Thanh không nói chuyện, đưa tay vào trong ngực áo lấy ra ba vật bần bần đến không nhận ra là gì.

Tiểu Xuân nhìn, ghét bỏ nói: “Huynh kiếm đâu ra ba cái bánh này vậy, còn bần đến thế này nữa.”

Lý Thanh: “....”

Hần không nói, Tiểu Xuân đưa tay lấy ba cái “bánh” trong tay hần, sau khi nhìn kĩ, nàng mới nhận ra đó là gì.

“Đây không phải là màn thầu mà ta đã làm sao? Hồi trưa này ta đưa sao huynh không ăn?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Huynh không thích ăn bánh màn thầu?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Vậy là huynh muốn ăn cái khác?”

Lý Thanh dừng một chút lại lắc đầu.

Tiểu Xuân không kiên nhẫn ném ba cái bánh màn thầu móp méo kia lên đất: “Vậy thì tại sao, sao huynh không ăn?”

Lý Thanh ngồi cạnh Tiểu Xuân, chậm rãi nói khẽ: “Ta không cần ăn gì cả.”

“?”

Tiểu Xuân khó hiểu: “Không cần ăn? Huynh là thần tiên hả?”

Lý Thanh lắc đầu “Không phải.”

Tiểu Xuân: “Vậy vì sao huynh không cần ăn gì cả.”

Lý Thanh nghĩ một lúc, hình như không biết phải giải thích thế nào, sau đó hắn lắc đầu nói: “Mấy thứ này vô dụng với ta.”

Tiểu Xuân nhìn trân trân về phía Lý Thanh, cứ như đang nhìn thấy quái vật vậy.

“Ồ, biết nhảy xa đến mười trượng, thân thể còn sắc bén hơn cả cái rìu, bây giờ còn bảo là không cần ăn gì cả, Lý Thanh, huynh không làm thần tiên thật đáng tiếc.”

Lý Thanh nghe Tiểu Xuân trêu chọc, không nói lời nào.

Tiểu Xuân đưa tay lấy cái bánh màn thầu mới vừa cho Lý Thanh: “Chỉ là, huynh đã không ăn vậy thì càng tiết kiệm, đưa đây ta, huynh không ăn ta ăn.”

Nàng vừa chạm vào cái bánh kia, ai ngờ Lý Thanh bỗng nhiên xoay người, quay qua chỗ khác.

Tiểu Xuân: “....”

“Huynh làm gì vậy, trả bánh màn thầu lại cho ta.”

Lý Thanh không nói tiếng nào, ngồi chồm hổm như tảng đá.

Tiểu Xuân: “Huynh không ăn sao còn không cho ta ăn.”

“....Ừng ực.”

Tiểu Xuân móc móc lỗ tai: “Không hiểu.”

Lý Thanh: “Cái này là cô cho ta mà.”

“....” Tiểu Xuân tốt bụng giải thích: “Đúng là ta đưa cho huynh, bởi vì ta tưởng huynh đói bụng. Bây giờ huynh nói huynh không cần ăn gì cả, vậy thì đưa bánh màn thầu lại cho ta, nếu không mấy cái bánh này cũng giống ba cái bánh kia, đều bị lãng phí hết.”

Lý Thanh cúi đầu, khẽ nói: “Cô cho ta mà.”

Tiểu Xuân nhìn bóng lưng hắn, một lúc lâu mới thở dài: “Aizz, thật hết thuốc chữa.”

Nàng đứng lên, vỗ vỗ vai Lý Thanh, tốt tính nói: “Được được, là ta cho huynh, Tiểu Xuân ta nói là làm, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, mấy cái bánh này đều là của huynh hết.”

Lý Thanh nhét mấy cái bánh màn thầu kia vào ngực áo.

Tiểu Xuân: “....”

Nói chuyện một lúc, đêm đã dần qua.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, nhìn sắc trời một lúc, mặt mày ngáp một cái “Trời sắp sáng rồi, trở về trong động ngồi đi, ta cũng phải về nhà ngủ bù rồi. Ôi trời ạ, cả đêm nay thật sự là mệt chết ta rồi.”

Tiểu Xuân thấy hắn không nhúc nhích, đi đến kéo tay hắn: “Nhanh lên đi, hồi trước lúc huynh trộm được liệu của ta, tới giờ này đã sớm bỏ chạy rồi.”

“...” Lý Thanh nghe Tiểu Xuân nói đến chuyện trộm được liệu, vẻ mặt hơi bối rối. Tiểu Xuân nhìn thấy, sờ sờ đầu hắn “Được rồi, ta đâu có trách gì huynh, thuận miệng nhắc đến thôi. Nào, đứng lên.”

Lý Thanh do dự từ mặt đất đứng lên: “Ta sẽ trả cho cô mà.”

“A.” Tiểu Xuân kéo hắn đi về phía cái động kia, vừa cười vừa nói: “Được, trả cho ta, ta chờ huynh đó.”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân kéo Lý Thanh vào lại trong động, đẩy nắp lại, vỗ vỗ cái nắp nói: “Huynh ngoan ngoãn ngồi trong đó đi, ta phải đi, đêm nay....à không, có thể không cần đến tối, trưa nay ta sẽ trở lại.”

“Ừng ục...”

“Hừm, ta đi đây.”

Khi Tiểu Xuân đang định xoay người bỏ đi, nàng nghe được từ trong động truyền đến một tiếng thật khẽ.

“Cám ơn cô.”

Tiểu Xuân nghiêng đầu, nhìn cái nắp gỗ một lúc, không nói tiếng nào bỏ đi.

Sau khi về đến nhà, Tiểu Xuân mệt mỏi, rã rời như một đồng bần, vừa nằm xuống giường đã ngủ say.

Người đánh thức nàng là Linh Nhi.

Nàng ngủ chưa quá ba canh giờ, Linh Nhi lại đến nhà, đánh thức Tiểu Xuân dậy.

“Này, không phải cô muốn ta đi xem bệnh cho ông lão kia sao, sao lại ngủ như heo vậy hả?”

Tiểu Xuân nhấc mí mắt ngồi dậy, rửa mặt qua loa, ăn chút cơm, rồi nói với Linh Nhi: “Được rồi, cô đã chuẩn bị xong hết chưa? Chúng ta đi thôi.”

Linh Nhi nhìn Tiểu Xuân nói: “Sao cô uể oải dữ vậy?”

Tiểu Xuân lắc đầu: “Không sao không sao.”

Tiểu Xuân gói chút thuốc, chuẩn bị thức ăn cho ông lão, dẫn Linh Nhi đi vào rừng cây.

“Aizz, tối hôm qua tên trộm thuốc kia có ra ngoài không?” Đi đến giữa đường, Linh Nhi tò mò hỏi.

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Có ra, đêm nào hắn cũng ra ngoài mà.”

Linh Nhi: “Hôm nay ta muốn ở lại quan sát, sao hắn giống như hoàng hoa khuê nữ vậy hả, muốn nhìn chút cũng không được, thật là làm ta tò mò muốn chết.”

Tiểu Xuân cười nhạo: “Cả ngày nhảy cẫng lên muốn nhìn đàn ông, đúng là xấu hổ chết đi được.”

Linh Nhi đập Tiểu Xuân một cái: “Cô nói ai đó hả, cô còn không nghĩ lại xem, là ai đêm nào cũng gặm gặm cái khăn lau kiếm của đại sư huynh rồi mới ngủ được, rốt cuộc là ta với cô ai đáng xấu hổ hơn hả!”

“Ha ha ha—!” Tiểu Xuân ngửa mặt lên trời cười to, trừng mắt nhìn Linh Nhi: “Cô không gặm khăn là vì cô đâu có cướp được nó từ ta! Ai bảo cô chậm chân, đáng đời cô!”

Nói đến cái khăn lau kiếm này, đó là một câu chuyện cũ.

Sáu năm trước, giang hồ đã từng trải qua một trận đại loạn.

Khi đó Tiểu Xuân còn nhỏ, nguyên nhân của trận đại loạn kia nàng không nhớ lắm, chỉ mơ hồ nhớ là nhiều môn phái cùng muốn tranh đoạt một vật gì đó. Khi đó Đại Tông sư cũng phái mấy đệ tử của mình tham gia náo nhiệt, Vệ Thanh Phong chính là một trong số đó. Lúc ấy y cũng còn nhỏ, vẫn chưa phải là đại sư huynh, chỉ là một đệ tử bình thường thôi.

Tiểu Xuân nhớ, cuối cùng vật kia bị môn phái đệ nhất giang hồ — Mãn Kiếm sơn tranh đoạt được. Lúc ấy cả giang hồ đều vô cùng xôn xao, bảo rằng Mãn Kiếm sơn tranh lần này hắc sẽ dùng vật này xưng bá vô lâm.

Thế nhưng đã một thời gian rất dài qua đi nhưng Mẫn Kiếm sơn trang vẫn hệt như trước, không hề thay đổi gì cả. Bọn họ cũng không công bố ọi người biết về vật mà mình chiếm được, nên cực ít người biết bọn họ đã chiếm được thứ gì. Đến giờ đã là năm sáu năm trôi qua, mỗi ngày giang hồ đều xuất hiện những chuyện mới mẻ, trận tranh đoạt gió tanh mưa máu năm đó đã bị gạt qua một bên.

Thế nhưng!

Đó không phải chuyện chính!

Chuyện chính là, khi các đệ tử Kiếm Các trở lại núi Bạc Mang, gần như tất cả mọi người trong núi đều đến vây xem. Giang hồ cách họ quá xa, trong mắt họ chỉ có Kiếm Các. Có thể tận mắt nhìn thấy mấy người đệ tử ưu tú của Kiếm Các đã là một loại tin tức để bọn họ có thể khoe khoang bốc phét với nhau được rồi.

Tiểu Xuân và Linh Nhi cũng ở đó.

Lúc ấy đệ tử Kiếm Các phong trần mệt mỏi trở về, nghỉ ngơi dưới chân núi. Đám người trong núi túm lấy đám đệ tử hỏi này hỏi kia, đệ tử của Kiếm Các đều đáp lại rành mạch. Khi đó Vệ Thanh Phong lại không khéo ăn nói, ngồi một mình dưới tàng cây, cầm một chiếc khăn lau thanh bội kiếm của mình.

Tiểu Xuân và Linh Nhi đứng ở cánh rừng đằng sau, hai đôi mắt nhìn chằm chằm Vệ Thanh Phong lóe ra ánh sáng xanh (giống sói =)))

Hai người đẩy qua đẩy lại, xem ai phải ra bắt chuyện với Vệ Thanh Phong trước. Cuối cùng, Vệ Thanh Phong đứng lên, sửa sang lại quần áo trên người, sau đó bỏ đi.

Khi y rời đi, chiếc khăn lau kiếm kia bị để quên dưới tàng cây.

Tiểu Xuân tinh mắt, đẩy Linh Nhi ra, cứ như chó dữ vồ mồi nhào về phía cái cây kia. Nàng vì quá cố sức để nhảy, nên khi nàng vừa túm được cái khăn kia, đầu nàng cũng va vào thân cây. Đợi nàng xoa đi hết sao trắng bay đầy đầu, nàng mới phát hiện Linh Nhi đang đứng bên cạnh mình, ngẩn ngơ.

Tiểu Xuân quay đầu nhìn theo ánh mắt Linh Nhi, thấy Vệ Thanh Phong đang đứng trước mặt hai người.

Tiểu Xuân lập tức bối rối.

Vệ Thanh Phong cúi người, khẽ nói một câu “thất lễ” rồi vươn tay nâng tay Tiểu Xuân, đỡ nàng dậy.

“Cô nương, có sao không?”

Về mặt Tiểu Xuân giống hệt như Linh Nhi, đều thờ ơ cả ra.

Vệ Thanh Phong: “Cô nương?”

“A!” Tiểu Xuân đột nhiên bừng tỉnh nhận ra ai đang nói chuyện với mình, nàng lắc mạnh đầu “Không có! Ta không sao!”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu, khẽ nói: “Vậy tại hạ xin đi trước.”

Tiểu Xuân đưa mắt nhìn Vệ Thanh Phong đi xa, cả người cứ như say rượu.

13. Chương 13

Thâm Sơn Có Quỷ 13 05/03/2015 ✕Vickiee✕ Thâm Sơn Có QuỷCố Quỷ, Lý Thanh, Thâm Sơn, Thâm Sơn Có Quỷ, Tiểu Xuân, Twentine 12 Votes

Chương 13 Đợi đến khi Tiểu Xuân dẫn Linh Nhi đến nhà ông lão thì trời cũng đã gần tối.

Mặc dù Linh Nhi khá độc miệng nhưng xem bệnh vẫn vô cùng tỉ mỉ, nàng bắt mạch cho ông lão xong, vừa tự mình cho ông lão uống thuốc. Khi ông lão tỉnh lại nhìn thấy trong nhà có thêm hai người thì mơ mơ màng màng nói: “Đây...đây là...”

Tiểu Xuân đỡ ông lão dậy, giúp ông lão thuận khí.

“Ông ơi, ông đừng lo lắng, cô ấy là bạn của cháu, tới để xem bệnh cho ông.”

Ông lão chậm rãi lắc đầu “Không, không cần. Ta...nhà ta không có, không có tiền.”

Tiểu Xuân nghe thấy cảm thấy đau xót trong lòng, an ủi ông lão nói: “Ông không cần lo lắng, bạn của cháu tốt bụng lắm, cô ấy xem bệnh không lấy tiền đâu.”

“!?” Linh Nhi mở to mắt nhìn về phía Tiểu Xuân, Tiểu Xuân lia một ánh nhìn sắc bén như đao qua, Linh Nhi lập tức nuốt cục tức xuống bụng, cất giọng trong trẻo: “Đúng vậy đó ông ơi, cháu không lấy tiền, ông cứ yên tâm uống thuốc đi.”

Không biết có phải cảm giác của Tiểu Xuân không, nhưng khi nghe đến ba chữ “không lấy tiền”, sắc mặt ông lão dường như hồng hào lên đôi chút.

Tiểu Xuân “...” Nàng cười cười với ông lão nói: “Ông ơi, ông đừng nghĩ nhiều, ông nghỉ ngơi đi.”

Đỡ ông lão nằm xuống, Tiểu Xuân kéo Linh Nhi ra khỏi phòng.

Sắc trời dần tối, màn đêm dần buông xuống.

Linh Nhi ngồi trên cái rương chẩn bệnh, nóng lòng muốn mở cái nắp gỗ ra nhìn thử.

“Chờng nào hần mới ra ngoài?”

Tiểu Xuân ở bên cạnh mài cộc gỗ “Buổi tối.”

Linh Nhi gõ nàng một cái, nói; “Cô đang làm gì vậy hả?”

Tiểu Xuân: “Không nhìn thấy à, đang mài cộc gỗ đó.”

Linh Nhi đi đến, nhìn quanh đồng cộc gỗ kia: “Đây là cái gì, lần trước đến hình như đâu có?”

Tiểu Xuân vui đầu làm, thuận miệng đáp: “Hôm qua chặt mấy cái cây, muốn dùng để xây lại nhà.”

“Xây nhà?” Linh Nhi tỏ vẻ kinh dị nói “Ở đây á?”

Tiểu Xuân gật gật đầu.

Linh Nhi: “Vì sao phải xây nhà chứ?”

Tiểu Xuân: “Cái nhà này hỏng hóc nhiều lắm rồi, ai mà ở được nữa, nên phải xây nhà mới.”

Linh Nhi kinh ngạc nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân liếc nàng một cái: “Làm gì mà nhìn ta như thế?”

Linh Nhi đưa tay, đặt vào trên trán Tiểu Xuân, Tiểu Xuân ghét bỏ tránh qua một bên.

Linh Nhi: “Không phải cô cũng bị bệnh đó chứ?”

Tiểu Xuân: “Nói gì đó.”

Linh Nhi: “Vậy tại sao cô phải giúp họ xây nhà?”

Tiểu Xuân: “Mất Lý Thanh không tốt, hần làm một mình không được.”

“...Lý Thanh?” Linh Nhi khê nhượng mảy “Là tên của tên trộm được liệu kia? Hần không nhìn thấy thì sao, thiên hạ này thiếu gì người mù, dượng của thím Trương cũng là người mù, sao không thấy cô xây giúp ông ấy cái nhà?”

Tiểu Xuân dừng việc trong tay lại.

Đúng vậy, trên đời này nhiều người mù như thế, nhiều người đáng thương như thế, vì sao nàng cứ khẳng khái phải giúp Lý Thanh?

“Nói đi, cam rồi à?” Linh Nhi chống nạnh, vừa định nói gì đó, cái nắp gỗ lại được mở ra.

Màn đêm buông xuống, Lý Thanh đẩy cái nắp, nhảy ra ngoài.

“Mẹ ơi—!” Linh Nhi đứng gần đó bị Lý Thanh đột nhiên xuất hiện làm sợ đến mặt xanh mét.

“Ha ha!” Tiểu Xuân ngồi bên cạnh cười ngã tới ngã lui.

Linh Nhi lập tức lùi về sau mấy bước, hoảng sợ nhìn người đột nhiên xuất hiện “Đây....Đây là....”

Tiểu Xuân đi đến, chạm chạm vào Lý Thanh, Lý Thanh nhận ra Tiểu Xuân, đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Linh Nhi: “....”

Tiểu Xuân cười cười với Linh Nhi, nói: “Không phải cô muốn gặp hấn à, đây, cho cô gặp nè.”

Lý Thanh hơi nghi ngờ khẽ động dậy, Tiểu Xuân quay sang khẽ an ủi hấn: “Không sao không sao, cô ấy là Linh Nhi, là một người bạn của ta. Cô ấy biết y thuật, ta mời cô ấy đến xem bệnh cho ông lão.”

“Ừng ục....”

Linh Nhi :”....Vừa rồi là cái tiếng gì thế?”

Tiểu Xuân: “Hấn nói cảm ơn cô.”

Linh Nhi nhảy đồng lên quát: “Ta không bị điếc! Hấn rõ ràng kêu ừng ục mà!”

Tiểu Xuân rất sâu sắc lắc lắc đầu: “Không không, hấn nói là cảm ơn.” Nàng dùng cùi chỏ đụng vào Lý Thanh “To con, huynh có phải mới nói đa tạ không?”

Lý Thanh ngơ ngác đứng đó, hồi lâu sau mới khẽ nói: “.....Cảm ơn.”

Tiểu Xuân cười ha ha.

Linh Nhi nhìn Lý Thanh mấy lần, ánh mắt tỏ vẻ hoảng sợ, Tiểu Xuân nói: “Cô không cần sợ, hấn chỉ hơi to con một chút thôi.”

Linh Nhi cứ như là mèo bị dẫm đuôi: “Đây mà là “hơi to con một chút” đấy à!?”

Tiểu Xuân: “Tóm lại, cô không cần quá sợ hấn đâu. Nào, đúng lúc cô đang ở đây, giúp ta mài mấy cọc gỗ này đi.”

Linh Nhi: “Nằm mơ đi! Muộn lắm rồi, ta muốn đi về!”

Tiểu Xuân: “Giúp chút đi, không tốn bao nhiêu thời gian đâu.” Nàng nhét cái cửa vào trong tay Linh Nhi, lại đưa thêm một tấm ván gỗ cho nàng ấy, bản thân cũng vén tay áo lên, vẻ mặt nhiệt tình.

“Được rồi! Bắt đầu—!”

Hai người đang định mài cọc gỗ, Tiểu Xuân thấy tấm vải trên mắt Lý Thanh hơi lỏng ra, nàng đặt cọc gỗ xuống, đến ngồi cạnh Lý Thanh.

“Băng vải bị lỏng mà cũng không biết à? Hay là trời tối nên hết cảnh giác nữa rồi?”

Lý Thanh ngẩng đầu, Tiểu Xuân đúng lúc đang đứng đối diện hấn, nàng vươn tay, kéo tấm vải trên đầu Lý Thanh xuống. Hai mắt Lý Thanh nhắm nghiền, khẽ cúi đầu, núp trong cái bóng phản chiếu của Tiểu Xuân.

“Nào, ngẩng đầu lên.”

Tiểu Xuân nâng đầu Lý Thanh lên, quấn tấm vải thành mấy vòng quanh mắt hấn, cuối cùng cột thắt lại ở sau gáy.

“Sao hử, không thấy chút ánh sáng nào đúng không?”

Lý Thanh: “....Ừng ục.”

“Hừm.”

Tiểu Xuân quay đầu, thấy Linh Nhi đang trợn mắt nhìn mình.

“Gì hử?”

Linh Nhi lắc đầu “Không có gì.” Nàng đưa cọc gỗ đã mài xong đưa cho Tiểu Xuân “Cái này xong rồi, đặt qua kia đi, má Xuân.”

Tiểu Xuân “....”

Tiểu Xuân nhảy dựng lên, hét lớn: “Cô kêu ta là gì cơ!?”

Linh Nhi chớp chớp mắt: “Má Xuân?”

Tiểu Xuân giận đến đỏ cả mặt: “Ai là má Xuân, cô kêu ai là má Xuân hả!?”

Linh Nhi vô tội lắc lắc đầu: “Ai đáp lại thì là người đó.”

Bên kia giường cung bật kiếm, bên này Lý Thanh vẫn vùi đầu mài cộc gỗ. Tiểu Xuân vừa đưa cho hắn một cái cưa, hắn muốn để xuống nhưng Tiểu Xuân vẫn dè chặt cái cưa đó vào trong tay hắn. Lý Thanh cảm thấy tối nay nàng không muốn mình lấy tay để mài cộc gỗ, nên hắn ngoan ngoãn cầm dụng cụ.

Quây cả buổi trời, Linh Nhi vuốt vuốt vai nói:”Bỏ đi, không nói với cô nữa. Ta mệt rồi, phải về.”

Tiểu Xuân cũng thấy sắc trời đã tối, nàng cũng không giữ Linh Nhi lại nữa.

“Được rồi, cô đi về cẩn thận nhé.”

Linh Nhi vác cái rương chữa bệnh của mình: “Ta đi đây, cô tiếp tục giả ngốc đi.”

Tiểu Xuân: “....”

Sau khi Linh Nhi đi, Tiểu Xuân ngồi đó mài cộc gỗ không ngừng, cả buổi trời cũng không nói gì.

Lý Thanh mài xong mấy cái cộc gỗ, bỗng nhiên dừng tay. Hắn ngẩng đầu, hướng về phía phát ra âm thanh, kêu ùng ục một tiếng.

Tiểu Xuân ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại cúi đầu xuống mài cộc gỗ tiếp.

Lý Thanh nắm cộc gỗ trong tay, chà tới chà lui, cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, sau đó lại kêu ùng ục thêm tiếng nữa.

Tiểu Xuân để cộc gỗ xuống: “Gì đây, kêu cái gì mà kêu?”

Lý Thanh giật mình, ngậm miệng.

Tiểu Xuân nhìn hắn, nhìn từ đôi mắt nhìn xuống, dừng lại ở ngực hắn.

“Ban nãy đã định hỏi huynh rồi, huynh nhét cái gì mà phồng cả ngực lên thế. Đừng nói với ta là huynh nhét hết mấy cái bánh màn thầu vào đó nha.”

Lý Thanh cúi thấp đầu, lại kêu ùng ục một tiếng.

Tiểu Xuân đứng lên, kéo áo Lý Thanh ra, trong ngực áo hắn quả nhiên là một đồng “bánh”.

“....” Tiểu Xuân thở dài “Sao huynh ngốc như vậy, chừng nào mới thông minh lên một chút đây. Huynh nhìn đi, chính vì huynh ngốc như thế nên ta mới bị con nhóc kia chê cười.”

Lý Thanh biết Tiểu Xuân giận hắn, hắn cúi đầu, trên mặt không có cảm xúc gì cả.

Tiểu Xuân quay đầu: “Ta khát, đi lấy chút nước để uống, huynh chờ ở đây.”

Lý Thanh đứng lên.

Tiểu Xuân: “Huynh không cần đi cùng, ta nhớ đường đi mà.”

Nàng quay đầu, Lý Thanh vẫn không ngồi xuống.

Nàng đi một bước, Lý Thanh lại theo nàng một bước.

Tiểu Xuân: “....” Nàng nhục chí quay đầu “Rất cuộc huynh có hiểu ta nói gì không, ta bảo huynh đừng có đi theo ta!”

Tiểu Xuân quay đầu, trong màn đêm, sắc mặt Lý Thanh tái nhợt mà luống cuống, hắn đứng thẳng người ở đó, không dám bước tiếp bước nào. Tiểu Xuân nhìn một lúc, mắt lại đỏ lên. Nàng cúi đầu, nuốt cơn tức giận và nỗi uất ức khó hiểu kia xuống, sau đó đến bên cạnh Lý Thanh.

Thân thể Lý Thanh cứng như đá. Nàng đưa tay khẽ đặt lên cánh tay Lý Thanh, thân thể Lý Thanh cứng đờ.

Tiểu Xuân cúi đầu.

“Xin lỗi...” nàng khẽ nói “Ta không cố ý mắng huynh, chỉ là, chỉ là...” Nàng nghĩ một lát, cũng không biết giải thích thế nào, đành dứt khoát lắc đầu: “Thôi, có nói huynh cũng không hiểu. To con, huynh không trách ta chứ?”

Lý Thanh chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Xuân kéo bàn tay to của hắn: “Đi thôi, đi múc nước.”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân rõ ràng nghe thấy trong tiếng ừng ục kia có chứa sự vui mừng. Lý Thanh vịn trên người Tiểu Xuân, dễ dàng kéo nàng lên vai, sau đó nhảy đi.

Tiểu Xuân ôm cổ Lý Thanh, nghe gió thổi vù vù bên tai, trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Bỏ đi, coi như con nhóc kia nói đúng, ta cứ giả ngốc đây thì sao.

Tiểu Xuân dựa vào đầu Lý Thanh, chân nàng còn cảm giác được mấy cái bánh bị nhét đầy trong ngực áo của Lý Thanh. Bánh màn thầu rất mềm, mềm như lòng của Tiểu Xuân lúc này vậy.

Hai người đến bên cạnh thác nước, Tiểu Xuân rót đầy túi nước, thỏa mãn uống mấy hớp.

Nước suối mát lạnh mát mẻ, uống vô cùng thoải mái.

Nàng quay đầu về phía Lý Thanh, “To con, huynh không cần ăn cơm cũng phải uống nước chứ đúng không?”

Lý Thanh đưa tay ra, quơ quơ trước người. Tiểu Xuân cười, đưa túi nước nhét vào tay hắn. Lý Thanh cũng uống hai ngụm nước.

Trong không khí yên tĩnh này, Lý Thanh bỗng nhiên buông túi nước xuống, quay đầu nhìn về phía rừng cây tối đen.

Tiểu Xuân cảm thấy kì quái: “Sao vậy?”

Lý Thanh bước một bước về phía rừng cây, Tiểu Xuân theo sau, nhìn về phía rừng cây tối đen kia, không nhìn thấy gì cả.

“Sao vậy, sao đột nhiên huynh lại—hả!?”

Tiểu Xuân vừa định hỏi, bỗng cảm thấy có điều lạ thường, trong bụi cây, loáng thoáng như có bóng người.

Tiểu Xuân phản ứng cực nhanh, nàng nhặt một cành cây dưới đất, một tay đẩy Lý Thanh ra sau, cầm cành cây chỉ về phía cánh rừng, hét lớn:

“Tên nào rút đầu rút cổ trong đó—! Có ngon bước ra đây cho ta—!!” Nàng vừa hét vừa quay đầu an ủi Lý Thanh “Không sao! Huynh đừng sợ!”

Tiểu Xuân lại chỉ vào rừng cây: “Đi ra cho ta—!!”

.....

“À, à, thì ra là thế.”

Sau khi Tiểu Xuân gào thét xong, một giọng nói ồm ồm bỗng truyền ra từ trong chỗ tối kia. Kèm theo giọng nói kia, một bóng dáng cao to chậm rãi đi ra khỏi khu rừng.

Người kia đi dưới ánh trăng, thân hình y cao lớn, trên người mặc chiếc áo bằng tơ tằm màu đen, thêu hoa văn đám mây màu xanh, dưới chân là đôi ủng thấp cổ thiếp vàng, bên hông còn đeo một thanh kiếm nhỏ, dài chừng ba thước, toàn thân kiếm đều màu bạc, trên vỏ kiếm còn được đính một viên ngọc óng ánh, thoát nhìn vô cùng đắt giá.

Gương mặt người nọ tuấn lãng, mắt xéch, khóe miệng hơi nhếch lên, trên gương mặt có ý cười như có như không.

Trước mặt người này, Tiểu Xuân và Lý Thanh y như hai tên ăn mày.

— một trong số đó lại còn là tên ăn mày thích giả ngốc.

Nhánh cây bị Tiểu Xuân cầm trong tay vẫn chưa hề được đặt xuống, nàng một tay giữ nhánh cây, một tay giữ Lý Thanh ở sau lưng mình.

“Mi là ai?! Vì sao nghe lén bọn ta nói chuyện!”

Người nọ không vội đáp lời, hẩn nhìn Tiểu Xuân như đang bảo vệ gà con, lại nhìn Lý Thanh đang hoang mang phía sau nàng, bỗng bật cười

“Chà, đúng là hiếm thấy.”

14. Chương 14

“Chà, đúng là hiếm thấy.”

Một câu nói khó hiểu, khiến cả ba người đều trở nên yên lặng.

Chỉ là, một người thì tự giữ im lặng, hai người kia thì lại đang sững sốt.

Tiểu Xuân là người phản ứng lại đầu tiên.

“Nói gì thế?!”

Người nọ thản nhiên lắc đầu.

Tiểu Xuân cau mày, vẽ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm người kia.

“Mi là ai? Sao lại đến đây?”

Người nọ suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Ta....ta đi tản bộ thôi.”

“Ta khinh!” Tiểu Xuân cả giận nói “Đêm canh tư* mi đi vào nơi rừng sâu núi thẳm thế này để tản bộ, mi lừa quỷ hả!”

(1-3h sáng, biết lựa giờ tản bộ ghê =)))

Người nọ cũng cười cười, nhìn Tiểu Xuân nói: “Vây cô cũng...” Y nói được một nửa, bỗng chốc đưa mắt nhìn Lý Thanh đang bị Tiểu Xuân kéo ra sau, lại nói tiếp: “Cô và vị huynh đài này sao lại ở đây?”

Tiểu Xuân bình thản đáp: “Bọn ta đi tản bộ.”

“.....”

Lý Thanh nghiêng nghiêng đầu, người tới là ai hẩn cũng không rõ, mấy lời của Tiểu Xuân càng khiến hẩn không hiểu ra làm sao cả.

“Ha ha.” Người nọ nghe Tiểu Xuân nói thế thì cười thành tiếng, y đi về phía trước một bước.

“Đừng đến đây!” Tiểu Xuân quát to một tiếng.

Người nọ lấy kiếm bên hông xuống, cắm lên đất, thoải mái dựa vào một thân cây, y khẽ cười nói: “Đừng căng thẳng, tại hạ chỉ tình cờ đi ngang qua đây, định lấy chút nước uống, không ngờ lại quấy rầy hai người, xin hãy tha lỗi.”

Y vừa nói vừa gỡ túi nước đã cạn nước bên hông xuống, ý bảo Tiểu Xuân nhìn.

Tiểu Xuân nhìn thấy túi nước, cuối cùng cũng tin lời y một chút. Nàng đặt nhánh cây xuống, nhưng vẫn chắn trước mặt Lý Thanh.

“Đã trễ thế này, sao mi lại một mình ở trong núi thế này?”

Người nọ cười nói: “Luyện công.”

“Luyện công?” Tiểu Xuân nhướn mày, xem xét người này từ trên xuống dưới. Người nọ mặc dù lười nhác dựa vào bên thân cây nhưng thân thể hắn vô cùng mạnh mẽ, như đang giấu một cỗ sức mạnh vô cùng thâm sâu, khiến người ta không dám khinh thường.

Tiểu Xuân cảm giác được, người luyện võ luôn mang trên người một loại khí tức rất khó hiểu, loại khí tức này rất khó hình dung, nhưng nó thật sự tồn tại. Nàng nhìn người trước mặt này, cảm giác giống như đang nhìn thấy đại sư huynh, trên người bọn họ đều có loại khí tức khiến người ta không dám xâm phạm này.

“Khụ.” Tiểu Xuân háng giọng một cái, hắt hắt cằm về phía thanh kiếm trên đất, nói với người nọ: “Mi...mi dùng kiếm à?”

Người nọ gật đầu,

Bởi vì Vệ Thanh Phong, trong số các loại vũ khí, Tiểu Xuân đặc biệt thích nhất là kiếm. Ngay trong nhà nàng cũng có kiếm, đó là thanh kiếm nàng đã mua ở trấn trên khi đi dạo với Linh nhi, không đến hai lượng bạc, ngay cả cái cọc gỗ cũng không mài nổi.

Thế nhưng Tiểu Xuân vẫn rất thích nó, treo nó ở giữa nhà, mỗi buổi sáng thức giấc đều có thể nhìn thấy.

Nói thế nào đi nữa thì thanh kiếm kia cũng chẳng phải là thanh kiếm có đẳng cấp gì cho cam.

Tất nhiên nó cũng không hề giống với thanh kiếm trước mắt này.

Tiểu Xuân liếc nhìn thanh kiếm trên đất. Chuôi kiếm thẳng băng cắm trên đất, toàn thân kiếm màu trắng bạc, dưới ánh trăng như tỏa ra sự cao quý lạnh như băng.

Người nọ biết Tiểu Xuân vẫn luôn nhìn kiếm của y, cười nói: “Cô nương thích Tinh Hà à?”

Tiểu Xuân ngẩng đầu: “Tinh Hà?”

Người nọ vươn tay ra, ngón tay khẽ vuốt trên chuôi kiếm.

“Nguyệt hạ trích tinh, mộng đăng hà hán* — kiếm này tên Tinh Hà.”

(*tạm dịch: hái sao dưới ánh trăng, mơ được leo lên đến ngân hà)

“Ồ?” Tiểu Xuân tò mò nhìn thanh kiếm “Tinh Hà? Tên thật kì quái.”

Người nọ khẽ cười, một tay rút kiếm từ trên đất lên, sau đó vung tay một cái, nửa thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ,

Thân kiếm kia cũng không phải mà xám thông thường mà là một màu xanh đậm, thân kiếm bóng loáng vô cùng, dưới ánh trăng lại càng nổi bật, lóe ra ánh sáng bạc, thoạt nhìn như bầu trời sao vào đêm hè, vừa quý giá vừa kì diệu.

Mà thứ ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ thanh kiếm kia lại càng khiến nó trở nên cao quý lạ thường.

Tiểu Xuân sống đến chừng này tuổi, vẫn chưa từng thấy qua thanh kiếm nào xinh đẹp như thế, nàng nhìn chằm chằm thanh kiếm, bị sự thần kì của thanh kiếm kia cuốn hút, dần đi về phía trước.

“Ừng ục.”

Không ngờ Tiểu Xuân vừa đi được hai bước đã bị Lý Thanh ở đằng sau kéo lại.

Tiểu Xuân nghiêng đầu sang “Sao vậy?”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân khẽ sát Lý Thanh khẽ nói: “To con, kiếm của người kia thật đẹp, trên thân kiếm còn phát ra ánh sáng, giống như ngân hà vậy, huynh không nhìn thấy thật đáng tiếc.”

“Ừng ục!”

Tiểu Xuân đang nói hưng phấn lại bị tiếng ừng ục bỗng phát ra từ lồng ngực Lý Thanh làm cho giật nảy mình.

“Huynh sao vậy?”

Lý Thanh cúi thấp đầu không nói lời nào.

Tiểu Xuân cho là vì vừa rồi mình bảo hắn không thể nhìn thấy nên trong lòng hắn không thoải mái. Nàng vươn tay, an ủi sờ sờ trên cánh tay Lý Thanh.

“Ừm, thật ra thì cũng đâu có đẹp gì mấy.”

Lý Thanh ngẩng đầu.

“Ban đầu thì trông cũng không tệ lắm, nhưng nhìn lâu rồi thì cũng không đến mức như thế.” Tiểu Xuân vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Tinh Hà: “Ừm...cho nên có thấy hay không cũng không sao....không sao cả....”

Người nọ cười híp mắt nhìn tình cảnh trước mắt.

Khi Tiểu Xuân đang an ủi Lý Thanh, y bỗng nhiên nhàn nhã mở miệng nói:

“Không biết vị huynh đài này cảm thấy thanh kiếm này thế nào?”

Tiểu Xuân chợt quay đầu lại trừng mắt nhìn y.

Người nọ lại dường như không để ý đến ánh mắt của Tiểu Xuân, đôi mắt chứa ý cười nhìn Lý Thanh: “Tinh Hà có được huynh đài cất nhắc không?”

Tiểu Xuân vô cùng bất mãn đối với kẻ không biết ý tứ này, nàng cả giận nói: “Có phải mi cố ý không, biết mắt hắn có vấn đề mà còn hỏi mấy thứ này.”

Người nọ lắc đầu, chậm rãi nói: “Nếu như đã “hỏi”, tất nhiên là cố ý.”

“Mi!” Tiểu Xuân quýnh lên, không quan tâm lai lịch đối phương, lại giơ nhánh cây trong tay lên, chắn ở trước mặt Lý Thanh “Mi muốn kiếm chuyện đúng không!”

Người nọ cười cười: “Sao cô nương lại nói như thế?”

Tiểu Xuân: “Biết rõ còn cố hỏi!”

“Ha.” Người nọ khẽ cười một tiếng, chậm rãi đứng thẳng người. Y mặc dù xa không cao lớn bằng Lý Thanh, nhưng đối với cho tiểu xuân mà nói, cũng là cực kỳ cao lớn. Sau khi y đứng lên, một cái tay khác của y cầm lấy chuôi kiếm, nhẹ nhàng rút kiếm ra.

Động tác rút kiếm của y rất chậm, thân kiếm không hề lay động chút nào.

Trong không trung vang lên một âm thanh rất nhỏ, Tinh Hà đã được rút ra khỏi vỏ.

Thân kiếm đậm màu, lại có ánh sáng như sao, chuôi kiếm trắng noãn, trông như một dòng ngân hà màu bạc nơi chân trời.

Quả thật là kiếm cũng như tên.

Kiếm vừa rút ra, xung quanh đều trở nên yên tĩnh, dường như cả ngọn núi đều đã trở nên lặng yên.

Tiểu Xuân nhìn thanh kiếm trơn bóng, cảm thấy cả người lạnh như băng. Nàng cắn răng, lắc đầu một cái, trong lòng tự nói với mình không phải sợ.

Thế nhưng, khi nàng nhìn thấy thanh kiếm Tinh Hà này, thân thể lại không tự chủ được run rẩy.

Người nọ một thân áo đen, lại càng làm nổi bật thanh kiếm trắng như băng tuyết.

Lúc Tiểu Xuân nghĩ mình sắp nhịn không được nữa, Lý Thanh vốn luôn đứng phía sau nàng đột nhiên đưa tay ra, bàn tay hắn khế đỡ ở sau lưng Tiểu Xuân.

Tay Lý Thanh không còn ấm áp như trước, tay hắn lúc này rất lạnh, Tiểu Xuân bị hắn chạm vào, thân thể khế run một cái.

Thật kì quái.

Tiểu Xuân không hợp thời điểm mà nghĩ như thế.

Đây không giống như tay Lý Thanh bình thường, nàng đã chạm qua rất nhiều lần, tay Lý Thanh luôn rất ấm áp, cho dù hắn có bị phơi dưới ánh mặt trời, đổ đầy mồ hôi lạnh, tay hắn vẫn rất ấm áp.

Thế nhưng bây giờ, tay Lý Thanh hết như một khối đá, đặt ở trên lưng Tiểu Xuân, sự lạnh lẽo như thấm vào cơ thể nàng.

Là bị dọa rồi ư?

Tiểu Xuân thầm lắc đầu.

Không đúng, không giống như bị dọa sợ.

Nếu như bị dọa, tay hắn sẽ không vững chắc như thế.

Trong đầu Tiểu Xuân nhất thời suy nghĩ rất nhiều chuyện, mơ mơ màng màng, nhưng kì quái chính là, sự lạnh lẽo của Lý Thanh, đụng phải khí lạnh phát ra từ kiếm Tinh Hà thì triệt tiêu lẫn nhau, Tiểu Xuân không còn cảm thấy khó chịu như ban nãy nữa.

“Ha.”

Người nọ khẽ cười một tiếng, kèm theo tiếng lợi khí chạm vào vỏ—người nọ thu hồi Tinh Hà.

Đồng thời, Lý Thanh cũng buông lỏng tay ra.

Hắn vừa thả lỏng tay, khí lạnh lập tức có tác dụng, Tiểu Xuân run rẩy xoay đầu, hàm răng va vào nhau nói với Lý Thanh: “Huynh...Đồ chết tiệt, muốn làm ta chết rét à....”

Lý Thanh dùng tay mò mẫm, tìm được vai Tiểu Xuân, theo bả vai nàng tìm được tay nàng, hắn kéo tay nàng đứng ngay người.

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn của Lý Thanh — tay của hắn đã ấm áp trở lại, cảm giác lạnh như băng kia cứ như là do nàng nằm mơ.

Tiểu Xuân yên lặng một chút, xoay đầu, tức giận híp mắt nhìn chằm chằm kẻ lại đang tựa người vào thân cây kia.

“Khoe khoang mình có kiếm chứ gì....”

Người kia lắc đầu,

Tiểu Xuân: “Ta cũng có kiếm!”

Người nọ chậm rãi gạt đầu: “Cô nương, đúng là có một thanh kiếm tốt.”

Tiểu Xuân hừ lạnh, kéo Lý Thanh: “Chúng ta đi, không thèm chấp ý.”

“Gặp mặt chính là đã có duyên, hay là chúng ta làm quen đi, xin hỏi cô nương tên gì?”

Tiểu Xuân cũng không quay đầu, làm mặt quỷ, khinh thường nói: “Ai thèm làm quen với mi, đồ điên!” Nàng bám lấy cổ Lý Thanh, Lý Thanh ôm nàng lên vai mình, Tiểu Xuân vỗ vỗ Lý Thanh: “Được rồi, chúng ta về.”

Lý Thanh khẽ ngồi xổm người xuống, lúc định nhảy đi, kẻ bên kia lại tự giới thiệu.

“Hôm nay có thể gặp hai người, quả là vinh hạnh. Tại hạ là Hạ Hàm Chi, nếu có duyên, sau này gặp lại.”

“....Khoan đã!”

Tiểu Xuân kéo tóc Lý Thanh, lớn tiếng kêu lên. Lý Thanh bị nàng kéo đến hơi lắc lư, thân thể vừa ngồi xổm xuống lại đứng thẳng lên.

Tiểu Xuân xoay đầu, nhìn thẳng vào người phía sau.

“Mi vừa mới nói....mi tên gì cơ?”

15. Chương 15

“Mi vừa bảo...mi tên gì cơ?”

Người nọ rất tốt tính nói lại một lần.

“Tại hạ là Hạ Hàm Chi, hôm nay vô tình gặp được hai vị ở đây, thật là vinh hạnh.”

Tiểu Xuân: “.....”

Tiểu Xuân chớp chớp mắt, nhìn Hạ Hàm Chi trước mắt, nàng lại nhớ đến lời của Linh Nhi.

Mặc dù ta tuyệt đối có lòng tin với đại sư huynh, nhưng cái tên Hạ Hàm Chi kia, hình như cũng không phải dạng vừa đâu....

“Khụ.” Tiểu Xuân vội ho một tiếng, vỗ vỗ Lý Thanh, nhỏ giọng nói: “To con, thả ta xuống.”

“.....Ừng ục.”

“Mau lên, thả ta xuống.”

Sắc mặt Lý Thanh trầm xuống, vô cùng không vui thả Tiểu Xuân xuống đất.

Hạ Hàm Chi cười cười nhìn bọn họ.

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Chuyện này....ta đổi ý rồi.”

Hạ Hàm Chi: “Ồ?”

Tiểu Xuân khoanh tay, nói: “Huynh nói rất đúng! Gặp nhau chính là có duyên, thật sự là chúng ta nên làm quen một chút.”

Hạ Hàm Chi: “Vô cùng vinh hạnh.”

Tiểu Xuân: “Ta lên là Lục Tiểu Xuân.” Nàng lại chỉ chỉ Lý Thanh ở đằng sau “Tên to con này là Lý Thanh, bọn ta là....” Tiểu Xuân dừng một chút rồi nói; “Chúng ta người sống trong vùng núi Bạc Mang.”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Tiểu Xuân nhìn Hạ Hàm Chi, trong lòng thầm bồn chồn.

Hóa ra y chính là Hạ Hàm Chi, Linh Nhi sau khi từ trên núi về thì bảo là đã nhiều ngày mọi người không thấy Hạ Hàm Chi đâu rồi, lẽ nào y vẫn luôn trốn trong núi này luyện công?

Quá âm hiểm, quả thật là quá âm hiểm! Tiểu Xuân thầm giẫm đạp Hạ Hàm Chi từ đầu đến chân ở trong lòng.

Nhất định là biết đại sư huynh đang bế quan, nên y sợ! Cho nên mới trốn đến cái nơi này để lên luyện công!

Không được...Tiểu Xuân thầm nghĩ, ta phải tìm cách, không thể để y luyện công được.

Nàng đứng đó cả ngày trời không nói gì, mắt đảo qua đảo lại, Hạ Hàm Chi và Lý Thanh yên tĩnh đứng chờ, cũng không lên tiếng.

“Khụ khụ.” Một lúc lâu sau, Tiểu Xuân cuối cùng cũng mở miệng.

“Bội kiếm của huynh....huynh là người môn phái nào?”

Hạ Hàm Chi: “Tại hạ là đệ tử của Kiếm Các.”

Xùy! Tiểu Xuân cười nói: “Hóa ra là đại hiệp từ Kiếm Các, thật là thất kính thất kính.”

Hạ Hàm Chi: “Quá khen quá khen.”

Đúng là không biết xấu hổ! Tiểu Xuân nói tiếp: “Nếu là đệ tử Kiếm Các, sao huynh lại chạy đến đây luyện công?”

Hạ Hàm Chi: “Trong núi rất thư thái, bóng đêm giúp tĩnh tâm.”

Sợ thì cứ nói là sợ đi! Tiểu Xuân gãi gãi ót, nói với Hạ Hàm Chi: “Ừm, kiếm Tinh Hà của Hạ đại hiệp quả là kì diệu, chắc là kiếm pháp của Hạ đại hiệp cũng cực kì lợi hại.”

Hạ Hàm Chi: “Lợi hại thì không dám nhưng cũng đủ phòng thân. Còn nữa, hai chữ đại hiệp này ta không dám nhận, tại hạ thấy cô nương vô cùng thân thiết, nếu không chê, cô nương cứ gọi ta là Hạ đại ca đi.”

“....” Tiểu Xuân cố nuốt hết vẻ khinh bỉ vào bụng, nặn ra một ánh mắt sùng bái: “Hạ đại ca, vậy huynh cũng cứ gọi ta là Tiểu Xuân đi.”

Hạ Hàm Chi cười nhạt: “Tiểu Xuân.”

Tiểu Xuân cúi thấp đầu, ngón tay nắm chặt làn váy, xấu hổ nói: “Hạ đại ca....võ nghệ của huynh cao siêu, không biết có thể dạy ta không?”

Hạ Hàm Chi: “Cô muốn học kiếm?” Khóe mắt y khẽ nhìn Tiểu Xuân một lượt: “Hình như trước đây Tiểu Xuân cũng chưa từng học võ.”

Tiểu Xuân cau mày, vẻ mặt u sầu nói: “Aizz, thật không dám giấu, tiểu nữ định tháng sau sẽ lên núi bái sư.”

Hạ Hàm Chi: “Ồ?”

Tiểu Xuân một tay đề lên lồng ngực, khổ sở nói: “Tiểu nữ từ nhỏ đã sùng bái các anh hùng dùng kiếm trong thiên hạ, khát vọng một cuộc sống lưu lạc giang hồ! Đáng tiếc hoàn cảnh nhà tiểu nữ không tốt, vẫn luôn phải cực khổ kiếm sống. Trước đó không lâu tiểu nữ đã để dành đủ tiền, tháng sau định sẽ lên núi bái sư!”

Hạ Hàm Chi dựa vào thân cây, đầu nghiêng nghiêng, cười nhạt nói: “Bái sư ở Kiếm Các hình như không cần tiền đâu.”

“....” Sắc mặt Tiểu Xuân không thay đổi “Cho chắc ấy mà.”

“A.” Hạ Hàm Chi khẽ đứng thẳng người, cười nói: “Cô muốn vào Kiếm Các?”

Tiểu Xuân gật gật đầu “Chỉ tiếc thân thể tiểu nữ mảnh mai, chưa bao giờ tập võ, e là không được nhập môn.”

Hạ Hàm Chi nhìn cảnh cây thô to bị Tiểu Xuân ném qua một bên ban này, chậm rãi gật đầu “Đúng là thân thể mảnh mai....”

Tiểu Xuân ngẩng đầu, tràn đầy hi vọng nhìn Hạ Hàm Chi.

“Hạ đại ca chịu giúp ta à!”

Hạ Hàm Chi chậm rãi gật đầu “Bây giờ người một lòng theo đuổi con đường hiệp khách như Tiểu Xuân đã không còn nhiều nữa rồi, tại hạ dĩ nhiên là nghĩa bất dung từ*”

(*làm việc nghĩa không thể chối từ)

“Thật tốt quá! Vậy Hạ đại ca sẽ dạy ta võ công à!”

Nếu tiện thì mi cũng đừng luyện nữa nhé.

Hạ Hàm Chi cười nói: “Được.”

Mục đích của Tiểu Xuân đã đạt được, chỉ muốn ngửa đầu lên trời cười to một phen.

Nếu đại sư huynh biết ta vì y tốn bao nhiêu công sức như thế, chắc là sẽ cảm động chết đi được.

Chỉ là, nếu y không biết thì cũng không sao cả, Tiểu Xuân khẽ vuốt chiếc khăn lau kiếm trong lòng, tình cảm của ta sao có thể nông cạn như thế, bất kể y có biết hay không, ta cũng sẽ cố hết sức vì y.

“Không biết Tiểu Xuân định khi nào tập võ?”

Tiểu Xuân bưng tỉnh, lại bắt đầu buồn bực rồi.

Luyện võ cũng chỉ là do nàng thuận miệng nói thôi, nàng lấy đâu ra thời gian học kiếm chứ. Bây giờ ông lão bệnh nặng như thế, bản thân nàng không thể rời bỏ ông, nàng còn phải giúp to con xây nhà nữa.

“Khụ...” Tiểu Xuân ho một tiếng rồi nói: “Không biết Hạ đại ca rảnh lúc nào?”

Hạ Hàm Chi cười nhạt nói; “Lúc nào ta cũng rảnh.”

“....”

Hạ Hàm Chi liếc nhìn Lý Thanh đứng sau Tiểu Xuân, từ từ đứng lên, không nói lời nào.

“Tiểu Xuân, hay là mỗi ngày vào giờ Hợi* chúng ta lại gặp nhau ở đây, ta sẽ dạy cô kiếm pháp?”

(*9-11 giờ tối)

Tiểu Xuân ngẩng đầu: “Giờ Hợi? Buổi tối à?”

Hạ Hàm Chi chỉ cười gật đầu.

Tiểu Xuân quay sang nhìn Lý Thanh, nếu là buổi tối thì cũng có thể có chút thời gian. Tiểu Xuân đến cạnh Lý Thanh, đụng đụng hấn.

“Aizz, to con, huynh cảm thấy thế nào?”

“....Ừng ục.”

“Hả? Buổi tối ta mới học kiếm với y, sẽ không làm trễ nãi việc xây nhà của huynh đâu.”

“Ừng ục....”

Tiểu Xuân cau mày “Nói đằng hoàng xem.”

“Ừng ục....”

“....”

Ngày thường, chỉ cần Tiểu Xuân bảo Lý Thanh nói tiếng người, Lý Thanh dù tốn nhiều sức nhưng cũng sẽ nói vài lời, thế nhưng lần này, bất kể Tiểu Xuân hỏi gì, Lý Thanh cũng không chịu mở miệng. Từ lồng ngực hấn phát ra mấy tiếng ừng ục thật thấp, thật rầu rĩ.

“Hấn không vui đâu.”

“Hả?” Tiểu Xuân quay đầu, thấy Hạ Hàm Chi đang tựa trên cây, nhàn nhã nói.

“Sao huynh biết?”

Hạ Hàm Chi dùng đôi mắt dài nhỏ nhìn Lý Thanh, thản nhiên nói: “Cảm giác.”

“Hứ” Tiểu Xuân khinh thường nghiêng đầu sang “Huynh mới gặp hấn lần đầu, sao biết hấn đang nghĩ gì chứ.”

Hạ Hàm Chi không nói, ngồi thẳng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Hạ Hàm Chi, đi đến gần, nàng nghe thấy hương thơm nhàn nhạt phát ra trên người Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi đứng chấp tay, trên mặt cười nhạt, y nói với Lý Thanh: “Lý huynh, huynh có điều bất mãn với kiếm Tinh Hà?”

“Hả?” Tiểu Xuân kì quái nhìn Hạ Hàm Chi “Có liên quan gì đến Tinh Hà.” Nếu có thì cũng là bất mãn với nhà mi mới đúng....Tiểu Xuân nuốt xuống câu này, không dám nói ra.

Hạ Hàm Chi không đáp lời Tiểu Xuân, chỉ nhìn Lý Thanh, lạnh nhạt nói: “Lý huynh cần gì phải để ý Tinh Hà như thế.”

“Ừng ục.”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Vậy thì tốt rồi.”

“....Ừng ục.”

Hạ Hàm Chi: “Không dám.”

“???” Tiểu Xuân không tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm hai người trước mặt “Nói gì vậy, hai người đang làm gì?”

Lý Thanh bám lấy cánh tay Tiểu Xuân, không lên tiếng.

Hạ Hàm Chi lại quay sang Tiểu Xuân, cười nhạt nói: “Nếu đều không có ý kiến gì nữa, vậy cứ quyết định như vậy đi nhé.”

“Ai?” Tiểu Xuân mở to mắt “Ai nói là “đều” không có ý kiến gì hả?”

Hạ Hàm Chi: “Giờ Hợi ngày mai, ta đợi cô ở đây.”

Tiểu Xuân: “...”

Tự nói chuyện một mình đến ngiên rồi à, tên này bị ngốc à. Tiểu Xuân thầm nghĩ, nhìn y và Lý Thanh trao đổi dễ dàng như thế, không chừng là đồng loại nữa đấy.

Nghĩ đến đây, Tiểu Xuân bắt đầu dĩ thử dài.

Thời buổi bây giờ mấy kẻ ngốc càng lúc càng nhiều.

“Không biết cô nương có ý kiến gì không.”

“Không có!” Tiểu Xuân xòe bàn tay ra quơ quơ “Ta không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi!” nàng xoay người, kéo Lý Thanh, Lý Thanh đưa tay khẽ nâng nàng lên, để nàng ngồi trên người.

“To con, chúng ta đi thôi.”

“Ừng ục.”

Lý Thanh nghe thấy Tiểu Xuân nói muốn đi, lập tức nhảy đi không chần chờ.

Hạ Hàm Chi nhìn hướng hai người rời đi, sắc mặt khinh thường như có như không. Y chậm rãi đi về phía trước, ánh trăng khiến cái bóng của y kéo thật dài thật dài.

Y giơ tay, đưa Tinh Hà lên trước mắt mình. Tinh Hà có màu trắng bạc lạnh như băng, trên vỏ kiếm còn được gắn một cái vòng cổ bằng bạch ngọc, vòng ngọc khẽ lắc lư trước mặt Hạ Hàm Chi.

“Khí lạnh đó....mi cũng cảm thấy đúng không.”

Trong đêm tối, Hạ Hàm Chi mở miệng, như đang tự nói với mình, lại như đang nói với Tinh Hà.

“Ta vốn tưởng rằng, truyền thuyết không thể tin được, không ngờ, hóa ra lại có thật.”

Gió núi thổi qua, làm tung bay vạt áo đen như mực của Hạ Hàm Chi, y lẳng lặng đứng một lúc.

“Thôi...”

Hồi lâu sau, y khẽ nói: “Bất kể thật hay giả, có thể có được cơ duyên này, cũng coi như không uổng phí.”

Hạ Hàm Chi đeo lại bội kiếm vào bên hông, quay đầu, chậm rãi đi về phía rừng sâu.

Bên này, Lý Thanh mang theo Tiểu Xuân nhảy vài chục trượng, nhanh chóng trở lại ngôi nhà nhỏ.

Đến nơi, Lý Thanh nhẹ nhàng thả Tiểu Xuân xuống.

Tiểu Xuân khoanh tay, nhắm mắt nhìn chăm chăm Lý Thanh, một câu cũng không nói.

“....Ừng ục?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu, “To con, ta cảm thấy chúng ta nên trò chuyện một chút.”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Huynh đừng sợ, thả lỏng đi.”

Lý Thanh cúi đầu, không nói lời nào.

Tiểu Xuân: “Người ban nãy, huynh quen à?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Ta cũng cảm thấy hai người không quen, vậy vì sao lại nói chuyện với tên kì quái kia. Các người rốt cuộc đã nói gì?”

Lý Thanh ngậy người, môi hơi nhúc nhích.

Tiểu Xuân khoanh tay, nói: “To con, huynh đừng nghĩ ta còn nhỏ tuổi, ta cũng không ngốc. Huynh vẫn cứ ùng ục qua ùng ục lại, người nọ chẳng những không cảm thấy kì quái, còn có thể trò chuyện với huynh. Huynh nói xem, chẳng phải các người có điều giấu diếm à?”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân cả giận nói: “Đừng có định lấp liếm cho qua! Nói chuyện!”

Lý Thanh bị dọa đến khẽ run, cúi đầu: “Y, y hỏi ta, ta trả lời.”

Tiểu Xuân: “Huynh trả lời thế nào?”

Lý Thanh: “Ta không để ý.....nhưng nó không được lỗ mãng.”

“Ừ?” Tiểu Xuân nghe không hiểu gì cả “Huynh nói gì, lặp lại xem.”

Lý Thanh cúi đầu, lặp lại một lần.

Tiểu Xuân cau chặt mày, liềm mạng hồi tưởng lại những lời Hạ Hàm Chi nói, mất bao nhiêu sức lực mới có thể nổi mấy câu này lại với nhau—

“Lý huynh cần gì phải để ý Tinh Hà như thế.”

“Ta không để ý “

“Vậy thì tốt rồi.”

“.....nhưng nó không được lỗ mãng làm càn.”

“Không dám.”

Không dám....

Tiểu Xuân tập hợp xong đoạn hội thoại này, sững sờ nhìn Lý Thanh.

“....này, to con, huynh rốt cuộc là——”

16. Chương 16

“....Này, to con, huynh rốt cuộc là——”

“Khụ khụ!!! Khụ khụ khụ——!”

Lúc Tiểu Xuân đang nói giữa chừng thì từ trong nhà truyền đến tiếng ho khan.

Tiểu Xuân chợt quay đầu lại: “Ông ơi!” Nàng vừa nghe thấy tiếng ho khan thì đầu óc đã lập tức trống rỗng, thân thể đã vội chạy vào nhà.

Trong nhà, ông lão đang ngồi dưới đất, vịn vào giường, run rẩy cả người.

Tiểu Xuân bước một bước dài xông đến.

“Ông ơi, sao ông lại ở dưới đất?”

“Khụ khụ!” Ông lão há miệng, run rẩy vịn cánh tay Tiểu Xuân đứng lên “Ta...ta định uống nước....”

Tiểu Xuân đỡ ông lão ngồi lên giường: “Ông mau nghỉ ngơi đi ạ, muốn uống nước cứ gọi một tiếng là được.”

Tiểu Xuân đi đến bên góc tường, lấy túi nước, cẩn thận đút ông lão uống.

Quay đầu lại, hóa ra Lý Thanh đã vào theo.

Ông lão uống nước xong, sắc mặt cuối cùng cũng đỡ hơn, ông nhìn Tiểu Xuân, run rẩy nói: “Cô nương, mấy ngày qua....cám ơn cháu.”

Tiểu Xuân: “Đâu có đâu có, ông không cần cảm ơn đâu ạ.”

Ông lão chỉ chỉ Lý Thanh, lại nói: “Cái, cái tên hồ đồ này trộm thuốc của cô nương, cô nương không để tâm hiềm khích khi trước mà còn giúp đỡ, ta thật là, thật là thẹn với cháu.”

Tiểu Xuân được khen, mặt hơi đỏ, nàng vui vẻ lắc đầu.

“Aizz, ông đừng khách sáo như vậy, to...à, Lý Thanh với cháu là không đánh không quen biết, bây giờ huynh ấy là bạn của cháu, làm bạn giúp đỡ nhau là đương nhiên.”

Tiểu Xuân vỗ vỗ ngực, lại nói: “Ông ơi, cháu và Lý Thanh định xây một ngôi nhà mới cho ông, nhà này quá cũ rồi, ông không thể dưỡng bệnh được.”

Ông lão cảm động đến rơm rớm nước mắt: “Thật là phiền cháu quá.”

Tiểu Xuân: “Không phiền không phiền.”

Ông lão: “Ta hơi đói bụng.”

Tiểu Xuân đứng lên: “Cháu đi nấu cơm cho ông!”

Ông lão gật đầu.

Tiểu Xuân vừa đi vừa nhảy, vui vẻ ra ngoài đốt củi bắt lò.

Trong nhà chỉ còn lại ông lão và Lý Thanh.

Lý Thanh cúi đầu, không nhúc nhích đứng ở cửa.

Ông lão nằm ở trên giường, híp mắt nhìn về phía Tiểu Xuân vừa đi, nhìn một lúc lại không ngừng lắc đầu.

“Aizz, đầu năm nay, mấy cô gái vừa đơn thuần và thiện lương như vậy rất khó tìm đó.”

Lý Thanh ngẩng đầu.

Ngón tay gầy gò của ông lão tự gãi gãi cằm mình: “Con cảm thấy thế nào?”

Lý Thanh ngơ ngác đứng đó, không nói gì.

“Aizz.” Ông lão thở dài “Nếu con cứ giữ cái dáng vẻ này mãi, sau này phải làm sao chứ.”

Lý Thanh hơi ngập ngừng.

Ông lão nhìn Lý Thanh “Từ trước đến nay ta đã nói nhiều lần, đừng để lộ bản chất trước mặt người khác, con vẫn luôn làm theo, sao lúc này lại đột nhiên thay đổi.”

Lý Thanh lẳng lặng đứng, sắc mặt trầm xuống, như đứa trẻ làm sai chuyện.

Ông lão: “Không phải là ta trách con.”

“Ừng ục...”

Ông lão: “Hửm?”

Lý Thanh khẽ nói: “Nàng sẽ không hại con.”

Ông lão: “Sao con biết?”

Lý Thanh cúi đầu không nói lời nào.

Ông lão ngồi thẳng người, nhìn Lý Thanh, lại nói: “Làm sao con biết?”

Lý Thanh đứng trên đất, dáng vẻ hơi co quắp.

Ông lão lại nằm xuống.

“Con đó, không biết cái gì gọi là lòng người hiểm ác, thế sự vô thường.”

“....Ừng ục.”

“Khụ....khụ khụ!” Ông lão nói một lúc, ngực lại khó chịu, ho khan.

Lý Thanh vội đi đến, giúp ông lão thuận khí.

Ông lão ho đến đỏ cả mặt, ông kéo cánh tay Lý Thanh, ánh mắt nhìn ra ngoài màn đêm sâu thẳm.

“Ta...sớm muộn sẽ có ngày, ta đi trước con....Con cứ như vậy, sao ta có thể yên tâm?”

Lý Thanh không nghe ông lão nói gì, hẩn vội vuốt tấm lưng khô héo của ông lão, kêu mấy tiếng ừng ục gấp gáp.

“Thân phận của con, sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện, đến lúc đó....đến lúc đó....”

Ông lão nói rồi hôn mê bất tỉnh.

“Cháu có nấu canh thịt, ông uống một chút đi!”

Lúc này Tiểu Xuân đã nấu xong, vui vẻ chạy vào nhà.

“Ừng ục....”

Tiểu Xuân đi đến, thấy ông lão nằm trên giường.

“A? Ngủ thiếp đi?”

Nàng đung đung Lý Thanh đang ngồi trên giường, khẽ nói: “To con, sao ông lại ngủ nữa rồi?”

Lý Thanh: “....Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Thôi bỏ đi, để ông nghỉ ngơi cho tốt.” Nàng kéo cánh tay trắng kiện của Lý Thanh, “Đi, chúng ta ra ngoài.”

Nàng kéo Lý Thanh ra ngoài, trong không trung vẫn còn nồng hương thơm.

Tiểu Xuân kéo hẩn ra sau nahf.

“To con, thơm không? Đây là thịt khô ta mua được từ thành Nam Nguyên, nấu canh là khỏi chê!”

Lý Thanh ngồi chồm hồm trên đất: “....Ừng ục”

“?” Tiểu Xuân kì lạ nhìn hẩn “To con, sao huynh uể oải vậy?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân ngồi xổm trước mặt hẩn, Lý Thanh cao như một ngọn núi nhỏ, khiến cả người nàng đều bị hẩn che hết.

“To con, huynh sao vậy?”

“....Ừng ục”

“Nói chuyện đi.”

“....Ừng ục”

“Aizz.” Tiểu Xuân thở dài, nàng vươn tay, khẽ sờ đầu Lý Thanh: “Sao lại đột nhiên ỉu xiu vậy?”

Lý Thanh cảm thấy bàn tay mềm mại nhỏ bé đó qua qua lại lại trên đầu mình, hẩn rụt cổ lại.

Tiểu Xuân đứng lên: “Được rồi, ta đã múc canh thịt vào chén, chờ ông lão tỉnh thì huynh cho ông uống. Bây giờ chúng ta tranh thủ mài cọc gỗ đi.”

Lý Thanh không đứng lên.

“Nhanh lên nhanh lên, trời sắp sáng rồi.”

“Ta không phải là người.”

“?”

Lý Thanh ngồi chồm hổm trên đất, cúi đầu xuống, Tiểu Xuân không thấy được mặt hắn.

Tiểu Xuân cứ như không nghe rõ, do dự nói: “Huynh nói....cái gì?”

Lý Thanh chậm rãi nói: “Ta không phải là người.”

Tiểu Xuân há miệng, không nói thành lời.

Không phải là người?

Có ý gì?

Không ngờ, nghe thấy những lời hắn nói, trong đầu Tiểu Xuân cũng không có lộn xộn cả lên, mà lại vô cùng mạch lạc nói liền nhiều chuyện lại với nhau.

Nếu không có người giúp, không ai có thể nhảy xa đến vài chục trượng.

.....Cô có cảm thấy, một kẻ ngốc bị mù, lại không cần sự giúp đỡ của người khác, thường xuyên đi trộm thuốc, lại không để lại bất kì dấu vết nào mà chạy trốn, chuyện này hình như không tầm thường.

Không cần biết huynh có võ công hay không, với khả năng tay không chặt cây này của huynh, ta không cần vì huynh lo lắng nữa.

Ta không cần ăn gì cả....Mấy thứ này vô dụng với ta.

.....

Đến lúc này mà lại còn có thể phân tích rõ ràng như thế, Tiểu Xuân cũng thật sùng bái mình.

“Khụ...” Tiểu Xuân vội ho một tiếng, thăm dò hỏi: “Huynh không phải người, vậy là gì?”

Lý Thanh ngẩng đầu.

Dưới ánh trăng, gương mặt Lý Thanh dường như tái nhợt hơn thường ngày. Cũng có thể không phải là tái nhợt mà là do cổ không khí lạnh băng quanh thân hắn khiến hắn thoát nhìn như thế mà thôi.

Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy, Lý Thanh như thế hơi xa lạ.

Lý Thanh chậm rãi đứng lên, Tiểu Xuân không tự chủ được lùi về sau một bước.

Lý Thanh dường như thấy được động tác của Tiểu Xuân, thân thể hắn cứng đờ, đứng yên không nhúc nhích.

“Ta...” Lý Thanh nặng nề mở miệng: “Ta sẽ không hại cô.”

Tiểu Xuân sợ hãi kêu một tiếng: “Huynh là yêu quái à?!”

Sắc mặt Lý Thanh trắng bệch: “Ta không phải yêu quái.”

“Khụ!” Tiểu Xuân cảm thấy mình phản ứng hơi quá, có vẻ không tốt, nàng bình tĩnh lại, chậm rãi nói với Lý Thanh: “Ta không có ý đó, chỉ là....huynh là sơn quái* à?”

(*yêu quái núi =)))

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, lại nói: “Vậy huynh là cái....”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân thử thăm dò: “Chẳng lẽ không phải là “cái”? Vậy huynh là cây....”

Lý Thanh càng cúi đầu.

“À à, xem ra cũng không phải. Huynh đừng thất vọng, ta nhất định đoán được!” Tiểu Xuân nâng cằm, suy nghĩ cẩn thận; “Chẳng lẽ là con....”

“Ta không phải thú nuôi trên núi.”

“Hả?” Tiểu Xuân kì quái nói “Không phải à?”

Tiểu Xuân khoanh tay, nhìn Lý Thanh từ trên xuống dưới.

“Ta còn tưởng huynh là heo tinh trên đỉnh núi chứ.”

Lý Thanh: “.....”

Đoán một lúc, lại không đoán trúng chút nào, Tiểu Xuân hơi mất kiên nhẫn.

“Này không phải, kia cũng không phải, rốt cuộc huynh là gì?!”

Lý Thanh bị nàng đoán heo núi cá chép cọc gỗ gây gì đó cả buổi trời, tinh thần đều sa sút hẳn, hẳn cúi thấp đầu đứng đó, không nói.

Tiểu Xuân đá đá một tảng đá trên đất; “Này này, đang nói với huynh đó, rốt cuộc là—”

Tiểu Xuân đang nói một nửa chợt cảm thấy quanh thân mình chợt lạnh.

Sau khi giương mắt nhìn lên, người trước mặt đã thay đổi.

Thật ra, thành thật mà nói, Lý Thanh cũng không biến đổi gì mấy, dáng vẻ vẫn là dáng vẻ đó, vẫn gương mặt đó, chỉ là quanh thân thể cao lớn chất phác, dần nổi lên một vòng gió cuộn cuộn.

Giống như trước đây khi hắn dùng một ngón tay biểu diễn cho Tiểu Xuân xem, lần này đổi thành hắn dùng cả người mình. Nếu nói ngón tay lúc đó trông chỉ như một cái lông vũ nho nhỏ, thì lúc này, Lý Thanh đã hoàn toàn hóa thành một lưỡi dao gió.

Dòng xoáy gió cuốn quanh người Lý Thanh, vài sợi tóc và vạt áo của hắn bị thổi đi, bay bay trong không trung, gió xoáy tạo thành hình dáng của một thanh lợi kiếm, mỗi một luồng gió, từng vòng xoáy cũng đều rục rịch kinh người.

Lạnh.

Thật sự là quá lạnh.

So với lúc nàng nhìn thấy Tinh Hà càng lạnh hơn.

Cả người Tiểu Xuân run lên, đứng tại chỗ, nhìn một màn kinh người trước mắt, nói không thành lời, cũng không nhúc nhích được.

Lý Thanh không động đậy, gió quanh thân hắn lặng lẽ đảo quanh, thế nhưng, dù nàng có cảm thấy người trước mắt nguy hiểm đến thế nào, như có một luồng sức mạnh của sấm sét, khiến người ta không dám tùy tiện lúng túng.

Lý Thanh ngẩng đầu, nói với Tiểu Xuân.

“Ta sẽ không hại cô.”

Tiểu Xuân lui về phía sau một bước, hai chân như nhũn ra.

Lý Thanh thấy dáng vẻ của nàng, ngực khó chịu, hẳn cúi thấp đầu, cũng lui về sau một bước, giọng nói mang theo sự khổ sở.

“Ta, ta sẽ không hại cô mà....”

Tiểu Xuân nhìn gương mặt chán nản của Lý Thanh, mở to miệng, mới phát hiện hai hàm răng mình đều run lên.

“Huynh...huynh rốt cuộc là gì....”

.....

Núi rừng yên tĩnh.

Trong Bạc Mang sơn cốc này dường như cũng nhiễm cái không khí lạnh băng kia, phát ra âm thanh vù vù.

Ở một vách núi cao vút, có một bóng người, ngồi đối diện với vực thẳm của núi Bạc Mang, lẳng lặng ngồi đó. Y mặc một bộ quần áo màu xanh, không đeo thêm vật trang sức gì, thân thể cao ngất.

Bỗng đứng, y chậm rãi mở mắt.

Trước mắt là biển mây bàng bạc.

Ánh mắt của y sâu như vực thẳm, lẳng lặng nhìn biển mây kia, mặt mũi khó dò.

....

Thâm sơn

Giấu thân kiếm.

17. Chương 17

Hôm đó, Tiểu Xuân không biết là mình đã về nhà như thế nào nữa.

Nàng trợn tròn mắt, ngây ngốc ngồi trên giường, mặt trời bên ngoài đã lên cao cũng không hề nằm xuống ngủ.

Tia sáng bên ngoài rọi vào nhà, ánh nắng vàng rực chiếu trên mặt đất, len lỏi qua khung cửa sổ.

Tiểu Xuân vẫn cảm thấy chuyện đêm qua mình trải qua chỉ như một giấc mơ. Trong mơ, tên to con kia biến thành một dáng vẻ khác, vô cùng kì quái, nhưng vẫn không hề mất đi sự ngốc nghếch thường ngày.

“Hừm...”

Tiểu Xuân nghĩ đến đây, không khỏi nhúu mày.

Khi Lý Thanh vẫn đang được thanh lợi khí kia bay quanh, hắn đã hỏi Tiểu Xuân một câu.

Câu hỏi kia được hỏi bằng giọng vô cùng cẩn trọng, khiến Tiểu Xuân sửng sốt một lúc lâu.

Hắn hỏi: “Cô sẽ hại ta à?”

Lúc ấy, cả người Tiểu Xuân đã bị luồng khí quanh thân Lý Thanh làm cho nhũn cả người, nghe mấy lời này lại càng muốn ngã ra đất.

Đùa nhau à...

Tiểu Xuân nhìn chằm chằm Lý Thanh, thật sự muốn mở miệng nói với hắn—dáng vẻ của huynh bây giờ, chỉ cần nhúc nhích ngón tay ít thôi cũng đủ khiến Tiểu Xuân ta thành bánh xuân* rồi, ta còn chưa sợ đến mức co giò bỏ chạy, huynh lại ở đó mà chịu thua cái gì chứ.

(*bánh xuân: một loại bánh đẹp của Trung Quốc, được ăn vào tiết Lập Xuân, ở đây chị chơi chữ, Tiểu Xuân – bánh xuân, ý bảo anh nhúc nhích một phát là chị bẹp như cái bánh kia vậy :)))

Chỉ là, sau khi Tiểu Xuân nhìn dáng vẻ kinh người kia của Lý Thanh, cuối cùng nàng cũng nuốt mấy câu kia xuống.

Sau khi Lý Thanh hỏi xong, mãi không nghe thấy câu trả lời, vẻ mặt hơi khổ sở.

“Cô sẽ hại ta sao....Cô sẽ hại ta sao?”

Hắn cứ hỏi hết lần này đến lần khác, giọng nói càng lúc càng bị thương.

Tiểu Xuân nghe thấy thế trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng nàng lại không nói gì cả.

Không phải là vì nàng không muốn nói....

Mà là vì nàng đã bị dọa đến không mở miệng được.

Lý Thanh không nghe được câu trả lời, cuối cùng cũng im lặng như Tiểu Xuân vậy.

Luồng khí mạnh khó hiểu trên người hắn chậm rãi biến mất, tóc và vạt áo đang bay bay cũng rơi xuống, tên to con ngốc nghếch kia đã trở lại bình thường.

Chỉ là, sau khi luồng khí biến mất, người kia cũng như bị hút hồn đi mất — Lý Thanh lúc này như một cái bánh bao không nhân, cả người đều trở nên suy sụp.

Tiểu Xuân lúc này mới từ từ tìm lại được giọng nói của mình. Nàng há hốc mồm rồi mới giải thích với Lý Thanh: “Ta....ta không phải—A!”

Tiểu Xuân vội mở miệng mà lại cắn trúng lưỡi.

“A ông ó ý ó ầu....”

Lý Thanh nghe không hiểu, chán nản đứng cạnh.

Tiểu Xuân động đậy đầu lưỡi, vội hắng giọng một cái.

“Khụ khụ! Ý ta là....Ta không có ý đó đâu, huynh hiểu lầm rồi.”

Lý Thanh không động đậy.

Tiểu Xuân cẩn thận đi đến, thăm dò vươn tay, đụng một cái trên tay Lý Thanh, sau đó rút trở về.

“Không sao....hình như không sao rồi, không có mấy thứ kia nữa.”

Lý Thanh không nhúc nhích.

Sau khi xác định Lý Thanh đã không còn gì khác thường, Tiểu Xuân mới yên lòng ngồi bên cạnh hắn.

“Này to con, sao huynh ỉu xiu vậy?”

Lý Thanh ngay cả tiếng ùng ục cũng chẳng thém kêu.

Tiểu Xuân ngồi bó gối, thuận miệng nói: “Vì sao huynh lại hỏi vậy?”

“....”

Tiểu Xuân ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy sao.

“Vì sao huynh lại hỏi ta rằng ta có thể làm huynh tổn thương hay không?”

Lý Thanh giật mình, đầu hắn quay sang bên kia, không nói gì.

Tiểu Xuân chu môi, khẽ cười nói: “Sao vậy, đường đường là một đại yêu quái mà không hề quyết đoán chút nào, có chuyện là lại hờn dỗi.”

Lý Thanh hơi động đậy, buồn bực nói: “Ta không phải yêu quái.”

Tiểu Xuân: “Không phải yêu quái chứ là gì?”

Lý Thanh cúi đầu, không lên tiếng.

Tiểu Xuân: “Huynh biết không, tối nay nếu có người khác đứng ở đây, có lẽ chỉ có một kết quả thôi.”

“....”

“Bị huynh hù chết.”

Lý Thanh cúi thấp đầu hơn, tay hắn nắm chặt ống quần đã sờn rách, khẽ nói: “Ta không hại người....”

Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn hắn.

“Là yêu quái cũng không sao, yêu quái cũng có nhiều chỗ tốt, còn có thể quen biết được nhiều người.”

Lý Thanh không biết có đang nghe không, vùi đầu không nói lời nào.

Tiểu Xuân đung đung hắn, lại nói: “Ta nói thật, mấy vở hí kịch cũng hay diễn như vậy mà.”

Lý Thanh: “Ta không phải yêu quái....”

Tiểu Xuân: “Được rồi, huynh không phải yêu quái, vậy huynh là gì?”

Lý Thanh ngẩng đầu, nhìn mặt đất trống trải, không nói thành lời.

Tiểu Xuân vỗ vỗ tay nói: “Huynh xem đi, huynh cũng không biết mình là gì à. Aizzz, thời buổi bây giờ làm gì cũng không dễ dàng, yêu quái cũng phải kiếm sống, huynh xem huynh gốc như vậy, cả mình là gì cũng không biết, có là yêu quái thì cũng chỉ là một con yêu quái gốc mà thôi.”

“....”

Tiểu Xuân hưng trí bừng bừng nói: “Chỉ là, không cần gấp, có ta ở đây thì thế nào cũng biết thôi. Ta giúp huynh phân tích thử xem, nhìn luồng khí bốc ra từ trên người huynh, có phải là yêu quái suối nước nóng gì không?”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân: “Không phải hử, để ta nghĩ tiếp....Thật ra thì mấy thứ có thể phát ra khí như thế cũng có rất nhiều, huynh nhìn nồi canh thịt vừa rồi của ta xem, nhưng huynh cũng không thể là yêu quái canh thịt được.” (trong đầu chị có cái gì vậy trời =)))

Lý Thanh nhú mày, dáng vẻ hơi khổ sở.

Tiểu Xuân gơ cánh tay, khoác lên vai Lý Thanh.

“Ta sẽ không hại huynh.”

Lý Thanh ngẩng đầu, tay Tiểu Xuân đặt trên vai hắn, mềm mại nhẹ nhàng. Giọng nói của nàng cũng giống như tay nàng vậy, cũng mềm nhẹ và dịu dàng như thế.

“Ta sẽ không hại huynh, chúng ta là bạn mà, huynh yên tâm đi.”

Tiểu Xuân cười hì hì, Lý Thanh nghe thấy thế thì ngây dại.

Một lúc lâu sau, hắn gơ một tay lên, vỗ vỗ vào ngực mình.

Tiểu Xuân: “?”

Nàng nhìn động tác của Lý Thanh, kì quái hỏi: “Huynh đánh mình làm chi vậy hử?”

Lý Thanh lắc đầu, bàn tay to dày đập lên lồng ngực mình, Tiểu Xuân nhìn một chút, không nhìn được kéo bàn tay hắn ra.

“Ta hỏi huynh làm trò ngốc gì vậy hử! Buông tay ra!”

Lý Thanh không phăng kháng, Tiểu Xuân kéo tay hắn, cau mày lắm bầm: “Aizz, có tác dụng gì đâu chứ, khi bình thường huynh đã như vậy rồi, lúc về lại nguyên hình không biết còn ngốc đến mức nào nữa.”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân quạt một phát lên cái đầu to của Lý Thanh.

“Kêu ừng ục ừng ục cái gì! Sao bây giờ huynh lại kêu! Sao ban nãy không kêu tiếng nào!”

Lý Thanh bị nàng vỗ, chẳng những không trốn, còn lủi lủi cái đầu mình qua chỗ nàng.

Tiểu Xuân: “....”

Căng thẳng cả đêm, Tiểu Xuân cũng không còn sức đâu mắng Lý Thanh nữa, nàng vuốt vuốt đầu: “Bỏ đi, hôm nay đến đây thôi. Ta muốn về nhà, trời sắp sáng rồi, huynh mau đi núp đi.”

Sau đó nàng giúp Lý Thanh chui lại vào động, Tiểu Xuân mang sắc mặt hoảng hốt chạy về nhà.

“A——!!”

Sau khi nhớ lại chuyện tối qua, Tiểu Xuân kêu to một tiếng rồi ngã ra giường.

“Không sống nổi, đúng là không sống nổi mà....”

Tiểu Xuân chôn mặt vào hai cánh tay, lăn qua lăn lại.

Cho đến bây giờ, Tiểu Xuân mới có thể bình tĩnh lại.

Sau đó cũng bắt đầu sợ.

“Yêu quái....tên to con kia là yêu quái....”

Tiểu Xuân nhớ lại lúc hắn mới đến trộm thuốc, mình lại còn giơ gậy lên mà thề “bảo vệ”....

Nàng giơ tay lên nắm tóc, vò đầu bứt tai.

“May thay chỉ là một tên yêu quái gốc.” Tiểu Xuân buồn bực, nhớ đến Lý Thanh được bao phủ bởi một vòng gió xoáy.

“Nếu không cả cái vườn dược liệu của ta cũng không đủ cho hắn thổi bay...”

Chỉ là—

Tiểu Xuân dừng một chút, nhớ đến câu hỏi mà tối qua Lý Thanh đã hỏi nàng.

“Cô sẽ hại ta sao?”

Cô sẽ hại ta sao....

Hắn hỏi cẩn thận như thế, lại nơm nớp lo sợ, cứ như vấn đề mà Tiểu Xuân vẫn cho là vô cùng buồn cười này lại rất quan trọng với hắn.

“Aizz....” Tiểu Xuân thở dài “Trông thì rất lợi hại, sao gan lại nhỏ như vậy?”

Nàng trở mình, úp mặt lên giường.

“Thôi bỏ đi, một tên yêu quái mà chỉ vừa nghe được tiếng nói của mình mà đã sợ đến nhảy đi thì là yêu quái gì chứ.” Nàng cong chân lên, suy nghĩ rồi nói “Chuyện này tốt nhất là không nên để người khác biết....”

Sau khi nghĩ thông suốt, Tiểu Xuân cười cười, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này, Tiểu Xuân ngủ một lèo đến tận trưa, không hề mơ mộng gì.

.....

Đợi nàng tỉnh lại, đã gần hoàng hôn rồi, chân trời đã trở nên đỏ như lửa, mây bay đầy. Tiểu Xuân giãn thân thể ra, đứng dậy rửa mặt, ăn thêm vài thứ.

Chuẩn bị thuốc và cơm canh xong, Tiểu Xuân vác cái bao rồi thoải mái đi về phía rừng cây.

Gió đêm hè thổi vô cùng thoải mái, Tiểu Xuân khoan khoái chạy đến nhà ông lão.

Nàng vào nhà thăm hỏi bệnh tình ông lão, vừa vào nhà đã thấy đầu giường có một cái chén không, chén kia chính là cái chén mà hôm qua Tiểu Xuân đựng canh thịt, bây giờ đã trống trơn, thịt cũng không thừa miếng nào.

Tiểu Xuân: “.....”

Ông lão nằm trên giường, Tiểu Xuân đi đến, cảm thấy sắc mặt ông đã tốt hơn nhiều.

“Ông ơi, ông cảm thấy thế nào?”

Ông lão mở mắt: “Cô nương....là cô à?”

Tiểu Xuân cười cười, “Cháu đem theo vài thứ, chờ ông nghỉ ngơi xong cảm thấy thèm ăn thì ăn nhé.”

Ông lão nhìn Tiểu Xuân, đôi mắt đục ngầu hơi có vẻ phức tạp.

Tiểu Xuân mang đồ vào nhà, nói với ông lão: “Ông ơi, ông nghỉ ngơi đi, cháu đi tìm to...à, cháu đi tìm Lý Thanh.”

“Cô nương.”

Khi Tiểu Xuân xoay người, ông lão bỗng mở miệng.

Tiểu Xuân quay đầu “Sao ạ?”

Ông lão nhìn nàng: “Cô nương...Thanh nhi là một đứa bé ngoan...”

“...” Tiểu Xuân không lên tiếng, nghĩ thầm không biết ông ấy có biết mình đã nuôi cái gì không.

Giọng ông lão khàn khàn: “Thanh nhi là do ta nhặt được trong núi, nó hơi khác những người khác, nhưng...thật sự nó là một đứa bé ngoan.....cô nương, ta không sống được bao lâu nữa, có thể van xin cô.....van xin cô——”

“Sao ông lại nói vậy.” Tiểu Xuân đi đến trước giường “Mấy lời đó, để Lý Thanh nghe được huynh ấy sẽ khổ sở đấy ạ.”

Ông lão nhắm mắt lại, gương mặt gầy gò khô héo.

“Ông nghỉ ngơi cho tốt đi ạ, đừng nghĩ vẩn vơ nữa.” Tiểu Xuân đắp chăn giúp ông, nghĩ một lúc, lại nói thêm một câu.

“Huynh ấy....quả thật là một đứa trẻ ngoan.”

18. Chương 18

“Huynh ấy, quả thật là một đứa trẻ ngoan.”

Nói xong câu đó, Tiểu Xuân bỗng nhiên bối rối.

“Ông ơi, Lý Thanh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Khụ khụ.”

Tiểu Xuân chần chừ nghĩ, Lý Thanh là một yêu quái, ông lão nói là nhặt được hắn ở trong núi, nuôi hắn đã nhiều năm, có lẽ ông lão cũng biết Lý Thanh không phải là người.

“Cô nương, Lý Thanh đang lúc tráng niên*.”

(*tráng niên: khoảng 30 – 40 tuổi =))) Anh quá già =))))

Tiểu Xuân: “.....Đang lúc tráng niên?”

Ông lão nghiêm túc gật đầu.

“Ông lão, ông cứ gọi tên cháu đi, cháu là Lục Tiểu Xuân, ông cứ gọi cháu là Tiểu Xuân là được rồi.”

“Khụ khụ, được rồi.”

Tiểu Xuân thu dọn trong nhà một lúc, rồi nói với ông lão: “Ông ơi, ông nghỉ ngơi trước đi, cháu đi xem đồng cọc gỗ sau nhà thử xem.”

Ông lão gật gật đầu, Tiểu Xuân đóng kín cửa rồi ra khỏi nhà.

Đi ra phía sau nhà, Tiểu Xuân trực tiếp đi đến chỗ cái nắp gỗ, rồi nói: “Này, to con, huynh đang làm gì đấy?”

“Ừng ục.”

“Ồ, sao hôm nay đáp lại nhanh vậy.” Tiểu Xuân đập lên cái nắp gỗ “To con, mấy ngày nay bệnh của ông lão có vẻ khá hơn rồi, trông ông có vẻ rất có sức sống.”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân đắc ý nói: “Là công lao của ta đó!”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân cúi đầu, cười hì hì nói: “Nói gì đó, câu này ta nghe không hiểu.”

“....” Hân yên lặng một lúc, sau đó mới lên tiếng “Cám, cám ơn cô.”

Tiểu Xuân cau mày nói: “Gì chứ, sao huynh có một câu mà nói mãi vậy?”

“....”

“Không được, nói câu khác.”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân ngồi xổm xuống, kiên nhẫn nói: “To con, huynh phải học nói chuyện nhiều hơn, đừng có suốt ngày kêu ùng ục đến ùng ục đi nữa, để người khác nghe thấy chắc lại nghĩ huynh là tên ngốc đó.”

Trong động yên tĩnh một lúc, sau đó mới truyền đến một giọng nói buồn buồn.

“Cô cũng nghĩ ta là tên ngốc....”

“?” Tiểu Xuân mở to mắt “Sao huynh biết?”

“....”

Tiểu Xuân đột nhiên phản ứng lại kịp, ho khan hai tiếng: “Khụ, không phải, ý ta không phải vậy.”

Tiểu Xuân nói xong, đột nhiên lại cảm thấy cái nắp dưới chân mình nhúc nhích. Hai tay nàng vịn đất giữ vững thân thể “Huynh làm gì vậy?” Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn trời, lại nói: “Mặt trời vẫn chưa xuống núi hẳn đâu, huynh đừng có vội.”

“....Ừng ục.”

Giọng của Lý Thanh hơi gấp gáp, lại cứ nhích tới nhích lui, Tiểu Xuân dứt khoát đặt móng ngồi lên trên cái nắp.

“Đã bảo không cho huynh động đây! Không nghe lời phải không?”

“Ừng ục.”

Lý Thanh kêu mấy tiếng, lại ngồi xổm xuống.

Tiểu Xuân ngả người nằm lên trên cái nắp, khẽ nói: “To con, ta đang suy nghĩ một việc.”

“Ừng ục?”

Tiểu Xuân dừng một chút, cẩn thận hỏi: “Huynh, huynh bao nhiêu tuổi rồi?”

“....”

Tiểu Xuân: “Hửm, bao nhiêu?”

Lý Thanh: “Ta không biết.”

Tiểu Xuân: “Không biết? Sao lại không biết, ông lão nói với ta là ông nhất được huynh ở trong núi, ông biết huynh là yêu quái không?”

“Ta không phải yêu quái.”

“À, đúng, ý ta là ông biết huynh không phải là người không?”

“....Biết.”

“Ồ?!” Tiểu Xuân ngồi thẳng dậy “Ông cũng biết? Chà, hai người giấu kín thật đấy.”

“....”

Tiểu Xuân: “Vậy ông nhất định là biết huynh đã bao nhiêu tuổi, ông đã nuôi huynh bao nhiêu tuổi rồi, mười năm? Hai mươi năm?”

“Sáu mươi năm.”

(anh còn già hơn em tưởng =)))) chắc chót =)))))

“....”

Tiểu Xuân há hốc miệng: “ Bao lâu cơ?”

Lý Thanh: “Nghĩa phụ nuôi ta sáu mươi năm.”

Tiểu Xuân hoảng hốt nói: “VẬY là huynh sáu mươi tuổi?”

Lý Thanh ngồi trong động khẽ cúi thấp đầu, buồn bực nói: “.....CÓ lâu hơn một chút.”

Tiểu Xuân: “Lại còn lâu hơn một chút!?”

“....”

Tiểu Xuân: “Đó là bao nhiêu lâu? Bảy mươi năm? Tám mươi năm?”

Lý Thanh chôn đầu trong đầu gối.

“.....Lâu hơn một chút nữa.”

Tiểu Xuân không nhiên nhần: “Rốt cuộc là bao nhiêu năm?”

Lý Thanh không lên tiếng.

Mặc cho Tiểu Xuân có hỏi thế nào, hắn cũng không chịu mở miệng.

Hỏi một lúc lâu, trời cũng tối luôn rồi.

Ngay khi mặt trời vừa xuống núi, Tiểu Xuân đã trực tiếp bị nâng lên — tất nhiên là nàng bị nâng lên cùng với cái nắp.

“Trời ạ!” Tiểu Xuân hơi run, bám chặt hai bên nắp “To con, huynh làm gì vậy hả! Mau thả ta xuống!”

“Ừng ục.”

Không biết có phải ảo giác hay không mà Tiểu Xuân cảm thấy giọng của Lý Thanh như tràn đầy sự vui vẻ khi trêu chọc nàng.

“....” Lý Thanh giọng Tiểu Xuân lên rất cao nhưng lại rất vững vàng.

“Mau buông ta xuống!”

“Ừng ục!”

Ồn ào một lúc, Lý Thanh rốt cuộc thả Tiểu Xuân xuống, Tiểu Xuân vừa đứng vững trên đất đã lập tức đánh Lý Thanh mấy phát.

“Đồ chết tiệt! Dám trêu chọc ta!”

“Ừng ục.”

“Huynh còn dám cười!?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân vừa đánh Lý Thanh vừa phụt cười, cười xong thì tay cũng không thể đánh mạnh nữa, nàng túm lấy cánh tay Lý Thanh, thở hồng hộc.

“Hừm....To con, ban nãy huynh cười đấy à?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân vui vẻ nhìn Lý Thanh. Nàng phát hiện, mỗi lần Lý Thanh vui vẻ, đầu hắn đều khẽ ngẩng cao, để lộ ra chiếc cổ trắng kiện dưới ánh trăng, mặt hắn hướng về phía chân trời, giống như đang biểu hiện sự vui vẻ của mình.

Mỗi lần Tiểu Xuân nhìn thấy động tác theo bản năng này của Lý Thanh, đều không tự chủ được bị sự vui vẻ của hắn lây nhiễm.

“Này, to con, nói thật đi, huynh là lão già đúng không?”

“Ừng ục!”

Lý Thanh dường như bị lời Tiểu Xuân nói hù dọa, đầu cúi gằm xuống.

Tiểu Xuân: “Không cần kích động, ta chỉ đang suy nghĩ, yêu quái không phải đều sống lâu hơn người sao. Ông lão nuôi huynh sáu mươi năm, huynh vẫn là vẻ trắng niên như thế này, vậy hẳn là quá trình trưởng thành của huynh đã tiêu tốn rất nhiều thời gian.”

Lý Thanh cúi thấp đầu, không nói chuyện.

Tiểu Xuân đung đung hắc hắc: “Không sao, cho dù huynh có là lão già cũng không sao.”

Yên lặng một lúc, Lý Thanh rốt cuộc lên tiếng,

“Ta không biết ta bao nhiêu tuổi.”

Tiểu Xuân: “Hả? Huynh không biết?”

Lý Thanh gật đầu.

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, nói: “Vậy từ bây giờ trở đi, huynh bắt đầu ghi chép lại đi, để xem mình bao nhiêu tuổi.”

Lý Thanh lẳng lặng đứng đó.

Tắm vải thô ráp cột chặt hai mắt, mà đôi mắt bên dưới tấm vải kia lại vô cùng u ám.

Bao lâu rồi, rốt cuộc đã bao lâu rồi.

Lý Thanh cũng không biết.

Trí nhớ duy nhất của hắn, chỉ toàn là một khoảng mông lung, không biết gì cả, không hiểu gì cả. Hắn không biết mình là gì, cũng không biết đá trôi qua bao nhiêu lâu rồi.

Mặc dù không biết gì cả, nhưng hắn vẫn có cảm giác.

Hắn có thể nghe thấy tiếng lá khô rơi trên ao, có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua rừng cây, có thể nghe thấy tiếng chim thú kêu, cũng có thể nghe thấy tiếng phát ra từ những thôn trong núi.

Thế nhưng, trong tất cả âm thanh kia, hắn vẫn thích nhất một thứ.

Âm thanh lúc buồn lúc vui, ồn ào náo nhiệt, không ngừng biến hóa, lại vẽ ra một con đường trong đường sinh mệnh tối tăm của hắn.

Đó là giọng nói của con người.

.....

“Này, to con?”

“...Ừng ục.”

“Sao đột nhiên huynh không lên tiếng, mau đến đây, chúng ta làm việc.”

Lý Thanh nhìn theo hướng Tiểu Xuân đi, đi hai bước, đột nhiên dừng lại.

Tiểu Xuân cầm thanh gỗ đập đập vào tay, một lúc lâu cũng không thấy Lý Thanh lại gần, nàng nghiêng đầu sang, thấy Lý Thanh đang thừ người đứng đằng sau nàng.

Tiểu Xuân: “?”

“Bảo huynh đến đây mà đứng ngốc ở đó làm chi?”

“Ừng ục.”

“Hả?”

“Ừng ục.”

“...” Tiểu Xuân bỏ thanh gỗ xuống, tay chống nạng, nhìn Lý Thanh nói: “Huynh muốn nói gì thì nói nhanh lên, nếu không thì mau đến đây, còn có nhiều cọc gỗ cần phải mài, chắc là bận đến sáng luôn đó.”

Lý Thanh động đậy, lại như do dự, cuối cùng hấn gơ tay chỉ chỉ trời.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, bầu trời đầy sao.

“Ừm, ngày mai khí trời sẽ rất tốt, làm việc!”

Môi Lý Thanh hơi nhúc nhích, Tiểu Xuân đi đến kéo cánh tay của hắn “Ta nói huynh làm việc, huynh có nghe không tên gốc kia.”

Lý Thanh bị Tiểu Xuân kéo hơi lảo đảo đi về phía trước, Tiểu Xuân nhét một cọc gỗ vào ngực hắn.

“Nhanh lên đi, dùng mấy cái vèo vèo vèo kia của huynh mài nó đi”

(=))) ý là mấy cái xoáy gió của anh í =)))

“....”

Tiểu Xuân đưa cọc gỗ cho hắn, bản thân lại nhặt một cái cọc gỗ khác, cầm đồ mài mài qua mài lại.

Tay Lý Thanh cầm cọc gỗ, cả buổi trời cũng không động đậy.

Lúc Tiểu Xuân ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn không hề làm gì, giận tím mặt nói: “Tối nay huynh bị gì vậy hả, sao chịu làm việc, lười biếng muốn bắt ta làm một mình à?!” Nàng nói rồi ném mạnh cọc gỗ lên đất, đứng lên nói: “Không có cửa đâu! Nếu huynh không làm thì ta đi về!”

Lý Thanh thấy Tiểu Xuân nổi giận, vội lắc lắc đầu.

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Hỏi huynh một lần cuối, rốt cuộc là chuyện gì?”

Lý Thanh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đến giờ rồi...”

Tiểu Xuân không nghe rõ, kẻ sát lại: “Huynh nói gì?”

Lý Thanh hình như không muốn nói, giọng nói càng nhỏ hơn nữa.

“Đến giờ rồi...”

Tiểu Xuân đã nghe rõ hơn.

“Đến giờ gì cơ? Đến giờ gì——a——!!”

Nói được một nửa, nàng đột nhiên kịp nhận ra.

“Giờ Hợi——!??” Nàng lập tức xông lên.

Hôm nay nhiều chuyện ngổn ngang khiến Tiểu Xuân quên sạch lời hẹn cùng luyện kiếm với Hạ Hàm Chi hôm qua.

“Sao huynh không nói sớm!”

Lý Thanh cúi đầu, vẻ mặt nặng nề.

Tiểu Xuân ho khan một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Được rồi được rồi, ta không trách huynh, đừng có ỉu xiu như vậy, là tự ta quên mất thôi.” Nói rồi, nàng thở dài nói: “Ta nhất định phải đi học, nhưng sẽ không tốn quá nhiều thời gian, huynh ở đây chờ ta một lúc thôi.”

Lý Thanh cúi thấp đầu, buồn bực nói: “....Nhà thì sao.”

Tiểu Xuân: “Trời ạ, không có thiếu phần huynh đâu, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân: “Ngoan ngoãn làm việc đi, ta đi đây.”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân vỗ vỗ tay Lý Thanh, xoay đầu tùy tiện nhặt một cây gậy gỗ, quơ quơ trong tay, cảm thấy nó hơi to liền đưa cho Lý Thanh.

“To con, gọt cho nó mảnh một chút đi.”

Lý Thanh: “....Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Đừng keo kiệt như vậy, huynh dùng mấy cái vèo vèo vèo kia kìa. Nhanh lên đi, sắp trễ rồi.”

Lý Thanh bất đắc dĩ nâng tay lên, cũng không cầm cộc gỗ, chỉ vung tay trong không trung, cộc gỗ lập tức bị chém thành hai nửa.”

“Ồ!” Cho dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy nhưng Tiểu Xuân vẫn kinh ngạc kêu thành tiếng.

“Được rồi, ta đi đây, huynh làm việc cho tốt nha.”

Tiểu Xuân đi về phía rừng cây, vừa đi vừa quơ quơ cây gậy gỗ.

“Hắc hắc, lớn nhỏ vừa đủ, to con thật là có ích.”

Lý Thanh nhìn theo hướng Tiểu Xuân đi, vô ý thức phát ra mấy tiếng ừng ục. Một lúc sau, Lý Thanh hình như quyết định điều gì đó, đi về phía trước một bước.

19. Chương 19

Tiểu Xuân vừa chạy vừa nhảy, đi nhanh vào trong rừng.

Ánh trăng lên cao, tâm trạng của nàng lại vô cùng nhàn nhã.

Chuyện luyện kiếm này, vốn chỉ là cái cớ để lừa người, nàng chỉ là muốn giữ Hạ Hàm Chi lại hơn nửa tháng, không cho y luyện công, chờ đại sư huynh xuất quan sẽ xử lý y.

“Thật không muốn tới chút nào.” Tiểu Xuân tự nhủ “Kể kia trông khá khôn khéo, không ngờ lại dễ lừa như vậy.” Nàng bĩu môi, lại nói: “Có thể thấy, nhìn người không chỉ nhìn bề ngoài.”

Không lâu sau, Tiểu Xuân đã đến trước thác nước, Hạ Hàm Chi đang tựa vào nhánh cây hôm qua, ôm Tinh Hà màu trắng bạc trong ngực, nhắm mắt dưỡng thần.

Khi Tiểu Xuân cách đó khoảng mười trượng, Hạ Hàm Chi mở mắt.

“Đến rồi?”

Tiểu Xuân điều chỉnh lại vẻ mặt, đi về phía trước.

“Hạ đại ca.”

Về mặt Hạ Hàm Chi lười nhát: “Tiểu Xuân.”

“Hạ đại ca, ta đến trễ à?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu: “Vừa đúng lúc.”

Tiểu Xuân đi đến, Hạ Hàm Chi đứng thẳng người. Đôi mắt dài nhỏ của y liếc nhìn vật trong tay Tiểu Xuân, nói: “Tiểu Xuân, đây là gì?”

Tiểu Xuân vẫy vẫy cây gậy gỗ trong tay: “Đây là kiếm của ta!”

Hạ Hàm Chi nhú mồm, “à” một tiếng dài.

“Thì ra là kiếm của cô.”

Tiểu Xuân cười tủm tỉm nói: “Hạ đại ca, ta chỉ mới bắt đầu học kiếm, chiêu thức còn mới lạ, cầm kiếm sắc bén quá chỉ sợ sẽ có sơ xuất.”

Hạ Hàm Chi gật đầu, phụ họa nói: “Ừm, đúng là vậy.”

Tiểu Xuân: “Huống chi hoàn cảnh nhà tiểu nữ thiếu thốn, không thể mua kiếm quá tốt, Hạ đại ca sẽ không ngại chứ?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu nói: “Sao lại ngại.”

Tiểu Xuân: “Vậy....chúng ta bắt đầu đi.”

Hạ Hàm Chi nhàn nhả nhìn bốn phía nói: “Vậy học thôi.”

Tiểu Xuân liếc mắt, thấy Hạ Hàm Chi đứng thẳng dậy, vững vàng đi đến trước mặt mình.

“Tiểu Xuân, kiếm đạo chính là nguồn gốc của kiếm. Chiêu thức của kiếm có thể thay đổi, nhưng bản chất của kiếm thì không.”

Tiểu Xuân ngáp một cái: “Ồ, có lý, rồi sao nữa?”

Hạ Hàm Chi: “Hết rồi.”

Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Hết rồi?”

Hạ Hàm Chi gật gù đầu “Hiểu không?”

“....”

Hiểu gì chứ.

Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, trịnh trọng nói: “Hạ đại ca, ta hiểu rồi.”

Hạ Hàm Chi sâu xa gật đầu nói: “Hiểu thì tốt.”

Cái kiểu học tập như thiên này, Tiểu Xuân mà hiểu mới là lạ. Chỉ là nàng cũng không để ý, vốn cũng là vào tai phải ra tai trái, có hiểu hay không cũng đâu có sao.

“Hạ đại ca, tiếp theo chúng ta luyện cái gì?”

Hạ Hàm Chi lại dựa lên thân cây “Cô đã học được tinh túy rồi, những điều khác chỉ là mấy thứ phù phiếm thôi, cô cố mà luyện cho tốt.”

Tiểu Xuân bĩu môi, thừa dịp Hạ Hàm Chi nhắm mắt dưỡng thần thì trừng mắt liếc y một cái.

Nàng đi dạo một vòng, cuối cùng dừng lại trước một thân cây.

Bây giờ còn sớm....Tiểu Xuân thầm nói, bây giờ mà về thì hôm nay coi như công cốc rồi, phải cố ở lại thêm một chút mới được.

Tiểu Xuân đứng trước thân cây, vừa cố tình ho khan cho Hạ Hàm Chi chú ý, vừa vén tay áo lên, thối thối hai cái lên bàn tay: “Hạ đại ca, ta thử chém cái cây này để luyện tay được không?”

Hạ Hàm Chi chẳng buồn mở mắt, lười biếng nói: “Được.”

Tiểu Xuân liếc y một cái, quay đầu, một tay nâng kiếm, chém một nhát lên thân cây.

“Rắc” một tiếng, cái cây thế mà bị chém gãy.

Tiểu Xuân: “....”

Hạ Hàm Chi: “....”

Tiểu Xuân trơ mắt nhìn nửa thân cây chậm rãi đổ xuống.

“Cái gì vậy—!?” Cây vừa đổ xuống, Tiểu Xuân cũng sợ hết hồn, nàng trợn mắt nhìn cây gãy trong tay, như muốn nhìn cho đến lúc nó nở hoa vậy. Gậy gỗ này vẫn không hề có gì đặc biệt, Tiểu Xuân quay đầu nhìn về phía thân cây bị gãy, chỗ bị gãy vừa sạch sẽ vừa trơn nhẵn.

Cuối cùng, nàng thật sự không hiểu ra làm sao cả, đành nương tựa chỗ “sư phụ” nhà mình.

“Hạ đại ca! Huynh đến xem thử đi!”

Lúc Tiểu Xuân quay đầu, Hạ Hàm Chi đã mở mắt. Y khẽ nheo hai mắt, nhìn về phía thân cây bị gãy — mặc dù y nhìn về phía này, nhưng ánh mắt cứ như đang nhìn xuyên qua cái cây bị đứt rời kia, nhìn về phía cánh rừng đằng sau.

“Hạ đại ca!” Tiểu Xuân vẫn chưa hết hưng phấn.

Một lúc lâu sau, khoe môi Hạ Hàm Chi khẽ giương lên, sắc mặt của thả lỏng, y cảm Tinh Hà đang ôm trong ngực lên mặt đất, một mình đi đến ngồi cạnh Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân chỉ vào cái cây kia nói: “Huynh nhìn đi! Ta khoa tay múa chân một cái mà nó đã đổ rồi!”

Bàn tay lộ rõ khớp xương của Hạ Hàm Chi khẽ gõ lên cầm, ánh mắt khá phức tạp nhìn vết cắt kia.

“Tiểu Xuân, sao cô làm được?”

Tiểu Xuân: “Ta cũng không biết tại sao nữa!”

Hạ Hàm Chi: “....”

“Hạ đại ca, đây không phải chính là điều ban nãy huynh nói sao, là nguồn gốc của kiếm đó, kiếm là đồ thật còn ta chỉ là đồ giả thôi, nhưng ta đã ra một chiêu thức vô hình!” Tiểu Xuân càng nói càng hưng phấn, tay chân múa may: “Có lẽ ta thật sự là kì tài luyện kiếm mà chính bản thân ta cũng không phát hiện!”

Hạ Hàm Chi dùng ánh mắt rất “thương thức” để nhìn Tiểu Xuân.

“Tổng kết không hề sai.”

Hai mắt Tiểu Xuân tỏa sáng, “Huynh cũng cảm thấy ta là kì tài luyện kiếm?”

Hạ Hàm Chi chậm rãi gật đầu nói: “Cô quả thật là “kì tài”.”

“Ha ha ha!”

Tiểu Xuân cười ha ha, nhìn Hạ Hàm Chi cũng thuận mắt hơn nhiều. Nàng hăng hái vô cùng múa may cây gậy gỗ trong tay, nảy đến trước một gốc cây khác, nghiêm túc nói: “Không được, cái cây vừa rồi có thể là do ta may mắn, ta muốn thử lại lần nữa!”

Tiểu Xuân hít thật sâu, hai mắt sáng như đuốc, vung gậy gỗ phát qua thân cây—

Hạ Hàm Chi nheo hai mắt lại, trong ánh mắt dài nhỏ kia, gậy gỗ trở nên di chuyển rất chậm, khi nó gần chạm đến thân cây kia, một luồng kiếm khí vô hình từ chỗ tối đã đánh tới, dễ dàng khiến thân cây bị chém đứt.

À, để tránh việc Tiểu Xuân bị thân cây đè lên, kiếm khí kia còn cố tình giảm sức chém ở lúc cuối cùng.

Răng rắc, cũng giống như thân cây kia, cây này cũng bị Tiểu Xuân dùng khí thể “đao nhọn gọt đậu hủ” mà chém ra.

“Ồ ồ ồ—!!!”

Trải qua lần thành công thứ hai, Tiểu Xuân hoàn toàn tin trình độ kiếm đạo của mình, lập tức thẳng lưng ưỡn ngực.

Tiểu Xuân trầm nghĩ, có câu nói thế nào nhỉ — kim thành sở trí, kim thạch vi khai*. Lục Tiểu Xuân ta vì đại sư huynh mà chịu bao khổ cực, cần cù chăm chỉ, không cần danh không cần lợi, cuối cùng ta cũng đã biết lí do. Hóa ra ta là người có tài, khó trách ông trời lại sắp xếp cho ta và đại sư huynh gặp mặt.

(*chỉ cần cho ý chí thì sắt đá cũng mòn)

Tiểu Xuân gật gù đầu, ừm, quả nhiên, tất cả đều là ý trời.

Tự mình khen mình xong, Tiểu Xuân ngẩng đầu, phát hiện Hạ Hàm Chi đang dùng một vẻ mặt phức tạp nhìn về phía rừng cây.

Nàng đi đến “Hạ đại ca?”

Hạ Hàm Chi quay đầu “Hả?”

“Huynh có thấy không?”

“Thấy cái gì?”

“Khụ...” Tiểu Xuân chỉ chỉ hai thân cây đứt lìa “Cái kia kìa, có thấy không?”

Hạ Hàm Chi liếc nhìn một cái, bình tĩnh gật đầu “Có thấy.”

Hai mắt Tiểu Xuân sáng lên nhìn Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi bị ánh mắt kia nhìn, dừng lại một lúc, sau đó dường như kịp phản ứng, cười tán dương: “Tiểu Xuân quả thật không tồi.”

“Vậy à.” Cổ tay tinh tế của Tiểu Xuân khẽ lắc lắc, trên mặt không dấu được vẻ đắc ý.

Hạ Hàm Chi nhìn về phía rừng cây, quay đầu nói với Tiểu Xuân: “Không ngờ Tiểu Xuân lại có thiên phú như vậy, trước đây là do ta nhìn lầm rồi.”

Hạ Hàm Chi khích lệ Tiểu Xuân, Tiểu Xuân nghe một lúc, cảm thấy đủ rồi liền mở miệng nói: “Ừm, vậy chúng ta có nên học cái gì khó hơn không?”

Hạ Hàm Chi: “Khó như thế nào?”

Tiểu Xuân không hề biết chút gì về kiếm, nghĩ nửa ngày mới nói: “Có kiếm pháp gì không, múa một bộ cho ta xem đi.”

Hạ Hàm Chi không nói gì nhìn Tiểu Xuân “Kiếm pháp chứ có phải cải trắng ở chợ đâu, nói múa là múa à.”

Tiểu Xuân: “À, không được à?”

Hạ Hàm Chi khoanh tay, nhìn Tiểu Xuân từ trên xuống dưới, mới nói: “Kiếm pháp có trăm loại, chiêu thức lại mỗi người mỗi khác, mỗi người phải học một bộ kiếm pháp thích hợp với mình.”

Tiểu Xuân: “Thích hợp với mình? Ừm....nghe rất có lý.”

Mặc dù ban đầu Tiểu Xuân đến đây chỉ vì muốn kéo dài thời gian của Hạ Hàm Chi, nhưng có lẽ vì vốn đã yêu thích kiếm nên Tiểu Xuân học cũng không tồi.

“Vậy làm sao biết bộ kiếm pháp đó có thích hợp với mình không?”

Hạ Hàm Chi nói: “Vận mệnh xoay chuyển, khí truyền toàn thân, chỉ vừa nhìn sơ thôi đã có cảm giác lưu loát sinh động.”

“???” Tiểu Xuân cố nghe nhưng cũng không hiểu Hạ Hàm Chi nói gì: “Này...huynh có thể nói đơn giản hơn chút không?”

Hạ Hàm Chi: “Tùy duyên đi.”

Tiểu Xuân: “...”

“Khụ.” Tiểu Xuân vội ho một tiếng “Tùy, tùy duyên?”

Hạ Hàm Chi gật đầu.

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, sau đó nói với Hạ Hàm Chi: “Không đúng, nếu như một người xin gia nhập một môn phái, nhưng kiếm pháp của môn phái đó không thích hợp với kẻ đó, thì làm sao bây giờ?”

Hạ Hàm Chi: “Đổi môn phái khác.”

“...” Tiểu Xuân hét lớn “Sao lại đổi môn phái được!?”

Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng: “Sao lại không?”

Tiểu Xuân “Nào có chuyện gì mà không hợp lại đi đổi môn phái, đây không phải là phản đồ sao?”

Hạ Hàm Chi nhướn mày “Nếu bắt buộc bản thân phải tiếp thu chiêu thức không thích hợp, sẽ đè nặng lên xương cốt, chịu khổ cả đời, điều này cũng gọi là phản đồ à?”

Tiểu Xuân cứng họng không trả lời được.

“Khụ! Thế nhưng, tóm lại không thể đổi môn phái được!”

Hạ Hàm Chi cười nhạt nói: “Cô thích Kiếm Các vậy à?”

Tiểu Xuân hé môi cười: “Đúng vậy.”

Hạ Hàm Chi: “Vì sao?”

Tiểu Xuân: “Đương nhiên là vì đại....” Nói đến một nửa, nàng đột nhiên kịp phản ứng, “Mắc mớ gì đến huynh!”

Hạ Hàm Chi: “Không muốn nói thì thôi.”

Tiểu Xuân nhàm chán vung gậy gỗ trong tay, nói với Hạ Hàm Chi: “Vậy huynh cảm thấy ta thích hợp học loại kiếm pháp nào?”

Hạ Hàm Chi: “Kiếm pháp trên thiên hạ tuy nhiều nhưng không có loại nào thích hợp với cô.”

“...” Tiểu Xuân nheo mắt “Huynh không muốn dạy ta?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu “Cũng không phải.”

“Vậy sao huynh lại lừa ta?”

Hạ Hàm Chi “Ta không có lừa cô, trên đời này quả thật không có loại kiếm pháp nào thích hợp với cô.”

Tiểu Xuân: “Ý huynh bảo ta không có thiên phú à?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu, y chỉ chỉ hai thân cây bị chặt gãy.

Tiểu Xuân nói “Vậy sao huynh bảo không có loại kiếm pháp nào thích hợp với ta?”

Hạ Hàm Chi nhìn Tiểu Xuân, bỗng nhiên cười một tiếng.

“Ta nói sai rồi, không phải là không có loại kiếm pháp nào thích hợp với cô, mà là—”

Nói đến đây, Hạ Hàm Chi dừng lại một chút, sau đó lại nói:

“Mà là trên thế gian này, vẫn chưa có loại kiếm pháp nào xứng đôi với hắc mị đúng.”

20. Chương 20

“Mà là trên thế gian này, vẫn chưa có loại kiếm pháp nào xứng đôi với hắc mị đúng.”

“Hả?” Tiểu Xuân nghe mà khó hiểu vô cùng “Huynh nói cái gì?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu, “Không có gì.”

Tiểu Xuân bĩu môi, cũng không hỏi nhiều nữa.

Sau khi chặt gãy hai cây, Tiểu Xuân cảm thấy hơi mệt, nàng nói với Hạ Hàm Chi: “Ta phải đi.”

Hạ Hàm Chi: “Được thôi.”

Nghe y đáp nhẹ nhàng như thế, Tiểu Xuân lại đột nhiên không muốn đi, nàng thả cây gậy gỗ kia xuống đất, bắt đầu nói chuyện phiếm với Hạ Hàm Chi.

“Hạ đại ca, huynh vào Kiếm Các khi nào vậy?”

Hạ Hàm Chi: “Cách đây không lâu.”

Tiểu Xuân: “Huynh ngưỡng mộ danh tiếng của Kiếm Các nên mới đến à?”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Danh tiếng? Danh tiếng gì cơ?”

Tiểu Xuân đắc ý nói: “Tất nhiên là môn phái kiếm tông thiên hạ đệ nhất rồi, uy danh của Kiếm Các không ai không biết, không ai không hiểu!”

Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày nói: “Vậy à?”

Giọng nói rất nhẹ nhàng lại hơi mang vẻ chế nhạo của y khiến Tiểu Xuân rất không thoải mái, nàng nhàu mày nói: “Sao hử, ta nói sai gì à?”

Hạ Hàm Chi: “Không phải.”

Tiểu Xuân: “Vậy giọng điệu của huynh là sao?”

Hạ Hàm Chi cười nhạt nói: “Tiểu Xuân, ngoài Kiếm Các, cô có biết những môn phái sử dụng kiếm nào khác không?”

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, úp úp mở mở nói: “Cũng có nghe được vài môn phái.”

Hạ Hàm Chi: “Chẳng hạn như?”

Tiểu Xuân: “Không phải có một Mẫn Kiếm sơn trang à?”

Hạ Hàm Chi: “Còn nữa không?”

“...” trong đầu Tiểu Xuân trống không, nói thật, mặc dù nàng thích Vệ Thanh Phong, thích Kiếm Các nhưng nói cho cùng, giang hồ đối với nàng còn quá xa xôi, giống như một giấc mơ về khung cảnh núi rừng sau cơn mưa tươi đẹp.

“Không biết mấy môn phái khác.”

Hạ Hàm Chi khẽ gật đầu nói: “Không biết cũng không sao, hai môn phái mà cô đã biết hiện nay cũng chính là hai môn phái đứng đầu trong giới kiếm đạo của võ lâm.”

Tiểu Xuân nheo mắt lại.

Đây không phải lần đầu tiên nàng nghe nói đến Mẫn Kiếm sơn trang, cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy có người đánh đồng Mẫn Kiếm sơn trang với Kiếm Các.

Thật ra thì cho đến bây giờ, nàng cũng không có bao nhiêu hứng thú với các sơn trang cũng vang danh thiên hạ như Kiếm Các kia.

Tại sao?

Bởi vì nó quá xa.

Đây là nguyên nhân lớn nhất.

Mẫn Kiếm sơn trang ở tận Giang Nam, đó là phần trung tâm của Trung Nguyên, phồn hoa vô cùng. Còn Kiếm Các thì sao? Kiếm Các ở ở phía Tây núi Lăng Thiên, là nơi gần Trung Nguyên nhất. Nếu không phải nhờ có Kiếm Các, ngay cả núi Bạc Mang chắc cũng không có bao nhiêu người biết.

Mà Tiểu Xuân đã sống mười mấy năm, vẫn chưa hề rời khỏi núi Lăng Thiên này bao giờ, cho nên dù thường vô tình nghe thấy mấy lời đồn có liên quan đến Mẫn Kiếm sơn trang, Tiểu Xuân cũng không hề để ý.

Ừm, trừ vấn đề địa thế ra, còn có một nguyên nhân khác.

Đó chính là, Tiểu Xuân theo bản năng nên không thích Mẫn Kiếm sơn trang.

Ngày thường, khi nàng giao thiệp với các đệ tử Kiếm Các, thường nghe họ nhắc đến Mẫn Kiếm sơn trang, có đệ tử chững chạc, cẩn thận lời nói nhưng trong mỗi câu nói đều ít nhiều lộ ra ý than thở. Có vài đệ tử tính tình khá nóng nảy — ví dụ như Lưu Viễn Sơn, vừa nhắc đến Mẫn Kiếm sơn trang là đã hận không thể lên án chữ bới ba nghìn hiệp.

Như vậy mối hận này từ đâu mà có—

Nói trắng ra là, Mẫn Kiếm sơn trang là lực lượng mới xuất hiện gần đây nhưng địa vị trong giang hồ đã dần tăng, chèn ép Kiếm Các.

Tiểu Xuân nhú mày, nhìn về phía Hạ Hàm Chi.

“Huynh, huynh biết Mẫn Kiếm sơn trang à?”

Hạ Hàm Chi: “Thế nào mới được là biết?”

“Chính là...” Tiểu Xuân suy nghĩ một chút rồi nói “Chính là, huynh đã từng đi qua đó chứ?”

Hạ Hàm Chi gật đầu, đơn giản nói: “Đi qua rồi.”

Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Huynh đi qua đó rồi à! Mẫn Kiếm sơn trang xa như vậy, huynh không khoác lác chứ.”

“A.” Hạ Hàm Chi cười cười “Ta không có khoác lác.”

Tiểu Xuân: “Huynh đi làm gì?”

Hạ Hàm Chi: “Bái sư.”

Tiểu Xuân: “....”

Một lúc sau, Tiểu Xuân lại giậm chân nói: “Bái sư?! Huynh đã bái sư?! Vậy huynh tới Kiếm Các làm gì!?”

Hạ Hàm Chi: “Bái sư.”

Tiểu Xuân: “....Huynh rốt cuộc có bao nhiêu sư phụ?”

Hạ Hàm Chi: “Bây giờ thì chỉ có một.”

Tiểu Xuân: “Là ai?”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Ta bây giờ đang ở Kiếm Các, sư phụ tất nhiên là Đại tông sư của Kiếm Các rồi.”

Tiểu Xuân: “Trước kia thì sao?”

Hạ Hàm Chi: “Rời khỏi môn phái, tất nhiên là cũng đổi sư phụ.”

“....” Tiểu Xuân không thể tưởng tượng nổi nhìn y nói “Ý của huynh là, huynh cũng từng bái sư ở Mẫn Kiếm sơn trang, sau đó lại trốn đi đúng không?”

“Trốn?” Hạ Hàm Chi nói lại chữ đó một lần, cứ như đang thưởng thức, rồi lại cười nhạt: “Không sai, ta quả thật là trốn đi.”

Tiểu Xuân: “Vì sao?”

Hạ Hàm Chi: “Ta vừa nói đó thôi, trên đời này có ngàn vạn loại kiếm thuật mà mỗi chúng ta đều có một loại riêng thích hợp với mình.”

Tiểu Xuân: “Vì vậy nên huynh mới bỏ đi?” Nàng bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: “Mặc dù ta không biết người đứng đầu sơn trang kia, nhưng có một đồ đệ như huynh vậy, người đó thật đáng thương.”

Tiểu Xuân hắng giọng nói: “Vậy, huynh cảm thấy kiếm pháp nơi này thế nào?”

Hạ Hàm Chi khẽ cười: “Ta thích nơi này.”

Tiểu Xuân: “Ồ, đúng hơn là kiếm pháp ở đây thích hợp với huynh.”

Hạ Hàm Chi như có điều suy nghĩ nhìn Tiểu Xuân, chậm rãi nói: “Nói đúng một nửa.”

“?”

Hạ Hàm Chi đứng thẳng người, rút Tinh Hà trên đất lên, xoay đầu nói với Tiểu Xuân: “Không còn sớm rồi, tới đây thôi.”

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn lên, gật đầu nói: “Ta cũng phải đi về.”

Hạ Hàm Chi: “Vậy ngày mai gặp lại.”

Tiểu Xuân: “Được.”

Hạ Hàm Chi cầm kiếm Tinh Hà, chậm, rãi đi về phía rừng cây. Thân hình y cao lớn, thân thể cường tráng, bước chân vô cùng vững vàng.

Tiểu Xuân nhìn bóng lưng y, mãi cho đến khi không còn thấy Hạ Hàm Chi đâu, nàng mới tỉnh táo lại.

“Hừm, thời gian trôi qua nhanh thật, phải về tìm tên to con kia đã.”

Nàng xoay người, vừa mới bước mấy bước, lại nhìn thấy cây gậy gỗ nàng thả trên đất, Tiểu Xuân nhặt cây gậy gỗ lên, vung vung mấy cái.

“Hắc hắc, ta phải về nói cho to con biết tin tức này, hẳn nhất định sẽ giật mình.”

Tiểu Xuân phấn khởi trở về.

Khi nàng trở lại, Lý Thanh vẫn đang gọt cọc gỗ sau nhà, động tác nhanh đến không thấy nổi.

“Ồ? Động tác của huynh nhanh như vậy, sao nãy giờ chỉ mới có nhiều đây?” Tiểu Xuân đi đến, chuyện đầu tiên là bắt đầu kiểm tra: “À, ta biết rồi, nhất định là huynh thấy ta về mới bắt đầu làm việc đúng không? Trước đó là đang làm biếng đúng không? Có phải không hả?”

“Ừng ục...” Lý Thanh bị nàng đánh cho hai cái phải rụt đầu về.

Tiểu Xuân: “Khá khen cho huynh, biết lười biếng rồi, xem ta dạy dỗ huynh!”

Nói rồi, Tiểu Xuân vung gậy gỗ, đánh về phía Lý Thanh. Thế nhưng, nàng giơ được một nửa lại nhớ đến chuyện lúc luyện kiếm, cuối cùng để gậy gỗ xuống.

“Ôi trời, suýt nữa thì bỏ huynh ra rồi.”

Lý Thanh ôm cái đầu to, ngồi trong góc không lên tiếng.

Tiểu Xuân nhìn gậy gỗ trong tay, cố ý hạ giọng nói: “Này to con, huynh có biết ban nãy có chuyện gì không?”

“Ừng ục...”

Tiểu Xuân học theo giọng của Hạ Hàm Chi, trầm ồm nói: “Ta đồng ý cho huynh hỏi, hỏi ta đi.” Nói rồi còn nhấn mạnh “Là chuyện lớn đó.”

Lý Thanh bó gối không lên tiếng.

Tiểu Xuân hét ầm lên: “Bảo huynh hỏi mà!”

Lý Thanh giật thót, hơi bật người lên một chút.

“Đã....đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói Lý Thanh rất trầm, cũng rất nhỏ, Tiểu Xuân lại không thèm để ý, nàng vui vẻ chạy đến.

“Ta nói cho huynh biết! Ta là kì tài học kiếm đó!”

“....Ừng ục.”

Tiểu Xuân ngồi xổm bên cạnh hắn, lấy hết mấy cái cọc gỗ trong lòng hắn, ngồi đối diện Lý Thanh; “Khoan làm chuyện gì khác, nghe ta nói chuyện này.”

Lý Thanh nghiêm túc ngồi cạnh.

Tiểu Xuân khoa tay múa chân, kể lại một lần nữa chuyện xảy ra ban nãy.

“Huynh biết không! Cái cây to, to như vậy nè, ta chỉ cần vung tay một cái là nó bị chặt ngang rồi! Ta chỉ dùng một khúc gỗ—không! Là thanh kiếm này nè!”

“Ừng ục.”

“Cái cây đó cứ như là làm bằng đậu hũ ấy!”

“Ha ha!” Tiểu Xuân vẫn còn đắm chìm trong niềm hưng phấn mới lạ, gậy gố trong tay vung vung lên: “Ta nói mà, ta đây thích kiếm không phải không có lí do, hóa ra ta lại có duyên phận với kiếm như thế.” Tiểu Xuân nghĩ đến Vệ Thanh Phong, mặt vui vẻ: “Quả nhiên là số mệnh, có ngăn cũng không ngăn được....”

“Cô thích kiếm....”

“Hả?”

Tiểu Xuân nghi ngờ, sau đó mới kịp phản ứng là Lý Thanh đang nói chuyện với mình.

“Đúng vậy, ta dĩ nhiên là thích kiếm.”

Lý Thanh khẽ ngẩng đầu, đầu nhìn về phía Tiểu Xuân, đôi mắt bị giấu sau lớp vải cứ như đang nhìn nàng.

“Cô, cô thích kiếm nhất sao?”

Tiểu Xuân cười hắc hắc, giơ tay khoác vai Lý Thanh.

“Dĩ nhiên, trên đời này có trăm ngàn loại binh khí, Lục Tiểu Xuân ta chỉ thích kiếm, cả đời không đổi!”

“....” Lý Thanh nghe Tiểu Xuân nói, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, hắn giơ tay lên, bắt đầu đập đập lồng ngực mình.

Tiểu Xuân: “....Lại bị gì rồi à?” Nàng kéo tay Lý Thanh “Được rồi được rồi, sao cứ mỗi lần có chuyện là lại tự đánh mình, buông tay buông tay.”

Lý Thanh để mặc Tiểu Xuân nắm tay mình, ngồi một lúc, nghiêng cổ, tựa đầu qua.

Tiểu Xuân “....” Nàng thở dài, giơ tay sờ sờ đầu Lý Thanh.

“Aizzz, thật hết thuốc chữa.”

Đúng vậy, ta tất nhiên là thích kiếm rồi.

Dĩ nhiên, trên đời này có trăm ngàn loại binh khí, Lục Tiểu Xuân ta chỉ thích kiếm, cả đời không đổi.

Aizz, thật hết thuốc chữa.....

21. Chương 21

Mấy ngày sau đó, Tiểu Xuân càng có hứng thú với việc luyện kiếm.

Sau khi về đến nhà, nàng đập lên một băng ghế, lấy thanh kiếm treo trên tường xuống, trên thanh kiếm là một tầng bụi dày.

Tiểu Xuân thổi mạnh một phát lên thanh kiếm, bụi lập tức bay lên, khiến nàng sặc ho khan hai cái.

“Khụ khụ....Sao mà nhiều bụi vậy?”

Tiểu Xuân lau chùi kiếm sạch sẽ rồi mang kiếm ra ngoài.

Thanh kiếm này vẫn hệt như lúc mới mua vậy, rất bình thường, cũng không hề có điểm nào xuất sắc, thế nhưng Tiểu Xuân vẫn thấy rất hưng phấn. Nàng giơ kiếm lên, vung mấy cái trong không trung. Kiếm bị vung phát ra mấy tiếng vút vút, khiến nàng vô cùng thoải mái.

Nàng nói với kiếm: “Hừm, i cái tên gì đây....” Tiểu Xuân ngồi lên đầu giường, nhắm mắt nhắm mày nghĩ.

“Mi nhất định phải có một cái tên mới được. Ta phát hiện, thanh kiếm tốt nào cũng có một cái tên, giống như Tinh Hà của Hạ Hàm Chi ấy.”

“Tiểu Xuân! Muội ở đâu?”

“Hả? Là Lưu Viễn Sơn.” Tiểu Xuân buông kiếm xuống, đi ra ngoài.

Người đứng ngoài sân quả nhiên là Lưu Viễn Sơn.

Mặc dù mới thấy y cách đây không lâu, nhưng đối với Tiểu Xuân mà nói, dường như đã lâu lắm rồi mới gặp lại y.

“Lưu đại ca, sao huynh đến đây, mua thuốc à?”

Tiểu Xuân mời Lưu Viễn Sơn vào.

“Đúng vậy, gần đây phải chăm chỉ luyện công nên trên người có không ít mấy vết thương.”

Tiểu Xuân đưa Lưu Viễn Sơn vào nhà, chỉ vào một cái băng ghế: “Lưu đại ca ngồi xuống trước đi, muội lấy thuốc ra cho huynh.”

Lưu Viễn Sơn: “Đa tạ Tiểu Xuân.”

Một lát sau, Tiểu Xuân cầm mấy gói thuốc ra, đưa cho Lưu Viễn Sơn. Lưu Viễn Sơn cầm lấy, thử ước lượng trong tay, nói với Tiểu Xuân: “Xuân muội tử*, còn nữa không?”

(*muội tử: em gái)

Tiểu Xuân: “Hết rồi.”

“Hết rồi?” Lưu Viễn Sơn ngạc nhiên nói “Sao lại hết? Ta chưa từng thấy chỗ muội không có thuốc bao giờ.”

Tiểu Xuân cười khan hai tiếng nói: “À, gần đây muội có chút việc, không có thời gian trông nom tiệm thuốc.”

Thật ra thì thuốc còn.

Tiểu Xuân có cất giữ không ít dược liệu trong hầm dưới lòng đất, nhưng tạm thời nàng không muốn bán hết cho Lưu Viễn Sơn, bởi vì bệnh của ông lão cũng cần thuốc, huống chi dạo gần đây nàng cứ vội vã vào núi, không kịp sắp xếp lại tiệm thuốc, cho nên dược liệu quả thật thiếu rất nhiều, mấy phần dược liệu trong kho nàng định để đẩy bán dần.

Lưu Viễn Sơn nhìn Tiểu Xuân một lúc, nói: “Tiểu Xuân, muội hình như ốm đi.”

Tiểu Xuân giơ tay lên sờ sờ mặt mình: “Vậy à? Muội cũng không biết nữa.”

Lưu Viễn Sơn: “Gầy đi, so với lần trước ta đến đây thì gầy hơn rồi. Nhưng sắc mặt cũng không tồi, muội phải chú ý thân thể đó.”

Tiểu Xuân cười cười, nói: “Nhất định rồi, đa tạ Lưu đại ca.”

Lúc Tiểu Xuân cười, mắt thường híp lại thành hình trăng khuyết, xương gò má cũng giương lên, khiến người ta không nhịn được cũng muốn cười theo nàng.

Lưu Viễn Sơn sờ sờ đầu Tiểu Xuân: “Xuân muội tử, muội rảnh thì lên núi đi, Lưu đại ca dẫn muội đi chơi.”

Tiểu Xuân: “Không phải huynh bảo phải chăm chỉ luyện công à?”

“....” Lưu Viễn Sơn nói: “Lao động phải kết hợp với nghỉ ngơi chứ.”

“Ha.” Tiểu Xuân khẽ cười, nói: “Được rồi, muội rảnh sẽ đi mà.”

Nói đến đây, nàng chợt nhớ đến một chuyện, nàng nói với Lưu Viễn Sơn: “Đúng rồi Lưu đại ca, muội muốn hỏi huynh một chuyện.”

Lưu Viễn Sơn: “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân: “Cuộc thi nhập môn của Kiếm Các...”

“Thì?” Lưu Viễn Sơn nói: “Sao muội lại đột nhiên hỏi cái này?”

Tiểu Xuân gãi gãi mặt, giọng nói hơi nhỏ: “Chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Lưu Viễn Sơn tính một chút, nói: “Cuộc thi mà muội nói, có phải cuộc thi sẽ tổ chức vào tháng sau không?”

Tiểu Xuân: “Đúng vậy, Lưu đại ca, cuộc thi nhập môn của Kiếm Các có khó không?”

Lưu Viễn Sơn: “Không khó, dễ lắm.”

Tiểu Xuân lập tức trở nên tỉnh táo hẳn, nàng thẳng lưng nói với Lưu Viễn Sơn: “Không khó à? Thi cái gì vậy?”

Lưu Viễn Sơn: “Mỗi năm mỗi khác.”

Tiểu Xuân: “Vậy năm đó huynh thi cái gì?”

Lưu Viễn Sơn nhớ lại một chút rồi nói: “Năm đó à, năm đó ta thi hai vòng, vòng thứ nhất là về sách dạy kiếm pháp, vòng hai là đấu nhau.”

Tiểu Xuân: “Sách dạy kiếm pháp?”

“Ừm.” Lưu Viễn Sơn gật gật đầu, sau đó lại cười nhạo nói: “Thật ra chỉ là khoa tay múa chân một bộ kiếm pháp là được, không có ý nghĩa gì đâu.”

Tiểu Xuân vội nói: “Bộ nào cũng được à?”

“Đúng vậy, bộ nào cũng được. Dù sao năm của ta, gần như mọi người đều qua được vòng đầu tiên.” Lưu Viễn Sơn tổng kết một câu: “Thật ra thì, vòng đầu chủ yếu là để kiểm tra xem cơ thể của muội có bình thường không, tay chân có thể cử động là được.”

Tiểu Xuân: “....”

Lưu Viễn Sơn lại nói: “Vòng thứ hai mới là mấu chốt.”

Tiểu Xuân: “Huynh nói đấu nhau có nghĩa là....”

Lưu Viễn Sơn: “Cùng thi đấu với các đệ tử chính thức của Kiếm Các.”

Tiểu Xuân: “....”

Một câu kia của Lưu Viễn Sơn khiến nhiệt huyết vừa mới dâng cao của Tiểu Xuân lập tức biến mất không còn gì.

Thi đấu với các đệ tử chính thức của Kiếm Các....

Mặc dù Tiểu Xuân đến giờ vẫn vững tinh minh là “kì tài” học kiếm, nhưng nếu muốn lập tức thi đấu với người khác, hơn nữa còn là đệ tử chính thức của Kiếm Các, nàng vẫn hơi chột dạ.

Kiếm Các là nơi nào, trong mắt Tiểu Xuân chính là một nơi tồn tại như trong thần thoại, trong lòng Tiểu Xuân, Kiếm Các vẫn là một nơi được tôn thờ, khiến nàng lúc nào cũng phải ao ước hâm mộ. Nàng chưa từng nghĩ đến việc sẽ thi đấu với đệ tử của Kiếm Các.

“Hóa ra còn phải thi cái này....” Tiểu Xuân lập tức yên lặng, nàng cúi đầu, cả người mềm nhũn gục trên bàn.

Lưu Viễn Sơn: “Muội sao vậy?”

Tiểu Xuân lắc lắc đầu.

Alzzz, mộng thì luôn đẹp, nhưng cũng rất xa xôi, Tiểu Xuân trầm nghĩ. Mấy ngày qua, nàng cũng đã từng có suy nghĩ như thế — có nên đi thi thử không, có khi nàng lại được chọn.

“Aizz—” Tiểu Xuân thở dài, cúi đầu không nói tiếng nào.

Lưu Viễn Sơn kinh ngạc nói: “Xuân muội tử, sao bỗng nhiên muội lại ỉu xiu vậy?”

Tiểu Xuân lắc đầu.

Lưu Viễn Sơn cười nói: “Sao hử, muội có người quen muốn tham gia cuộc thi à?”

Tiểu Xuân đột nhiên ngẩng đầu, khiến Lưu Viễn Sơn sợ hết hồn.

“Lưu đại ca, năm đó tổng cộng có bao nhiêu người tham gia vậy?”

Lưu Viễn Sơn suy nghĩ một lúc, nói: “Hình như khoảng hai trăm người.”

Tiểu Xuân: “Vậy cuối cùng Kiếm Các chọn mấy người?”

Lưu Viễn Sơn: “Hai.”

“....”

Tiểu Xuân lại nằm bẹp xuống.

Lưu Viễn Sơn: “....Xuân muội tử, muội bị gì vậy? Có gì khó xử cứ nói với Lưu đại ca, ta sẽ giúp muội.”

Tiểu Xuân trầm nghĩ, vậy huynh uội đi cửa sau được không.

Lưu Viễn Sơn thấy Tiểu Xuân vẫn không nói tiếng nào, hơi lo lắng nói: “Tiểu Xuân, muội khỏe không?”

Tiểu Xuân ngẩng đầu: “Ừm, muội không sao.” Nàng điều chỉnh lại tâm tình, ngồi thẳng người nói với Lưu Viễn Sơn: “Muội không sao!”

Lưu Viễn Sơn: “Ban nãy muội....”

Tiểu Xuân: “Ban nãy muội đau bụng.”

Lưu Viễn Sơn: “À.”

Tiểu Xuân pha một bình trà, tiếp tục trò chuyện với Lưu Viễn Sơn.

“Lưu đại ca, huynh biết Mẫn Kiếm sơn trang không?”

Vừa nhắc đến Mẫn Kiếm sơn trang, sắc mặt Lưu Viễn Sơn liền hơi cứng ngắc.

“Muội hỏi cái nơi đó làm gì?”

Tiểu Xuân: “Tùy tiện hỏi vậy thôi....”

Lưu Viễn Sơn nghiêm túc nói: “Đó chẳng phải nơi nào tốt lành cả, Tiểu Xuân không cần lo đến nơi đó.”

Tiểu Xuân “Vậy nó không tốt ở chỗ nào?”

Lưu Viễn Sơn: “Quá lợi hại.”

Tiểu Xuân: “....”

Lưu Viễn Sơn đột nhiên phản ứng kịp mình vừa nói gì, vội vàng sửa lại: “Không phải, ý của ta là nó quá ỷ thế hiếp người thôi.”

Tiểu Xuân: “Có ý gì?”

Lưu Viễn Sơn: “Mẫn Kiếm sơn trang nằm ở ngay giữa Trung Nguyên, cầu kết với cả quan thương, không hề có tí khí khái giang hồ nào, là một môn phái chỉ biết nịnh nọt triều đình.”

“....” Tiểu Xuân nhú mày “Muội nghe nói Mẫn Kiếm sơn trang lợi hại lắm mà.”

“Hừ!” Lưu Viễn Sơn khinh thường nói “Có gì lợi hại, chỉ ỷ vào mình có một thanh lợi khí thôi.”

“?” Tiểu Xuân nói “Lợi khí? Lợi khí gì vậy?”

Lưu Viễn Sơn: “Là vật báu của Mẫn Kiếm sơn trang, Liệt Dương*.”

(*Tác giả hết tên để đặt rồi....Nói chứ, liệt có nghĩa là mạnh mẽ, mãnh liệt; dương chính là dương trong âm – dương, nói chung là không phải cái nghĩa kia =)))

Tiểu Xuân: “Liệt Dương? Là gì vậy?”

Lưu Viễn Sơn: “Kiếm.”

“Kiếm?” Tiểu Xuân ngạc nhiên nói: “Là một thanh kiếm? Một thanh kiếm thì có gì đặc biệt?”

Lưu Viễn Sơn: “Muội có biết Mẫn Kiếm sơn trang được lập nên như thế nào không?”

Tiểu Xuân: “Không biết.”

Lưu Viễn Sơn: “Chính là dựa vào thanh Liệt Dương này.”

Tiểu Xuân bĩu môi nói: “Có nói quá không đó?”

Lưu Viễn Sơn đặt chén trà trong tay xuống, nói với Tiểu Xuân: “Tiểu Xuân, muội không phải người trong giang hồ, cho nên không biết mấy chuyện này, cũng chưa từng nghe nói đến kiếm Liệt Dương, nhưng nó quả thật là một báu vật.” Ánh mắt Lưu Viễn Sơn hơi thâm trầm: “Truyền thuyết kể rằng Liệt Dương là thần binh từ thời cổ, bị người sáng lập nên Mẫn Kiếm sơn trang là Trương Kế không từ thủ đoạn để đoạt được....”

“Đội đã.” Tiểu Xuân xen ngang “Cái gì gọi là “không từ thủ đoạn” ?”

Lưu Viễn Sơn không để ý nói: “Kiếm kia thần thánh như vậy, người muốn đoạt tất nhiên là nhiều, để lấy được đến tay tất nhiên Trương Kế phải tung ra không ít ám chiêu.”

Tiểu Xuân quyết định không xen vào lời y nói nữa: “Huynh nói tiếp đi.”

“Sau khi có được thanh kiếm, vận may của Trương Kế tăng mạnh, danh tiếng đứng đầu, cũng chính lúc đó, ông ta đã sáng lập nên Mẫn Kiếm sơn trang.”

“Chuyện từ lúc nào?”

“Hơn tám mươi năm trước.”

“Tám mươi năm!?”

“Đúng vậy.”

Lưu Viễn Sơn lại nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Nhưng kì quái chính là, sau khi Trương Kế sáng lập ra Mẫn Kiếm sơn trang, lại rất ít khi lấy thanh kiếm này ra. Sau khi ông ta chết, kiếm liền được thờ ở trong điện của sơn trang ở sau núi Kim Hồn, ngoài trang chủ các đời, không ai có thể vào đó.”

Tiểu Xuân: “Nhìn cũng không được à?”

Lưu Viễn Sơn lắc đầu.

Tiểu Xuân “Kiếm mà không cho người ta dùng thì giữ lại làm chi?”

Lưu Viễn Sơn: “Cũng không biết nữa.”

Tiểu Xuân: “Kiếm này bị huynh nói quá thần thánh rồi, muội không tin đâu.”

Lưu Viễn Sơn: “Nếu muội không tin lời ta nói, muội có thể đi hỏi người khác. Năm đó Liệt Dương vừa xuất hiện, thu hút sự chú ý khắp nơi, truyền thuyết kể rằng kiếm kia được tạo ra từ việc tập hợp khí thuần dương trong trời đất mà tạo thành, vô cùng lợi hại.

Tiểu Xuân sờ sờ cằm; “Khí thuần dương, là sao?”

Lưu Viễn Sơn lại uống một ngụm trà, nhếch nhếch môi nói: “Ta cũng từng nghĩ đến vấn đề này, ta nghĩ khí thuần dương có nghĩa là kiếm kia rất nóng.”

Tiểu Xuân: “Là vậy ư?”

Lưu Viễn Sơn: “Phải.”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Lưu Viễn Sơn để tách trà xuống, nói với Tiểu Xuân: “Được rồi, đã trễ rồi, ta cũng về đây.”

Tiểu Xuân đứng dậy tiễn “Được rồi.”

Tiểu Lưu Viễn Sơn xong, Tiểu Xuân trở lại phòng ngủ, ngủ mãi đến khi màn đêm buông xuống.

Buổi tối, Tiểu Xuân mang theo bội kiếm của mình, đi đến chỗ Lý Thanh.

Lý Thanh đã sớm dừng đợi ở ngay lối vào cánh rừng, từ xa xa đã nghe thấy tiếng Tiểu XUân, ngực hấn khò khè khè kêu.

Tiểu Xuân đi đến, kéo tay y,

“To con, huynh đoán xem hôm nay ta mang theo cái gì?”

Lý Thanh: “Ừng ục...”

“Hắc hắc, huynh đoán ra không, ta cho huynh sờ thử.” Nói rồi, Tiểu Xuân đưa kiếm của mình ra, đặt vào tay Lý Thanh, kiếm kia trong tay Tiểu Xuân rất vừa vặn, mãi cho đến khi bị bàn tay của Lý Thanh cầm lấy, trông nó cứ như một cây gậy gỗ nhỏ,

Tiểu Xuân: “....Sao tay huynh lớn vậy?”

“Ừng ục...”

Lý Thanh nắm lấy thanh kiếm, hiển nhiên đã biết đây là gì, hần rút kiếm ra.

Tiểu Xuân: “Trời ạ, huynh cẩn thận, đừng có tự làm mình bị thương, kiếm sắc bén lắm đó.”

Lý Thanh: “....”

Tiểu XUân: “Sao hả, đây là kiếm ta mua ở chợ, mất hai lượng bạc đó.”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân nhìn quanh, vỗ vỗ vai Lý Thanh nói: “Huynh đứng đây một chút, ta đi xem thử tình trạng của ông lão, sau đó chúng ta tiếp tục dựng nhà.” Phần sơ lược của ngôi nhà đã xong, Tiểu Xuân quyết nỗ lực, tranh thủ xây xong nhà trong tháng này.

Tiểu Xuân vào nhà, còn lại mình Lý Thanh đứng trong sân, tay vẫn nắm chuôi kiếm.

Lý Thanh giờ thêm một tay khác, búng một cái lên thân kiếm, phát ra âm thanh thanh thúy.

Trong tiếng vang còn kèm theo độ run.

Lý Thanh lắc lắc tay, lưỡi kiếm lập tức lắc qua lắc lại.

Lý Thanh dùng hai ngón tay chạm lên thân kiếm, mặt không tỏ vẻ gì. Tay hần chỉ nhúc nhích một chút, thân kiếm đã hơi cong.

Quá mềm, quá giòn.

Như thế sẽ rất dễ gãy....

Ừng ục....

Lúc Lý Thanh ngẩn người, Tiểu Xuân từ trong nhà đi ra.

“Trời ạ, sao huynh lại dùng tay không sờ kiếm rồi? Lại phát bệnh à?”

Tiểu Xuân xông lại, muốn lấy thanh kiếm trong tay Lý Thanh, ai ngờ Lý Thanh lại giơ kiếm lên cao, không cho nàng lấy.

“Đưa đây ta, sao lại giơ lên.”

Lý Thanh không nói tiếng nào, vẻ mặt hơi khó chịu.

Tiểu Xuân nhảy nhảy hai cái, ngay cả tay Lý Thanh cũng không đụng được.

“....Đừng có làm loạn nữa, nhanh đưa kiếm cho ta.”

“Ừng ục...”

“Đưa đây.”

Lý Thanh cúi đầu, ừng ục cả buổi trời nhưng không chịu để kiếm xuống.

Tiểu Xuân: “Rốt cuộc là làm sao?”

Lý Thanh: “....Nó không tốt.”

“?” Tiểu Xuân kì quái nói “Không tốt? Ai không tốt?”

Lý Thanh buồn bực không nói tiếng nào.

Tiểu Xuân: “Đừng làm loạn nữa, đưa kiếm cho ta, chúng ta còn phải làm việc, lát nữa ta còn đi luyện kiếm.”

Tiểu Xuân giận rồi, Lý Thanh đành bắt đắc dĩ để kiếm xuống, lúc đưa kiếm ra còn cố ý giật giật lại.

Tiểu Xuân cầm lại kiếm, cắm vào trong vỏ.

“Được rồi được rồi, làm việc!”

Tiểu Xuân hùng hổ vén tay áo lên, bắt đầu gọt cọc gỗ.

Trải qua nhiều ngày, dáng vẻ ban đầu của nhà đã dần được hình thành. Tiểu Xuân vừa gọt cọc gỗ vừa làm bầm: “Aizz, nhà thì dựng được rồi, nhưng bên trong thì sao, cũng không thể để trống không.”

Lý Thanh trong lòng vẫn còn bất mãn đối với thanh kiếm kia, vừa ừng ục mấy tiếng rồi lại buồn bực làm việc.

Tiểu Xuân liếc hẩn một cái, lại thở dài.

“Aizz, ta lo lắng như thế mà trông huynh nhẹ nhàng quá vậy hử.”

“Ừng ục...”

Thật ra trong lòng Lý Thanh không hề nhẹ nhàng tí nào....

Làm một lúc hơn một canh giờ, Tiểu Xuân nhìn sắc trời một chút, nói với Lý Thanh: “Ta phải đi, huynh ở đây làm tiếp đi. Gần đây huynh hay lười biếng sau lưng ta, cho huynh biết, nếu còn tiếp tục như vậy ta không thềm để ý đến huynh nữa.”

Tiểu Xuân đứng lên, vỗ vỗ quần áo chuẩn bị đi.

Nàng vừa bước một bước, góc áo đã bị Lý Thanh kéo lại. Tiểu Xuân xoay đầu, thấy Lý Thanh đang cúi đầu đứng sau lưng nàng.

“Sao vậy?”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân cau mày nói: “Rốt cuộc huynh muốn gì, ta phải đi.”

Lý Thanh vẫn không nói, nhưng hẩn lại vươn ra một cái tay khác. Tiểu Xuân nhìn sang, phát hiện trong tay hẩn là cây gậy gỗ—chính là cây mà mấy hôm trước Tiểu Xuân dùng thay kiếm, Lý Thanh đã gọt cho nàng.

Tiểu Xuân thấy nó, lòng mềm đi. Nàng đi về phía trước một bước, kéo tay Lý Thanh, khẽ nói: “Sao hử, muốn ta dùng cái này à?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân cười cười nói: “Huynh giúp ta gọt kiếm, lần trước ta còn chưa cảm ơn huynh.”

“Ừng ục.”

“Hừm, huynh lại đang vui phải không?”

“Ừng ục.” Lý Thanh lắc lắc đầu, lại đưa cây gậy gỗ trong tay ra.

Tiểu Xuân: “Chỉ là, ta không thể lại dùng cái này nữa.”

“....”

Lý Thanh vốn đang kêu ừng ục, lại bị một câu của Tiểu Xuân làm nghẹn họng.

Tiểu Xuân sờ sờ tay Lý Thanh.

“To con, ta biết huynh muốn ta dùng cái này, nhưng nó không dùng được. Aizz, huynh hơi ngốc nên không phân biệt được kiếm với gậy gỗ đúng không?”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân kiên nhẫn giải thích: “Kiếm á, sắc hơn gậy gỗ nhiều.”

Lý Thanh lại bước về phía trước, đưa gậy gỗ: “Cái này tốt.”

Tiểu Xuân: “Ngốc chính là ngốc, hết thuốc chữa.”

Lý Thanh “....”

Lý Thanh hơi tủi thân.

Vì sao cái thứ này nhất định sẽ tốt hơn cái này chứ, nàng còn chưa thử một lần nào mà. Cái thứ kia, hẳn chỉ cần dùng chút sức thì nó——Lý Thanh không muốn gọi nó là kiếm, đã lập tức gậy rồi.

“Được rồi, ta đi.” Tiểu Xuân phát phát tay, đi vào rừng cây.

Lúc Tiểu Xuân đi đến chỗ thác nước, Hạ Hàm Chi đã đến. Lần nào y cũng đến sớm hơn Tiểu Xuân, Tiểu Xuân cảm thấy hình như y rất rảnh rỗi.

“Hạ đại ca.”

Hạ Hàm Chi mở mắt, nhìn Tiểu Xuân đi đến.

“Tiểu Xuân.”

Tiểu Xuân đi đến, đưa kiếm trong tay ra trước mặt Hạ Hàm Chi.

“Hạ đại ca, đây là kiếm của ta.”

Hạ Hàm Chi vừa liếc một cái đã dời mắt đi.

“Cái thanh kiếm trước của cô đâu?”

Tiểu Xuân: “Trước đó? A, huynh nói gậy gỗ kia à, đó đâu phải kiếm.”

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Cô cảm thấy không phải à?”

Tiểu Xuân mất mặt: “Lẽ nào huynh thấy phải à....”

Hạ Hàm Chi khẽ cười, nói “Tiểu Xuân, cô còn nhớ hôm đầu tiên ta dạy cô, ta đã nói những gì không?”

Tiểu Xuân: “Nói gì, huynh nhắc ta một chút đi.”

Hạ Hàm Chi “....”

Tiểu Xuân ho khan hai tiếng: “Ta đùa thôi, huynh muốn đến bản chất của kiếm đúng không?”

Hạ Hàm Chi: “Thông minh.”

Tiểu Xuân: “Dĩ nhiên là nhớ, “chiêu thức của kiếm có thể thay đổi, nhưng bản chất của kiếm thì không.””

Hạ Hàm Chi: “Tốt, sau này phải nhớ kĩ câu này.”

Tiểu Xuân nhú mày: “Rốt cuộc nó có ý gì.”

Hạ Hàm Chi lắc đầu, nói với Tiểu Xuân: “Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

22. Chương 22

Tiểu Xuân đi theo sau Hạ Hàm Chi nói: “Hạ đại ca, huynh có thể dạy ta một bộ kiếm pháp không?”

Hạ Hàm Chi quay đầu: “Ta không phải đã nói, nắm giữ bản chất của kiếm mới là quan trọng nhất à?”

Tiểu Xuân cười xòa nói: “Không phải, ta chỉ là chưa từng thấy nên muốn học một bộ mà thôi.”

Hạ Hàm Chi nhìn Tiểu Xuân, ngừng một lúc rồi mới gật đầu, khẽ nói: “Tốt, cô muốn học gì?”

Tiểu Xuân thấy y đồng ý, vui vẻ nói: “Tùy! Cái gì cũng được! Tốt nhất là lợi hại một chút!”

Hạ Hàm Chi: “Cô muốn học kiếm pháp của ai?”

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút nói: “Ừm, huynh biết bộ kiếm pháp nào?”

Hạ Hàm Chi tựa vào thân cây, nhẹ nhàng nói: “Cô nói bộ nào ta cũng dạy được.”

Tiểu Xuân: “...”

Tiểu Xuân há miệng yên lặng một lúc, sau đó mới cẩn thận nói: “VẬY....kiếm pháp của Mẫn Kiếm sơn trang, huynh biết không?”

Ánh mắt của Hạ Hàm Chi ngay lập tức trở nên nghiền ngẫm, y nhìn Tiểu Xuân nói: “Mẫn Kiếm sơn trang?”

Tiểu Xuân: “Khụ, ta đương nhiên là muốn học kiếm pháp của Kiếm Các, nhưng ta vẫn chưa gia nhập sư môn, kiếm pháp của Kiếm Các nhất định phải để đại...đại tông sư đến dạy ta.”

Hạ Hàm Chi cười cười nói: “VẬY vì sao lại muốn học kiếm pháp của Mẫn Kiếm sơn trang?”

Tiểu Xuân tỏ vẻ không sao cả nói: “Không phải bảo nơi đó không tệ sao, hơn nữa huynh cũng từng ở đó một thời gian, ta nghĩ huynh hẳn phải biết kiếm pháp của nơi đó.”

Hạ Hàm Chi: “Ừm, có lý.”

Tiểu Xuân: “VẬY huynh có dạy hay không?”

Hạ Hàm Chi: “Tất nhiên là dạy.”

Tiểu Xuân hưng phấn nói: “ĐƯỢC! VẬY chúng ta bắt đầu ngay đi!”

Hạ Hàm Chi cầm Tinh Hà lên đất, tiện tay nhặt lên một nhánh cây, nói với Tiểu Xuân: “Kiếm pháp của Mẫn Kiếm sơn trang tổng cộng có ba môn, mười hai bộ, phân ra ba mươi sáu loại đường kiếm, trong đó loại dành cho phái nữ là bảy loại.”

“Đợi đã.” Tiểu Xuân chen miệng nói: “Nhiều như thế mà sao phái nữ chỉ được học có bảy loại?”

Hạ Hàm Chi: “Điều này có liên quan đến việc truyền thừa võ học của Mẫn Kiếm sơn trang. Mẫn Kiếm sơn trang mặc dù có đến ba mươi sáu loại đường kiếm nhưng tâm pháp để sử dụng thì chỉ có một loại.”

Tiểu Xuân: “Tâm pháp gì?”

Hạ Hàm Chi: “Tây Sơn Liệt Dương Thiên.”

Tiểu Xuân lặp lại một lần, rồi lại nói: “Tâm pháp này phái nữ học không được à?”

Hạ Hàm Chi: “Cô nghe tên cũng biết rồi, đây là loại tâm pháp thuần dương, không thích hợp cho phái nữ, nhưng bây giờ con gái của trang chủ Mẫn Kiếm sơn trang là một nữ hiệp hiếu thắng, từ nhỏ đã múa đao múa thương, trang chủ không còn cách nào nên mới sáng chế vài loại đường kiếm cho phái nữ học.”

Tiểu Xuân bĩu môi nói: “Sao hử, kiếm pháp mà cũng xem thường người khác như vậy à?”

Hạ Hàm Chi cười nhạt, nói: “Kiếm pháp chuyên về tấn công, cuộc đời luôn rất công bằng.”

Tiểu Xuân nhướn mày: “Ồ? Ý huynh là có loại kiếm pháp mà phụ nữ có thể học nhưng đàn ông thì không thể à?”

Hạ Hàm Chi: “Có lẽ.”

Tiểu Xuân: “Hứ, khinh ta không có kiến thức à.”

Hạ Hàm Chi: “Cũng không phải, chỉ là trên đời này mọi vật luôn tương sinh tương khắc, bổ trợ cho nhau, không có chuyện tuyệt đối.”

Tiểu Xuân: “Ồ, kiếm Liệt Dương kia bị mấy người nói nghe thần kì như thế, vậy mà cũng có vật tương khắc à.”

Hạ Hàm Chi ngừng một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: “Có.”

Tiểu Xuân: “Là gì?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu: “Bây giờ còn khó mà nói được đó là gì.”

Tiểu Xuân cau mày nói “Nói chuyện với huynh đều khiến ta vô cùng khó hiểu.”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Có là chắc chắn rồi, chỉ là....” Hạ Hàm Chi nhìn Tiểu Xuân, nghiêng ngẫm cười “Chỉ là, còn chưa biết gọi là gì.”

Tiểu Xuân lại bủ môi: “Nói năng lung tung.”

Hạ Hàm Chi: “Tóm lại, mấy thứ này bây giờ cô không cần biết, cứ học dùng kiếm của mình cho tốt là được.”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Ừm, vậy huynh muốn dạy ta bộ kiếm pháp kia à?”

Hạ Hàm Chi đứng thẳng người, nói với Tiểu Xuân: “Ta không muốn dạy cô kiếm pháp của Mẫn Kiếm sơn trang.”

Tiểu Xuân khẽ nhướn mày: “Vừa rồi không nói sao giờ mới nói hả?”

Hạ Hàm Chi: “Ta đã nói rồi, kiếm pháp trên đời gần trăm nghìn loại, không phải loại nào cũng thích hợp với cô. Mà kiếm pháp của Mẫn Kiếm sơn trang lại càng không phù hợp.”

Tiểu Xuân: “Không hợp chỗ nào?”

Hạ Hàm Chi: “Quá khó.”

Tiểu Xuân: “....”

Hạ Hàm Chi khẽ cười, lại nói: “Đùa với cô thôi. Kiếm pháp của Mẫn Kiếm sơn trang sở dĩ không hợp với cô là vì đường kiếm của nó thuần dương.”

Tiểu Xuân: “Vậy thì sao, nữ đệ tử của Mẫn Kiếm sơn trang học loại khác mà.”

Hạ Hàm Chi nghiêng đầu, khẽ nói: “Cô nên học loại kiếm pháp tính âm.”

Tiểu Xuân: “Vì sao?”

Hạ Hàm Chi cười nhạt, trên mặt lại tỏ vẻ như đang suy nghĩ.

Tiểu Xuân dùng đầu ngón tay chỉ chỉ Hạ Hàm Chi: “Ta ghét nhất là vẻ mặt này của huynh, vẻ mặt dồn người khác vào đường cùng, bụng đầy ý xấu nhưng cái gì cũng không chịu nói.”

Hạ Hàm Chi: “Đây là thái độ đối với sư phụ à?”

Tiểu Xuân nhún nhún vai: “Ai nói huynh là sư phụ ta, sư phụ ta là đại tông sư.”

Hạ Hàm Chi: “Cô vẫn chưa gia nhập Kiếm Các mà.”

Tiểu Xuân vung vung thanh kiếm trong tay, nói: “Dù sao cũng sắp rồi.”

Hạ Hàm Chi: “....”

Lại qua một lúc, Hạ Hàm Chi cuối cùng không muốn nói chuyện tào lao nữa, y khẽ xoay cổ tay, nhánh cây trong tay y cũng linh hoạt xoay một vòng.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu.”

Tiểu Xuân: “Huynh muốn dạy ta kiếm pháp của ai vậy?”

Hạ Hàm Chi: “Của ta.”

“Hả?”

Tiểu Xuân còn đang nghi ngờ, Hạ Hàm Chi đột nhiên nói một câu: “Chú ý nhìn cho kĩ.”

Nói xong, Hạ Hàm Chi nhảy lên mặt đất bằng phẳng, vung kiếm lên. Y mặc một bộ quần áo bằng lụa đen, bay bay theo gió núi, dưới ánh trăng, y như một con rồng đen nổi lên mặt nước, làm chuyển động cả núi sông.

Một đoạn nhánh cây ngắn ngắn lại trông cứ như một thanh kiếm, vừa nhẹ nhàng vừa linh hoạt, trong không trung vẽ ra từng luồng kiếm phong lẫm liệt.

Tiểu Xuân thấy thế thì ngây dại.

Hóa ra y lợi hại như thế....Mấy ngày nay mãi lo đùa giỡn, Tiểu Xuân suýt nữa đã quên mất người trước mắt chính là người một mình đối đầu với mọi người trong Kiếm Các, trừ đại tông sư và Vệ Thanh Phong.

Nhìn nhánh cây kia, Tiểu Xuân im lặng. Trước đây nàng không hề để tâm đến lời nói của Hạ Hàm Chi, nhưng khi y bắt đầu múa kiếm, Tiểu Xuân mới chính thức hiểu rõ câu nói kia của Hạ Hàm Chi—

Chiêu thức của kiếm có thể thay đổi, nhưng bản chất của kiếm thì không

Bản chất của kiếm.

Bản chất của kiếm....

Đây là lần đầu tiên Hạ Hàm Chi múa kiếm trước mặt Tiểu Xuân, mà đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Xuân nhìn thấy một cao thủ hàng đầu múa kiếm.

Đêm đó, mãi về sau vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của Tiểu Xuân. Mặc dù sau này nàng có thể nhìn thấy nhiều người khác múa kiếm, nhưng vẫn không ai có thể so sánh với màn múa kiếm khiến nàng khắc sâu này của Hạ Hàm Chi.

Kèm theo kiếm khí, một luồng khí lạnh bốc lên xung quanh thác nước, Tiểu Xuân ôm chặt cánh tay, mắt thoáng nhìn thấy Tinh Hà đang cắm trên mặt đất, lại càng cảm thấy lạnh.

Bộ kiếm pháp kia cũng không có nhiều chiêu thức, Hạ Hàm Chi sau khi múa một lần thì ngừng lại, y nhìn về phía Tiểu Xuân.

“Học bộ này thì sao?”

Tiểu Xuân chớp mắt mấy cái.

Hạ Hàm Chi: “Sao hả, không thích?”

Tiểu Xuân lắc đầu.

Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng, nói: “Vì sao không nói chuyện?”

Tiểu Xuân há miệng, phát hiện mình hơi run rẩy, không chỉ răng, mà còn có tay, chân, tất cả đều đang run rẩy.

Tiểu Xuân biết đây không phải là vì lạnh.

“Ta....ta muốn học cái này!”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu, “Tốt.”

Trong lòng Tiểu Xuân vô cùng kích động, nàng quả thật rất thích bộ kiếm pháp đó, quả thật rất muốn học bộ kiếm pháp đó.

“Bộ kiếm pháp đó tên là gì?”

Hạ Hàm Chi: “Không có tên.”

Tiểu Xuân kích động nói: “Sao lại không có!? Kiếm pháp cũng giống như kiếm, đều phải có một cái tên mới trở thành thứ hàng đầu!”

Hạ Hàm Chi: “Vậy à?”

Tiểu Xuân xông lên trước, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Hạ Hàm Chi nói: “Kiếm pháp này thật sự là do huynh tự sáng chế ra à?”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu.

Tiểu Xuân: “Đặt tên đi!”

Hạ hàm Chi cúi mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, khẽ cười nói: “Cô cảm thấy cái tên quan trọng như vậy à?”

Tiểu Xuân gật mạnh đầu.

Hạ Hàm Chi: “Vậy cô đặt đi.”

“Ta?” Tiểu Xuân mở to mắt “Huynh bảo ta đặt à? Đây là kiếm pháp của huynh mà, sao có thể để ta đặt?”

Hạ Hàm Chi: “Ta vốn cũng không biết đặt tên gì. Hơn nữa, kiếm pháp này vốn chuẩn bị cho cô mà, coi như tặng cô, cô tự suy nghĩ tên đi.”

Tiểu Xuân hưng phấn, suýt nữa nhảy dựng lên: “Cho ta? Cho ta thật à?”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu.

Tiểu Xuân lập tức xông qua va vào Hạ Hàm Chi một cái: “Hạ đại ca huynh thật tốt!!”

Hạ Hàm Chi bị nàng đụng phải lui về sau hai bước, khẽ cười nói: “Ồ, cuối cùng cũng kêu một tiếng đại ca thật lòng.”

Tiểu Xuân hoàn toàn không để câu này trong lòng, thậm chí còn không nghe thấy. Nàng cầm kiếm, nhảy qua nhảy lại trước mặt Hạ Hàm Chi: “Được! Vậy ta đặt tên!”

Hạ Hàm Chi gật đầu.

Tiểu Xuân: ” “Xuân Hoa” thì sao?”

Hạ Hàm Chi: “....”

Tiểu Xuân: “Trong tên của ta có chữ ‘xuân’, bây giờ lại là mùa hạ, chính là mùa hoa nở, vậy cứ gọi là ‘Xuân Hoa kiếm pháp’ đi!”

Sắc mặt Hạ Hàm Chi hơi xanh.

Tiểu Xuân vô cùng hài lòng với cái tên này, vừa định kết luận thì Hạ Hàm Chi mở miệng nói: “Hay là sửa thành Xuân Thành đi.”

Tiểu Xuân: “Xuân Thành?”

Hạ Hàm Chi: “Xuân thành vô xử bất phi hoa*, lại có tên của cô nữa, cũng có nghĩa là cảnh sắc đầy hoa bay.”

(*tạm dịch: tường thành vào mùa xuân, không chỗ nào không có hoa bay.)

Tiểu Xuân đọc lại mấy lần, vui vẻ nói: “Được được được, cái tên này rất hay, vậy gọi là Xuân Thành kiếm pháp đi.”

Tiểu Xuân cầm kiếm khoa tay múa chân hai cái, nói với Hạ Hàm Chi: “Hạ đại ca thật lợi hại, còn có thể tự sáng chế ra kiếm pháp!”

Hạ Hàm Chi cười cười không nói.

“Chỉ là....” Tiểu Xuân lại nói “Vừa rồi khi huynh múa kiếm, ta lại cảm thấy thật lạnh, có chuyện gì vậy?”

Hạ Hàm Chi: “Bộ kiếm pháp này là kiếm đường mang tính lạnh, lúc múa kiếm, người có công lực thấp sẽ dễ cảm thấy lạnh lẽo.”

Tiểu Xuân: “Tính lạnh, đây là kiếm đường có tính lạnh à?”

“Phải.”

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, lại nhìn Tinh Hà đang cầm bên cạnh, quay đầu nói với Hạ Hàm Chi: “Ừm....kiếm pháp như vậy, Tinh Hà cũng lạnh muốn chết, huynh thích kiếm đường có tính lạnh à?”

Hạ Hàm Chi cười nhạt một tiếng “phải”, sau đó lại nói: “Đây cũng là nguyên nhân ta rời khỏi Mẫn Kiếm sơn trang.”

Tiểu Xuân: “Là...là vì điều này?”

Hạ Hàm Chi gật đầu, nói: “Bởi vì kiếm Liệt Dương, Mẫn Kiếm sơn trang luôn lấy nội công thiên về tính dương, không tu luyện hoặc thậm chí là xem thường các loại kiếm pháp có tính âm.”

Tiểu Xuân: “Vậy huynh cũng học cái Tây Sơn Liệt Dương Thiên gì đó là được rồi, dù sao cũng rất lợi hại.”

Hạ Hàm Chi lắc đầu, ánh mắt dường như tối tăm đi một chút.

“Ta yêu thích cái gì, ta là người rõ nhất, cũng như vậy, điều ta muốn, chính bản thân ta cũng rất rõ. Mẫn Kiếm sơn trang từ chối tâm pháp của người ngoài, trong trăm năm vẫn luôn phong tỏa kiếm đường, chỉ chuyên dùng khí thuần dương, cứ lừa mình dối người như thế sẽ không có kết quả tốt.”

Tiểu Xuân không hề có hứng thú với Mẫn Kiếm sơn trang, nàng hưng phấn nói: “Kệ hết đi, chúng ta bắt đầu học kiếm đi!”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Hôm nay muộn rồi, tối mai ta sẽ dạy cô.”

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên là đã trễ hơn mọi ngày một chút. Tối nay nàng vô cùng hưng phấn nên quên cả thời gian.

Hạ Hàm Chi: “Được rồi, cô mau về đi.”

Tiểu Xuân cúi đầu, bây giờ nàng vẫn chưa muốn đi lắm.

Hạ Hàm Chi nhìn về phía rừng cây sâu thẳm, cười nhạt nói: “Nếu cô không đi, chắc có người sẽ nóng nảy với ta đó.”

Tiểu Xuân ngẩng đầu, kỳ quái hỏi: “Hả? Có ý gì?”

Hạ Hàm Chi: “Đi thôi.”

Tiểu Xuân bủi môi: “Làm gì vội đuổi ta vậy, ta đi là được.”

Tiểu Xuân giơ kiếm lên, phờ phạc đi về.

Hạ Hàm Chi đứng sau lưng nàng, đợi nàng đi vào rừng cây mới chậm rãi rút Tinh Hà ra. Khi y rút Tinh Hà lên, trong rừng bỗng vang lên một tiếng động khẽ.

“Ồ?”

Hạ Hàm Chi thẳng người, tay cầm Tinh Hà dựa vào cành cây khô, nhìn vào chỗ sâu trong rừng cây.

“Sao hả, thấy ta kéo dài quá à?”

Gió thổi qua, trong rừng lặng yên không một tiếng động.

Hạ Hàm Chi cười nhạt nói: “Ta dạy nàng bộ kiếm pháp này, huynh nên thích mới đúng.”

Trong rừng vẫn không có âm thanh gì.

Mắt Hạ Hàm Chi hơi trầm xuống, y nhìn về phía chỗ sâu trong rừng cây, khẽ nói: “Tính lạnh như vậy, huynh hài lòng chưa. Nội lực của ta thiên về tính lạnh, thể chất lại càng là cực âm, cho dù huynh không nói, nhưng trời đất điều hòa, huynh cũng không thể tránh.”

Nói xong, Hạ Hàm Chi đợi một lúc rồi lại nói: “Ta nói mấy lời này cũng không phải muốn làm gì, chỉ muốn nói cho huynh biết, nếu có một ngày kia huynh nghĩ kỹ, muốn khôi phục lại dáng vẻ nguyên bản, có thể đến tìm ta.”

Nói rồi, y đợi một lúc, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói đã vô cùng bất đắc dĩ.

“Ta nói nhiều như vậy mà huynh vẫn muốn ta mỗi ngày cho nàng về sớm hơn một chút?”

“....Được rồi, ta không xen vào việc người khác là được.”

Dứt lời, Hạ Hàm Chi cầm Tinh Hà bỏ đi, vừa đi vừa lắc đầu nói: “Hai người này, đúng là đều ngốc như nhau.”

Bên kia, lúc Tiểu Xuân đang vội trở về phòng, phát hiện Lý Thanh đang đứng trong sân ngẩn người.

Tiểu Xuân rón rén đi tới, vừa định hù một tiếng, Lý Thanh bỗng nhiên quay đầu.

“Ôi trời! Làm ta sợ muốn chết.”

Tiểu Xuân vỗ ngực một cái: “Sao huynh biết là ta đang tới?”

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Sau này đừng có đột nhiên quay đầu lại như thế, huynh vốn đã to con như vậy, đừng có mà hù dọa người khác.”

Lý Thanh cúi đầu.

“Hả?” Tiểu Xuân hơi kì quái “Sao vậy, sao lại không lên tiếng rồi?” Tiểu Xuân vừa nói vừa đi ra sau nhà “Ta đi kiểm tra xem huynh làm được tới đâu rồi.” Chờ đến khi Tiểu Xuân ra tới sau nhà, phát hiện phòng ốc không hề có chút biến hóa so với lúc nàng đi, nàng lập tức nổi giận.

“To con, huynh lại đây cho ta!”

Lý Thanh cúi đầu đi đến.

Tiểu Xuân duỗi đầu ngón tay đâm thật mạnh vào ngực Lý Thanh: “Chuyện gì xảy ra? Hả? Chuyện gì xảy ra!?”

“....”

“Sao không làm gì cả thế này!?”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân: “Được, huynh nghĩ ta đến đây chơi đúng không, ta đi.”

Tiểu Xuân nói rồi không nói gì nữa, liền xoay người đi.

Lý Thanh rút cuộc nhúc nhích, hấn vung tay loạn xạ, kéo góc áo Tiểu Xuân, hấn túm lấy góc áo không chịu buông tay.

Tiểu Xuân không đi được, xoay người kéo áo mình, giằng co với Lý Thanh.

“Buông tay! Ta bảo huynh buông tay! Huynh lười biếng như thế, ta phải đi, sau này cũng không tới nữa!”

Tiểu Xuân nói vô cùng thẳng thắn, vẻ mặt Lý Thanh càng ngày càng bối rối, hấn há miệng, lại không biết nói như thế nào, chỉ có mấy âm thanh luống cuống không ngừng phát ra từ lồng ngực.

Tiểu Xuân: “Ta nói với huynh mấy lần, mấy ngày qua huynh có nghe đâu? Bây giờ lại giả vờ oan ức với ta, huynh nghĩ Lục Tiểu Xuân ta dễ lừa lắm đúng không?! Buông tay cho ta!”

Sắc mặt Lý Thanh tái nhợt, tay cũng hơi run.

“Cô.....cô đừng đi.”

Lòng Tiểu Xuân đau xót, nhưng lại tự nói với mình không thể lại mềm lòng.

“Buông tay!”

“Cô đừng đi, bây giờ ta làm mà....”

“Buông tay.”

“Cô.....”

Tiểu Xuân cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là yêu quái, sức mạnh quả nhiên lớn hơn người thường, sao hả, muốn bắt nạt ta đúng không?”

Lý Thanh nghe vậy, cả người run lên, tay hơi run run buông lỏng ra.

Tiểu Xuân vỗ vỗ góc áo, quay đầu rời đi.

Lý Thanh theo sát hai bước, Tiểu Xuân quay đầu lại: “Đừng có theo ta.”

Lý Thanh tay chân luống cuống đứng tại chỗ, cả người cứng đờ, nhưng khi Tiểu Xuân cất bước thì Lý Thanh lại vội đi đằng sau.

Tiểu Xuân không nhận được nữa, lúc định quát to thì Lý Thanh bỗng nhiên nói: “Ngày mai....ngày mai cô đến nữa được không?”

Tiểu Xuân: “Không đến.”

Lý Thanh: “Nếu như ngày mai không có nhà, cô sẽ không đến.”

Tiểu Xuân: “Hả? Là sao?”

Lý Thanh: “Ta sẽ....ta sẽ xây.”

Tiểu Xuân hừ một tiếng, không nói gì bỏ đi, lần này Lý Thanh cũng không đi theo nữa.

Về đến nhà, Tiểu Xuân thở phào đi đến bên giường.

“Việc gì phải tức giận như vậy....” Tiểu Xuân hít thật sâu, lại chậm rãi thở ra.

“Có trách thì trách hẳn, cả ngày lười biếng không chịu làm gì, định bảo ta làm một mình chứ gì, khinh ta ngốc à.”

Tiểu Xuân không suy nghĩ nhiều, đặt kiếm lên bàn rồi đi ngủ.

Thế nhưng nàng ngủ không yên ổn, chẳng biết vì sao, trong đầu Tiểu Xuân vẫn nhớ đến câu nói ban nãy của Lý Thanh.

Nếu như ngày mai không có nhà, cô sẽ không đến.

Có ý gì?

Rốt cuộc, Tiểu Xuân ngủ chưa đến hai canh giờ đã tỉnh dậy. Trời bên ngoài đã sáng, Tiểu Xuân nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài, trong đầu dần hiện lên một ý nghĩ.

“Không lẽ....”

Tiểu Xuân xuống giường, mang giày vào rồi chạy ra khỏi cửa.

Càng nghĩ Tiểu Xuân càng sợ, bước chân của nàng cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng, nàng chạy một mạch vào trong rừng.

Khi nàng đi đến chỗ ngôi nhà nhỏ, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Lý Thanh, trong tay còn đang cầm ván gỗ, ngã dưới ánh mặt trời.

“Diên rồi diên rồi! Không sống nổi nữa rồi!”

Tiểu Xuân vừa la hét vừa xông qua, cả người Lý Thanh toàn là mồ hôi, đầu tóc dính mồ hôi và bùn đất, loạn cả lên.

Tiểu Xuân kéo cánh tay Lý Thanh, tha hắn về phía cửa động.

Lý Thanh dường như cảm nhận được Tiểu Xuân đến, môi hắn khẽ nhúc nhích.

“Xây xong rồi....”

Tiểu Xuân khẽ cắn răng, “Ta biết, ta nhìn thấy rồi.”

Lý Thanh “VẬY....”

Hốc mắt Tiểu Xuân hơi đỏ, nàng đẩy cái nắp gỗ lên, dùng chân đá Lý Thanh vào bên trong động.

Khi Lý Thanh rơi vào trong động, Tiểu Xuân bỗng nghe thấy hắn nói.

“Kiếm, để ta dạy cô....”

23. Chương 23

“Kiếm, để ta dạy cô...”

Một câu mơ mơ hồ hồ như thế, ban đầu khiến Tiểu Xuân cứ ngỡ là mình nghe lầm, mãi cho đến khi Lý Thanh dùng giọng nói run rẩy nhắc lại một lần nữa, nàng mới tin là thật. Tiểu Xuân đứng ở trên nghĩ một lúc, cuối cùng cúi người xuống, nhảy tót vào trong động, xoay người thuận tay đẩy cái nắp lại.

Trong động lập tức trở nên tối om.

Tiểu Xuân ngồi xổm người xuống, mò đến chỗ vai của Lý Thanh. Lý Thanh vẫn duy trì tư thế khi bị Tiểu Xuân đập xuống động, che đầu lại, dường như vẫn còn vô cùng đau đớn.

Tiểu Xuân thở dài, nói: “Huynh chịu khó một chút thì giờ đâu có khổ như vậy.”

Lý Thanh cuộn người, không nói gì.

Tiểu Xuân di chuyển đến cạnh hắn, kéo đầu Lý Thanh lên: “Nào, thả lỏng đi.” Nàng vừa nói vừa ngồi xuống đất, kéo đầu Lý Thanh gối lên đùi mình. Tóc Lý Thanh lộn xộn, mồ hôi xen lẫn với bùn đất, bắn chết đi được, thế nhưng Tiểu Xuân vẫn dịu dàng vuốt ve, muốn hắn bình tĩnh lại.

Lý Thanh yên lặng nằm trên đùi Tiểu Xuân, tay che mắt, vẫn không nói gì.

Một lúc sau, Tiểu Xuân vuốt vuốt đầu Lý Thanh.

“Đỡ hơn chút nào chưa?”

Lý Thanh buồn bực kêu ùng ục một tiếng, Tiểu Xuân dùng đầu ngón tay khẽ gõ đầu Lý Thanh: “Không được, phải nói thành tiếng.”

Mặt Lý Thanh vui vào bụng Tiểu Xuân: “Đỡ rồi...”

Tiểu Xuân gật gật đầu, yên lặng một lúc, nàng nói: “Lý Thanh, chúng ta nói chuyện một lúc.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Xuân kêu tên hắn, Lý Thanh mới nghe còn không kịp phản ứng là nàng đang gọi ai, mãi đến lúc nhớ ra thì cả người đều trở nên cứng ngắc.

Tiểu Xuân cười một tiếng, nói: “Đừng khấn trương.”

Lý Thanh càng cứng đờ.

Tiểu Xuân vuốt đầu Lý Thanh, nói: “Huynh nói xem, sau này còn dám lười biếng nữa không?”

Lý Thanh cúi đầu, không nói.

Tiểu Xuân: “Sao hả? Ta đang hỏi huynh.”

Đầu Lý Thanh hơi nhúc nhích, càng vui đầu sâu hơn.

Tiểu Xuân: “Sao hả, giả ngốc phải không? To con, huynh phải nhớ, người ngốc có thể không cần nhanh nhẹn nhưng nhất định phải chăm chỉ, nếu huynh không chỉ ngốc mà còn lười, vậy là đã hết thuốc chữa rồi, biết không?”

Lý Thanh lại khẽ kêu ùng ục.

Tiểu Xuân vuốt đầu hắn nói: “Ta mặc dù có thể giúp huynh tạm thời nhưng không thể giúp huynh vĩnh viễn, sớm muộn gì huynh cũng phải tự mình chăm sóc ông lão, nếu huynh không tìm thông một nghề nào đó, đến lúc đó huynh phải làm sao đây?” Tiểu Xuân càng nói, lòng càng lại càng khổ sở: “Huynh ngốc như vậy, mắt lại không thấy đường, đến lúc đó sẽ chẳng còn lối thoát nào đâu.”

Lý Thanh dùng tay che mắt, không nhúc nhích.

Tiểu Xuân: “Sao vậy, lời ta nói khiến huynh khó chịu à?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Mấy ngày qua ta vẫn luôn suy nghĩ, sau này huynh phải làm sao.”

Lý Thanh ngẩng đầu, vẻ mặt như mặt người chết.

Tiểu Xuân: “.....” Nàng bĩu môi, nói: “Sao huynh không có tiền bộ gì hết vậy hả, mặc dù mất huynh không thấy được nhưng huynh còn có sức mạnh mà. Đúng rồi, huynh là một đại yêu quái mà, chắc phải có điều gì hơn người chứ, sao không phát huy cho tốt?”

Lý Thanh mếu miệng: “Ta không phải yêu quái.....”

Tiểu Xuân gật đầu, “Được, huynh không phải, nhưng cũng không phải người.”

Lý Thanh “.....”

Tiểu Xuân cúi đầu, nhìn Lý Thanh đang gục trên đùi mình, nói: “Này, to con, huynh nói ta nghe xem, ngoài việc chém cộc gỗ, huynh còn có tuyệt chiêu gì không?”

Lý Thanh suy nghĩ một lúc, sau đó gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Tiểu Xuân: “.....” Ý huynh là sao, là có hay không có?”

Lý Thanh cúi đầu, không nói lời nào.

Tiểu Xuân thở dài nói: “Thôi quên đi, ta cũng không muốn phí lời nữa, như vậy đi, mấy ngày nữa xây nhà xong, ta vào trấn xem thử có công việc nào nặng nào không, để huynh đi làm kiếm tiền.”

Giọng Lý Thanh buồn bực: “Ta không đi....”

Tiểu Xuân vỗ vào đầu Lý Thanh một cái: “Đã già như vậy rồi mà còn không dám ra khỏi nhà?”

Lý Thanh lại càng oan ức.

“Ta không có già....”

Tiểu Xuân hoàn toàn không thèm để ý lời của Lý Thanh, nàng tự nói ra kế hoạch của mình: “Chỉ là huynh không thể ra khỏi nhà vào ban ngày, ta phải tìm vài việc làm vào ban đêm cho huynh. Aizz, mấy người giàu có trong trấn, thấy huynh mù lòa như thế không biết có bắt nạt huynh không nữa....” Tiểu Xuân vừa nói vừa than thở, khuôn mặt đầy u sầu.

Lý Thanh ngẩng đầu, kéo tấm vải trên mắt mình xuống. Tiểu Xuân thấy thế vội cản hân: “Huynh làm gì vậy, mặc dù đang ở trong động nhưng hôm nay mặt trời rất độc, huynh vẫn cứ quấn lên đi.”

Lý Thanh ỉu xiu thẳng người lên, ngồi xồm trên đất.

Tiểu Xuân: “.....”

“Ta dạy kiếm cho cô....”

“Hả?” Tiểu Xuân không nghe rõ.

“Ta dạy kiếm cho cô.”

Tiểu Xuân đưa mắt nhìn Lý Thanh, Lý Thanh cúi thấp đầu.

“Huynh nói cái gì?”

Giọng Lý Thanh rất trầm, lại mang theo vẻ kiên quyết, hân nói lại lần nữa.

“Ta dạy kiếm cho cô.”

Lúc này Tiểu Xuân đã nghe rõ.

“Huynh muốn dạy kiếm cho ta?”

“Ừm.”

Tiểu Xuân: “Huynh sẽ dạy kiếm pháp à?”

Lý Thanh: “.....”

“Hả?”

Lý Thanh do dự một lúc, lắc đầu: “Không biết.”

Tiểu Xuân cười nói: “Vậy huynh làm sao dạy ta?”

Lý Thanh nhúc nhích: “Ta...ta có thể dạy cô.”

Tiểu Xuân: “Chính huynh nói không biết kiếm pháp, dạy ta thế nào được.”

Lý Thanh: “Ta không biết kiếm pháp nhưng có thể dạy cô dùng kiếm như thế nào.”

Tiểu Xuân cười cười không trả lời hẳn.

Lý Thanh ngắc đầu: “Kiếm đương chỉ——”

Tiểu Xuân đá đá cục đá nhỏ trên đất, thuận miệng nói: “Chỉ cái gì?”

Lý Thanh: “Chỉ nhữ mục chi sở vãng”

Tiểu Xuân hơi sững sốt, Lý Thanh lại nói: “Kiếm đương trăm....”

Tiểu Xuân: “Trăm cái gì cơ?”

Lý Thanh: “Trăm nhữ tâm chi sở hướng.”

Tiểu Xuân giương mắt, mặt Lý Thanh đúng lúc đối mặt với nàng, trên mặt hắn không có biểu tình gì dư thừa, vẫn là dáng vẻ ngậy ngốc như thế nhưng sâu bên trong, dường như lại có thêm phần trầm tĩnh, sự trầm tĩnh này khiến Tiểu Xuân vô cùng xa lạ, hết như khi hắn ở trước mặt nàng hóa ra một thân đầy gió.

“To con?”

Lý Thanh: “Ta dạy cô dùng kiếm thế nào.”

Tiểu Xuân há hốc mồm, phải nói thế nào đây, một lúc lâu sau nàng mới có thể tìm lại được âm thanh của mình.

“Huynh...” Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái, sau đó nói: “To con, huynh thật sự muốn dạy ta cách dùng kiếm?”

Lý Thanh gật gật đầu.

Tiểu Xuân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lý Thanh, một lúc sau lại bật cười.

“Hừ, chuyện không có gì to tát mà dáng vẻ của huynh như sắp chết đến nơi ấy, vậy mà còn đòi dạy ta?”

Lý Thanh hơi căng thẳng, nhưng vẫn không hề do dự gật đầu.

Tiểu Xuân dựa ra sau, tựa lên vách động.

“To con, thật ra thì ngay từ đầu, ta không phải thật lòng muốn học kiếm.”

Lý Thanh: “Ừng ục...”

Tiểu Xuân ngắc đầu, nhìn cái nắp đang bị đóng kín.

“Khi đó, ta chỉ là muốn giữ chân Hạ Hàm Chi, không để y luyện công đối phó đại sư huynh.”

“Ừng ục.”

“Thế nhưng sau đó...” Tiểu Xuân nhếch miệng, đưa tay che trước mắt, tay nàng vừa nhỏ. lại vừa mềm mại: “Sau đó, khi ta cầm cây gỗ kia lên, chém gãy hai cái cây kia, ta thật sự...”

Tiểu Xuân dừng một chút, dường như khó có thể hình dung loại cảm giác này. Tiểu Xuân ngồi dậy, đến bên cạnh Lý Thanh, kéo tay hắn nói: “To con, huynh biết không, cây kiếm kia...Phải nói là cây gỗ kia, giống như rất hiểu ta, giống như đang ở trong lòng ta. Khi ta nắm lấy nó, ta cảm thấy vô cùng kiên định.”

Lý Thanh khẽ ừng ục hai tiếng.

Tiểu Xuân: “Ta thích cảm giác đó...” Tiểu Xuân cười cười nói: “Cho nên, ta nhất định phải tham gia cuộc thi của Kiếm Các, ta muốn chính thức bãi sư học kiếm.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân sờ đầu Lý Thanh, nói: “Cho đến lúc đó, ta không thể giúp huynh, huynh phải tự tìm cách nuôi sống bản thân mới được.”

Lý Thanh sợ hãi: “Ừng ục?”

Tiểu Xuân: “Ta muốn vào Kiếm Các, sẽ phải lên núi sống, tất nhiên không thể giúp huynh rồi, có gì mà ngạc nhiên chứ?”

Lý Thanh nôn nóng, cầm lại tay Tiểu Xuân.

“Đừng đi....”

Tiểu Xuân: “Không được.”

Lý Thanh nhăn mặt: “Đừng đi....”

Tiểu Xuân: “Không được.”

Lý Thanh ỉu xiu.

Tiểu Xuân: “Huynh yên tâm, ta nhất định giúp huynh tìm việc, nếu rảnh rồi sẽ xuống núi thăm huynh.”

Lý Thanh mếu miệng, không lên tiếng.

Tiểu Xuân: “Sao vậy?”

Lý Thanh cúi đầu.

Trong lòng hẩn mơ hồ cảm thấy, Tiểu Xuân có thể vào được Kiếm Các kia hay không, hẩn chính là mấu chốt. Nếu hẩn không...

Lý Thanh nghĩ một lúc, nói với Tiểu Xuân: “Cô, cô nhất định phải đi à?”

Tiểu Xuân hăng hái bưng bưng gật đầu: “Dĩ nhiên, ta nhất định phải đi!”

Lý Thanh nắm chặt vạt áo trước ngực, đầu cúi thật thấp.

Tiểu Xuân: “Hả? Huynh lại sao nữa?”

Lý Thanh khẽ nói: “Ta sẽ để cô đi...”

Tiểu Xuân không nghe rõ: “Gì cơ?”

Lý Thanh: “Ừng ục....”

Tiểu Xuân: “...”

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.” Tiểu Xuân khoác tay lên vai Lý Thanh “Huynh muốn dạy ta dùng kiếm, có nghiêm túc không?”

Lý Thanh gật đầu.

Tiểu Xuân nhìn người đàn ông trước mặt, kiên định cười một tiếng, nói: “Được, nếu huynh đã hi vọng như thế, ta sẽ nghe huynh một lần. Ngày mai, à không, từ hôm nay, ta sẽ không học kiếm với Hạ Hàm Chi nữa.”

Lý Thanh ngẩng đầu, nghiêng mặt về phía Tiểu Xuân.

“Cô chịu để ta dạy à?”

Tiểu Xuân cười nói: “Sao lại không, ta tin tưởng huynh.”

“....” Lý Thanh khó hiểu chờ người, sau đó cúi đầu, lại cúi đầu xuống.

“ha ha.” Tiểu Xuân cười vuốt vuốt đầu Lý Thanh.

Đối với quyết định này, Lý Thanh hơi khổ sở, nhưng khi tay nhỏ bé của Tiểu Xuân ở trên đầu hẩn, hẩn lại cảm thấy, việc đưa ra quyết định này cũng không khó khăn đến vậy.

24. Chương 25

Thấy Lý Thanh kiên trì như thế, Tiểu Xuân nhếch miệng, nói: “Ồ, ta hiểu rồi, huynh muốn cho ta dùng kiếm huynh làm ra đúng không? Huynh lại sắp gọt cho ta một thanh kiếm à?”

Lý Thanh “...” Hắn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ừ.”

Tiểu Xuân cười nói: “Thì ra là vậy, huynh nói sớm đi, huynh gọt kiếm cho ta mà còn giấu kĩ như thế, ta cũng không phát hiện ra đây.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Nếu không bây giờ huynh cho ta biết kiếm ở đâu, ta trực tiếp đi lấy, sáng mai khỏi phải đến đây.”

Lý Thanh: “Không được.”

Tiểu Xuân: “Không được cái gì?”

Lý Thanh cúi đầu, buồn bực nói: “Sáng mai hãy lấy.”

Tiểu Xuân bĩu môi: “Hừ, thần thần bí bí, huynh gọt ra được kiếm tốt gì chứ.”

Lý Thanh cúi đầu, không nói chuyện.

Tiểu Xuân đứng lên: “Được rồi, huynh đã kiên trì như thế, ngày mai ta sẽ đến. Chỉ là ta sẽ đến rất sớm, lúc đó nếu huynh không thể ra ngoài thì ai đưa kiếm cho ta chứ.”

Lý Thanh khẽ nói: “Cô cứ đến là được.”

Tiểu Xuân nhìn chằm chằm cái nắp gỗ một lúc lâu mới gật gật đầu: “Được rồi, ta đi trước.”

Sau khi rời khỏi rừng cây, Tiểu Xuân đi về nhà, lúc đang chuẩn bị vào nhà, từ xa lại thấy Linh Nhi dựa vào bên tường rào ngoài sân chờ nàng.

“Ồ, má Xuân về rồi à?”

Tiểu Xuân: “.....”

Linh Nhi: “Đừng nhìn ta như vậy, ta có nói sai gì đâu? Ta đây đến biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng gặp được cô.”

Tiểu Xuân nhướn mắt, tức giận nói: “Cô đến đây làm gì?”

“Hừm.” Linh Nhi khẽ nhướn mày nói “Ta làm gì à? Sao hả, cô không cần công việc của tên kia nữa rồi phải không?”

Tiểu Xuân đột nhiên nhớ đến Lý Thanh, lập tức bật cười.

“Linh Nhi tốt Linh Nhi tốt, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Tiểu Xuân đưa Linh Nhi vào nhà, lại đi nấu nước ấm pha một bình trà mang vào phòng.

“Nào, uống trà đi.”

Linh Nhi chậm rãi nâng chung trà lên, uống một hớp.

Tiểu Xuân ngồi ở bên cạnh: “Linh Nhi tốt, cô đến lúc này là vì có chuyện gì không tốt rồi à?”

Linh Nhi liếc nàng một cái: “Cô lo lắng đến vậy à?”

Tiểu Xuân ngồi thẳng người: “Ta lo lắng gì chứ, thuận miệng hỏi thôi mà?”

Linh Nhi đặt chén trà xuống, nói: “Không có gì, ta đã nói chuyện xong rồi, một tháng ba lượng bạc.”

Tiểu Xuân khinh thường nói: “Ba lượng bạc? Có ít quá không?”

Linh Nhi lại gõ gõ cái bàn: “Này má Xuân, có người chịu thuê hẳn đã không tồi rồi, giờ cô lại còn chê ông chê eo à? Cái tên kia mắt thì không nhìn thấy, nói cũng nói không xong, ban ngày lại không thể ra ngoài, như thế mà cô còn chê ít bạc à?”

Linh Nhi kể hết mọi khuyết điểm của Lý Thanh, trong lòng Tiểu Xuân rất không thoải mái.

“Hắn kém chỗ nào chứ.”

“Cái gì?” Linh Nhi trừng mắt “Cô nói cái gì? Hắn kém chỗ nào à? Hắn kém chỗ nào cô không thử tự nhìn xem.”

Giọng nói Tiểu Xuân hơi nhỏ: “Ít nhất hẳn cũng có chỗ hơn người.”

Linh Nhi uống trà, phun ra nửa cái lá trà.

Tiểu Xuân: “.....”

Nhìn dáng vẻ của Linh Nhi, Tiểu Xuân lại đột nhiên tức giận. Trong lòng nàng thầm nghĩ, cô dám xem thường tên to con kia, chờ ngày nào đó cô biết thân phận của hắn, xem có hù chết cô không.

Linh Nhi uống trà xong, chậm rãi nói với Tiểu Xuân: “Hôm nay ta đến cũng không phải vì cái tên đó, ta đến tìm cô đi xem náo nhiệt.”

Tiểu Xuân: “Náo nhiệt gì?”

Linh Nhi ngạc nhiên nói: “Gần đây cô sao vậy, ngày mai là ngày thi nhập môn của Kiếm Các, năm ngoái không phải cô đã sớm chuẩn bị đi xem náo nhiệt rồi sao?”

Tiểu Xuân: “À, cuộc thi đó à?”

Linh Nhi: “Sao cô không có tinh thần gì hết vậy?”

Tiểu Xuân lắc đầu: “Không có, ta rất có tinh thần mà.”

Linh Nhi: “Ngày mai cùng nhau lên núi?”

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, nói: “E rằng không được.”

Linh Nhi: “Không được?”

Tiểu Xuân nhớ đến lời nói của Lý Thanh, nói: “Ta sẽ đi sớm một chút.”

Linh Nhi cau mày: “Năm ngoái chúng ta cũng cùng đi mà.”

Tiểu Xuân nhìn Linh Nhi một chút, đưa tay kéo cổ tay nàng, nói: “Không có gì, cô đi tìm bọn Hoa Dong đi, các nàng nhất định cũng sẽ đi.”

Linh Nhi trề dài môi: “Tìm bọn họ? Ta khinh!”

Tiểu Xuân: “.....”

Linh Nhi nói: “Vì sao cô phải đi sớm, mặc dù năm nay cũng rất nhiều người nhưng chúng ta ở ngay trong núi, đường gần, đi càng nhanh hơn bọn họ nhiều, không cần đi trước.”

Tiểu Xuân nghe lời nàng nói, hỏi: “Năm nay rất nhiều người? Cô thấy rồi à?”

Linh Nhi tỏ vẻ đương nhiên nói: “Đương nhiên rồi, cô cũng không phải không biết, cuộc thi hằng năm của Kiếm Các cứ như là mở hội ấy. Sáng nay ta mới vào trấn, mọi nhà trọ ở trong trấn đều kín khách, cả trấn toàn là người giang hồ, vô cùng náo nhiệt.”

Tiểu Xuân bĩu môi nói: “Đều đến xem náo nhiệt thôi.”

Linh Nhi: “Hứ, chúng ta cũng vậy mà.”

Tiểu Xuân lắc đầu, ra vẻ già dặn nói: “Ta đây đi không phải chỉ để xem náo nhiệt.”

Linh Nhi: “Hả?”

Tiểu Xuân nhìn chăm chăm mặt Linh Nhi, khẽ nói: “Ta nói cho cô nghe một chuyện, cô không được nói cho người khác biết.”

Linh Nhi mở to mắt: “Bí mật? Ta thích nhất là nghe bí mật!”

Tiểu Xuân: “.....”

Linh Nhi đến cạnh Tiểu Xuân, khẽ nói: “Nói đi nói đi, ta thề sẽ không đi nói khắp nơi.”

Tiểu Xuân ho khan hai tiếng: “Thật ra thì cũng không có, chỉ là...”

Linh Nhi: “Là cái gì?”

Tiểu Xuân: “Chỉ là, ta sẽ tham gia cuộc thi đó.”

Linh Nhi: “.....”

Dừng lại một lúc, Linh Nhi chớp chớp mắt mấy cái.

“Cô nói gì?”

Tiểu Xuân: “Ta sẽ đi thi.”

Linh Nhi: “Thi cái gì chứ?”

Tiểu Xuân: “Đương nhiên là cuộc thi nhập môn của Kiếm Các.”

Linh Nhi: “.....”

Nhìn dáng vẻ u mê của Linh Nhi, Tiểu Xuân hơi cảm thấy vui vẻ: “Ừm, ta cũng chỉ muốn đi thử một chút, có thể được chọn hay không thì chưa biết—”

“Ha ha ha ha—!!”

Tiểu Xuân mới nói được một nửa, Linh Nhi đã bắt đầu cười ha ha.

Tiểu Xuân: “.....”

“Ha ha ha! Cô, cô ấy hả! Lại còn tham gì cuộc thi của Kiếm Các!? Cô đừng có chọc cười ta nữa, ha ha ha!”

Tiểu Xuân: “Buồn cười như vậy à?”

Linh Nhi: “Không, so với việc buồn cười, ta càng cảm thấy lo lắng nhiều hơn.”

Tiểu Xuân: “.....”

Sau khi Linh Nhi cười một trận, mới nói với Tiểu Xuân: “Cô đang gạt ta đấy à?”

Tiểu Xuân lắc đầu.

Linh Nhi: “.....” Nàng nhìn Tiểu Xuân thật lâu.

“Cô đang nghiêm túc?”

Tiểu Xuân gật đầu.

Linh Nhi: “.....”

Tiểu Xuân cúi đầu, nói: “Ta biết, cô có thể cảm thấy rất buồn cười, nhưng ta nhất định phải đi.” Nàng xoay người, cầm cây kiếm đang treo trên tường, đặt lên bàn.

Linh Nhi nhìn thanh kiếm kia.

“Là thanh kiếm này à.”

Tiểu Xuân: “Cô còn nhớ à?”

Linh Nhi dừng một chút, chậm rãi gật đầu: “Nhớ chứ.” Lúc đó các nàng cùng vào trấn, Tiểu Xuân thấy thanh kiếm này lập tức dùng hai lượng bạc vón vện trong người — vốn định mua kẹo ngọt và hoa quả, mua thanh kiếm này. Linh Nhi không chỉ nhớ thanh kiếm này, nàng còn nhớ lúc Tiểu Xuân mua nó có nói——

Cô nhìn này, thanh kiếm này có đẹp không, so với Đoạn Đào của đại sư huynh thì thế nào? Hắc, nếu có cơ hội, ta mong được so sánh hai thanh kiếm này thử xem.

Linh Nhi: “Tiểu Xuân.”

“Hả?”

Linh Nhi suy nghĩ một chút rồi chuyển chủ đề: “Cô đặt tên cho thanh kiếm này chưa?”

Tiểu Xuân cười cười nói: “Vẫn chưa, nhưng cũng không cần đâu, ngày mai ta không dùng thanh kiếm này.”

Linh Nhi giương mắt nhìn nàng: “Cô còn thanh kiếm khác à?”

Tiểu Xuân nhớ đến Lý Thanh, cảm thấy rất có khả năng hẳn gọt ỉnh một cây kiếm gỗ, nàng cười khan hai tiếng, nói: “Cũng có thể nói vậy.”

Linh Nhi nhìn Tiểu Xuân hồi lâu, nàng cũng cười.

“Được, ngày mai ta đi xem cô.”

Tiểu Xuân: “Có gì đẹp mà nhìn.”

Linh Nhi: “Xem cô mất mặt ra sao.”

Tiểu Xuân: “...”

Linh Nhi đứng lên, “Ta đi, nếu muốn tham gia cuộc thi, hôm nay cô nghỉ sớm đi, nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Được.”

Linh Nhi đi ra khỏi nhà, vừa ra đến cửa, nàng quay đầu, lại nhìn Tiểu Xuân.

“Này má Xuân, cô cũng quá gan dạ rồi.”

Tiểu Xuân: “Hả?”

Linh Nhi: “Ừm, chỉ là cũng không tồi.”

Nói rồi Linh Nhi lại bỏ đi.

Khó hiểu nhìn bóng lưng Linh Nhi, Tiểu Xuân trở lại trong phòng, nằm úp sấp trên giường, buồn bực ngủ.

Thật ra thì ban đầu nàng còn hơi căng thẳng, nhưng bởi vì mấy ngày qua vô cùng mệt nhọc, nàng vừa chạm vào giường thì mọi căng thẳng đều biến mất, Tiểu Xuân nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nàng tỉnh lại lúc bình minh.

Mở mắt, Tiểu Xuân nhìn ngoài cửa sổ một chút, phía ngoài vẫn còn tối, nhưng từ chân trời đã mơ hồ có ánh sáng.

“Được rồi được rồi, đi thôi.”

Tiểu Xuân sau khi rửa mặt thì ăn đơn giản vài thứ, sau đó đi về phía nhà Lý Thanh. Nàng không mang gì theo, chuôi kiếm kia lại bị nàng treo trên tường. Lý Thanh đã nói sẽ cho nàng một thanh kiếm, Tiểu Xuân vô cùng tin tưởng hẳn.

Xuyên qua rừng cây, Tiểu Xuân đến nhà Lý Thanh, nàng đi vòng ra sau nhà, đập khê lên cái nắp gỗ, khê nói: “To con, ta đến rồi.”

Trong động không hề có âm thanh gì.

“?” Tiểu Xuân hơi cảm thấy khó hiểu “To con? Sao huynh không nói lời nào?”

Trong động không hề có tiếng động gì.

Tiểu Xuân khom người, gõ gõ cái nắp gỗ.

“Huynh ở trong đó à?”

Tiểu Xuân vừa gọi vừa nghĩ, lẽ nào hắn chưa về, không thể nào. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, đã đến giờ này rồi, trước đây cứ đến giờ này là Lý Thanh đã trốn vào trong động rồi.

“To con, huynh ngủ thiếp đi à?”

Tiểu Xuân kêu gần nửa ngày cũng không hề có động tĩnh gì.

“Không ra thì ta không kịp giờ mất, huynh rốt cuộc có nghe hay không?”

Tiểu Xuân hơi nóng nảy: “Ta nói này, huynh nếu không lên tiếng ta mở nắp lên đấy!”

Trong động vẫn không có âm thanh gì.

Tiểu Xuân hít thật sâu, nhấc cái nắp lên một chút, chỉ là, nàng vừa nhấc lên đã lập tức đập lại.

“Sao hử, có sợ chưa, nhanh lên tiếng đi!”

Tiểu Xuân cũng không định mở nắp ra thật, nàng chỉ định dọa Lý Thanh một chút, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh. Tiểu Xuân bất đắc dĩ đành nhấc cái nắp lên, úp sấp người nhìn vào bên trong.

Nhìn thử mới biết, bên trong không hề có ai.

“????”

Tiểu Xuân mở to mắt, mở cái nắp gỗ lên.

Trong động không hề có một bóng người.

Chỉ là, mặc dù không có người nhưng lại có một vật cắm trên đất.

25. Chương 26

Tiểu Xuân sững sờ nhìn vật đó, cái miệng nhỏ nhắn há ra, cả buổi trời cũng không khép lại được.

“Đây là kiếm?”

Dưới ánh trăng, một thanh kiếm bản to đen nhánh cắm trên đất, không có tua kiếm, không có tua kiếm, cũng không có vỏ kiếm, chỉ là một thanh trường kiếm trơn trợt màu đen huyền. Thanh kiếm kia có mấy tắc bị ghim dưới đất nhưng nó vẫn cao thẳng như thường, thân kiếm khá rộng, vừa dày vừa nặng.

Thanh kiếm thẳng tắp như thế, nếu ở trong bóng đêm, chắc là cả núi rừng đều phải trở nên tĩnh lặng.

Tiểu Xuân ngơ ngác cả buổi trời, sau đó mới kịp phản ứng, nàng nhìn xung quanh.

“To con? To con, huynh ở đâu vậy, đây là kiếm huynh đưa ta à?”

Nàng kêu mấy tiếng cũng không có ai trả lời.

Trong lòng Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy hơi nôn nóng một cách khó hiểu.

“Này! Lý Thanh! Huynh có ở đây không—?”

“Đây là kiếm mà huynh đưa ta à—?”

“Đúng vậy.”

“??”

Có người đáp lại, nhưng không phải giọng của Lý Thanh.

Tiểu Xuân quay đầu lại, thấy nghĩa phụ của Lý Thanh — ông lão kia, đang đứng ngay chỗ cửa phòng, nhìn nàng.

“Ông?” Tiểu Xuân kinh ngạc nói “Sao ông lại ra đây? Bên ngoài lạnh lắm, ông phải chú ý sức khỏe.”

Ông lão lắc đầu: “Ta không sao.”

Tiểu Xuân hơi ngượng ngùng nói: “Là cháu làm ông thức giấc ạ?”

Ông lão cười cười: “Không đâu, ta vốn cũng định thức dậy rồi.”

Tiểu Xuân: “Cháu vội tìm Lý Thanh nên mới gọi như thế.”

Ông lão: “Cháu muốn tìm nó?”

Tiểu Xuân gật đầu nói: “Đúng ạ, cháu định tham gia cuộc thi của Kiếm Các, đêm qua huynh ấy nói sẽ đưa cho cháu một thanh kiếm, bảo cháu sáng nay đến lấy.” Tiểu Xuân nói rồi, chỉ chỉ thanh kiếm bản to màu đen dưới động kia, lại nói: “Cháu thấy thanh kiếm kia nhưng không biết có phải là cái huynh ấy muốn đưa cháu không nữa.”

Ông lão nhìn thanh kiếm kia một cái, nói với Tiểu Xuân: “Phải.”

Tiểu Xuân: “Ông biết ạ?”

Ông lão: “Ta biết.”

Tiểu Xuân: “Kiếm này là huynh ấy làm cho cháu ạ?”

Ông lão cười nói: “Phải.”

Tiểu Xuân: “Sao mà cao gần bằng cháu luôn thế này?”

Ông lão: “....”

Tiểu Xuân đến chỗ cái động, cẩn thận nhìn thanh kiếm kia. Thanh kiếm này khiến nàng có cảm giác rất quen thuộc.

Ông lão nói: “Cô nương, cháu thử một lần đi.”

Tiểu Xuân cau mày: “Thử gì chứ, chắc cháu chẳng cầm nổi đâu, Lý Thanh nghĩ gì thế không biết, làm ra thanh kiếm lớn như thế.” Tiểu Xuân thầm thở dài trong lòng, kẻ ngốc đúng là kẻ ngốc mà.

Ông lão cười nói: “Còn chưa thử sao lại biết là không được. Ta thấy thân thể cô nương khỏe mạnh, có thể cầm được nó cũng không chừng.”

Tiểu Xuân nhìn ông lão: “Ồ ồ? Ông thấy thân thể cháu rất cường tráng ạ?”

Ông lão gật đầu.

“Ha!” Tiểu Xuân được khen, tâm trạng rất tốt: “Được! Để cháu thử xem.”

Tiểu Xuân nhảy xuống động, chân vừa chạm đất, nàng lập tức phát hiện ra một chuyện.

“Ông ơi! Kiếm này còn cao hơn cả cháu!”

Ông lão cười ha ha: “Cháu rút lên thử xem.”

Tiểu Xuân hơi chột dạ “Kiếm này cháu rút lên được à?”

Ông lão: “Ta nghĩ là được đấy.”

Tiểu Xuân vô cùng nghi ngờ đưa tay sờ lên chuôi kiếm, chuôi kiếm hơi lạnh, khiến nàng cầm vào cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng chỉ vừa chạm vào chuôi kiếm, Tiểu Xuân đã buông cánh tay ra mất rồi.

“Cái này, ông ơi! Thế này làm sao mà rút ra được ạ!”

Ông lão đi đến, hướng dẫn: “Cháu cứ nhúc nhích nó thử xem, để tạo ra vài khe hở.”

Tiểu Xuân không còn cách nào khác, chỉ có thể nắm chuôi kiếm lắc qua lắc lại.

“Cháu! Cháu rút không—ủa?!”

Lúc Tiểu Xuân đang định bảo là không rút được, thanh kiếm kia đột nhiên rời khỏi mặt đất.

“Ồ ồ?” Tiểu Xuân kêu to, “Là cháu rút ra thật á?!”

Ông lão đứng bên cạnh, cười tủm tỉm nói: “Ta nghĩ vậy đấy.”

Tiểu Xuân dùng hai tay nắm chuôi kiếm, thử giơ kiếm lên: “Ồ, thì ra không nặng như cháu tưởng, cháu có thể nhấc lên được này.”

Ông lão: “Không tồi không tồi.”

“Thật kì lạ!” Tiểu Xuân vừa giơ kiếm vừa nói: “Kiếm này làm bằng gì vậy, sao cứ như không hề nặng chút nào ấy.”

Nàng nói rồi, tay chống ngay cửa động, nhảy ra ngoài, thanh kiếm kia cũng được một tay khác của nàng đem ra ngoài.

“Kiếm lớn như vậy mà sao lại nhẹ thế?”

Ông lão lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không hiểu.

Tiểu Xuân hưng phấn vung kiếm mấy cái, kiếm này dường như có thể hiểu ý nàng, theo động tác của nàng thoải mái vung vẩy trong không trung.

“Ồ, quá tuyệt vời! Thật thuận tay!”

Tiểu Xuân cầm kiếm vào trên đất.

“Chỉ là” Tiểu Xuân nhìn thanh kiếm, hơi buồn bực nói: “Thanh kiếm lớn như vậy, làm sao cháu mang đi được, cũng không thể cầm theo như thế được.”

Ông lão nói: “Ta có cách.” Ông nói xong, xoay người đi vào nhà, một lúc sau thì cầm một đoạn vải quay lại.

“Nào, dùng thứ này bọc nó lại.”

Tiểu Xuân: “Cách hay!”

Ông lão giúp Tiểu Xuân bọc thanh kiếm lại, cuối cùng cột nó thành một nút thắt, để Tiểu Xuân có thể vác trên lưng. Tiểu Xuân vác kiếm trên lưng, hoạt động một chút, cảm thấy không thành vấn đề.

Mặc dù nàng cảm thấy kiếm không nặng, nhưng một cô gái trẻ nhu nhược, sau lưng lại đeo một vật lớn như thế, vẫn có thể khiến người ta sợ hãi.

“Được rồi ông ơi, cháu phải đi đây, cảm ơn ông đã giúp đỡ.”

Ông lão: “Được.”

Tiểu Xuân ra ngoài, ông lão nhìn bóng lưng của nàng — hoặc là nói đang nhìn thanh kiếm trên lưng Tiểu Xuân, chậm rãi khẽ nói: “Con đã lựa chọn cái gì, thì phải hết lòng vì nó.”

Một cơn gió thổi qua, bao vải bọc kiếm hơi lắc lư, giống như đang đáp lại ông, lại giống như không hề có gì xảy ra cả.

Tiểu Xuân bỗng nhiên dừng bước.

Nàng quay đầu, nhìn ông lão đang nhìn theo nàng. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói với ông lão:

“Ông ơi, kiếm này có tên gì vậy?”

Ông lão: “Sao lại hỏi tên của nó chứ?”

Tiểu Xuân nghiêng mặt qua, đuôi mắt dường như có thể nhìn thấy thân kiếm nặng nề đầy cộm.

“Cháu muốn biết, nó có tên không?”

Ông lão: “Có.”

Tiểu Xuân: “Tên gì?”

Ông lão im lặng, Tiểu Xuân nhìn bóng dáng mơ hồ của ông.

“Tiểu cô nương, cháu phải nhớ kĩ.”

Tiểu Xuân: “Nhớ kĩ gì ạ?”

Ông lão: “Kiếm này, tên là Thái Âm*.”

(*còn có nghĩa là mặt trăng; cũng như thái dương là mặt trời í)

Gió thổi qua, Tiểu Xuân dụi dụi mắt.

“Thật không hay.”

Ông lão: “....”

Tiểu Xuân sờ sờ thanh kiếm phía sau mình, khẽ nói: “Thái Âm, kiếm Thái Âm ư?” Nàng vừa nói thầm, vừa đi tiếp, dần dần, bóng dáng nàng biến mất trong núi rừng.

Chỉ có ông lão ở dừng sau là vẫn không ngừng nhìn về hướng nàng đi, một lúc lâu cũng không hề động đậy.

Ông chậm rãi nhìn về phía rừng cây không một bóng người, khẽ nói:

“Thái âm vọng hề viên phách kiêu, xương hạp khai hề lương phong niệu. Thái âm giả, thiên địa thuận âm chi khí dã”

Ở bên kia, Tiểu Xuân đeo kiếm Thái Âm chạy chậm về phía Kiếm Các, lúc đến sườn núi, trời đã sáng hẳn.

Trên sườn núi rất đông người.

Tiểu Xuân chen tới chen lui, cuối cùng cũng chen đến chỗ phát thẻ.

“Xếp hàng xếp hàng! Đừng có chen chúc!”

Chịu trách nhiệm phát thẻ lần này chính là một tiểu sư đệ nhập môn trẻ nhất, vào cuộc thi mỗi năm, luôn có người đứng ở ngoài phát thẻ, mỗi tấm thẻ có ghi thứ tự của từng người để vào Kiếm Các dự thi.

Trước mặt Tiểu Xuân có một hai chục người, muốn được phát thẻ bài e là còn phải đợi lâu, nàng rảnh rỗi đến phát chán, thấy bên cạnh có bán đồ ăn vặt, đột nhiên lại thèm.

Lục lọi bên hông, Tiểu Xuân móc ra vài đồng tiền, mua nửa bao hạt hoa*, ngồi chễm chệ trên đất cắn răng rắc.

(*hạt của các hoa, chẳng hạn như hạt hoa hướng dương phổ biến ai cũng biết)

Ở đây có đủ mọi loài người, Tiểu Xuân nhìn một vòng.

Nhỏ thì khoảng mười mấy tuổi, lớn thì đến sáu bảy mươi tuổi, bệ kiếm, đao, búa, chùy, cái gì cũng có, ngoài ra còn có rất nhiều các loại binh khí mà Tiểu Xuân không biết tên.

“Hừm hừm” Tiểu Xuân vừa nhìn vừa nói “Có nhiều loại kì quái lắm, kiếm của mình chắc cũng không là gì đâu.”

Lúc Tiểu Xuân đang vô cùng hăng hái cắn hạt hoa, chợt nghe một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Xuân!?”

Tiểu Xuân quay đầu, thấy Lưu Viễn Sơn đang tròn mắt nhìn nàng.

“Ồ! Lưu đại ca!” Tiểu Xuân lười đứng lên, trực tiếp vẫy vẫy tay.

Lưu Viễn Sơn thấy thế vội bước tới, nhìn Tiểu Xuân.

“Sao muội lại ở đây? Đây là chỗ ghi danh vào cuộc thi trên núi mà, bên kia mới chỗ xem náo nhiệt. Đi, đại ca dẫn muội vào trong chơi.”

Tiểu Xuân lắc đầu: “Không, muội ở đây.”

“Tiểu Xuân?”

Tiểu Xuân cười hắc hắc, ngược cổ nói với Lưu Viễn Sơn, “Lưu đại ca, muội đến để tham gia cuộc thi.”

Lưu Viễn Sơn: “....”

Tiểu Xuân để bao hạt hoa qua một bên, đứng lên, ưỡn thẳng lưng nói với Lưu Viễn Sơn: “Muội đến để tham gia cuộc thi! Muội muốn vào Kiếm Các!”

Lưu Viễn Sơn: “Xuân muội tử, sao muội lại?”

Tiểu Xuân: “Sao cái gì mà sao, nói cho huynh biết, muội đã muốn vào Kiếm Các từ lâu rồi.”

Lưu Viễn Sơn: “...”

Y đánh giá Tiểu Xuân từ trên xuống dưới, lại nói “Khó trách lần trước muội lại cứ một mực hỏi chuyện cuộc thi này, hóa ra là vậy.”

Tiểu Xuân cười hắc hắc hai tiếng.

Lưu Viễn Sơn bỗng nhiên chồm người đến, kề sát bên Tiểu Xuân, khẽ hỏi: “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

Tiểu Xuân: “Muội hơi yếu.”

Lưu Viễn Sơn cau mày nói: “Ừm, khả năng của muội quả thật không tốt, nhưng không cần gấp, ta giúp muội hỏi đề trước.”

Tiểu Xuân: “Có thể à?!”

Lưu Viễn Sơn kéo tay Tiểu Xuân: “Muội nói nhỏ thôi!”

Tiểu Xuân vội im lặng.

Lưu Viễn Sơn: “Tóm lại, muội ở đây chờ ta.”

Tiểu Xuân gật mạnh đầu.

Lưu Viễn Sơn đứng lên, vừa định đi, thấy cái gì đó đột nhiên dừng lại.

Tiểu Xuân: “?”

Lưu Viễn Sơn chỉ chỉ vật ở sau lưng Tiểu Xuân.

“Muội đến thi, còn đem theo một cái đàn tranh làm gì?”

Tiểu Xuân: “...”

Nàng ho khan hai tiếng, nói: “Đây là kiếm của muội.”

Lưu Viễn Sơn: “Gì?!”

Tiểu Xuân hắng giọng, hơi nghiêm nghị chỉ chỉ kiếm phía sau: “Đây, là kiếm của muội.”

Thái Âm trên lưng nàng như cảm nhận được điều gì đó, hơi phát ra tiếng ù ù.

Lưu Viễn Sơn không nói gì nhìn thanh kiếm còn cao lớn hơn cả Tiểu Xuân.

“Đây là kiếm của muội?”

Tiểu Xuân gật gật đầu.

Lưu Viễn Sơn: “Muội đeo nó có nặng lắm không?”

Tiểu Xuân cười cười nói: “Aizz, đâu có, kiếm này nhìn lớn vậy thôi chứ thật ra rất nhẹ, Lưu đại ca có muốn cầm thử không?”

Lưu Viễn Sơn: “Để sau đi, ta vào trong xem giúp muội.”

Tiểu Xuân: “Được rồi, cảm ơn Lưu đại ca.”

Lưu Viễn Sơn giơ tay sờ sờ đầu Tiểu Xuân: “Muội tử ngoan, nếu muội đến để làm sư muội của đại ca, đại ca mừng còn không kịp mà. Được rồi, muội ở đây chờ ta.”

Tiểu Xuân: “Ừm.”

26. Chương 27

Lưu Viễn Sơn tạm biệt Tiểu Xuân, đi đến chỗ phía trước của hàng người, khẽ nói mấy câu với tiểu sư đệ phát thẻ bài, tiểu sư đệ thò đầu ra nhìn nhìn mấy lần, sau đó gật gật đầu với Lưu Viễn Sơn.

Khoảng chừng hai nén hương sau, rốt cuộc cũng đến lượt Tiểu Xuân.

“Khụ, ta đến lấy thẻ bài.”

Tiểu sư đệ liếc nhìn Tiểu Xuân vài lần, cảm thấy hơi quen.

“Có phải cô đã từng đến thi không?”

“Hả?” Tiểu Xuân suy nghĩ một chút rồi nói “À, ta đã từng đến đây rất nhiều lần, nhưng không phải đến thi, là đến bán thuốc.”

“À à! Ta nhớ ra rồi!” Tiểu sư đệ giơ ngón tay lên chỉ chỉ “Cô và một cô gái khác thường hay lén chạy vào trong nội viện đúng không?”

Tiểu Xuân: “...”

Mỗi lần nàng và Linh Nhi lên núi bán thuốc, luôn nắm chặt tất cả các cơ hội để chạy vào nội viện của Kiếm Các, đại sư huynh thường ở trong đó luyện công. Thế nhưng số lần thành công rất ít ỏi, hầu như là không có.

“Khụ.” Tiểu Xuân ho khan hai tiếng nói: “Sao ta lại không nhớ ra huynh nhỉ?”

Tiểu sư đệ cười toe nói: “Kiếm Các có nhiều người như thế, cô không nhớ ra ta cũng bình thường thôi.”

Tiểu Xuân đưa phần hạt hoa còn lại cho tiểu sư đệ.

“Này, huynh ăn không?”

Tiểu sư đệ hớn hở cầm: “Ha ha, tất nhiên là ăn rồi.”

Hai người qua qua lại lại một lúc, người ở hàng đằng sau liền không vui.

“Này, có nhanh lên không hả, lại còn ăn nữa chứ?”

Tiểu sư đệ vừa gặm hạt hoa vừa cau mày, hét lên: “Vội cái gì, vội là có thể vào được Kiếm Các à?! Không có chút định lực nào cũng muốn tham gia cuộc thi, người muốn gì hả? Tên kia, nói người đó, đừng có đẩy người đằng trước!”

Tiểu Xuân khẽ nói: “Hay là huynh cứ đưa thẻ bài cho ta đi.”

Tiểu sư đệ cũng hạ giọng, nói với Tiểu Xuân: “Cô đừng vội, sư huynh đã vào nói hỏi giúp cô rồi, sau khi cô cầm thẻ bài thì chờ một chút.”

Tiểu Xuân kín đáo gật đầu.

Nàng cảm thấy chuyện này hơi không quanh minh chính đại, nên cũng có phần chột dạ.

“Cô muốn lấy Thiên bài hay Địa bài?”

“Gì cơ?”

Tiểu sư đệ: “Cô không biết?”

Tiểu Xuân mở miệng gật đầu.

Tiểu sư đệ: “Ở đây có hai loại thẻ bài là Thiên bài và Địa bài.”

Tiểu Xuân: “Có gì khác nhau?”

“Địa điểm thi không giống.” Tiểu sư đệ nói “Nội dung thi cũng rất khác nhau.”

Tiểu Xuân: “Khác nhiều lắm à?”

Tiểu sư đệ chìa ngón tay ra, ý bảo Tiểu Xuân cúi đầu, y nói thật khê: “Khác nhiều lắm, Địa bài là bài bình thường, phải qua ba vòng mới có thể thông qua cuộc thi. Thiên bài là dành cho những người có võ công cao cường, họ chỉ cần thi một vòng là được rồi.”

Tiểu Xuân: “Vậy chẳng phải Thiên bài sẽ nhanh hơn à?”

Tiểu sư đệ trợn mắt, ý bảo cô chả biết gì cả: “Nhưng Thiên bài không dễ qua được đâu, Thiên bài là do đại sư huynh tự mình giám sát, đại sư huynh là người công chính...à không...lục thân*....à không không phải, ý ta là đại sư huynh rất nghiêm đó.” Y kề sát Tiểu Xuân, híp mắt nói: “Địa bài lại khác, Lưu sư huynh là một trong các giám khảo của Địa bài, cơ hội sống cực nhiều.”

(*ý bạn này định nói “lục thân không nhận” tức là không nể mặt ai cả, kể cả người nhà)

Tiểu Xuân: “....”

Tiểu sư đệ: “Sao hả, ta lấy Địa bài cho cô nhé?”

Tiểu Xuân đứng thẳng người.

“Ta nói này, bộ trông ta rất không có bản lĩnh à?”

Tiểu sư đệ: “Đúng vậy đó.”

Tiểu Xuân: “....”

Tiểu Xuân cắn răng, dậm chân một cái.

“Đưa Thiên bài cho ta!”

Tiểu sư đệ: “....”

Tiểu Xuân “Ta muốn các người nhìn xem, Lục Tiểu Xuân ta cũng không phải dạng thường, ta cũng đã luyện thật lâu rồi mới đến thi!”

Tiểu sư đệ: “Cô đừng có xúc động quá.”

Tiểu Xuân đưa mặt về phía tiểu sư đệ, u ám nói: “Đưa Thiên bài cho ta.”

Tiểu sư đệ bị nàng khiến cho phải ngửa cổ ra sau.

“Nhưng Lưu sư huynh nói....”

Tiểu Xuân gần từng chữ: “Đưa, cho, ta!”

Tiểu sư đệ không còn cách nào, chỉ đành đưa một tấm Thiên bài cho Tiểu Xuân.

“Thiên bài sẽ thi ở sau núi, cô biết đường không?”

Tiểu Xuân: “Hứ, sau núi của Kiếm Các ta đã đi hơn hai trăm lần rồi.”

Tiểu sư đệ: “Cô đến đó làm gì?”

Tiểu Xuân: “Đương nhiên là tìm đại...khụ khụ, huynh hỏi nhiều vậy làm gì! Ta đi đây!”

Nói rồi Tiểu Xuân xoay người đi, tiểu sư đệ ở đằng sau kêu lên: “Vậy Lưu sư huynh làm sao bây giờ? Huynh ấy còn bảo cô chờ huynh ấy trở lại mà!”

Tiểu Xuân: “Nói với huynh ấy giúp ta, ta thi xong sẽ đi tìm huynh ấy!”

Tiểu sư đệ bất đắc dĩ ngồi lại.

Lúc Tiểu Xuân xoay người, chỗ cái bàn đặt mấy tấm thẻ bài đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới, tiểu sư đệ sợ run cả người, khó hiểu ngồi xuống.

Hàng người phía sau ai oán nói: “Sao chậm vậy, cầm thẻ bài rồi đi là được mà.”

Tiểu sư đệ: “Sao hả, người không đợi được thì đừng tới.”

Người đằng sau lại rụt trở về.

Tiểu sư đệ chỉnh lại áo, ngồi vào chỗ.

“Người tiếp theo.” Tiểu sư đệ không ngẩng đầu lên nói: “Muốn loại thẻ nào?”

“Ừm, cho ta Thiên bài đi.”

Giọng nói rất khẽ, là giọng nữ.

Tiểu sư đệ ngẩng đầu, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, tuổi không nhỏ, chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, quần áo cũng không giống quần áo tầm thường của người giang hồ, mà là một bộ xiêm y màu đỏ thẫm. Dung mạo cô gái vô cùng xinh đẹp, khí chất thanh nhã, chỉ là gương mặt có vẻ vô công rồi nghề, khiến tiểu sư đệ hơi khó chịu.

“Cô cũng muốn có Thiên bài?”

Cô gái tựa vào cạnh bàn gỗ: “Đúng vậy.”

Tiểu sư đệ đánh giá cô gái từ trên xuống dưới nói: “Cô biết võ công không, nếu không có chừng mười năm công lực thì ta khuyên cô nên lấy Địa bài đi.”

Cô gái gầy gầy móng tay: “Người trước đó biết võ công à?”

Tiểu sư đệ: “Nào, cho tỷ tỷ thẻ bài đi.”

Tiểu sư đệ không còn cách nào khác, thở dài nói: “Cô chờ một chút.”

Tiểu sư đệ cúi đầu, lật tới lật lui dưới mặt bàn.

“Ủa? Kì lạ? Hình như thiếu mất một cái?”

Cô gái gõ gõ cái bàn.

Tiểu sư đệ: “Ôi ôi, thiếu mất một cái rồi, đâu rồi?”

Cô gái hạ mắt nhìn tiểu sư đệ, môi đỏ khê bĩu, như có điều suy nghĩ nhìn về hướng Tiểu Xuân vừa rời đi.

Hồi lâu sau, nàng khẽ cười một tiếng.

“Được rồi được rồi, cũng không phải là không còn, cứ đưa đại cho tỷ tỷ đây một cái đi.”

Tiểu sư đệ: “Đang yên lành sao lại mất được.”

Cô gái nói: “Ai mà biết.”

Tiểu sư đệ: “.....”

“Nhanh lên đi, đưa cho ta một cái.”

Tiểu sư đệ bấm môi, đưa một tấm thẻ bài cho nàng. Cô gái dùng ngón tay quần lấy nó, tấm thẻ bài linh hoạt xoay một vòng trong tay nàng.

“Tỷ tỷ đi đây.”

Tiểu sư đệ nhú mày, thở dài nói: “Thời buổi gì thế này, nhớ năm xưa khi ta mới vào Kiếm Các...aizz!”

Bên này tiểu sư đệ nhớ lại lúc xưa đầy khó khăn, bên kia Tiểu Xuân đã tung tăng đi về phía sau núi rồi.

Chỉ là, nàng đi một lúc lại cảm thấy có điều gì đó không đúng, sau lưng giống như đang chảy rất nhiều mồ hôi.

“Ủa?” Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn: “Hôm nay cũng đâu có nóng, sao lại chảy mồ hôi nhỉ?”

Nàng đưa tay, sờ sờ đằng sau, quả nhiên tay ướt nhẹp.

Thế nhưng...

“Hình như không phải mồ hôi của ta.”

Tiểu Xuân nghiêng người, tay sờ tới sờ lui ở đằng sau, cuối cùng mới phát hiện kiếm trên lưng có vấn đề.

“Chao ôi! Sao nhiều nước như vậy?!”

Tiểu Xuân trợn mắt, tháo kiếm từ trên lưng xuống, cái bao bọc kiếm đều đã ướt nhem.

Tiểu Xuân giữ giữ kiếm, không ít nước rơi xuống đất.

“Ủa! Sao vậy nè? Kiếm mà cũng chảy mồ hôi à!?”

Tiểu Xuân khê kêu, tay cũng không dừng lại, không ngừng quơ quơ kiếm.

Khi nàng đang vung tay, trong lòng lại đột nhiên xuất hiện một cảm giác.

Mặt trời, Lý Thanh, mồ hôi, kiếm.

Tiểu Xuân ngừng lại.

Hồi lâu sau, nàng như hiểu ra, nói: “Lẽ nào kiếm của tên to con làm ra nên cũng có tật sợ ánh sáng giống hần?” Nghĩ đến đây, nàng liền nhanh chóng đứng lên, đi vào dưới bóng cây.

“Ở đây được không?” Tiểu Xuân đặt kiếm dựa vào thân cây.

Một lúc sau, Tiểu Xuân phát hiện nước trên thân kiếm dần không còn.

Tiểu Xuân: “...”

“Hóa ra là vậy thật.” Tiểu Xuân nhìn thanh kiếm bản to kia, bật cười. Nàng đưa tay, chọc chọc thân kiếm.

“Hóa ra, mi thật sự là kiếm do tên to con kia làm, ngay cả cái tật sợ ánh sáng cũng giống hệt như hần.”

Biết được điều này, Tiểu Xuân liền bọc kiếm lại thật kín, chọn những nơi có bóng râm mà đi, cũng cố gắng bước nhanh hơn.

Qua một lúc, Tiểu Xuân rốt cuộc tìm được địa điểm của cuộc thi.

Không ngoài dự đoán của nàng, đây quả nhiên là viện luyện công của đệ tử Kiếm Các.

Tiểu Xuân cùng nơi này có mối quan hệ rất sâu xa. Nàng và Linh Nhi không chỉ một lần muốn từ nơi này để lên vào nội viện của Kiếm Các, tìm ra hành tung của đại sư huynh. Giờ lại được đến nơi này một lần nữa, Tiểu Xuân cảm thấy vô cùng xúc động.

“A, khó được một lần đến đây một cách quang minh chính đại.” Tiểu Xuân đứng ở lối vào, thở dài nói.

Viện luyện công ở cạnh Tàng Thư lâu của Kiếm Các, sâu bên trong chính là Vấn Đào Các — cũng chính là nơi đại tông sư tĩnh tu, cho nên nơi này vô cùng yên tĩnh.

Tiểu Xuân vượt cửa viện, rón ra rón rén ló đầu vào trong.

Vừa nhìn vào, nàng liền phát hiện bên trong có sáu bảy con mắt đang nhìn mình.

Tiểu Xuân: “...”

Cho nên tiểu sư đệ mới nói — Người thi Thiên bài ít nhất phải có mười năm công lực

“Khụ.” Tiểu Xuân bị nhìn, cũng không quá căng thẳng, hắng giọng một cái, nàng ưỡn lưng đi thẳng vào trong.

Tính cả nàng, bên trong có bảy người.

Khi Tiểu Xuân đang lần lượt quan sát bọn họ, sáu người kia cũng lần lượt nhìn về phía lối vào viện. Tiểu Xuân cũng khó hiểu nhìn sang, phát hiện bên ngoài viện còn có một người. Tiểu Xuân khê nhưn mày trong lòng.

Hứ, nhìn qua có vẻ cao siêu đấy.

Người bị nhìn nhàn nhã bước vào, cả người là quần áo màu đỏ thẫm, chậm rãi đi thẳng vào trong.

“Ồ, nhiều người vậy.” Nàng kia vào viện, nhìn quanh, cuối cùng mới dừng lại chỗ của Tiểu Xuân, Tiểu Xuân chớp mắt mấy cái, nàng kia liền đi về phía nàng.

Cô gái đi đến trước mặt Tiểu Xuân, Tiểu Xuân nhìn nàng một lúc, mở miệng nói trước: “Hóa ra còn có một cô gái khác lấy Thiên bài.”

Cô gái cười tủm tỉm nói: “Ta tên là Mai Như, muội muội tên gì?”

Tiểu Xuân: “Lục Tiểu Xuân.”

Mai Như: “Ban này tỷ xếp hàng ngay phía sau muội.”

Tiểu Xuân: “Ồ? Ta cũng không để ý.”

Mai Như cười nói: “Ta thấy muội muội anh dũng quá nên mới lấy Thiên bài đó.”

Tiểu Xuân: “....”

Nghe Mai Như nói thế, Tiểu Xuân đột nhiên có cảm giác mình vừa hãm hại người khác.

“Khụ, tỷ đừng có học theo ta chứ.”

Mai Như: “Sao vậy?”

Tiểu Xuân: “Ta, ta chỉ đến thử một lần thôi.”

Mai Như: “Ta cũng chỉ đến thử một lần thôi mà.”

Tiểu Xuân: “....” Nàng nhìn Mai Như, cảm thấy cô gái này hơi kì quái: “Tỷ đến Kiểm Các làm gì?”

Mai Như: “Đương nhiên là để báỉ sư rồi.” Mai Như hỏi ngược lại “Còn muội, muội đến Kiểm Các làm gì?”

Tiểu Xuân đương nhiên nói: “Tất nhiên là cũng báỉ sư!”

Mai Như gật gật đầu.

Tiểu Xuân trò chuyện với Mai Như một lúc, càng nói càng hăng say, hai người ngồi ở một góc sân, cách khá xa với sáu người khác.

Tiểu Xuân: “Aizz, đợi lâu như vậy, không biết chừng nào mới thi nữa.”

Mai Như: “Muội khẩn trương à?”

Tiểu Xuân: “Nói thật à, cũng có một chút, còn tỷ?”

Mai Như lắc đầu: “Ta không khẩn trương.”

Tiểu Xuân bĩu môi nói: “Khoác lác vừa thôi.”

Mai Như: “Vì sao phải khẩn trương chứ?”

“Đương nhiên là không tự chủ được rồi!” Tiểu Xuân nói “Rất cuộc tỷ có muốn vào Kiểm Các không, nghe nói cuộc thi của Thiên bài là do đại sư huynh giám sát, huynh ấy nghiêm túc lắm đó.”

Mai Như: “Đại sư huynh?”

Tiểu Xuân gật mạnh đầu.

Mai Như: “Không biết.”

Tiểu Xuân: “....”

“Đại sư huynh của Kiểm Các ấy!” Nói đến đại sư huynh, Tiểu Xuân liền kích động, nàng đứng thẳng dậy từ trên đất: “Đại sư huynh của Kiểm Các mà tỷ cũng không biết?! Là đại sư huynh đó!”

Mai Như cười ha ha kéo cánh tay Tiểu Xuân: “Đừng vội, ngồi xuống rồi nói.”

Tiểu Xuân ngồi lại.

Mai Như nhìn vào mắt Tiểu Xuân, Tiểu Xuân thỉnh thoảng bị nàng nhìn chăm chăm, đột nhiên cảm thấy như đã bị nhìn thấu.

Tiểu Xuân: “Sao tỷ nhìn ta như vậy?”

Mai Như: “Nói cho tỷ tỷ biết đi, có phải đại sư huynh này không tầm thường chút nào không?”

Tiểu Xuân: “Dĩ nhiên là không tầm thường!”

Mai Như: “Ý ta là, không tầm thường với muội đó.”

Tiểu Xuân khẽ nhướn mày. Bị người khác nhìn thấu, nàng cũng không hề nóng nảy, tùy ý gật đầu.

“Đúng là không hề tầm thường.”

Mai Như nhìn nàng, hồi lâu sau thì bật cười.

“A, tính tình này của muội, tỷ tỷ thích đó.”

Tiểu Xuân méo miệng, không nói gì.

“Đó là kiếm của muội?”

Tiểu Xuân giương mắt, theo hướng nhìn của Mai Như — nàng cầm thanh kiếm mà Lý Thanh làm cho nàng ở một góc thoáng mát trong viện.

Tiểu Xuân gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Mai Như: “Kiếm to thật.”

Tiểu Xuân nhớ đến to con, không khỏi cười cười.

“Nếu cô thấy người làm ra nó, cô sẽ không cảm thấy kỳ quái nữa.”

Mai Như: “Sao lại làm thanh kiếm lớn như thế uội, muội cầm không mệt à?”

Tiểu Xuân: “Đâu có, kiếm này nhìn lớn vậy thôi, thật ra thì nhẹ lắm, không hề nặng chút nào.”

Mai Như hoài nghi: “Phải không?”

Tiểu Xuân: “Nếu không tỷ lại cầm thử đi?”

Mai Như: “Được.”

Nói rồi, Tiểu Xuân và Mai Như đều đứng lên, đi đến chỗ góc tường. Tiểu Xuân chỉ chỉ cây kiếm nói: “Đến đây, tỷ thử rút lên xem.”

Mai Như vươn tay, khi đang định chạm vào chuôi kiếm, nàng bỗng nhiên quay đầu lại.

“Sao vậy?” Tiểu Xuân thấy lạ, xoay đầu theo hướng đó.

Ở nơi sâu nhất trong viện, ở chỗ bắt qua Tàng Thư lâu, có một cái cổng vòm, xung quanh cổng vòm có mấy cái cây, vừa vặn chặn lại mọi ánh mắt bên ngoài. Khi Tiểu Xuân quay đầu lại, một bóng người từ bên trong cổng vòm đi ra.

Tiểu Xuân cảm thấy, cả đất trời đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Tiểu Xuân cảm thấy, mỗi lần nàng nhìn thấy Vệ Thanh Phong, y đều trở nên cao lớn hơn.

Vệ Thanh Phong mặc một bộ quần áo màu xanh đơn giản, trên người không hề có vật trang sức gì, tóc được dây buộc tóc màu đen cột cao lên, cổ định ở sau ót. Y bước từng bước vào trong viện, ánh mắt vừa thâm trầm vừa bình tĩnh, mặc dù trông y giản dị không cầu kỳ, thế nhưng lại là người mà không ai có thể bỏ qua.

Thần thái như vực sâu, khí thế như cầu vồng.

Võ nghệ cao cường.

Tiểu Xuân nhìn Vệ Thanh Phong không chớp mắt.

Bỗng nhiên, Vệ Thanh Phong như cảm nhận được điều gì, y nhìn về phía Tiểu Xuân.

Bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Xuân lui về sau một bước.

May mà Vệ Thanh Phong chỉ nhìn thoáng qua rồi dời ánh mắt đi, nếu không chắc Tiểu Xuân đã ngồi xổm trên đất rồi.

Mai Như đỡ sau lưng Tiểu Xuân.

“Muội thi được không đó?”

Tiểu Xuân: “Không thành vấn đề.”

Tiểu Xuân chỉnh trang lại một chút, rút kiếm lên rồi đi về phía trung tâm của viện. Mai Như theo sau nàng.

Thấy Vệ Thanh Phong ra ngoài, mọi người trong viện đều tập trung tinh thần đứng đợi.

Vệ Thanh Phong đứng trong viện, chậm rãi nói: “Nếu như các vị lấy Thiên bài rồi đến đây, vậy ta cũng không cần nói nhiều nữa. Năm nay...”

Tiểu Xuân trợn mắt nhìn y.

Mọi người trong viện đều nhìn Vệ Thanh Phong, nhưng không hề có ai nhìn đến mức mắt biến thành quả mận như nàng cả. (hình trái tim chẳng?)

Vệ Thanh Phong bị nàng nhìn đến mức phải dừng một chút, nói tiếp: “Năm nay, bài thi của Thiên bài chỉ có một vòng — So kiếm với ta.”

Người đàn ông đứng cạnh Tiểu Xuân nói: “So kiếm với huynh à?”

Vệ Thanh Phong: “Không.”

Người kia: “Chứ là gì?”

Vệ Thanh Phong: “Tỉ thí.”

Mọi người: “....”

Người kia không nhin được nữa, nói: “Nếu có thể thắng huynh, chúng ta còn vào Kiếm Các làm gì?!”

Mọi người phụ họa gật đầu.

Vệ Thanh Phong: “Không phải là thắng ta, chỉ cần cho ta xem thử khí phách và tư chất của các người thôi.”

Mọi người: “A.”

Vệ Thanh Phong: “Vậy, bắt đầu từ ai đây?”

Vẫn là người đàn ông đặt câu hỏi đứng ra.

“Ta đầu tiên cho.”

Vệ Thanh Phong gật đầu: “Được.”

Người kia: “Hãy cho ta xem binh khí của huynh, ta nghe nói “Đoạn Đào” là kiếm đứng đầu Kiếm Các, hôm nay ta có may mắn nhìn thấy, cũng không uống chuyển này.”

Vệ Thanh Phong: “Vậy huynh cũng nên nghe nói “Đoạn Đào” cũng không chỉ vì đầu kiếm mà ra khỏi vỏ.” Y vừa nói vừa rút từ bên hông ra một thanh kiếm.

Tiểu Xuân nhìn thanh kiếm kia, cảm thấy chả khác nào thanh kiếm mình dùng hai lượng bạc để mua.

Người đàn ông kia nhìn kiếm rồi nói: “Huynh xác định muốn dùng kiếm này? Thanh kiếm này e rằng một chiêu của ta cũng không chịu nổi.”

Vệ Thanh Phong không nói thêm gì, chỉ chậm rãi nói:

“Đến đây đi.”

27. Chương 28

“Đến đây đi.”

Giọng nói trầm thấp vừa dứt, người đàn ông kia cũng rút kiếm xông lên, Vệ Thanh Phong khẽ né người qua một bên, kiếm phong vụt sát qua bên người.

Kiếm của người đàn ông kia rất dài, chiêu thức cũng khá linh động, trong tay Vệ Thanh Phong tuy vẫn đang cầm kiếm nhưng vẫn dùng các chiêu thức phòng thủ là chính.

Hai người ra chiêu với tốc độ cực nhanh, Tiểu Xuân nhìn mà hoa cả mắt, không thể nhìn thấy rõ.

“Muội muội cảm thấy thế nào?”

“Hả?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn sang, thấy Mai Như đứng cạnh đang cười híp mắt nhìn nàng.

Tiểu Xuân ho khan hai tiếng: “A, cũng, cũng không tệ lắm.”

Mai Như liếc hai người bên kia, nói: “Đại sư huynh kia đúng là không lường được.”

Tiểu Xuân: “Hả?”

Mai Như: “Ý ta muốn nói đến thân thủ của y.”

Tiểu Xuân nhỏ giọng nói: “Tỷ xem hiểu à?”

Mai Như liếc nhìn nàng một cái: “Đùa à, dĩ nhiên là không hiểu rồi.”

Tiểu Xuân: “Vậy làm sao tỷ biết đại sư huynh khó lường?”

Mai Như nhìn Tiểu Xuân như đang nhìn kẻ ngốc: “Nhìn một lúc không phải sẽ thấy ngay sao?”

Tiểu Xuân kề sát gần Mai Như: “Tỷ nói cho ta biết tỷ thấy thế nào đi?”

Mai Như: “Ta dạy uội một cách đơn giản nhất.”

Tiểu Xuân: “Là gì?”

Mai Như: “Nhìn mặt.”

Tiểu Xuân: “....”

Mai Như: “Như muội ấy à.” Nàng đưa tay đặt lên cổ Tiểu Xuân, xoay cổ nàng quay về phía trận đấu, chỉ vào hai người bên kia nói: “Muội cứ nhìn mặt của hai người họ đi.”

Tiểu Xuân nheo mắt lại nhìn.

Mai Như: “Thấy cái gì rồi?”

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh thật tuần tú.”

Mai Như: “....”

“Khụ.” Tiểu Xuân vội sửa lại, “Ý ta là, trông dáng vẻ đại sư huynh dường như rất nhẹ nhàng.”

“Đúng vậy đó.” Mai Như đứng thẳng người, kết luận một câu: “Thông thả chính là lợi hại, luống cuống tay chân chính là chột dạ, cho nên nói, đi xem tỉ thí, chỉ cần nhìn mặt là được rồi.”

Tiểu Xuân xem, càng xem càng cảm thấy Mai Như nói có lý.

“Tỷ thật là lợi hại!”

Mai Như gẩy gẩy móng tay: “Đâu có đâu có.”

Một lúc sau, Vệ Thanh Phong dường như muốn thăm dò khả năng của đối phương, xoay người, co tay lại, ngay lập tức mũi kiếm đã chia thẳng vào cổ họng người đàn ông kia.

Vệ Thanh Phong bên này còn chưa nói gì, bên ngoài đã truyền đến tiếng hét lớn.

“Hay—!”

Mọi người: “....”

Người bị giật mình nhiều nhất là Mai Như, nàng vội bịt tai trợn mắt nhìn Tiểu Xuân.

“Ta nói này muội muội, định làm gì đấy?”

Lúc Tiểu Xuân kịp phản ứng, mọi người trong viện đều đang nhìn nàng, kể cả Vệ Thanh Phong.

Vệ Thanh Phong cũng hơi ngây người, y nhìn Tiểu Xuân, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Người khó chịu được nhất chắc là người đàn ông đang tỉ thí với Vệ Thanh Phong. Mọi người biết loại cảm giác này không, thua đã bất mãn lắm rồi, bị người ta dùng một chiêu để chế ngự lại càng khổ sở rồi, mà sau khi bị chế ngự lại còn bị người vây xem xung quanh khen hay.

Tiểu Xuân: “Ý ta là tỉ thí rất khá, ta, ta được lợi không nhỏ.”

Người đàn ông kia tái mặt.

Vệ Thanh Phong gật đầu với Tiểu Xuân, sau đó thu kiếm vào vỏ.

Sắc mặt người đàn ông kia hơi khó coi, nhưng cũng vẫn đáp lễ với Vệ Thanh Phong.

“Đại sư huynh của Kiếm Các, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Vệ Thanh Phong: “Huynh được chọn rồi.”

Người đàn ông kia: “Mặc dù không thể thắng huynh, nhưng được biết Kiếm Các—huynh nói gì cơ?”

Vệ Thanh Phong: “Xin hỏi đại danh của tráng sĩ?”

Người đàn ông kia sững sờ đáp: “Trần Bì*,”

(*trần bì: tên một vị thuốc đông y =)))

“....”

Nghe thấy thế. từ bên kia lại truyền đến âm thanh không đúng lúc.

“Ha ha ha!”

Lần này không phải là Tiểu Xuân, mà là Mai Như.

Ngay lập tức, toàn bộ mọi người trong viện đều chuyển mắt nhìn sang đây.

Tiểu Xuân vội kéo góc áo Mai Như.

“Tỷ nhỏ giọng thôi! Bị nghe thấy rồi.”

Mai Như cười đến không thở nổi: “Muội nghe thấy không, y tên là Trần Bì, ha ha ha.”

Sắc mặt của người tên là Trần Bì càng tái hơn.

Tiểu Xuân cũng muốn cười, nhưng thấy có đại sư huynh, cảm thấy mình vẫn nên nhịn một chút.

“Tỷ bình tĩnh một chút, đừng cười nữa.”

Dưới sự khuyên can của Tiểu Xuân, Mai Như rốt cuộc nhịn được cười.

Vệ Thanh Phong nói với Trần Bì: “Huynh tới tham gia cuộc thi là vì muốn gia nhập Kiếm Các à?”

Trần Bì: “Dĩ nhiên.”

Vệ Thanh Phong gật đầu: “Tốt, ba ngày sau, huynh hãy trở lại đây.”

Trần Bì: “???”

Vệ Thanh Phong: “Người tiếp theo.”

Về mặt Trần Bì đầy nghi ngờ, tất cả mọi người đều không hiểu, chỉ có Mai Như tỏ vẻ như chẳng có việc gì.

Tiểu Xuân: “Là sao nhỉ?”

Mai Như: “Thì là người nọ đã thông qua cuộc thi.”

Tiểu Xuân: “Nhưng, nhưng y có làm gì đâu. Nói chưa đến mấy câu, tĩ võ cũng thua, lại còn mang cái tên như thế, sao lại cho y đậu chứ.”

Mai Như: “Cái này phải hỏi đại sư huynh rồi.”

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh quả nhiên inh, cách làm khiến chúng ta không thể đoán được.”

Mai Như: “....”

Yên lặng một lúc, có một người đàn ông khác đứng dậy.

“Tại hạ là Tôn Tuấn, người Hoài Nam, vì hâm mộ võ nghệ của đại tông sư, nên mới chạy đến núi Bạc Mang tham gia cuộc thi của Kiếm Các.”

Tiểu Xuân và Mai Như đánh giá người này một phen, Tiểu Xuân nói: “Người này thoát nhìn không tệ lắm.”

Mai Như cũng gật đầu: “Dù sao cũng lợi hại hơn cái tên Trần Bì kia.”

Lần này cũng hết như lần trước, Vệ Thanh Phong để Tôn Tuấn ra chiêu trước, còn mình thì phòng thủ.

Khác với trước chính là, lần này, thời gian đấu vô cùng dài.

Lúc mới bắt đầu, mọi người còn cảm thấy gay cấn, càng về sau, khi nửa nén hương đã trôi qua, rồi một nén hương, cuộc tỉ thí vẫn không có ý muốn kết thúc, Tiểu Xuân xem một lúc cũng dần mất kiên nhẫn.

“Sao lâu quá vậy?”

Mai Như đã ngồi xuống, nàng gọi Tiểu Xuân: “Nào, ngồi xuống với tỹ tỹ nào.”

Tiểu Xuân quay đầu nhìn một chút, trong lòng cảm thấy mình ngồi xuống dường như không tốt lắm, có cảm giác như đang xem cuộc vui vậy. Thế nhưng vì không chịu nổi thời gian tỉ thí quá lâu, nàng đứng đến mức chân cũng tê rần, Tiểu Xuân len lén nhìn Vệ Thanh Phong, phát hiện y lại đang tỉ thí vô cùng chăm chú, nàng lặng lẽ đến ngồi cạnh Mai Như.

Mai Như đã sớm không còn để ý đến trận đấu trong viện, nàng đang nghiên cứu kiếm mà Tiểu Xuân mang đến.

“Muội muội, sao kiếm của muội ướt nhẹp kia.”

“Hả?”

Tiểu Xuân xoay người, phát hiện các nàng trùng hợp ngồi ngay trước kiếm Thái Âm, vài bọc kiếm đúng là đã ướt đầm rồi.

“À” Tiểu Xuân không biết phải giải thích thế nào “Kiếm của ta, hay chảy mồ hôi.”

Mai Như: “Kiếm hay chảy mồ hôi?”

Tiểu Xuân: “Đúng vậy.”

Mai Như: “Hừm, làm gì có kiếm nào chảy mồ hôi chứ, đừng nói nó là vật sống đó.”

Tiểu Xuân: “Có nói tỹ cũng không tin.”

Mai Như: “Hả?”

Tiểu Xuân: “Không có gì.”

Nàng đứng lên, nhét kiếm Thái Âm vào sâu trong bóng râm, vừa nhét vừa nói: “Nhìn một chút, sắp xong rồi.”

Mai Như nhìn tình cảnh này một cách kì quái.

“Sao muội là nói chuyện với thanh kiếm?”

Tiểu Xuân sững sốt: “Ta nói chuyện với nó á?”

Mai Như gật gật đầu.

Tiểu Xuân: “....”

Nàng cúi đầu nhìn thanh kiếm.

“Kì quái, sao ta không cảm giác được.”

Mai Như bĩu môi: “Muội thú vị thật.”

Tiểu Xuân hứ một tiếng, cắt kĩ kiếm, rồi mới xoay người ngồi xuống.

Rốt cuộc, qua hơn nửa canh giờ sau, Vệ Thanh Phong rốt cuộc cũng dừng lại. Y cắt kiếm xong, trầm ổn đứng trong viện, đối diện với y là Tôn Tuấn đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc chống kiếm.

Tôn Tuấn thở hổn hển thành tiếng.

“Sao, thế nào?”

Vệ Thanh Phong lắc đầu.

Tôn Tuấn: “....”

Y có hơi khó hiểu mở to mắt “Huynh nói ta không tốt à?”

Vệ Thanh Phong: “Học võ không có tốt hay không tốt, chỉ là có thích hợp hay không mà thôi.”

Mặt Tôn Tuấn đỏ bừng, cũng không biết là vì tức hay vì mệt.

“Vậy mà huynh còn tỉ thí với ta lâu như thế?!”

Vệ Thanh Phong: “Ta đang phán đoán.”

Tôn Tuấn: “Phán đoán gì mà hơn nửa canh giờ!?”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu. Trên mặt y vẫn là vẻ mặt bình thản, khiến người ta cảm thấy không giống như đang nói láo. Thật ra thì cho dù y nói dối, những người ở đây cũng không thể làm được gì.

Tôn Tuấn khẽ cắn răng, xoay người bỏ đi.

Tỉ thí hai trận liên tục, Vệ Thanh Phong lại không hề mệt mỏi chút nào, y ngược mắt, nhìn về phía những người còn lại.

“Người tiếp theo.”

“Ta!”

Tiểu Xuân hét lớn một tiếng, đứng lên.

Mai Như bên cạnh hét hò: “Trời ạ, muội muốn đi thì đi, sao phải lớn tiếng như vậy hả?”

Tiểu Xuân vỗ vỗ mặt, ình thêm can đảm, sau đó bước nhanh về phía Vệ Thanh Phong.

Mai Như ở sau lưng nàng kêu lên: “Này này, kiếm, à ừm, chưa lấy kiếm.”

“A.” Tiểu Xuân bừng tỉnh lại mới phát hiện Thái Âm bị mình bỏ quên ở đằng sau, vội chạy đến ôm kiếm chạy lại.

Nàng không hề cố sức, cầm thanh kiếm lên dưới ánh mắt của mọi người.

Cũng không thể trách người khác, Tiểu Xuân và thanh kiếm này thật sự quá không ăn khớp. Thanh kiếm này còn cao hơn cả vóc dáng của Tiểu Xuân, không chỉ vậy, thân kiếm còn vô cùng rộng, dường như có thể che hết cả người Tiểu Xuân.

Trong mắt người ngoài, đừng nói đến cầm, e rằng chỉ cần đề lên người Tiểu Xuân cũng đủ khiến nàng bất động — thế nhưng, trước mắt bọn họ, Tiểu Xuân lại dễ dàng rút thanh kiếm vừa dài vừa thô này lên.

Cho nên, ánh mắt mọi người đều thay đổi, bao gồm cả Vệ Thanh Phong.

Tiểu Xuân cầm kiếm đi vào trong viện, nàng ngửa đầu nhìn Vệ Thanh Phong, bật thốt lên một câu—

“Đại sư huynh!”

“....”

Mọi người thầm nghĩ, cô còn chưa được vào mà, kêu đại sư huynh gì chứ.

Vệ Thanh Phong cũng không hề để ý, y thậm chí còn cười với Tiểu Xuân.

Lòng Tiểu Xuân lập tức nhộn nhạo.

“Đại sư huynh.”

Vệ Thanh Phong: “Là muội à.”

Tiểu Xuân ngạc nhiên: “Huynh nhớ muội à?”

Vệ Thanh Phong: “Nhớ chứ, cô nương ở dưới chân núi.”

Tiểu Xuân nhếch miệng cười: “Đúng, muội ở dưới chân núi, sao huynh nhớ rõ vậy?”

Vệ Thanh Phong nhìn nàng, Tiểu Xuân và y bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy đôi mắt của Vệ Thanh Phong như bầu trời đêm của núi Bạc Mang, vừa chăm chú vừa sâu thẳm.

Vệ Thanh Phong nói: “Ta với cô nương đã từng gặp nhau, chắc cô nương không nhớ thôi.”

Trong lòng Tiểu Xuân đột nhiên bừng tỉnh, chẳng lẽ là cái lần nàng tranh giành miếng vải lau kiếm đó? Nàng thầm bĩu môi, lần đó quá mất mặt, cứ không nhận là tốt nhất.

“A có thể là muội quên mất. Còn nữa, đại sư huynh cứ gọi muội là Tiểu Xuân đi.”

Vệ Thanh Phong gật đầu, y nhìn Tiểu Xuân, lại nói: “Hôm nay muội tới đây là muốn vào Kiếm Các à?”

Tiểu Xuân: “Ừm!”

Vệ Thanh Phong: “Vì sao lại lấy Thiên bài?”

Tiểu Xuân: “....”

Tiểu Xuân tăng hắng, đứng thẳng lưng nói: “Ta có lòng tin!”

Vệ Thanh Phong: “....” Y dừng lại một chút, nói với Tiểu Xuân: “Cuộc thi của Thiên bài nghiêm khắc hơn nhiều, bây giờ muội ra lại phía trước núi, ta sẽ sắp xếp giúp muội được thi theo Địa bài.”

Tiểu Xuân khổ sở nói: “Huynh cũng cảm thấy muội không có khả năng à?”

Vệ Thanh Phong nhìn cô gái nhỏ mặt mũi ỉu xìu trước mắt, cười nhạt.

“Không cần tự hạ thấp mình, có khả năng hay không không phụ thuộc vào người khác. Ta bảo muội ra lại phía trước núi chỉ là muốn muội chọn một sự khởi đầu thích hợp.”

Tiểu Xuân cúi đầu: “Muội không muốn đi về đó.”

Vệ Thanh Phong: “Ta cũng thi Địa bài để vào Kiếm Các.”

Tiểu Xuân: “Hả?”

“Cho nên muội không cần lo lắng.” Vệ Thanh Phong giơ tay lên, vỗ nhẹ lên vai Tiểu Xuân, muốn an ủi nàng một chút, không ngờ y vừa chạm tay vào thì ngừng lại—

Tiểu Xuân: “?”

Vệ Thanh Phong nhíu mi: “Muội cảm thấy thế nào?”

Tiểu Xuân: “???”

Vệ Thanh Phong: “Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Tiểu Xuân không hiểu ra sao: “Sao? Khó chịu gì?”

Vệ Thanh Phong: “Thân thể của muội sao lạnh như vậy?”

Tiểu Xuân: “Hả?” Nàng giơ tay lên, mở lòng bàn tay ra, sờ sờ trán.

“Không có mà, đâu có lạnh.”

Vệ Thanh Phong càng nhíu chặt mày, lại vươn tay, đặt trên trán Tiểu Xuân thử. Tiểu Xuân không dám nhúc nhích tí nào.

Hồi lâu sau, Vệ Thanh Phong thả tay xuống.

“Khí lạnh này thật không bình thường.”

Tiểu Xuân cảm thấy như sắp phát điên.

“Chẳng, chẳng lẽ là trúng độc!? Trúng độc!? Ta trúng độc!?!?”

Vệ Thanh Phong yên lặng một chút, sau đó ngẩng đầu nói với mấy người trong viện: “Vệ mỗ đi một lúc sẽ trở lại, chớ vị chờ một chút.” Nói xong, Vệ Thanh Phong nói với Tiểu Xuân: “Muội đi theo ta.”

Tiểu Xuân chớp mắt mấy cái, đi theo sau Vệ Thanh Phong.

Vệ Thanh Phong đưa Tiểu Xuân đi ngang qua cổng vòm, Tiểu Xuân chưa từng đi qua nơi này, cảm thấy mới lạ nhìn quanh.

Bên ngoài Tàng Thư Các có rất nhiều cây, mọc cực kì um tùm.

Tiểu Xuân: “Mấy cây này phát triển tốt thật.”

Vệ Thanh Phong: “Chờ đến mùa thu nở hoa thì sẽ càng đẹp hơn.”

Tiểu Xuân: “Nở hoa vào mùa thu?”

“Ừm.” Vệ Thanh Phong vừa đi vừa nói “Loài cây này tên là Vân Đào, là cây của sư tôn, cứ đến cuối mùa thu sẽ nở hoa. Hoa nở to như bát uống nước, trắng như ánh trăng, hơn nữa hương hoa như thấm vào ruột gan, khắp Kiếm Các đều có thể ngửi thấy mùi thơm.

Tiểu Xuân: “Thật à? Muội chưa từng thấy loài cây này.”

Vệ Thanh Phong: “Trước khi đến Kiếm Các ta cũng chưa từng thấy loài cây này.”

Nói chuyện một lúc, Vệ Thanh Phong đã đưa Tiểu Xuân đến một gian phòng nhỏ.

Phòng này ở đằng sau Tàng Thư Các, gần sát một vách đá dựng đứng, có rất nhiều Vân Đào vây quanh.

Tiểu Xuân: “Đây là đâu?”

Vệ Thanh Phong: “Chỗ ở của ta.”

Tiểu Xuân: “!!!”

Vệ Thanh Phong đưa Tiểu Xuân vào phòng, trong phòng được sắp xếp rất đơn ian, chỉ có một cái giường gỗ, một cái bàn thấp, ngay cả băng ghế cũng không có.

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh, sao huynh lại ở đây?”

“Địa thế của Kiếm Các rất phức tạp, mỗi chỗ đều cách nhau rất xa, ta ở đây để luyện công.” Vệ Thanh Phong vừa nói, vừa lấy dưới giường ra một cái bao, đặt bao lên bàn nhỏ ra, bên trong có chứa rất nhiều chai chai lọ lọ. Tiểu Xuân tinh mắt nhìn thấy đây là các lọ thuốc mình đã bán cho Kiếm Các.

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh làm gì vậy?”

Vệ Thanh Phong: “Giúp muội thử xem có bị trúng độc không.”

Tiểu Xuân: “Muội thuận miệng nói thôi.”

Vệ Thanh Phong cúi đầu, loay hoay lấy ẩm sắc thuốc. Y dường như không thường dùng mấy thứ này, trông rất không thuần thực.

“Thuận miệng thì cũng có thể xảy ra mà.”

Tiểu Xuân đứng ở một bên nhìn Vệ Thanh Phong, bỗng nhiên cảm thấy thật không chân thật. Người thiếu niên kia thành danh, là Vệ Thanh Phong – đại đệ tử của lão tông sư mà cả võ lâm đều biết, giờ đây đang đứng trước mặt nàng, đang nghiêm nghiêm túc túc chọn thuốc.

Tiểu Xuân nhìn nhìn, tay hơi trơn, cầm kiếm cũng hơi khó khăn.

Mà cảm giác trơn trượt này, làm nàng chợt nhớ đến một chuyện.

“Đại sư huynh.”

Vệ Thanh Phong không ngẩng đầu lên: “Hả?”

Tiểu Xuân nhìn thẳng vào kiếm Thái Âm.

“Hình như muội biết là vì sao rồi.”

28. Chương 29

“Dường như muội biết là có chuyện gì rồi.”

Động tác trên tay Vệ Thanh Phong vẫn không ngừng.

“Hả?”

Tiểu Xuân đi đến trước mặt Vệ Thanh Phong, mở to mắt nhìn y, Vệ Thanh Phong vốn đang chọn thuốc, bị nàng nhìn như thế cũng ngừng tay.

“Sao vậy?”

Tiểu Xuân kích động không thôi, nàng cảm thấy mình phân tích không sai, là bởi vì kiếm Thái Âm, thân thể của nàng mới lạnh như thế. Nhưng ngay lúc nàng định nói ra lý do này, tên đầu to Lý Thanh kia lại bỗng nhiên xuất hiện trong đầu nàng.

Nếu như nói ra kiếm Thái Âm, có lẽ nàng sẽ phải kể tiếp nhiều chuyện hơn nữa.

Một cây kiếm bình thường không thể như vậy được, nếu nàng muốn đại sư huynh tin, nàng nhất định phải nói ra chuyện của Lý Thanh, thế nhưng...

Tiểu Xuân nuốt nước miếng, nói với Vệ Thanh Phong: “À.”

Vệ Thanh Phong: “À?”

Tiểu Xuân: “Không có gì.”

Vệ Thanh Phong: “Vừa rồi muội nói là đã biết chuyện gì rồi mà, rốt cuộc là vì sao?”

Tiểu Xuân cất giọng nói: “Vì căng thẳng.”

Vệ Thanh Phong: “Căng thẳng?”

Tiểu Xuân: “Đúng, muội căng thẳng nên lạnh cả người luôn.”

Vệ Thanh Phong nhìn Tiểu Xuân: “Vì sao phải căng thẳng?”

Tiểu Xuân bị Vệ Thanh Phong nhìn đến chân mềm nhũn.

“Thì căng thẳng thôi.”

Vệ Thanh Phong khẽ cười một tiếng, nói: “Dù thế nào đi nữa, bây giờ muội cũng không thể tham gia cuộc thi này nữa.”

Mặt Tiểu Xuân lập tức xù xuống.

“Vì sao không thể chứ, muội cũng đâu có cảm giác gì đâu?”

Vệ Thanh Phong: “Nghe lời.”

Y chỉ nói một câu, Tiểu Xuân đã lập tức trở nên ngoan hiền.

“Nhưng muội thật sự rất muốn vào Kiếm Các mà.”

Vệ Thanh Phong: “Năm nào cũng có cuộc thi cả.”

Tiểu Xuân: “Muội còn cố sức học một bộ kiếm pháp đó.”

“Ồ?” Vệ Thanh Phong nhìn nhìn Tiểu Xuân nói: “Muội học một bộ kiếm pháp à?”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Ừm.”

Vệ Thanh Phong: “Học ở đâu?”

Tiểu Xuân ngẹn.

Chẳng lẽ nàng lại nói là học từ Hạ Hàm Chi à.

“Muội, muội học từ một đại hiệp.”

Vệ Thanh Phong: “Muội thích kiếm như vậy à?”

Tiểu Xuân: “Thích! Đại sư huynh, muội cho huynh xem kiếm của muội nhé!”

Vệ Thanh Phong vốn đã cảm thấy thời gian hơi trễ rồi, nhưng nhìn thấy ánh mắt hưng phấn của Tiểu Xuân, vẫn gật đầu.

“Được, đợi sau khi ta xem kiếm của muội xong, muội phải về nhà nghỉ ngơi đó.”

Tiểu Xuân cứ như không hề nghe thấy nửa câu sau, nàng cầm kiếm Thái Âm vào phòng. Mặc dù kiếm bị cái bao che khuất, nhưng Vệ Thanh Phong vẫn bị thanh kiếm bản to này hấp dẫn.

“Kiếm này, cũng không nhỏ nhỉ.”

Tiểu Xuân: “Đừng nhìn nó lớn như thế, thật ra thì rất nhẹ, ngay cả muội cũng có thể cầm lên.”

Ánh mắt Vệ Thanh Phong vẫn đang đặt trên thân kiếm, không biết có nghe lời Tiểu Xuân nói hay không.

“Muội mở ra cho huynh xem một chút.”

Tiểu Xuân mở mấy vòng vải quần ra, vải ướt nhẹp, nhưng đã tốt hơn lúc giữa trưa rất nhiều.

Khi vải bọc được mở ra hoàn toàn, một thanh kiếm bản to đen nhánh mang phong cách cổ xưa lập tức hiện ra trước mắt.

Ánh mắt Vệ Thanh Phong nhìn thanh kiếm dần trở nên không tầm thường.

Y nheo đôi mắt đen nhánh, không nói lời nào nhìn thanh kiếm này.

Chẳng biết vì sao, trong khoảnh khắc vải bọc kiếm được mở ra, Tiểu Xuân bỗng nhiên cũng nói không thành lời. Kiếm đối diện người, người cũng đối diện kiếm, kiếm không nhúc nhích, người cũng chẳng lên tiếng. Thế nhưng, Tiểu Xuân vẫn cứ chắc chắn rằng, Thái Âm và Vệ Thanh Phong đang trò chuyện cùng nhau.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, Tiểu Xuân thậm chí có thể nghe thấy âm thanh từ vách đá sâu vạn trượng vọng lên, cũng như nghe thấy tiếng vù vù phát ra từ thân kiếm Thái Âm. Âm thanh kia vô cùng nặng nề, như đáp trả vạn trượng của thế gian, lạnh lùng đến khó tả.

Không biết đã qua bao lâu, Vệ Thanh Phong cuối cùng cũng mở miệng.

“Kiếm này, từ đâu muội có?”

Tiểu Xuân đã sớm nghĩ kĩ câu trả lời đối với câu hỏi này của mọi người.

“Nhặt được!”

Vệ Thanh Phong: “....”

Tiểu Xuân bắt đầu luôn mồm bịa chuyện: “Có một hôm muối đi vào trong sơn cốc hái thuốc, phát hiện một cái thác nước, kiếm này đang ở cạnh thác nước đó.” Nàng vừa nói vừa thăm nhủ, ta đây cũng không tính là đang lừa đại sư huynh, tên to con kia vốn cũng có liên quan đến thuốc và thác nước mà.

Vệ Thanh Phong dường như không hề nghi ngờ.

“Ban này muối nói kiếm này rất nhẹ.”

Tiểu Xuân: “Ừm!”

Vệ Thanh Phong; “Có thể cho ta mượn xem thử không?”

Tiểu Xuân: “Dĩ nhiên.”

“Đa tạ.”

Vệ Thanh Phong đi đến, tay cầm lấy chuôi kiếm, ngón tay y thon dài, khớp xương có lực lộ rõ. Khoảnh khắc khi y nắm lấy chuôi kiếm, y dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt dần trở nên nặng nề sâu thẳm.

Tay y cầm lấy chuôi kiếm một lúc lâu, nhưng lại không có ý định nhấc lên, Tiểu Xuân cảm thấy hơi kì quái, liền hỏi: “Đại sư huynh, sao huynh không cầm lên?”

Vệ Thanh Phong đưa mắt, bốn mắt nhìn nhau với Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân: “?”

Vệ Thanh Phong nhìn nàng, lại như không nhìn nàng.

Hồi lâu sau, Vệ Thanh Phong rút cuộc có phản ứng, y thả lỏng tay ra.

“Muối....”

Tiểu Xuân: “?”

Vệ Thanh Phong dừng một chút, lại nói: “Ta uội một cơ hội.”

Tiểu Xuân: “Cơ hội? Cơ hội gì? Chẳng lẽ là—”

Vệ Thanh Phong gật đầu, nói: “Không sai, uội một cơ hội dự thi. Muội dùng thanh kiếm này, biểu diễn lại bộ kiếm pháp muối đã học một lần.”

Tiểu Xuân thấy mình có cơ hội, lập tức nhảy dựng lên: “Được được được, muối lập tức biểu diễn lại cho huynh xem.”

Nàng đến bên cạnh bàn, một tay nắm chuôi kiếm, thoải mái rút lên.

Vệ Thanh Phong lẳng lặng nhìn.

Tiểu Xuân cầm kiếm, nói với Vệ Thanh Phong: “Muội biểu diễn ở đâu đây?”

Vệ Thanh Phong ra khỏi phòng: “Đi theo ta.”

Tiểu Xuân đi theo sau lưng y, ra khỏi phòng, sau phòng là một viện nhỏ, bên ngoài nữa là vách đá, Tiểu Xuân đứng trong viện, nhìn ra xa. Núi Bạc Mang vô cùng yên tĩnh, Vân Đóa trắng như tuyết hơi phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, khiến lòng người như rộng mở.

Vệ Thanh Phong đứng trong viện, nói với Tiểu Xuân: “Qua đây đi.”

Tiểu Xuân cầm kiếm, hít thật sâu. Ngoài dự đoán của nàng, có lẽ bởi vì tùy địa điểm, lúc này Tiểu Xuân lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Gió nổi lên, Tiểu Xuân tạo thế múa kiếm.

Thật ra thì, nàng cũng không hề học qua Xuân Thành kiếm pháp. Đêm hôm đó, nàng chỉ nhìn Hạ hàm Chi múa kiếm một lần, nàng thậm chí cũng không hoàn toàn nhớ kĩ. Thế nhưng bây giờ, ở tận đáy lòng của Tiểu Xuân, đang có một âm thanh nói với nàng — mi nhất định có thể múa được bộ kiếm pháp kia.

Khi vung kiếm lên, Tiểu Xuân trở nên mờ mịt. Trong đầu nàng trống rỗng, động tác cũng không hiểu ra sao cả, trong lòng nàng vô cùng yên ổn, cứ như nàng biết mình có thể múa được bộ kiếm pháp đó. Thay vì nói là người múa kiếm, không bằng nói là kiếm đang hướng dẫn người.

Lúc Thái Âm chém vào khoảng không, trời đất như yên tĩnh. Mấy tầng mây vàng bên ngoài vách đá chậm rãi tối sầm lại, thay vào đó, những đám mây màu xanh đen kéo đến, lạnh lẽo ngập tràn, nhưng đó không phải là sắc trời khi mờ tối, mà là cả bầu trời đều bị bao phủ bởi thứ ánh sáng xanh đó, đơn giản mà nặng nề, vừa cổ xưa vừa thần bí.

Trong viện phía sau núi cách phòng nhỏ không xa, rất nhiều người cảm nhận được luồng khí lạnh kia. Mai Như ngừng đầu nhìn trời, cả bầu trời đều đã bị che kín.

“Ồ, sao vậy, đột nhiên thời tiết thay đổi?”

Mà bên này, Vệ Thanh Phong lặng lẽ nhìn Tiểu Xuân múa kiếm, ánh mắt của y lại càng đen tối hơn cả sắc trời. Chuôi kiếm bản to kia, từ từ biến thành một luồng kiếm khí lạnh băng trong mắt y, mà cô gái nhỏ đang cẩn thận cầm lấy nó kia, cũng đã múa xong bộ kiếm pháp.

Hồi lâu sau, Tiểu Xuân thu kiếm, đứng trong viện không nói câu nào.

Thật kì quái.

Ngay cả chính nàng cũng cảm thấy kì quái.

Sao nàng có thể múa ra bộ kiếm pháp kia mà không hề sai sót chút nào, lúc nào nói chuyện múa kiếm pháp với Vệ Thanh Phong, nàng còn nghĩ xem như là không còn gì để mất, cố gắng khoa tay múa chân một lúc, thế nhưng...

Tiểu Xuân còn chưa kịp nhìn xem phản ứng của Vệ Thanh Phong, nàng giơ tay lên, đưa kiếm Thái Âm ra trước mắt.

Thân kiếm màu đen huyền, lạnh như băng, còn có dính mấy giọt nước, giống như mồ hôi đang chảy.

“Mi.”

Tiểu Xuân định mở miệng nói cái gì đó với Thái Âm, nhưng vừa há mồm lại cảm thấy đầu choáng váng, trước mắt tối sầm, ngã xuống.

“Tiểu Xuân!” Vệ Thanh Phong nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng. Y thử kiểm tra mạch nàng.

“Có lẽ là do mệt quá thôi.”

Kiểm rơi xuống đất, Vệ Thanh Phong ôm lấy Tiểu Xuân, đưa nàng vào phòng, đặt lên giường.

Lúc ra khỏi phòng, kiếm đã biến mất.

Nhưng trong viện lại xuất hiện thêm một người.

Người nọ có dáng vẻ vô cùng cao lớn, khôi ngô cường tráng, quần áo rách tung tóe, mắt dường như có bệnh, quần rất nhiều lớp vải, trên chân hần thậm chí còn không mang giày.

Thế nhưng, mặc dù hần ăn mặc rách nát, nhưng lại không hề khiến người ta có cảm giác nghèo khó. Có lẽ là do gương mặt kiên nghị lạnh như băng kia, khiến người ta phải sinh lòng kính sợ.

Vệ Thanh Phong yên lặng một lúc, sau đó mở miệng nói:

“Huynh là thanh kiếm ban nãy.”

Thái Âm, hay phải nói là Lý Thanh, đang đứng giữa sân, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Vệ Thanh Phong: “Huynh biết, huynh là gì không?”

Lý Thanh không nói gì.

Vệ Thanh Phong: “Hay là nói, huynh có biết, số mệnh của huynh là gì không?”

Lý Thanh vẫn không nói gì, nhưng hần đưa tay lên, từ trong ngực lấy ra một vật, đưa ra.

Vệ Thanh Phong nhìn một cái, là một miếng Thiên bài.

Vệ Thanh Phong: “....”

“Huynh đưa ta cái này, có ý gì?”

Đến lúc này, Lý Thanh rốt cuộc nói chuyện.

“Ta cũng muốn thi.”

Vệ Thanh Phong cau mày: “Gì cơ?”

Lý Thanh động dậy, hơi do dự nói: “Ta, ta có cái này, ta cũng muốn dự thi.”

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Thanh Phong cảm thấy hoang mang.

“Ý của huynh là, huynh muốn tham gia cuộc thi này à?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Vệ Thanh Phong: “...”

“Huynh muốn gia nhập Kiếm Các?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Vệ Thanh Phong: “....”

“Này” Vệ Thanh Phong sắp xếp lại suy nghĩ, nói với Lý Thanh “Vì sao huynh muốn vào Kiếm Các?”

Lý Thanh dừng một chút, tựa hồ không biết nói thế nào.

Vệ Thanh Phong nhìn hần, lại nói: “Sắc mặt của huynh không tốt, có phải đau ở đâu không?”

Lý Thanh lúc này quả thật là đang cố chịu đựng, mặc dù sắc trời đã tối dần, nhưng đối với Lý Thanh vẫn là rất khó chịu. Người hần ướt đầm, trên mặt cũng có mồ hôi.

“Ừng ục.”

Vệ Thanh Phong thở dài “Thôi, huynh vào phòng trước đi.”

Lý Thanh đi về phía trước một bước, Vệ Thanh Phong đi đến, đưa tay nắm lấy mu bàn tay Lý Thanh, dẫn Lý Thanh vào phòng.

Lý Thanh vừa vào trong lại bắt đầu sờ khắp nơi.

Vệ Thanh Phong: “...”

Y nhìn Tiểu Xuân đang nằm bên kia: “Huynh tìm Tiểu Xuân à?”

Lý Thanh: “Ừng ục!”

Vệ Thanh Phong kéo hần đến bên giường; “Ồ đây này.”

Lý Thanh vừa sờ đến góc áo của Tiểu Xuân, lập tức bất động, hần ngồi cạnh giường, cảm gác lên mặt giường, yên lặng ngáy ngẩn.

Vệ Thanh Phong nhìn hai người, nói: “Nàng không sao, không cần lo.”

“Ừng ục.” Lý Thanh nhu hòa kêu mấy tiếng, tỏ vẻ mình biết nàng không sao.

Vệ Thanh Phong: “Ta ra ngoài trước, ở đằng sau phòng có nước và thức ăn, nếu Tiểu Xuân tỉnh, huynh đi làm cho nàng ăn một chút.”

Lý Thanh: “Đa tạ.”

Vệ Thanh Phong không nói gì nữa, xoay người ra khỏi phòng.

Cửa phòng đóng kín, Vệ Thanh Phong đứng trong viện trống, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tầng mây vẫn là màu xanh đen, gió núi vẫn lạnh lẽo. Gió thổi bay vạt áo của Vệ Thanh Phong, bay vù vù. Y giơ tay lên, trên bàn tay đường vân rõ ràng, vì luyện kiếm mà có một vết chai.

Là thật.

Hóa ra truyền thuyết là thật.

Vệ Thanh Phong mở mắt ra, nhìn mấy đám mây đằng xa.

“Sư phụ, truyền thuyết của núi Bạc Mang là có thật.” Giọng nói trầm thấp của y, như đang nói với đám mây kia, lại như đang nói với chính mình.

“Liệt Dương yểm, Thái Âm xuất, Bạc Mang dâng quý, vạn kiếm quy tông.”

29. Chương 30

Tiểu Xuân chỉ ngất một lúc rồi tỉnh.

Lúc nàng mở mắt, vừa quay đầu đã nhìn thấy cái đầu to tóc tai rối bời của Lý Thanh.

Tiểu Xuân: “...”

Nàng nhích người ngồi dậy.

“To con? Sao huynh lại ở đây?”

Lý Thanh phát hiện Tiểu Xuân đã tỉnh, lập tức kê đầu tới.

Tiểu Xuân: “Sao huynh lại tìm được nơi này? A, còn nữa, sáng nay huynh đã đi đâu hả? Ta đã tìm huynh lâu lắm.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “...”

Bất kể Tiểu Xuân có hỏi thế nào, Lý Thanh vẫn không chịu nói lời nào, ngồi ở bên giường, cứ ùng ục tới ùng ục lui.

“Hừ.” Cuối cùng Tiểu Xuân cũng lười hỏi, nàng cười một tiếng, phát phát tay với Lý Thanh: “Nào, to con, đến đây.”

Lý Thanh đưa đầu qua.

Tiểu Xuân đưa tay xoa xoa đầu Lý Thanh.

“Mới không gặp huynh một lúc mà cứ cảm giác như đã lâu lắm rồi ấy.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Đúng rồi, huynh làm cho ta thanh kiếm này, đúng là rất thần kỳ đó!”

Lý Thanh hơi vui vẻ.

Tiểu Xuân lại nói tiếp: “Chỉ là hơi xấu xí một chút.”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân: “Nhưng cũng không cần gấp, kiếm chỉ cần dùng tốt là được, hình dáng như thế nào không quan trọng.”

Lý Thanh gật đầu đồng ý.

Tiểu Xuân ngồi trên giường một lúc, nhìn xung quanh, rồi nói: “Ủa? Lúc huynh đến có gặp đại sư huynh không?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Nói tiếng người.”

Lý Thanh: “Có gặp.”

Tiểu Xuân: “Huynh ấy đâu, ban nãy huynh ấy bảo ta múa kiếm một lần, sau đó ta không còn nhớ gì nữa.”

Lý Thanh: “Y, y đi rồi.”

“Đi?” Tiểu Xuân xuống giường, Lý Thanh kéo ống tay áo của nàng, cũng đứng lên theo.

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh sao lại đi, còn ta có thông qua cuộc thi hay không?”

Lý Thanh nhớ đến điều gì, nói với Tiểu Xuân: “Ở đằng sau, ở đằng sau có thức ăn.”

Tiểu Xuân: “Thức ăn? Sao huynh biết?”

Lý Thanh: “Y nói.”

Tiểu Xuân kéo Lý Thanh đi ra sau phòng, bên cạnh bồn nước tìm được một túi bánh bao khô khốc cứng ngắc.

Về mặt Tiểu Xuân ghét bỏ: “Chắc, đại sư huynh ăn uống cũng quá keo kiệt rồi.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân cầm một cái lên, bánh này mặc dù cứng, nhưng rất sạch sẽ, cũng còn chút vị gạo.

“Huynh nói xem ta có nên ăn không?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Bỏ đi, cứ ăn vậy.”

Lý Thanh đồng ý gật đầu.

“Đúng rồi!” Tiểu Xuân chợt nhớ đến một chuyện “Huynh đến đây có vội lắm không?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Nói chuyện, nói chuyện đi.”

Lý Thanh: “Không.”

Tiểu Xuân đánh một cái vào đầu Lý Thanh, lớn tiếng nói: “Huynh dám không nói à?!”

Lý Thanh co cổ, do dự nói: “Ý là không hề vội.”

Tiểu Xuân: “À.”

Tiểu Xuân cầm một cái bánh bao: “To con, bệnh sợ ánh sáng của huynh có đỡ hơn chưa?”

Lý Thanh nghĩ một lúc, lắc đầu.

Tiểu Xuân cắn một miếng bánh, lại nói: “Vậy sao lần này huynh nhịn được lâu như vậy?”

Lý Thanh: “Ta....”

Lý Thanh bên này nghĩ cả nửa ngày cũng không biết trả lời thế nào, Tiểu Xuân bên kia đã ăn hết cả cái bánh cứng ngắc mà cũng không biết.

“Thôi bỏ đi, dù sao huynh cũng không biết.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân ngồi trong sân nhìn một lúc, cuối cùng mắt lại dời về phía Lý Thanh, như có điều suy nghĩ.

Tiểu Xuân kéo tay Lý Thanh, nói: “Nào, to con, chúng ta qua bên chỗ vách núi bên kia ngồi.”

Lý Thanh bị Tiểu Xuân kéo, ngoan ngoãn đi qua chỗ vách núi, Tiểu Xuân ngồi xuống trước.

“Huynh đợi đã, đúng rồi, là ở đây, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

Lý Thanh cũng ngồi xuống, Tiểu Xuân đứng đưa chân, thoải mái ăn bánh bao.

“Ta nói này to con, huynh có biết trước mặt chúng ta là gì không?”

Lý Thanh cũng ngồi bên vách núi, chân dài thòng xuống, cúi đầu ngẩn người.

Tiểu Xuân nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy gió thổi tóc của Lý Thanh, lộ ra cái trán khỏe mạnh của hắn.

Tiểu Xuân khẽ nói: “Trước mặt chúng ta là mây đó.”

Lý Thanh khẽ ừm ục một tiếng.

Tiểu Xuân cười nhạt một tiếng, nói: “Chúng ta đang ngồi ở trên cao. Huynh ngồi một lúc có phải cảm thấy như mình đang ngồi trên mây không?”

Lý Thanh: “Ừm ục.”

Tiểu Xuân để bánh bao xuống, kéo tay Lý Thanh.

Ngón tay Lý Thanh hơi giật giật, nhưng không có rút lại.

Tiểu Xuân: “Huynh trò chuyện với ta đi.”

Lý Thanh nghiêng đầu: “Ừm ục.”

Tiểu Xuân: “Ý ta là, nói chuyện thật sự cơ.”

Lý Thanh sờ sờ mặt đất.

Tiểu Xuân nhìn sang.

“Kiếm của ta đâu mất rồi.”

Đầu ngón tay Lý Thanh ngừng lại.

Tiểu Xuân nghiêng đầu sang, nhìn Lý Thanh.

“To con, huynh nói xem ta có khờ không?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Vậy vì sao huynh cảm thấy, ta sẽ không thể đoán được.”

Đầu ngón tay Lý Thanh cứng đờ.

Tiểu Xuân: “Vậy, ta cho huynh một cơ hội, huynh tự nói.”

Lý Thanh: “Nói, nói gì?”

Tay Tiểu Xuân vỗ một cái thật mạnh lên đất.

Lý Thanh sợ đến mức khẽ run rẩy.

Tiểu Xuân: “Huynh! Lại còn kiếm nữa! Nói hay không!?”

Lý Thanh hoảng sợ dịch ra xa.

Tiểu Xuân lập tức nhích theo, dùng một tay kéo hắn lại gần.

“Muốn chạy?!”

Lý Thanh: “Ừm ục!”

Tiểu Xuân: “Ta nói, cho huynh một cơ hội, một lần này thôi, nói hay không?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Tốt, không nói cũng được, nhưng sau này ta không để ý đến huynh nữa.”

Lý Thanh dùng tay kéo lấy cổ tay Tiểu Xuân, vai chùn xuống.

Tiểu Xuân: “Huynh nói hay không nói?”

Lý Thanh há hốc mồm: “Ta...”

Tiểu Xuân không nói tiếng nào.

Tóc Lý Thanh bị gió thổi bay ngổn ngang, bay tới bay lui, vô cùng buồn cười, nhưng Tiểu Xuân cố nén không lên tiếng.

Lý Thanh vẫn không nghe thấy Tiểu Xuân lên tiếng, hơi căng thẳng.

“Ta, Thái, Thái Âm, kiếm khí.”

Tiểu Xuân: “?”

Lý Thanh: “Là kiếm khí.”

Tiểu Xuân: “?”

Lý Thanh ngập ngừng nói cả buổi trời, lúc Tiểu Xuân sắp không kiên nhẫn được nữa, hần rút cuộc cũng nói xong.

“Ta là kiếm khí Thái Âm.”

Tiểu Xuân: “?????”

Lý Thanh nói xong, trong lòng rất nhẹ nhõm, cảm thấy Tiểu Xuân phải nên lên tiếng rồi. Nhưng đợi trái đợi phải, đợi cả buổi trời, Tiểu Xuân vẫn không nói tiếng nói.

Hần kéo góc áo của Tiểu Xuân; “Ta nói xong rồi.”

“Tới phiên cô nói.”

“Tới phiên cô nói đó.”

“Ừng ục?”

“Ừng ục ục?”

“Ừng ục ùng ục ùng ục.”

Tiểu Xuân vẫn không lên tiếng, Lý Thanh cảm thấy hơi tủi thân, giọng nói cũng trở nên hơi rầu rĩ.

Không biết qua bao lâu, khi baàu trời trên núi đã dần biến thành màu đen, Tiểu Xuân mới bắt đầu nói câu nói đầu tiên.

“Cho nên...”

Lý Thanh lập tức ngồi thẳng dậy: “Ừng ục?”

Tiểu Xuân: “Cho nên, ban nãy, không phải là do huynh lấy trộm kiếm của ta?”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân: “Huynh không phải trộm nó, mà chính bản thân huynh chính là thanh kiếm kia, không không, thanh kiếm kia chính là do huynh biến thành?!”

Lý Thanh; “Ừng ục.”

Tiểu Xuân hét lớn một tiếng: “Đừng có kêu ùng ục nữa!!”

Lý Thanh: “!”

Tiểu Xuân: “Có phải không hả?”

Lần này Lý Thanh trả lời rất lưu loát.

“Phải.”

Tiểu Xuân: “...”

Lại qua một lúc, Tiểu Xuân đột nhiên từ vách núi nhảy dựng lên, ngón tay run run chỉ vào Lý Thanh.

“Nói cách khác, hôm nay thứ mà ta công cả ngày chính là huynh!?”

Lý Thanh thoải mái kêu ừng ực một tiếng.

Tiểu Xuân: “...”

Tốt lắm, vậy là đã có thể giải thích tất cả. Tiểu Xuân thầm nghĩ, hèn gì sáng nay thấy kiếm thì không thấy Lý Thanh, khó trách dưới ánh mặt trời kiếm sẽ chảy mồ hôi, cũng khó trách thanh kiếm này lại khổng lồ như thế.

“Được lắm, huynh nằm trên người ta cả ngày như thế, đúng là rất được!”

Lý Thanh: “Ừng ực.”

“Hừ.” Tiểu Xuân trề môi “Nhìn cái dáng vẻ tiểu nhân đắc chí này của huynh xem, ta lười nói chuyện với huynh.”

Lý Thanh: “Ừng ực.”

Tiểu Xuân lại ngồi xuống.

“Chỉ là, không ngờ huynh lại có thể hóa thành một thanh kiếm, đúng là lợi hại.”

Lý Thanh dừng một chút rồi nói: “Không.”

“Hả?” Tiểu Xuân nói “Không? Không cái gì cơ?”

Lý Thanh cúi thấp đầu, khẽ nói: “Không phải là biến thành kiếm.”

Tiểu Xuân: “Thứ đó không phải kiếm? Không đúng, mặc dù nó trông hơi lớn, hơi xấu xí chút, nhưng rõ ràng là kiếm mà.”

Lý Thanh: “...”

“A.” Tiểu Xuân kịp phản ứng, sửa lại: “Cũng không phải là xấu lắm.”

Đầu Lý Thanh càng cúi thấp.

Tiểu Xuân: “Vì sao lại nói không phải biến thành kiếm?”

Lý Thanh lại càng khom người, mơ hồ cả buổi trời cũng không nói xong. Tiểu Xuân không muốn đợi nữa, nói: “Quên đi quên đi, đừng nói.”

Lý Thanh bỗng nhiên nghĩ ra điều gì.

“Là kiếm biến thành người.”

Tiểu Xuân: “?”

Lý Thanh: “Không phải là người biến thành kiếm, mà là kiếm biến thành người.”

Tiểu Xuân hoang mang.

“Huynh nói cái gì?”

Lý Thanh nói lại lần nữa.

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc nói: “Ý của huynh là, huynh không biến thành kiếm, mà bản thân huynh chính là kiếm, còn cái tên ngọc hiện tại, cái tên to con này chính là do kiếm biến ra?”

Lý Thanh gật gật đầu.

Tiểu Xuân đứng lên, lui về sau hai bước, nhìn Lý Thanh từ trên xuống dưới.

“Chao ôi, hóa ra huynh là kiếm thành tinh.”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân: “Trước đây đã đoán sai rồi, thật đáng tiếc.”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân: “Ta đã nghe nói đến cá tinh, xà tinh, hồ ly tinh, nhưng kiếm tinh đúng là mới nghe lần đầu.”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân: “Hóa ra huynh là yêu.”

Lý Thanh rất cuộc cũng nói: “Ta không phải yêu quái.”

“Hả?” Tiểu Xuân khẽ nhướn mày nói “Không phải yêu quái gì chứ, huynh đã nói mình là do kiếm biến thành, không phải yêu quái gì chứ là gì?”

Lý Thanh: “Ta là...”

“Là gì?” Tiểu Xuân khoanh tay nói “Không sao, kiếm tinh thì vẫn là tinh, không hề thua kém so với các loại khác.”

Lý Thanh: “Ta không phải.”

“Không phải gì?” Tiểu Xuân nhàn nhã nói “Hôm nay cũng coi như có thu hoạch, ít nhất đã giúp huynh tìm được bản chất thật của mình rồi.”

Lý Thanh hít một hơi.

“Ta là kiếm khí Thái Âm.”

Tiểu Xuân ngáp một cái: “Là thứ gì cơ?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Ban nãy nghe không rõ, huynh là cái gì, nói lại lần nữa xem.”

Lý Thanh bò dậy, ngồi xổm không nói.

Tiểu Xuân: “Lại cáu kỉnh rồi, thật là.”

Nàng đi đến, sờ sờ cái đầu to của Lý Thanh.

Lý Thanh vùi đầu trong đầu gối, không thèm lên tiếng.

Tiểu Xuân ngồi bên cạnh hắn.

“Thái Âm kiếm khí là cái gì?”

Lý Thanh ngẩng đầu.

Tiểu Xuân đập hấn một cái, nói: “Huynh tưởng ta không nghe được thật hả?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Nói xem, Thái Âm kiếm khí là cái gì, ông lão có nói cho ta biết, thanh kiếm..., à không, phải nói là huynh, tên là Thái Âm, rốt cuộc là sao?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “....”

Nàng ho khan một tiếng, nói: “Đừng như vậy, nói chuyện đi.”

Lý Thanh: “Thái Âm kiếm khí...”

Tiểu Xuân: “Kiếm khí? Kiếm khí và kiếm khác nhau chỗ nào?”

Lý Thanh: “Không biết.”

Tiểu Xuân: “....”

Về mặt Lý Thanh cũng hơi hoang mang.

Tiểu Xuân cau mày: “Huynh không biết thật à?”

Lý Thanh gật gật đầu.

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh tới tới lui lui cả buổi trời, cuối cùng thở dài nói: “Aizz, có là một thanh kiếm, thì cũng là một thanh kiếm ngốc.”

Lý Thanh cúi đầu.

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân sờ sờ đầu Lý Thanh, tỏ vẻ an ủi.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi thôi.”

Lý Thanh ngẩng đầu “Đi?”

Tiểu Xuân vỗ vỗ quần áo, nói: “Đúng vậy, huynh bị phơi nắng đến ngốc rồi, chuyện gì cũng không nhớ nữa? Tối nay chúng ta còn phải vào trấn mà, chúng ta đi tìm Linh Nhi trước, bảo nàng ấy dẫn đường.”

Lý Thanh nhớ đến Vệ Thanh Phong, do dự nói: “Y, y nói....”

Tiểu Xuân: “Ai?”

Lý Thanh: “Người kia.”

Tiểu Xuân: “Người kia?” Nàng suy nghĩ một lúc, nói: “Ý huynh là đại sư huynh? Aizz, đừng nhắc đại sư huynh nữa, lại nhớ đến nỗi đau của ta.” Tiểu Xuân thở dài nói: “Năm nay chắc không thể vào Kiếm Các rồi, năm sau chúng ta thi lại.”

Lý Thanh nghe thấy thế, cũng đứng lên.

Đội Tiểu Xuân chỉnh sửa lại quần áo xong, Lý Thanh bỗng nghiêng đầu, tai hướng về đằng xa.

Tiểu Xuân: “Được rồi, chúng ta đi thôi, nếu không sẽ không kịp.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Hả? Đi thôi.”

Lý Thanh: “Đến, đến rồi.”

“Cái gì đến?”

Lúc Tiểu Xuân đang nghi ngờ, một bóng người trầm ổn bước tới, Tiểu Xuân hít một hơi, đột nhiên đứng đờ tại chỗ.

Lúc Vệ Thanh Phong trở lại trong viện, thấy Tiểu Xuân và Lý Thanh đều đang đứng đó, y đưa mắt về phía Tiểu Xuân, nói: “Muội tỉnh rồi.”

Tiểu Xuân dờ dẩn gật đầu: “Bái kiến đại sư huynh.”

Vệ Thanh Phong: “Cảm thấy thế nào?”

Tiểu Xuân: “Đỡ rồi, phiền đại sư huynh rồi.”

Vệ Thanh Phong: “Không sao là được rồi.”

Tiểu Xuân chớp mắt: “Đa tạ đại sư huynh.”

Vệ Thanh Phong: “....”

Vệ Thanh Phong bị Tiểu Xuân nói thế thì khẽ cười, nói: “Muội không cần căng thẳng như thế.”

Tiểu Xuân: “Khụ, ta không căng thẳng.”

Vệ Thanh Phong nhìn Lý Thanh bên cạnh, trong tay Lý Thanh nắm chặt một vật, Vệ Thanh Phong biết đó là Thiên bài.

Tiểu Xuân thấy Vệ Thanh Phong nhìn chăm chăm Lý Thanh, nghĩ y để ý có người lạ tự tiện xông vào viện, vội giải thích: “Đại sư huynh, hửn, hửn là bạn của ta, hơi ngốc một chút, là đặc biệt đến tìm ta, không phải cố ý muốn xông vào đây đâu.”

Vệ Thanh Phong lắc đầu: “Không cần để ý, vị tráng sĩ này xưng hô thế nào?”

Tiểu Xuân: “Hửn tên là Lý Thanh.”

“Lý Thanh.” Vệ Thanh Phong lặp lại một lần, gật đầu nói: “Huynh cũng muốn đi cùng chứ?”

Tiểu Xuân: “?”

Lý Thanh: “Đồng, đồng ý.”

Tiểu Xuân: “???”

“Tốt.” Vệ Thanh Phong nói với Tiểu Xuân: “Ba ngày sau chuẩn bị một chút, giờ Dần ba ngày sau, ta sẽ đợi hai người ở Ngõ Ba viện.” Nói xong, y lại bổ sung “Ngõ Ba viện chính là viện mà ban nãy hai người đến đó.”

Tiểu Xuân như bị ngờ nghệch há to miệng.

“Huynh, ý huynh là, ta đã thông qua kì thi?”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu.

Lý Thanh đứng bên cạnh Tiểu Xuân, kéo kéo góc áo Tiểu Xuân, khẽ nói: “Có ta nữa, ta cũng thông qua.”

30. Chương 31

Mãi đến khi đi trên đường về nhà, Tiểu Xuân vẫn còn choáng váng.

Lý Thanh thì vẫn như cũ, bị Tiểu Xuân kéo tay lôi xuống chân núi.

Tiểu Xuân đưa hửn về nhà trước.

“Đúng rồi to con, huynh không thể đi Kiếm Các được.”

Lý Thanh: “Ừng ục?”

Tiểu Xuân đứng trước cửa, nói với Lý Thanh: “Ta đi, huynh cũng đi, ông lão làm sao bây giờ?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân cau mày: “Huynh đừng kêu ừng ục nữa, đây là chuyện quan trọng. Hôm nay chúng ta chỉ đi đến một khu vực nhỏ ở sau núi thôi, thật ra Kiếm Các rất lớn, mọi người đi lên thì khoảng hơn một tháng mới có thể xuống núi lại.”

Lý Thanh: “Không sao.”

Tiểu Xuân đánh hửn một cái: “Không có nói huynh, ý ta là ông lão.”

“Ta không sao.”

Lúc Tiểu Xuân và Lý Thanh đang nói chuyện, ông lão từ trong nhà đi ra.

Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Ông ơi, ông vào nhà mới rồi ạ?”

Ông lão cười tủm tỉm: “Nhà này rất tốt, bền chắc lắm.”

Tiểu Xuân cười nói: “Dĩ nhiên rồi, cháu và Lý Thanh đã xây mấy ngày lặn đó.”

Ông lão nói: “Cô nương, cảm ơn cháu.”

Tiểu Xuân: “Không có gì không có gì.”

“Không.” Về mặt ông lão rất chân thành, Tiểu Xuân cũng dần ngừng cười.

“Cô nương, lão hủ thật sự muốn tạ ơn cháu.”

Trong lòng Tiểu Xuân mơ hồ hiểu ông lão đang nói đến chuyện gì, nhưng nàng vẫn cười lắc đầu.

“Cháu cũng đang nói thật, không sao đâu ạ.”

Lý Thanh đứng bên cạnh không có việc gì làm, đột nhiên kéo góc áo Tiểu Xuân, Tiểu Xuân quay đầu: “Sao vậy?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Ông lão nói với Tiểu Xuân: “Cô nương.”

“Dạ?”

Ông lão: “Lý Thanh, đành phiền cháu rồi.”

Tiểu Xuân quay đầu nhìn ông lão.

“Ông ơi, ông biết rồi ạ?”

Ông lão gật gật đầu.

Tiểu Xuân hơi buồn bực: “Thế nhưng...”

Ông lão chỉ khẽ lắc đầu, nói: “Nếu như cô nương lo cho lão hủ, vậy thì không cần.”

Tiểu Xuân: “Thân thể của ông vẫn chưa khôi phục hoàn toàn đâu ạ.”

Ông lão vui vẻ, gương mặt tràn đầy nếp nhăn có chút nghịch ngợm.

“Sắp khỏi rồi, sắp khỏi rồi.”

Tiểu Xuân lại nói mấy câu, nhưng thái độ của ông lão vô cùng kiên quyết, cuối cùng Tiểu Xuân không còn cách nào, đành đồng ý.

“Vậy cũng tốt, cháu đi với huynh ấy đến Kiếm Các, ông yên tâm, cháu sẽ chăm sóc huynh ấy thật tốt.”

Ông lão hài lòng gật gật đầu, trở vào nhà.

Tiểu Xuân nói với Lý Thanh: “Được rồi, ta cũng phải về, ngày mai ta phải đi gặp Linh Nhi, không đến đây được.”

Lý Thanh nghe thấy không được gặp Tiểu Xuân, lập tức mất tinh thần.

Tiểu Xuân: “Huynh đừng cứ dựa vào ta như thế, đang có rất nhiều chuyện đợi huynh làm, huynh định lười biếng à. Ngày mai huynh dùng mấy cọc gỗ còn dư làm hàng rào bao quanh sân, làm vòng lớn một chút.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Ta đi đây.”

Tiểu Xuân rời khỏi nhà Lý Thanh, mang theo tâm trạng phức tạp trở về nhà mình.

Ban đầu nàng vô cùng háng hái muốn gia nhập Kiếm Các, giờ ước muốn trở thành sự thật rồi, nàng lại không hề có sự hưng phấn như mình vẫn nghĩ.

“Rốt cuộc là khác ở chỗ nào nhỉ.”

Tiểu Xuân nằm trên giường, dần vật cả ngày rồi, thân thể nàng vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng lại truyền đến từng cơn lạnh lẽo, khiến nàng không thể ngủ say.

Tiểu Xuân nghĩ lại toàn bộ mọi chuyện diễn ra vào ban ngày.

“Ôi đầu đau quá, ngủ ngủ.”

Cuối cùng, Tiểu Xuân càng nghĩ càng đau đầu, dứt khoát trở mình, buồn bực chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc, cuối cùng lại bị Linh Nhi làm tỉnh lại.

“Má Xuân! Cô muốn chết à——!”

Tiểu Xuân mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn nóc nhà hồi lâu mới đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“Ôi trời!” Tiểu Xuân lập tức nhồm dậy, chạy ra sân, vừa lúc nhìn thấy Linh Nhi vẻ mặt đầy tức giận đứng bên ngoài.

Tiểu Xuân lập tức tươi cười: “Linh Nhi ngoan, cô đến rồi à?”

Linh Nhi giận phát điên.

“Tối hôm qua các người đi đâu!? Ta chờ các người cả đêm!”

Tiểu Xuân: “Hôm qua có quá nhiều chuyện, nên ta quên mất. Nào, dừng đứng đây, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Tiểu Xuân túm Linh Nhi vào nhà, lại còn bưng chén trà đến trước mặt Linh Nhi.

Linh Nhi vẫn giận dữ vô cùng: “Ta đợi thì cũng thôi đi, đừng ta cũng đợi cả đêm, cô có biết cơ hội này khó có đến mức nào không? Giờ thì hay rồi, người ta chẳng thèm muốn một tên gốc gác đâu, muốn làm sao thì làm đi.”

Tiểu Xuân: “Xin bớt giận xin bớt giận.”

Tay Linh Nhi vỗ bàn một cái: “Không phải là chuyện có bớt giận hay không, sáng nay ta đi hỏi thêm mấy người, không ai chịu muốn hấn cả, làm sao bây giờ?”

Tiểu Xuân: “Vậy thì thôi chứ sao.”

Linh Nhi: “....”

“Là ai van xin ta suốt mấy ngày để đi tìm việc cho hấn?”

Tiểu Xuân: “Là ta.”

Linh Nhi: “Cô còn nhớ cơ đấy.”

Tiểu Xuân kéo tay Linh Nhi: “Linh Nhi, ta muốn nói với cô một chuyện.”

Linh Nhi nhấp một ngụm trà.

Tiểu Xuân: “Ta và to con đều được vào Kiếm Các rồi.”

Trà trong mồm Linh Nhi lập tức văng phụt ra ngoài.

“Khụ khụ khụ!” Linh Nhi ho đến không thở ra hơi “Cô nói cái gì!?”

Tiểu Xuân: “Ta biết điều này hơi khó tin, nhưng cô nghe ta nói hết đã.”

Tiểu Xuân kể lại chuyện hôm qua một lần, thế nhưng đã bỏ qua chuyện Lý Thanh chính là thanh kiếm đi.

Linh Nhi chờ người nghe hết.

“Nói cách khác, cô giờ chính là đệ tử Kiếm Các?”

Tiểu Xuân: “Phải.”

Linh Nhi dừng một chút, sau đó hét lớn: “Sớm biết vậy ta cũng đi——!”

Tiểu Xuân cười nói: “Đừng nóng đừng nóng, ta giúp cô trải đường, năm sau cô đi thi đi.”

Linh Nhi khinh thường hừ một tiếng: “Ta không thèm, ta còn bận đi xem bệnh hết tám thôn mười dặm đường, ai thèm đi làm ba cái việc không đáng hoàng như cô chứ.”

Tiểu Xuân cười hắc hắc: “Linh Nhi là tốt nhất, sao ta có thể so với cô chứ.”

Được Tiểu Xuân khen, Linh Nhi lại không hề đáp lại như mọi lần, mà hơi buồn bực ngồi đó.

Tiểu Xuân: “Sao vậy?”

Linh Nhi cúi đầu, nhìn tay mình.

“Kiếm Các xa như vậy, cô lên đó rồi bao lâu mới về một lần.”

Tiểu Xuân: “Xa cái gì mà xa, ở ngay trước mắt cơ mà.”

Linh Nhi trừng mắt nhìn nàng: “Nhưng nó cao!”

Tiểu Xuân: “Cũng đúng.”

Linh Nhi nhếch môi nói: “Cô đúng là đồ vô lương tâm, tự mình chạy đi, sau này ta tìm ai nói chuyện đây chứ.”

Giọng Linh Nhi càng lúc càng nhỏ, Tiểu Xuân nghe thấy thế trong lòng cũng hơi ghen.

“Được rồi được rồi, cũng không phải là sinh ly tử biệt, làm gì mà dữ vậy. Tôi đồng ý với cô, nếu không có chuyện gì lập tức xuống thăm cô, được không?”

Linh Nhi bĩu môi nói: “Quý nói láo, cô ngày ngày đều nhìn thấy đại sư huynh, còn có thời gian nghĩ đến ta à?”

Vừa nhắc đến đại sư huynh, Tiểu Xuân lập tức toe toét.

Linh Nhi: “...”

“Trông cái dáng vẻ ngốc nghếch của cô đi, lười nói với cô, ta đi.”

Linh Nhi đứng lên, Tiểu Xuân nói: “Ta tiễn cô.”

Tiểu Xuân và Linh Nhi đi ra sân, Linh Nhi nói: “Khi nào cô lên núi?”

Tiểu Xuân: “Hai ngày sau.”

Linh Nhi: “Lần này e là lần cuối ta gặp cô trước khi cô đi.”

Tiểu Xuân: “Yên tâm đi, ta sẽ thường đến thăm cô.”

Linh Nhi vẫn hơi buồn bực, nàng ôm lấy Tiểu Xuân, sau đó mới đi.

“Aizz” Tiểu Xuân nhìn theo hướng Linh Nhi vừa đi, hốc mắt hơi đỏ.

“Sớm biết như thế, thà rằng không đi.”

Tiểu Xuân không trở lại vào nhà, mà ngồi trong sân, lẳng lặng nhìn núi, đã lâu rồi nàng không có yên lặng ngắm nhìn cảnh núi rừng như thế. Ngồi một lúc, nàng đi dậy đi vào vườn thảo dược. Vườn thảo dược đã lâu không được chăm sóc, có chút ít cỏ dại.

Tiểu Xuân vén tay áo lên, nhổ hết cỏ dại đi.

Trong đầu Tiểu Xuân nghĩ đến hàng vạn hàng nghìn chuyện.

Lúc chuẩn bị nhổ gần cây cát cánh, nàng dừng một chút.

Cũng chính vì mảnh đất này, nàng bắt được một tên trộm thuốc, sau đó, rất nhiều chuyện đã thay đổi. Tiểu Xuân vỗ vỗ mặt đất, đất rắn chắc, giống hệt như thân thể của tên ngốc nghếch kia. Tiểu Xuân không khỏi bật cười.

Hôm đó, hoa nở khắp núi, sông nước trắng lẹ, tất cả đều bình yên như thế.

Tối hai ngày sau, Tiểu Xuân đi tìm Lý Thanh.

“To con, đến đây.”

Lý Thanh ngồi xuống bên cạnh Tiểu Xuân.

“Chúng ta đi thác nước, huynh tự mình tắm rửa một lúc đi.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân đi cùng Lý Thanh đến chỗ thác nước, Tiểu Xuân đạp một phát cho Lý Thanh rơi vào nước.

“Huynh tắm rửa sạch sẽ rồi mới được lên!”

Lý Thanh ngâm trong nước một lúc, Tiểu Xuân nhìn, nói với hắn: “Ngâm nước có ích gì chứ, chà rửa đi.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “.....”

Cuối cùng, không còn cách nào, Tiểu Xuân chỉ đành kiên trì đi đến, may là trên người Lý Thanh vẫn còn mặc bộ quần áo rách nát của hắn, Tiểu Xuân cách lớp quần áo chà lung tung trên người hắn.

“Nước có lạnh không?”

Lý Thanh lắc đầu, làm gì có cái gì lạnh hơn hắn nữa chứ.

Tay Tiểu Xuân dè trên đầu Lý Thanh: “Nào, cúi xuống, để ta gội đầu.”

Lý Thanh bị nàng nhấn vào trong nước, tóc tản ra.

Tiểu Xuân xoa xoa mấy cái trên đầu hắn, một lúc sau, nàng vỗ vỗ Lý Thanh.

“Được rồi, ra đi.”

Lý Thanh vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Xuân: “?”

Lý Thanh cúi đầu trong nước, không nhúc nhích.

Tiểu Xuân hơi căng thẳng.

Không lẽ kiếm cũng có thể bị chết đuối?!

“To con! Đây! To con, huynh ra nhanh lên!”

Tiểu Xuân vừa gọi vừa nắm tóc Lý Thanh kéo lên.

Đột nhiên, thân thể Lý Thanh chợt run một cái, sau đó từ từ đứng lên từ trong nước.

Hắn vừa đứng lên, nước liền rơi xuống. Tiểu Xuân dùng quá nhiều sức nên lập tức ngã ngửa ra đất.

“Huynh làm....” Tiểu Xuân vừa định nói, ngẩng đầu lên nhìn Lý Thanh, nửa câu sau lại bị nghẹn.

Lý Thanh lẳng lặng đứng trong hồ nước, đằng sau là thác nước cao cao, trên đầu là vàng trắng sáng cong cong. Quần áo hắn ướt đầm, dính sát trên người, dán lên thân thể khô ngô cường tráng, khiến người ta chỉ cần nhìn thôi cũng đủ cảm nhận được luồng sức mạnh lạnh băng vô cùng mạnh mẽ ấy.

Trước kia, tóc Lý Thanh luôn rối bời, lúc này tóc hắn ướt, rũ xuống, dán ở hai bên mặt, có vẻ vừa thô vừa nặng, đồng thời cũng khiến đường nét gương mặt hắn càng hiện rõ.

Tiểu Xuân cũng hết như lần đầu tiên gặp hắn, miệng há to không nói thành lời.

Lý Thanh nghiêng đầu, tai hướng về phía bờ dò xét.

“Sao huynh lâu quá mà không ra khỏi nước?”

Lý Thanh: “Ngủ thiếp đi.”

Tiểu Xuân: “....”

Nàng cảm thấy cảm giác chấn động ban nãy hoàn toàn chỉ là ảo giác.

“Nào, ra đi.” Tiểu Xuân dẫn Lý Thanh ra khỏi bờ, lấy trong bao ra một bộ quần áo.

“Hôm qua ta vào trần nhờ người may cho huynh bộ quần áo mới, huynh thay đi.”

Tiểu Xuân nhét quần áo vào ngực Lý Thanh, để hần tự thay, Lý Thanh vẫn ôm quần áo không nhúc nhích.

Tiểu Xuân: “Không lẽ huynh không biết thay quần áo à?”

Lý Thanh cúi đầu: “Ta biết.”

Tiểu Xuân: “Vậy còn không đi đi.”

Lý Thanh giữ quần áo, bắt đầu cởi quần áo cũ trên người.

Tiểu Xuân hít sâu, quay đầu.

Âm thanh sột soạt của vải vóc vang lên không ngừng, Tiểu Xuân cúi đầu, không hiểu sao lại cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Đều do tên gnốc này.

Tiểu Xuân không biết đang tự trách mình hay đang oán giận Lý Thanh.

Một lúc sau, không còn âm thanh gì nữa.

Tiểu Xuân mở miệng nói: “Thay, thay xong chưa?” Lúc mở miệng nói chuyện, Tiểu Xuân mới phát hiện giọng mình hơi khan.

Lý Thanh: “Ừ.”

Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, xoay người lại.

“....”

Lý Thanh: “Ừng ực?”

Tiểu Xuân dờ mắt: “Không, không có gì.”

Lý Thanh đi về trước hai bước, đưa tay, Tiểu Xuân đưa tay kéo lấy.

Tay nàng hơi run, Lý Thanh cũng cảm giác được.

“Ừng ực?”

Tiểu Xuân: “Được rồi, đi thôi.”

Tiểu Xuân cột bao lại, vác trên vai, kéo Lý Thanh đi vào núi.

Ở sau lưng nàng, một người đàn ông áo đen cao lớn yên lặng đi theo, tóc hần còn ẩm ướt, được cột tùy ý sau ót, khiến đôi mắt vốn bị băng lại càng bị che khuất. Trên mặt hần không hề tỏ vẻ gì, đôi môi kiên nghị, cái trán rộng, sống mũi cao thẳng mạnh mẽ. Dung mạo của hần cũng không tuấn tú, nhưng lại lộ ra phần ý vị hào phóng thật thà, khiến lòng người ta không khỏi run rẩy.

Tiểu Xuân kéo cổ tay Lý Thanh, cúi đầu đi về phía trước.

Sau này tốt nhất là đừng cho hần tắm rửa, Tiểu Xuân thầm nghĩ.

31. Chương 32

Tiểu Xuân và Lý Thanh đến sớm hơn mấy người khác.

Tiểu Xuân dẫn Lý Thanh đến viện Ngô Ba ở sau núi, sau đó nhét hần vào một góc tối.

“Được rồi, ngồi đợi ở đây đi.”

Lý Thanh ngoan ngoãn ngồi ở một bên, Tiểu Xuân ngồi cạnh hần.

Hai người câu có câu không trò chuyện.

Nói được một lúc, Tiểu Xuân cảm thấy hơi mệt, nàng nói với Lý Thanh: “To con, ta ngủ một lúc, khi nào đến giờ gọi ta.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân dựa vào tường nhắm mắt lại, chỉ một lúc sau thì ngủ thiếp đi. Lý Thanh nghe thấy hơi thở của nàng đã trở nên đều đặn, liền gơ tay, khẽ nâng đầu Tiểu Xuân, để nàng dựa vào trên người mình.

Lúc Tiểu Xuân ngủ trời vẫn còn đen kịt, chờ đến lúc Lý Thanh đánh thức nàng dậy, trời đã sáng rồi.

“Ta, ta ngủ bao lâu rồi?” Tiểu Xuân dụi mắt, giang tay, về mặt Lý Thanh ở bên cạnh không tốt lắm, hần cúi đầu, không lên tiếng.

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặc dù trời hơi âm u nhưng vẫn làm người ta chói mắt. Nàng đứng lên, đỡ cánh tay Lý Thanh, khẽ nói: “Ta dẫn huynh vào viện tìm chỗ trú tạm, cứ như vậy cũng không phải cách, huynh phải cố cầm cự nhé.”

Sắc mặt Lý Thanh tái nhợt, trên trán có lớp mồ hôi mỏng. Hắn kéo tay Tiểu Xuân, chậm rãi lắc đầu.

“Không sao.”

Tiểu Xuân: “Thật à?”

Lý Thanh: “Ừ.”

“Được rồi.” Tiểu Xuân đứng lên, che ánh sáng cho Lý Thanh.

“Ồ, muội muội!”

Tiểu Xuân quay đầu lại, lập tức thấy Mai Như đã trang điểm xinh đẹp ngoắc tay với nàng.

Tiểu Xuân: “...”

Mai Như chạy chậm đến đây, hôm nay nàng mặc một bộ quần áo khác, nhưng vẫn là màu đỏ chói lọi, từ xa chạy đến cứ như một đám mây hồng, khiến Tiểu Xuân đầu văng mắt hoa.

“Muội muội giỏi, tỷ tỷ biết muội nhất định thành công.”

Tiểu Xuân bị Mai Như kéo tay, cười hai tiếng, nói: “Tỷ cũng được thông qua à?”

Mai Như: “Dĩ nhiên rồi.”

Tiểu Xuân: “Tỷ so chiêu với đại sư huynh rồi à?”

Mai Như: “Sao có thể chứ?”

Tiểu Xuân cảm thấy kì quái nói: “Vậy sao tỷ thông qua được?”

Mai Như: “Nói thật thôi.”

Tiểu Xuân: “Nói thật cái gì?”

Mai Như khẽ cười một tiếng, nói: “Nói cho y biết mục đích ta đến bá sứ.”

Tiểu Xuân mở to mắt: “Tỷ cũng có mục đích nữa à?”

Mai Như: “Dĩ nhiên rồi.”

Tiểu Xuân nheo mắt nhìn nàng, Mai Như cười khúc khích: “Đừng có nhìn tỷ tỷ như vậy?”

Tiểu Xuân: “Tỷ có mục đích gì?”

Mai Như: “Đến ngắm cảnh đẹp.”

Tiểu Xuân: “...”

Mai Như cười híp cả mắt lại.

“Núi Bạc Mang cảnh sắc tươi đẹp, là một trong ba nơi có cảnh đẹp nhất, thế gian khó tìm.”

Tiểu Xuân: “Lý do như thế mà cũng thông qua được?”

Mai Như: “Cho nên ta mới nói đại sư huynh này của muội thật khó lường. Quan sát rõ ràng, có thể nhìn thấu tất cả, võ nghệ lại cao cường, giống như một tán tiên cách biệt trần thế.”

Tiểu Xuân bĩu môi nói: “Bây giờ cũng đã là đại sư huynh của tỷ rồi.”

“Ừm.” Mai Như cười nói “Cũng đúng, giờ cũng đã là đại sư huynh của ta rồi.”

Mai Như cười, ánh mắt chuyển đến phía sau Tiểu Xuân, Lý Thanh đang ngồi dựa lưng về phía hai người.

Mai Như: “To lớn thật, đây là ai? Hôm dự thi chưa từng thấy.”

Tiểu Xuân nghiêng đầu sang, ho khan một tiếng: “À, đây là bạn của muội, tên là Lý Thanh, hắn cũng đã thông qua cuộc thi của đại sư huynh.”

“Ồ?” Lúc Tiểu Xuân nói chuyện, ánh mắt Mai Như vẫn chiếu vào trên người Lý Thanh.

“Lưng rộng thế, sao tráng sĩ không quay đầu lại cho ta xem thử.”

Lý Thanh nhúc nhích.

“Ồ, không muốn cho xem à?”

Tiểu Xuân: “Không phải, hắn——”

Lúc Tiểu Xuân đang nói, Lý Thanh chậm rãi đứng lên, hắn xoay người, quay mặt về phía Tiểu Xuân và Mai Như. Sắc mặt hắn vẫn hơi tái nhợt, mày khẽ nhíu lại, môi cũng mím chặt.

Tiểu Xuân: “Huynh ngồi xổm xuống đi, sẽ bị ánh nắng chiếu đến mắt.”

Lý Thanh ngồi xổm xuống.

Tiểu Xuân quay đầu, nói với Mai Như: “Hai mắt của hắn có bệnh, không thể ra ngoài sáng, xin tỷ đó Mai Như.”

Tiểu Xuân bên này nói một lúc, lại phát hiện Mai Như đang ngơ ngác nhìn bóng lưng của Lý Thanh, môi đỏ khẽ chu ra.

“Mai Như??”

Mai Như lập tức nhìn về phía Tiểu Xuân, ánh mắt kia như có tình ý dạt dào, khiến Tiểu Xuân nhìn thấy mà tê rần cả người.

“Muội muội tốt, vừa nãy muội bảo hắn tên là gì cơ?”

Tiểu Xuân: “Lý Thanh.”

Mai Như nhướn đôi mày thanh tú: “Chắc chắc, thật sự là một tên to con.”

Tiểu Xuân: “???”

Mai Như lắc đầu, lúc đang định bình luận thêm mấy câu thì từ trong viện có một người đi ra.

Hiện giờ trong cả tòa viện Ngô Ba này có tổng cộng hai mươi mấy người, có lẽ tất cả những người thông qua Thiên bài lẫn Địa bài đều đang ở đây.

Người từ trong viện đi ra không phải Vệ Thanh Phong mà chính là tiểu sư đệ phát thẻ bài kia.

Tiểu Xuân thấy rõ người tới, phần nộ co cổ lại.

Tiểu sư đệ đi đến trước đám người, đứng lên trên tảng đá kiểm kê số lượng.

“Ừ, hai mươi hai người, tất cả đều đến rồi. Khụ, mọi người tập trung một chút, tập trung một chút.”

Tiểu Xuân và Mai Như đi qua bên kia, Lý Thanh vốn cũng định đứng lên nhưng lại bị Tiểu Xuân nhấn xuống.

“Huynh ngồi ở đây, có việc ta sẽ gọi huynh.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Mai Như ngạc nhiên mở to mắt: “Ồi dào, hần nói chuyện thật thú vị.”

Tiểu Xuân cười khan hai tiếng: “Đúng vậy.”

Đi vào viện, mọi người đều xếp thành một hàng, bên trái Tiểu Xuân là Mai Như, bên phải là Trần Bì.

Mai Như nhận ra Trần Bì, đứng ở đó cố gắng nhịn cười, còn Trần Bì rõ ràng cũng nhớ ra Tiểu Xuân và Mai Như, nghiêm mặt đứng bên cạnh. Tiểu Xuân bị kẹp ở giữa, nói cũng không được, cười cũng không xong, chỉ có thể giả vờ nghiêm túc.

Tiểu sư đệ hắng giọng nói: “Chúc mừng mọi người đã vào được Kiếm Các, từ hôm nay trở đi, mọi người chính là một phần tử của Kiếm Các rồi! Phải cố gắng tập võ, dốc lòng tu luyện, giúp Kiếm Các vẻ vang trong đại hội luận kiếm năm nay!”

Trần Bì lên tiếng: “Không phải năm ngoái Kiếm Các không tham gia đại hội à?”

Tiểu sư đệ trừng y một cái: “Năm nay tham gia không được à!”

Tiểu Xuân khẽ nói với Mai Như: “Đại hội luận kiếm là gì?”

Mai Như: “Thực chất là tỷ võ, chỉ là người tham gia chỉ có thể dùng kiếm, hàng năm đều có tổ chức, vô cùng sôi nổi. Chỉ là vì đó là do Mẫn Kiếm sơn trang cử hành, cho nên Kiếm Các luôn không tham gia, chẳng hiểu sao năm nay lại thế.”

Tiểu sư đệ trừng mắt nhìn Trần Bì xong, sau đó lại nói với mấy người khác: “Hôm nay đến đây, chủ yếu là muốn phân chia mọi người vào các viện tập võ! Mọi người đều biết, Kiếm Các không có Chưởng môn, thường mọi người cũng là tự luyện, sau đó định kì thi đấu với nhau. Sau khi mọi người được phân viện xong thì tự mình đi tìm, có việc thì tìm người đứng đầu mỗi viện!”

Tiểu Xuân lại nói với Thanh Mai: “Lại còn có các viện nữa à, sao trước kia muội không biết!”

Mai Như: “Cái này ta cũng không biết.”

Tiểu Xuân: “Không biết muội sẽ bị phân đi đâu nữa.”

Mai Như cười nói: “Được phân đến cùng chỗ với tỷ tỷ là vui rồi.”

Tiểu Xuân cũng cười: “Ừ, muội cũng muốn được phân cùng chỗ với tỷ.”

Mai Như nói tiếp: “Với cái tên to con kia nữa.”

Tiểu Xuân: “....”

Tiểu sư đệ nhìn thấy Tiểu Xuân và Mai Như trong đám người, Mai Như lập tức nháy mắt với y một cái. Tiểu sư đệ lấy từ trong ngực ra một tấm vải, xoay người treo lên thân cây.

“Đây là vị trí của tám viện trong Kiếm Các, bên trên chính là các tiên bối đứng đầu từng viện, mọi người nhìn trước đi, để ta tổng hợp ý kiến rồi phân viện.”

Y vừa nói dứt lời, mọi người đã vây kín lại.

Tiểu Xuân và Mai Như không thể so với mấy tên tráng hán kia, không thể chen vào, đành đứng ở đằng sau kiếng mũi chân nhìn.

Trên tấm vải là bản đồ của núi Bạc Mang, có tám tòa núi nhỏ, chia ra theo tên của từng người, Tiểu Xuân đứng cách đó khá xa, không nhìn thấy cái nào là của Vệ Thanh Phong.

Mai Như vươn tay, chột chột bả vai người đứng trước.

“Này này, nhìn giúp với, đâu là chỗ của đại sư huynh.”

Người nọ quay đầu nhìn lại, là Trần Bì.

Mai Như: “....”

Trần Bì: “....”

Mai Như nhin rồi lại nhin, nhưng vẫn nhin không được, phụt cười thành tiếng, Trần Bì mắt mặt xoay người lại.

Tiểu Xuân oán giận nói với Mai Như: “Tỷ cười cái gì, để y nhìn xong rồi tỷ hãy cười chứ!”

Mai Như: “Là lỗi của ta, lỗi của ta.”

Tiểu Xuân nhón chân, nhảy tới nhảy lui cũng không thấy rõ.

Trần Bì dường như nghe thấy động tĩnh ở đằng sau, Tiểu Xuân nhảy được một lúc, cuối cùng y cũng xoay người lại, chỉ là sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Trần Bì bình tĩnh nói: “Vệ sư huynh ở Vãn Đào viện.”

Mai Như cười nói: “Đa tạ huynh nhé.”

Trần Bì hừ một tiếng, quay đầu đi.

Biết Vệ Thanh Phong ở đâu rồi, Tiểu Xuân cũng không vội nhìn mấy người khác, nàng thừa dịp mọi người không chú ý, đến bên cạnh tiểu sư đệ.

“Nhớ ta không?”

Tiểu sư đệ: “Sao lại không, nói cho cô biết, lần trước cô tự tiện đi, Lưu sư huynh trở lại tức giận gần chết, còn muốn tìm cô tính sổ nữa đấy!”

Tiểu Xuân: “Ôi dào, không sao, có cơ hội ta nhận tội với huynh ấy.”

Tiểu sư đệ: “Chỉ là không ngờ cô có thể thi đậu, thật khó tin.”

Tiểu Xuân khê nhướn mày nói: “Huynh đang hoài nghi ánh mắt của đại sư huynh à?”

Tiểu sư đệ vội lắc đầu: “Đâu có đâu có, đại sư huynh không thể chọn lầm người.”

Tiểu Xuân: “Vậy thì đúng rồi.” Nàng kéo góc áo của tiểu sư đệ, kéo y đến một góc, nói nhỏ: “Lát nữa, huynh định chia mọi người thế nào?”

Tiểu sư đệ suy nghĩ một chút rồi nói: “Mấy năm trước, là để mọi người tự mình chọn.”

Tiểu Xuân: “Lỡ như có nhiều người cùng chọn một nơi thì sao?”

Tiểu sư đệ: “Không được, quá nhiều thì sẽ phải tỷ thí, người thắng được chọn trước.”

Tiểu Xuân: “....”

Nàng suy nghĩ một lúc, nếu tỷ võ, cơ hội mình thắng là hầu như không có.

“Này.” Tiểu Xuân lại nói “Năm trước, người chọn đại sư huynh nhiều không?”

Tiểu sư đệ mở to mắt: “Cô nói xem! Mười người thì có hết bảy người chọn đại sư huynh rồi!”

Tiểu Xuân: “Bọn người tục tằng này!”

Tiểu sư đệ: “Cô định chọn ai?”

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh!”

Tiểu sư đệ: “....”

Tiểu Xuân cau mày đứng trong sân, tiểu sư đệ nhìn nét mặt của nàng nói: “Cô nắm chắc sẽ tỷ võ thắng không?”

Tiểu Xuân: “Không.”

Tiểu sư đệ: “Ta đây khuyên cô nên chọn người khác thôi, không nên chỉ nhìn chăm chăm vào đại sư huynh, bảy người còn lại đều rất lợi hại. Có muốn ta đều cử giúp một người không?”

Tiểu Xuân nhìn y nói: “Huynh ở viện nào?”

Tiểu sư đệ: “Lăng Đào viện, ta và Lưu sư huynh đều ở đây.”

Tiểu Xuân: “Nơi đó tốt không?”

Tiểu sư đệ: “Dĩ nhiên là tốt rồi! Cách núi chính rất xa, chẳng có ai làm phiền, muốn làm gì thì làm.”

Tiểu Xuân: “....”

“Hơn nữa, cô nghĩ đi, Lưu sư huynh trong Lăng Đào viện có bối phận rất cao, nếu cô qua đó, với quan hệ của các người, huynh ấy nhất định sẽ chiều cô.”

Tiểu Xuân: “Ồ.”

Tiểu sư đệ hăng hái nhìn nàng: “Sao hả?”

Tiểu Xuân: “Ta vẫn không muốn đi.”

Tiểu sư đệ: “....”

“Ta mặc kệ.” Tiểu sư đệ chống nạnh ngửa cổ: “Tùy cô chọn, dù sao nếu cô tỷ võ mà thua, thì cũng là đến lượt ta phân viện.”

Nhắc đến việc tỷ võ, Tiểu Xuân lập tức phát rầu, nàng chùn vai, không có tinh thần lắc lắc đầu, vừa lẩm bẩm: “Làm sao đây làm sao đây, phải đi đâu mới tốt đây?”

Lúc nàng đang do dự, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Hay là như vậy.”

Giọng nói này nói lạ không lạ, nói quen cũng không quen. Tiểu Xuân quay đầu, đập vào mắt chính là một đôi ủng ngắn đất tiền viền tơ vàng, áo tơ có hoa văn mây màu đen, bên cạnh còn có một thanh bảo kiếm trắng như tuyết.

“Đến chỗ của ta, thế nào?”

32. Chương 33

“Đến chỗ của ta, thế nào?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu qua, bóng dáng Hạ Hàm Chi xuất hiện ngay phía sau. Y khoanh tay, đứng ở giữa sân, gió thổi qua khiến thân kiếm Tinh Hà khẽ lay động, nhìn thoáng qua rất có dáng vẻ của một đại hiệp tuyệt thế.

“Hạ...” Tiểu Xuân vừa định mở miệng gọi y, đột nhiên kịp nhận ra gọi như vậy không tốt lắm, nàng lập tức đổi lại: “Xin hỏi vị đại hiệp này là?”

Hạ Hàm Chi cười ha ha, nói: “Ta họ Hạ, tên một chữ Hàm Chi, cô có thể gọi ta là Hạ Hàm Chi.”

“Ồ ồ, hóa ra là Hạ đại hiệp.”

Hạ Hàm Chi: “Không dám.”

Bên kia, từ lúc Hạ Hàm Chi xuất hiện, sắc mặt tiểu sư đệ rõ ràng đã trở nên u ám, y mím môi, liếc xéo, vẻ mặt muốn nói nhưng lại không dám nói. Hạ Hàm Chi liếc y một cái, tiểu sư đệ dù vẻ mặt không tình nguyện nhưng vẫn phải hành lễ với y.

“Chưởng viện*.”

(*chưởng viện: Người đứng đầu một viện.)

Hạ Hàm Chi khẽ gật đầu.

Chưởng viện? Là gì vậy?

Tiểu Xuân không hiểu gì cả nhìn về phía tiểu sư đệ, lại nhìn nhìn Hạ Hàm Chi. Tiểu sư đệ rõ ràng không thích đứng cùng chỗ với Hạ hàm Chi, y tìm lí do chạy lẫn vào trong đám người, Mai Như lập tức nắm chặt cơ hội lăm nhăm với y.

Bên này, chỉ còn lại Tiểu Xuân và Hạ Hàm Chi.

Tiểu Xuân dùng mắt ra hiệu, kéo Hạ Hàm Chi vào trong góc, khẽ nói: “Sao huynh lại đến đây?”

Hạ Hàm Chi: “Sao ta không được tới chứ?”

Tiểu Xuân trừng mắt nhìn Hạ Hàm Chi, muốn trừng ra một lỗ thủng trên người y. Hạ Hàm Chi cũng nhìn lại nằng.

Hồi lâu sau, Tiểu Xuân nói: “Ban nãy huynh nói, bảo ta đến chỗ huynh nghĩa là sao?”

Hạ Hàm Chi: “Cô không nhìn thấy tấm vải kia à?”

Tiểu Xuân: “Không thấy, chen không nổi.”

Hạ Hàm Chi: “À, ta là Trưởng viện của Thanh Đào viện ở núi phía Nam.”

“....”

Tiểu Xuân thầm sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nói với Hạ Hàm Chi: “Không đúng, huynh mới đến đây có mấy tháng thôi mà?”

Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày, mắt tỏ vẻ nghiền ngẫm.

“Sao cô biết ta đến đây được bao lâu?”

Tiểu Xuân im lặng.

Hạ Hàm Chi sờ sờ cằm: “Ồ, hay là cô đi hỏi thăm về ta?”

Tiểu Xuân nhăn nhó mặt mày: “Ai mà thèm chứ!”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Được, không nói cái này nữa, thời gian vào Kiểm Các của ta thật sự không dài, nhưng Trưởng viện của Kiểm Các không phải dựa vào thời gian vào Kiểm Các để chọn, nếu không cái tên ban nãy cũng đã đủ trở thành sự phụ của cô rồi.”

Tiểu Xuân nhìn nhìn tiểu sư đệ một chút.

“Hay là thôi đi.”

Hạ Hàm Chi khoanh tay, cánh tay y kiên cố, Tinh Hà được y đặt trong khuỷu tay, có vẻ vừa tùy ý lại vừa ngạo nghễ. Tiểu Xuân không thể không thừa nhận, thật ra thì trông Hạ Hàm Chi đáng trông cậy hơn.

Trông đáng trông cậy cũng không có nghĩa là nằng sẽ vì y mà phản bội đại sư huynh.

Đúng vậy, là phản bội! Chính là cái chữ vô cùng nghiêm trọng này! Thật ra thì trước khi Hạ Hàm Chi xuất hiện, Tiểu Xuân cũng không xem trọng chuyện phân viện này lắm. Nhưng Hạ Hàm Chi đã đến đây, mà không chỉ đến, y còn mời nằng qua chỗ của y, vấn đề này lập tức trở nên nghiêm trọng rồi.

Cho dù Hạ Hàm Chi đã từng dạy nằng kiếm pháp, cho dù trước đó bọn họ tiếp xúc qua lại cũng coi như bình thân, nhưng Tiểu Xuân vẫn chưa thể quên được — kẻ trước mắt này, chính là kẻ địch của đại sư huynh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Xuân chợt có một câu hỏi muốn hỏi Hạ Hàm Chi nhưng không biết phải mở miệng như thế nào. Nằng liếc Hạ Hàm Chi, lại cúi đầu, liếc một cái rồi lại cúi đầu, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng Hạ Hàm Chi cũng mở miệng trước.

“Cô nói những gì cô nghĩ đi?”

Tiểu Xuân: “Không tốt lắm đâu.”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Có lời gì muốn nói thì cứ nói đi.”

Tiểu Xuân nhìn y một cái, cẩn thận nói: “Gần đây huynh có bận gì không?”

Hạ Hàm Chi cảm thấy hơi kì lạ: “Bạn cái gì cơ?”

Tiểu Xuân: “Thì là, thì là sắp tới huynh có chuyện gì quan trọng không?”

Hạ Hàm Chi dừng một chút, sau đó hiểu ra liền bật cười.

Tiểu Xuân nhìn y cười đến vui vẻ lại sâu xa như thế, cũng biết là y đã đoán được rồi, nàng dứt khoát hỏi luôn.

“Khi nào huynh mới tỷ võ với đại sư huynh?”

Hạ Hàm Chi không hề bất ngờ chút nào.

“Cô đang để ý chuyện này?”

Tiểu Xuân gật đầu.

Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng, nói: “Vốn là hẹn y sau khi xuất quan, nhưng khi đó...” Hạ Hàm Chi chợt nhớ đến điều gì, thoáng ngừng lại, rồi lại nói: “Khi đó y và ta đều đang có chuyện không thể bỏ được, sau đó lại đến cuộc thi tuyển của Kiếm Các, cho nên việc tỷ võ sẽ hoãn lại đến cuối tháng.”

Tiểu Xuân cúi đầu “à.”

Hạ Hàm Chi cúi người nhìn Tiểu Xuân, giọng nói hơi có vẻ chế giễu: “Cô quan tâm như thế, muốn ai thắng hả?”

Tiểu Xuân còn chưa kịp nói, Hạ Hàm Chi lại nói tiếp: “Cô là vì Vệ Thanh Phong nên mới vào Kiếm Các?”

Tiểu Xuân bị y làm cho ghen hòng.

Hạ Hàm Chi đứng thẳng người: “Ra là vậy.”

Tiểu Xuân xen ngang đoạn tự hỏi tự trả lời của y: “Ta không đến chỗ của huynh đâu.”

Hạ Hàm Chi: “Cô muốn qua chỗ của Vệ Thanh Phong.”

Tiểu Xuân hơi cảm thấy khó chịu với việc Hạ Hàm Chi gọi thẳng tên của Vệ Thanh Phong, nhưng nàng cũng chẳng thể nói gì y, chỉ đáp ngắn gọn: “Đúng.”

Hạ Hàm Chi: “Lý Thanh thì sao?”

Tiểu Xuân giương mắt nhìn y: “Hắn tất nhiên là đi cùng ta.”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu.

Nói đến Lý Thanh, Tiểu Xuân quay đầu lại, nhìn vào một góc sân, muốn tìm bóng dáng của Lý Thanh. Lúc nàng nhìn qua, hắn đã đứng dậy rồi. Cho dù cách xa như thế nhưng Tiểu Xuân vẫn có thể nhìn thấy thân hình cao lớn của Lý Thanh. Mặt Lý Thanh quay vào một thân cây, đầu khẽ cúi xuống, lỗ tai của hắn hướng về phía Tiểu Xuân và Hạ Hàm Chi, hình như đang chăm chú lắng nghe.

Lúc Tiểu Xuân nhìn thấy hắn, cảm giác như mọi chuyện lộn xộn đều bị bỏ qua một bên, nói với Hạ Hàm Chi: “Ta đi trước.” Nàng đi mấy bước về phía Lý Thanh, sau đó dừng lại, quay đầu nói với Hạ Hàm Chi: “Đa tạ.”

Hạ Hàm Chi tựa vào vách tường sau viện.

“Vì sao?”

“Khi trước, cả hôm nay nữa.”

Còn có màn múa kiếm dưới ánh trăng đêm hôm đó.

Tiểu Xuân thầm nghĩ, nếu như không có kiếm pháp Xuân Thành, có lẽ nàng cũng không thể thông qua cuộc thi của đại sư huynh, cũng có lẽ, nàng sẽ không đến Kiếm Các tham dự cuộc thi.

Hạ Hàm Chi cười nhạt, giọng nói trầm thấp.

“Không dám.”

Tiểu Xuân quay đầu, đi về phía Lý Thanh.

Lỗ tai của Lý Thanh thật nhạy, Tiểu Xuân cách hẳn chừng mấy trượng mà hẳn đã động đây rồi.

Tiểu Xuân biết hẳn định bước ra.

“Đợi đã.”

Lý Thanh đứng lại vào bóng cây.

Tiểu Xuân đi đến giữa đầu nhìn sắc mặt hẳn.

“Ta nói này, sao giờ trông huynh lại có vẻ khá hơn rồi?”

Lý Thanh: “Ừ.”

Tiểu Xuân cau mày nói: “Kỳ lạ thật, rõ ràng bây giờ sáng hơn ban nãy mà, sao huynh lại tốt hơn?”

Lý Thanh khẽ quay đầu, mặt hướng về một bên như đang tìm kiếm thứ gì. Tiểu Xuân nhìn theo hướng đó, Hạ Hàm Chi đang đứng dựa vào vách tường, lẳng lặng nhìn về phía này.

Tiểu Xuân đến cạnh Lý Thanh, khẽ nói với hẳn: “Huynh làm gì vậy?”

Lý Thanh: “Y.”

“Ai?” Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh “Huynh nói ai?”

Lý Thanh nhú nhú mày, vẻ mặt kiên nghị lại có thêm phần hoang mang.

Tiểu Xuân nhận ra có điều gì đó không đúng.

“Huynh làm sao vậy?”

Lý Thanh tập trung đứng đó, thời gian khá lâu, Tiểu Xuân cảm thấy xung quanh hơi lạnh. Nàng kéo cổ tay Lý Thanh, phát hiện tay hẳn lạnh lẽo. Trên mặt Lý Thanh không hề có vẻ gì, thoát nhìn hơi âm u.

Tiểu Xuân khó hiểu, nhớ đến trước kia, lúc Lý Thanh hóa ra kiếm phong, cũng rất lạnh.

Nghĩ đến đây, Tiểu Xuân vội vàng dùng hai tay túm lấy cổ tay Lý Thanh, lắc mạnh mấy cái: “To con, to con? Huynh làm ơn đừng biến ở chỗ này đó, có rất nhiều người đó.”

Lý Thanh cúi đầu.

“Ta không có.”

Tiểu Xuân thở phào nhẹ nhõm: “Không có là tốt rồi, ta chỉ sợ huynh đột nhiên khinh suất, ở ngay tại đây biến thành kiếm, vậy thì nguy rồi.”

Lý Thanh lắc đầu, tỏ vẻ mình sẽ không làm vậy, sau đó, hẳn lại quay mặt về hướng Hạ Hàm Chi.

Tiểu Xuân hít thật sâu.

“Sao huynh cứ quay sang đó vậy?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Chuyện gì xảy ra, đừng vội, nói ta nghe xem.”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, nói với Tiểu Xuân: “Có thứ gì đó.”

“Thứ gì?” Tiểu Xuân nhìn sang bên kia, chỉ có Hạ Hàm Chi. Bất quá Tiểu Xuân lại nghĩ, tên to con này không giống với nàng, hẳn là kiếm tinh, có thể nhìn thấy thứ mà người phàm không nhìn thấy cũng không chừng. Nàng khẽ nói: “Có vật gì?”

Lý Thanh: “Có...” Hẳn dường như không biết phải hình dung vật này thế nào, chỉ có thể nói đó là một vật.

Tiểu Xuân lúc này khá là kiên nhẫn.

“Huynh nghe được? Hay là cảm giác được?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “Gì?”

Lý Thanh: “Ồ bên đó.”

Tiểu Xuân: “Cái gì ở bên đó, có ảnh hưởng gì đến huynh à?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Một tiếng ừng ục không có đặc biệt, nhưng Tiểu Xuân lại có cảm giác mình đã hiểu. Nàng kéo cánh tay Lý Thanh: “Có ảnh hưởng đến huynh đúng không, ảnh hưởng gì?”

Lý Thanh ngẩng đầu.

Tiểu Xuân: “???”

Lý Thanh ngửa mặt lên trời, Tiểu Xuân đứng bên cạnh chỉ có thể nhìn thấy cái cổ trắng kiện và yết hầu nổi lên của hắn.

Cái cổ trông rắn chắc thật, Tiểu Xuân không đứng lúc nghi thế.

“Khụ.” Chờ Tiểu Xuân cảm nhận được mặt mình lại dần nóng lên, nàng mới thu hồi tầm mắt.

Lý Thanh cũng cúi đầu: “Ừng ục?”

Cũng không biết có phải nghe tiếng ừng ục này đã lâu, nghe quen rồi, Tiểu Xuân lại cảm thấy nó không hề ngu ngốc như thế, mà lại có vẻ trầm thấp dịu dàng, giống như là tiếng người đang nói chuyện vậy.

Giọng nói Tiểu Xuân hơi nhỏ.

“Vừa rồi mới hỏi huynh đó, vật kia đối với huynh có ảnh hưởng gì?”

Lý Thanh kéo góc áo của Tiểu Xuân, chỉ khẽ nói một chữ.

“Quang.”

(*quang = ánh sáng)

Tiểu Xuân đứng ngây ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Thanh.

“Ý huynh là, vật kia khiến mắt huynh không sợ ánh sáng?”

Lý Thanh gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Tiểu Xuân nóng nảy, nàng túm lấy áo trước ngực Lý Thanh: “Có phải không hả? Có phải có thể chữa mắt cho huynh không? Đang nói với huynh đó.”

Lý Thanh lắc đầu nói: “Có thể ra ngoài vào buổi sáng, nhưng không thể nhìn thấy.”

Tiểu Xuân dừng lại một chút, có thể ra ngoài sáng, có thể ra ngoài sáng, lần đầu tiên Tiểu Xuân nhìn thấy Lý Thanh, dáng vẻ của hắn khi bị ánh mặt trời chiếu tới nổi đau đến không muốn sống, nàng nhớ rất rõ ràng. Tiểu Xuân lập tức quên sạch sành sanh nào Kiếm Các nào phân chia viện, nàng túm chặt lấy tay Lý Thanh, thậm chí hằn cả dấu tay. Lý Thanh cúi đầu, hắn cũng không đau, nhưng lại cảm thấy kì quái.

“Ừng ục?”

Giọng nói của Tiểu Xuân thật kiên quyết.

“Vật kia, có thể giúp huynh đứng dưới ánh mặt trời ư?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân gần như kêu lên: “Nói chuyện!”

Lý Thanh bị dọa giật thót: “Đúng vậy.”

Tiểu Xuân đột nhiên quay đầu, quay về hướng bên kia, nơi đó không có gì khác — chỉ có một Hạ Hàm Chi đang ôm kiếm Tinh Hà, cười đến vô cùng cao thâm khó hiểu.

33. Chương 34

Tiểu Xuân quay đầu nhìn Lý Thanh, rồi lại quay sang nhìn Hạ Hàm Chi.

Sau mấy lần quay qua quay lại, nàng dường như đã đưa ra quyết định gì đó, kiên trì kéo Lý Thanh đi về phía kia. Hạ Hàm Chi nhướng mày, đưa mắt nhìn hai người đi đến trước mặt mình. Mãi đến lúc Tiểu Xuân đứng trước mặt y, y vẫn thoải mái tựa vào vách tường, chờ Tiểu Xuân mở miệng trước.

Đây, lại là cái vẻ mặt này nữa.

Tiểu Xuân trầm nghĩ, chính là cái vẻ mặt hiểu thấu tim gan người ta này. Tiểu Xuân thật muốn đập y một phát, nhưng tất nhiên nàng biết, với thân thủ như mèo ba chân này của nàng, ngay cả cái áo của Hạ Hàm Chi cũng chẳng chạm vào được.

“Khụ.” Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, kéo cánh tay Lý Thanh, khẽ nói: “Huynh đứng đây cảm thấy thế nào?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiếng ừng ục nhẹ nhàng như vậy, xem ra là không tệ.

Tiểu Xuân nhìn Hạ Hàm Chi một lúc, vẻ mặt y hết như cao tăng ngồi thiền, mặc cho Tiểu Xuân quan sát.

Lẽ nào thứ mà Lý Thanh nói là Hạ Hàm Chi?

Không không, Tiểu Xuân lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Tại sao có thể là người, phải là vật gì đó mới đúng, có lẽ là ở trên người Hạ Hàm Chi.

Nghĩ đến đây, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tiểu Xuân chính là Tinh Hà.

Đầu tiên, thanh kiếm này quá gây chú ý, chói lòa lóa, được Hạ Hàm Chi ôm trong tay, lại đặt ngay trước mắt Tiểu Xuân, muốn không nhìn thấy cũng không được. Hơn nữa khi đứng gần kiếm này thường có luồng khí lạnh khó hiểu, nhắc nhở Tiểu Xuân rằng trên người Lý Thanh cũng có khí lạnh, giữa hai người này có lẽ có liên hệ gì đó.

Tiểu Xuân lắc lắc cổ, hất hất cằm về phía Lý Thanh: “Này, tên này, huynh có còn nhớ không?”

Hạ Hàm Chi: “Dĩ nhiên.”

Tiểu Xuân: “Hắn cũng thích kiếm, chỉ là hai mắt bị tật, không tiện cho lắm. Lần trước sau khi trở về kể cho hắn nghe về kiếm của huynh, hắn cũng cảm thấy rất hứng thú, huynh có thể cho hắn mượn kiếm của huynh sở một lúc không?”

Lý Thanh yên lặng đứng đó, nghe Tiểu Xuân nói, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn nói có hứng thú với cây kiếm đó bao giờ chứ.

Hạ Hàm Chi bên kia chỉ cười nhạt nói: “Dĩ nhiên rồi.” Nói rồi, y khẽ giơ tay, đặt chuôi kiếm Tinh Hà vào lòng Lý Thanh. Lý Thanh lại không hề động đậy. Tiểu Xuân đá hắn một cái, hạ giọng nói: “Mau cầm lấy! Nhìn xem có phải thứ đó không?”

Lý Thanh giơ tay lên, cầm thân kiếm Tinh Hà.

Tay hắn rộng rãi, Tinh Hà trong lòng bàn tay hắn có vẻ hơi mảnh mai. Hắn dường như không có ý định rút kiếm ra, chỉ đơn giản là cầm lấy. Cổ tay Lý Thanh cường tráng, cánh tay không nhúc nhích, chỉ có làn gió thoảng qua khiến cho tua kiếm và viên bạch ngọc cổ xưa kia động đậy.

Hắn đứng một lúc lâu cũng không lên tiếng, Tiểu Xuân hơi gấp gáp, nàng vừa định hỏi, Lý Thanh bỗng mở miệng nói chuyện.

Hắn chỉ nói hai chữ.

“Của ta.”

Tiểu Xuân khó hiểu, Hạ Hàm Chi lại thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân đùng đùng Lý Thanh, Lý Thanh cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Hạ Hàm Chi đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Trước đó ta cũng đã từng nói, nếu huynh muốn khôi...”

“Ừng ục!”

Tiểu Xuân chớp chớp mắt, nàng cảm thấy Hạ Hàm Chi định nói gì đó, tuy nhiên đã bị Lý Thanh xen ngang vào, tuy vậy, nàng lại nhận ra, đây không phải là lúc thích hợp để hỏi.

Bỏ qua những điều này, nàng biết, thứ có thể giúp cho Lý Thanh ra ngoài ánh mặt trời, đang ở chỗ của Hạ Hàm Chi. Tiểu Xuân cúi đầu, nhìn dưới mặt đất, trên mặt đất đúng lúc đang có một con sâu nhỏ, bò bò một cách ngốc nghếch. Nàng nhìn chăm chăm con sâu nhỏ kia, nhìn nó bò từ trái sang phải rồi lại từ phải sang trái.

Cuối cùng, một chiếc ủng đen đột nhiên giẫm xuống, thản nhiên đè bẹp con sâu nhỏ kia.

Tiểu Xuân hít sâu, ngẩng đầu. Hạ Hàm Chi ôm cánh tay, mắt rũ xuống nhìn nàng, dường như đang đợi nàng lên tiếng.

Tiểu Xuân quay đầu nhìn Lý Thanh, hắn vẫn đang mang dáng vẻ ngây ngốc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hồi lâu sau, Tiểu Xuân cười.

Có gì khó đâu chứ.

“Hạ đại ca, ta và Lý Thanh sẽ đến chỗ của huynh, sau này mong huynh chiếu cố nhiều.”

Trên mặt Hạ Hàm Chi cũng lộ nụ cười, y khẽ gật đầu.

“Không dám.”

Thấy không, có gì khó đâu.

Hạ Hàm Chi nói: “Ta đi nói với tên nhóc kia một chút, hai người đi theo ta.”

Tiểu Xuân: “A, đúng rồi, huynh có muốn thêm ai nữa không?”

Hạ Hàm Chi dừng bước: “Hả?”

Tiểu Xuân chỉ chỉ Mai Như, nàng đang nói chuyện đến nước miếng tung bay với tiểu sư đệ.

“Nàng kia, là bạn của ta, huynh...”

Hạ Hàm Chi lại đi tiếp, y vẫy vẫy tay, thản nhiên nói: “Tùy.”

Tiểu Xuân thấy y đi đến, nói mấy câu với tiểu sư đệ, lại quay đầu nói mấy câu với Mai Như. Mai Như nhìn về phía Tiểu Xuân, vẻ mặt khó hiểu, Tiểu Xuân lòng đau đốn gật gật đầu với nàng. Tiểu sư đệ sau khi nghe Hạ Hàm Chi nói xong, vẻ mặt càng khó coi, y định cãi lại Hạ Hàm Chi mấy câu, nhưng chưa kịp há mồm thì Hạ Hàm Chi đã đi rồi.

Tiểu sư đệ ở đằng sau, vẻ mặt âm u nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân tỏ vẻ tủi thân nhìn tiểu sư đệ, mắt rơm rớm. Huynh tuyệt đối, tuyệt đối đừng tin là ta muốn đi, ta bị ép mà.

Hạ Hàm Chi đi đến trước mặt Tiểu Xuân, từ trên cao nhìn nàng.

“Sao thế?”

Tiểu Xuân đáng thương nhếch miệng.

“Đói bụng.”

Hạ Hàm Chi: “...”

Y thở dài, nói với Tiểu Xuân: “Ta đã nói với tên đó rồi, đi thôi.”

Tiểu Xuân: “Đi bây giờ à?”

Hạ Hàm Chi: “Không phải vừa kêu đói bụng à?”

Tiểu Xuân: “À thì, cũng không đói đến mức đó.”

Hạ Hàm Chi liếc nàng một cái “Đi, Thanh Đào viện cách Trung Sơn không gần, phải đi tận hai canh giờ.”

Tiểu Xuân: “Được rồi.”

Lúc này, Mai Như cũng đã tới, nàng bước đến dùng mắt ra hiệu với Tiểu Xuân, trong mắt đầy vẻ nghi vấn. Có chuyện gì thế?

Tiểu Xuân lắc đầu. Ba người bọn họ theo sau Hạ Hàm Chi, Lý Thanh nắm tay Tiểu Xuân, Mai Như đi cạnh Tiểu Xuân. Tiểu Xuân vừa cảnh giác liếc nhìn Hạ Hàm Chi đi đằng trước, vừa liếc mắt nhìn Mai Như, miệng nói nhưng không phát ra tiếng—

Chuyện rất dài dòng!

Mai Như chớp chớp mắt nhìn nàng.

Y là ai vậy?

Tiểu Xuân —— Người xấu!

Khi các nàng còn đang liếc qua liếc lại, Hạ Hàm Chi khẽ ho khan một tiếng, Tiểu Xuân và Mai Như lập tức đứng thẳng người, mặt không biểu cảm.

Bốn người theo con đường sau núi, đi đến giữa sườn núi thì quẹo vào một ngã ba. Tiểu Xuân nhớ ngã ba này, con đường này đi sâu vào trong khe núi. Mặc dù nàng từng đi ngang qua nhiều lần nhưng chưa từng đi vào.

Dọc theo đường đi Lý Thanh chẳng nói gì, có lúc Tiểu Xuân hỏi hẩn cảm thấy thế nào, hẩn chỉ lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao. Mỗi lần Tiểu Xuân cúi đầu, đều có thể nhìn thấy tay Lý Thanh, tay hẩn giữ chặt cổ tay phải của nàng, Tiểu Xuân có thể cảm nhận được bàn tay ấm áp lại hơi khô ráo của hẩn, vững vàng nắm lấy tay nàng.

Trong núi yên tĩnh, rất ảm thấp, Tiểu Xuân ngửi được mùi bùn đất và mùi rừng cây, trong lòng cảm thấy vô cùng yên bình.

Hạ Hàm Chi dẫn đường không nhanh không chậm, bước tiến của y vô cùng trầm ổn, mỗi bước đi đều vững vàng. Đi một lúc lâu, họ quẹo sang một sườn núi khác, Tiểu Xuân ngẩng đầu, đã mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của các dãy nhà. Mấy dãy nhà này chìm vào trong mây mù, như ẩn như hiện.

Hạ Hàm Chi nhìn Tiểu Xuân, khẽ nói: “Thấy chưa? Đó chính là Thanh Đào viện.”

Tiểu Xuân thở dài nói: “Cao thật.”

Hạ Hàm Chi: “Đúng vậy, Thanh Đào viện được dựng ở nơi cao nhất của núi Bạc Mang.”

Tiểu Xuân: “Sao huynh lại bị phân tới một nơi như vậy?”

Hạ Hàm Chi cười cười: “Là ta tự mình muốn tới.”

Y nói xong thì đi trước, dẫn mọi người lên núi.

Tiểu Xuân đi ở đằng sau, nàng nói với Lý Thanh: “To con, huynh có mệt không?”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân: “Hừm, nói đùa với huynh thôi, sao huynh mệt được chứ. Sao hẩn, mắt có đau không?”

Lý Thanh lắc đầu: “Không sao.”

Tiểu Xuân: “Vậy thì tốt.”

Thanh Đào viện quả thật là cách trung tâm Kiếm Các rất xa, Tiểu Xuân vừa leo lên vừa nghĩ, so với nơi tập võ, nơi này càng giống chỗ để tu hành hơn.

Bốn người leo lên đến đỉnh núi, hai người đã mệt đến ngồi phịch trên đất.

Tiểu Xuân: “Không, không nổi nữa rồi.”

Mai Như thở hổn hển.

“Ta, ta cũng không chịu nổi, không chịu nổi nữa.”

Lý Thanh ngồi cạnh Tiểu Xuân, Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng, hỏi hân: “Sao hả, huynh cũng không được à?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Mai Như lúc này vẫn không quên nói đầu: “Cái tên này, nói, nói chuyện, rất thú, thú vị.”

Lý Thanh: “Ừng ục ừng ục.”

Mai Như: “Ha ha.”

Hạ Hàm Chi cũng không vội, cầm kiếm của mình vào mặt đất, đứng một bên yên lặng chờ. Một lúc sau, Tiểu Xuân và Mai Như nghỉ ngơi đủ, giúp đỡ nhau đứng lên.

Trước mắt là một cái cửa gỗ cũ nát.

Hạ Hàm Chi nhặt kiếm lên, đẩy cửa ra.

Ba người lập tức theo sau.

Thanh Đào viện quả thật không phải đơn sơ bình thường.

Một tòa nhà gỗ ba tầng, xây dựa vào vách núi, trước nhà còn có một cái vạc lớn, bên cạnh vạc có một cái cọc gỗ, phía trên đó treo một loạt chả hiểu là củ cải hay là vải rách, đằng trước là một cái sân khá rộng, mặt sân tương đối sạch sẽ, trên mặt đất không hề có một tảng đá vụn.

Bên trái sân là vách núi, bên vách núi có mọc hai cái cây, Tiểu Xuân nhận ra, đó là Vân Đào.

Cũng tốt, Tiểu Xuân nhìn cây kia, tự nói với mình, tối thiểu, từ nơi này có thể nhìn thấy dáng vẻ của cây Vân Đào lúc nở hoa.

Lúc Tiểu Xuân đang xem xét cái sân, từ trong tòa nhà nhỏ có một người chạy ra.

“Chưởng chương chương, chương viện!”

Tiểu Xuân thấy Hạ Hàm Chi thở dài.

“Ngô Sinh, đây là ba đệ tử mới năm nay của Thanh Đào viện, đệ sắp xếp chỗ ở cho họ.”

“Dạ dạ dạ, dạ!”

Hạ Hàm Chi: “....”

Tiểu Xuân kéo tay Lý Thanh, tay khác lại kéo Mai Như đang nhịn cười đến cong cả thắt lưng, đi vào trong nhà. Ngô Sinh vô cùng nhiệt tình trò chuyện với mấy người họ.

“Đây đây đây là Thanh Đào lâu, tầng hai là, là chỗ ở, của, của chúng, chúng ta, hiện, hiện nay tổng cộng ở cùng với sáu đệ đệ đệ, đệ tử—”

Mai Như không thể nhịn được nữa.

“Ha ha ha ha!!”

Ngô Sinh ngây ngốc nhìn nàng: “Cô cô cô, cô thật đẹp.”

Môi Tiểu Xuân run run.

“Huynh đừng nói chuyện nữa, cứ dẫn bọn ta vào phòng đi.”

34. Chương 35

Ngô Sinh dẫn ba người Tiểu Xuân đến tầng trên, tòa nhà lầu này xây sát vào vách núi, phòng ở bên trong, bên ngoài là một cái hành lang nhỏ hẹp, chỉ có mấy cây cột chống đỡ, đứng trong hành lang có thể dễ dàng nhìn thấy mấy dãy núi đằng xa xa.

“Đây, đây là nơi mọi người sẽ ở ở.” Ngô Sinh dẫn đám người Tiểu Xuân vào nơi tận cùng trong hành lang, trước một cái cửa gỗ. Cái cửa này dường như đã rất cũ kĩ, màu sơn đã bị tróc tan tành, hoa văn khắc trên cửa dường như cũng bị mài mòn.

“Huynh huynh huynh” Ngô Sinh chỉ vào Lý Thanh “Huynh đi theo ta.”

Tiểu Xuân xen ngang: “Huynh kêu hấn đi làm gì?”

Ngô Sinh nhìn chằm chằm Tiểu Xuân nói: “Hấn, hấn ở chỗ khác. Lẽ, lẽ nào hai người muốn ở cùng, ở cùng với hấn à?”

Tiểu Xuân lập tức đỏ mặt, Mai Như bên cạnh khẩy khẩy móng tay, nhìn trời nói: “Ta không có ý kiến.”

“Bậy bạ!” Tiểu Xuân trợn mắt nhìn Mai Như, quay đầu nói với Ngô Sinh: “Huynh mau đưa hấn đi đi!” Nàng vừa nói vừa đưa tay, đẩy Lý Thanh đến bên chỗ Ngô Sinh. Lý Thanh bị nàng đẩy đến hơi lảo đảo, vẻ mặt hơi hoang mang.

“Ừng ực?”

Ngô Sinh khịt mũi nhìn Lý Thanh, nói với Tiểu Xuân: “Hấn, hấn hấn là người mù mù mù—” Y còn chưa “mù” xong, Tiểu Xuân đã nheo mắt lại uy hiếp nhìn chằm chằm Ngô Sinh, Ngô Sinh nuốt mấy chữ còn lại xuống bụng.

“Ta dẫn dẫn hấn đi.”

Ngô Sinh nói xong, kéo cánh tay Lý Thanh, Lý Thanh quay đầu nhìn về phía Tiểu Xuân, buồn bực lên tiếng.

Tiểu Xuân hỏi Ngô Sinh: “Hấn cũng ở trong tòa nhà này đúng không?”

Ngô Sinh gật đầu nói: “Đương đương đương đương nhiên, ở cùng một nơi, không ở nơi khác.”

Tiểu Xuân yên tâm, nàng nói với Lý Thanh: “Huynh nghe thấy chưa, huynh cũng ở trong tòa nhà này, chúng ta vừa ra khỏi cửa đã gặp nhau rồi, biết điều đi theo người ta đi.”

Lý Thanh cúi đầu bị y dẫn đi.

Tiểu Xuân và Mai Như đẩy cửa ra, phòng không lớn, nhưng cũng rất gọn gàng, còn có phong cách riêng biệt. Ở tận cùng trong phòng có một cái giường, cạnh giường có hai cái tủ gỗ cao, trên nóc tủ có hai cái giỏ bằng trúc. Bên trái phòng có một bức tranh chữ, viết bốn chữ — Kiếm Đâm Cầm Tâm

Mấy chữ này cũng giống như Thanh Đào lâu vậy, cũ kĩ nhưng lại có vẻ rất trầm ổn.

Tiểu Xuân đi đến trước bốn chữ này, quan sát kĩ lưỡng một lúc. Mai Như đi đến, khoanh tay nhìn một cái.

“Đây là do ai viết vậy?”

Tiểu Xuân lắc đầu “Không biết, không có chữ ký.”

Mai Như: “Được rồi đừng xem nữa, ta muốn đi tìm tên cà lăm kia.”

Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn sang: “Tìm y làm gì?”

Mai Như bi thảm nói: “Ăn cơm chứ gì! Lẽ nào muội không đói à!?”

Tiểu Xuân: “....”

Nàng không nói còn đỡ, vừa nói thì bụng Tiểu Xuân cũng đã bắt đầu kêu lên. Nàng xoa bụng, nhìn xung quanh một lúc. Mai Như kéo nàng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Trong phòng không có gì ăn, ta vừa mới nhìn một lần rồi.”

Ra khỏi phòng, hai người họ cũng không đóng cửa.

“Cứ để mở như vậy à, lỡ có trộm thì sao?”

Tiểu Xuân cười nói: “Có trộm thì có trộm thôi, dù sao cũng chẳng có gì để trộm.”

Mai Như cũng cười: “Nếu có thật thì tỷ tỷ sẽ đưa cho tên đó vài thứ, núi này khó leo như vậy, đã lên được đến đây cũng nên có phần thưởng.”

Hai người vui vẻ ra khỏi phòng, vừa đi một lúc thì gặp Ngô Sinh. Y đứng ở trước cửa một căn phòng, đang đứng đối diện Lý Thanh nói gì đó.

“Đó đó đó đó là chỗ ở của con, con gái, huynh không thể qua, qua qua đó.”

“Ừng ục.”

“Huynh, huynh, huynh có ừng ục cũng vô dụng, nếu để cho Chương viện biết, ta sẽ xong đời.”

Tiểu Xuân đi đến.

“Sao vậy?”

Ngô Sinh vừa thấy hai nàng đến, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Các, các cô khuyên hần đi, hần hần không thể qua chỗ các cô ở được.”

Tiểu Xuân đi đến, Lý Thanh theo bản năng vươn tay ra, lại bị Tiểu Xuân vỗ vào tay một cái. Lý Thanh tủi thân rút tay lại.

“Ta đã nói vừa ra khỏi cửa là đã có thể gặp rồi, sao huynh lại giở trò rồi hả?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân thò đầu nhìn vào phòng Lý Thanh, thấy cũng không khác so với phòng của hai nàng.

“Không tệ, huynh cứ ở đây đi.”

Lý Thanh há mồm, còn định nói gì nữa, Tiểu Xuân lập tức nói: “Nếu huynh còn không chịu, ta sẽ bảo Hạ Hàm Chi phân huynh qua núi khác!”

Ngô Sinh đảo đảo mắt, y muốn nói cho Tiểu Xuân biết tính chất đặc thù của việc phân viện, đó là đã phân rồi thì không thể đổi lại nữa, nhưng khi y định nói thành tiếng, cổ của y lại cảm thấy hơi tê dại.

Móng tay của Mai Như chọt vào cổ Ngô Sinh một cái, Ngô Sinh bị nhột rụt cổ lại, lời định nói cũng quên mất.

Lý Thanh bên kia cũng đã thỏa hiệp.

Tiểu Xuân nói với Mai Như: “Tỷ đi ăn gì trước đi, ta sẽ đến sau.”

Mai Như: “Muội định làm gì?”

Tiểu Xuân: “Giúp hần làm quen với căn phòng.”

Mai Như gật đầu, cười híp mắt nói với Ngô Sinh: “Sư huynh, ở đâu có thức ăn?”

Một tiếng “sư huynh” này khiến Ngô Sinh nổi cả da gà.

“Lầu lầu lầu lầu dưới!”

Mai Như: “Dẫn ta đi?”

Ngô Sinh: “Được được được được rồi.”

Hai người họ vừa đi, Tiểu Xuân liền kéo cổ tay Lý Thanh.

“Nào, ta dẫn huynh làm quen với phòng, đừng để đến lúc vào ở lại đụng trái đụng phải.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân dẫn Lý Thanh vào phòng, vuốt vuốt bàn tay hắn, để đầu ngón tay của hắn theo động tác của nàng từ từ thăm dò xung quanh.

“Đây, đây là khung cửa, lúc ra khỏi phòng huynh nhớ phải cúi xuống, huynh to lớn quá, nếu không cẩn thận sẽ đụng phải. Đây là giường, phòng này không có bàn, nên huynh không cần lo là sẽ đụng phải. Đây là cái tủ, tủ rất cao nhưng không cao bằng huynh. Nào, bên này đi, sờ sờ thử đi, biết đây là gì không, ừm, đây là một bức tranh chữ, trong phòng ta cũng có, nhưng nội dung thì không giống, bên phòng ta là “Kiếm Đâm Cầm Tâm”, còn bên huynh là “Huy Kiếm Thành Hà”, huynh cảm thấy cái nào hay hơn?”

Lý Thanh: “Của cô.”

Tiểu Xuân cười đắc ý: “Đương nhiên là của ta rồi.”

Lý Thanh cúi đầu, Tiểu Xuân sờ sờ đầu hắn.

“To con, huynh nhớ hết chưa?”

Lý Thanh gật gật đầu.

Tiểu Xuân lấy tay che kín hai mắt Lý Thanh, khẽ nói: “Nếu mắt không thoải mái, nhất định phải nói ta biết.”

Lý Thanh: “Ừ.”

Tiểu Xuân: “Còn nữa, thân phận của huynh...”

Lý Thanh: “Ta sẽ không biến thân đâu.”

Tiểu Xuân sững sốt, sau đó cười cười: “Tốt.”

Lý Thanh giơ tay lên, đặt ở sau ót của Tiểu Xuân, đặt rất nhẹ nhàng. Bàn tay rộng lớn truyền đến nhiệt độ vô cùng chân thật, lại vô cùng vững chãi. Lý Thanh khẽ nói: “Ta sẽ không biến thân đâu.”

Tiểu Xuân giật mình, lắc lắc cổ, tránh khỏi tay Lý Thanh.

“Vậy, vậy thì được, tóm lại đừng để người khác phát hiện, nếu không lại tìm đạo sĩ đến thì huynh xong đời.”

“...” Lý Thanh hơi bất đắc dĩ “Ta không phải yêu quái mà.”

Tiểu Xuân không thèm để ý: “Ừ, không phải yêu quái. Ta muốn đi tìm thức ăn, mệt cả ngày rồi, thật đói.”

Thật ra thì cũng không hấn là cả ngày.

Tiểu Xuân dẫn Lý Thanh ra khỏi phòng, đứng ở trong hành lang, hoàng hôn dần buông xuống, bầu trời đỏ rực, xa xa là mấy đám mây lặng trôi. Tiểu Xuân nghiêng đầu sang, nhìn gương mặt Lý Thanh bị ánh sáng đỏ của bầu trời chiếu vào, lộ ra chút vẻ ấm áp.

Tiểu Xuân khẽ mỉm cười.

“Nào, ta dẫn huynh xuống lầu.”

Lý Thanh nắm lấy cổ tay Tiểu Xuân, để nàng dắt vào trong sân.

Trong sân có mấy cái bàn dài, hai bên đặt mấy cái ghế gỗ. Ngô Sinh và các đệ tử mà họ chưa biết mặt đang sắp xếp bàn, Mai Như chống cằm trên một băng ghế ngồi nhìn.

“Mai Như.”

Tiểu Xuân gọi nàng, Mai Như quay đầu, vẫy vẫy tay với Tiểu Xuân.

“Muội muội mau đến đây, ta giúp muội làm quen một chút.” Nàng chỉ vào hai đệ tử mà Tiểu Xuân chưa biết mặt nói: “Vị này là tam sư huynh, vị này là ngũ sư huynh.” Sau đó, nàng lại chỉ Ngô Sinh: “Vị này, là đại sư huynh.”

Tiểu Xuân: “....”

Ba chữ “đại sư huynh” ở trong lòng Tiểu Xuân có ý nghĩa vô cùng thần thánh, khiến nàng không thể gọi thành lời.

Ngô Sinh xấu hổ cười cười: “Ta ta ta ta không phải đại sư sư sư huynh, chỉ là đến đây sớm hơn các vị vị vị mấy ngày ngày ngày thôi, viện chúng ta ít người, mọi người không cần câu nệ, cứ gọi gọi tên là được được rồi.”

Tiểu Xuân và Mai Như đồng thanh: “Ngô Sinh.”

Ngô Sinh ho khan hai tiếng: “Phải phải phải phải.”

Hai người kia, lớn lên rất giống nhau, Tiểu Xuân nhìn một lúc, nói: “Hai người, là huynh đệ ruột à?”

Người thấp hơn một chút cười phóng khoáng: “Muội nhìn ra à? Bọn ta quả thật là huynh đệ, ta tên là Vương Thành, y là Vương Phàm, bọn ta mới đến đây năm ngoái thôi.”

Tiểu Xuân vui vẻ cười một tiếng.

Mai Như nói: “Những người khác đâu, không phải bảo có sáu người à, sao chỉ có ba người các huynh?”

Ngô Sinh vừa định mở miệng giải thích, Tiểu Xuân vội nói với Vương Thành: “Huynh biết có chuyện gì à?”

Wương Thành vội nói: “Biết, còn ba sư huynh đệ nữa đã đi xa rồi, khoảng nửa tháng nữa sẽ về.”

Mai Như: “Đi xa? Đi đâu?”

Ngô Sinh lại định mở miệng, Vương Phàm này giờ không nói chuyện lại vội nói: “Bởi vì năm nay phải tham gia đại hội luận kiếm, một tháng trước, lão tông sư đã phái ra hơn mười đệ tử đi vào Trung Nguyên thăm dò tình huống.”

Tiểu Xuân: “Thì ra là vậy.”

Ngô Sinh ghen vì này giờ không được nói lời nào, hít thật sâu.

“Ha ha, ăn ăn cơm đi.”

Mọi người ngồi xuống, Ngô Sinh ra chỗ các vạc lớn trước Thanh Đào viện múc mấy chén nước, đặt lên bàn, lại đi vào trong lấy một chậu lương khô.

Mai Như cau mày nhìn mấy thứ trên bàn.

“Không có món khác à?”

Ngô Sinh lấy ra một cái đĩa nhỏ: “Đây là là là củ cải khô, là món mà bọn ta chuẩn bị riêng cho các đồng môn mới đến.”

Mai Như: “....”

Trong lòng Tiểu Xuân thầm run rẩy. Kiếm Các dù gì cũng là một môn phái lớn, sao cuộc sống lại nghèo khó như thế.

Khi Tiểu Xuân và Mai Như đang oán thầm, Lý Thanh này giờ vẫn ngồi ngây ngốc một chỗ bỗng nhiên vươn tay, khê sớ soạn trên bàn. Hắn sờ đến cái đĩa đựng củ cải khô, cầm lấy rồi đặt trước mặt mình, hắn không ăn, chỉ cầm lấy mà thôi.

Lý Thanh khê nói với người trước mặt: “Đa tạ.”

Ngô Sinh cười.

“Ừ! Củ cải này do ta tự mình ướp đó, ăn rất ngon, huynh huynh nếm nếm thử đi.”

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh, lòng mềm nhũn, nàng cầm một miếng củ cải, cắn một miếng.

“Ừm, quả thật không tệ.”

Mai Như cũng liếc Lý Thanh một cái, sau đó cười nhạt, cũng cầm lấy một miếng củ cải, bỏ vào miệng.

35. Chương 36

Trong lúc ăn cơm, Tiểu Xuân hỏi Vương Thành.

“Hạ Hàm Chi đâu?”

Vương Thành hơi ghen hòng.

“Khụ khụ, là Chuởng viện, muội nên đổi xưng hô thành Chuởng viện đi.”

Tiểu Xuân: “Ồ, vậy Chuởng viện đâu rồi, sao y không ăn cơm?” Có phải tự đi ăn đồ ngon rồi không, Tiểu Xuân âm u nghĩ.

Nói đến Hạ Hàm Chi, vẻ mặt Vương Thành tràn đầy vẻ kính nể, y để cái bánh bao không nhân cứng ngắc xuống, nói với Tiểu Xuân: “Có lẽ huynh ấy đi múc nước cho chúng ta đó.”

“Múc nước?” Tiểu Xuân hơi kinh ngạc “Huynh ấy không phải Chuởng viện sao, tại sao lại đi múc nước.”

Vương Thành duỗi một đầu ngón tay, lắc lắc.

“Lúc muội mới đến đây có suy nghĩ gì?”

Tiểu Xuân: “Hoang vu, à không, chỉ hơi hoang vắng thôi.”

Vương Thành gật đầu nói: “Nói rất đúng, chưa kể đến việc, Thanh Đào viện chính là nơi cao nhất của núi Bạc Mang, người thường muốn lên đến đây cần thời gian cả ngày, mà đầm nước gần đây nhất, coi như là người tập võ thì cũng cần hai canh giờ mới có thể đến nơi. Nếu sư huynh đệ chúng ta muốn đi múc nước, e là sẽ không thể về trong ngày đâu.”

Tiểu Xuân: “Cho nên mọi người mới để Chuởng viện đi múc nước?”

Vương Phàm ngồi cạnh cũng giải thích: “Bọn ta sao dám chứ, là vì sau khi Chuởng viện đến đây thấy bọn ta quá cực khổ, nên mới quyết định giúp bọn ta đó.”

Ngô Sinh cũng không nhịn được nói: “Chuởng chuởng chuởng chuởng viện rất lợi hại, mỗi lần huynh ấy đi chỉ chỉ chỉ chỉ cần một canh giờ.”

Tiểu Xuân gật gù đầu.

Không ngờ Hạ Hàm Chi có thể làm như thế, đúng là nhìn không ra.

Nàng hỏi tiếp: “Huynh ấy cũng mới đến đúng không?”

Vương Thành gật đầu nói: “Ừ, chừng một tháng thôi.”

Tiểu Xuân suy nghĩ rồi nói: “Mọi người thích huynh ấy không? Trước khi đến đây ta thấy mấy đệ tử khác trong Kiếm Các đối với huynh ấy...”

Nàng chỉ nói nửa câu nhưng mọi người nghe đều hiểu.

Sắc mặt ba người hơi nặng nề, Vương Thành nói: “Muội không biết đâu, trước khi huynh ấy đến đây, Thanh Đào viện này gần như cách xa trần thế, đừng nói là người ngoài, ngay cả những đệ tử ở các viện khác cũng rất ít khi tới đây. Trong cuộc thi tuyển chọn hằng năm, cũng rất ít người chọn nơi này của bọn ta, Thanh Đào viện trước đây không có Chuởng viện, sau khi Hạ chuởng viện đến đây, không chỉ giúp bọn ta múc nước trữ lương thực, còn đích thân dạy võ công cho bọn ta, bọn ta rất kính trọng huynh ấy.”

Tiểu Xuân yên lặng nghe, Vương Thành nói xong, không khí trên bàn cơm nhất thời hơi ngưng trọng.

“Bịch bịch.”

Tiểu Xuân nghiêng đầu, thấy vẻ mặt Mai Như đang vô cùng chăm chú cầm một cái bánh bao đập lên bàn, vừa đập vừa nói: “Cứng thật, thật là cứng.”

Tiểu Xuân: “...”

Mọi người lại tiếp tục ăn cơm, cười cười nói nói một lúc lâu, mãi cho đến khi trời tối hẳn.

Tiểu Xuân cảm thấy Lý Thanh bên cạnh gần có tinh thần hơn rồi.

Mọi người ăn cơm xong rồi thu dọn, trời đã đen hẳn.

Màn đêm trong núi càng tối tăm hơn bên ngoài nhiều, hơn nữa Thanh Đào viện lại nghèo khó, ngay cả nền cũng không có, cả tòa nhà chìm trong núi rừng, âm u vô cùng.

Dựa theo lời của Ngô Sinh, giờ này bọn họ nên đi ngủ.

Tiểu Xuân đưa Lý Thanh về lại phòng hán, giúp hán sắp xếp xong xuôi, sau đó trở về phòng với Mai Như.

Nằm ở trên giường, hai cô gái nói chuyện phiếm vài câu, sau đó thì ngủ thiếp đi. Hôm nay hai người đã làm quá nhiều việc, đi quá nhiều đường, mệt chết đi được rồi.

Còn Lý Thanh thì vẫn ngồi xồm trong phòng mình.

Hắn không cần ngủ, hắn cũng không biết cảm giác ngủ là thế nào. Ban đêm là thời gian hắn thích nhất, khi xung quanh lạnh dần, không còn chút gì của ban ngày, hắn trở nên vô cùng thoải mái.

Ở trong phòng một lúc, Lý Thanh đứng lên đẩy cửa phòng ra.

Cả tòa nhà đều vô cùng yên tĩnh, mọi người đều đã đi ngủ, Lý Thanh dựa vào cảm giác, sờ soạng vách tường, từ từ đi trong hành lang. Hắn đi đến trước một cánh cửa, thì dừng lại.

Lý Thanh nghiêng đầu, dán sát mặt vào cánh cửa.

Bên trong có tiếng thở đều đều, hai người đã ngủ thiếp đi rồi.

Lý Thanh ngồi xồm trước cửa một lúc, cảm thấy không thoải mái, liền đứng lên. Tay hắn vịn vào cây cột chỗ hành lang, sờ xung quanh một lúc, sau đó hắn đột nhiên vỗ nhẹ một cái vào cột gỗ, ngay sau đó, hắn tung người nhảy lên không trung, lộn một vòng, đáp xuống ngoài mái hiên.

Mái hiên cũ rách nhưng lại khá bền chắc, Lý Thanh vốn kiềm nén sức lực, nhưng lại phát hiện ra mái hiên cũng không quá yếu thì bình tĩnh lại, ngồi xuống đó.

Xa xa là mặt trăng lạnh băng lại sáng ngời. Ánh trăng rọi xuống núi Bạc Mang yên tĩnh, mỗi một cái cây, mỗi một nhánh sông đều tản ra ánh sáng rạng rỡ.

Lý Thanh ngồi xồm một lúc, hắn đưa tay ra đằng trước, bàn tay xòe ra, năm ngón tay thon dài lại mạnh mẽ. Hắn dường như muốn chạm vào thứ gì hoặc chỉ đơn giản là nhằm chán muốn thăm dò cái gì đó.

Hôm diễn ra cuộc thi, hắn biến về nguyên hình, hắn cảm thấy nguyên thần ẩn sâu của mình đã được xông ra, như đã giải phóng được một sức mạnh tiềm tàng, khiến hắn vô cùng hưng phấn. Hắn hiểu rõ, thân kiếm của hắn mạnh hơn thân người nhiều.

Sau đó Lý Thanh thu tay lại, ngón tay của hắn đặt lên mắt mình. Lớp vải dày cộm nặng nề nhắc hắn nhớ về sự suy yếu của mình.

Hôm nay hắn gặp phải một vật mà dường như hắn vô cùng hiểu rõ. Điều này giúp hắn có thể đi lại dưới ánh mặt trời trong khoảng thời gian dài. Lý Thanh vừa nghĩ, trong lòng lại chợt nảy ra một ý, có lẽ....

Lý Thanh mở từng vòng vải trên đầu ra.

Khi hắn mở hết lớp vải cuối cùng, chân mày hắn nhíu lại thật chặt, nhưng hắn vẫn cố sức bỏ qua phần đau đớn này, kéo hết toàn bộ vải xuống.

Không chỉ tháo vải, hắn còn thử mở mắt ra.

Tất cả mọi người đều có thể mở mắt, Lý Thanh nghĩ thầm, hắn là người, hắn cũng có thể mở.

Thế nhưng, Lý Thanh còn chưa kịp nhìn thấy thế gian này, hắn đã vội cúi đầu xuống.

Trong đôi mắt hắn, ánh trắng dịu dàng kia vẫn nóng bỏng như lửa.

Ánh sáng này khiến Lý Thanh đau đến không thiết sống. Hắn bịt chặt mắt mình, cứ như vừa chạm vào lửa. Thân thể hắn cứng ngắc, cánh tay lại vì cố sức mà nổi cả gân và kinh mạch trên bàn tay.

Thế nhưng Lý Thanh không lên tiếng.

Hắn biết, Tiểu Xuân đang ở bên dưới, nàng đang ngủ.

Lý Thanh đè tay lên mắt mình, cắn chặt răng, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống mặt.

Lấy tay ra đi, để mắt của huynh thả lỏng một chút

Nàng đã nói vậy.

Lý Thanh run rẩy cả người. Nàng không nói gì nhiều, nhưng mỗi câu nàng nói, hắn đều nhớ rất rõ.

Tay Lý Thanh dần thả lỏng, cho dù mắt vẫn đau đớn.

Khi thân thể Lý Thanh lảo đảo sắp ngã, một bóng người nhanh chóng nhảy lên mái hiên, đứng sau lưng Lý Thanh, chưa kịp đứng vững đã vươn tay, tóm lấy gáy Lý Thanh.

Luồng khí lạnh lập tức nhập vào cơ thể, hóa giải cơn đau của Lý Thanh.

Chờ đến khi Lý Thanh hoàn toàn khôi phục, cả người hắn đã ướt nhẹp, ngồi trên mái hiên. Hạ Hàm Chi đứng vô cùng vững chãi đằng sau, y khoanh tay, cau mày nhìn Lý Thanh.

“Người đang làm loạn gì vậy hả?”

Lý Thanh cúi thấp đầu.

Hạ Hàm Chi dùng chân đá mấy miếng vải đang để rải rác: “Còn không buộc lại?”

Lý Thanh động đậy, đưa tay sờ soạng trên đất, cầm lấy vải nhưng do dự không chịu làm.

Hạ Hàm Chi: “Sao hả, còn chưa tỉnh ra à?”

Lý Thanh cúi đầu, hắn thoát nhìn hơi chán nản.

“Ta muốn mở mắt ra.”

Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày: “Hả?”

Lý Thanh nắm chặt tay thành nắm đấm, siết chặt tấm vải.

“Mọi người đều có thể mở mắt, ta cũng muốn.”

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Người không phải là người.”

Lý Thanh hơi run rẩy.

Hạ Hàm Chi không đổi giọng, nói: “Mặc dù ngươi đã tu thành hình người, có hình người rồi, ngươi cũng không phải con người.”

Sắc mặt Lý Thanh tái nhợt, môi run lên, nhưng không nói gì.

Hạ Hàm Chi: “Ta có nói sai gì à?”

Không có, y nói không sai, nhưng chính vì không sai, Lý Thanh mới không biết trả lời thế nào.

Hạ Hàm Chi lại nói: “Thật ra thì, huynh cũng không cần đi vào ngõ cụt như thế, mở được mắt thì thế nào, không mở được thì sao, giá trị của huynh có liên quan gì đến đôi mắt đâu?”

Lý Thanh cúi đầu.

Khi Hạ Hàm Chi đang định nói tiếp, Lý Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Làm sao huynh biết.”

“Hả?” Hạ Hàm Chi dừng một chút, bất quá y nhanh chóng hiểu được ý của Lý Thanh.

“Ý người là, sao ta biết thân phận của người?”

Lý Thanh không lên tiếng.

Hạ Hàm Chi cười nhạt: “Thứ ta mang đến, người không nhận ra à?”

Lý Thanh: “Đó là của ta.”

Hạ Hàm Chi: “Đúng vậy.”

Vừa nói xong, Hạ Hàm Chi lại lấy bội kiếm Tinh Hà của mình ra. Thân kiếm màu trắng bạc, dưới ánh trăng càng thêm quý phái. Chỉ là, Hạ Hàm Chi lấy nó ra nhưng lại không có ý định rút nó ra, cổ tay y xoay một vòng, Tinh Hà cũng xoay theo, một cánh tay khác giơ lên, lấy vật treo trên kiếm Tinh Hà xuống — đó là viên bạch ngọc có phong cách cổ xưa.

Hạ Hàm Chi cầm bạch ngọc trong tay, y chậm rãi ngồi xuống, cách Lý Thanh khá gần.

“Chuyện lộn xộn của võ lâm năm đó, người nhớ được bao nhiêu?”

Lý Thanh mờ mịt ngẩng đầu, không hiểu ý của Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi dùng hai ngón tay nắm lấy cằm Lý Thanh, bắt hắn phải nhìn thẳng mình.

Dưới ánh trăng, mặt Lý Thanh có vẻ âm trầm.

“Đúng, người không nhớ rõ, người quên rồi. Núi thây biển máu năm đó, yêu hận tình cừ năm đó, người đều không nhớ. Nhiều người bỏ mạng như thế, nhiều người liêu chết như vậy, cũng chỉ để cướp đoạt thứ này—” Giọng nói Hạ Hàm Chi hơi khác bình thường, giọng của hắn trầm thấp, ẩn chứa một sự phẫn nộ và xúc động khó hiểu. Y đề viên bạch ngọc trên tay lên cổ của Lý Thanh.

“Chỉ vì một mảnh nhỏ như thế này ở trên người người mà thôi!”

Bàn tay Hạ Hàm Chi vì dùng quá nhiều sức lực mà hơi run rẩy. Lý Thanh ngỡ ngàng một lúc, mới giơ tay lên, đụng đụng tay Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi khẽ hạ giọng nói: “Người muốn làm người à, người không trốn thoát đâu, Thái Âm. Bất kể người có đồng ý hay không, người đã tạo ra một con sông đầy máu tanh, hôm nay ta đưa bạch ngọc này cho người, nhưng người đừng mơ tưởng có thể thoát thân. Kết quả của người cũng hết như Liệt Dương vậy, điều khác biệt duy nhất, chính là người có thể lựa chọn chủ nhân khác!”

Y nói rồi, ném bạch ngọc lên người Lý Thanh, xoay người muốn đi.

Lúc y định nhảy khỏi mái hiên, vạt áo của y bị kéo lại.

Hạ Hàm Chi quay đầu, Lý Thanh một tay nắm áo y, một tay cầm viên ngọc kia. Về mặt hắn vẫn mờ mịt như cũ, trong vẻ mờ mịt còn có phần cẩn thận.

Lý Thanh từ từ đưa viên ngọc ra.

“Huynh, nếu huynh dùng thì lấy đi, ta, ta không cần, ta có thể không cần nó, huynh đừng bỏ...”

36. Chương 37

“Huynh đừng bỏ...”

Lý Thanh mặc dù không hiểu vì sao Hạ Hàm Chi đột nhiên lại như vậy, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy điều này có liên quan đến hắn.

Hạ Hàm Chi không thể tin nổi nhìn tên to lớn trước mặt mình.

“Người là giả ngốc hay là ngốc thật vậy hả?”

Lý Thanh: “???”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu: “Là ngốc thật rồi.”

Lý Thanh: “.....”

Mấy câu trước đó thì không nói đi, nhưng câu này Lý Thanh hiểu, hắn cúi gầm cái đầu to không nói tiếng nào.

Hạ Hàm Chi nhìn hắn, nói: “Vì sao ngươi muốn làm người?”

Nghe thấy vấn đề mình có hứng thú, Lý Thanh lại ngẩng đầu lên.

“Ta muốn làm người....”

Hạ Hàm Chi: “Ngươi nói rồi, ta muốn hỏi lí do cơ.”

Lý Thanh: “Ta....” hắn do dự một lúc, sau đó chậm rãi nói: “Nghĩa phụ là người, nàng cũng là người, cả mọi người nữa...mọi người cũng là người, ta cũng muốn làm người.”

Hạ Hàm Chi dùng móng指甲 cũng biết “nàng” mà hắn nói đến là ai.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Lý Thanh, Hạ Hàm Chi thở dài, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Ngươi phải biết rằng, ngươi cũng có nhiều điều đáng quý.”

Lý Thanh: “?”

Hạ Hàm Chi vỗ vỗ vai Lý Thanh, “Ngồi xuống đi.”

Lý Thanh ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh Hạ Hàm Chi, dáng vẻ hắn cao lớn, trông còn to con hơn cả Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi đặt kiếm xuống, để ở bên cạnh, dựa lưng ra đằng sau.

“Ngươi có nhớ gì về Liệt Dương không?”

Lý Thanh không hiểu, lắc lắc đầu.

Hạ Hàm Chi cũng không bắt ngờ: “Có nhớ cũng không được gì, nó xuất hiện sớm hơn người gần cả trăm năm.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Hạ Hàm Chi: “Khi Liệt Dương hiện thế, mọi người trong võ lâm đều thi nhau tranh đoạt, tranh đấu gần mười năm ròng rã. Có lẽ vào khoảng gần tám mươi năm trước, một người tên là Trương Kế đã đoạt được kiếm Liệt Dương, sáng lập nên môn phái có thực lực nhất võ lâm — Mẫn Kiếm sơn trang.”

Lý Thanh sờ sờ một nhánh cỏ dại trên mái hiên. Lời của Hạ Hàm Chi hắn nghe không hiểu, cũng không quá hứng thú.

Hạ Hàm Chi nghiêng mặt nhìn hắn.

“Sự vinh quang suốt trăm năm qua của Mẫn Kiếm sơn trang chính là điều mà bao người trong chốn võ lâm có nằm mơ cũng muốn được cướp lấy, thế nhưng bọn họ chẳng thể thành công, bởi vì bọn họ biết, thanh kiếm trấn trang của Mẫn Kiếm sơn trang, chính là một thanh thần khí.”

Lý Thanh bực nhánh cỏ dại kia, nắm trong tay.

Giọng nói Hạ Hàm Chi khe khẽ: “Thế nhưng, trên giang hồ vẫn đang lưu truyền một truyền thuyết....”

Cỏ dại trong tay Lý Thanh bị xé nát.

Hạ Hàm Chi: “Liệt Dương yểm, Thái Âm xuất, Bạc Mang dâng quỷ, vạn kiếm quy tông.”

Tay Lý Thanh dừng lại.

Hạ Hàm Chi cầm cổ tay Lý Thanh.

“Ngươi, chính là kiếm Thái Âm — người có được ngươi, có thể chống lại Mẫn Kiếm sơn trang.”

Tay Hạ Hàm Chi nắm rất chặt, cổ tay Lý Thanh bị hằn lên vết đỏ. Dáng vẻ Lý Thanh vẫn ngơ ngác, mặt hần xoay về phía Hạ Hàm Chi, do dự nói.

“Không cần chống lại....”

Hạ Hàm Chi nheo mắt: “Người không muốn? Ta nói rồi, người không thể thoát được.”

Lý Thanh há hốc mồm.

“Thời cơ là do ta.”

Hạ Hàm Chi: “Hả?”

Lý Thanh yên lặng ngồi bên cạnh, khẽ nói: “Thời cơ là do ta, kẻ đó không nhận được lâu đâu.”

“Thời cơ?” Hạ Hàm Chi nhíu mày “Là sao? Kẻ đó là ai?”

Lý Thanh lại khôi phục dáng vẻ ngờ nghệch, hỏi gì cũng không biết.

Hạ Hàm Chi thở dài, nói: “Tính tình này của người...”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Hạ Hàm Chi nhìn nhìn rồi bật cười. Trong tay y vẫn đang cầm miếng bạch ngọc mà Lý Thanh đưa lại cho y, mặt ngọc bóng loáng nhẵn nhụi, còn hơi lạnh.

Hạ Hàm Chi: “Biết người bây giờ trông giống cái gì không?”

Lý Thanh: “Ừng ục?”

Hạ Hàm Chi: “Cún người thấy mùi bánh bao.”

Lý Thanh: “Miếng ngọc này....người có biết trở về dáng vẻ khi xưa của mình như thế nào không?”

Lý Thanh mờ mịt nhắm mắt lại.

Hạ Hàm Chi nói: “Người còn nhớ đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau không, ta đã nói với người, nếu người đồng ý khôi phục lại nguyên hình của mình, ta sẽ giúp người. Người đồng ý không? Chỉ cần người trở lại nguyên hình, người sẽ không phải sợ ánh sáng ban ngày, đến lúc đó, mặc dù người không thể nhìn thẳng về phía ánh sáng nhưng vẫn có thể hoạt động tự do dưới ánh nắng mặt trời.”

Lý Thanh cúi đầu, vẻ mặt hần do dự, Hạ Hàm Chi nói: “Người không nói lời nào, nhưng ta biết người không phải đang cam chịu. Người không muốn, đúng không?”

Lý Thanh cúi đầu, kêu ùng ục hai tiếng.

Hạ Hàm Chi: “Người muốn làm người, người có thể dồn căn nguyên xuống nửa người dưới, đẩy kiếm khí ra ngoài. Nếu người khôi phục lại nguyên hình, sức mạnh của kiếm sẽ có xu hướng tăng vọt, người sợ người không thể kiềm nén bản năng của mình, có đúng không?”

Yên lặng một lúc, Lý Thanh nói: “Huynh thật lợi hại.”

“....” Hạ Hàm Chi nói “Sao lại nói vậy?”

Lý Thanh: “Ta nghĩ gì huynh cũng biết cả.

Hạ Hàm Chi: “Không phải là ta lợi hại, là do người quá ngốc nghếch, nghĩ cái gì đều để người ta đoán được.”

Lý Thanh: “À...”

Hạ Hàm Chi đứng lên: “Thôi, người đã không muốn ta sẽ không ép.” Y nhặt Tinh Hà lên, lại treo vào bên hông, vút viên bạch ngọc vào ngực Lý Thanh, nói: “Vật này vốn là của người, ta có lấy cũng vô dụng, người cứ mang theo bên người đi.”

Lý Thanh luống cuống tay chân nhặt bạch ngọc lên, hần ngửa đầu đưa mặt về phía Hạ Hàm Chi.

“Huynh không cần à?”

“Không cần.”

“Vậy huynh không tức giận chứ?”

Hạ Hàm Chi: “Ta tức giận với kẻ ngu ngốc làm gì.” Y nói xong định đi, nhưng chợt nhớ ra điều gì, khoe miệng cong lên, xoay người lại.

“Người có biết, con người khác với những thứ khác ở chỗ nào không?”

Lý Thanh: “Khác, khác nhau?”

Hạ Hàm Chi chẳng quan tâm đến vẻ mặt nghi ngờ của hắn, khẽ nói: “Trên đời này, thứ phức tạp nhất chính là con người, bởi con người có trái tim, có tình cảm. Nguyên thần của người bây giờ không hoàn chỉnh, cho dù là mang hình người, cũng không thể hiểu rõ con người. Ta chỉ e là bây giờ, ngay cả cảm giác của chính mình người cũng không rõ. Người như thế này, chỉ bằng làm một thanh kiếm.”

Lý Thanh ngẩng đầu: “Có ý gì?”

Hạ Hàm Chi không nói gì thêm nữa, nhảy khỏi mái hiên rồi bỏ đi.

Lý Thanh nghe thấy tiếng y đi, câu cuối cùng của Hạ Hàm Chi khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Có ý gì chứ...

Lại như vậy nữa, Lý Thanh siết chặt cổ áo của mình. Rất nhiều lần rồi, cảm giác ấy đã đến rất nhiều lần. Rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng hắn vẫn nghĩ mãi không hiểu, hắn không cách nào hiểu được lời của người khác, mà không chỉ là lời nói, ngay cả những điều khác cũng không hiểu.

Lý Thanh cau chặt mày, hắn cảm thấy vô cùng buồn bực.

Khi hắn không thể nhìn được nữa, hắn nhảy xuống, nhẹ nhàng bước vào trong hành lang, hắn mở cửa phòng Tiểu Xuân, men theo vách tường vào phòng.

Hắn không dám lên tiếng, cẩn thận mò mẫm. Khi hắn phát hiện cách sắp xếp của căn phòng này giống hệt như phòng mình, hành động của hắn trở nên tự nhiên hơn một chút.

Lý Thanh mò đến bên giường, trên giường có hai tiếng hít thở. Lý Thanh chỉ lẳng lặng nghe một lúc đã có thể phân biệt được đâu là của Tiểu Xuân. Lý Thanh chạm vào bên sườn mặt của Tiểu Xuân, nàng ngủ trên giường, hơi không yên ổn, giống như tùy lúc đều có thể lăn xuống giường.

Lý Thanh ngồi bên người nàng, cầm đặt trên giường, một tay chống xuống, một tay khẽ nắm tay Tiểu Xuân.

Khá hơn một chút rồi....Lý Thanh cảm thấy sự buồn bực trong lòng lập tức khá hơn.

Trong ban đêm yên tĩnh, những lời của Hạ Hàm Chi như những con côn trùng nhỏ, cứ bay vù vù bên tai hắn. Hắn lắc mạnh đầu, muốn quăng hết mấy lời kia ra khỏi đầu.

Cứ như thế, Tiểu Xuân tỉnh giấc.

Lúc ban đầu nhìn thấy tên đang ngồi trước mặt mình, Tiểu Xuân còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

“Hửm, sao huynh cứ không đành lòng vậy hả....ta nằm mơ mà cũng muốn...”

Lý Thanh phát hiện Tiểu Xuân đã tỉnh, hắn vùng dậy định nhanh chóng bỏ đi.

Nhưng chưa đợi hắn đấu tranh tư tưởng xong, Tiểu Xuân đã tỉnh hoàn toàn.

“To con?”

Lý Thanh run run cúi đầu.

Tiểu Xuân cũng không nổi giận, nàng chỉ cảm thấy hơi kì quái.

“Huynh tối trời không chịu đi ngủ, chạy qua chỗ ta làm gì?”

Lý Thanh cúi đầu kêu ừ ừ một tiếng.

“Ồ, huynh không cần ngủ, ta quên mất.” Tiểu Xuân nằm lại trên giường, nghiêng người nhìn Lý Thanh. Lý Thanh dường như có gì đó không giống mọi khi.

Một lúc sau, Tiểu Xuân rút cuộc biết vì sao Lý Thanh có chỗ khác biệt — bởi vì đôi mắt vốn lúc nào cũng bị vải băng kín của hắn, nay đã bị tháo băng ra, Tiểu Xuân có thể nhìn thấy toàn bộ gương mặt hắn.

Hốc mắt của Lý Thanh rất sâu, viền mắt vô cùng rõ ràng, dù hai mắt đang nhắm cũng có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Có lẽ bởi vì mắt luôn bị che nên da chỗ mắt của Lý Thanh hơi trắng hơn, thậm chí là mềm mại hơn những bộ phận khác, trông không tương xứng, trong sự không tương xứng đó, còn lộ ra phần yếu ớt và đáng thương.

Thật ra thì...Tiểu Xuân thầm nghĩ.

Lý Thanh cũng vô cùng tuần tú nữa....

Ban đêm luôn khiến cho lòng người có thêm dũng khí, Tiểu Xuân vươn tay, khẽ chạm vào đôi mắt của Lý Thanh. Lý Thanh ban đầu còn hơi nhúc nhích mắt, nhưng sau đó lại ngoan ngoãn ngồi cho Tiểu Xuân tùy ý sờ.

Tay Tiểu Xuân rất dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến Lý Thanh không khỏi run lên.

“Sao huynh lại tháo vải băng ra nữa rồi...mắt không đau à, nhanh băng lại đi....”

Hắn cảm thấy, hắn lại cảm giác được điều đó nữa rồi — sự đau đớn và chua xót ấy.

Hắn giơ một tay lên, đặt ngay tại lồng ngực của mình.

Hắn cảm giác rằng mình nên nói gì đó, hoặc làm gì đó, nhưng hắn không biết phải làm thế nào, nói thế nào.

Trên đời này, thứ phức tạp nhất chính là con người, bởi con người có trái tim, có tình cảm. Nguyên thần của người bây giờ không hoàn chỉnh, cho dù là mang hình người, người cũng không thể hiểu rõ con người. Ta chỉ e là bây giờ, ngay cả cảm giác của chính mình người cũng không rõ. Người như thế này, chỉ bằng làm một thanh kiếm.

Lời của Hạ Hàm Chi lại xông vào đầu hắn, trong lòng Lý Thanh rối rắm, hắn buồn bực kêu khẽ một tiếng, sau đó tránh khỏi tay Tiểu Xuân. Khi Tiểu Xuân đang vô cùng kinh ngạc, Lý Thanh chợt lui về sau, tung mình rời khỏi phòng.

37. Chương 38

Tiểu Xuân bị hành động đột ngột của Lý Thanh làm hết hồn, nàng cảm thấy tối nay Lý Thanh có vẻ không ổn.

Tiểu Xuân lập tức ngồi bật dậy, Mai Như bị làm ồn, lảo đảo trở mình. Tiểu Xuân bước thật khẽ, cẩn thận ra khỏi phòng.

Ngoài phòng vô cùng yên tĩnh, gió đêm gào thét, khiến đêm hè khó có lúc rét lạnh. Tiểu Xuân ôm cánh tay, nhìn xung quanh, trên hành lang không hề có bóng dáng Lý Thanh. Nàng thử gọi hắn.

“To con? Huynh có ở đây không?”

Ngoài tiếng gió, không còn tiếng nào khác.

Tiểu Xuân nhú mày. Nàng trở về phòng, mặc thêm quần áo và mang giày vào, đóng kĩ cửa phòng rồi lại trở ra ngoài.

Theo hành lang, nàng cẩn thận tìm kiếm bóng dáng Lý Thanh. Thật ra thì trong lòng nàng cũng hiểu rõ, nếu Lý Thanh muốn trốn nàng, thì dù nàng có hai mươi con mắt cũng chẳng tìm ra.

Nhưng nàng vẫn tìm, bởi vì nàng có cảm giác, Lý Thanh không phải vì muốn trốn tránh nàng mà chạy đi.

“Đến đêm lại phát điên gì vậy chứ.” Tiểu Xuân vừa tìm vừa nói thầm “Ban ngày cũng còn tốt lắm mà, tại sao vậy chứ.”

Cuối cùng, Tiểu Xuân cũng tìm được Lý Thanh — ở trong vạc dưa muối.

Trước đó đã từng nhắc qua, trước cửa Thanh Đào viện có hai cái vạc lớn, Tiểu Xuân đã đi xem thử từ sớm, một vạc chứa nước, một vạc khác là nơi Ngô Sinh dùng để muối dưa. Bây giờ bên trong toàn là củ cải mặn và rau khô, mấy thứ này vừa được muối chưa được bao lâu, nên vẫn còn rất mới.

Dĩ nhiên, thể tích trong vạc có hơn phân nửa là để chứa dưa muối, Lý Thanh tất nhiên là không thể chui vào, cho nên hắn đã nghĩ ra một cách để giải quyết vấn đề — hắn biến thành kiếm, núp bên trong vạc dưa muối.

Tiểu Xuân trợn mắt há mồm nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, nàng mới mở miệng: “Huynh cũng thông minh nhỉ!”

Kiếm không đáp.

Tiểu Xuân nhìn thanh kiếm Thái Âm vô cùng oai phong này, lại tủi thân tự cảm mình vào trong mớ củ cải muối, nàng nghĩ sao cũng cảm thấy buồn cười.

Nàng tất nhiên cũng không nhịn được mà bật cười.

“Ha ha ha.” Tiểu Xuân đẩy dưa muối ra một bên, vui vẻ cười nói: “Ta thật bội phục huynh đấy, nơi này mà huynh cũng nghĩ ra.”

Không biết có phải là ảo giác không nhưng Tiểu Xuân lại cảm thấy kiếm Thái Âm hình như hơi cong lại một chút, giống như Lý Thanh mỗi lần bị Tiểu Xuân phê bình đều cúi đầu xuống vậy.

“....” Tiểu Xuân dừng một chút, cân nhắc một chút rồi mới nói: “À, ý của ta là, huynh chọn chỗ này đúng là không tồi.”

Kiếm lại càng cong hơn.

Tiểu Xuân: “....”

Càng giải thích càng sai, Tiểu Xuân dứt khoát không thèm nói nữa.

“Nào, bất kể thế nào đi nữa, huynh cũng ra ngoài đã.”

Thái Âm không hề nhúc nhích.

Tiểu Xuân nắm lấy chuôi kiếm, định kéo hắn ra, thế nhưng lần này, Thái Âm dường như không hề nghe lời như trước.

“??” Tiểu Xuân dùng hai tay cố sức, nhưng vẫn không thể cầm kiếm lên.

Tiểu Xuân kì quái nói: “Huynh nặng thế?” Nàng suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Có phải huynh ăn đồ gì bậy bạ nên hôm nay mới nặng như vậy không?”

Thái Âm vẫn không hề có phản ứng.

Nụ cười trên mặt Tiểu Xuân dần phai đi, nàng khẽ sờ chuôi kiếm, một lúc lâu sau mới cười nhạt nói: “Ta đùa đấy.”

Ánh trắng chiếu xuống, ánh mắt trong trẻo của Tiểu Xuân như phát sáng.

“Ta biết, thật ra không phải tất cả mọi người đều có thể nhắc huynh lên đúng không? Ta có thể tùy tiện cầm lấy kiếm này, vung nó, đều là vì huynh đồng ý.”

Kiếm Thái Âm phát ra ánh sáng màu bạc, dưới ánh trắng, Tiểu Xuân nhìn thấy trên thân kiếm có mấy vết nước nhỏ.

Nàng vươn tay, lau nước trên thân kiếm.

“Phơi ánh trắng cũng ra mồ hôi, huynh như thế mà còn không chịu bật kín mắt lại?”

Thái Âm không nói gì, chỉ là bàn tay Tiểu Xuân đang đặt trên thân kiếm dường như cảm nhận được điều gì, nàng hơi cố sức, kiếm lập tức được rút ra.

Trên mũi kiếm còn dính mấy nhánh củ cải non.

Tiểu Xuân giúp hắn lấy mấy nhánh củ cải ra, lại múc trong cái vạc bên cạnh một ít nước, lấy khăn lau rửa một lúc, giúp thân kiếm trở nên sạch sẽ.

Nàng sợ Lý Thanh nhàm chán, vừa lau vừa đùa: “Kiếm này sạch quá, sạch hơn lần đầu tiên ta nhìn thấy đây.”

Thái Âm: “...”

Tiểu Xuân cười ha ha nói: “Huynh cũng không biết lần đầu tiên ta nhìn thấy kiếm Thái Âm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nguyên hình của huynh, toàn là bụi đất, bẩn muốn chết.”

Thái Âm: “....”

“Nhưng cũng không sao, Linh Nhi từng nói “kiếm ấy mà, không phải là trông có đẹp hay không, mà phải xem có tốt hay không. Người cũng thế, nhất là nam——” khụ khụ...”

Nàng nói một nửa, đột nhiên cảm thấy lời này không nên nói ra vào lúc này.

“Nhất là cái gì?”

“??”

“Nhất là cái gì cơ?”

Tiểu Xuân lắc lắc cổ tay, cuối cùng đưa mắt về phía kiếm Thái Âm. Nàng nhìn chăm chăm kiếm: “Huynh đang nói chuyện à?”

Thái Âm: “...”

Vẻ mặt Tiểu Xuân âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng có ra vẻ như thế với ta, ban đầu huynh cũng không chịu nói chuyện, kết quả vừa há mồm đã nói tên của mình, ai lại như thế, nếu không phải là huynh ta còn tưởng là ma đấy!”

Thái Âm: “Nhất là cái gì cơ?”

Tiểu Xuân: “....” nói thật, nàng đã bắt đầu bội phục tinh thần truy hỏi vô cùng kĩ càng này của hắn rồi.

Chỉ là....

Tiểu Xuân chu môi, nhìn chăm chăm kiếm Thái Âm.

Kiếm Thái Âm phát ra tiếng cũng không phải là tiếng nói chuyện bình thường, mà giống như trực tiếp xông vào đầu nàng. Giọng nói của kiếm khác với Lý Thanh, tiếng của kiếm Thái Âm trầm hơn hẳn, giọng nói cũng có vẻ hoang mang và do dự.

“Nhất là cái gì?”

Tiểu Xuân: “....” Chỉ là, ở điểm này, hai bên đều giống hệt nhau.

“Khụ.” Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, nói: “Huynh không cần biết.

Thái Âm lại muốn hỏi, Tiểu Xuân vội xen ngang: “Huynh chỉ biết mỗi câu này thôi à?”

Thái Âm: “....”

Tiểu Xuân: “Chúng ta nói chuyện khác đi.”

Thái Âm: “Cô muốn nói gì?”

Tiểu Xuân: “Vì sao ban nãy huynh lại đột nhiên chạy đi, rồi lại chui vào vạc dưa muối?”

Thái Âm: “....”

Tiểu Xuân: “Đói bụng à?”

Thái Âm nhin xuống, nói: “Không phải.”

Tiểu Xuân duỗi thẳng chân, ngồi xuống. Nàng nghiêng đầu nhìn sang, đặt kiếm Thái Âm bên cạnh mình, nàng đặt chuỗi kiếm bên bậc thang, giống như đang để cho Lý Thanh ngồi tựa lên bậc thang vậy, sau đó, nàng thả lỏng cả người, nằm xuống.

Bên trên là vầng trăng sáng thật to, nhưng cũng không quá sáng, đêm nay cũng chỉ là một đêm bình thường mà thôi. Đối với cuộc sống của người dân nơi này, buổi tối ở núi Bạc Mang vô cùng khác biệt. Nó rất yên tĩnh, nhưng cũng rất âm ỉ. Nếu không nói chuyện, đợi một lúc, có thể nghe thấy rất nhiều tiếng chim thú kêu, cũng có tiếng rì rào từ núi sông.

Tiểu Xuân khẽ nói: “Nhìn từ nơi này, bầu trời trông gần thật đấy.”

Thái Âm khẽ đáp một tiếng.

Tiểu Xuân nói nhỏ: “Huynh biến thành kiếm lại thích nói chuyện hơn, nếu như là huynh bình thường, khi ta nói những lời như thế chắc chắn huynh sẽ chẳng thèm để ý đến ta.”

Thái Âm: “...”

Tiểu Xuân liếc mắt, nhìn kiếm Thái Âm. Nàng cảm thấy, thanh kiếm này vô cùng thần kì, khi lần đầu tiên nhìn thấy nó, vẻ mộc mạc cổ xưa bên ngoài của nó khiến nàng không thèm để ý gì đến, nhưng thời gian dần trôi, nàng lại càng chìm đắm trong phong cách xưa cũ ấy, sức mạnh của nó, lại còn cả sự thật thà lương thiện của nó.

Giống hệt như Lý Thanh vậy.

Tiểu Xuân nhìn nhìn, lẩm bẩm: “Linh Nhi nói rất đúng.”

Thái Âm dường như lại nhớ đến vấn đề ban nãy.

“Nhất là cái gì?”

Tiểu Xuân bật cười: “Huynh nói nhiều quá.” Nàng đùa, mắt lướt qua mặt đất, nơi có mấy nhánh củ cải non mà nàng mới dọn xong, nàng hỏi hân: “Có một việc ta vẫn chưa biết.”

Thái Âm: “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân: “Nếu như huynh là kiếm, vậy nguyên hình của huynh có liên quan gì với hình người của huynh không, giống như ban nãy huynh đâm mấy nhánh củ cải ấy, nếu là hình người thì tương đương với hành động gì?”

Thái Âm dừng một chút, dường như đang suy nghĩ về vấn đề này. Một lúc sau, hân nói: “Đạp lên mấy nhánh củ cải.”

“Ồ?” Tiểu Xuân nói “Giống như đạp lên mấy nhánh củ cải à?”

Thái Âm: “Ừm.”

Tiểu Xuân: “Quả nhiên là có sự tương quan.” Nàng vỗ tay một cái, nói: “Ta biết rồi!”

Thái Âm: “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân cười tủm tỉm nói: “Bảo sao lần này gặp huynh huynh lại sạch như thế, có phải là vì lần trước ở thác nước, huynh tắm rửa, nên thân kiếm mới sạch sẽ như thế?”

Thái Âm: “...”

Tiểu Xuân: “Được rồi, đứng dậy nào, trời sắp sáng rồi.”

Thái Âm bỗng nhiên nói: “Cô thích kiếm à?”

“Hả?” Tiểu Xuân nhìn Thái Âm “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?” Nàng nhớ trước kia nàng đã từng nói, nàng thích kiếm nhất, nhưng khi đó nàng không biết thân phận của Lý Thanh, giờ nghĩ lại, câu hỏi đó của Lý Thanh dường như có ngụ ý gì đó.

Tiểu Xuân cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên.

Thái Âm kiên trì nói: “Cô thích kiếm, cô đã từng nói—”

Quả nhiên!

Tiểu Xuân vội xen ngang: “Là thế này! Ta, thật sự thích kiếm, nhưng mà....”

Thái Âm: “Nhưng sao?”

Nàng không biết mình nhưng cái gì, đầu óc nàng cũng chẳng nghĩ ra gì cả.

“Khụ, chỉ vậy thôi.”

Thái Âm: “....”

Tiểu Xuân cảm thấy mặt mình đã đỏ lên rồi, nàng giẫm một phát lên kiếm Thái Âm, lại đá thêm mấy cái.

“Đừng hỏi nữa đừng hỏi nữa! Xấu xa!”

Thái Âm: “....”

Tiểu Xuân giờ kiếm lên, tức giận bưng bưng đi lên lầu.

“Huynh nghiêm chỉnh trở về phòng cho ta! Sau này không được hỏi mấy chuyện này nữa!”

Khi Tiểu Xuân giờ rồi đi lên lầu, cổ tay nàng chợt bị kéo lại.

Kiếm trên tay không thấy đâu, Tiểu Xuân quay đầu lại, thấy Lý Thanh kéo cổ tay nàng, lẳng lặng đứng sau lưng nàng.

Tiểu Xuân đứng trên Lý Thanh mấy bậc thang, khiến nàng cao tương đương Lý Thanh. Hơn nữa, mặt của nàng đang đối diện với mặt Lý Thanh.

Mắt Lý Thanh không bị bịt kín, hần lẳng lặng nhắm mắt đứng đó, trên mặt không hề có cảm xúc gì.

Tiểu Xuân nhìn thấy cái trán rộng của hần, cái mũi cao thẳng, đường viền gương mặt được sợi tóc khô cứng bọc lấy.

“Huynh, huynh, giữ giữ giữ ta để để làm gì?”

Tiểu Xuân cảm thấy mình đã bị bệnh của Ngô Sinh lây mất rồi.

Lý Thanh không nói gì, tay hần khẽ kéo một cái, Tiểu Xuân lão đảo, ngã về phía trước.

Nàng đứng lúc ngã vào lòng Lý Thanh.

Thân thể Lý Thanh rất chắc chắn, từ lâu Tiểu Xuân đã biết điều này, nhưng nàng không biết thân thể Lý Thanh không chỉ rắn chắc mà còn rất dẻo dai, cả người nàng tựa vào lòng hần, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ phát ra từ thân thể hần. Mặt nàng dán sát mặt Lý Thanh, nàng cảm thấy mặt mình đang nóng lên, điều này khiến nàng hơi quẩn bách.

Khi Lý Thanh định mở miệng nói gì đó, Tiểu Xuân chợt đẩy Lý Thanh ra, giống như ban nãy hần đã đẩy nàng vậy—

Chỉ là lần này, người chạy trời chết, đổi lại là nàng.

Tiểu Xuân chạy như bay về phòng, Mai Như vẫn đang ngủ không biết trời trăng gì. Nàng nằm phịch lên giường, quần chăn kín mít, bọc mình bên trong chăn.

Vào lúc này, nàng chợt nhớ đến một chuyện khác.

Nếu như người tắm cũng tương đương với lau rửa kiếm, vậy ban nãy khi nàng lau kiếm, có phải tương đương với....

Tiểu Xuân: “....”

Nàng cảm thấy mình không thiết sống nữa.

38. Chương 39

Sáng sớm hôm sau, lúc Mai Như thức dậy đã thấy Tiểu Xuân đang chôn mình trong chăn, tóc cũng không để lộ.

Mai Như duỗi lưng, sau đó vỗ vỗ chăn.

“Muội muội, dậy đi.”

Tiểu Xuân lẩm bẩm gì đó. Mai Như thử kéo một góc chăn, túm chặt lấy bên còn lại, sau đó kéo mạnh một cái, chăn đã bị kéo ra.

Tiểu Xuân dưới chăn trông như con rùa, rút người lại.

Mai Như cười.

“Ta nói này, sao vậy, mới sáng sớm muội đã luyện công cái gì vậy?”

Tiểu Xuân đột nhiên ngẩng đầu.

Mai Như sợ đến suýt nhảy dựng lên. Mặt Tiểu Xuân đỏ rực, ánh mắt mơ màng, tóc xốc xếch, dáng vẻ như người say rượu.

“Ồi, muội bệnh à?”

Tiểu Xuân lắc đầu, Mai Như ngồi vào cạnh nàng: “Muội bị làm sao?”

Tiểu Xuân nhếch miệng, nàng kéo tay Mai Như, Mai Như cảm thấy tay Tiểu Xuân rất nóng.

Tiểu Xuân mở miệng, giọng nói yếu ớt.

“Mai Như, ta, ta hình như bị gì rồi.”

Mai Như cười ha ha nói: “Bị gì chứ?”

Tiểu Xuân: “Không, không phải là ta bị gì, mà là hần bị gì mới đúng.”

Mai Như càng nghe càng hồ đồ.

“Rốt cuộc là ai hả?”

Tiểu Xuân hít thật sâu, định kể lại chuyện hôm qua, dưới lầu lại đột nhiên truyền đến một giọng nói đứt quãng nhưng rõ to.

“Luyện luyện luyện——luyện công buổi buổi——buổi sáng——!!!”

Tiểu Xuân, Mai Như: “....”

Ngô Sinh ở bên dưới ngựa cổ gào lên, Mai Như hít mũi một cái, nói với Tiểu Xuân: “Ban này muội định nói gì?”

Tiểu Xuân lắc đầu, mặc áo ngoài: “Đi thôi, đi xuống trước đã.”

Mai Như gật gật đầu: “Được.”

Ra khỏi cửa phòng, khí bên ngoài vừa tươi mới vừa sáng khoái. Mai Như vô cùng hưởng thụ dân gân cốt, sau đó nói với Tiểu Xuân: “Có đi gọi cái tên kia không?”

Vừa nhắc đến Lý Thanh, đầu óc Tiểu Xuân lập tức trở nên trống rỗng. Nàng nói với Mai Như: “Tỷ, tỷ đi gọi hần đi, ta xuống dưới xem có gì cần giúp đỡ không, hôm qua ta cũng chẳng giúp được gì.”

Mai Như: “Có gì cần giúp chứ?”

Tiểu Xuân nhắm chặt hai mắt, đẩy Mai Như về phía phòng Lý Thanh, khi đi ngang qua cầu thang, nàng cũng xoay người đi xuống lầu, Mai Như tỏ vẻ kì quái nhìn bóng lưng của nàng.

“Chuyện gì vậy?”

Tiểu Xuân thuận lợi chạy xuống lầu, ai ngờ lại vô tình tông phải một người ở chỗ cửa lầu.

Tiểu Xuân bị đụng đến mức ngồi bẹp xuống, khi cái mông của nàng sắp chạm đất thì tay lại được túm lại. Hạ Hàm Chi kéo Tiểu Xuân đứng lên hệt như xách một con gà con, Tiểu Xuân thấy rõ mình đụng phải ai thì vội vàng sửa sang lại quần áo, nhanh chóng đứng vững.

“Khụ, Chưởng viện.”

Hạ Hàm Chi cau mày.

“Vội vàng hấp tấp, cô đang làm gì đấy hả?”

Tiểu Xuân cúi đầu lấp bắp: “Không có, không có gì.”

Hạ Hàm Chi nhìn nàng, nhướn mày, giọng nói có vẻ trêu chọc.

“Đây là lần đầu tiên cô gọi ta là Chưởng viện, chẳng lẽ có chuyện gì cần nhờ ta à?”

Tiểu Xuân bình tĩnh lại, nói với Hạ Hàm Chi: “Đúng là có.”

“Ồ?”

Tiểu Xuân nhìn Hạ Hàm Chi, nói: “Chuyện tử võ huynh đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Đây cũng không phải là vấn đề mà Tiểu Xuân chỉ nghĩ ngợi lung tung mà có, đây là việc mà tối qua lúc ngủ nàng đã nghĩ kỹ, cuối cùng lại bị Lý Thanh làm gián đoạn. Bây giờ nhìn thấy Hạ Hàm Chi, nàng lại nhớ ra.

Còn tám ngày nữa là đến hẹn tử võ giữa Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong, mục đích của trận tử võ thì không cần phải nói nữa, giống như lvs đã từng nói, lần này, nếu như Hạ Hàm Chi thắng, có lẽ mọi thứ ở Kiếm Các sẽ thay đổi.

Hạ Hàm Chi thoát nhìn không hề kinh ngạc khi Tiểu Xuân hỏi như thế, một tay y cầm Tinh Hà, một tay khác buông thõng bên hông. Hạ Hàm Chi từ trên cao nhìn xuống Tiểu Xuân, cười nhạt nói: “Ta đã chuẩn bị xong, cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Tiểu Xuân muốn nói, ta không quan tâm đến huynh chút nào đâu.

“Hạ đại ca, huynh, huynh nắm chắc mấy phần?”

“À...” Hạ Hàm Chi nhướn mắt, giống như đang suy nghĩ. Một lúc sau, y khẽ nói: “Kiếm thuật của Vệ Thanh Phong ừm, kiếm lại đứng đầu trong hàng vạn kiếm, phần thắng của ta e rằng không cao.”

Tiểu Xuân nhăn mặt: “Hạ Hàm Chi, vẻ mặt của huynh giả tạo quá đi.”

Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày, kinh ngạc nói: “Vậy à?”

Tiểu Xuân khẽ cắn răng: “Huynh cảm thấy huynh có thể thắng?”

Hạ Hàm Chi cười cười, chỉ là lần này, nụ cười không phải là nụ cười đùa giỡn như ban nãy.

“Tiểu Xuân, cô phải nhớ kỹ, trước một đối thủ lớn mạnh như Vệ Thanh Phong, cô chỉ cần làm một chuyện.”

Tiểu Xuân: “Làm gì?”

Hạ Hàm Chi: “Tin tưởng kiếm của mình.”

Tiểu Xuân không nói.

Mỗi lần nàng cảm thấy Hạ Hàm Chi sắp giảng đạo, nàng lại không muốn để ý đến y. Đây là một ý nghĩ vô cùng trẻ con, Tiểu Xuân cũng tự biết điều này.

Hạ Hàm Chi nhìn cô gái nhỏ trước mặt, cười nhạt nói: “Cô không muốn ta thắng?”

Tiểu Xuân cười khan hai tiếng: “Nào có, thân là đệ tử của Thanh Đào viện, ta đương nhiên hy vọng Chưởng viện của mình thắng.”

Hạ Hàm Chi: “Thật sao?”

Hạ Hàm Chi: “....”

“Tiểu tiểu tiểu, tiểu sư muội.”

Ngô Sinh hơi đỏ mắt: “Không, không không không tốt lắm đâu.”

Ngô Sinh ngây ngốc cười một tiếng: “Vây, vây được được được.”

Nhớ đến thân thể của Lý Thanh, mắt Tiểu Xuân lại nóng lên.

“Củ củ củ cải của ta ta ta!” Hai tay Ngô Sinh run rẩy chỉ vào vạc dưa muối: “Củ củ củ cải cải cải của ta bị bị bị—”

Ngô Sinh: “Chuyên, chuyên gì thế này?!”

Ngô Sinh gào lên: “Sâu sâu sâu sâu—!?”

Ngô Sinh vốn còn định bị phần thêm một lúc, nhưng lại không dám can rỡ trước mặt Hạ Hàm Chi, y điều chỉnh vẻ mặt lại, sau đó hành lễ với Hạ Hàm Chi: “Chưởng, chưởng viên.”

Thấy dấu vết kia, ánh mắt Ha Hàm Chi lập tức trở nên nghiền ngẫm.

“Trông có vẻ là sâu thật đấy.”

Ngô Sinh hiển nhiên là không nghĩ vậy: “Chương chương viên, cái cái cái này không không giống là sâu.”

Vẻ mặt Ha Hàm Chi không tỏ vẻ gì: “Có thể là một loài sâu đặc biệt lớn.”

Hạ Hàm Chi không đợi y nói xong, gần từng chữ nói: “Ta nói, nó có thể là loài sâu đặc đặc biệt lớn.” Y cố ý nhấn mạnh các chữ, khiến người nghe hiểu ý nghĩa trong lời mình.

Ngô Sinh hiển nhiên cũng không phải kẻ ngốc.

“Đúng đúng đúng, dường như là sâu sâu.”

Hạ Hàm Chi hài lòng gật gật đầu: “Ừ.”

Tiểu Xuân: “...”

Lúc này, Mai Như dẫn Lý Thanh xuống lầu. Tiểu Xuân ban đầu vẫn cố tập trung sự chú ý của mình vào vạc dưa muối, không nhìn thấy, mãi đến lúc Mai Như lên tiếng, Lý Thanh đã đứng sau lưng nàng rồi.”

“Mọi người làm gì vậy, sao đứng tập trung ở đây?”

Tiểu Xuân nhúc nhích, sau lưng nàng là thứ gì đó rắn chắc, Tiểu Xuân không quay đầu lại cũng biết đó là thứ gì rồi.

Lúc Lý Thanh bị Mai Như kéo sang đây, lại đứng lúc nghe thấy Tiểu Xuân, Ngô Sinh và Hạ Hàm Chi đang nói chuyện, hần nghe thấy giọng Tiểu Xuân, lập tức đi đến sau lưng Tiểu Xuân, kéo tay nàng.

Tiểu Xuân bị Lý Thanh nắm tay lại không được tự nhiên. Nàng gờ tay gãi gãi mặt, thừa dịp này rút tay khỏi tay Lý Thanh.

Lý Thanh cúi đầu.

Tim Tiểu Xuân đập loạn nhịp, cảm thấy mình rất kì lạ.

Ngô Sinh phỉ sức giải thích với Mai Như chuyện đã xảy ra, Mai Như cười nói: “Có chuyện gì đâu, chờ ăn xong mở củ cải này, lại dọn dẹp sạch sẽ cái vạc, ta sẽ muối quả mơ ọi người.”

Ngô Sinh khá bất mãn với đề nghị này.

“Củ củ củ cải rất ngon mà.”

Môi đỏ của Mai Như nở nụ cười, ngón tay khê vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Sinh, Ngô Sinh lập tức mơ màng.

Mai Như: “Ta làm mơ muối ngon lắm đó.”

Ngô Sinh: “Vậy, vậy vậy à.”

Mai Như: “Được rồi, cho cưng thêm hai ngày, sau đó đưa cái vạc không cho chị đây nhé.”

Ngô Sinh: “Được được được được.”

Mai Như cười một tiếng đã lập tức thu phục được Ngô Sinh triệt để, Tiểu Xuân bên này lại chẳng thể rút tay khỏi tay Lý Thanh.

Lý Thanh vẫn kiên trì kéo tay Tiểu Xuân, ban đầu Tiểu Xuân còn vờ như không thấy cái tay kia, một lúc gãi gãi mặt, lúc lại sờ sờ mũi, kiểu gì cũng không để tay xuống, cũng không chịu nhìn Lý Thanh.

Mà nàng không nhìn Lý Thanh, thì ánh mắt lại chạm phải ánh mắt của Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi nhìn động tác của Tiểu Xuân, lại nhìn Lý Thanh, đầu khê lắc lắc.

Tiểu Xuân rất không ưa dáng vẻ đã nắm chắc mọi chuyện này của y, nàng bĩu môi, xoay người kéo cổ tay Lý Thanh.

Lý Thanh khê giật mình, Tiểu Xuân ngẩng đầu, thấy hần đang cười.

Nụ cười của hần cũng giống như hần vậy, đều chỉ có thể diễn tả bằng một chữ—ngốc.

Ngốc, nhưng lại rất ấm áp.

39. Chương 40

Sau khi Lý Thanh cầm tay Tiểu Xuân, thì không hề có ý định buông ra nữa. Tiểu Xuân dắt tay hắn như đang dắt tay đứa trẻ, đến bên cạnh bàn.

Bữa sáng cũng không khác mấy so với bữa tối, có lẽ bữa tối còn có phần thịnh soạn hơn, nhưng Tiểu Xuân cảm thấy cũng không khác với thói quen thường ngày của nàng lắm. Nàng nhìn Hạ Hàm Chi, người kia đang thông thả cắn một cái bánh bao cứng ngắc.

Sau khi ăn xong, Hạ Hàm Chi trở về phòng một lúc. Ngô Sinh dọn dẹp cái bàn xong thì tập hợp cả đám người đứng trong sân.

Tiểu Xuân hỏi y: “Đứng đây chi vậy?”

Ngô Sinh: “Đương đương đương nhiên là luyện luyện luyện công rồi.”

Tiểu Xuân gật gật đầu, lại nói: “Sau đó thì sao?”

Ngô Sinh: “Đương nhiên là ăn ăn ăn cơm.”

Tiểu Xuân: “...” Nàng chùn vai nói: “Không lẽ ăn cơm xong rồi lại luyện công, luyện công xong rồi lại ăn cơm à?”

Ngô Sinh tỏ vẻ đương nhiên nhìn Tiểu Xuân: “Đúng đúng đúng đúng rồi.”

Tiểu Xuân thở dài một hơi, nghĩ thầm, trước khi đến đây lúc nào cũng tưởng tượng đủ thứ, nhưng sau khi đến đây lại phát hiện cuộc sống của Kiếm Các hóa ra là rất nhàm chán. Dưới chân núi ít ra còn có vườn thảo dược và ln, thời gian rảnh rỗi còn có thể đi dạo trong trấn, giờ thì hay rồi, đến được tới chân núi cũng đủ cho nàng mệt chết.

Hơn nữa, nàng vốn cũng không định đến Thanh Đào viện!

Nhớ đến Vệ Thanh Phong, lòng Tiểu Xuân lại run rẩy. Đúng là ý trời trên người mà.

Lý Thanh đứng sau lưng Tiểu Xuân không rõ nàng bị gì, giơ tay lên sờ sờ đầu nàng. Tiểu Xuân bỗng cảm thấy đầu mình nặng nề, ngứa cổ ra sau nhìn Lý Thanh.

Về mặt Lý Thanh rất bình tĩnh, không hề nhìn ra điều gì nhưng Tiểu Xuân biết tâm trạng Lý Thanh không tồi.

Mắt Lý Thanh lại được vải băng kín, Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay trời khá nắng, nhưng Lý Thanh lại không hề có vẻ đau đớn. Nhớ đến khi trước mỗi ngày Lý Thanh đều chỉ có thể trốn trong cái động tối thui, Tiểu Xuân cảm thấy như bây giờ là tốt rồi.

Nàng giơ tay nhéo mạnh lên tay Lý Thanh — dĩ nhiên, chỉ có mình nàng nghĩ là mạnh.

“Đều tại huynh.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân quệt miệng “Còn không biết cảm ơn ta.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân hứ một tiếng, không để ý đến hắn nữa.

Chỉ một lúc sau, Hạ Hàm Chi đã xuống lầu, ra hiệu ọi người ra giữa sân.

Hạ Hàm Chi chỉ chỉ Lý Thanh.

“Tên này, không cần luyện.”

Tiểu Xuân: “...”

Thật ra nàng cũng biết mắt Lý Thanh không tiện, cũng thuận theo ý của Hạ Hàm Chi. Nàng dắt Lý Thanh đến dưới một tàng cây, nói với hắn: “Huynh ở đây chờ ta.”

Lý Thanh không muốn buông tay, Tiểu Xuân nhìn mấy người khác một chút, phát hiện không ai để ý hai người, nàng kéo Lý Thanh lại gần, khẽ nói với hắn: “Ta đi luyện kiếm, huynh không luyện được, ở đây chờ đi, rảnh rồi ta sẽ chạy sang.”

Lý Thanh vẫn không muốn.

Tiểu Xuân cau mày: “Ta nói này, huynh thân là một kiếm tinh, sao lại bám người như vậy, huynh ở đây cũng nghe thấy tiếng của bọn ta, sợ cái gì chứ.”

Lý Thanh không so đo việc Tiểu Xuân gọi hắn là kiếm tinh, hắn kéo cổ tay Lý Thanh, khẽ nói: “Ta cũng muốn làm cùng”

Tiểu Xuân: “Làm cùng cái gì cơ?”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, nói: “Luyện, luyện kiếm.”

Tiểu Xuân không nhịn được nữa, khẽ gần giọng nói: “Ta đã bảo huynh không luyện được! Bản thân huynh chính là một thanh kiếm, còn luyện kiếm gì nữa chứ! Huynh muốn tự luyện chính mình à—!”

Lý Thanh không nói, hắn bị câu nói sau cùng có vẻ phức tạp của Tiểu Xuân làm cho hoang mang.

Tiểu Xuân thừa dịp hắn ngẩn người, rút tay ra, trở lại trong sân.

Lý Thanh biết không có hy vọng, hắn buồn bực ngồi xổm dưới tàng cây.

Ngô Sinh và huynh đệ Vương Thành rút kiếm ra, thậm chí Mai Như cũng không biết từ đâu rút ra một thanh kiếm, Tiểu Xuân không nói gì, quay đầu nhìn nhìn Lý Thanh, lại nói với Hạ Hàm Chi: “Chưởng viện, ta không đem kiếm theo, làm sao đây?”

Ngô Sinh tỏ vẻ kì quái nhìn nàng: “Tiểu tiểu Tiểu Xuân, cô đến Kiếm Các mà sao lại không mang theo kiếm?”

Tiểu Xuân bình thản nhìn y: “Ta có đem, nhưng đi trên đường thì làm mất rồi.”

Ngô Sinh: “...”

Hạ Hàm Chi lười để ý bọn họ, y phát phát tay: “Ngô Sinh, đưa nàng xuống hầm, cho nàng chọn một thanh kiếm.”

Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Còn có hầm nữa à!”

Ngô Sinh thấy Tiểu Xuân kinh ngạc như thế, khá tự hào nói: “Là do ta ta ta ta và các sư đệ đào, đào. Nào, ta dẫn cô đi xem.”

Tiểu Xuân theo Ngô Sinh vào Thanh Đào lâu, ở một chỗ quẹo có đắp một tấm chiếu. Ngô Sinh giở chiếu lên, bên dưới là một cái nắp gỗ. Tiểu Xuân nhìn cái nắp kia, nói với Ngô Sinh: “Không ngờ còn có hầm nữa.”

Ngô Sinh mở nắp ra, mang theo Tiểu Xuân leo cầu thang xuống dưới. Hầm không lớn, chỉ hơi lớn hơn cái hầm của Lý Thanh một chút. Trên mặt đất chất đầy bao bố, Tiểu Xuân nhìn thấy bên cạnh có mấy hạt gạo rơi rải rác, có lẽ đó là các túi lương thực.

“Trông chả giống chỗ để binh khí tẹo nào.”

Ngô Sinh: “Vốn vốn vốn là không phải, chỉ là không biết để kiếm ở đâu nên mang xuống đây.”

Trong hầm hơi tối, Tiểu Xuân nheo mắt nhìn xung quanh, muốn tìm “kiếm” mà Ngô Sinh nhắc tới. Cuối cùng, nàng phát hiện trong góc có một bó trông như bó gỗ, nàng nhìn kĩ lại, hóa ra là mấy thanh kiếm được cột lại với nhau.

Tiểu Xuân: “Cái này à?”

Ngô Sinh gật gật đầu, đi đến tháo dây cột mấy thanh kiếm ra cho Tiểu Xuân.

“Cô cô cô xem đi, chọn cái nào?” Ngô Sinh cười, phóng khoáng nói: “Cứ chọn chọn tự tự nhiên.”

Tiểu Xuân: “...” Ngô Sinh nhiệt tình như thế làm Tiểu Xuân không biết nói gì. Nàng từ trong mấy thanh kiếm chọn ra một thanh không quá cũ, tùy ý gơ gơ, nói với Ngô Sinh: “Tốt lắm, chọn cái này đi.”

Ngô Sinh: “Cô không không chọn nữa à?”

Tiểu Xuân cười nói: “Không cần, cái này là được rồi.”

Ngô Sinh gật đầu, sau đó để mấy thanh kiếm về chỗ cũ.

Sau khi trở lại trong viện, Hạ Hàm Chi ngáp một cái, cuối cùng dạy bọn họ võ nghệ.

Mặc dù có rất nhiều lí do khiến ấn tượng của Tiểu Xuân đối với Hạ Hàm Chi không quá tốt, thế nhưng, điều này không có nghĩa là nàng không bội phục võ nghệ của Hạ Hàm Chi.

Hạ Hàm Chi không rút kiếm ra, chỉ nói miệng, khiến mọi người nghe đến quên hết mọi chuyện.

Y thường nhắc đến bản chất của kiếm, giống như y đã từng giảng cho Tiểu Xuân nghe vậy.

“Cũng không có gì khác biệt.” Tiểu Xuân nghe, trong lòng thầm nghĩ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mãi đến khi Hạ Hàm Chi cho bọn họ tự luyện, Tiểu Xuân mới nhớ đến Lý Thanh đang ngồi bên kia. Khi nàng đang định đi qua, Mai Như bỗng gọi nàng lại.

“Muội muội tốt, có mệt không?”

Tiểu Xuân nhìn nàng: “Không mệt, cũng có làm gì đâu.”

Mai Như cười híp mắt: “Có muốn ra ngoài với tỷ tỷ không?”

Tiểu Xuân tỏ vẻ kì quái nói: “Đi ra ngoài? Đi đâu cơ?”

Mai Như: “Trên đường tới đây ta có thấy một rừng mơ, chúng ta đi hái mơ đi. Ta còn đồng ý với tên nói lấp kia là sẽ muối mơ cho bọn họ ăn.”

“Ặc.” Tiểu Xuân dừng một chút, mắt nàng chuyển sang phía vách núi, Lý Thanh ngồi bên kia, chỉ là hắt đưa lưng về phía nàng, Tiểu Xuân không thấy rõ mặt hắn.

“Ta không đi đâu.”

Mai Như nhìn theo ánh mắt của nàng, sau đó tỏ vẻ thâm ý nói: “Được được, tỷ tỷ hiểu mà.”

Tiểu Xuân “...” Nàng cảm thấy trong đầu Mai Như không nghĩ được chuyện gì tốt lành, nhưng nàng lười nói.

Mai Như vẫy vẫy tay với nàng, sau đó đi ra ngoài.

Ngô Sinh thấy Mai Như đi, vội chạy đến cạnh Tiểu Xuân.

“Nàng, nàng, nàng đi đâu vậy?”

Tiểu Xuân: “Đi hái mơ rồi.”

Ngô Sinh: “Đi đi đi một mình?”

Tiểu Xuân liếc y một cái: “Có quy tắc nào cấm người ta không được ra ngoài không? Hôm qua huynh cũng đâu nói cho chúng ta biết?”

Ngô Sinh lắc đầu nói: “Không có không có, cô đừng hiểu lầm.”

Tiểu Xuân nhìn mặt Ngô Sinh đỏ lên, mắt hơi đảo, nói đùa: “Ta nói này sư huynh, huynh có muốn đi theo không?”

Mặt Ngô Sinh càng đỏ hơn.

Tiểu Xuân càng cố gắng: “Rừng sâu núi vắng, Mai tỷ tỷ là một cô nương cũng khó khăn, huynh theo giúp đi được không?”

“Được được được được!” Ngô Sinh run rẩy, suýt cắn trúng lưỡi.

Y đi rồi, Tiểu Xuân mới đi về phía bên kia.

Bóng lưng Lý Thanh cao lớn, hắt lại đang cúi đầu, có vẻ không có tinh thần.

Tiểu Xuân rón rén đến cạnh hắn, nàng biết nàng không giấu được hắn, nhưng nàng vẫn muốn đùa một chút.

Sau khi đi đến sau lưng Lý Thanh, Tiểu Xuân hít sâu, đột nhiên vỗ lên người Lý Thanh một cái.

Ai ngờ khi nàng vừa vỗ đến, Lý Thanh bỗng nghiêng người, Tiểu Xuân không ngã ra đất nhưng lại sượt khỏi lưng Lý Thanh, lảo đảo mấy bước về phía trước.

“Ôi trời, huynh làm gì vậy?”

Tiểu Xuân vất vả lắm mới đứng vững, oán giận nói với Lý Thanh.

Lý Thanh không nói tiếng nào, hắn vẫn đưa lưng về phía Tiểu Xuân, nên Tiểu Xuân không nhìn thấy mặt hắn.

Tiểu Xuân cảm thấy Lý Thanh hơi lạ.

“Huynh làm sao vậy?”

Lý Thanh không nói lời nào.

Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, nói: “Ta, ta vừa rảnh rồi là chạy sang đây ngay.”

Lý Thanh vẫn không nói.

Tiểu Xuân đột nhiên hơi chột dạ, nàng ngồi cạnh Lý Thanh, thử nhìn mặt hắn, nhưng Lý Thanh vẫn cúi đầu, đưa lưng về phía Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân khẽ nói: “Huynh giận à?”

Lý Thanh vùi đầu vào cánh tay, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Có phải ngồi một mình quá chán rồi không?”

Không phải.

Lý Thanh thầm nói.

Thú vị hay vô vị, hắn không hiểu được. Năm tháng dài đằng đẳng, hắn vẫn luôn một mình. Có khi, lúc khắp núi đều nở hoa, hắn chôn mình vào sâu trong đầm nước, chờ đến khi tuyết rơi mới ra ngoài, sau đó tìm nơi khác, sau đó lại vùi mình xuống.

Chỉ có bây giờ, thời gian mới trở nên có ý nghĩa với hắn.

Tiểu Xuân đặt cầm lên cánh tay, khẽ nói: “Được rồi được rồi, ta sai rồi, chiều ta không luyện kiếm nữa, cùng huynh xuống chân núi được không?”

Lý Thanh không đáp.

Tiểu Xuân không kiên nhẫn nữa, nàng đứng lên, nói với Lý Thanh: “Rốt cuộc huynh bị gì, sao tính tình càng lúc càng khó chiều vậy?”

“....”

Tiểu Xuân: “Ta đi đây, mặc kệ huynh”

Lý Thanh vẫn không nói chuyện.

Tiểu Xuân nói được làm được, nàng trợn mắt nhìn Lý Thanh, sau đó xoay người đi.

Khi nàng vừa xoay người, đằng sau một có một cánh tay vươn ra, khóa mắt Tiểu Xuân nhìn thấy, môi hơi nhếch lên.

Nhìn đi nhìn đi, vẫn phải kéo tay ta thôi.

Tiểu Xuân cố ý đi chậm một chút, chờ Lý Thanh cầm cổ tay nàng, cho nàng một cái cố để làm lành.

Thế mà hắn lại không kéo tay Tiểu Xuân, mà lướt qua tay nàng, túm lấy thanh kiếm bên hông Tiểu Xuân, sau đó tiện tay ném đi.

Kiếm rơi vào một cái xuống dưới vách đá, bị mấy đám mây che khuất.

Tiểu Xuân: “....”

Thật là, Tiểu Xuân nhìn đám mây bay, đau đầu nghĩ.

Tính tình của hắn đúng là càng lúc càng khó chiều rồi.

40. Chương 41

“Ngoan, đừng gây rối.”

Lý Thanh cụp cái đầu to, lòng vô cùng tủi thân.

Tiểu Xuân đi đến bên cạnh hắn, sờ sờ đầu hắn nói: “Để ta nghĩ thử xem, huynh đang trả thù ta vì nãy giờ không qua đây với huynh à? Ừm, không đúng, huynh không có lá gan đó. Vậy có lẽ là....” Tiểu Xuân bĩu môi, lại nói “Huynh không muốn ta dùng thanh kiếm kia?”

“Ta tốt hơn nó.” Lý Thanh rớt cuộc lên tiếng.

Môi Tiểu Xuân run rẩy: “Sao huynh ngậy thơ dữ vậy?”

Lý Thanh buồn bực, giọng hờn dỗi: “Ta tốt hơn nó.”

Tiểu Xuân cả giận nói: “Sao huynh không chịu nói lý vậy hả?! Ta tất nhiên biết huynh tốt hơn thanh kiếm đó rồi, nhưng bây giờ ta đang phải luyện kiếm, sao ta có thể cầm huynh vung qua vung lại dưới con mắt nhìn chăm chăm của mọi người chứ hả!”

Lý Thanh: “Sao lại không chứ.”

Tiểu Xuân: “Huynh còn dám mạnh miệng à?!”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân vỗ vỗ vai hắn.

“Đứng lên.”

Lúc này Lý Thanh mới chịu nghe lời, hắn đứng lên, Tiểu Xuân ngửa đầu nhìn hắn, tỏ vẻ sâu sắc nói: “To con, bây giờ không thể so được như lúc còn ở dưới núi, chúng ta đang ở Kiếm Các, nhiều người nhiều miệng, ặc, thật ra thì cũng không coi là nhiều, nhưng so với dưới núi cũng nguy hiểm hơn. Huynh phải chú ý che dấu thân phận, đừng để bị người ta phát hiện, biết không?”

Lý Thanh lại hơi hoang mang.

Hắn dường như cảm thấy mình hiểu được ý của Tiểu Xuân, lại dường như chưa hiểu hết.

Không thể để người khác phát hiện.

Cho tới giờ hắn cũng chưa từng bị người khác phát hiện, toàn là do người khác vừa nhìn đã tự biết, giống như Hạ Hàm Chi ấy.

Tiểu Xuân nhìn dáng vẻ ngẩn người của Lý Thanh, lòng mềm nhũn, nàng nhìn xung quanh một chút, nói với Lý Thanh: “Ta thấy nơi này quản lý cũng không quá chặt, huynh có muốn ta dắt đi chơi một lúc không, huynh ngồi đây một mình tới tận trưa, chán lắm.”

Lý Thanh nghe Tiểu Xuân bảo muốn dẫn hắn ra ngoài, lập tức gật đầu.

Tiểu Xuân cười cười, kéo tay hắn, lúc chuẩn bị ra ngoài thì chạm mặt Hạ Hàm Chi, không đợi Tiểu Xuân mở miệng nói gì, Hạ Hàm Chi chỉ hơi nhú mày, cảm hắt hắt ra phía ngoài. Tiểu Xuân bướng bỉnh cười với hắn một tiếng, kéo tay Lý Thanh nhảy nhót bỏ đi.

“Aizz, rừng sâu núi thẳm, đi đâu chơi đây?” Tiểu Xuân hăng hái vô cùng đi về phía chân núi.

“Mai Như cũng đi được một lúc rồi, hay chúng ta đi giúp tỷ ấy đi.”

Nghe Tiểu Xuân nói thế, Lý Thanh đột nhiên dừng lại.

Tiểu Xuân đang kéo tay hắn, cũng đứng lại.

“Huynh sao thế?”

Lý Thanh khẽ nói: “Cô muốn đi tìm cô ấy à?”

Tiểu Xuân chợt nhớ ra Lý Thanh không phải người! Hắn là một thanh kiếm tinh! Nàng mở to mắt: “Ồ ồ ồ! Có phải huynh có thể tìm được tỷ ấy không?!”

Lý Thanh: “Ừ.”

“Ừm.” Tiểu Xuân vui vẻ, kéo cánh tay Lý Thanh “Đi nào đi nào, ta cũng biết không thể xem thường huynh mà!”

Lý Thanh nghe thấy câu đó, lòng vô cùng vui vẻ, hắn kêu ùng ục một tiếng, tay kéo một cái, Tiểu Xuân lập tức bị hắn ôm lên, sau đó liền phóng đi!

Ban đầu Tiểu Xuân còn kêu hai tiếng, đợi nàng phản ứng kịp thì lại bắt đầu hưởng thụ.

Gió thổi vù vù bên tai, tốc độ Lý Thanh lao xuống núi chẳng khác gì tốc độ khi rơi xuống vực, Tiểu Xuân ôm chặt cái cổ trắng kiện của Lý Thanh, vừa hơi sợ hãi, lại vừa hưởng thụ sự kích thích này. Lần đầu tiên Lý Thanh ôm nàng chạy đi như thế này, là khi phải chạy đến chỗ thác nước dưới chân núi, lần đó nàng cũng bị dọa, so với lần này thì tốc độ cũng ngang ngửa nhau.

Tiểu Xuân hưởng thụ một lúc, lại quên mất một chuyện.

Nàng quên mất vì sao Lý Thanh lại có thể chạy thuận lợi như thế.

Đó là bởi vì hắn đã từng đi qua con đường đó.

Mà đường đi đến rừng mơ...

Tiểu Xuân thấy Lý Thanh vừa ra khỏi núi đã lập tức xông về phía một gốc cây già sống hơn mấy trăm năm có thân cây vô cùng cứng rắn—

“Aaaaaa—!!!!”

Quá nhanh, tất nhiên là không dừng lại được, một tiếng ầm thật lớn vang lên, vô số chim muông trong rừng cây hốt hoảng bay lên.

Tiểu Xuân nhắm chặt mắt.

“Ừng ục?”

Tiểu Xuân khẽ run, mở mắt ra, Lý Thanh đang cúi đầu “nhìn” nàng. Trên mặt hắn vẫn không tỏ vẻ gì, mắt Tiểu Xuân đảo một vòng, phát hiện Lý Thanh vẫn đang vững vàng ôm lấy mình.

“Khụ, vừa rồi ta nghe thấy một tiếng gì đó thật to.” Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh “Huynh bị đập vào đầu à?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân giãy khỏi lồng ngực của Lý Thanh: “Nào, để ta nhìn thử xem.”

Lý Thanh ngồi chồm hổm trên đất, ngoan ngoãn cho Tiểu Xuân xem xét.

Tiểu Xuân kiểm tra cẩn thận, thân thể Lý Thanh cứ như một cục sắt ấy, trên cây rõ ràng có một vết lõm lớn nhưng Tiểu Xuân lại không nhìn ra được bất cứ vết thương nào trên người Lý Thanh. Lòng nàng hơi gấp gáp, nói với Lý Thanh: “Huynh rốt cuộc bị đụng ở đâu? Có sao không, chỉ cho ta xem.”

Lý Thanh giơ tay lên, sờ sờ trán mình.

“Chỉ bị đập vào đầu thôi!” Tiểu Xuân trừng mắt, nhìn tới nhìn lui trên đầu Lý Thanh, cuối cùng phát hiện mấy vụn gỗ nhỏ ở phần tóc trước trán hắn, đó có lẽ là dấy vết rõ ràng duy nhất có được rồi.

“....” Tiểu Xuân bĩu môi, đứng thẳng người “Nên sớm biết huynh chắc chắn không sao.”

Lý Thanh khề hừ một tiếng, vươn hai tay bế Tiểu Xuân lên. Tiểu Xuân cười ha ha nói: “Được rồi được rồi, đừng chạy nữa, huynh đi về phía kia, ta sẽ nhắc huynh nếu có vật cản ở đằng trước.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Sau khi trao đổi xong xuôi, Tiểu Xuân và Lý Thanh cũng thuận lợi đến chỗ rừng mơ.

Lúc đến nơi, Mai Như đang ngồi ở dưới gốc cây, chỉ huy Ngô Sinh hái mơ.

“Mai Như!” Tiểu Xuân thoát khỏi ngực Lý Thanh, chạy vội tới chỗ Mai Như. Mai Như cười híp mắt bảo nàng: “Muội muội tốt, đến đây.”

Tiểu Xuân ngồi xuống cạnh nàng, quay đầu nói với Lý Thanh: “To con, qua đây.”

Lý Thanh cũng nhanh chóng đi qua.

“Hừ, tên này cũng tới à?” Mai Như khề nói “Xế chiều không cần luyện kiếm sao? Sao đến đây hết vậy?”

Tiểu Xuân: “Hắn đợi đến trưa, chán quá nên ta mới dẫn hắn ra ngoài tản bộ.”

Lý Thanh ngồi bên cạnh phối hợp kêu ùng ục một tiếng.

“Ha ha.” Mai Như cười khanh khách, Tiểu Xuân nhìn Ngô Sinh đang vô cùng tập trung hái mơ, nàng nói: “Hái được bao nhiêu rồi, ta cũng giúp nhé?”

Mai Như kéo nàng “Không cần.” Nàng thoải mái tựa vào thân cây “Muội muội tốt, mấy chuyện lật vật này để dần ông làm.”

Lý Thanh đứng lên.

Tiểu Xuân, Mai Như: “....”

Mai Như vội nói: “Không không, tên kia, mau ngồi xuống.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Mai Như: “Chuyện lật vật này một người làm là được rồi, huynh có đi cũng không làm gì.”

Lý Thanh ngồi xổm xuống.

Mai Như ra hiệu bằng mắt với Tiểu Xuân

Quá thật thà rồi!

Tiểu Xuân lại đưa mắt nhìn lại.

Đúng đó!

Rừng mơ này không nhỏ, hương bay thoang thoảng, lúc gió thổi qua, còn làm rơi vài chiếc lá, khiến người ta có cảm giác quên mất cả thời gian. Tiểu Xuân nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảng thời gian thanh nhàn này—mặc dù nàng vẫn luôn rất thanh nhàn.

Mai Như tán gẫu với nàng: “Muội có biết vừa rồi ta gặp ai không?”

Tiểu Xuân: “Ai vậy?”

Mai Như: “Vệ Thanh Phong”

Tiểu Xuân phủi mông ngồi thẳng người: “Tỷ nói ai!?”

Mai Như: “Đại sư huynh Vệ Thanh Phong.”

Tiểu Xuân: “Sao tỷ lại nhìn thấy huynh ấy ở đây!?”

Mai Như bình tĩnh lắc đầu, nói: “Ta và tên nói láp này ở đây hái mơ, hình như y đi ngang qua. A, nhìn hướng kia, hình như là định đi Thanh Đào viện đó.”

“Thật à?” Tiểu Xuân ngạc nhiên nói “Sao lúc ta tới lại không gặp huynh ấy?”

Mai Như: “Về rồi. Ta hỏi y có phải muốn qua chỗ chúng ta không, y bảo không phải, sau đó thì vòng trở về.”

Tiểu Xuân: “Về? Thật kì quái.”

Mai Như nhún vai: “Cũng không hẳn, ta nghĩ là y muốn đi Thanh Đào viện, nhưng ta hỏi làm y ngượng, nên mới đi về.”

Tiểu Xuân: “Trông đại sư huynh thế nào?”

Mai Như: “Vẫn vô vị như trước.”

Tiểu Xuân thở dài, nói: “Cũng không biết huynh ấy chuẩn bị thế nào rồi, mấy ngày nữa huynh ấy sẽ đấu võ với Hạ Hàm Chi đó.”

Mai Như cười ha ha, nói: “Chuẩn bị cái gì, có gì mà phải chuẩn bị, muội có thấy Hạ Hàm Chi chuẩn bị gì không?”

Tiểu Xuân: “Ai quan tâm y chứ.”

Về Mai Như tỏ vẻ không sao cả, nói: “Tỷ võ kiểu này, đi xem là được rồi, đừng cho là thật.”

“Sao lại không xem là thật! Nếu Hạ Hàm Chi thắng, Kiếm Các sẽ chọn ra một Chưởng môn đó!” Tiểu Xuân nhìn Mai Như, nhỏ giọng nói với nàng: “Tỷ nhiều kinh nghiệm hơn ta, tỷ nói xem, trong hai người họ ai sẽ thắng?”

Mai Như ngáp một cái: “Ai thắng mà chẳng giống nhau.”

Tiểu Xuân: “....”

Mai Như ngáp một cái nên nước mắt cũng chảy ra, nàng giơ tay dụi dụi, nói với Tiểu Xuân: “Bất kể là ai thắng, kết quả đều giống nhau.”

Tiểu Xuân nghe mà hoang mang: “Có ý gì?”

Mai Như cười nhạt nói: “Trước đây kết quả có thể khác biệt, vì cách nghĩ của Vệ Thanh Phong và Hạ Hàm Chi khác biệt, nhưng bây giờ...” Nàng nói rồi, mắt vô tình lại như cố ý lướt về phía Lý Thanh: “Bây giờ, cách nghĩ của bọn họ vẫn khác biệt, nhưng mục đích lại giống nhau.”

Tiểu Xuân: “Thần bí quá đi.”

Mai Như: “Cũng tạm.”

Tiểu Xuân: “Nhưng ta nghe không hiểu, hay tỷ nói đơn giản hơn chút đi.”

Mai Như cười ha ha: “Muội chỉ cần biết, bọn họ đều muốn có một vật là được.”

Tiểu Xuân nghe thấy thế, suy nghĩ kĩ một chút, nàng cho rằng bọn họ muốn chính là chức Chưởng môn.

“Vậy...” hóa ra đại sư huynh cũng muốn làm Chưởng môn, Tiểu Xuân có cảm giác không nói nên lời, không biết là hy vọng nhiều hay là khó hiểu nhiều hơn: “Nói vậy, mỗi người đều có bản lĩnh riêng.”

“Đúng vậy.” Mắt Mai Như lạnh nhạt, lẳng lặng nhìn hoa rơi trên đất, giọng nói của nàng rất nhẹ, rất khê: “Những người muốn tranh đoạt, chỉ để ý đến kết quả, không để ý đến ý nghĩa của việc tranh đoạt, nghĩ rằng mình đã chọn đúng, nhưng lại bỏ qua những thứ đáng quý thật sự, cuối cùng, đều là công dã tràng.”

Tiểu Xuân không hiểu lời nàng nói, nàng thấy trong mắt Mai Như, như đang lóe lên từng đóa hoa trắng.

Trong hương hoa thoang thoảng này, Kiếm Các nghênh đón một cuộc tỷ võ vô cùng quan trọng.

41. Chương 42

“Nhanh lên nhanh lên! Nhanh!”

Trời tờ mờ sáng, Tiểu Xuân đã bắt đầu lay mạnh Mai Như. Mai Như đang ngủ say lại bị Tiểu Xuân đánh thức vô cùng bất mãn, nàng trở mình, lẩm bẩm: “Trời còn chưa sáng mà, muội vội cái gì...”

Tiểu Xuân đã mặc xong quần áo, nàng lại tiếp tục lật tới lật lui Mai Như.

“Nhanh lên nhanh lên đi mà, chúng ta còn phải đến mặt trước núi nữa! Mau dậy đi!”

Mai Như kéo chăn qua đầu, che kín lỗ tai, Tiểu Xuân lại cứ lật nàng như lật bánh nướng, Mai Như không chịu nổi sự quấy nhiễu kia, cuối cùng la to một tiếng rồi ngồi dậy.

“Bà cô của ta ơi, muội muốn hành hạ chết tỷ tỷ à.”

“Hắc hắc, tỷ tốt nhất, mau lên mau lên.” Tiểu Xuân đưa quần áo đến trước mặt Mai Như, còn đưa tay giúp nàng mặc vào.

Mai Như đẩy nàng ra: “Được rồi được rồi, ta tự mặc được, muội mau đi gọi tên kia đi.”

Tiểu Xuân: “Hắn đã chuẩn bị xong lâu rồi.”

Khi Tiểu Xuân nói lời này, một tiếng ục ục rất phối hợp vang lên ngoài cửa.

Mai Như: “....”

Hôm nay, nói bình thường cũng không hẳn là bình thường, nói đặc biệt cũng không hẳn là đặc biệt. Hôm nay là ngày Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong tỷ võ luận kiếm.

Điều không bình thường chính là ở tính chất của trận tỷ võ này. Lão tông sư tự mình lên tiếng, nếu như Hạ Hàm Chi thắng các đệ tử của Kiếm Các, Kiếm Các sẽ phải cử ra một vị Chương môn, còn Vệ Thanh Phong chính là người cuối cùng mà Hạ Hàm Chi muốn khiêu chiến. Còn điều không đặc biệt là vì, quả thật chẳng có gì đặc biệt cả. Cho đến nay, các đệ tử Kiếm Các đều dùng việc tỷ võ để luyện tập võ nghệ. Loại chuyện như tỷ võ, ở Kiếm Các chính là chuyện ít hiếm lạ nhất, tám ngọn núi tổng cộng mấy trăm đệ tử, mỗi ngày còn tổ chức hơn chục lần tỷ võ, quả thật là bình thường như ăn cơm bữa.

Nhưng lần này, bởi vì sự đặc biệt của hai bên nên càng hấp dẫn nhiều — à không, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Mai Như mặc quần áo xong, cùng Tiểu Xuân ra khỏi phòng, bên ngoài còn tối, Lý Thanh vô cùng tỉnh táo đứng ngoài cửa.

Mai Như ngáp một cái, nói không rõ chữ: “Huynh không ngủ à, sao không hề có vẻ buồn ngủ vậy?”

Tiểu Xuân cười hắc hắc: “Người càng ngốc thì ngủ càng ít.”

Lý Thanh: “Ừng ục!”

Mai Như lườm hắc một cái, đi trước xuống lầu.

Trong sân, bọn họ chạm mặt Ngô Sinh và huynh đệ Vương Thành.

Mai Như bắt đầu nhìn họ: “Sao vậy, các người cũng muốn đi vào giờ này à?”

Ngô Sinh ăn mặc sạch sẽ, còn đổi một cái buộc tóc mới, thoát nhìn sạch sẽ hơn thường ngày nhiều. Y lấp bắp nói: “Mọi lần đều tỷ võ ở mặt trước núi, sàn tỷ võ không lớn, chúng ta nên nên đi sớm một chút, nếu không sẽ chen chen chen không nổi, hôm nay nhất định có rất rất rất nhiều người.”

Tiểu Xuân gật đầu đồng ý: “Chúng ta cách đó khá xa, vốn đã không tiện, nếu không đi sớm một chút thì e là không có chỗ.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Mai Như: “....” Nàng lắc lắc cổ, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

Tiểu Xuân vỗ tay một cái: “Tốt lắm! Chuẩn bị đi—” khi nàng đang nói chuyện, khước mắt bỗng thấy dưới tàng cây Vân Đào bên vách núi, có một người đang nằm. Trời rất tối, không rõ là ai, Tiểu Xuân đi đến, ngẩng đầu nhìn—

Hạ Hàm Chi nhắm mắt, nghiêng chân, dễ dàng nằm dựa trên cây.

Tiểu Xuân: “....”

Không lẽ y quên rồi sao?

Tiểu Xuân khẽ ho một tiếng, Hạ Hàm Chi vẫn không mở mắt.

Tiểu Xuân thử dò hỏi: “Còn, còn ngủ à?”

Hạ Hàm Chi: “Ừm.”

Tiểu Xuân: “....”

Cũng biết không nên quan tâm y, nhưng mà.... Tiểu Xuân quay đầu nhìn về phía sân, những người khác đều đang nhìn về phía họ. Về mặt Ngô Sinh và huynh đệ Vương Thành rất kinh ngạc. Tiểu Xuân biết bọn họ hôm nay ăn mặc chỉnh tề như vậy là bởi vì không muốn để Hạ Hàm Chi mất mặt. Tiểu Xuân hơi xấu hổ, nàng dù gì cũng là người của Thanh Đào viện, nhưng nàng lại không hề suy nghĩ cho Hạ Hàm Chi.

Nàng quyết định đền bù một chút.

“Khụ, huynh, huynh nghỉ ngơi có tốt không?”

Hạ Hàm Chi lười biếng nói: “Cô không ằm ỉ là tốt lắm rồi.”

Tiểu Xuân: “....”

“Vậy huynh chuẩn bị thế nào rồi?”

Hạ Hàm Chi nhướn mắt, liếc nàng một cái: “Sao vậy, muốn giúp Vệ Thanh Phong thăm dò quân tình à?”

Tiểu Xuân dậm chân: “Ta nói này, huynh rộng lượng một chút được không, hai mắt huynh hiện rõ hai chữ “thành kiến”! Ta đây chỉ đang quan tâm huynh thôi!”

“Ồ.” Hạ Hàm Chi ồ dài một miếng, nụ cười thản nhiên: “Quan tâm ta ư?”

....

Thật ra thì, trước đây vẫn chưa đề cập qua, tên Hạ Hàm Chi này vô cùng tuần tú, nhất là ở đôi mắt, như núi băng sắc bén, khiến người ta không khỏi trầm mê.

Tiểu Xuân trước giờ chưa từng chú ý, hoặc là, nàng vẫn lựa chọn bỏ qua chuyện này. Nhưng ở thời điểm hỗn độn trắng chưa lặn mặt trời chưa ló này, Tiểu Xuân đột nhiên nhận ra điều này.

Hạ Hàm Chi cười nhạt nhìn Tiểu Xuân.

“Cô nương, hoàn hồn.”

Tiểu Xuân đột nhiên phản ứng lại, nàng hít sâu một hơi, hét lớn.

“Đứng lên! Cùng đi—!”

Mọi người: “....”

Mọi người đều bị tiếng hét đình tai nhức óc này của Tiểu Xuân hù dọa, đôi môi Ngô Sinh run run cả buổi trời, không biết muốn gì.

Hạ Hàm Chi cũng dường như bị dọa, vẻ mặt y cứng ngắc.

“Các người đi trước đi, tí nữa ta sẽ đến.”

Tiểu Xuân: “Hôm nay người tử vô là huynh, sao huynh không hề quan tâm gì vậy? Huynh nắm chắc mười phần thắng rồi à?”

Hạ Hàm Chi nghe Tiểu Xuân nói, bỗng nhiên cúi đầu, kề gần sát mặt Tiểu Xuân. Tiểu Xuân bị động tác đột ngột của y làm hết hồn, không nói tiếng nào.

“Tiểu Xuân, ta hỏi cô...” Hạ Hàm Chi dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe thấy, nói với Tiểu Xuân: “Trong cuộc tỷ thí này, ta và Vệ Thanh Phong, cô nghĩ ai sẽ thắng?”

Tiểu Xuân không hề nghĩ ngợi, mở miệng: “Đương nhiên là đại—”

“Suyt, cô nghe ta nói hết đã...” Hạ Hàm Chi vươn ngón trỏ thon dài, khẽ đặt trên môi Tiểu Xuân: “Ta và y, đều mơ tưởng đến một thứ, mục đích cũng không khác biệt lắm, nhưng có một chuyện y không biết...”

Tiểu Xuân theo bản năng hỏi: “Chuyện gì?”

Hạ Hàm Chi không đáp lại lời nàng, hỏi ngược lại: “Tiểu Xuân, cô có nhớ ta đã từng dạy cô những gì không?”

Tiểu Xuân: “Không nhớ rõ.”

Hạ Hàm Chi: “Đừng làm loạn.”

“Được rồi.” Tiểu Xuân gãi gãi mặt “Đã dạy ta kiếm pháp.”

Hạ Hàm Chi: “Ta đã nói gì?”

Tiểu Xuân cúi mắt, liếc cỏ dại trên đất, trả lời cho có lệ: “Thì là mấy thứ đó thôi.”

“Tiểu Xuân.” Hạ Hàm Chi gọi tên nàng. Tiểu Xuân giương mắt, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Hạ Hàm Chi. Ánh mắt của Hạ Hàm Chi vô cùng thật lòng.

“Ta nói rồi, trên đời này có vô số kiếm, kiếm pháp cũng rất nhiều, nhưng không phải mỗi loại đều phù hợp với cô. Thật ra thì đó là một đạo lý rất đơn giản, ai cũng rõ nhưng không phải ai cũng chịu thừa nhận. Thứ mà chúng cùng tranh đoạt, không phù hợp với Vệ Thanh Phong.”

Tiểu Xuân không vui, nàng mất mặt nói: “Sao hả, không thích hợp với huynh ấy chẳng lẽ thích hợp với huynh sao?”

Hạ Hàm Chi cười nhạt, cười đến mức ánh mắt trở nên sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt Tiểu Xuân.

“Việc thứ đó thích hợp với ta cũng giống như việc thứ đó không thích hợp với y vậy, cũng chẳng ai thừa nhận.”

Tiểu Xuân nhe răng: “Có cái gì đâu! Có ai để ý đến việc thích hợp hay không thích hợp chứ, có bản lĩnh thì đi đoạt lấy đi!”

Hạ Hàm Chi bình tĩnh nói: “Cô để cho ta đoạt à?”

Tiểu Xuân: “Sao hả?”

Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng: “Được rồi, đi thôi.”

Tiểu Xuân khó hiểu liếc y một cái, xoay đi trở lại vào trong sân, vừa quay qua đã thấy Mai Như đứng đó ngủ gục.

Thật ra thì nàng cũng không phải đang đứng ngủ, chỉ là cả thân thể đều ngả lên người Lý Thanh, Lý Thanh không biết làm thế nào, đành dùng hai tay đỡ lấy nàng.

Tiểu Xuân: “....”

Tiểu Xuân đi tới, rón ra rón rén đến cạnh Mai Như, kề sát lỗ tai của nàng quát to: “Đi—!!”

Mai Như cứ như bị rút gân đứng thẳng người dậy.

Tiểu Xuân quay đầu bước đi, Lý Thanh đưa tay ra, nhưng lại không chạm được vào người Tiểu Xuân.

“Ừng ực?”

Hắn thử đi về trước hai bước, Tiểu Xuân vẫn chưa nắm tay hắn mà.

“....Ừng ục?”

Tiểu Xuân chả thèm liếc mắt, đi thẳng về phía chân núi. Mai Như ngáp một cái, đuổi theo Tiểu Xuân.

“Tên kia gọi muội kìa.”

Tiểu Xuân lăm bằm bảo: “Vậ à, cứ để hấn kêu đi.”

Mai Như quay đầu nhìn một cái, thở dài nói: “Aizz, đầu cũng gục xuống rồi, thật đáng thương.”

Tiểu Xuân: “....”

Mai Như trêu chọc nàng: “Tên kia dính muội như thế, muội không để ý đến hấn hấn sẽ khổ sở, muội xem, mắt hấn đã không thấy đường rồi, lại ngốc như thế, thật đáng thương.”

Mai Như nói rất bình tĩnh, nhưng Tiểu Xuân lại bị lừa.

Nàng quay người, Lý Thanh đi đằng sau Ngô Sinh, đường xuống núi hấn đã từng đi, cho nên cũng xem như thuận lợi. Tiểu Xuân đi ra đằng sau, chưa kịp mở miệng nói gì, Lý Thanh đã cảm nhận được. Hấn đưa tay kéo Tiểu Xuân, buồn buồn kêu ùng ục một tiếng.

Tiểu Xuân đá hấn một cái.

“Tên ngốc.”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Đoàn người đi về phía trước, đi một lúc thì trời cũng sáng dần. Bọn họ đi chừng một canh giờ, rốt cuộc tới mặt trước của núi.

Tiểu Xuân chớp mắt mấy cái, nàng bị cảnh tượng râm rộ trước mắt làm kinh hãi.

Nàng không biết rằng, trận tỷ võ này đã không còn là bí mật của Kiếm Các, từ nửa tháng trước, đã truyền xuống tận dưới chân núi. Bao nhiêu cô gái vì đại sư huynh mà vô cùng dững mãnh, từ tối qua đã lên núi, vốn định tùy tiện nghỉ ngơi một chút ở trong rừng, nhưng đệ tử Kiếm Các không đành lòng, nên đành cho họ vào sân.

Hay thật, tiên cơ bị kẻ khác chiếm được, hơn nữa nhìn đám đệ tử Kiếm Các đang xem náo nhiệt, trong vòng mười dặm quanh sân tỷ võ đã có đầy người, nước chảy cũng không lọt.

Họ ngồi dưới đất tán gẫu, ăn gì đó, gặm hạt dưa, vô cùng náo nhiệt.

Ngô Sinh cũng bị dọa cho ngây người.

“Đây đây đây, đây là sao?!”

Tiểu Xuân: “Chúng ta tốt xấu gì cũng là đệ tử của Kiếm Các, không có vị trí đặc biệt à!”

Ngô Sinh suy nghĩ một chút nói: “Có.”

Tiểu Xuân hưng phấn đáp: “Ở đâu?”

Ngô Sinh: “Lầu của lão lão lão Tông sư, ở đó nhìn cái cái cái gì cũng rõ.”

Tiểu Xuân: “....huynh trêu chọc ta có phải không?” Nàng liếc xung quanh, trừ nơi thi đấu tận bên trong, xung quanh có rất ít chỗ trống. Nàng nhìn những người khác nói: “Không có chỗ trống rồi, hay là chúng ta tách ra tìm thử xem có chỗ nào trống không?”

Ngô Sinh gật gật đầu: “Cũng cũng cũng được.”

Mai Như đi đến: “Tỷ tỷ muốn đi với muội.”

Tiểu Xuân cười cười, “Ừm.” Nàng kéo Lý Thanh “Còn huynh nữa, cũng đi theo ta đi.”

Ba người Tiểu Xuân cố sức chen vào trong sân tỷ võ, sân tỷ võ cách Ngô Ba viện không xa, ngay ở bên dưới lầu của lão Tông sư, bốn phía đều là cây Vân Đào. Lần trước lúc đến thi tuyển, Vệ Thanh Phong phát hiện thân thể Tiểu Xuân khác thường, mang nàng đến chỗ của mình, có đi ngang qua nơi này.

Vị trí tốt chắc hẳn là không có rồi. Vóc dáng Tiểu Xuân không cao, nhón mũi chân nhìn xung quanh, ngay cả trên cây cũng đã có người chiếm.

Tiểu Xuân oán hận nói: “Mấy người này sao thích xem náo nhiệt quá vậy hả!”

Mai Như hình như chưa tỉnh ngủ hẳn, nàng ngáp một cái: “Giống muối thôi.”

Tiểu Xuân hoàn toàn không thèm để ý những lời này, nàng liếc một vòng cũng không có chỗ nào có thể chứa đủ ba người, hơi gấp gáp. Thật ra thì nếu chỉ có nàng với Mai Như thì dễ rồi, mấu chốt là còn có Lý Thanh. Lý Thanh vừa xuất hiện bên ngoài sân võ đã thu hút không ít sự chú ý—hắn thật sự quá to lớn rồi, một mình đã chiếm chỗ của hai người.

“Không còn chỗ trống rồi, aizz, biết vậy đi sớm một chút.”

“Sớm nữa?” Mai Như nhướn mày “Sớm nữa thì giết tỷ tỷ luôn cho rồi.”

Tiểu Xuân: “Vậy bây giờ thế nào, hay chúng ta lại tách ra đi tìm?”

“Đừng.” Mai Như tùy ý nhìn quanh, chỉ vào một chỗ nói: “Ở đó, chỗ đó có thể đủ cho ba chúng ta.”

Tiểu Xuân nhìn theo hướng ngón tay của nàng, mộ tòa nhà làm bằng gỗ bốn tầng ở đằng sau sân võ. Tòa nhà hình tháp, từ trên xuống dưới đều là màu nâu đậm, tản ra sự trầm tĩnh nhàn nhạt.

Tiểu Xuân: “....đó là lầu các của Tông sư à.”

Mai Như: “Ai biết chứ.”

Tiểu Xuân: “Nơi đó không đi được, tỷ biết Đại tông sư là ai không, sao có thể quấy rầy chỗ ở của người?!”

Mai Như tỏ vẻ không sao: “Ta chưa bảo là đi vào trong, ở bên ngoài coi thì có gì mà quấy rầy.”

Tiểu Xuân: “Là sao?”

Cánh tay Mai Như khoác lên vai Tiểu Xuân, khẽ nói: “Muội nhìn đi, mái hiên trên lầu khá là bền chắc, chúng ta lên đó chắc không thành vấn đề. Hơn nữa, lão Tông sư lại ở trên cao nhất, cho dù người có xem tỷ võ cũng không nhìn thấy chúng ta đâu.”

Tiểu Xuân hồ nghi nhìn nàng: “Thật à?”

Mai Như vỗ ngực: “Tin ta đi, tuyệt đối không sao đâu.”

Tiểu Xuân còn hơi do dự, nhưng nàng lại thật sự muốn tìm một nơi tốt để xem tỷ võ. Nàng khẽ nói với Mai Như: “Thừa dịp không ai chú ý, chúng ta lên nhanh đi.”

Mấy người họ đi đến chỗ tòa nhà hình tháp kia, trước tòa nhà kia cũng có không ít người đang ngồi, chỉ là tất cả mọi người đều vô cùng thành thật không hề vượt qua giới hạn. Tiểu Xuân nói với Mai Như: “Tỷ có thể leo lên được không?”

Mai Như lắc đầu, Tiểu Xuân nói: “To con có thể lên đó được, trước ta để hắn kéo ta lên, sau đó lại kéo tỷ lên, được không?”

Mai Như nhìn Lý Thanh, Lý Thanh như cảm nhận được, đứng thẳng người lên.

Mai Như: “Được.”

Khi các nàng đang nói chuyện, mấy người ngồi trước tòa nhà hơi bất mãn nói: “Mau tránh ra đi, không có chỗ nữa đâu.”

Tiểu Xuân liếc người vừa nói một cái: “Chúng ta cũng không phải muốn ngồi đây.” Nàng vỗ vỗ vai Lý Thanh: “To con, huynh giơ tay sờ sờ, thử xem cao bao nhiêu, có thể lên không?”

Lý Thanh nâng tay lên, đầu ngón tay lập tức chạm đến mái hiên tầng một. Hắn gạt đầu, cũng không đợi Tiểu Xuân nói liền ôm hông nàng, tung người nhảy lên mái hiên.

Mấy người ở dưới đều như u mê.

Chờ Lý Thanh đưa cả Mai Như lên, mấy người phía dưới cũng rối rít đứng dưới lầu, người đàn ông ban nãy lên tiếng trợn mắt nhìn bọn họ.

“Thế này cũng được à!?”

Trong lòng Tiểu Xuân đắc ý cực kì nhưng lại không thể hiện ra ngoài.

Người đàn ông kia chất vấn: “Đây là nơi ở của lão Tông sư, sao các người dám ngồi lên như thế?”

Tiểu Xuân trừng mắt nhìn y, quát: “Ta là chân trái bước vào hay chân phải bước vào hả!? Ta chỉ ngồi trên mái hiên thôi, người còn ngồi trên bậc thang của lão Tông sư ấy! Không biết xấu hổ mà nói ta!?”

Người đàn ông không ngờ Tiểu Xuân lại hung dữ như thế, ngượng ngùng ngồi xuống lại.

Tiểu Xuân chỉ chớp mắt, lại thấy Mai Như đang nhìn nàng.

“Sao vậy?”

Mai Như lắc đầu: “Không có gì.” Nàng nói xong, khá đồng tình nhìn Lý Thanh một cái, Lý Thanh lại hoàn toàn không cảm giác được.

Ngồi trên mái hiên có thể nhìn rõ ràng mọi thứ dưới sàn võ, Tiểu Xuân được ngồi nơi đắc địa như thế này, tâm tình rất vui vẻ.

“Không tệ, thật không tệ, Mai Như tỷ thật cơ trí!”

Mai Như: “Không dám.”

Một lúc sau, khi Tiểu Xuân đã cảm thấy hơi nhàm chán, quanh sàn đấu đột nhiên yên lặng, sau đó lại đột nhiên bùng nổ tiếng hoan hô.

Tiểu Xuân ngồi thẳng lưng, thấy từ bên ngoài sàn tỷ võ có một người bước vào, dáng người to lớn thần nhiên, bước đi vững vàng, áo xanh phiêu lãng theo gió.

Về mặt Vệ Thanh Phong trầm tĩnh, dưới sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người, đi vào sàn đấu võ.

Tiểu Xuân thấy kiếm của y, chuôi kiếm này nàng đã từng thấy qua một lần từ cách đây rất lâu, sau đó nàng chưa bao giờ thấy lại lần nữa. Đó là do lão Tông sư truyền cho Vệ Thanh Phong, bảo vật của Kiếm Các—Đoạn Đào.

Một nhánh Vân Đào mang theo lời ca của gió.

Đoạn Đào là một thanh trường kiếm, tương truyền là thần khí khi ba vị Tông sư đều còn sống, đã cùng nhau chế tạo ra.

Chém sắt như chém bùn—cũng giết người như ma.

Tiểu Xuân chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghĩ đến dáng vẻ Vệ Thanh Phong giết người, thế nhưng rất nhiều người đều nói, sáu năm trước, khi võ lâm đại loạn, rất nhiều môn phái tranh đoạt bảo vật của Kiếm Các, Đoạn Đào của Vệ Thanh Phong đã chém giết vô số người. Mặc dù Kiếm Các không lấy lại được bảo vật đó, nhưng Vệ Thanh Phong lại trong tình cảnh cướp đoạt ấy, một trận thành danh.

“Kiếm cũng có khí khái.”

Tiểu Xuân quay đầu, nhìn thấy Mai Như dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Vệ Thanh Phong trong sàn đấu.

“Có ý gì?”

Mai Như bình tĩnh nói: “Kiếm cũng có khí khái. Kiếm dùng lúc thử rượu khác với kiếm đã thấm qua máu, người sáng suốt, nhìn một cái là biết.”

Tiểu Xuân dường như hiểu ý nàng.

Mai Như lẳng lặng nói: “Trên đời có rất nhiều loại kiếm, kiếm thời bình, kiếm thời loạn thế, kiếm ở ẩn, kiếm cứu thế.” Nói đến đây, nàng dừng một chút, khẽ giễu cợt: “Bất quá mấy lời này đều chỉ là nói bậy—kiếm, chính là vật để giết người, đơn giản vậy thôi.”

Tiểu Xuân cảm thấy hơi lạnh.

Kiểm, là vật để giết người.

Nàng theo bản năng quay đầu nhìn Lý Thanh, Lý Thanh dường như không hiểu lời của Mai Như, về mặt hăn ngờ nghệch, vô cùng chăm chú chơi đùa với góc áo của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân cười nhạt một chút, đưa tay sờ sờ đầu hăn, Lý Thanh lập tức ùng ục đáp một tiếng.

Tiểu Xuân nghĩ thầm, may là, không phải tất cả loại kiếm đều như thế.

42. Chương 43

Tất cả mọi người đang luôn miệng hoan hô Vệ Thanh Phong, lại đột nhiên yên lặng.

Tiểu Xuân theo bản năng nhìn về phía cổng sân, phát hiện mọi người đều đang ríu rít nhìn về phía sau. Tiểu Xuân rướn cổ nhìn qua kia, sau đó liền thấy Hạ Hàm Chi đang từ cửa vào của sân đấu võ, chậm rãi đi tới.

Bất kể là đệ tử của Kiếm Các hay là người dân đến xem náo nhiệt, đều yên lặng như tờ.

Hạ Hàm Chi dưới ánh mắt của mọi người đi vào trong sân đấu, Tiểu Xuân thấy kiếm Tinh Hà bên người y lộ ra sự trầm tĩnh cao quý.

Hạ Hàm Chi đứng đối diện Vệ Thanh Phong, cách y ba bước, hai người yên lặng nhìn nhau.

Hai người này, một áo đen, một áo xanh, một người nhẹ nhàng như không, một người khí chất như vực sâu.

Không ai nói chuyện, cả võ tràng tỷ thí đều im ắng. Gió núi thổi qua, mấy cây Vân Đào quanh sân đấu rơi xuống vài chiếc lá cây, theo gió bay bay trên mặt đất.

Tiểu Xuân ngay cả thở cũng không dám.

Trong mọi người có mặt ở đây, có lẽ chỉ có hai người là không hề quan tâm đến trận tỷ võ này.

Một người là Mai Như. Khi Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong đứng đối diện nhau, nàng thậm chí không hề ngẩng đầu nhìn một cái, mà còn đang móng móng tay của mình.

Người còn lại.....là Lý Thanh.

Bất kể trên sân đấu có náo nhiệt ồn ào ra sao, hay không khí nặng nề không tiếng động thế nào, Lý Thanh đều cúi đầu chơi với góc áo của Tiểu Xuân. Tiểu Xuân thỉnh thoảng nhớ đến hăn, gờ tay lên sờ thử, hăn liền kêu ùng ục hai tiếng.

Trận tranh đấu gay gắt này, Lý Thanh may mắn không thêm để ý.

Hai người kia vóc người đều rất cao lớn, mặc dù khí chất khác biệt nhưng đều khiến người khác không thể bỏ qua. Hạ Hàm Chi đứng trên sân đấu, môi mắt dài nhỏ khẽ nhìn về phía Vệ Thanh Phong, thoạt nhìn hơi thờ ơ, nhưng đối với những người hơi hiểu rõ y, có thể nhìn ra được, Hạ Hàm Chi đang cẩn thận chờ đợi.

“Người biết không, thật ra thì, ta đột nhiên không muốn đấu trận đấu này nữa.”

Trên sân đấu, Hạ Hàm Chi nói gì đó với Vệ Thanh Phong, người bên dưới nghe rõ lập tức ồ lên, Tiểu Xuân rướn cổ, ngồi xa quá, nàng chẳng nghe được gì cả.

“Sao hử sao hử, họ nói gì vậy?” Tiểu Xuân chồm chồm về phía trước, Lý Thanh túm góc áo của nàng, không để cho nàng chồm ra xa hơn. Hăn khẽ nói: “Y bảo không muốn đấu nữa.”

“Ai cơ?” Tiểu Xuân lúc này mới nhớ đến Lý Thanh không phải là người, thính giác của hăn rất nhạy cảm. Tiểu Xuân kề sát Lý Thanh bên cạnh “Người nói ai không muốn đấu cơ?”

Lý Thanh: “Y.”

Tiểu Xuân: “...” Nàng biết Lý Thanh gốc, không thể phân biệt tên người, nàng đổi cách thức hỏi hăn: “Là người ở cùng với chúng ta hay là người chúng ta gặp ở cuộc thi?”

Lý Thanh há mồm, sững sốt một lúc, sau đó cúi đầu, buồn bực nói: “Người ở cùng.”

“Ồ ồ, là Hạ Hàm Chi.”

Tiểu Xuân vỗ vỗ vai Lý Thanh: “Người đừng đùa, bọn họ nói gì, nói cho ta nghe với.”

Lý Thanh còn muốn chơi, Tiểu Xuân tức giận nhéo hấn một cái, Lý Thanh kêu ùng ục một tiếng, sau đó nghiêm túc thuật lại cho nàng nghe.

Sau khi Hạ Hàm Chi nói mình không muốn đấu nữa, Vệ Thanh Phong nói: “Ban đầu là người muốn tỷ võ, bây giờ người lại nói không muốn đấu.”

Hạ Hàm Chi khoanh tay, thản nhiên nói: “Dù sao, tất cả những gì nên hiểu ta đều đã hiểu, đấu hay không đấu cũng không có gì khác biệt.”

Vệ Thanh Phong giương mắt nhìn y: “Thế nào là điều nên hiểu, thế nào là điều không nên hiểu?”

Hạ Hàm Chi không đáp lời y, mà tiến lên hai bước, y và Vệ Thanh Phong chỉ cách nhau một bước ngắn. Hạ Hàm Chi khẽ cúi người dò xét, y hơi thấp hơn Vệ Thanh Phong một chút, lúc đi qua, môi vừa lúc kề sát tai của Vệ Thanh Phong.

Người có ngồi gần hơn nữa cũng không thể nghe được cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Nhưng đối với Lý Thanh mà nói thì đây chỉ là chuyện nhỏ.

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói bên tai Vệ Thanh Phong: “Người không thể đoạt được “nó”, cho dù người có đoạt được, cũng không thể dùng được, cần gì phải tranh với ta chứ.”

Vệ Thanh Phong vẫn đứng thẳng người, ánh mắt y nhìn thẳng về phía trước, mắt không hề gợn sóng.

“Hạ Hàm Chi, không phải tất cả mọi chuyện trên đời đều có thể như ý muốn của người.”

Hạ Hàm Chi đứng thẳng người, y lẳng lặng nhìn về phía Vệ Thanh Phong. Một lúc lâu sau, y nhếch khóe môi, cười nhạt. Vừa cười, y cũng đưa tay chậm rãi đặt tên thân kiếm Tinh Hà.

“Đã như vậy, thì đến đây đi.”

Tay Vệ Thanh Phong cũng đặt trên Đoạn Đào. Y lẳng lặng nhìn Hạ Hàm Chi, trầm giọng nói: “Trận này, người dùng gì làm vật cược?”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Tiết kiệm chút sức lực đi, lẽ nào ngoài “nó” ra, người còn có vật khác muốn cược sao?”

Đối với nụ cười chế giễu của Hạ Hàm Chi, vẻ mặt Vệ Thanh Phong không hề đổi sắc.

“Có.”

Lúc này đến phiên Hạ Hàm Chi cảm thấy kì lạ. Y dè tay lên chuôi kiếm, nhìn Vệ Thanh Phong, chờ câu nói tiếp theo của y. Ánh mắt Vệ Thanh Phong bình thản nhìn Hạ Hàm Chi.

“Ta và người đều biết, trận đấu này, bất kể ai thắng, đối phương cũng sẽ đều không từ bỏ. Cho nên, thay vì làm việc tranh đoạt vô vị này, ta muốn cược vật khác.”

Hạ Hàm Chi: “Nói.”

Vệ Thanh Phong dừng một chút, dường như không biết nên mở miệng thế nào. Y nhìn Hạ Hàm Chi, khẽ cau mày nói: “Người không nên tự mình chọn đệ tử. Kiếm Các chưa từng có tiền lệ như thế.”

“?”

Hạ Hàm Chi bị câu nói khó hiểu này của Vệ Thanh Phong làm sững sốt. Y suy nghĩ một chút nói: “Cũng không phải “nó” ở chỗ ta thì là của ta, sao hẹp hòi dữ vậy hả?”

Chẳng biết vì sao, Vệ Thanh Phong lại càng nhứ mày, giọng nói của y bình tĩnh, nói ngắn gọn: “Ta không nói “nó”!”

“...” Hạ Hàm Chi nheo mắt lại, vẻ mặt y bắt đầu thay đổi liên tục. Trong đầu y nghĩ đến một khả năng, sau đó lại cảm thấy đầu lưỡi hần hơi đau.

“Không lẽ người muốn...”

Vệ Thanh Phong xen ngang lời y: “Ta thắng, giao người cho ta.”

Hạ Hàm Chi lúc này thật sự bị bất ngờ. Bất quá, y nghĩ lại, cảm thấy điều này Vệ Thanh Phong nói cũng không sai.

Có lẽ Vệ Thanh Phong biết quan hệ giữa Tiểu Xuân và Lý Thanh, có được Tiểu Xuân thì coi như nắm được phân nửa của Lý Thanh rồi.

Nghĩ đến đây, Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng.

“Tôi Kiếm Các đã lâu, ta vẫn chưa từng gọi người một tiếng đại sư huynh, bây giờ cũng nên xem lại rồi.” Hạ Hàm Chi vỗ vệt gật đầu một cái với Vệ Thanh Phong: “Đại sư huynh, người cao tay.”

Vệ Thanh Phong không nói gì, keng một tiếng, Đoạn Đào đã được rút ra khỏi vỏ.

Ngay lập tức, Đoạn Đào như xé gió vung ra, xuất hiện trong tay Vệ Thanh Phong. Thân kiếm Đoạn Đào rất dài, toàn thân màu nâu đen. Kiếm Đoạn Đào vô cùng u tối, cho dù dưới ánh mặt trời chói chang, cũng không hề có chút ánh sáng nào tỏa ra.

Vệ Thanh Phong bình tĩnh nói: “Đoạn Đào không dùng để tỷ võ, hôm nay, xem như phá lệ.”

Hạ Hàm Chi không tỏ vẻ gì: “Vinh hạnh.”

Vừa dứt lời, tay phải y lập tức vung ra, kiếm Tinh Hà vốn đang ở bên tay phải của y, y thuận tay rút kiếm ra. Ngay lập tức, mũi kiếm nhọn hoắc nhắm thẳng về phía Vệ Thanh Phong.

Vệ Thanh Phong: “Đắc tội.”

Hạ Hàm Chi: “Xin phụng bồi.”

Nhiều lời nữa thì cũng vô dụng, Vệ Thanh Phong chém một nhát, Hạ Hàm Chi đưa ngang kiếm chống đỡ. Mọi người thấy như hoa cả mắt, lúc nhìn kĩ lại, Đoạn Đào và Tinh Hà đã đánh được mấy chiêu.

Đoạn Đào và Tinh Hà là hai thanh kiếm hoàn toàn khác biệt. Một đen một trắng, cùng nhau chuyển động. Đoạn Đào vững vàng trầm ổn, Tinh Hà uyển chuyển nhẹ nhàng.

Mọi người đều như lặng người, thế nhưng, theo chiêu thức được xuất ra, thời gian cũng trôi qua, có vài người bắt đầu không chịu nổi——

Khi Tinh Hà và Đoạn Đào va vào nhau, cả núi Bạc Mang đều như xuất hiện một bầu không khí đè nén. Cây Vân Đào trong sân khẽ run, lá bay tán loạn, mấy chiếc lá kia vì kiếm khí nồng đậm nên bay bay theo hướng vô cùng kì lạ trên không trung.

Mấy tiếng keng keng liên tục, âm thanh chói tai không ngừng vang vọng trong tai mọi người. Có người không nhịn được ôm chặt lỗ tai, mấy cô gái đến xem náo nhiệt gần như chụm đầu vào nhau, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nếu như nói, dù là nhân cách hay kiếm cách, Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong đều hoàn toàn khác biệt, nhưng có một điểm chung giữa hai người họ, dù rất ít thôi——chính là sự mạnh mẽ và sát ý.

Trong viện có một luồng không khí khiến người thường khó có thể chịu được Đó là những thứ chìm sâu bên trong hai thanh kiếm, nồng đậm mùi máu tươi. Mỗi lần ra chiêu, đều như đánh vào thân thể mọi người xung quanh, khiến họ không khỏi cong thân thể.

Có một số thanh kiếm, không cần lãnh giáo, chỉ cần thần phục.

Trên tòa nhà hình tháp, Tiểu Xuân siết chặt nắm tay, nàng vô cùng chăm chú nhìn hai người đang đấu trên sân tỷ võ, không cảm thấy bất kì cảm giác khó chịu nào — Lý Thanh bên cạnh đã đỡ luồng kiếm khí cho nàng.

Chỉ là, Lý Thanh cũng cảm thấy không quá thoải mái.

Cảm giác ấy vô cùng xa lạ với hắn. Thực ra, hắn chưa bao giờ cảm giác được sự không thoải mái này.

Nơi này có thứ mà hắn không thích.

Hắn có thể cảm nhận được hai luồng kiếm khí nồng đậm, hai thanh kiếm này lại không giống như những gì hắn đã từng gặp qua. Lúc hắn ở bên Tiểu Xuân, hắn chưa từng gặp phải hai thanh kiếm kia, cũng chưa từng để ý tới. Nhưng mà....

Lý Thanh không cảm thấy quá thoải mái nhưng cũng đã đỡ hơn trước nhiều.

Lý Thanh vuốt tay Tiểu Xuân, kéo tay nàng. Tiểu Xuân đang xem chăm chú, không có thời gian để ý đến hắn, nàng vỗ vỗ tay Lý Thanh cho có lệ: “Được được, nói sau nhé....”

Lý Thanh: “Ừng ục...” Hắn buồn bực kêu ừng ục, hắn rất muốn giống như trước đây, ném hai cây kiếm kia xuống núi, nhưng hắn cũng biết, không dễ dàng làm vậy....

Điều này khiến hắn không vui.

Hắn muốn nói với Tiểu Xuân, bảo nàng không cần nhìn xuống dưới, thật ra thì hắn cũng rất tốt mà, nhưng hắn vẫn chưa nghĩ ra là mình tốt ở chỗ nào.

Kể kia nói hắn không hoàn chỉnh, Lý Thanh lấy tay đặt ngay lồng ngực mình, đập mấy cái.

Mai Như liếc hắn một cái, nàng nhìn Lý Thanh, trong mắt có vẻ đồng tình khó hiểu.

Đầu Lý Thanh vô cùng lộn xộn, sự giao phong, ma sát trên sàn đấu khiến hắn càng thêm khó chịu. Hắn cắn chặt răng, trên trán bắt tri bắt giác đổ mồ hôi.

Trời tối sầm, núi Bạc Mang dần trở nên ảm thấp. Mấy tầng mây trên cao tụ lại, gió thổi cuộn cuộn.

Tay Lý Thanh lần đầu tiên chủ động buông tay Tiểu Xuân ra, hai tay hắn ôm đầu, nắm chặt tóc mình.

Dường như có thứ gì đó, không thể đè nén được nữa.

Hai mắt Vệ Thanh Phong và Hạ Hàm Chi đều đỏ ngầu, mắt lộ hung quang. Âm thanh binh khí va nhau bén nhọn chói tai, nhưng khi truyền vào tai Lý Thanh lại hóa thành một loại âm thanh khác, từ từ thay đổi. Chúng không chỉ là âm thanh bình thường, mà còn là ngôn ngữ — một loại ngôn ngữ tràn ngập sự căm thù và dữ tợn.

Khiêu khích.

Tận sâu trong lòng Lý Thanh, có một vực sâu bị đè nén, nơi đó truyền đến một âm thanh tức giận—

Các người dám....

Khiêu khích ta.

Thế gian như đột nhiên dừng lại.

Tiểu Xuân dường như nhìn thấy một chiếc lá cây, dừng hẳn trong không trung. Nàng biết đó chắc chắn là ảo giác của mình, nhưng nàng lại không biết ảo giác này từ đâu đến.

Điều khiến mọi người tỉnh táo lại, chính là một tiếng rống giận xa xăm.

Láo xược—!!

Không ai biết âm thanh này phát ra từ đâu. Nó dường như truyền đến từ một nơi rất xa rất xa, vừa như vờn quanh bên người. Ngay lập tức, núi rừng chấn động, lá cây trong không trung rơi thẳng xuống đất như mưa, gió bị hút về phía chân trời, trên tầng mây xuất hiện một cái lỗ xoáy khổng lồ.

Sơn cốc đen tối và lạnh băng.

Trời xuất hiện chuyện lạ thường, tất cả mọi người đều sợ hãi gào thét — trừ vài người.

Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong đều dừng tay. Hạ Hàm Chi lên tiếng, cười nhìn tòa nhà hình tháp, mái tóc dài của y bay bay trong gió, y vừa cười vừa lẩm bẩm:

“Đến đây, đến đây đi.....Đây mới là người, tiếp tục đi....”

Vệ Thanh Phong không nói gì, y nheo mắt, nắm chặt kiếm trong tay, cùng Hạ Hàm Chi nhìn về một nơi.

Ngay lúc gió bắt đầu thổi, Tiểu Xuân đã như quên mất mọi chuyện xung quanh. Nàng nghe thấy âm thanh rỗng giần kia, nàng lập tức nhận ra đó là giọng nói của ai. Mặc dù giọng nói đó hơi khác bình thường, càng kinh người hơn, đáng sợ hơn.

Nàng theo bản năng kéo tay Lý Thanh, nhưng ngay lập tức, nàng đã sợ ngây người.

Lý Thanh biến đổi.

Dung mạo hắn vẫn như trước, nhưng lúc này, có thể nhận ra, hắn không còn là người. Bề ngoài của Lý Thanh đều trở nên nhẵn nhụi cứng rắn, như một khối đá đen quý giá hoàn mỹ, mỗi đường nét đều tinh xảo sắc bén.

Trên trán Lý Thanh lộ ra một ấn kỳ màu trắng, ấn kỳ hình tròn, phát ra ánh sáng bạc, giống như ánh trăng tròn đã xuất hiện từ ngàn năm trước.

Tiểu Xuân nhìn người trước mắt, hắn lạnh như băng, vô cùng xa lạ. Sự xa lạ này làm trái tim Tiểu Xuân như xoắn lại, trước khi sự sợ hãi vây lấy nàng, nàng đã mở miệng.

“To con....người làm gì vậy...”

Động tác Lý Thanh chậm chạp, dường như hắn định đứng lên, nhưng khi hắn nghe thấy tiếng nói của Tiểu Xuân, hắn dừng lại. Về mặt hắn hơi hoang mang, nghiêng đầu—mặc dù đôi mắt hắn vẫn bị băng vải bịt kín, nhưng Tiểu Xuân vẫn cảm thấy được, hắn đang nhìn nàng.

Tiểu Xuân vươn tay, thử kéo tay Lý Thanh, nàng còn chưa kịp chạm vào hắn, đã bị một luồng khí lạnh vây lấy. Tiểu Xuân thu tay lại, ngón tay vô cùng đau đớn.

Tiểu Xuân nhìn tay mình, mắt dần đỏ.

Không phải là nàng đau, cũng không phải là sợ, nhưng mắt nàng vẫn cứ đỏ ửng.

“Tên gốc kia....người dám bắt nạt ta...” Nàng cúi đầu, khẽ nói một câu.

Lý Thanh cứng đờ người, khi Tiểu Xuân vừa gọi một tiếng “tên gốc”, hắn liền ôm chặt đầu mình.

Ai?

Cô là ai....

Cảm giác không rõ này tràn ngập đầu hắn, Lý Thanh khẽ quát một tiếng, sơn cốc dường như rung động theo hơi thở của hắn, từng chút từng chút ngưng đọng lại, Lý Thanh không cách nào nhìn được nữa, quanh thân hắn tràn đầy khí lạnh, thậm chí còn đóng băng, hắn cúi thấp người, dường như muốn rời khỏi đây ngay.

Ngay lúc ấy, Mai Như vẫn ngồi đằng sau Tiểu Xuân bỗng đưa tay, một tay kéo Tiểu Xuân ra sau lưng. Mà ngay đằng sau họ, cửa tầng trên của tòa nhà hình tháp bỗng nhiên bị đẩy ra, một cánh tay cầm thanh kiếm, bất ngờ đập một phát sau gáy Lý Thanh—

Đầu Lý Thanh hỗn độn, ngay khi bị đập trúng, đầu hắn đột nhiên hơi ngẩng lên, dừng một lúc, sau đó ngã âm xuống.

“A...” Tiểu Xuân thấy Lý Thanh ngã xuống, tránh khỏi tay Mai Như, lao ra phía trước đỡ được hắn.

Cả người Lý Thanh ướt đầm, sắc mặt tái nhợt.

Thế nhưng, hắn đã biến lại rồi.

Theo sự thay đổi của Lý Thanh, tầng mây đang cuộn cuộn trên cao cũng chậm rãi tản ra, ánh mặt trời lại chiếu xuống.

Cứ như mọi việc đều chưa từng xảy ra.

Người trong sàn tỷ võ lúc này mới từ từ ngẩng đầu, họ nhìn nhau, cứ như chưa bình tĩnh lại.

Tiểu Xuân quay lưng, che đầu Lý Thanh lại. Nàng ôm đầu Lý Thanh, không để bất cứ kẻ nào thấy hấn.

Chuyện gì xảy ra....Tiểu Xuân cắn răng, nhắm chặt mắt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì....Tiểu Xuân không hề nghĩ đến sự thay đổi của Lý Thanh, điều nàng quan tâm là có kẻ nào thấy hấn không, có ai để ý thấy sự biến hóa của Lý Thanh không, nếu hấn bị phát hiện thì sao....

Thật ra thì, Tiểu Xuân hoàn toàn không phải lo.

Người nên biết thì sẽ biết, người không nên biết, vĩnh viễn sẽ không biết.

Chờ mọi người bình tĩnh, quanh sàn tỷ võ đã trở nên vô cùng ồn ào.

“Chuyện gì xảy ra!? Chuyện gì xảy ra!? Vừa nãy người có thấy không??”

“Ôi trời ơi, chuyện ma quái giữa ban ngày! Chuyện ma quái!”

“Đây là cái gì, giống như có ai đang nói chuyện ấy!”

“Rốt cuộc là sao....”

“....”

“....”

Lý Thanh không còn tí cảm giác nào, cứ như người chết nằm trên mái hiên, cũng không hề có ai nhìn về phía này, nhưng Tiểu Xuân lại cứ ôm đầu hấn, ôm thật chặt, không lên tiếng.

Trong sàn tỷ võ, Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong liếc nhau, không nói tiếng nào.

Khi mọi chuyện đang không cách nào khống chế, một người đột nhiên đi ra khỏi tòa nhà hình tháp.

Thân hình người nọ hơi cồng, tóc trắng bạc phơ hiện rõ dấu vết năm tháng, lão mặc một bộ áo dài mỏng manh, chấp tay sau lưng, chậm rãi đi vào sàn tỷ võ. Khi mọi người vừa thấy lão, mọi âm thanh đều ngừng lại.

Vệ Thanh Phong là người phản ứng lại đầu tiên, y thu hồi kiếm, cung kính cúi đầu.

“Sư phụ.”

Hạ Hàm Chi cũng cười cười nói.

“Đại Tông sư.”

Ông lão kia đi đến giữa sân tỷ võ thì dừng lại, nhìn quanh, trong ánh mắt già nua thâm thúy, mang theo vẻ bất mãn.

“Ầm ỉ à, sao không ầm ỉ nữa đi.” Giọng nói Đại Tông sư nhẹ nhàng, lão hất cằm, vẻ mặt trách cứ nhìn Vệ Thanh Phong,

“Sắp tới đại hội luận kiếm rồi, không lo luyện kiếm, còn đi đấu đá nhau à?”

Tất cả mọi người đều tình cảnh kì lạ ban nãy và sự xuất hiện của Đại Tông sư làm ngẩn người, cho nên không ai nhớ ra trận đấu này vốn là do Đại Tông sư phê chuẩn.

“....” Vệ Thanh Phong cúi đầu, trầm giọng nói “Đệ tử biết sai.”

Hạ Hàm Chi ho khan một tiếng: “Ặc, đệ tử cũng biết sai.”

Vẻ mặt Đại Tông sư có vẻ hơi đau buồn, lão vỗ vỗ vai Vệ Thanh Phong: “Biết sai là tốt rồi.” Đại Tông sư vừa vỗ Vệ Thanh Phong, vừa nhìn Hạ Hàm Chi một cái, Hạ Hàm Chi bị ánh mắt kia soi tới, lập tức cúi đầu. Đại Tông sư lại nói thêm một lần “Biết sai là tốt rồi.”

Lão nhìn quanh một vòng, nói với Vệ Thanh Phong: “Hôm nay cũng đúng dịp, hay là như vậy đi.” Lão nói với Vệ Thanh Phong: “Đừng để tụ họp vô ích, hôm nay coi như là ngày chọn đệ tử để tham gia đại hội luận kiếm luân, hai người các con cùng nhau chọn đi.” Đại Tông sư vừa nói, vừa nhìn Hạ Hàm Chi một cái.

“....”

Vệ Thanh Phong và Hạ Hàm Chi nhìn nhau, Vệ Thanh Phong gật đầu nói: “Đệ tử tuân lệnh.”

Hạ Hàm Chi hắng giọng: “Đệ tử tuân lệnh.”

Đại Tông sư nói xong, phúi phúi tay áo, lững thững đi vào lại tòa nhà hình tháp của mình.

43. Chương 44

Sau khi Đại Tông sư đi, mọi người trong sân đấu vẫn không nói tiếng nào.

Mãi đến khi Vệ Thanh Phong bắt đầu sắp xếp các đệ tử đi người dân đến xem rồi đi, mọi người mới kịp phản ứng.

Vệ Thanh Phong: “Tiếp theo, Kiếm Các muốn tuyển chọn đệ tử tham gia đại hội luận kiếm, không tiện để mọi người ở lại xem, mời mọi người rời khỏi.”

Một đồng người vốn chỉ định đến xem náo nhiệt, không ngờ bị kích thích mấy lượt, lúc này cả đầu cũng tê cứng cả rồi, nghe Vệ Thanh Phong nói thế thì lần lượt bỏ đi. Cuối cùng, trong sân tỷ võ chỉ còn lại đệ tử của Kiếm Các.

Hạ Hàm Chi thu hồi kiếm, phúi phúi quần áo chuẩn bị đi.

Vệ Thanh Phong gọi y lại: “Người làm gì vậy?”

Hạ Hàm Chi tỏ vẻ đương nhiên nói: “Tất nhiên là đi, chứ ở lại làm gì.”

Vệ Thanh Phong: “Người không nghe thấy sư phụ bảo chúng ta chọn đệ tử à?”

Hạ Hàm Chi nở nụ cười, nói: “Đại sư huynh, mấy cuộc tuyển chọn trong mấy năm qua đều là do người chọn, có vẻ người rất tâm đắc với mấy chuyện tuyển chọn này, tất cả giao cho người đi, ta rất tin tưởng người.”

Nói xong, y lại muốn đi, Vệ Thanh Phong thản nhiên nói:

“Nếu người đi bây giờ, trận tỷ võ này xem như ta thắng.”

Hạ Hàm Chi: “....”

Y không tưởng tượng nổi xoay người, nhìn Vệ Thanh Phong.

“Không ngờ người lại không biết xấu hổ như thế.”

Về mặt Vệ Thanh Phong hờ hững: “Người cũng vậy.”

Hạ Hàm Chi cuối cùng không đi được, y đành tìm một thân cây, cầm kiếm xuống đất, sau đó khoanh tay tựa vào trên thân cây, dáng vẻ như mọi việc đều không liên quan đến mình. Vệ Thanh Phong chọn được mấy đệ tử, chuẩn bị cho tỷ thí, Hạ Hàm Chi buồn chán nhìn về phía tòa nhà hình tháp một cái.

Tiểu Xuân ôm Lý Thanh không nhúc nhích, Mai Như bên cạnh đang ngáp dài rồi nói gì đó.

“Muội đừng kích động, ta đã nói hấn không sao rồi.”

Về mặt Tiểu Xuân vẫn lo lắng, lời an ủi của Mai Như chẳng có chút tác dụng nào.

“Muội đừng nhìn thấy nét mặt hấn lúc này không tốt, chỉ là do muội ôm chặt quá thôi, muội nhìn đi, khiến môi hấn cũng tím bầm rồi kia.”

Tiểu Xuân đột nhiên ngừng đầu, quát Mai Như một tiếng: “Sao tỷ biết hấn không sao hả!?”

“Ồi trời!” Mai Như sợ hết hồn, nàng vỗ ngực tự trấn an mình, nói: “Ta đã nói không sao là không sao, ta có nói sai bao giờ không?”

Tiểu Xuân cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, nàng hơi thở ra, cúi đầu. Sắc mặt Lý Thanh vẫn xám trắng, trên trán cũng đầy mồ hôi. Hắn lẳng lặng nằm trong lòng Tiểu Xuân, không động đậy, Tiểu Xuân đau lòng sờ tóc hắn.

Đợi đến khi nàng bình tĩnh lại, bỗng nàng nhận ra một điều.

Mọi chuyện ban này, Mai Như đều đã nhìn thấy rồi?

Nhìn thấy rồi?

Tiểu Xuân lên liếc mắt nhìn Mai Như, vẻ mặt Mai Như bình tĩnh, vuốt tóc mai. Tiểu Xuân không nhận ra điều gì không đúng nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm, nàng do dự một chút, định mở miệng nói gì đó, nhưng vừa há miệng đã bị Mai Như xen ngang.

“Tỷ tỷ biết muội muốn nói gì, đợi đến tối trở về rồi hãy nói.”

Tiểu Xuân yên lặng, nàng nhìn Mai Như, Mai Như cười híp mắt nhìn lại nàng, mắt Mai Như vì nụ cười thân nhiên này mà hơi cong lên. Tiểu Xuân vẫn cảm thấy Mai Như rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng dường như khác với vẻ đẹp bình thường. Vẻ đẹp của nàng là vẻ đẹp khắc sâu, lắng đọng, tựa như bây giờ khi Tiểu Xuân nhìn nàng, Tiểu Xuân cảm thấy mình cứ như đang đối mặt với một vị trường bối.

Mai Như vươn tay, khẽ vuốt tóc Tiểu Xuân.

“Ngoan, muội tin tưởng tỷ tỷ, hắn sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

Tiểu Xuân nắm chặt tay, ôm Lý Thanh sát một chút, sau đó gật đầu.

Lúc này, dưới tòa nhà hình tháp có một người đi đến, nói với Tiểu Xuân và Mai Như: “Đại sư huynh gọi hai người xuống tham gia tỷ thí.”

Tiểu Xuân không thèm để ý đến người đó.

Người nọ nhíu mày: “Đại sư huynh nói—”

“Tiểu Trần Bì, hóa ra huynh ở chỗ đại sư huynh à.” Mai Như cười híp mắt xen ngang lời của Trần Bì. Trần Bì hít thật sâu, lạnh mặt, lại nói: “Đại sư huynh nói, mọi người đều—”

“Sao huynh có thể vượt qua mấy người khác để vào được viện của đại sư huynh vậy, thật không dễ dàng nhỉ.”

Trần Bì: “...”

Mai Như nói: “Trong cuộc thi hôm đó ta thấy huynh bị—”

Trần Bì không nhin được nữa, trợn mắt nhìn Mai Như, cả giận nói: “Ta vào được bằng bản lĩnh của mình! Ý cô là gì—!?!?”

Mai Như ngáp một cái, khẽ nói với Tiểu Xuân: “Chúng ta còn nên đi xem náo nhiệt một chút không?”

Trần Bì: “....”

Trong lòng y thầm nhủ mười lần “không nên so đo với con gái”, sau đó quay đầu đi.

Tiểu Xuân không muốn đi.

“Chúng ta đi thì tên to con này phải làm sao, hắn còn bất tỉnh mà, chúng ta tìm cách đưa hắn xuống đã.”

Mai Như: “Đơn giản thôi.”

Tiểu Xuân nhìn về phía sân, vừa lúc thấy Hạ Hàm Chi đang tựa lưng trên cây, giơ tay chào hỏi hai nàng.

Tiểu Xuân: “Thật tốt quá, Hạ Hàm Chi ở đây, chúng ta gọi huynh ấy đến giúp đi.”

Mai Như lắc đầu: “Không cần, ta có cách.”

Tiểu Xuân: “?”

Mai Như ý bảo Tiểu Xuân buông Lý Thanh ra, xích qua một bên. Tiểu Xuân buông tay ra, ngồi sang bên cạnh.

“Tỷ định làm gì—”

Khi Tiểu Xuân mới nói được nửa câu, Mai Như bỗng hét lớn một tiếng! Sau đó nàng trừng mắt, nhấc chân lên, trực tiếp đá Lý Thanh một phát! Lý Thanh lăn mấy vòng trong không trung, sau đó nện ầm ầm lên mặt đất.

Tiểu Xuân: “...”

“A——a——!!!”

Tiểu Xuân hét lên, sau đó lộn một vòng định nhảy xuống theo. Mai Như kéo nàng lại, thuận thế nhảy xuống, vung vàng đặt Tiểu Xuân lên mặt đất. Tiểu Xuân vừa xuống tới đất lập tức nhào đến bên cạnh Lý Thanh, kiểm tra từ trên xuống dưới.

Mai Như đi đến, thờ ơ đứng một bên.

“Ta nói này, muội căng thẳng như thế làm gì?”

Tiểu Xuân quay đầu lại, nói với Mai Như: “Sao tỷ lại đạp hấn xuống !?”

Mai Như: “Cho nhanh chứ sao.”

Tiểu Xuân kêu lên: “Bị ngã thì sao!?”

Lúc này đến lượt Mai Như không còn gì để nói nữa. Nàng nghiêng đầu, nhìn Tiểu Xuân, chậm rãi nói: “Muội thật cảm thấy, hấn như vậy có thể bị ném đến hồng người à? Muội đừng khinh thường hấn quá.”

Tiểu Xuân: “...” Thật ra thì nàng cũng cảm thấy, với dáng vẻ hô trời gọi đất ban nãy của Lý Thanh, có ngã một chút cũng không sao.

Mai Như: “Được rồi, kéo hấn đến một góc đi, phải qua kia tập hợp rồi.”

Tiểu Xuân quay đầu lại, giờ mới phát hiện đệ tử Kiếm Các đang tập hợp trong sân, hơn nữa phần lớn họ đều đang nhìn các nàng. Tiểu Xuân cảm thấy hơi xấu hổ, nàng cúi đầu, kéo cánh tay Lý Thanh, đặt hấn dưới lùm cây. Hạ Hàm Chi ở ung dung nhìn họ.

Tiểu Xuân nói với y: “Huynh giúp ta để ý hấn một chút, bọn ta đi rồi về ngay.”

Hạ Hàm Chi khẽ gật đầu: “Được thôi.”

Tiểu Xuân cùng Mai Như đi lẫn vào trong đám người. Kiếm Các có khoảng hai trăm tên đệ tử, ngoài những người đã ra ngoài, ngã bệnh, hoặc là luyện võ giặt quần áo nấu cơm gì đó, bây giờ trong sân đấu có khoảng một trăm người, sân tỷ võ vẫn bị đứng gần đầy.

Tiểu Xuân khẽ nói với Mai Như: “Sao viện chúng ta ít người quá vậy?”

Mai Như lắc đầu: “Ai biết được.”

Chỉ là Thanh Đào viện dù ít người, nhưng vì Chương viện của Thanh Đào viện là Hạ Hàm Chi hiện đang là nhân vật nổi danh ở Kiếm Các, cho nên, dù coi trọng y hay chán ghét y, không ai có thể bỏ qua y.

Mai Như vén tóc dài lên, khẽ hát ra đằng sau.

Mấy tên to con của Kiếm Các hai mắt đều nhìn sang.

Kiếm Các khác biệt với những môn phái võ lâm khác, nơi này là nơi vùng sâu vùng xa, lại rừng sâu núi thẳm, cho nên nữ đệ tử vô cùng ít, huống chi là mấy cô gái trẻ tuổi như Tiểu Xuân và Mai Như, đáng vẻ lại không tồi chút nào....

Vệ Thanh Phong khẽ ho, mọi người đều nhìn về phía y.

“Lời sư phụ nói mọi người đã nghe chưa, mấy ngày nữa là đại hội luận kiếm, lần này Kiếm Các sẽ tham gia.”

Có mấy đệ tử bắt đầu ngồi không yên.

Vệ Thanh Phong: “Hôm nay ta muốn chọn năm đệ tử.”

Bên dưới có người đặt câu hỏi: “Đại sư huynh, có quy định xếp hạng gì không?”

Vệ Thanh Phong lắc đầu: “Không có, mọi người cứ cố hết sức là được rồi.”

Vừa nghe không có yêu cầu gì, mọi người bắt đầu xôn xao.

Hiển nhiên, đối với việc tỷ võ không hề có áp lực này, ai cũng vô cùng hoan nghênh.

Lại có người nói: “Đại sư huynh, năm người có phải hơi ít không?”

“Hôm nay ta chỉ chọn năm người.”

Vệ Thanh Phong không biết là vô tình hay cố ý mà nhìn về phía đám người bên Thanh Đào viện, nói: “Ai muốn tham gia thì bước lên trước một bước.”

Gần như tất cả mọi người đều bước lên trước một bước.

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, cũng bước lên trước một bước, nhưng khi nàng định bước lên, đã bị người lôi trở lại. Tiểu Xuân quay đầu, là Hạ Hàm Chi.

Tiểu Xuân khẽ nói: “Huynh làm gì vậy, ta cũng muốn đi.”

Hạ Hàm Chi: “Ta biết.”

Tiểu Xuân: “Vậy sao huynh còn kéo ta?”

Hạ Hàm Chi cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Xuân.

“Cô đã được chọn.”

“?”

Tiểu Xuân còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Vệ Thanh Phong nhìn sang, mắt đối mắt với Hạ Hàm Chi, bọn họ dường như đã cùng đạt thành một ý nghĩ chung, sau đó thì dời mắt đo. Hạ Hàm Chi cười nhạt một tiếng, nói với Tiểu Xuân: “Ban nãy Đại Tông sư nói, bảo ta và Vệ Thanh Phong cùng nhau chọn người.”

Tiểu Xuân: “À.”

Hạ Hàm Chi: “Tổng cộng có mười người, Vệ Thanh Phong chọn năm, ta chọn năm.”

Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Mười người? Vậy sao huynh không qua đó chọn cùng đại sư huynh đi?”

Hạ Hàm Chi thả tay Tiểu Xuân ra, lười biếng nói: “Y có cách chọn của y, ta có của ta. Cô chỉ cần biết cô không cần ra đó, cô đã trúng tuyển.”

Tiểu Xuân: “...”

Nàng dường như đã hiểu chuyện gì rồi. Mặc dù phương thức này hơi không được quang minh chính đại, nhưng Tiểu Xuân vẫn không nhận được sự vui vẻ.

Mấy điểm khác của Hạ Hàm Chi thì không nói, nhưng thiên vị bao che tuyệt đối là xếp hàng đầu.

Tiểu Xuân hơi ngại khẽ đụng đụng Hạ Hàm Chi, nhỏ giọng nói: “Cám ơn huynh!”

Hạ Hàm Chi: “Không có gì.”

Vệ Thanh Phong bên kia đã bắt đầu phân đám người thành một tổ hai người, chuẩn bị tiến hành tỷ võ. Tiểu Xuân nhìn một lúc, suy nghĩ rồi nói với Hạ Hàm Chi: “Còn bốn người nữa, huynh đã chọn được chưa?”

Hạ Hàm Chi đưa mắt nhìn Vệ Thanh Phong, nói giọng thờ ơ: “Hay giao cho cô chọn luôn nhé.”

Tiểu Xuân hít sâu.

“Huynh làm thế thật á!?”

Hạ Hàm Chi rũ mắt, trong mắt đều là ý cười.

“Sao lại không thật, cô thấy có ai thích hợp thì cứ chọn đi.”

Tiểu Xuân cảm thấy cảm thấy chuyện này hơi vô sỉ, nhưng nàng vẫn không ngăn được cảm giác trong lòng như có vụn con ngựa đang chạy qua: “Huynh...” Tiểu Xuân đưa tay chỉ về phía Hạ Hàm Chi, mắt nheo lại, nặn từ kẽ răng ra hai chữ — “nói thật?”

“Ừm.” Hạ Hàm Chi cười một tiếng “Không có gì, đến lúc đó nhớ chờ cho ta một chỗ là được.”

Tiểu Xuân rộng lượng nói: “Không thành vấn đề!”

Bên kia, mấy trận tỷ võ vẫn đang được tiến hành.

Tiểu Xuân không hề có áp lực tâm lý, bắt đầu lo cho Lý Thanh, nàng xoay người trở lại dưới bóng cây, xem tình hình của Lý Thanh.

Lý Thanh vẫn hôn mê, mồ hôi trên mặt hần đã khô đi một chút. Tiểu Xuân dùng tay áo lau cho hần, khi đang lau, Lý Thanh bỗng khẽ giật mình.

“Hửm?” Tiểu Xuân lập tức ngừng tay, khẽ xích lại “To con, huynh tỉnh rồi à?”

Lý Thanh ngơ ngác khẽ nhúc nhích, bởi vì vải trên mắt hần bị kín nên hần không có động tác “mở mắt” như người khác. Tiểu Xuân nâng cái cổ trắng kien của hần lên, để hần nằm trên đùi mình.

“Huynh thấy sao rồi?”

Miệng Lý Thanh khẽ nhúc nhích, nhưng không lên tiếng. Tiểu Xuân nhìn ra hần đang rất suy yếu. Nàng vuốt đầu hần, khẽ an ủi: “Huynh không cần lên tiếng, nếu như được thì động đậy ngón tay là được rồi.”

Đầu ngón tay Lý Thanh khẽ cong.

Tiểu Xuân: “Trên người có chỗ nào không thoải mái không?”

Ngón tay Lý Thanh khẽ cong.

Tiểu Xuân cảm thấy hơi buồn cười, mà thực tế thì nàng cũng bật cười thật. Lý Thanh hơi hoang mang, Tiểu Xuân cúi đầu, khẽ nói với Lý Thanh: “Tên gốc kia, có biết ban này huynh làm ta sợ chết khiếp rồi không?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Chuyện ban này, huynh có nhớ rõ không?”

Lý Thanh ngơ ngẩn một lúc.

Ban này...

Hần không biết đã xảy ra chuyện gì, điều hần nhớ kĩ chỉ là cảm giác tức giận, một cơn tức giận không tài nào đè nén. Sau đó...

“Ừng ục.”

Lý Thanh lên tiếng, giọng nói nhẹ hơn bình thường rất nhiều, cũng khàn hơn nhiều.

Tiểu Xuân: “Ban này, huynh trở nên không giống mọi khi.”

Giọng nói Lý Thanh suy yếu, hần há hốc mồm: “Ta, ta làm sao?”

Tiểu Xuân chu môi, không biết trả lời thế nào, nhìn dáng vẻ của Lý Thanh, giống như thật sự không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra. Trong lòng Tiểu Xuân cân nhắc một lúc, quyết định không nói cho hần biết.

“Không có gì, ban này huynh không cần thận ngă từ trên mái hiên xuống, có lẽ hơi ngơ ngáo rồi.”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân quả trách nói: “Huynh đúng là một tên gốc, có thể mà cũng ngă.”

Lý Thanh hơi tủi thân kêu ùng ục một tiếng.

Tay Tiểu Xuân chạm lên mặt Lý Thanh, nàng cảm thấy mặt Lý Thanh còn hơi lạnh. Nhớ khi nãy, cả cơ thể Lý Thanh trở nên kinh khủng như thế, lòng Tiểu Xuân vẫn cảm thấy sợ hãi.

“To con.” Tiểu Xuân lẩm bẩm “Huynh đúng là một yêu quái khó lường.”

Lý Thanh: “Ừng ục?”

Tiểu Xuân thở dài, ôm Lý Thanh chặt một chút.

“May là lần này ít người nhìn thấy, sau này đừng để phát bệnh như thế nữa.”

Lý Thanh dần khôi phục chút sức lực, điều đầu tiên làm chính là giơ tay kéo góc áo Tiểu Xuân. Tiểu Xuân nhìn tòa nhà hình tháp kia, người ngăn cản Lý Thanh chính là Đại Tông sư à? Người đã nhìn thấy Lý Thanh ư, khi người đi, thậm chí cũng không nhìn hấn cái nào. Trong lòng Tiểu Xuân rối rắm, Lý Thanh lại thích thú chơi đùa góc áo của nàng, Tiểu Xuân đánh một phát vào lưng hấn.

“Còn chơi! Bây giờ mà còn có lòng dạ để chơi à!”

Lý Thanh bị đánh, sắc mặt vốn khó coi càng trở nên nhợt nhạt.

Tiểu Xuân: “...”

Nàng thở dài, oán giận nói thầm một câu “oan gia”, sau đó mặc hấn chơi tiếp.

Hôm đó, Tiểu Xuân không chờ được đến lúc Vệ Thanh Phong chọn người đã đi mất. Chuyện trước đó quả thật khiến nàng không thể tưởng tượng nổi, nhưng tình hình Lý Thanh lúc này thật không tốt, nàng không muốn đi đường ban đêm, nàng muốn cho hấn về nghỉ sớm một chút.

Chờ Lý Thanh đã có chút sức lực để đứng lên, Tiểu Xuân liền nói với Hạ Hàm Chi một tiếng, sau đó đưa Lý Thanh về Thanh Đào viện.

Hôm nay dường như đã làm hao tổn rất nhiều tâm trí của Lý Thanh, bước chân của hấn không còn nhẹ như trước. Trước kia, dù hấn bị chặt hai mắt, nhưng việc bước đi cũng không thành vấn đề, bây giờ hấn lại phải cần Tiểu Xuân vịn mới có thể đi thuận lợi.

Cuối cùng, sau một hồi lảo đảo, hai người họ trước lúc mặt trời lặn cũng đã về đến Thanh Đào viện.

Lúc bò lên đỉnh núi, Tiểu Xuân dường như sắp khuỵu cả chân, cánh tay đỡ Lý Thanh của nàng không nhịn được run rẩy, nhưng nàng vẫn cố cắn răng chịu đựng.

Hôm nay tên to con này khác với bình thường, Tiểu Xuân thầm nói với bản thân, nàng nhất định phải đưa hấn về đến phòng.

Lý Thanh bị Tiểu Xuân kéo đi, hai người lảo đảo lại một lúc mới về đến Thanh Đào lâu.

Chờ Tiểu Xuân quăng Lý Thanh lên giường, nàng dường như đã thành “người nước” luôn rồi. Miệng nàng tái nhợt, đầu tóc rối bời, toàn thân cũng ướt đầm mồ hôi. Khi nàng vừa buông Lý Thanh ra, nàng nhất thời không kịp thích ứng, lập tức lảo đảo, ngã ra đất.

Tiểu Xuân thở hổn hển, nàng từ từ bò dậy, chuẩn bị trở về phòng mình.

“Tiểu Xuân.”

Có một giọng nói truyền đến từ phía sau, Tiểu Xuân ngậy người.

Nàng từ từ quay đầu lại, khi đó, cửa phòng vẫn chưa đóng, những tia nắng cuối cùng trong ngày chiếu vào phòng, cây Vân Đào bên ngoài run run, đất trời yên tĩnh.

Mồ hôi trên mặt Tiểu Xuân rơi xuống, trước mắt hơi mờ hồ. Nàng thấy tên to con kia nằm trên giường, môi khẽ mấp máy.

“Huynh mới gọi ta là gì?”

Lý Thanh ngồi trên giường, sức lực của hắn không đủ để hắn ngồi thẳng dậy, đầu cúi thấp, sợi tóc rơi lòa xòa hai bên.

Giọng nói hắn trầm thấp, không giống như đang trả lời, mà như đang vô thức tự nói với mình vậy.

Chỉ là lần này, hắn tự nói chuyện với mình, lại để ột người khác cũng nghe rõ ràng.

“Tiểu Xuân.”

Thời khắc này, mặt trời rớt xuống núi, màn đêm buông xuống.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Xuân rơi nước mắt trước mặt người khác, dù Lý Thanh không thể nhìn thấy.

Tiểu Xuân không thể diễn tả cảm giác của mình, nàng chỉ có một cảm giác thôi — đáng giá.

Hỏi nàng cái gì đáng giá?

Đều đáng giá, tất cả đều đáng giá.

44. Chương 45

Tiểu Xuân không đi, nàng ở lại.

Trong lòng có một cảm giác khó nói rõ, khiến nàng muốn trở lại bên cạnh Lý Thanh.

Tiểu Xuân đỡ bả vai Lý Thanh, giọng nói vừa chậm rãi vừa dịu dàng.

“Huynh nằm xuống trước đã.”

Đầu óc Lý Thanh đã trở nên mơ hồ, hắn theo bản năng muốn kháng cự, nhưng theo từng câu từng chữ của Tiểu Xuân, hắn dần thả lỏng thân thể, nằm trên giường. Lý Thanh kéo góc áo Tiểu Xuân không chịu buông ra.

Sau khi Tiểu Xuân để hắn nằm thoải mái, bản thân nàng cũng nằm xuống bên cạnh hắn.

Nàng quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức ngoài việc nằm ra, nàng không muốn làm gì khác. Đầu óc Tiểu Xuân trống rỗng, nàng tròn tròn mắt, đôi mắt như chứa sương mù nhìn ra ngoài. Cửa vẫn chưa đóng, Tiểu Xuân có thể nhìn rõ màn đêm vô tận ngoài kia.

Những người khác đều chưa về. Cả Thanh Đào viện chỉ có Tiểu Xuân và Lý Thanh, Lý Thanh yên lặng nằm bên cạnh nàng. Tiểu Xuân chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của Lý Thanh, nàng vuốt ve gương mặt Lý Thanh, trong lòng thầm nghĩ hóa ra hắn cũng có lúc yếu đuối như thế, điều này khiến lòng nàng cảm thấy thương tiếc.

Thời gian như dừng lại, ngoài tiếng thở của Lý Thanh, Tiểu Xuân không còn nghe được bất cứ âm thanh gì khác, đất trời như chỉ còn lại hai người họ.

Không biết qua bao lâu sau, Tiểu Xuân cũng dần thiếp đi.

Trong đêm, thân thể Lý Thanh hồi phục nhanh hơn ban ngày nhiều. Đối với hắn mà nói, màn đêm mãi mãi là tấm màn che chắn tốt nhất.

Một luồng gió đêm thổi vào phòng, có một người đang đứng dựa vào cửa.

Mai Như khoanh tay, lẳng lặng nhìn hai người trên giường. Gió khiến tóc và làn váy nàng bay bay, đôi mắt của Mai Như ở trong đêm hơi lạnh lẽo.

“Cô đã nhìn được một lúc rồi.”

Mai Như không quay đầu lại, Hạ Hàm Chi dựa vào cột gỗ trên hành lang, y không nhìn Mai Như mà thông qua hành lang nhìn núi non bên ngoài.

Yên lặng một lúc, Mai Như chậm rãi nói: “Huynh muốn làm gì?”

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Câu hỏi của cô rất kì quái.”

Mai Như vẫn nhìn hai người trong phòng, nàng thấy họ nắm tay nhau, giống như đang mơ một giấc mơ, ánh mắt nàng trở nên hơi dịu dàng. Nàng bỗng nói một câu.

“Cho nên mới muốn làm người.”

Hạ Hàm Chi quay đầu nhìn nàng.

“Cô nói gì?”

Mai Như quay đầu, chậm rãi đến trước mặt Hạ Hàm Chi, nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Hàm Chi, ánh mắt trong suốt mà sáng ngời.

“Ta biết huynh muốn gì.”

Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày: “Ồ?”

Mai Như: “Tranh đoạt là quyền lợi của tất cả mọi người, không ai có quyền ngăn cản điều huynh muốn làm. Nhưng mà...” Mai Như yên lặng một chút, lại nói “Nếu như huynh không thể thay đổi kết quả của sự tranh đoạt, có thể lựa chọn phương thức tranh đoạt khác.”

Hạ Hàm Chi cười vô cùng sâu xa.

“Cô muốn nói gì?”

Mai Như nhìn y, từ từ lắc đầu: “Huynh biết ta muốn nói gì.”

Hạ Hàm Chi vẫn nở nụ cười thản nhiên.

“Ta tất nhiên biết.” Hạ Hàm Chi chậm rãi cúi người, khẽ kề sát bên tai Mai Như, nhẹ nhàng nói: “Thế nhưng, cô cũng nên biết, ta đã chờ đợi cơ hội này bao lâu rồi. Ta cứ tưởng cả đời này cũng không có cơ hội, nhưng ta đã tìm được hắn, sức mạnh của hắn và sự lạnh lẽo của hắn khiến ta phát điên, đây là cơ hội để ta chứng minh ọi người thấy, quyết định của họ là sai lầm.”

Mai Như bình tĩnh nghe y nói. Hạ Hàm Chi chậm rãi đứng thẳng người, y nhìn thấy trong mắt Mai Như có sự bi thương sâu sắc.

“Cô...”

Khi Hạ Hàm Chi định nói gì đó, Mai Như xoay người, đi về phía phòng mình.

Đang đi, nàng lại đột nhiên dừng bước. Mai Như không quay đầu, nàng chỉ đứng yên tại chỗ, hỏi Hạ Hàm Chi một câu——

“Huynh nói xem, Thái Âm là vật lạnh nhất thế gian ư?”

Hạ Hàm Chi: “Thái Âm thuộc mặt trăng, ngưng tụ sự lạnh lẽo của đất trời, trên đời này, nó đương nhiên là lạnh nhất.”

Mai Như đứng trong bóng tối khẽ cong môi, Hạ Hàm Chi không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, lại cảm nhận được thâm ý mà nàng muốn nói.

Hạ Hàm Chi nhíu mi: “Cô muốn nói gì?”

Mai Như lắc đầu, nàng nhắc chân rời đi.

Trên đường trở về phòng, Mai Như cẩn thận đếm số bước chân của mình. Nàng đi tổng cộng hai mươi mốt bước, mỗi bước đều như giẫm lên một tầng trí nhớ. Trong phần hồi ức ấy, cũng từng có người đã hỏi một câu hỏi tương tự——

Người thật sự cảm thấy, thứ nóng nhất trên đời này, chính là Liệt Dương sao?

Khi đó Liệt Dương vừa mới hóa thành hình người, câu hỏi này khiến “nó” cảm thấy bị sỉ nhục.

Suốt trăm năm qua, ba ngàn phần dương khí đều tập trung vào người ta, kẻ nào dám khiêu chiến với ta chứ?

Người nọ mặt mày thanh tú, cho dù thân thể bị khí nóng làm bị thương, nhưng vẫn cười vô cùng thản nhiên.

Y vén tóc Liệt Dương lên, cười nhạt nói:

Không, cõi đời này, nóng nhất, chính là lòng người.

Một câu nói, lại ghi khắc suốt trăm năm.

Cho đến nay, khi xương cốt người nọ đều đã hóa thành phần vụn, nàng mới hiểu rõ ý nghĩa của những lời này.

Thứ nóng nhất trên đời này, chính là lòng người.

Tương tự, thứ lạnh nhất trên đời này, cũng chính là lòng người.

Hôm sau, Tiểu Xuân và Lý Thanh ngủ đến tận trưa mới tỉnh dậy, chúng đệ tử trong Thanh Đào viện đều đã bàn bạc, không đi quấy rầy họ.

Lúc Tiểu Xuân mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là cái đầu to tóc tai rối bời của Lý Thanh, nàng nhớ đến những chuyện xảy ra hôm qua, cứ như là một giấc mơ vậy.

Mắt Lý Thanh che kín nên Tiểu Xuân không biết hấn đã tỉnh hay chưa. Nhưng chỉ một lúc sau, tay Lý Thanh hơi giật giật, hấn kéo tay Tiểu Xuân, đầu cọ về phía nàng.

Tiểu Xuân gồi lên cánh tay mình, khẽ nói: “To con, huynh tỉnh rồi à?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Về mặt Tiểu Xuân khó nén ý cười, nàng đưa tay nhéo mặt Lý Thanh.

“Hôm qua huynh làm ta sợ muốn chết.”

Lý Thanh mơ mơ màng màng, tay Tiểu Xuân sờ sờ đầu hấn. Tiểu Xuân biết, hấn đã quên chuyện tối hôm qua. Lý Thanh đã quên nhưng Tiểu Xuân thì không, nàng nhớ rõ, hôm qua Lý Thanh đã điên cuồng thế nào, nàng nhớ từng chi tiết nhỏ, thậm chí là ấn kí nhạt trên trán Lý Thanh.

“Tên ngốc.” Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh, khẽ nói: “Huynh đúng là một tên yêu quái khó lường.”

Lý Thanh lật người, mặt đối diện mặt Tiểu Xuân.

“Ừng ục.”

Tiểu Xuân: “To con, huynh....” nàng suy nghĩ một chút, sau đó lại nói “Nguyên thân của huynh, là thanh kiếm đó à?”

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân ngồi dậy, nàng nghiêm túc nhìn Lý Thanh: “Vậy nguyên thân của huynh là cái gì?” Tiểu Xuân nhớ lại dáng vẻ của Lý Thanh khi biến đổi vào ngày hôm qua, thân thể bóng loáng lạnh như băng, cứng đến mức không giống con người.

Lý Thanh sững sốt một chút, giọng nói hơi buồn bực: “Không biết.”

“Không biết?” Tiểu Xuân vô cùng đau đầu nói: “Nguyên thân của mình là cái gì mà huynh cũng không biết?”

Lý Thanh cúi đầu: “Ta không biết.”

“Vậy huynh có nhớ cái hình này không.” Tiểu Xuân bò dậy, mở tay Lý Thanh ra, vẽ lại ấn kí hôm qua đã xuất hiện trên trán Lý Thanh, dáng vẻ của ấn kí kia, Tiểu Xuân vẫn nhớ rất rõ.

Sau khi vẽ xong, Tiểu Xuân giương mắt nhìn Lý Thanh, vẽ mặt Lý Thanh ngây ngốc, không tỏ vẻ gì cả.

Lý Thanh lắc đầu.

Tiểu Xuân nhụt chí ngồi lại “Thôi bỏ đi, dù sao huynh cũng chẳng nhớ gì.”

Lý Thanh bò dậy, ngồi cạnh Tiểu Xuân, tên này vô cùng cao lớn, như đang vây Tiểu Xuân vào giữa. Sắc mặt Lý Thanh thoạt nhìn đã khôi phục không ít, nhưng mặt mày vẫn hơi tái nhợt.

“Huynh cảm thấy thế nào?”

Lý Thanh: “Ừ ục.”

Tiểu Xuân: “Sao lại uể oải như thế, đi thôi, chúng ta ra ngoài thử xem.”

Tiểu Xuân mang giày xong, Lý Thanh cũng xuống theo. Chân hắn vừa chạm đất thì thân thể lại hơi lảo đảo, suýt nữa là ngã lại giường, may là Tiểu Xuân kéo hắn lại.

“Ôi trời, sao vậy?”

Đầu Lý Thanh rất choáng, hắn vừa khở sở vừa cúi thân đứng lên, dáng vẻ rất đáng thương.

Tiểu Xuân: “...”

“Thật là không sống nổi nữa.” Tiểu Xuân vươn tay, khẽ đỡ tay Lý Thanh: “Nào, huynh vịn tay ta, đi chậm thôi.”

Tiểu Xuân đỡ tay Lý Thanh, dẫn hắn ra ngoài phòng.

Bên ngoài đã là gần trưa, mặt trời đã lên cao, trời đầu thu, không khí vô cùng sáng khoái.

Ai ngờ Lý Thanh vừa ra khỏi cửa phòng đã vội rút về, hắn núp ở sau cửa không chịu đi ra ngoài. Tiểu Xuân cảm thấy kì lạ hỏi: “Sao vậy, sao không đi?”

Mặt Lý Thanh trắng bệch, cúi đầu không nói gì.

“Hắn còn hơi yếu, không ra nắng được.”

Ừa?

Tiểu Xuân nghiêng đầu, thấy Mai Như đang cười híp mắt đứng sau lưng nàng, trên tay nàng cầm một cái khay, bên trong có một đĩa đựng mơ.

Mai Như đi đến, nghiêng đầu nhìn Lý Thanh đang núp sau cửa, cười nói: “Không sao, chờ thêm mấy ngày nữa sẽ tốt.”

Tiểu Xuân chớp mắt mấy cái.

Mai Như quay đầu lại, thấy Tiểu Xuân đang nhìn mình chằm chằm, trong mắt đầy vẻ khó hiểu và nghi vấn, Mai Như cười nhạt, nói với Tiểu Xuân: “Muội muội tốt, chúng ta vào trong rồi nói.”

Tiểu Xuân không nói lời nào để Mai Như vào phòng, sau đó đóng kín cửa, ngồi bên giường, Lý Thanh chạy đến muốn kéo tay Tiểu Xuân, lại bị Tiểu Xuân đá một phát.

“Huynh ra ngồi cạnh góc tường đi!”

“Ừ ục.” Lý Thanh không vui ngồi xổm bên cạnh.

Mai Như cười nhìn cảnh tượng này, nàng ngồi trên giường, một tay cầm một miếng mơ, quăng vào miệng “Ừm, chua chua ngọt ngọt, ta thích. Muội muội, muội cũng ăn thử đi.” Nàng đưa cho Tiểu Xuân một miếng, Tiểu Xuân nhận lấy quăng vào miệng, sau đó cả người đột nhiên run lên, phun phụt ra ngoài.

“Ngọt chỗ nào chứ!! Chua chết được!!”

“Ha ha ha.” Mai Như thấy Tiểu Xuân bị lừa, vui vẻ cười lớn. Tiểu Xuân bị chua đến chảy nước mắt, ngón tay nàng run run chỉ Mai Như: “Tỷ, tỷ thật xấu xa!”

Mai Như cầm khay mơ, cứ như thật nói: “Có thể khẩu vị mỗi người khác nhau, để ta cho tên nói lắp và bọn họ ăn thử.”

Tiểu Xuân kêu lên: “Tỷ đừng có mà hại người—!”

Mai Như cười nói: “Nhìn muội xem, trêu muội thôi, thật tình dữ vậy.”

Tiểu Xuân vỗ ván giường, nói: “Tỷ nói đi!”

Mai Như: “Nói gì?”

Tiểu Xuân: “Tỷ, tỷ, hôm qua, có phải...?”

Mai Như tỏ vẻ kì quái nhìn nàng nói: “Sao hả, bị Ngô Sinh lây bệnh?”

Tiểu Xuân: “....”

“Ta thấy.”

Lòng Tiểu Xuân căng thẳng, nàng giương mắt nhìn Mai Như.

Mai Như: “Ta thấy, tên to con đó biến đổi, ta đều thấy.”

Tiểu Xuân lập tức nhào vào bên người Mai Như, nàng kéo chặt tay Mai Như: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt, tỷ có nói cho ai biết chưa!?”

Mai Như nhìn Tiểu Xuân đang nhìn chăm chăm mình, lắc đầu nói: “Chưa nói.”

Tiểu Xuân thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp thở dốc đã lại bắt đầu căng thẳng: “Tỷ, tỷ không thấy kì quái à?”

Mai Như lại lắc đầu: “Có gì kì đâu, chỉ là bị kích thích nên không đè nén nổi bản tính của mình thôi mà.”

“....”

Tiểu Xuân khó hiểu, nàng dường như đang hỏi chuyện Mai Như, lại dường như cảm thấy cái gì Mai Như cũng biết.

Mai Như giơ tay lên, khê sờ sờ gương mặt Tiểu Xuân.

“Ngoan, đừng lo lắng, tỷ tỷ biết mà.”

Tiểu Xuân theo bản năng hỏi nàng: “Tỷ biết cái gì?”

Mai Như móc móc móng tay: “Ta biết Lý Thanh là cái gì, biết hắn muốn gì, cũng biết hắn muốn làm gì.”

Tiểu Xuân: “Hình như tỷ biết nhiều hơn muội đó.”

Mai Như tỏ vẻ đương nhiên nói: “Tất nhiên là tỷ biết nhiều hơn muội rồi!”

Yên lặng một lúc, Tiểu Xuân nói: “Vậy rốt cuộc tỷ là người thế nào, sao lại biết chuyện của Lý Thanh?”

Mai Như quay đầu nhìn Lý Thanh một cái, nói: “Suy bụng ta ra bụng người thôi, có gì khó đoán đâu.”

Tiểu Xuân: “....”

Suy bụng ta ra bụng người, chẳng lẽ....

Mai Như liếc mắt, nhìn Tiểu Xuân, yên lặng chớp mắt một cái, Tiểu Xuân dường như đã nhìn thấy điều gì đó trong mắt nàng, Mai Như mím môi, đôi môi mỏng cong cong càng thêm đỏ tươi.

“Tiểu Xuân, tỷ cũng là kiếm khí.”

“....”

Tiểu Xuân thờ người, nàng há hốc mồm sững sờ nhìn Mai Như. Mai Như giơ tay quơ quơ trước mặt nàng: “Có hít vào mà không có thở ra, muội muốn chết à?”

Tiểu Xuân: “A.”

Mai Như cười, nàng nhìn Tiểu Xuân, ánh mắt chứa tình: “Tỷ tỷ có thể còn lợi hại hơn tên gốc to con này, muội có sợ không?”

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh một cái, kẻ kia đang ngồi trong góc tường chơi với sán nhà. Nàng lắc đầu nói: “Kiếm khí đều toàn làm chuyện gốc ghêch, ta không sợ.”

Mai Như: “....”

Mai Như dùng một tay kéo Tiểu Xuân lại, mặt Tiểu Xuân dán lên bộ ngực mềm nóng của Mai Như, mặt lập tức đỏ bừng. Mai Như khê nói: “Muội nếu dám đánh đồng tỷ với cái tên gốc nguyên thần không hoàn chỉnh này, tỷ tỷ sẽ tức giận.”

Tiểu Xuân nhanh chóng hiểu được điểm chủ yếu trong câu nói của nàng.

“Nguyên thần không hoàn chỉnh? Cái gì gọi là nguyên thần không hoàn chỉnh?”

“...” Mai Như buông nàng ra, Tiểu Xuân ngồi thẳng người, lại hỏi lần nữa. Mai Như cau mày nói: “Muội dường như chẳng thèm để ý chuyện ta là kiếm khí chút nào nhỉ?”

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, nói: “Hình như kiếm duyên và nhân duyên của ta đều không tệ.”

Mai Như: “...”

Tiểu Xuân vẫy vẫy tay, nói: “Đừng nói chuyện đó nữa, nguyên thần của Lý Thanh không hoàn chỉnh là sao? Thế nào mới làm cho hắn tốt hơn?”

Mai Như nhăn mặt: “Không nói!”

45. Chương 46

“Đừng mà đừng mà đừng mà.” Tiểu Xuân ôm eo Mai Như “Tỷ tốt nhất, kể ta nghe một chút đi.”

Mai Như nghịch nghịch miếng mớ trong tay, nói với Tiểu Xuân: “Thật ra thì, nếu như hắn muốn khôi phục nguyên thần, bây giờ đã có thể làm được rồi.”

Tiểu Xuân: “Là sao?”

Mai Như: “Trước đây nguyên thần của hắn không hoàn chỉnh, là vì thiếu hụt một phần, giờ hắn đã tìm lại được phần đó, nếu như hắn muốn, hắn có thể biến trở lại đáng vẻ trước đây.”

“Đáng vẻ trước đây?” Tiểu Xuân hơi sững sốt, nàng nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua, cẩn trọng hỏi Mai Như: “Tỷ có biết, đáng vẻ trước đây của hắn là thế nào không?”

Mai Như a một tiếng, nằm ra giường: “Không khó đoán.”

Tiểu Xuân: “Đáng vẻ hôm qua của Lý Thanh, tỷ có thấy không?”

Mai Như liếc nàng một cái: “Không thấy thì là kẻ mù rồi.”

Tiểu Xuân: “Đó là đáng vẻ vốn có của hắn à?”

Mai Như suy nghĩ một chút, vẻ mặt vẫn khó đoán, nàng nhìn Tiểu Xuân, khẽ nói: “Muội cảm thấy, đáng vẻ hôm qua của hắn thế nào?”

Tiểu Xuân á một tiếng, thành thật nói: “Hơi đáng sợ.”

“Không không không, ý ta không phải vậy.” Mai Như vẫy vẫy tay, dẫn dắt suy nghĩ của Tiểu Xuân: “Muội chưa từng nhìn thấy kiếm khí biến hình, lần đầu nhìn thấy, cảm thấy đáng sợ là bình thường, nhưng ngoài đáng sợ ra, muội có cảm giác khác không? Hửm?”

Tiểu Xuân: “...” Vẻ mặt nàng hơi cứng ngắc, nàng biết Mai Như có ý gì rồi.

“Hắn...” Tiểu Xuân liếm liếm môi, lắp bắp: “Hôm qua, hắn trông, rất, rất uy phong.”

“Ha ha.” Mai Như cười vui vẻ “Muội muội ngoan, muội cảm thấy hắn uy phong là tốt rồi. Muội phải nhớ, kiếm khí Thái Âm, không phải là “kẻ ngốc” thật sự đâu.”

Tiểu Xuân: “Nói cả buổi trời, kiếm khí rốt cuộc là gì? Ban đầu ta cứ nghĩ là yêu quái, nhưng bây giờ xem ra là không giống.”

“Yêu quái!?” Mai Như hít sâu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tiểu Xuân: “Muội dám nói kiếm khí là yêu quái!?”

“Ta, ta nói đùa thôi.”

Mai Như nhìn nàng: “Xem ra muội không biết gì cả.”

Tiểu Xuân: “Muội không biết thật mà.”

Mai Như khẽ cười một tiếng, nói: “Kiếm khí không phải yêu quái, muốn kiếm khí được hình thành cần rất nhiều thời gian, hơn nữa phải ở một nơi thích hợp.” Mai Như ngẩng đầu, ngửa mặt nằm trên giường, hai tay dang rộng ra hai bên.

“Ở núi Bạc Mang cách đây từ rất lâu, là một chiến trường thời cổ. Nơi này từng xảy ra vô số cảnh tranh đấu chém giết, sinh linh chết đi và binh khí bị bỏ lại khiến cho vùng này bị tích tụ rất nhiều lệ khí, những lệ khí này trải qua năm tháng dài đằng đẵng, dần tụ thành hình trong trời đất. Bạc Mang nằm ở phía bắc, số trời đều đã an bài, khí thuộc Thái Âm, còn về phần vì sao kiếm khí được tụ thành....” Mai Như nghiêng đầu, đôi mắt phát sáng như ngọn lửa.

“Khí luôn truy tìm sự cường thịnh, mà kiếm, chính là vua của các loại binh khí.”

Tiểu Xuân sững sờ nói không nên lời.

Những lời của Mai Như nàng đều nghe thấy, nhưng lại không quá hiểu. Cái gì mà chiến trường thời cổ, số trời, vua của các loại binh khí?

“Hắn không phải kẻ ngốc à?”

Mai Như cười nhạt, nàng kéo tay Tiểu Xuân.

“Nếu muội muốn, hắn sẽ mãi là kẻ ngốc.”

Sau khi Mai Như rời đi, Tiểu Xuân vẫn ngồi trên giường suy nghĩ lời của nàng.

Tiểu Xuân quay đầu nhìn về phía góc tường, Lý Thanh vẫn đang ngồi yên tại chỗ, Tiểu Xuân khẽ nói: “To con, đến đây.”

Lý Thanh nghe giọng Tiểu Xuân, lập tức đứng lên. Thân thể hắn còn hơi yếu, vừa đứng lên sắc mặt hơi kém, chân hơi lảo đảo, Tiểu Xuân ngồi trên giường bó gối nhìn hắn.

Lý Thanh sờ sờ tường, từ từ đi đến cạnh Tiểu Xuân, hắn muốn leo lên giường, lại bị Tiểu Xuân đánh một cái.

“Không thể mang giày để lên giường, ta nói với huynh bao nhiêu lần rồi?”

Lý Thanh ngồi bên mép giường.

Hắn vẫn còn hơi chật vật, Tiểu Xuân đưa tay sờ sờ tóc hắn, tóc Lý Thanh rối bù, không gỡ ra. Tiểu Xuân nhún mày nói: “Không thoải mái đúng không?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân đi xuống giường, đứng trước mặt Lý Thanh, giúp hắn chỉnh lại đầu tóc. Lý Thanh ngoan ngoãn cúi đầu không nhúc nhích, một lúc sau, Tiểu Xuân phát hiện mái tóc của hắn không chỉ chải lại là xong, hôm qua bị giày vò nhiều quá, Lý Thanh ra mồ hôi, quần áo cũng hơi có mùi thối, Tiểu Xuân ghét bỏ đẩy hắn ra.

“Cùng là kiếm khí, sao huynh kém Mai Như nhiều thế hả, huynh xem đi, tỷ ấy thông minh xinh đẹp biết bao nhiêu.” Nói đến đây, Tiểu Xuân hơi ngừng lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại....huynh, huynh cũng không quá tệ.” Tiểu Xuân càng nói giọng càng nhỏ, Lý Thanh giơ tay lên, kéo kéo tay Tiểu Xuân, Tiểu Xuân đỏ mặt.

“Ta giúp huynh gội rửa một chút vậy.” Tiểu Xuân khẽ nói.

Lý Thanh vui vẻ kêu ừng ục một tiếng.

Tiểu Xuân lại nói: “Dĩ nhiên là không thể cứ thế tắm gội cho huynh, huynh, huynh biến thành kiếm, ta rửa giúp huynh.”

Lý Thanh không lên tiếng.

Tiểu Xuân: “Sao vậy?”

Lý Thanh khẽ nói: “Bây giờ không làm được.”

“Hả?”

Lý Thanh: “Ta không có sức.”

Lúc hắn nói những lời này, giọng nói rất trầm, cứ như việc không thể biến thành kiếm theo yêu cầu của Tiểu Xuân là một sai lầm rất to tát. Tiểu Xuân nghe thấy thế lòng mềm nhũn, nàng cũng không ghét bỏ mùi thối trên người Lý Thanh, trực tiếp ôm lấy đầu hắn.

“Không sao không sao, lần này không biến được thì chúng ta cứ vậy mà tắm thôi!”

Lời này nói có vẻ rất quyết đoán, nhưng trong lòng Tiểu Xuân thì đã thầm muốn rút lui rồi.

Nàng nói với Hạ Hàm Chi một tiếng, sau đó mang Lý Thanh xuống núi, ra bờ sông tắm. Lúc này, Lý Thanh đang ngây ngốc đứng bên bờ sông, chờ động tác tiếp theo của Tiểu Xuân.

Bởi vì thân thể hắn suy yếu, Tiểu Xuân lại đặc biệt quấn thêm mấy tầng vải trên mắt Lý Thanh, bảo đảm một chút ánh sáng cũng không thể lọt vào, lấy một tấm vải quấn quanh đầu Lý Thanh, chỉ chừa lại cái trán rộng và đôi môi đôn hậu đầy đặn.

Tiểu Xuân lau mặt, oai phong lẫm liệt nói: “Huynh, huynh cởi quần áo đi.”

Lý Thanh nghe lời bắt đầu cởi quần áo, cả người Tiểu Xuân run rẩy nhìn người đàn ông cao lớn đứng trước mặt mình, cởi từng lớp quần áo xuống. Nàng từng tắm giúp Lý Thanh một lần, nhưng lần đó không đáng sợ như vậy, lần đó, Tiểu Xuân không thấy gì cả.

Lúc này lại khác hẳn, Lý Thanh quả nhiên là trần trụi giữa ban ngày ban mặt. Tiểu Xuân ban đầu nhắm mắt lại, sau đó không nghe thấy động tĩnh gì, nàng hé mấy đầu ngón tay nhìn thử.

Da Lý Thanh mang màu nâu nhạt cường tráng, dưới mặt trời có vẻ bóng loáng, thân thể hắn như một bức tượng điêu khắc, bền chắc cường tráng, mỗi tác cơ thể đều như hàm chứa sức mạnh, Tiểu Xuân nhìn từ lồng ngực Lý Thanh xuống dưới, bụng Lý Thanh bằng phẳng cứng rắn, ở giữa còn có một cái rãnh sâu, xuống dưới nữa.....

Ồ đó, màu da có hơi tối màu hơn.

“A——a——!!!”

Tiểu Xuân rốt cuộc không nhìn được nữa, nàng kêu lớn một tiếng cho hả giận. Lý Thanh sợ đến run bần người. Sau khi Tiểu Xuân kêu lên để khiến mình thêm to gan, tay trên mắt cũng bỏ ra hoàn toàn.

Lý Thanh không hiểu chuyện, cũng không biết thế nào là xấu hổ, cho nên hắn cứ thế trần truồng đứng tại chỗ.

Tiểu Xuân nhìn hắn, thần kỳ chính là, trái tim vốn đập loạn của nàng lại chậm rãi bình tĩnh lại — đáng vẻ trời sinh này của hắn, hoàn mỹ đến mức khiến người khác không thể nghĩ đến bất cứ điều hèn hạ gì.

Tiểu Xuân đứng tại chỗ hít thở mấy lần, sau đó vén tay áo đi đến.

“Nào, huynh bước xuống sông đi.”

Lý Thanh đi xuống sông, hắn cũng không biết đi từ từ mò mẫm, bước hụt một cái, cả người đều ngã nhào xuống sông, làm một đồng bọt nước nổi lên.

Tiểu Xuân vốn đang ở trên bờ xếp quần áo lại để tránh bị ướt, ai ngờ Lý Thanh lại ngã một cái khiến nước bắn cả vào người Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân: “.....” nàng còn có thể nói gì chứ, Tiểu Xuân kéo tay Lý Thanh để hắn đứng lên, nước sông rất sâu, nhưng chưa đến nửa người Lý Thanh.

Quần áo đã ướt rồi, Tiểu Xuân cũng không ngại nữa, cứ thế vén tay áo lên bắt đầu tắm giúp Lý Thanh. Động tác của nàng không dịu dàng gì mấy, không chỉ là không dịu dàng, thậm chí còn rất lỗ mãng. Tiểu Xuân vừa chà lau vừa nói với Lý Thanh: “Huynh biết không, lúc ở dưới chân núi ta cứ nghĩ là ta đang cạo một cái thùng tắm ấy chứ.”

Lý Thanh: “Ừng ục ục!”

“Ha ha, tắm rửa cho huynh còn mệt hơn cọ thùng tắm nhiều.” Tiểu Xuân cười nói “Người huynh còn cứng hơn cái thùng tắm.”

Lý Thanh: “Ừng ục ục ục!”

Tiểu Xuân ngẩng đầu lên, nói với Lý Thanh: “Nào, ngồi xồm xuống, để ta gội đầu cho.”

Lý Thanh ngâm mình vào trong nước, tóc lênh bênh nổi trên mặt nước, Tiểu Xuân xoa xoa da đầu của hắn, Lý Thanh ở trong nước thở ra bọt nước. Tiểu Xuân gội xong, vỗ vỗ Lý Thanh bảo hắn đứng dậy, Lý Thanh lại không động dậy.

Tiểu Xuân đợi một lúc, đột nhiên hét lớn: “Lừa một lần còn chưa đã à—! Nghĩ ta dễ mắc mưu lắm à!”

Lý Thanh khẽ run, từ trong nước đứng lên, Tiểu Xuân đánh hắn một cái: “Trường ta ngọc giống huynh à?”

Lý Thanh đột nhiên khẽ cười, Tiểu Xuân chưa kịp phản ứng, hai tay hắn đã túm lấy eo Tiểu Xuân, giờ nàng lên cao.

“A a, huynh định làm gì!” Tiểu Xuân vịn vai Lý Thanh, kêu lên: “Huynh đừng có ném—”

“Ừm—!”

Tiểu Xuân còn chưa nói xong, Lý Thanh đã ném Tiểu Xuân vào trong nước, Tiểu Xuân quạt tay hai cái, vùng vẫy đứng dậy. Hai mắt nàng tràn đầy lửa giận, cắn răng không nói tiếng nào.

Lý Thanh chơi một lúc lại phát hiện Tiểu Xuân không có động tĩnh gì, hắn gọi một tiếng.

Tiểu Xuân quyết định không lên tiếng, nàng muốn cho Lý Thanh một bài học.

Lý Thanh: “Ừng ục?”

Hắn gọi nhiều lần cũng không ai đáp lại, Lý Thanh hơi sợ. Hắn lảo đảo đi vòng quanh sông, nhưng lại trùng hợp không hề đi ngang qua chỗ của Tiểu Xuân.

“Tiểu, Tiểu Xuân?”

Lý Thanh kêu tên Tiểu Xuân, Tiểu Xuân đứng ở một bên nhìn, ngâm mình trong nước có hơi lạnh, nàng che miệng, không để cho răng run lên căm cập.

Lý Thanh đứng dưới sông, lắng nghe âm thanh xung quanh. Nước sông chảy hơi xiết, cách đó không xa có một thác nước, nước thác chảy rất lớn, che lấp tiếng hít thở của Tiểu Xuân. Lý Thanh đứng một lúc vẫn không tìm được Tiểu Xuân.

Đúng lúc này, Tiểu Xuân nhìn thấy động tác của Lý Thanh, nàng mở to mắt, không nghĩ ngợi theo bản năng chạy đến.

Lý Thanh định tháo vải bằng trên mắt hắn xuống.

Tiểu Xuân đến trước mặt hắn, hai tay đè lên lớp vải: “Không cần không cần, chưa đến mức phải tháo ra đâu.”

Lý Thanh xem như đã tìm được Tiểu Xuân, hắn túm lấy cánh tay Tiểu Xuân, không chịu buông tay.

Tiểu Xuân: “Huynh phải nhớ kĩ, sau này còn dám ném ta vào nước như thế, đừng mong tìm thấy ta nữa.”

Lý Thanh cúi đầu, Tiểu Xuân còn đang quở trách hắn, Lý Thanh buồn bực hờn dỗi nói một câu: “Ta cũng muốn tắm gội giúp cô.”

Cô tắm gội giúp ta, ta rất vui, nên ta cũng muốn giúp cô tắm gội.

Tiểu Xuân: “...”

“Huynh ban nãy, là định bảo ta xuống nước để tắm giúp ta?”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Tiểu Xuân không biết nên nói gì nữa, nàng liếc cánh tay Lý Thanh, nhìn xuống dưới nước, chỉ cần liên tưởng đến bàn tay thô to của Lý Thanh chà tới chà lui trên người nàng.....

Tiểu Xuân ra vẻ bình tĩnh nói với Lý Thanh: “Huynh nghe đây, sau này, cái chuyện muốn tắm cho ta ấy, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.”

Lý Thanh: “.....”

Lúc Tiểu Xuân giúp Lý Thanh tắm rửa xong mặc lại quần áo thì đã là xế chiều, tinh thần Lý Thanh cũng tốt lên một ít, ôm Tiểu Xuân, đi nhanh lên núi.

Lúc về tới, Hạ Hàm Chi đang ở trong sân hội họp với cả đám người.

Mai Như đang ở trong bếp nấu cơm, kể từ khi nàng tới đã nhanh chóng cướp được vị trí này từ Ngô Sinh, thức ăn cũng là do Mai Như chịu trách nhiệm, Ngô Sinh và huynh đệ Vương Thành đứng giữa sân, thấy Tiểu Xuân về tới thì vẫy vẫy tay với nàng.

“A Thanh, Tiểu Xuân, mau qua đây, Chương viện có chuyện muốn nói.”

Tiểu Xuân dắt Lý Thanh đi qua, Hạ Hàm Chi trông như chưa tỉnh ngủ hẳn, nói với mọi người: “Không lâu nữa đại hội luận kiếm sẽ được cử hành, mọi người đều biết từ Kiếm Các đi đến Mẫn Kiếm sơn trang rất xa, đi ngày đêm cũng mất hơn mười ngày mới đến, cho nên, hôm qua Đại Tông sư có nói, người của chúng ta nên bắt đầu lên đường.”

Ngô Sinh và huynh đệ Vương Thành nghe thấy thế đều có vẻ bi phẫn, họ cúi đầu. Hạ Hàm Chi liếc mắt nhìn, nói: “Hôm qua ba người tỷ võ, ta có xem.”

Ngô Sinh cắn răng nói; “Đệ đệ đệ tử vô dụng, khiến Chương Chương Chương viện mất mặt.”

Tiểu Xuân a một tiếng, xem ra trận tỷ thí hôm qua, ba người này đều thua.

Hạ Hàm Chi nói: “Thật ra thì, trong tay ta vẫn còn một chỗ trống trong danh sách.”

Ba người Ngô Sinh đều tròn to mắt.

Hạ Hàm Chi nói sơ chuyện mình có thể chọn năm người, sau đó, y đưa tay chỉ mình, “Ta.” sau đó, y chỉ chỉ hướng Tiểu Xuân “Hai người này.” rồi lại chỉ chỉ ngược ra phía sau “Một người bên kia, vậy là bốn người, còn một chỗ trong danh sách, ba người các người, ai đi?”

Ngô Sinh lắp bắp: “Tiểu Tiểu Tiểu Xuân cũng đi?”

Hạ Hàm Chi gật gật đầu.

“Nhưng nhưng nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Hạ Hàm Chi tỏ vẻ sâu xa nói với Ngô Sinh: “Lần này đi tổng cộng mười người, bất quá, đến lúc đó ra tỷ võ chỉ khoảng hai ba người, cho nên, số còn lại xem như bộ mặt của chúng ta.” Hạ Hàm Chi nghiêng đầu, nói: “Cho nên, Tiểu Xuân và Mai Như nhất định phải đi, về phần Lý Thanh...” Hạ Hàm Chi cố gắng suy nghĩ, muốn nghĩ cho Lý Thanh một lý do.

“Lý Thanh xa Tiểu Xuân sẽ ăn không ngon miệng, các người thương cho hắn đi.”

Ngô Sinh: “....”

Tiểu Xuân không cần nói tiếng nào, Hạ Hàm Chi đã giải thích một cách vô cùng hoàn mỹ. Hạ Hàm Chi nháy mắt mấy cái với Tiểu Xuân, Tiểu Xuân cười khan, trong lúc Ngô Sinh và huynh đệ Vương Thành đang bàn xem nên để ai đi, Tiểu Xuân dẫn Lý Thanh về lại phòng.

Họ vừa vào phòng, Hạ Hàm Chi cũng theo vào.

“Ta không nói đùa, sắp xếp hành lý đi, chúng ta mấy ngày nữa sẽ lên đường.”

“Hả?” Tiểu Xuân nhìn y, nói: “Không phải hôm qua mới chọn người à, sao vội dữ vậy?”

Hạ Hàm Chi lẩm bẩm: “Ta chỉ là một Chương viện nho nhỏ, Đại Tông sư bảo muốn đi, ta có cách gì chứ.”

Tiểu Xuân: “Vậy khi nào thì đi?”

Hạ Hàm Chi: “Chờ đại sư huynh của cô chọn người xong thì đi.”

Tiểu Xuân: “Huynh ấy còn chưa chọn xong à?”

“Ừm.” Hạ Hàm Chi tựa vào cửa, khẽ cười một tiếng, nói “Cái tên nào tàn kia, nếu không sàng lọc hết tất cả mọi người thì chắc không chịu thôi đâu, hôm qua hẳn chọn hai người, còn một vị trí nữa.”

Tiểu Xuân tính đi tính lại, cuối cùng nói: “Không đúng, đại sư huynh là một, huynh ấy chọn hai, vậy còn lại hai vị trí lận chứ.”

Hạ Hàm Chi dùng vẻ mặt như đang nhìn kẻ ngốc để nhìn nàng.

“Chẳng lẽ Đại Tông sư không đi à?”

Cuối cùng, Ngô Sinh là người chiếm vị trí còn lại trong danh sách, còn Vệ Thanh Phong cũng thuận lợi chọn xong một người còn lại.

Ba ngày sau, mười người sẽ cùng lên đường.

Thật ra thì lúc bắt đầu, Tiểu Xuân còn đang suy nghĩ phải làm sao để có quan hệ tốt với các đệ tử được đại sư huynh lựa chọn, nhưng sau đó nàng lại phát hiện, điều không phải điều nàng cần lo lắng.

Bên Đại sư huynh gồm năm người — Đại Tông sư, Vệ Thanh Phong, Trần Bì, Lưu Viễn Sơn, một người duy nhất Tiểu Xuân không biết, sau khi hỏi thăm mới biết tên là Trương Trị, là Chủ trì viện của Lăng Đào viện phía tây Kiếm Các. Tiểu Xuân lén hỏi Hạ Hàm Chi những Chủ trì viện khác vì sao không đến, Hạ Hàm Chi nói cho nàng biết, tám Chủ trì viện, bây giờ có ba người đi, ba người khác hiện đang ở bên người, để lại hai người để quản lý các đệ tử.

Tiểu Xuân gật gật đầu.

“Vậy đại sư huynh có hỏi huynh chọn người bằng cách nào không?” Nàng cảm thấy hành vi của nàng không được quang minh chính đại, trước mặt đại sư huynh không ngóc đầu lên được.

Hạ Hàm Chi nói: “Sợ cái gì, Đại Tông sư còn không lên tiếng, y có thể nói gì chứ.”

Tiểu Xuân đã được làm cho yên tâm, vui vui vẻ vẻ đi sắp xếp đồ đạc.

Trước hôm xuất phát một ngày, nàng còn đặc biệt chạy xuống chân núi tạm biệt Linh Nhi. Hôm tỷ võ Linh Nhi cũng có đi nhưng quá nhiều người nên hai người không gặp nhau. Lâu ngày không gặp, hai cô gái trò chuyện thật lâu, Tiểu Xuân để Linh Nhi đi vào trấn với nàng, mua thêm cho Lý Thanh mấy bộ quần áo.

“Cô toàn mua cho hắn, sao không mua ình đi.”

Tiểu Xuân cười cười: “Đồ của ta còn nhiều, vẫn còn mặc được, tên to con kia còn chẳng có quần áo thu đông.”

Linh Nhi hứ một tiếng: “Cô đối với hắn càng ngày càng tốt rồi đó.”

Tiểu Xuân nhướn mày, không nói gì.

Trở lại Thanh Đào viện, Tiểu Xuân bỏ hết mấy cái bịt mắt mình mới sửa sang lại vào trong túi đồ.

Đại hội luận kiếm đối với Tiểu Xuân cũng không phải quá quan trọng, nhưng nàng lại rất xem trọng chuyến đi này.

Nàng biết, đây là lần đầu tiên Lý Thanh rời khỏi núi Bạc Mang, nàng muốn lần này hắn đi có thể vui vẻ hơn.

46. Chương 47

Bởi vì đi sớm nên các đệ tử Kiếm Các cũng không phải thức trắng đêm để lên đường mà đi một chút rồi lại ngừng, có cảm giác như đang đi chơi.

Kiểm Các nghèo không chịu nổi, cả môn phái từ trên xuống chỉ có sáu con ngựa, Tiểu Xuân và Mai Như vì là nữ đệ tử nên được chăm sóc hơn một chút, mỗi người một con, còn lại bốn con thì có hai con móc vào xe ngựa cho Đại Tông sư ngồi, cuối cùng, ngựa chỉ còn lại hai con.

Dựa theo bối phận, vốn là Vệ Thanh Phong và Trương Trị mỗi người một con, Hạ Hàm Chi mặc dù cũng là Trưởng viện nhưng hẳn lại đến sau, theo lời Lưu Viễn Sơn thì chính là “lý lịch quá mỏng”.

Chỉ là đến lúc thực sự chia ngựa, Vệ Thanh Phong lại nhường ngựa của mình.

Y nói với Hạ Hàm Chi: “Ta đi bộ cũng được, người cưỡi ngựa này đi.”

Hạ Hàm Chi không hề có ý từ chối, y dắt ngựa, tự mình tung người cưỡi lên, từ trên nhìn xuống Vệ Thanh Phong, cười nói:

“Đa tạ đại sư huynh.”

Vệ Thanh Phong lưng đeo bao đồ, kiếm dài dùng bao bọc kín, đeo lên lưng.

Tiểu Xuân ngồi trên lưng ngựa, tâm trạng vô cùng thoải mái. Nàng vốn muốn cùng Lý Thanh cưỡi cùng một con ngựa, nhưng hai người ban ngày ban mặt mà cưỡi cùng ngựa, nàng vẫn cảm thấy hơi thẹn thùng. Hơn nữa, không biết vì sao, con ngựa này dường như rất sợ Lý Thanh, mỗi lần Lý Thanh đi cạnh Tiểu Xuân, con ngựa đều không nhìn được hơi run run.

Tiểu Xuân nói với hắn: “Huynh đừng dọa nó.”

Lý Thanh hơi oan ức: “Ta đâu có dọa nó....”

Tiểu Xuân: “Vậy sao nó cứ run?”

Lý Thanh: “Ừng ục....”

Chỉ là, điều này cũng chỉ là chuyện nhỏ, không ảnh hưởng chút nào đến hành trình.

Người thì thường thích kết bè kết phái, ai cũng thích đi cùng với người quen, cuối cùng.....hầu như tất cả mọi người đều đi đến chỗ Tiểu Xuân.

Mai Như và Lý Thanh thì khỏi nói, vẫn luôn ở cạnh Tiểu Xuân, Hạ Hàm Chi thì cứ dính chặt như sam, đuối thế nào cũng không chịu đi, Lưu Viễn Sơn thấy Tiểu Xuân thì lại cứ nói chuyện tới nói chuyện lui, Vệ Thanh Phong không nói nhiều lắm, nhưng y lúc nào cũng đi gần Tiểu Xuân.

Ngoài Trần Bì đánh xe cho Đại Tông sư, chỉ còn lại Trương Trị. Trương Trưởng viện hóa ra là một người thích náo nhiệt, thấy cả đám người đi bên đó liền sáp vào,

Lưu Viễn Sơn lại nói chuyện mà mình vẫn canh cánh trong lòng, chính là chuyện Tiểu Xuân đến Thanh Đào viện.

“Sao muội không nói với đại ca đã đi rồi, sao mà đi xa thế, đại ca không đi thăm muội được.”

Tiểu Xuân muốn nói, chuyện này thật ra là vì....

“Không cần thận....nên đi qua thôi.”

“Aizzz...” Lưu Viễn Sơn nhíu chặt mày than thở, Hạ Hàm Chi đứng cách đó không xa hờ hững nhìn y, về mặt Lưu Viễn Sơn lập tức trở nên không tốt lắm. Tiểu Xuân sợ hai người này giương cung bạt kiếm, vội đổi đề tài.

“Hôm nay chúng ta, chúng ta đi đến đâu vậy nhỉ?”

Vệ Thanh Phong trả lời nàng, đoạn đường này là do y chịu trách nhiệm. Y nói với Tiểu Xuân: “Chúng ta đi đường gần, trước tiên sẽ đến trấn Xảo Lai, sau đó đi qua núi Kiều, đi vào trung tâm của trung nguyên.” Y giải thích “Đường này không phải đi qua thành trì, là đường nhanh nhất rồi.”

“Ồ ồ.” Tiểu Xuân không biết gì về đường xá cả, bất quá, nàng tin rằng, điều Vệ Thanh Phong nói thì nhất định là đúng.

“Hôm nay e là không đến trấn Xảo Lai kịp rồi, chắc là phải qua đêm trên núi.”

“Được rồi, chúng ta mang rất nhiều lương khô mà, qua đêm ở đâu cũng không thành vấn đề.”

Thấy Tiểu Xuân phối hợp như thế, Vệ Thanh Phong nhìn nàng cười một cái, Tiểu Xuân nhếch miệng, vui vẻ rụt cổ lại.

Chân Mai Như khê thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng đi đến cạnh Tiểu Xuân, nàng khê nói: “Đừng cười nữa, còn cười ngốc nữa là tên to con kia đi xuống sông luôn bây giờ.”

Tiểu Xuân ngạc nhiên quay đầu lại, phát hiện Lý Thanh đi lệch đường.

“Bên này! Lý Thanh! Bên này!”

Nàng kêu vừa kịp lúc, Lý Thanh lập tức rẽ vào lại.

Tiểu Xuân phát hiện nàng không thể tùy tiện buông tay ra, cho dù lúc cưỡi ngựa nàng cũng đưa một tay ra kéo lấy hấn.

Suốt đường đi Lý Thanh đều rất lơ mơ.

Không chỉ suýt nữa đi lạc, có đôi khi hấn đang đi lại tự nhiên đứng khựng lại, hoặc là đột nhiên nghe được âm thanh gì đó thì lại sững sờ ngăn người. Khi họ đi ngang qua quán trà nhỏ trên đường núi, bên trong có mấy người hay đi đó đây đang ngồi, Lý Thanh nghe thấy tiếng tách trà va vào nhau, cùng với tiếng gọi của chủ quán, thì lại đột nhiên đứng chờ người tại chỗ.

Mọi người vô cùng khó hiểu, Đại Tông sư lên tiếng nghỉ ngơi một chút. Họ đi vào quán trà, mua mấy chén trà lạnh giải khát.

Tiểu Xuân kéo Lý Thanh ngồi cạnh mình, đưa nước trà cho hấn, khê nói: “Huynh uống không?”

Lý Thanh: “Ừng ục.”

Tiểu Xuân cười hắc hắc, kê chén trà ngay miệng hấn, Lý Thanh liền uống một ngụm.

“Sao hử, khác nước ở núi Bạc Mang à?”

Lý Thanh liếm liếm môi, gật gật đầu.

Tiểu Xuân rót nước đầy chén, lại đưa cho Lý Thanh uống.

“Uống nhiều nước một chút, sao lần này huynh ra ngoài lại có vẻ càng lúc càng ngốc rồi?”

“Không có mà.” Mai Như ở bên cạnh thản nhiên nói: “Vẫn thế thôi.”

Tiểu Xuân nhìn nàng, nói: “Hấn cứ ngăn người mấy lần, tỷ không thấy à?”

Mai Như cười một tiếng, nói: “Muội biết bây giờ hấn đang cảm thấy thế nào không?”

Tiểu Xuân lắc đầu.

Mai Như nói: “Hấn được hình thành nên ở núi Bạc Mang, đã quen với không khí ở núi Bạc Mang. Bây giờ đi khỏi đó, hấn còn cảm thấy xa lạ với mọi chuyện xung quanh thôi.”

Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Ảnh hưởng lớn đến vậy à?”

“Ừm...” Mai Như suy nghĩ một chút “Thật ra thì cũng không ảnh hưởng quá lớn, chỉ là hấn....tình trạng bây giờ của hấn, muội cũng biết đó.” Vốn đã ngốc rồi, thay đổi nơi chốn lại càng khiến hấn u mê.

Tiểu Xuân yên lặng, nàng nắm tay Lý Thanh dưới bàn, giống như đang bảo hấn, đừng lo.

Khi họ đang ngồi tán gẫu, Vệ Thanh Phong đi đến. Quán trà ở đây nhỏ, chỗ ngồi cũng ít, Mai Như, Tiểu Xuân và Lý Thanh ngồi cùng nhau, những người khác đều tản ra ngồi ở các chỗ khác nhau. Vệ Thanh Phong đi đến nói với Tiểu Xuân: “Nghỉ ngơi tốt chưa?”

Tiểu Xuân cười nhìn y: “Bọn muội cũng không có gì, lúc nào cũng có thể đi.”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu, y không nói, nhưng cũng không có ý muốn đi. Ở quán trà đơn sơ này, Vệ Thanh Phong phải cúi đầu mới không bị đụng nóc quán trà, thân hình y cao lớn nên không thể đứng thẳng

được. Tiểu Xuân do dự một chút, nói: “Đại sư huynh, có phải huynh, huynh muốn cùng uống trà với bọn muội không?”

Vệ Thanh Phong nhanh chóng nói: “Được.”

Mặt Mai Như không tỏ vẻ gì nhìn Tiểu Xuân, ý bảo “ở đây làm gì còn chỗ”, Tiểu Xuân không nhìn nàng, đẩy nàng qua phía kia một chút. Mai Như bị đẩy qua ngồi băng ghế bên cạnh, nàng vịn cạnh bàn kêu lên: “Ngã mắt ngã mắt!”

Vệ Thanh Phong ngồi xuống chỗ Tiểu Xuân vừa chừa ra. Thật ra thì người sáng suốt đều có thể nhìn ra tư thế của y chẳng giống ngồi tí nào, nửa người y dồn sức như đang đứng trung bình tấn, nửa người còn lại dồn lại phần ghế kia.

Tiểu Xuân ngập ngừng nói: “Đại, đại sư huynh....huynh ngồi không thoải mái à?”

Về mặt Vệ Thanh Phong không tỏ vẻ gì, y khẽ nói: “Thoải mái.”

“Ừm.” Tiểu Xuân gọi chủ quán tới, gọi thêm một chén trà.

Bàn tay bưng trà của Vệ Thanh Phong cũng giống như lúc cầm kiếm vậy, vô cùng vững chãi, y chỉ bưng bát trà trong tay, không uống.

“Muội....Mọi người ở Thanh Đào viện thế nào?”

Tiểu Xuân gật mạnh đầu: “Bọn muội rất tốt, đa tạ đại sư huynh quan tâm.”

Vệ Thanh Phong không tỏ vẻ vui mừng, chỉ ừ một tiếng.

Tiểu Xuân không rõ vì sao Vệ Thanh Phong lại nói vậy, nàng nhớ đến mâu thuẫn giữa Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong, nghĩ thầm, có lẽ huynh ấy không tin nhân phẩm của Hạ Hàm Chi cho lắm. Đã tiếp xúc với Hạ Hàm Chi một thời gian dài, Tiểu Xuân đối với Hạ Hàm Chi, không thể nói là thích nhưng cũng không đến mức ghét. Nếu như có thể, nàng rất muốn giải quyết mâu thuẫn giữa Hạ Hàm Chi và Vệ Thanh Phong. Nàng nói với Vệ Thanh Phong: “Đại sư huynh, Thanh Đào viện rất tốt, mặc dù hơi xa, nhưng đúng là vùng đất địa linh nhân kiệt, rất hợp để luyện võ.” Nàng suy nghĩ một lúc, lại cân nhắc nói: “Hơn nữa Hạ Chương viện đối với bọn muội không tồi, y dạy võ công rất tốt.”

Vệ Thanh Phong yên lặng nhấp một ngụm trà, Tiểu Xuân thấy vẻ mặt của y, cảm thấy có lẽ y càng ghét Hạ Hàm Chi hơn cả tưởng tượng của nàng, nàng không dám nói gì nữa.

Bàn trà hiếm có khi yên tĩnh được một lúc, chỉ có Lý Thanh cứ dờ dẫm hết sờ sờ cái này, lại gõ gõ cái kia. Vệ Thanh Phong quay đầu nhìn hắn một cái, khẽ nói: “Hắn thì sao, đã quen chưa?”

Tiểu Xuân vội nói: “Huynh nói Lý Thanh à, hắn rất thích Thanh Đào viện.” thực ra, chỉ cần là ở núi Bạc Mang, ở đâu hắn cũng thích.

Vệ Thanh Phong gật gật đầu, lại nói mấy câu, nâng chén trà lên rồi đi.

Hạ Hàm Chi ngồi trong góc của quán trà, không biết y có nghe được cuộc nói chuyện giữa Tiểu Xuân và Vệ Thanh Phong không, lúc Vệ Thanh Phong đi ngang qua y, Hạ Hàm Chi lại nâng chén trà lên, cứ như đang lấy trà thay rượu, cười cười với Vệ Thanh Phong.

Vệ Thanh Phong trực tiếp rời đi.

Tiểu Xuân nhìn theo bóng lưng Vệ Thanh Phong, hơi hoang mang.

Mai Như liếc nàng một cái, mắt tỏ vẻ khinh bỉ. Tiểu Xuân quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của nàng, nàng chớp chớp mắt: “Sao vậy? Sao lại nhìn muội như thế?”

Mai Như lẩm bẩm hai tiếng, rồi phê bình: “Ngốc.”

Tiểu Xuân: “....”

Buổi tối, bọn họ tìm được chỗ nghỉ chân bên bờ sông, Vệ Thanh Phong vào rừng chặt mấy nhánh cây, sau đó trở về, vô cùng thành thực nhóm lửa lên. Tiểu Xuân mở bao ra, lấy ít lương thực, cả nhóm người trên đường đi đều vô cùng ăn ý giao lương thực cho Tiểu Xuân và Mai Như bảo quản. Tiểu Xuân phân chia

lượng thực theo khẩu phần, lúc này mới phát hiện, dù là Thanh Đào viện hay Vãn Đào viện, khẩu phần ăn đều không hề khác biệt.

Tiểu Xuân và Mai Như ngồi bên đồng lửa, xiên mấy cái bánh bao không nhân cứng ngắc lại với nhau bằng thanh gỗ, sau đó nướng trên lửa.

Tiểu Xuân phát hiện, mấy cái bánh bao cứng ngắc này, sau khi hơi qua lửa, còn tỏa ra mùi rất thơm.

Cả đám người đều ăn bánh bao, ngồi dưới tàng cây, tùy tiện trò chuyện vài câu. Vệ Thanh Phong gác đêm trước, ọi người nghỉ ngơi.

Tiểu Xuân tìm một thân cây, kéo Lý Thanh ngồi dưới tàng cây.

Trong núi rất tối, Tiểu Xuân ban đầu còn ngồi dưới một gốc cây khác, một lúc sau, khi mọi người đều đã thiếp đi, Tiểu Xuân lặng lẽ mở mắt ra, phát hiện Vệ Thanh Phong cũng đã nhắm hai mắt lại, Tiểu Xuân rón rén đi đến cạnh Lý Thanh.

Lý Thanh bế nàng lên, ôm vào trong lòng.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có mấy tiếng lẹp bẹp phát ra từ đồng lửa.

Ngực Lý Thanh thật ấm, Tiểu Xuân nhanh chóng ngủ thiếp đi.

47. Chương 48

Tiểu Xuân cảm thấy dường như mình đã mơ thấy một giấc mộng.

Nàng nằm mơ thấy mình đang bay lượn phía chân trời, nàng nhìn thấy mây bay đầy trời, nhìn thấy vô vàn núi non, nhìn thấy gió bay bay cùng sương mù, nhìn thấy ráng mây và sao trời tranh nhau phát sáng.

Nàng dường như đã quên rất nhiều chuyện, nàng quên mất mình là ai, quên mất mình là gì, cũng quên mất thời gian, quên đi năm tháng.

Thế gian này, dường như chỉ còn lại nàng, và trời đất.

Tiểu Xuân từ từ tỉnh giấc khỏi cơn mơ.

Nàng mở mắt ra, chớp một cái, vẫn vô cùng mơ màng. Nàng nằm yên không nhúc nhích, nằm trong một vòng ôm rộng rãi vững chắc.

Nàng cảm thấy, có điều gì đó hơi khác.

Chờ thêm một lúc lâu, nàng mới kịp nhận ra, Lý Thanh đang hát.

Ban đầu nàng không nhận ra hắn đang hát, bởi vì giọng hát của Lý Thanh như hòa tan trong đất trời.

Giọng Lý Thanh rất trầm, hắn ngâm nga một đoạn nhạc không rõ lời, chỉ đơn giản là một giai điệu nào đó. Giai điệu cứ như một ông lão vừa lớn tuổi vừa yếu ớt, nhưng lại có thi vị riêng.

Hắn hát rất chậm, rất chậm, giọng rất nhỏ, nhưng lại miên man không ngắt nhịp, giống như luồng không khí yên tĩnh không ngừng xuyên qua núi Bạc Mang.

Từ tiếng hát của hắn, Tiểu Xuân như nghe thấy núi non, nghe thấy cây Vân Đào, nghe thấy thảo nguyên mênh mông vô bờ bến, nghe thấy cả thế gian.

Tất cả đều yên tĩnh, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Dưới ánh sáng bình minh, Lý Thanh ngồi xếp bằng dưới màn sương, trông hắn như một vị thần núi xa xưa, dùng giọng nói chất phác của mình, giảng giải ột người vô tình gặp được về truyền thuyết của núi rừng.

Sau khi Lý Thanh hát xong, thật lâu sau, cũng không ai lên tiếng.

Mai Như là người có phản ứng đầu tiên, nàng lấy phần lương thực trong bao ra, không nói lời nào, chia ọi người. Cho đến lúc này, mọi người mới bừng tỉnh.

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Lý Thanh, nàng giật mình, nhưng không thể lui khỏi lòng hắn. Lý Thanh không ôm Tiểu Xuân quá chặt, nhưng cánh tay của hắn vẫn như thành đồng vách sắt đối với Tiểu Xuân.

“Huỳnh....”

Tiểu Xuân mở miệng, lại không nghĩ ra phải nói gì.

Lý Thanh cúi đầu.

“Ừng ục.”

Nghe thấy âm thanh đó, Tiểu Xuân rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, nàng chui ra khỏi lòng Lý Thanh. Tất cả mọi người đều đang ăn, chỉ có Vệ Tử Phong ngồi trong góc, cầm cái bánh bao cứng còng, ánh mắt nhìn thẳng về phía hai người đang ở bên nhau dưới tàng cây bên kia.

Có lẽ vì phải gác đêm, Vệ Tử Phong trông hơi mệt mỏi.

Mọi người thu dọn đồ xong, tiếp tục lên đường.

Tiểu Xuân kẻ sát Mai Như, hỏi xem nàng có nghe thấy tiếng ca của Lý Thanh hay không.

“Hắn gào đến cách xa mười dặm còn nghe được, sao ta có thể không nghe thấy chứ?”

“...” Tiểu Xuân cười khan, nói “Nói hơi quá rồi, hắn hát rất nhỏ mà.”

“A.” Mai Như khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói “Mấy người nghe, tất nhiên là nhỏ rồi.”

Tiểu Xuân không hiểu ý của Mai Như “Có ý gì?”

“Hắn đang tạm biệt.”

“?”

Mai Như không nhìn Tiểu Xuân, nàng dắt cương ngựa, chậm rãi đi về phía trước. Trong ánh nắng sớm, vẻ mặt Mai Như rất bình thản.

“Hắn đang tạm biệt núi Bạc Mang.”

Tiểu Xuân: “Núi Bạc Mang?”

“Ừm.” Mai Như cười nhạt “Nguyên thần của hắn dù không hoàn chỉnh, còn ngốc đến hết thuốc chữa nhưng hắn vẫn biết mình phải đi, nên mới hát, đây chính là lời từ biệt của hắn với ngọn núi mà hắn đã được sinh ra.”

Tiểu Xuân nghe thấy thế, không hiểu sao lại cảm thấy hơi thương cảm.

“Muội nhìn qua kia...” Mai Như ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời bên phải.

Tiểu Xuân nhìn theo ánh mắt nàng, vừa lúc nhìn thấy một đàn chim nhận, bầu trời bên trên, lại mang một màu sắc khó diễn tả.

Tiểu Xuân mở to mắt, không kiềm lòng hô khẽ.

“Thật là đẹp...”

“Đó là lời đáp từ núi non.” Mai Như cũng nhìn vùng trời kia “Nó còn đẹp hơn những gì muội nhìn thấy...” Trong mắt Mai Như, màu sắc nơi chân trời đậm đến mức khiến người khác muốn phát điên, sương mù và rặng mây như đang xoay chuyển kịch liệt, vù vù bay trên khắp núi.

Bọn họ đều biết Thái Âm sắp đi, những người bạn không biết đã quen biết bao nhiêu lâu kia, lại vì hắn mà đưa tiễn, mong hắn sẽ lại trở về.

“Kiếm khí không thích ly biệt, họ thích nắm rõ hoàn cảnh, ở nơi mà họ mạnh mẽ nhất.”

Mai Như khẽ nói, giống như đang nói với Tiểu Xuân, cũng như đang tự nói.

Tiểu Xuân: “Hắn không thích đi? Nhưng lúc ta hỏi hắn, hắn lại vui vẻ muốn đi.”

“A...” Mai Như khẽ cười “Đương nhiên là hấn vui vẻ muốn đi rồi.”

Tiểu Xuân hoang mang nói: “Mai Như, ta không hiểu ý tỷ.”

Mai Như quay đầu, nhìn Tiểu Xuân.

“Tiểu Xuân, muội đừng nghĩ rằng hấn rất ngốc. Kiếm khí Thái Âm vô cùng độc lập, hấn cao ngạo hơn bất kì sinh linh nào, cho dù hiện nay nguyên thần của hấn không hoàn chỉnh, nhưng bản chất của hấn vẫn còn.” Ánh mắt sâu thẳm của Mai Như nhìn thẳng vào mắt Tiểu Xuân.

“Chỉ người mà hấn nhận định, mới có thể khiến hấn cam tâm tình nguyện đi theo.” Mai Như nói, khi Tiểu Xuân còn đang vô cùng kinh ngạc, nàng lại nói thêm một câu: “Tất cả các loại kiếm, đều như thế.”

Hôm đó, Tiểu Xuân lúc nào cũng suy nghĩ về câu nói kia của Mai Như.

Thật ra, câu nói ngắn ngủn kia, chỉ cần nghĩ một hai lần đã hiểu, nhưng điều làm Tiểu Xuân vẫn không ngừng suy ngẫm, đó là vì sao khi nàng nghe thấy Mai Như nói thế, tim nàng lại đập nhanh đến thế.

Chỉ có người mà hấn nhận định.

Rốt cuộc là ở mức độ thế nào, mới được coi là “người được nhận định”?

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh đi bên cạnh, nàng đang suy nghĩ đến mức nào, hấn vẫn hồn nhiên không hay biết. Hấn chỉ kéo tay Tiểu Xuân, nàng đi đâu, hấn lại theo đó.

Dáng người của Lý Thanh rất cao lớn, mặc dù Tiểu Xuân cười ngửa, nhưng không cần khom lưng vẫn có thể chạm vào đầu Lý Thanh. Tiểu Xuân thử sờ sờ đầu hấn, Lý Thanh lập tức phản ứng, kêu ừng ục ừng ục rồi dụi đầu về phía nàng.

Lòng Tiểu Xuân mềm nhũn, cũng nở nụ cười.

Có lẽ, Lý Thanh đối với nàng mà nói, có ý nghĩa hơn rất nhiều, chỉ là nàng còn chưa hiểu ra mà thôi.

Tối hôm đó, bọn họ rốt cuộc đến trấn Xảo Lai.

Trấn Xảo Lai là một trấn khá lớn ở phía bắc trung nguyên, buôn bán phát đạt, thương nhân rất nhiều.

Thương nhân ở đâu nhiều, tức là nơi đó tiền sẽ nhiều. Mà tiền nhiều, thì mấy chỗ ăn chơi đàn điểm lại càng nhiều.

Tiểu Xuân mở to hai mắt nhìn đường xá rực rỡ muôn màu, náo nhiệt hơn trấn nhỏ dưới chân núi Bạc Mang nhiều, nàng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa như thế.

Trên đường, bọn họ dừng lại, Vệ Tử Phong và Hạ Hàm Chi đi ở đằng trước dẫn đoàn người rõ ràng đã xuất hiện mâu thuẫn.

“Không, tuyệt đối không được.”

“Đây không phải là việc người có thể nói được hay không, chúng ta chỉ có bấy nhiêu lộ phí thôi.”

“Vậy cũng không được.”

“....”

“Thương nhân tập trung về trấn Xảo Lai vô cùng nhiều, nói một tiếng cũng có cả trăm căn khách sạn, người chọn đâu không chọn lại chọn một cái phòng chứa củi.”

“Đây cũng là khách sạn.”

“Vệ Tử Phong, đây rõ ràng là phòng chứa củi.”

Đám người phía sau không ai dám lên tiếng, Đại Tông sư ở trong xe thì ngủ đến không biết trời trăng, Tiểu Xuân xuống ngựa chen lên phía trước.

“Sao vậy?”

Hạ Hàm Chi nghe giọng Tiểu Xuân, lập tức quay đầu sang nói với nàng: “Tiểu Xuân, cô chịu ở đây không?”

Tiểu Xuân thò đầu liếc một cái, bên trong là một cái ngõ nhỏ, ở giữa có một cái sân nhỏ, sân không có cửa—thật ra thì cũng không thể nói là không có cửa, chỉ là trông không còn ra hình dáng gì, bên trong có mấy cái vạc đựng nước lớn, trên đất toàn là đá. Bởi vì bị cái vạc kia che tầm nhìn, Tiểu Xuân không nhìn rõ phía bên trong nữa là cái gì.

Thế nhưng căn phòng này rõ ràng rất không hòa hợp với tổng thể của trấn Xảo Lai.

“Ặc....”

Vệ Tử Phong cũng quay đầu nói với Tiểu Xuân: “Tiểu Xuân, đây là khách sạn, trước kia ta đến trấn Xảo Lai cũng ở đây.”

“Ừm.” Hạ Hàm Chi ôm kiếm tựa vào ngựa “Người khẳng định đây là nơi để “ở” sao?”

Vệ Tử Phong nhú mày.

“Hạ Thu, chú ý cách nói chuyện của người.”

Hạ Hàm Chi nhếch môi, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đại sư huynh, người xác định, đó là chỗ để “ở” sao?”

Vệ Tử Phong ngược mắt, trong mắt dường như mơ hồ có sự tức giận.

Tiểu Xuân không biết oán khí của hai người này từ đâu mà có, nàng vội chạy ra ngăn hai người này lại. Nàng quay đầu khẽ nói với Hạ Hàm Chi: “Ở đây thì ở đây đi, hôm qua chúng ta cũng ngủ trong núi mà! Còn nữa, Thanh Đào viện thì sao, Thanh Đào viện nát như thế nhưng chúng ta cũng ở được rất tốt không phải sao?”

Về mặt Hạ Hàm Chi vô cảm: “Đó là vì không có lựa chọn nào khác.”

Tiểu Xuân nháy mắt mấy cái, Hạ Hàm Chi xem như không thấy.

Tiểu Xuân quay đầu, nịnh hót cười cười với Vệ Tử Phong, sau đó lại quay đầu kéo tay áo Hạ Hàm Chi, kéo y vào trong góc. Hạ Hàm Chi biết nàng muốn nói gì, lựa dựa vào tường, bắt đầu giả chết.

“Sao huynh cứ thích làm loạn vậy hả?”

“Ừm.”

“Chúng ta không mang đủ lộ phí, còn phải mua lương thực, chúng ta không thể ở khách sạn tốt được.”

“Ừm.”

“Suốt đường đi đại sư huynh đã hao tổn trí óc suy tính cho chúng ta, hôm qua còn phải gác cả đêm, sao huynh có thể khiến huynh ấy thêm phiền như vậy?”

“Ừm.”

“....”

“Ừm.”

Tiểu Xuân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nàng vỗ tường, cả giận nói: “Huynh cứ ừ tới ừ lui rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý ở hả?”

Hạ Hàm Chi nhìn nàng một cái.

“Không đồng ý.”

“....”

Hạ Hàm Chi thở dài, y đứng lên, cúi người nói với Tiểu Xuân: “Y đồng ý ở thì ở đi, ta dẫn cô đi chỗ khác ở được không?”

Bởi vì Hạ Hàm Chi cách nàng khá gần, cổ Tiểu Xuân lập tức co lại.

“Vậy là sao?”

Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng, nói: “Ta nói, ta dẫn cô đi chỗ khác ở, sao hả?”

Tiểu Xuân nhếch môi: “Huynh có bạc à?”

Dáng vẻ Hạ Hàm Chi trông như đang thật sự suy nghĩ, nói: “Coi như là có, mà cũng coi như là không.”

Tiểu Xuân: “Lộn xộn gì vậy hả?”

Hạ Hàm Chi dụ dỗ nàng: “Cô biết Danh Phẩm Hiên không? Đó là khách sạn tửu lâu lớn nhất trấn Xảo Lai, vịt quay rượu vàng của họ là tuyệt nhất thiên hạ, ngoài giòn trong mềm, béo mà không ngán. Cô thích ăn như thế, nhất định phải đi thử một lần.”

Tiểu Xuân nghe thấy thế thì hơi động lòng: “Thật, thật ư?”

Hạ Hàm Chi gật đầu nói: “Dĩ nhiên rồi.”

Tiểu Xuân vẫn còn đang do dự: “Nhưng mà đại sư huynh thì sao, chúng ta đi cùng được không?”

Mặt Hạ Hàm Chi lập tức đen sì.

“Không được, y muốn ở cái phòng chứa củi rách nát này, thì cứ để y ở đi.”

“...” Một chút do dự vừa xuất hiện trong lòng Tiểu Xuân đã lập tức bị bác bỏ, nàng liếc Hạ Hàm Chi một cái, nói: “Vậy ta cũng không đi, bỏ lại đồng môn, một mình hưởng lạc, đây là chuyện mà Lục Tiểu Xuân ta khinh thường!”

Mặt Hạ Hàm Chi âm trầm: “...”

Tiểu Xuân phui phui tay định đi về, vừa mới bước ba bước, Hạ Hàm Chi đã phải thỏa hiệp.

“Được rồi, đi cùng thì đi cùng.”

48. Chương 49

Mọi người theo sự hướng dẫn của Hạ Hàm Chi đến Danh Phẩm Hiên.

Đi một đoạn xa, Danh Phẩm Hiên đã hiện rõ trước mắt. Nơi này có chỗ ngồi sang trọng, cao sáu tầng, đúng là tòa nhà cao nhất trấn Xảo Lai, chỉ cần không có vật gì che chắn, ở bất cứ nơi nào của trấn đều có thể nhìn thấy nó.

Cả đám người Kiếm Các dừng lại trước cửa Danh Phẩm Hiên, bởi vì họ phải đi đường xa, phong trần mệt mỏi nên trông có vẻ hơi chật vật.

Nhưng may mắn là, nhà trọ lớn chính là nhà trọ lớn, tiểu nhị đón khách ngoài cửa chẳng hề có vẻ mặt xem thường, vẻ mặt tươi cười đưa đám người Kiếm Các vào trong.

“Khách quan ngồi tạm, ta gọi người dắt ngựa ra đằng sau.”

Mười người ngồi trong sảnh lớn, tầng một của Danh Phẩm Hiên vô cùng rộng rãi, bày mấy chục cái bàn tròn, có cảm giác rất mát mẻ.

Điều khiến người khác rung động chính là nơi đây có một tấm đá điêu khắc núi non khổng lồ, tấm đá này cao ít nhất ba trượng, dùng viên gỗ tinh xảo. Tấm đá khắc một ngọn núi, trên ngọn núi có cây tùng bách cao ngất, hoa nở từng đóa, mây mù lượn lờ, dường như có thể thấy con đường mòn lên núi, ẩn hiện mờ hồ quanh ngọn núi.

Trên tấm đá dường như còn tản ra luồng khí trắng nhạt, cứ như là một khối băng vậy.

Thần kỳ hơn nữa chính là, thác nước trên tấm đá kia lại có nước chảy thật. Dòng nước mát lạnh chảy xuống từ nơi cao nhất của đỉnh núi, rơi vào trong cái ao trong veo phía dưới, phát ra tiếng vang.

“Đó là “Triêu Thiên thạch”, là vật quý trấn điểm của Danh Phẩm Hiên.”

Tiểu Xuân đang nhìn mê mẩn, lại nghe thấy giọng nói truyền đến từ đằng sau, nàng quay đầu nhìn lại, Hạ Hàm Chi đang đứng sau lưng nàng.

“Triều Thiên thạch là do đương gia của Danh Phẩm Hiên đem từ Bắc Vực về vào mười mấy năm trước, còn nhờ người giỏi bậc nhất điêu khắc nên hình. Triều Thiên thạch quanh năm lạnh như băng, gặp không khí lập tức có biến đổi, tạo thành nước chảy tự nhiên.” Giọng nói của Hạ Hàm Chi mang vẻ thưởng thức “Tấm đá này rất thần kỳ, mỗi lần nhìn thấy nó lòng ta đều cảm thấy sáng khoái.”

Tiểu Xuân: “Huynh đã tới đây nhiều lần rồi à?”

Hạ Hàm Chi cười cười, nói: “Thể chất của ta vốn lạnh, nơi này lại có tảng đá lạnh nhất thiên hạ, tất nhiên ta phải đến tham quan.”

Tiểu Xuân bĩu môi.

Nàng lặng lẽ đánh giá Hạ Hàm Chi. Cho dù gặp cảnh màn trời chiếu đất, quần áo của Hạ Hàm Chi vẫn rất sạch sẽ. Trong đám người của Thanh Đào viện, chỉ có mình y đem tận ba bao đồ, ban đầu Tiểu Xuân còn không hiểu vì sao y có nhiều đồ như thế, sau này nàng mới phát hiện, tất cả những thứ Hạ Hàm Chi mang đều là quần áo.

Chỉ cần quần áo trên người hơi dơ một chút, y lập tức bỏ đi, thay bộ quần áo mới, hơn nữa mỗi bộ quần áo của y đều được chế tác vô cùng khéo léo.

Loại phong cách này không phù hợp với Kiếm Các.

Tối qua Hạ Hàm Chi lại ném một bộ quần áo, Tiểu Xuân thấy thế nói với Mai Như: “Quần áo này còn mặc được mà, bỏ đi thật tiếc.”

Mai Như ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Chưởng viện của chúng ta tiền nhiều như nước, muốn ném thì ném thôi.”

Tiểu Xuân: “Tỷ nói xem y lấy tiền ở đâu ra chứ, Kiếm Các mỗi tháng chỉ phát lương tháng cho các Chưởng viện chừng mấy mươi lượng, mua cái tay áo của y còn không đủ.”

Mai Như lầm bầm: “Y tới Kiếm Các mới bao lâu chứ, sao muội biết được trước kia y làm gì.”

Tiểu Xuân: “Muội biết mà, trước kia y đều đi bán sư ở khắp nơi, cuối cùng y cảm thấy Kiếm Các thích hợp nhất nên mới ở lại.”

Mai Như liếc nàng một cái “Coi như là vậy đi. Tiểu Xuân muội tử, muội phải biết rằng không phải tất cả các môn phái trong thiên hạ đều nghèo như Kiếm Các vậy, ta biết có mấy môn phái vô cùng giàu có, muội nhìn Mẫn Kiếm sơn trang đi, mấy người quét nhà ở chỗ người ta còn được mặc áo tơ lụa.”

Tiểu Xuân hứ một tiếng: “Bốc phét.”

Mai Như: “Có bốc phét hay không đến lúc đó muội sẽ biết.”

Bên kia, Hạ Hàm Chi để mọi người chờ một lúc, y vào trong tìm chưởng quỹ để thuê phòng.

Tiểu Xuân ở đằng sau nói: “Tỷ nói xem, y có bạc không?”

Mai Như: “Đi thần nhiên như thế, ta nghĩ là có.”

Tiểu Xuân: “Nhưng muội đã bao giờ thấy y lấy bạc ra đâu.”

Mai Như đi cả ngày đường, đã hơi mệt nhọc, nàng ngáp một cái, giọng nói cũng hơi thay đổi: “Muội muội của ta, trên đời này có vô số thứ có thể thay thế ngân lượng, có thể nói, ở một nơi không hề thiếu tiền, bạc chính là thứ dễ thấy nhất.”

Hạ Hàm Chi đến trước cái tủ gỗ màu đen tinh xảo, bên trong có hai người của phòng thu chi, mỗi người cầm một cái bàn phím, gõ tách tách liên hồi. Thấy có người đến, một trong hai người ngẩng đầu, khách khí cười với Hạ Hàm Chi, nói: “Khách quan muốn ở trọ?”

“Ừm.”

“Khách quan muốn mấy phòng?”

Hạ Hàm Chi suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm.” Trong lòng Hạ Hàm Chi thăm tính thế này — bản thân y dĩ nhiên là ở một phòng, Mai Như và Tiểu Xuân một phòng, Lý Thanh và Ngô Sinh một phòng, Đại Tông sư ở một phòng, còn bốn người còn lại cùng chen chúc trong một phòng.

“Ôi khách quan ơi.” người đó hơi ngượng ngừng bảo “Năm phòng e là không sắp xếp được, đêm đã khuya, phòng đều đã gần kín hết rồi.”

Hạ Hàm Chi: “Lầu sáu cũng kín rồi à?”

Hai người trong phòng thu chi đều sửng sốt, một người khác đặt bàn tính trong tay xuống, hai người liếc nhìn nhau một cái, lúc quay đầu nhìn về phía Hạ Hàm Chi, ánh mắt đều tỏ vẻ nghi vấn.

“Vị gia này....ngài làm sao biết....” Y muốn nói lại thôi, chỉ là Hạ Hàm Chi hiểu ý của y. Danh Phẩm Hiên từ trước đến nay chỉ mở cửa bốn tầng, tầng một và hai là để ăn để chơi, tầng ba tầng bốn là phòng trọ, tầng năm là gì thì rất ít người biết, tầng sáu càng không cần phải nói.

Nhưng Hạ Hàm Chi biết rõ, tầng năm chính là nhà ở của chương quỹ, tầng sáu chính là phòng khách, dùng để chiêu đãi những vị khách đặc biệt.

“Bộp.”

Khi người ở phòng thu chi lại định mở miệng hỏi thêm điều gì, Hạ Hàm Chi đã giơ tay phải, khẽ đặt lên trên bàn, sau đó lại rút tay về — trên bàn là một đồng xu màu xanh. Đồng xu này không giống loại tiền đang được sử dụng, mà lại giống một vật trang sức, đồng tiền dài cỡ nửa bàn tay, rộng cỡ hai ngón tay, tròn như đuôi én, bề mặt bóng loáng tinh xảo. Trên mặt đồng xu còn có khắc các chữ viết thời cổ vô cùng rườm rà, người thường không thể đọc được.

Hai người của phòng thu chi vừa nhìn thấy đồng xu, đều lập tức hít sâu, lập tức buông công việc đang làm dở, tự mình ra đón.

“Đại nhân, đại nhân....” Giọng hai người thật khê, cung kính nói: “Sao ngài lại đến, trước đó bọn ta không nhận được tin tức gì cả.”

Hạ Hàm Chi: “Ta đi ngang qua thôi.”

Người nọ đáp: “Chúng ta sẽ lập tức sắp xếp phòng cho ngài, ngài chờ một chút, để chúng ta đi báo cho chương quỹ.”

“Không cần.” Hạ Hàm Chi đáp “Chỉ cần sắp xếp phòng là được.”

Người nọ gật đầu lia lịa: “Dạ dạ.”

Tiểu Xuân ngồi trên băng ghế, nhìn Hạ Hàm Chi vẻ mặt tươi cười di đến.

“Sao rồi, được không?”

Hạ Hàm Chi khoanh tay tựa vào bàn, dáng vẻ gợi đòn: “Lẽ nào cô không tin ta?”

Tiểu Xuân hạ giọng: “Huynh lấy đâu ra tiền?”

Hạ Hàm Chi tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nói: “Nhặt được.”

Tiểu Xuân: “...”

Bọn họ nói chưa được mấy câu, người bên phòng thu chi đã tự mình đến đây.

“À” người nọ vừa định mở miệng, lại thấy ánh mắt của Hạ Hàm Chi, lập tức hiểu ra: “Phòng đã sắp xếp xong, mời các vị khách quan lên lầu trên.”

Đoàn người Kiếm Các đông đảo đi lên lầu, mỗi tầng lầu của Danh Phẩm Hiên đều nối tiếp nhau, may là mỗi tầng lầu khá lớn, trang trí đều vô cùng hoa lệ quý giá, hấp dẫn ánh mắt mọi người, khiến người ta không đến nổi đi đến hoa mắt chóng mặt.

Họ lên đến lầu sáu, ở cửa lầu của tầng năm và tầng sáu đều có một tấm bình phong bằng ngọc bích, giá trị không rõ, Tiểu Xuân cẩn thận đi vòng qua nó.

Đến tầng trên cùng, có thể thấy một khoảng không gian rộng lớn, đứng ở hành lang có thể trực tiếp nhìn thấy Triều Thiên thạch, Tiểu Xuân thò đầu ra ngắm, Vệ Thanh Phong đưa tay nhẹ nhàng kéo nàng vào.

“Coi chừng ngã xuống đó.”

Tiểu Xuân quay đầu lại, cười cười với Vệ Thanh Phong. Không biết có phải vì đi đường xa hay không mà sắc mặt đại sư huynh của Kiếm Các hơi tái nhợt yếu ớt, nhưng y vẫn cười nhạt với Tiểu Xuân.

Hạ Hàm Chi lặp lại cách xếp phòng ọi người nghe, Tiểu Xuân nghe thấy thế thì môi hơi run lên.

Những người khác cũng không có ý kiến gì, họ trực tiếp về phòng mình trước để cất đồ. Tiểu Xuân đi ở cuối cùng, kéo Hạ Hàm Chi lại, nói: “Huynh cố ý.”

Hạ Hàm Chi mặc nàng kéo: “Ta làm sao cơ?”

Tiểu Xuân phát hiện mỗi lần nàng chất vấn Hạ Hàm Chi vì đối xử với Vệ Thanh Phong không tốt, về mặt Hạ Hàm Chi đều vô cùng hưởng thụ, cho nên nàng im lặng, không thèm nói nữa.

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Sao? Sao hả? Làm sao? Ta cố ý cái gì?”

Tiểu Xuân lắc đầu nói: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy huynh tự bỏ tiền túi để bọn ta ở nơi tốt như thế, ta rất biết ơn huynh.” Tiểu Xuân vừa nói vừa làm đại lễ với y, sau đó xoay người đi tìm Lý Thanh, bỏ mặc Hạ Hàm Chi về mặt cứng đờ đứng đằng sau.

Lý Thanh rất thích nơi này, Tiểu Xuân biết.

Y được sắp xếp ngủ cùng phòng với Ngô Sinh, lúc Tiểu Xuân vào phòng, Ngô Sinh đang đỡ Lý Thanh ngồi vào bàn.

“Này, này, tới đây đây ngồi.”

Ngô Sinh kéo bàn tay to của Lý Thanh, để hấn sờ sờ vào mặt bàn: “Huynh huynh huynh sờ sờ thử đi, ở đây có có có ít trái cây khô và hạt hoa, huynh muốn ăn ăn ăn thì tự lấy.” Cuối cùng, do Ngô Sinh không thể khống chế lực tay của Lý Thanh, bàn tay to của Lý Thanh vung một cái, đồ trong mâm văng ra không ít.

Ngô Sinh vội khom lưng nhặt lên, Lý Thanh dường như không rõ lắm đã có chuyện gì xảy ra, hấn kêu ùng ục hai tiếng.

Ngô Sinh nói: “Không không không có gì, huynh cứ ngồi đó là được.”

Lúc Tiểu Xuân vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy một màn này, nàng đến nhặt giúp Ngô Sinh.

Ngô Sinh: “Tiểu Tiểu Tiểu Xuân, sao sao sao cô lại đến đây?”

Tiểu Xuân cười hắc hắc: “Ta đến hỏi xem hai người có đói bụng không, có muốn ăn gì không, ta nghe nói vịt quay rượu vàng của Danh Phẩm Hiên rất nổi tiếng, ngoài giòn trong mềm, béo mà không ngấy, huynh thích nấu ăn như thế, nhất định phải thử, lúc về lại làm.”

Cái này chỉ là đùa vui thôi.

Hạ Hàm Chi đứng ngoài cửa, nghe Tiểu Xuân nói chuyện với Ngô Sinh. Y rất muốn nói cho Tiểu Xuân biết, vịt quay rượu vàng của Danh Phẩm Hiên là độc nhất thiên hạ, không tính thịt vịt, nguyên liệu cũng đã hơn bảy mươi loại, với số lương bổng Kiếm Các phát cho, khoảng một hai năm mới đủ để ăn một con.

Chỉ là y không nói, có mấy lời dù là sai nhưng có phần bác thì cũng chỉ là thừa thãi.

Hạ Hàm Chi đột nhiên cảm thấy, đệ tử Kiếm Các không quá khó tiếp nhận như y đã từng nghĩ. Thực tế, y lại cảm thấy ngược lại, y thậm chí cảm thấy mình có hơi thích những người như Tiểu Xuân và Ngô Sinh vậy.

Hơi ngốc một chút, nhưng rất lương thiện, lại còn rất vui vẻ.

49. Chương 50

Hạ Hàm Chi đứng ở cửa một lúc, Lý Thanh là người đầu tiên phát hiện ra y.

Thật ra Lý Thanh đã phát hiện ra y từ sớm, nhưng Hạ Hàm Chi không lên tiếng, hẳn cũng không biết tại sao.

“Ừng ục...”

Lý Thanh khẽ kêu ừng ục một tiếng, Tiểu Xuân lập tức ngẩng đầu hỏi hắn: “Sao vậy?”

Lý Thanh xoay mặt về phía cửa, Tiểu Xuân nhìn sang, liền thấy Hạ Hàm Chi. Hạ Hàm Chi chẳng quan tâm mình vừa bị người ta phát hiện, giơ tay lên nói với mọi người: “Ta đã gọi chủ quán đưa bữa tối lên lầu, mọi người ở trong phòng ăn luôn cũng được.”

Tiểu Xuân vừa nghe đến ăn đã lập tức tỉnh táo hẳn, luôn miệng nói: “Được được.” Nàng đứng lên đối diện Hạ Hàm Chi, nói: “Huynh có gọi vịt quay rượu vàng không?”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Tất nhiên.”

Một lúc sau, thức ăn quả nhiên được đưa đến tận phòng, Hạ Hàm Chi sắp xếp hai phần thức ăn, người trong Thanh Đào viện một phần ăn cùng nhau, còn lại thì ăn trong phòng Vệ Thanh Phong.

Khi tiểu nhị mang thức ăn lên, Tiểu Xuân đã sắp xếp phòng xong. Nàng sợ Lý Thanh giận dữ, ngay cả giường cũng trải giúp hắn. Sau đó, nàng đi đến cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió lạnh bên ngoài lập tức ùa vào, cũng có thể do đi đường mệt nhọc, Tiểu Xuân thấy trên người hơi ẩm mồ hôi, gió thổi vào lại không cảm thấy lạnh, ngược lại còn rất mát mẻ.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cả Xảo Lai trấn đều như trong tầm mắt, nơi này khác với núi Bạc Mang, đêm khuya không hề thanh tĩnh, nơi nơi đều lấp lánh ánh đèn dầu.

Hạ Hàm Chi để tiểu nhị đi rồi, quay đầu đến chỗ Tiểu Xuân.

“Mai Như đâu?”

Tiểu Xuân: “Ngủ rồi.”

Hạ Hàm Chi: “Gọi nàng ấy ăn cơm?”

Tiểu Xuân: “Tỷ ấy trước khi ngủ có nói với ta, trừ khi Danh Phẩm Hiên sập xuống, nếu không, không ai được quấy rầy.”

Hạ Hàm Chi gật đầu “Vậy thì chúng ta ăn được rồi.”

Bốn người ngồi vòng quanh bàn, Tiểu Xuân phát hiện trong tay Hạ Hàm Chi có một vỏ rượu, tản ra mùi hương nhàn nhạt: “Huynh còn uống rượu nữa à?”

Hạ Hàm Chi chưa kịp trả lời, bên ngoài có một người đi đến. Mọi người quay đầu nhìn sang, hóa ra là Vệ Thanh Phong, sắc mặt y lạnh nhạt cầm theo một cái băng ghế, ngồi vào bên bàn.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Hạ Hàm Chi đã cười nhạt, nói tiếp: “Gió rượu hoa trắng, vừa đủ để giết thời gian.”

Tiểu Xuân bưng tỉnh, nhìn Hạ Hàm Chi nói: “Xùy, mấy cái khác thì không nói, nhưng hoa ở đâu ra chứ?”

Hạ Hàm Chi rót một chén rượu, bưng lên, y dựa lưng vào ghế, khẽ giơ về phía Tiểu Xuân, như là mời rượu, lại như đang trả lời.

Tiểu Xuân thấy vậy tất nhiên là hiểu, nàng biết Hạ Hàm Chi đang đùa nàng, máu nóng dâng lên, nàng định mở miệng đáp lễ mấy câu, chỉ là khóe mắt nàng nhìn thấy vẻ mặt không hề thay đổi của Vệ Thanh Phong, rốt cuộc nàng vẫn nhịn xuống.

Hạ Hàm Chi uống một chén rượu, vẻ mặt không hề thay đổi.

Y lại rót một chén, đưa cho Lý Thanh.

“Nào, uống thử chút rượu đi.”

Tiểu Xuân ngăn chén lại “Hắn không uống rượu được.”

Hạ Hàm Chi liếc mắt nhìn nàng: “Ồ?”

Tiểu Xuân chưa từng nhìn thấy Lý Thanh uống rượu, ai biết kiếm có uống rượu được không, nàng không muốn Lý Thanh gặp rắc rối.

“Hắn không uống đâu, huynh tự uống một mình đi.”

Hạ Hàm Chi không để ý đến nàng, quay đầu về phía Lý Thanh. Y lướt qua tay Ngô Sinh, trực tiếp đặt chén rượu trên vai Lý Thanh, Lý Thanh bị y đụng thì hơi giật mình. Hạ Hàm Chi nhìn Lý Thanh giật mình, chế giễu cười một tiếng, khiêu khích nói: “Người có biết, ở thế gian này, rượu chính là quy củ của đàn ông, cũng như phần chính là quy củ của phụ nữ vậy.” Nói đến đây, y dừng một chút, mắt như có như không liếc Tiểu Xuân một cái, cười nói: “Kể không muốn tuân theo quy củ, thì vĩnh viễn....chỉ có thể đứng ngoài cuộc.”

Tiểu Xuân hít thật sâu, mắt tròn tròn, định vỗ bàn, lúc này Vệ Thanh Phong bỗng vươn tay, khẽ đề lên cổ tay Tiểu Xuân, Tiểu Xuân quay đầu, nhìn thấy Vệ Thanh Phong khẽ lắc đầu, vẻ mặt y như đang nói, Hạ Hàm Chi đang đùa, không cần để ý.

Tiểu Xuân cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là cảm thấy tối nay Hạ Hàm Chi rất đáng ăn đòn, nhưng cuối cùng nàng vẫn nghe theo Vệ Thanh Phong, bình tĩnh ngồi lại. Đợi đến khi nàng bình tĩnh lại, nàng mới phát hiện, tay của Vệ Thanh Phong vẫn chưa rút ra khỏi tay nàng.

Tay Vệ Thanh Phong không rộng rãi như Lý Thanh, cũng không ấm như Lý Thanh, nhưng lại vững vàng hơn Lý Thanh một chút.

Trong lòng Tiểu Xuân hơi bay bổng.

Lý Thanh không chú ý những điều khác, mọi sự chú ý của hắn đều tập trung vào lời nói của Hạ Hàm Chi. Không đợi Hạ Hàm Chi nói xong, hắn đã đưa tay lấy chén rượu, Hạ Hàm Chi đưa chén rượu cho hắn: “Ồi chào, từ từ thôi, đổ ra ngoài rồi kìa, rượu ngon nổi tiếng, làm đổ thì tiếc lắm.”

Lý Thanh cầm chén rượu trong tay, hắn cúi đầu ngửi một chút, sau đó cứ như bị mùi hương kia làm sặc, lập tức bịt chặt mũi. Thế nhưng hắn vẫn không đặt chén rượu xuống, ngược lại, hắn lại nâng chén lên uống một hơi, uống xong còn nấc một cái.

Hạ Hàm Chi vỗ vỗ vai Lý Thanh, tỏ vẻ khích lệ.

“Không tệ, có tiền đồ.”

Lý Thanh bị y vỗ lại nấc một cái.

Tiểu Xuân nhìn dáng vẻ của hắn không nhịn được cười lên, nàng ngồi cạnh Lý Thanh, đưa tay vuốt vuốt tóc hắn.

“Này này, huynh có được không đó?”

Vừa vuốt một cái, nửa thân trên của Lý Thanh hơi nghiêng ngả, Tiểu Xuân hoảng hồn nói: “Ồi ôi, chẳng lẽ say rồi?” Nàng gấp gấp, rút khỏi tay Vệ Thanh Phong, hai tay ôm lấy đầu to của Lý Thanh, nàng lắc lắc đầu hắn, đầu hắn theo động tác của nàng cũng lắc tới lắc lui.

Tiểu Xuân: “....” Nàng quay đầu nhìn Hạ Hàm Chi: “Cũng tại huynh cho hắn uống rượu, hắn trước kia chưa từng say rượu, huynh lại bắt hắn uống nhiều như thế, làm sao bây giờ!”

Lý Thanh rất phối hợp với động tác của Tiểu Xuân, lắc lư ngã vào trên người Tiểu Xuân, lúc hắn say không hề kiểm soát được sức lực của mình, cả người đều đã đè trên người Tiểu Xuân, Tiểu Xuân không đỡ nổi hắn, đành nhìn Vệ Thanh Phong.

May là Vệ Thanh Phong rất có bản lĩnh, đỡ lưng Tiểu Xuân, đẩy hai người về phía trước. Một tay y đỡ lấy Tiểu Xuân, một tay lại đẩy Lý Thanh đang say mèm, để hắn sang chỗ Ngô Sinh. Ngô Sinh và Tiểu Xuân cũng không hơn kém bao nhiêu, y cũng không đỡ nổi Lý Thanh.

May thay Hạ Hàm Chi cũng rất có bản lĩnh, Hạ Hàm Chi kéo Lý Thanh, thuận tay kéo Ngô Sinh ra sau lưng.

Vệ Thanh Phong và Hạ Hàm Chi liếc nhau, hai người không nói câu nào, sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Một lúc lâu sau, Hạ Hàm Chi sâu xa cười cười, nói với Vệ Thanh Phong: “Ta đưa tên này về phòng trước, mọi người cứ ăn trước, ta trở lại sau.”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu, Tiểu Xuân đứng dậy, nói với Hạ Hàm Chi: “Ta xuống lầu chuẩn bị cho hẩn chút canh giải rượu.”

Hạ Hàm Chi nói: “Không cần, để ta sắp xếp.” y cười cười nhìn Tiểu Xuân, muốn nàng yên tâm “Cô cứ yên tâm ăn cơm trước, vịt quay rượu vàng mà nguội ăn không ngon.”

Tiểu Xuân chợt nhớ ra, con vịt trên bàn nàng còn chưa kịp ăn miếng nào!

“Được, vậy huynh sắp xếp giúp hẩn đi.”

Hạ Hàm Chi: “Không thành vấn đề.”

Y nói xong, đỡ Lý Thanh đứng lên, Lý Thanh ngã trái ngã phải, nhưng Hạ Hàm Chi vẫn đứng vững, Lý Thanh cũng dần đứng vững vàng. Hạ Hàm Chi túm hẩn ra khỏi cửa, lúc gần đi nói với Tiểu Xuân: “Mùi rượu nặng quá, mở cửa rộng ra đi, dù sao lầu sáu này cũng chỉ có chúng ta.”

Tiểu Xuân nhai thịt vịt, vui vẻ gật đầu: “Ừm ừm.”

Hạ Hàm Chi đỡ Lý Thanh đi dọc theo hành lang, đi qua hai ba gian phòng lại không bước vào, cuối cùng họ vòng nửa vòng mới đi đến một gian phòng phía đối diện căn phòng vừa nãy.

Tầng lầu của Danh Phẩm Hiên có hình bầu dục, ở giữa rộng, giữa mái nhà có treo nhiều dây lụa màu sắc sặc sỡ, trông rất đẹp mắt. Hạ Hàm Chi đưa Lý Thanh đi trên hành lang, dây lụa khiến tầm mắt hơi bị che khuất, nhưng khi có gió thổi qua, vẫn có thể nhìn thấy tình hình trong phòng đối diện.

Lý Thanh say đến không biết gì, nếu không có Hạ Hàm Chi đỡ, hẩn đã sớm quy tại chỗ.

Hạ Hàm Chi khẽ nói: “Ồ ơ, lúc này sao lại ngủ...” Tay của y đỡ sau lưng Lý Thanh, hít vào thở ra, chậm rãi truyền khí cho Lý Thanh. Hơi thở của Hạ Hàm Chi lạnh băng, truyền vào trong cơ thể Lý Thanh, khiến hẩn tỉnh táo lại một chút.

Hạ Hàm Chi không đợi hẩn tỉnh táo hẩn đã thu tay, Lý Thanh gõ gõ đầu mình, nghi ngờ kêu ùng ục hai tiếng.

Hạ Hàm Chi đứng cạnh hẩn, khẽ cười nói: “Ta chỉ nói một câu thôi, sao nguời lại không chịu nổi vậy hả?”

Lý Thanh cúi đầu: “Ừng ục ục.”

Hạ Hàm Chi tựa vào trên cột gỗ ngoài hành lang, nói với Lý Thanh: “Bởi vì ta đã nói đến quy củ, quy củ của con người.” Y nhấn mạnh chữ “con người”, Lý Thanh không nói gì. Hạ Hàm Chi đỡ vai Lý Thanh, chậm rãi đẩy hẩn đi đến chỗ thông với hành lang, mặt Lý Thanh hướng về phía căn phòng đối diện, Hạ Hàm Chi nhận thấy thân thể Lý Thanh hơi cứng lại.

Trong phòng đối diện, Vệ Thanh Phong đang nói chuyện với Tiểu Xuân.

Một lúc lâu y mới bắt đầu mở miệng.

“Muội, muội thích ăn thịt vịt này à?”

Tiểu Xuân và Ngô Sinh đang tranh nhau ăn thịt vịt khí thể ngất trời, nàng gật đầu loạn xạ, vừa gấp cho Vệ Thanh Phong một khối.

“Rất ngon! Đại sư huynh cũng ăn đi.”

Vệ Thanh Phong nhìn một bàn rượu và thức ăn tinh xảo trước mặt lại không hề có hứng thú, y cười cười với Tiểu Xuân, chỉ là trong nụ cười hơi có phần chua xót.

“Ta là đại sư huynh của mọi người, vậy mà ta lại không thể ọi người thứ mọi người muốn, là ta vô dụng.”

Một câu nói kia của y lập tức khiến Tiểu Xuân phụt hết thịt vệt trong miệng ra. Tiểu Xuân khiếp sợ quay đầu nhìn Vệ Thanh Phong, nàng chưa từng thấy Vệ Thanh Phong yếu ớt, nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc mình hưng phấn ăn cơm như thế có làm Vệ Thanh Phong tổn thương hay không. Sắc mặt Vệ Thanh Phong vẫn mang vẻ mỗi một, những lời y vừa nói ra, là thật lòng.

Vệ Thanh Phong mặc áo xanh mộc mạc, Tiểu Xuân nhớ trước kia khi Vệ Thanh Phong còn trẻ, lúc trưởng thành, vóc dáng của y phát triển rất nhanh, mấy năm Tiểu Xuân thỉnh thoảng nhìn thấy Vệ Thanh Phong, cũng nhận ra y đang mặc quần áo cũ. Sau vài năm, khi võ nghệ đã thành hình, y vẫn dùng hai bộ quần áo năm đó, rách rồi vá, vá rồi lại rách.

Tiểu Xuân quên mất những điều này, bởi vì Vệ Thanh Phong chưa từng cúi đầu....

Bây giờ nghe thấy Vệ Thanh Phong nói thế, Tiểu Xuân hồi hận đến hai mắt đều đỏ.

Nàng không hề nghĩ ngợi, đặt đầu xuống ôm lấy Vệ Thanh Phong.

“Thật xin lỗi đại sư huynh, thật xin lỗi, bọn muội không thích ăn mấy thứ này.” Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Ngô Sinh “Có phải không ?!”

Ngô Sinh cũng rơm rớm nước mắt.

“Không không không thích ăn, bọn đệ đều đều đều không thích ăn.”

50. Chương 51

Khoảng cách rất xa, Hạ Hàm Chi không thể nghe thấy phòng đối diện đang nói chuyện gì, nhưng Lý Thanh lại có thể.

Về mặt Lý Thanh trở nên hoang mang khó hiểu, hắn cảm thấy vô cùng phức tạp. Cảm giác phức tạp này khiến đôi mày rậm của Lý Thanh cau lại, càng nghĩ càng buồn rầu.

Hạ Hàm Chi đứng cạnh hắn, y không nhìn về phía phòng đối diện, thậm chí còn lười quay đầu lại. Y chỉ dựa vào trên hành lang bằng gỗ, khoanh tay nói chuyện với Lý Thanh.

“Người có nghe thấy nàng đang nói gì không?”

Lý Thanh không nói gì.

“Ở khoảng cách này, ta không nghe thấy.” Hạ Hàm Chi nói “Người thường đều không thể nghe thấy.”

Lý Thanh vẫn còn hơi say, phản ứng càng chậm hơn ngày thường, nhưng sau khi hắn nghe thấy mấy lời này thì khựng lại một chút, giọng nói khàn khàn: “Ta cũng là người....”

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Không, người không phải.”

Đầu Lý Thanh vốn đang cúi thấp, lại ngẩng lên.

“Ta cũng là người....”

Hạ Hàm Chi không thềm so đo mấy lời nói lộn xộn của hắn, y nhún vai bác bỏ lời nói của hắn, giọng nói lạnh như băng, không chứa chút tình cảm nào.

“Người không phải là người, ta có thể nghĩ ra một ngàn lí do để chứng minh người không phải là người, người có muốn nghe hết không hả?”

Những lời này dường như đã khiến Lý Thanh tức giận, không khí xung quanh hắn đều trở nên rét lạnh. Hạ Hàm Chi cười lạnh, nói: “Sao hả, muốn ta sợ à? Thái Âm, đây chính là một trong những lí do chứng minh người không phải là người.”

Vừa dứt lời, khí lạnh quanh người Lý Thanh đã biến mất. Mũi Lý Thanh run rẩy, chậm rãi nói: “Ta, ta sẽ không làm vậy, mãi mãi không làm vậy nữa.”

“Không làm, không có nghĩa là người không thể làm.” Hạ Hàm Chi đá đá chân, Danh Phẩm Hiên vô cùng sạch sẽ, trên mặt đất không hề có chút tro bụi nào. Hạ Hàm Chi cứ như đang tán gẫu, nói với Lý Thanh:

“Thật ra thì người biết rõ, mặc dù nguyên thần của người không hoàn chỉnh, nhưng người vẫn có thể biết rất rõ.” Hạ Hàm Chi nhích đến gần Lý Thanh, khẽ nói bên tai hắn: “Người không phải là người, người không giống với bọn ta.”

Hơi thở của Lý Thanh càng lúc càng dồn dập, hắn cứ lắc đầu liên tục. Hơi rượu còn chưa tan, sắc mặt Lý Thanh tái nhợt, trán rỉ mồ hôi.

Hạ Hàm Chi thấy dáng vẻ này của hắn, hơi nhíu mày, y dừng một chút, sau đó lại nói.

“Người có biết Tiểu Xuân đang làm gì không, người có biết vì sao nàng phải làm như vậy không?”

“Ta...” Lý Thanh không nói nên lời, hắn cúi đầu, khổ sở ngồi xổm trên đất. Dù hắn có muốn hay không, âm thanh ở căn phòng đối diện vẫn không ngừng truyền đến bên tai hắn. Tiểu Xuân và Vệ Thanh Phong đang nói gì đó, giọng điệu của nàng rất gấp gáp, giống như đang giải thích, lại giống như đang an ủi.

Thế nhưng...

Vì sao chứ?

Thật lâu trước đây, Lý Thanh chưa bao giờ phải phiền não vì hai chữ “vì sao” này, mãi đến khi hắn gặp được Tiểu Xuân, hắn mới bắt đầu băn khoăn về nó.

Hạ Hàm Chi đứng trước mặt hắn, từ trên nhìn xuống hắn.

“Nếu người muốn biết, ta sẽ nói cho người biết...”

Lý Thanh khẽ kêu một tiếng, nắm tóc mình, không nhúc nhích.

Hạ Hàm Chi có lẽ cũng cảm nhận được sự đau đớn ở Lý Thanh, hơi thở của Lý Thanh vô cùng gấp gáp, nỗi đau khổ của hắn khiến Hạ Hàm Chi cảm thấy đồng cảm. Hạ Hàm Chi đứng giữa luồng không khí lạnh như băng, khí lạnh từ người Lý Thanh như vực sâu không đáy, hắn cố hít sâu thở ra, cố gắng để hơi thở của mình trở nên đều đặn.

“Ta có cách...” Hạ Hàm Chi quỳ một gối trước mặt Lý Thanh, đưa tay ra, kéo đầu Lý Thanh ngẩng lên. Khi y vừa chạm vào người Lý Thanh, y lập tức cảm nhận được một luồng khí nồng đậm, khiến y như chìm vào sâu trong lòng đất đen tối mà lạnh băng vô tận, đầu ngón tay Hạ Hàm Chi cứng đờ.

Y cắn chặt răng, nhìn xuống cơn đau đớn đột ngột này, trầm thấp nói bên tai Lý Thanh: “Ta có cách giúp người hiểu những điều này.... Ta có cách...”

Lý Thanh đang hoang mang lại như được mê hoặc, Hạ Hàm Chi có thể cảm giác được sự kháng cự của hắn yếu dần. Tay của y đặt trên vai Lý Thanh, chậm rãi truyền chân khí vào người Lý Thanh.

“Thái Âm, đừng quá đề phòng...” Hạ Hàm Chi từ tốn nói “Ta đứng về phía người, một mảnh nguyên thần của người chính là do ta cho người, ta chắc chắn đứng về phía người.”

Cả người Lý Thanh run rẩy, hắn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng lại không thể phản bác.

Chỉ là, luồng khí tản ra từ người trước mắt này khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dần dần, đầu của Lý Thanh dần trống rỗng. Hạ Hàm Chi nâng cằm của hắn lên, hiện rõ mặt hắn. Trên mặt Lý Thanh lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, vài giọt mắt cũng đã trở nên ẩm ướt, Hạ Hàm Chi giơ tay, đưa ra sau ót Lý Thanh, khẽ đặt lên chỗ nút thắt của miềng vải.

Tim của hắn đập vô cùng nhanh.

Khi nút thắt kia sắp được tháo ra, Hạ Hàm Chi nhạy cảm phát hiện ra sau lưng y có người. Lập tức, y tung mình rút kiếm, đứng chắn trước mặt Lý Thanh.

“Hừm, phản ứng cũng nhanh đấy.”

Ánh mắt Hạ Hàm Chi nặng nề, nhìn Đại Tông sư đang chấp tay đứng trước mặt. Đại Tông sư hiển nhiên là vừa được ăn uống rất vui vẻ, ngoài miệng có dính chút tương của món thịt vịt. Lão vuốt vuốt râu mép, nói với Hạ Hàm Chi: “Con chọn chỗ này cũng không tồi, tốt hơn chỗ Mục Bình chọn nhiều.” Mục Bình chính là tên tự của Vệ Thanh Phong, Hạ Hàm Chi nghe xong, cười nhạt nói: “May mắn là sư phụ vừa ý.”

Đại Tông nghiêng nghiêng cổ, liếc nhìn người ở sau lưng Hạ Hàm Chi, nói: “Ồi chao, nhóc con này bị gì thế, đói bụng à?”

Hạ Hàm Chi: “...”

Đại Tông sư đi lên một bước, Hạ Hàm Chi cẩn thận nghiêng người, kín đáo giấu Lý Thanh ở sau lưng.

Đại Tông sư lại tỏ vẻ như không hề nhận thấy động tác của Hạ Hàm Chi, lão cau mày, trên mặt toàn là nếp nhăn: “Chặc chặc chặc, mau đỡ nó dậy đi.”

Hạ Hàm Chi do dự một chút, cuối cùng vẫn vươn tay kéo Lý Thanh lên, y nói với Đại Tông sư: “Hắn vừa mới uống rượu, có lẽ hơi say. Sư phụ, đệ tử đưa hắn về phòng nghỉ ngơi trước.”

Đại Tông sư vẫy vẫy tay, nói: “Đi nhanh đi.”

Hạ Hàm Chi hành lễ với Đại Tông sư, sau đó đỡ Lý Thanh đi mất.

Đại Tông sư đứng sau lưng hai người, bỗng mở miệng nói: “Hạ Thu.”

Hạ Hàm Chi dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Đại Tông sư vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nói với y: “Trong Kiếm Các, bản lĩnh của con là vững vàng nhất, lần đại hội luận kiếm này, con phải cố gắng nhiều hơn đó.”

Hạ Hàm Chi cẩn thận nghe Đại Tông sư nói, y muốn biết rõ xem lời nói của lão có chứa hàm ý gì khác không. Cuối cùng, y xoay người, cung kính mà lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Thân là đệ tử của Kiếm Các, ra sức vì Kiếm Các hẳn là chuyện nên làm, sư phụ quá lo lắng rồi.”

Đại Tông sư gật gật đầu, Hạ Hàm Chi đưa Lý Thanh rời đi.

Y đưa Lý Thanh về phòng mình, còn chưa đến nơi, Lý Thanh đã ngất đi. Hạ Hàm Chi đỡ Lý Thanh nằm ngửa trên giường, y nhìn Lý Thanh đang hôn mê, ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Gió từ hành lang thổi vào, khiến rèm giường bay bay.

Hạ Hàm Chi cứ đứng đó một lúc, ánh mắt của y vẫn dừng lại trên mặt Lý Thanh. Sau đó, y chậm rãi vươn tay, ngón tay đặt trên miếng vải bịt mắt Lý Thanh. Lý Thanh không hề nhúc nhích. Hạ Hàm Chi đặt tay ở đó một lúc, sau đó chậm rãi đi đến, tháo miếng vải che mắt kia ra.

Lý Thanh nhắm hai mắt, lẳng lặng nằm trên giường. Hạ Hàm Chi nhìn đôi mắt yếu ớt trắng bệch kia, không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, y khẽ cười một tiếng, khẽ nói với Lý Thanh đang mê man: “Ban nãy, nếu ngươi mở mắt nhìn ta, mọi chuyện đã được giải quyết rồi.” Ngón tay của y khẽ vuốt lên hai mắt Lý Thanh, giống như đang thưởng thức một món đồ sứ vô cùng hoàn mỹ.

“Là ta hơi chậm tay...” Y khẽ nói “Lẽ ra ta không nên do dự.” Hạ Hàm Chi cứ như đang nói với Lý Thanh, lại như đang tự trách mình: “Nếu ban nãy ta không do dự, nếu không phải ta dừng lại một chút, mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

Hạ Hàm Chi nói đến đây thì chợt bật cười, bởi y phát hiện mấy lời mình vừa nói ra lại dường như không mang theo nhiều sự tiếc nuối đến thế.

“Mà thôi.”

Hạ Hàm Chi khẽ nói, sau đó khom lưng buộc lại tấm vải kia giúp Lý Thanh.

Bên kia, Tiểu Xuân vì một câu nói của Vệ Thanh Phong mà chẳng còn hứng ăn, nàng thử nói vài câu gì đó để Vệ Thanh Phong vui vẻ hơn một chút nhưng dường như không thành công. Tất nhiên, Vệ Thanh Phong có không vui đi nữa thì gương mặt cũng không hề có gì thay đổi.

Cuối cùng, Tiểu Xuân phát hiện hình như Vệ Thanh Phong cũng không cần mình an ủi, nàng im lặng, ngồi yên tại chỗ. Vệ Thanh Phong sờ sờ tóc Tiểu Xuân, nói một câu cảm ơn, sau đó thì đi.

Sau khi Vệ Thanh Phong đi, Hạ Hàm Chi cũng trở lại. Y nhìn thấy Tiểu Xuân cúi đầu ngồi cạnh bàn, thức ăn trên bàn chỉ mới ăn được một nửa.

Hạ Hàm Chi ngồi lại vào chỗ của mình, rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Tiểu Xuân phát hiện y đến gần, ngẩng đầu lên. Nàng và Hạ Hàm Chi đồng thời mở miệng...

“Lý Thanh đâu?”

“Vệ Thanh Phong đâu?”

“....”

Tiểu Xuân nhìn Hạ Hàm Chi, nàng dường như cũng không định trả lời y: “Lý Thanh đâu rồi?”

Hạ Hàm Chi: “Hắn đang ở phòng ta.”

Tiểu Xuân: “Hắn đỡ hơn chưa?”

Hạ Hàm Chi cười cười với Tiểu Xuân, nói: “Ngủ như chết, yên tâm đi.”

Tiểu Xuân ồ một tiếng, lại yên lặng.

Bàn cơm bị bao trùm bởi sự yên lặng vô cùng quái dị, chỉ có tiếng rót rượu và uống rượu của Hạ Hàm Chi.

Hồi lâu sau, Tiểu Xuân đứng lên, nói: “Ta ăn no rồi, về trước đây.” Nói xong, nàng ra khỏi phòng.

Hạ Hàm Chi liếc nhìn bóng dáng nàng rời đi, y quay đầu nói với Ngô Sinh: “Đệ ở đây chờ.” Sau đó y cũng theo ra khỏi phòng. Tiểu Xuân mới đi một lúc, Hạ Hàm Chi vừa ra khỏi phòng đã thấy nàng. Y đi sau lưng Tiểu Xuân, nhàn nhả nói: “Vừa rồi cô nói gì với Vệ Thanh Phong vậy?”

Tiểu Xuân lắc đầu, giọng nói yếu ớt: “Không có gì.”

Hạ Hàm Chi: “Sao lại không có gì?”

Tiểu Xuân cũng không quay đầu lại, đi vào phòng, vừa đi vừa nói: “Bây giờ ta không có sức âm ỉ với huynh, ngày khác chúng ta tái chiến.”

“Hừm.” Hạ Hàm Chi buồn cười, y sải mấy bước dài, đuổi theo Tiểu Xuân, chắn ngang đường, đứng trước mặt Tiểu Xuân: “Ta nói một câu cuối cùng rồi đi.”

Tiểu Xuân bậm môi: “Nói.”

Hạ Hàm Chi nói: “Nhóc con, có phải cô thích Vệ Thanh Phong không hả?”

51. Chương 52

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Hạ Hàm Chi.

“Huynh nói gì?”

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Ta hỏi cô, có phải cô thích Vệ Thanh Phong không?”

Tiểu Xuân: “Sao đột nhiên lại hỏi như thế?”

Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng, nói: “Ta thấy cô vẫn luôn muốn sang chỗ y, nếu như cô quả thật thích y, ta sẽ thuận nước đẩy thuyền, chờ đại hội luyện kiếm kết thúc, ta sẽ giúp cô sang Thanh Đào viện.”

Tiểu Xuân: “Đây là ý của huynh à?”

Hạ Hàm Chi thản nhiên gật đầu.

Tiểu Xuân rũ mắt, yên lặng một lúc, Hạ Hàm Chi vẫn nhìn thẳng nàng, yên lặng chờ đợi. Một lúc sau, Tiểu Xuân chậm rãi ngẩng đầu, nói với Hạ Hàm Chi: “Huynh biết không, khi ta mười một tuổi đã gặp Vệ Thanh Phong lần đầu tiên, khi đó, cha mẹ ta mới qua đời không lâu.”

Hạ Hàm Chi khựng lại một lúc, sau đó khẽ nói: “Xin lỗi, ta không cố ý để cô nhắc lại mấy chuyện đau lòng.”

“Không sao cả.” trông Tiểu Xuân cũng không hề để ý, giọng điệu của nàng rất bình thản, tựa như đang nói đến chuyện của người khác.

“Cha ta là một kẻ cờ bạc, mẹ ta là một con hát, khi cha ta còn trẻ vận may không tồi, thắng được chút tiền nên đã mua mẹ ta về. Thế nhưng chắc hầu hết mọi người đều sẽ đoán được kết cục của tình trạng ấy là gì. Cha ta trốn vào trong trấn, sau đó lại thiếu rất nhiều tiền, không cầm cự nổi nữa nên định bán mẹ ta đi, mẹ ta không muốn, nên nhảy núi tự tử.”

Tiểu Xuân cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc ấy: “Nơi bà nhảy xuống chính là ở đỉnh núi phía đông của núi Bạc Mang, ta nhớ hôm đó, mới nửa đêm mà bà đã tỉnh dậy, tiếng động phát ra lúc bà trang điểm đã khiến ta tỉnh giấc, ta hỏi bà làm gì vậy, bà không đáp, chỉ bảo ta ngủ tiếp.”

Hạ Hàm Chi khẽ nói: “Đừng nói nữa, lẽ ra ta không nên hỏi.”

Tiểu Xuân lắc đầu nói: “Ta không sao, không phải đang tỏ vẻ gì cả, quả thật ta không sao cả. Sau khi bà chết, ta thường xuyên đi đến dưới chân núi phía đông, khi thì hái hoa, khi thì hái thuốc.”

Hạ Hàm Chi nói: “Núi phía đông gần sau núi của Kiếm Các.”

“Đúng vậy!” Tiểu Xuân khẽ cười một tiếng, nàng nhớ lại “Sau núi của Kiếm Các....ta đúng là đã gặp đại sư huynh ở đó. Hôm đó ta đang hái thuốc dưới chân núi, huynh ấy đi từ trên núi xuống.”

“A.” Hạ Hàm Chi trêu đùa “Sao hử, quân tử như ngọc, bắt mất trái tim của cô rồi à?”

Tiểu Xuân không cãi lại, thản nhiên nói: “Sau đó, ta thường xuyên chạy đến phía sau núi của Kiếm Các, khi đó huynh ấy vẫn chưa nổi danh như bây giờ. Sau núi có một khoảng đất trống, huynh ấy vẫn thường luyện công ở đó, huynh ấy rất ít nói, chỉ luyện công, bất kể xuân hạ thu đông, không hề ngừng nghỉ.”

Hạ Hàm Chi: “Vệ Thanh Phong đúng là chịu cực chịu khó.”

“Khi đó, mặc dù huynh ấy không mở miệng, nhưng ta cứ khẳng khẳng cảm thấy huynh ấy đang nói chuyện với mình.” Tiểu Xuân nói “Khoảng thời gian đó đối với ta cũng không hề khó chịu chút nào. Sau đó ta lại nghĩ, mình phải nói chuyện nhiều hơn, nếu không lỡ sau này có cơ hội nói chuyện với huynh ấy, huynh ấy không nói ta cũng không nói, vậy thì nguy rồi.” Nói đến đây, Tiểu Xuân cười ha ha, nói: “Sau đó ta bắt đầu trò chuyện với những người khác, không ngờ càng nói càng nhiều, về sau càng không kiềm chế được, các nàng đều nói ta quá lảm chuyện, có gặp đại sư huynh, chắc chắn sẽ dọa đại sư huynh mất, ha ha ha.”

Tiểu Xuân cười nói: “Huynh hỏi ta có thích đại sư huynh không, ta có thể nói cho huynh biết, ta và Linh Nhi, và rất nhiều cô nương ở núi Bạc Mang này, đều thích đại sư huynh. Thế nhưng thích là thích, ta biết mình không xứng với huynh ấy, chúng ta chỉ lên nói với nhau để tự mình vui vẻ thôi.”

Hạ Hàm Chi tỏ vẻ khó lường nói: “Chưa chắc đâu.”

Tiểu Xuân vẫy vẫy tay: “Không nhắc mấy chuyện này nữa.”

Hạ Hàm Chi lại không có ý định để nàng đi, y nhìn Tiểu Xuân, ánh mắt không hẳn là thật lòng, cũng không hẳn đang đùa giỡn.

“Tiểu Xuân, nếu cô có cơ hội ở bên Vệ Thanh Phong, cô đồng ý không?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn Hạ Hàm Chi, nói: “Sao trước kia ta không phát hiện huynh lảm chuyện như vậy?”

Hạ Hàm Chi: “Cô cứ trả lời xem.”

Tiểu Xuân yên lặng một lúc, thu hồi nụ cười, nói: “Rốt cuộc huynh muốn hỏi gì?”

Hạ Hàm Chi: “Ta hỏi chưa đủ rõ ràng à?”

Tiểu Xuân nhìn Hạ Hàm Chi hồi lâu, nói: “Ta muốn đi về.”

Hạ Hàm Chi đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tiểu Xuân nghiêng người, đi sượt qua bên người Hạ Hàm Chi, cùng lúc đó, Tiểu Xuân nghe thấy Hạ Hàm Chi khẽ nói: “Cô là một cô gái tốt, không cần quá tự ti.” Y vừa dứt lời, Tiểu Xuân cũng khẽ nói: “Có lẽ

ta ngốc, có mấy chuyện ta không giải thích được. Thế nhưng—” nàng đi về phía phòng mình, không quay đầu lại “Ta không nói, không có nghĩa là ta không cảm giác được.”

Tiểu Xuân về lại phòng mình, bên trong tối đen, nàng đóng kín cửa, dựa lên cánh cửa, lòng trống rỗng.

“Ồ kìa, sao vậy?”

Trong màn truyền đến giọng nói lười biếng của Mai Như, “Nào, qua chỗ tỷ tỷ đi.” Tiểu Xuân đi đến, cúi vớ ra, ngã sấp ra giường.

Mai Như muốn lật nàng lại nhưng không thành.

“Muốn ngủ thì nằm ngay lại, nằm như thế nửa đêm ghen chết thì sao.”

Tiểu Xuân vươn tay, mò đến cánh tay Mai Như, kéo kéo tay nàng.

Mai Như cười ha ha nói: “Làm nũng à, sao vậy?”

Tiểu Xuân lắc lắc đầu.

Mai Như nói: “Bị Hạ Chương viện của chúng ta dọa sao?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu, hé một mắt nhìn Mai Như: “Cái gì tỷ cũng biết.”

Mai Như tự hào nói: “Đương nhiên rồi!”

Tiểu Xuân hỏi nàng: “Tỷ nói xem, có phải muội quá lo rồi không?”

Mai Như: “Ồ phương diện nào đó, nếu muội nghĩ muội không xứng với đầu gối kia, quả thật là quá lo rồi.”

“...” Tiểu Xuân nghiêm mặt nhìn nàng “Tỷ nghe được.”

Mai Như: “Đứng ở cửa nói, ta muốn không nghe cũng không được.”

“Tỷ bị đánh thức à?”

“Không không.” Mai Như lắc đầu nói “Ta bị lạnh mà tỉnh.”

“Lạnh mà tỉnh?”

Mai Như tỏ vẻ không sao, nói: “Bỏ đi, không nói chuyện này. Nói chuyện của muội đi.”

Tiểu Xuân cau mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Mai Như, muội cảm thấy, Hạ Hàm Chi gần đây hơi lạ...”

Mai Như ngáp một cái: “Bây giờ mới cảm thấy?”

Tiểu Xuân: “Tỷ có biết chuyện gì không?”

Mai Như: “Có lẽ gần đến nơi nên y hơi gấp gáp chăng?”

“Hả?” Tiểu Xuân khó hiểu “Gần đến nơi? Nơi nào, Mẫn Kiếm sơn trang?” Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, nói: “Y gấp cái gì, gấp chuyện đại hội luận kiếm à, không nhận ra y lại coi trọng lần tỷ thí này như thế.”

“Y rất coi trọng đó.” Mai Như nằm trên giường, nhìn trần nhà cao cao “Cuộc tỷ thí này, vô cùng quan trọng với y.”

Tiểu Xuân: “Chỉ vì chuyện tỷ thí ư? Vậy, vì sao y lại hỏi muội chuyện kì quái như thế?”

“A.” Mai Như nhớ đến lời Hạ Hàm Chi nói ban nãy, không nhịn được cười.

“Không biết.” Mai Như khề nói “Có lẽ là vì thấy áy náy chăng.”

“...” Tiểu Xuân rũ mắt nhìn Mai Như một lúc, sau đó vỗ vỗ chăn bật dậy khỏi giường. Mai Như hết hồn, nói: “Muội muốn làm gì?”

Tiểu Xuân khom lưng mang giày: “Các người nói chuyện ta đều không hiểu! Ta muốn đi tìm tên to con kia!” Nàng mang giày xong, chạy ra khỏi cửa. Mai Như đuổi theo nhưng không thể kéo nàng lại được. Mai

Như đứng ở cửa, vịn khung cửa nhìn bóng lưng Tiểu Xuân, cười đùa: “À—! Nhất định là muối muốn tìm người ngốc hơn mình cho nhẹ nhõm chứ gì!”

Tiểu Xuân làm như không nghe thấy, nàng chạy như điên, chạy đến chỗ phòng của Hạ Hàm Chi. Phòng Hạ Hàm Chi vẫn còn sáng, có lẽ y vẫn chưa đi ngủ. Tiểu Xuân thăm nén sự bức bối, bất chấp lễ phép, trực tiếp đẩy cửa vào.

Bốn góc phòng đều đốt đèn cầy vô cùng tinh xảo, ánh hoàng hôn khiến căn phòng trở nên mờ mờ lung lung mà yên tĩnh. Cạnh cái bàn tròn đặt ở giữa phòng, Hạ Hàm Chi đã cởi áo ngoài, tóc dài không buộc, chỉ mặc một lớp áo trong màu trắng, đang ngồi trên ghế điều tức. Nghe thấy tiếng động, y chậm rãi mở mắt ra.

Tiểu Xuân đứng cạnh cửa, hỏi y: “Lý Thanh đâu?”

Hạ Hàm Chi không nói, chỉ nhìn Tiểu Xuân. Mắt y vì ánh nến mà trông cứ như đang không ngừng lóe lên. Một lúc lâu sau, y khẽ nghiêng đầu, hướng về phía trong phòng. Tiểu Xuân nói câu cảm ơn, sau đó đi vào trong.

Hạ Hàm Chi lại nhắm mắt điều tức, nhưng lần này không cách nào tập trung được nữa.

Tiểu Xuân đi vào trong, vén màn qua một bên.

Lý Thanh đang yên lặng nằm trên giường, tựa như đang ngủ thiếp đi. Tiểu Xuân nhìn thấy Lý Thanh, rất cuộc thử phào nhẹ nhõm. Nàng cởi giày Lý Thanh ra, sắp xếp lại giường, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh giường. Gương mặt của Lý Thanh rất đẹp, có lẽ do hắn không phải người nên dung mạo hắn cũng khác người thường.

Trong bóng tối, gương mặt của Lý Thanh trông như những ngọn núi chạy dài ở núi Bạc Mang, Tiểu Xuân nhìn hắn, trong lòng vô cùng bình yên.

Nàng ngồi một lúc, thỉnh thoảng giơ tay vén phần tóc rối loạn của Lý Thanh sang một bên, sau đó lại nhìn tiếp.

Không biết khi nàng đưa tay lên lần thứ mấy, cánh tay nàng bị kéo lại. Lực kéo hơi yếu ớt, nhưng lại nắm tay Tiểu Xuân khá chặt.

Tiểu Xuân đến gần mặt Lý Thanh, khẽ nói: “To con, huynh tỉnh rồi à?”

Lý Thanh đang mơ màng nghe thấy giọng nói của Tiểu Xuân, bỗng nhiên vùng vẫy muốn đứng dậy, Tiểu Xuân vịn bả vai hắn, khẽ nói: “Từ từ, đừng vội, huynh còn say đây.” Lý Thanh ai oán kêu một tiếng, Tiểu Xuân nghe thấy mà lòng mềm nhũn: “Sao hử, sao hử, uống một chén rượu to như thế, huynh giỏi nhỉ.”

Lý Thanh lăm bầm nói gì đó, giọng nói vừa nhỏ vừa lộn xộn, Tiểu Xuân không nghe rõ. Lý Thanh ôm eo Tiểu Xuân, chôn mặt vào, Tiểu Xuân bị hắn làm cho nhột, hơi né ra sau.

“Hừm, làm gì đó, đừng có làm loạn.”

Thân thể Lý Thanh dù trông rộng nhưng sức lực vẫn hơn Tiểu Xuân nhiều, cánh tay hắn cứ như vòng sắt, vững vàng vây Tiểu Xuân ở bên trong. May mà Tiểu Xuân cũng không muốn tránh ra thật, nàng đổi tư thế thoải mái hơn, tay vuốt đầu Lý Thanh, vừa xoa vừa oán giận nói: “Huynh nói xem, sao huynh dễ bị lừa như thế, Hạ Hàm Chi rõ ràng đang trêu chọc huynh, vậy mà huynh cũng uống thật! Sao mà huynh thành thật quá vậy hử!”

Không biết Lý Thanh nghe có hiểu không, chỉ là đầu vẫn chôn chặt bên hông Tiểu Xuân, cổ họng phát ra vài tiếng động.

Tiểu Xuân khom lưng, kề sát lỗ tai hắn, khẽ nói: “Huynh nhớ kĩ, sau này không được làm loạn như vậy, nghe thấy chưa?”

Lý Thanh lăm bầm cả buổi trời, Tiểu Xuân vỗ đầu hắn, hắn mới buồn bực nói một câu: “Nghe thấy rồi...”

“Còn về Hạ Hàm Chi...” Tiểu Xuân liếc ra ngoài, phòng của Danh Phẩm Hiên rất lớn, phòng trong và phòng ngoài đều được một tấm ngăn ngăn lại, Tiểu Xuân nhìn thấy góc áo trắng của Hạ Hàm Chi ở xa xa, đoán

chùng y vẫn đang ngồi đó. Tiểu Xuân quay đầu, khẽ nói với Lý Thanh: “Gần đây không biết y bị gì, cứ là lạ thế nào ấy...”

Lý Thanh nhúc nhích, hấn ngẩng đầu, mặc dù mắt đã bị che kín, nhưng Tiểu Xuân vẫn cảm thấy được hấn đang nhìn mình.

Lý Thanh trông hơi chật vật, hấn kéo áo Tiểu Xuân, khẽ nói: “Ta phải làm thế nào...ta phải làm thế nào đây...”

Tiểu Xuân nâng mặt Lý Thanh, nàng còn giúp hấn lau mồ hôi.

“Cái gì mà làm thế nào?”

Lý Thanh nói không nên lời: “Y, y...”

Tiểu Xuân: “Y? Ý huynh là Hạ Hàm Chi?”

Lý Thanh gật đầu.

Tiểu Xuân vuốt tóc Lý Thanh, nàng quấn tóc Lý Thanh trên tay mình, quấn mấy vòng, quấn đến mức không thể quấn được nữa, mới buông ra. Nàng không nói, Lý Thanh cũng không nói, hấn ngửa đầu, há mồm, vẻ mặt hoang mang, đáng vẻ ngốc nghếch.

Lần này, Tiểu Xuân suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, nàng nhếch miệng, khẽ cười một tiếng rồi nói:

“Chưởng viện này của chúng ta, gần đây có vài tật xấu, có lẽ là vì đại hội luận kiếm...” Tiểu Xuân cúi đầu, xoa xoa đôi lông mày đen dày của Lý Thanh “Nhưng y chăm sóc chúng ta rất nhiều, y là người tốt.”

“Cho nên thời gian này chúng ta cứ thuận theo y đi, y muốn làm gì thì làm đó.” Tiểu Xuân cười nói “Chờ tỷ thí xong, y không còn tật xấu nữa thì chúng ta sẽ đòi nợ.”

Lý Thanh nghe Tiểu Xuân nói: “Theo y...”

“Ừ.” Tiểu Xuân vỗ vỗ vai Lý Thanh: “Y sẽ không bắt nạt huynh thật đâu, chúng ta rộng lượng, nhường nhịn y một chút.”

Lý Thanh ngơ ngác nghe Tiểu Xuân nói, một lúc sau, hấn hiểu rõ rồi gật đầu.

“Được.”

52. Chương 53

Lại mấy ngày trôi qua, đoàn người Kiếm Các cuối cùng cũng đến Mẫn Kiếm sơn trang.

Mẫn Kiếm sơn trang nằm ở vùng trung tâm của Trung Nguyên, hơi lệch về phía nam bên cạnh thành Du Thủy. Quy củ của Mẫn Kiếm sơn trang vô cùng nghiêm ngặt, ngoài ngày đại hội luận kiếm, những lúc khác, người ngoài không được bước vào sơn trang, cho nên, những người tham dự đều chen lấn trong thành Du Thủy.

Lúc bọn Tiểu Xuân vào thành, đã đến giờ cơm trưa, vốn định tìm quán cơm nào đó lấp đầy bụng sau đó thì tìm chỗ ở, ai ngờ cả thành người chật như nêm, phàm là những nơi có bán thức ăn đều toàn người là người, chen chúc ăn, đứng ăn, còn cả một đám người ngồi bệt hấn lên bậc thang để ăn.

Tiểu Xuân chưa từng nhìn thấy nhiều người như thế, nàng hoảng hồn nói: “Có chuyện gì vậy, sao lắm người thế?”

Mai Như và Tiểu Xuân đứng giữa đám người bị đẩy tới đẩy lui, đứng không vững, Mai Như gào lên: “Làm sao ta biết được!”

Tiểu Xuân cố sức ngẩng đầu, nhìn Hạ Hàm Chi nói: “Vào đó mua ăn?”

Hạ Hàm Chi chỉ lo thân mình, cố không chạm đến đám người xung quanh. Y phúi phúi quần áo, nói: “Ta không ăn đâu, các người tự nhiên đi.” Nói rồi y xoay người đi về phía góc đường. Tiểu Xuân nhìn bóng lưng y, cảm thấy kì quái, nói: “Y sao vậy, cơm cũng không ăn à?”

Mai Như thở hồng hộc mấy hơi, nói: “Ta, ta cũng không muốn ăn nữa!”

Tiểu Xuân: “...”

Hạ Hàm Chi đi tới góc đường, y đứng tựa vào một thân cây mọc trước bờ tường. Tiểu Xuân ở giữa đám người liếc nhìn sang, không thấy bóng dáng Đại Tông sư đâu, những người còn lại cũng lạc nhau trong đám người đông đúc, chỉ thấy tụi Trần Bì đang cố vùng vẫy ở đằng sau.

Quá nhiều người, Tiểu Xuân sợ Lý Thanh bị lạc, trực tiếp cột đai lưng của hắn vào cổ tay mình, kéo hắn đi suốt cả đường. Vì quá đông, thân thể cao lớn của Lý Thanh cũng không bị người khác chú ý lắm.

Chỉ là, Lý Thanh không hổ là một thanh kiếm, Tiểu Xuân thâm nghĩ, trong tình hình như thế này mà hắn vẫn đứng thẳng như thế, trừ khi là Tiểu Xuân nhúc nhích, nếu không, hắn hệt như đã cắm rễ trên mặt đất, không hề động đậy chút nào. Tiểu Xuân quay đầu nhìn Mai Như bị chen lấn giữa đám người đến đỏ bừng mặt, nằng cười hắc hắc, trong tiếng cười khó giấu được vẻ hả hê.

“Ta nói này.” Tiểu Xuân vỗ vỗ Mai Như, khẽ nói: “Tỷ là kiếm, hắn cũng là kiếm, sao lại kém nhiều như vậy hả.”

Mai Như tức giận trừng nằng một cái: “Đúng là con nhóc không có kiến thức, nhớ năm đó chị đây gặp phải thiên vận, còn mạnh hơn thanh kiếm thối này không biết bao nhiêu lần đâu.” Nằng cười khinh bỉ: “Đúng là đồ ngốc, thật dễ bị dụ.”

Tiểu Xuân: “...”

Khi Tiểu Xuân đang muốn đấu võ mồm với Mai Như tiếp, một lồng bánh bao được bưng ra.

Mùi thịt tản ra, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tiểu nhị bưng bánh bao ra ngoài, đặt lên quầy hàng được dựng tạm của quán cơm.

“Bánh bao bánh bao, bánh bao mới ra lò đây...!!”

Y còn chưa hết xong, một đám người từ đằng sau đã tràn vào, Tiểu Xuân lập tức lão đảo, động tác Lý Thanh vô cùng nhanh, hắn kéo cánh tay Tiểu Xuân, vung văng đỡ lấy nằng. Tiểu Xuân kéo Lý Thanh chen về phía trước: “Mau mau! Chậm chân sẽ hết!” Tiểu Xuân vén tay áo, cố sức chen lên.

Có điều Tiểu Xuân quả thật là có lợi thế hơn những người khác. Nhờ Lý Thanh vẫn luôn đứng vững bên người Tiểu Xuân, dáng người hắn cao to đứng giữa đám người, giống như tường đồng vách sắt, giúp Tiểu Xuân loại được không ít người.

Tiểu Xuân cứ như bán mạng mua được mấy túi bánh bao, đợi nằng liều chết chui ra ngoài, bánh bao đều đã biến thành bánh dẹp rồi.

Tiểu Xuân cầm mấy cái bánh bao đi ra, những người khác đều đã sớm chen ra ngoài. Mai Như đầu tóc rối bù ngồi dưới tán cây sửa sang lại. Ngoài Tiểu Xuân, Trần Bì cũng mua được mấy cái bánh bao, y và Tiểu Xuân gom mấy cái bánh bao lại, Tiểu Xuân chọn mấy cái còn nguyên vẹn, đưa qua cho Đại Tông sư.

Đại Tông sư đang ngồi dưới chân tường, trợn tròn mắt nhìn một cái bánh bao đưa đến trước mặt mình. Tiểu Xuân cung kính đưa bánh bao cho lão, nói “Sư phụ, quá đông người, chúng con đưa tới mấy cái bánh bao, người dùng trước đi.”

Đại Tông sư cười ha ha cầm bánh bao: “Không sao không sao, bánh bao ngon, bánh bao ngon.”

Bên kia, Trần Bì phân chia bánh bao ấy đệ tử khác. Tiểu Xuân quay lại lấy mấy cái, đưa cho Vệ Thanh Phong.

“Đại sư huynh, ăn bánh bao đi.”

Vệ Thanh Phong đang buộc ngựa lại, y quay đầu, thấy Tiểu Xuân đang cầm bánh bao trong tay, vui vẻ cười một tiếng, nói: “Muội ăn đi, ta không đói bụng.”

Tiểu Xuân: “Đã trưa rồi, sao huynh lại không đói bụng chứ?”

“Người ta bản lĩnh thâm hậu, mới như thế đã là gì, kiểu này thì chắc không tới hai canh giờ thì cũng không kêu đói đâu.”

“...” Tiểu Xuân quay sang, nhìn Mai Như đang đứng dưới tàng cây nói mỉa. Tiểu Xuân nói với nàng: “Ban này ta mới đưa sang cho Đại Tông sư, Đại Tông sư cũng ăn mà.”

Mai Như thối thối tay, nói “Tuổi càng lớn thì càng tham thôi.”

Tiểu Xuân đá nàng, hạ giọng nói: “Tỷ nói nhỏ thôi, lỡ sư phụ nghe thấy thì sao!”

Mai Như trợn trắng mắt, tựa lên thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vệ Thanh Phong nhìn Tiểu Xuân, cười nhạt nói: “Không cần để ý, muội ăn trước đi.”

Tiểu Xuân không còn cách nào đành mang bánh bao trở về. Lúc trở về, nàng liếc thấy Hạ Hàm Chi đang đứng cách đó khá xa, y nhắm mắt, lưỡi nhác dựa vào trên tường, vẻ mặt không hề có biểu cảm. Tiểu Xuân do dự một chút, rồi cuộc đi đến,

Nàng đi đến trước mặt Hạ Hàm Chi, nói: “Hạ Hàm Chi, huynh có đói bụng không, ta mới mua được bánh bao này.”

Một lúc lâu sau Hạ Hàm Chi mới mở mắt, y từ trên cao nhìn xuống Tiểu Xuân, sau đó nhắm mắt lại.

“...” Tiểu Xuân hít sâu, lại nói: “Đi đường đến trưa, hay là ăn chút gì đi. Thành Du Thủy nhiều người như thế, đêm nay chúng ta muốn tìm chỗ ở cũng khó khăn, nếu không ăn sẽ rất mệt mỏi.”

Hạ Hàm Chi từ từ mở miệng nói: “Đổi mấy cái khác lại đây.”

Tiểu Xuân: “?”

Hạ Hàm Chi nhìn Tiểu Xuân nói: “Ta nói đổi mấy cái khác lại đây.”

Tiểu Xuân nhìn mấy cái bánh bao, lại nhìn Hạ Hàm Chi, tỏ vẻ kì quái nói: “Sao lại đổi? Mấy cái này là mấy cái nguyên vẹn hiếm hoi rồi, mấy cái còn lại đều dẹp nát hết cả.”

Hạ Hàm Chi: “Nát rồi làm sao cô ăn.”

Tiểu Xuân cười cười nói: “Bọn ta không sao, ta ăn nát cũng được.” Nàng nói rồi, lại nói thêm một câu: “Chỉ cần bên trong có thịt là được rồi.”

Tiểu Xuân vốn đang đùa, ai ngờ sắc mặt Hạ Hàm Chi lại càng kém, y khẽ nói một câu: “Đổi lại, nếu không ta không ăn.” Sau đó liền nhắm mắt, không nói thêm gì nữa.

Tiểu Xuân thầm oán một câu “khó hiểu thật”, sau đó đi đổi mấy cái bánh bao cho y.

“Này, bây giờ được chưa?”

Hạ Hàm Chi không nói nhiều, nhận mấy cái bánh bao. Tiểu Xuân không thể tưởng tượng nổi nhìn y, nói: “Thật là kì quái, trước đây lúc nào cũng muốn thứ tốt nhất, hôm nay lại như trúng tà không chịu lấy.” Hạ Hàm Chi trợn mắt nhìn nàng, Tiểu Xuân rụt rụt cổ.

Nàng cầm hai cái bánh bao, tìm được Lý Thanh.

Lý Thanh ban này được Tiểu Xuân đỡ xuống ngồi ở một góc, lúc Tiểu Xuân đi đến chỗ hắt, hắt đang nghiêm chỉnh ngồi xổm trên đất.

Tiểu Xuân đột nhiên có ý muốn trêu đùa hắt, nàng rón rén đi đến. Bởi vì có rất nhiều người, trên đường tiếng người ồn ào, che giấu tiếng bước chân của nàng. Tiểu Xuân đi đến trước mặt Lý Thanh, nàng cầm bánh bao đặt trước mũi Lý Thanh.

Lý Thanh không có phản ứng.

Tiểu Xuân lắc lắc tay, lại đưa lại gần mũi Lý Thanh.

Lý Thanh vẫn không có phản ứng.

Tiểu Xuân cau mày, mắt nàng liếc nhìn bánh bao, sau đó thối một cái lên cái mũi cao thẳng của Lý Thanh.

Lý Thanh rốt cuộc cũng có phản ứng, hần hơi run run, sau đó hắt xì một cái. Ngay lập tức, Tiểu Xuân cảm thấy mấy thứ như nước mũi nước miếng phun đầy tay nàng.

“....”

Tiểu Xuân cảm thấy dạo gần đây nàng làm gì cũng không thuận lợi.

Nàng ngậy người ném bánh bao trong tay, chùi tay, lấy ra một cái bánh bao khác, ngồi xồm trên đất mà gặm.

Lý Thanh cảm nhận được hơi thở của Tiểu Xuân, hần vươn tay, vừa lúc chạm phải bắp đùi của Tiểu Xuân. Mặt mũi Tiểu Xuân tối sầm, nàng vỗ bẹp một cái lên tay Lý Thanh.

“Đàng hoàng chút đi!”

Lý Thanh buồn buồn kêu ừng ực, cúi đầu ngồi cạnh Tiểu Xuân. Tiểu Xuân cắn bánh bao, vừa ăn vừa cảm thán: “Không hổ là thành lớn đệ nhất của Trung Nguyên, cái gì cũng tốt, bánh bao cũng thơm hơn so với chỗ chúng ta.”

Lý Thanh không trả lời, chỉ cúi đầu.

Tiểu Xuân rốt cuộc cảm thấy tâm trạng Lý Thanh có vẻ không tốt, nàng để bánh bao xuống, chùi chùi tay lên quần áo, quay sang ngồi xồm đối diện với Lý Thanh.

“To Con?”

Lý Thanh: “Ừng ực....”

Tiểu Xuân giơ tay, sờ sờ đầu hần.

“Sao vậy, mấy hôm nay trông huynh thật không tươi tỉnh chút nào.”

Lý Thanh lắc đầu, Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, lại nói: “Lẽ nào đi ra ngoài lâu nên nhớ nhà?”

Lý Thanh khẽ nói: “Không phải...”

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh cả buổi trời, cảm thấy có mấy chuyện mà chính nàng cũng không giải thích được. Gần đây nàng vẫn thường hay nằm mơ, trong mơ tối đen, nàng cứ như một đám mây, chen chúc cùng vô số đám mây khác trôi lơ lửng ở phía chân trời, một trận gió thổi qua, thổi tất cả đến một nơi khác.

Giấc mơ này không có hồi kết, nó cứ lặp đi lặp lại, mãi đến khi Tiểu Xuân tỉnh giấc.

Giấc mơ này khiến Tiểu Xuân cảm thấy rất nặng nề, một cảm giác nặng nề lạnh lẽo.

Giống như nàng đã từng nói với Hạ Hàm Chi... “Có một số việc, ta không nói, không có nghĩa là ta không cảm giác được.”

Tiểu Xuân chồm người, khẽ ôm lấy Lý Thanh, mặt Lý Thanh vùi sâu vào ngực nàng, nàng cảm thấy hần vô cùng yếu ớt.

Có một số việc làm cho nàng cảm thấy bất an, nhưng nàng không có cách nào cả. Nàng chỉ hi vọng đó là do nàng quá lo mà thôi.

Ăn xong, họ bắt đầu đi tìm chỗ ở.

Thành Du Thủy đã sớm kín người, ngoài đường có thể dễ dàng nhìn thấy mấy vị giang hồ nghỉ đêm ngay bên ngoài. Bọn người Tiểu Xuân chạy qua vài con đường nhưng không có nhà trọ nào còn trống.

“Làm sao đây...” Tiểu Xuân đứng bên đường, vẻ mặt u sầu hỏi Mai Như. Mai Như vuốt vuốt vai, vẻ mặt bình thản nói: “Làm sao là làm sao, ngay cả thanh lâu cũng không có chỗ mà ở, còn có thể làm sao nữa. Hối ta thì ta nghĩ chúng ta cứ vào núi tùy tiện ngủ một đêm, phí giờ đi tìm chỗ làm gì.”

Tiểu Xuân liếc nhìn Vệ Thanh Phong. Kể từ khi rời khỏi Danh Phẩm Hiên, Hạ Hàm Chi cứ như là một cái bánh bao không nhân khô quắt, không có tí tinh thần nào, mọi chuyện đều do Vệ Thanh Phong sắp xếp, cho dù có ở khách sạn rách nát đến đâu, y cũng không lên tiếng.

Vệ Thanh Phong hiển nhiên cũng hiểu họ không thể tìm được chỗ để đặt chân trong thành Du Thủy, y nói với mọi người: “Hôm nay chúng ta phải vào núi nghỉ một đêm rồi.”

Trần Bì ở bên cạnh nói: “Đại sư huynh, chúng ta đi mau đi, kéo cửa thành đóng mất.”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu, vô tình y nhìn về phía Tiểu Xuân, sau đó lại nhanh chóng dời mắt đi.

“...” Tiểu Xuân kéo Lý Thanh, đi về phía cửa thành. Nàng vừa đi vừa khẽ nói với Lý Thanh: “To Con, tối nay chúng ta vào núi ở. Vài hôm trước chúng ta cũng ở trong núi mà, không sao cả.” Nàng nói mấy câu không quan trọng như thế, nàng không cần Lý Thanh phải trò chuyện với nàng. Chính nàng cũng cảm thấy thật kì lạ, trước đây khi Lý Thanh không nói tiếng nào, nàng nói với hắn mấy câu lập tức sẽ cảm thấy không vui, nhưng bây giờ Lý Thanh nói càng ít, Tiểu Xuân lại vẫn để mặc hắn yên lặng.

Đến khu rừng núi, người cũng không ít hơn bao nhiêu.

Tiểu Xuân khá là khiếp sợ khi nhìn thấy người phủ đầy sườn núi.

“Sao có thể chứ?!”

Mai Như cười ha ha, nói: “Đại hội luận kiếm của Mẫn Kiếm sơn trang mỗi năm một lần, vô cùng hiếm thấy, bao nhiêu môn phái trên giang hồ đều muốn đến xem náo nhiệt, đông người thì có gì mà không bình thường?”

Tiểu Xuân liếc xung quanh, sau đó nổi giận nói: “Không phải bảo là ‘đại hội luận kiếm’ sao! Đám bên kia không theo mấy cây thương kia để làm gì hả !?”

Mai Như ngáp một cái, nói: “Đừng câu nệ như vậy, mặc dù chỉ kẻ dùng kiếm mới có thể so tài, nhưng không cấm những người đến tham gia náo nhiệt mà. Đại hội luận kiếm là việc trọng đại của võ lâm, không đến thì không phải là người giang hồ rồi.”

Tiểu Xuân khẽ nói: “Gì mà việc trọng đại của võ lâm chứ, Kiếm Các mấy năm nay cũng có tham gia đâu.”

Mai Như liếc nàng một cái, nói: “Đừng tưởng cứ nói nhỏ là ta không nghe được, hừm.” Nàng thuận theo lời của Tiểu Xuân: “Được rồi, Kiếm Các xuất trần thoát tục, khinh thường tham dự mấy chuyện phàm tục này.”

Tiểu Xuân nhăn mặt nói: “Ý tỷ là Kiếm Các bây giờ trở nên phàm tục rồi à?”

“...” Mai Như ghen một lúc, nàng giơ tay túm lấy cằm Tiểu Xuân, khẽ lắc lắc, nói: “Chắc chắc, sao trước đây ta lại không phát hiện muội mồm miệng lẻo mép như vậy hả?”

Tiểu Xuân cười hắc hắc, kéo nàng đi về phía vắng người.

Bởi vì thật sự có quá nhiều người, mà ngọn núi cạnh Mẫn Kiếm sơn trang này cũng không lớn như núi Bạc Mang, chỉ là một tòa núi nhỏ mà thôi, cho nên cũng rất khó để tìm được đất trống.

Cuối cùng cũng có người nhận ra Vệ Thanh Phong. Người nọ đi đến ôm quyền, nói với Vệ Thanh Phong: “Vị tráng sĩ này, ta thấy bội kiếm của ngươi thật giống Đoạn Đào, chẳng lẽ ngươi là đại đệ tử của Kiếm Các – thiếu hiệp Vệ Thanh Phong sao?”

Vệ Thanh Phong đáp lễ nói: “Không dám nhận.”

“Quả nhiên là Vệ thiếu hiệp.” Người nọ đã trung niên, có râu mép, trên người mặc quần áo tập võ, bên hông có một đôi đoản kiếm màu xanh, vóc dáng người này không cao nhưng lại vô cùng khỏe mạnh.

“Không ngờ năm nay Kiếm Các cũng đến tham gia đại hội luận kiếm, nhiều năm qua Kiếm Các không tham dự các hoạt động của giang hồ, lần này tham dự, e là rộng thật ra biển, có chuẩn bị mà đến.”

Vệ Thanh Phong lắc đầu nói: “Tiền bối quá khen, Kiếm Các chỉ là đến để học hỏi mà thôi.”

“Mọi người vào rừng làm gì?”

Vệ Thanh Phong: “Là như vậy, chúng ta lần đầu tiên đến tham dự đại hội luận kiếm, không biết sẽ có nhiều người như thế, trong thành đã hết chỗ nên muốn vào núi để qua đêm, không ngờ...”

“Ha ha.” Người nọ cười sảng khoái “Không ngờ trên núi cũng nhiều người như thế!”

Vệ Thanh Phong thiện ý cười một tiếng, người nọ vẫy tay, nói với Vệ Thanh Phong: “Vệ thiếu hiệp, bọn ta đến sớm, may mắn chiếm được một khoảng đất trống, nếu người không chê, mời qua đây nghỉ một đêm.”

Vệ Thanh Phong ôm quyền, hành lễ với người nọ: “Vây xin đa tạ.”

Người nọ cười ha ha dẫn đường, y dẫn mọi người đến cạnh một thác nước, vị trí nơi này rất tốt, phạm vi rộng rãi, có thể nhìn thấy một góc Mẫn Kiếm sơn trang ở xa xa. Vệ Thanh Phong sau khi nói cảm ơn thì sắp xếp ọi người nghỉ ngơi.

Tiểu Xuân nhìn Vệ Thanh Phong, bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, nàng đứng lên đi đến đằng sau Vệ Thanh Phong. Vệ Thanh Phong là ai chứ, Tiểu Xuân sao có thể che giấu, khi Tiểu Xuân còn cách y khoảng hai ba bước, Vệ Thanh Phong đã quay người.

“?” Vệ Thanh Phong thấy người đến là Tiểu Xuân, dừng một chút, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Xuân khẽ cười một tiếng, nói nhỏ với y: “Đại sư huynh, huynh nói thật đi, người ban nãy, huynh có quen không?”

Mặt Vệ Thanh Phong cứng đờ, nói không nên lời.

Tiểu Xuân khẽ vỗ đùi một cái, nói: “Muội thấy huynh đúng là không nhận ra người ta, vậy mà vẫn có thể khiến ông ấy chia địa bàn cho chúng ta, huynh đúng là...” Tiểu Xuân nói rồi, tặng y một ngón tay cái.

Vệ Thanh Phong bị nàng chọc cười, y vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Xuân, nói: “Muội đúng là cái gì cũng biết nhỉ?”

Tiểu Xuân tự hào: “Tất nhiên rồi.”

Vệ Thanh Phong vén lại mấy sợi tóc của Tiểu Xuân, mắt của y khẽ nhìn Tiểu Xuân, nhẹ giọng nói: “Cũng không hẳn...”

Tiểu Xuân: “?”

Vệ Thanh Phong: “Đâu phải cái gì muội cũng có thể biết đâu chứ...”

Tiểu Xuân: “Gì cơ?”

Vệ Thanh Phong lắc đầu, nói: “Ta đi múc nước, mọi người ăn vài thứ đi.”

Tiểu Xuân ồ một tiếng, Vệ Thanh Phong xoay người đi. Tiểu Xuân trở lại bên người Lý Thanh, Mai Như cũng đang ngồi đó, nàng nói với Tiểu Xuân: “Muội có thể nói cho đại sư huynh của chúng ta biết, người ban nãy là Chuồng môn của Phù Kiếm Cư, tên Lưu Xung, ông ấy đã từng gặp Vệ Thanh Phong một lần.”

Tiểu Xuân: “Sao tỷ biết?”

Mai Như không đáp, nói tiếp: “Chỉ là ta cảm thấy muội có nói như thế y cũng sẽ không nhớ ra, muội có thể nói cho y biết, hai người họ từng gặp nhau vào sáu năm trước, nói vậy chắc y sẽ nhớ.”

Tiểu Xuân: “...”

Mai Như nói xong, xoay người, ngủ.

Đệ tử của Phù Kiếm Cư đốt một đồng lửa ở giữa, lúc Tiểu Xuân quay đầu vừa lúc nhìn thấy Lý Thanh đang nhìn về phía đồng lửa kia, ánh sáng chiếu lên mặt hắn, Tiểu Xuân đi qua, ngồi xuống cạnh Lý Thanh.

Lúc họ ngồi cùng nhau, Tiểu Xuân mới có thể nhìn rõ mặt Lý Thanh, mặt của hắn dù dưới ánh lửa nhưng trông vẫn có vẻ cứng ngắc lạnh như băng.

Tiểu Xuân ngồi một lúc thì hơi mệt, nàng từ từ nhắm mắt lại, thân thể không tự chủ được tựa vào người Lý Thanh. Lý Thanh giật mình, hắn chờ cho Tiểu Xuân ngủ say, mới ôm nàng vào lòng, Tiểu Xuân ngủ say thoải mái xoay người.

Mỗi lần ngủ ở trong núi, Tiểu Xuân đều ngủ như vậy, nàng vô cùng quen thuộc với vòng tay và hơi thở của hắn.

Một tay Lý Thanh đặt sau cổ Tiểu Xuân, miệng hắn thầm đọc cái gì đó, bàn tay cũng xoa một cách có lực.

Tiểu Xuân lại nằm mơ thấy giấc mơ kia, nàng lại hóa thành một đám mây, chen chúc với vô số những đám mây khác, bị vây trong một luồng khí đen tối, nàng cảm giác được xung quanh lạnh như băng, nhưng nàng không sợ. Giấc mơ này nàng đã mơ thấy nhiều lần, nàng đã quen dần.

Mà sự lạnh như băng này, càng ngày càng yếu đi.

Đêm ấy, khi Tiểu Xuân tỉnh lại, trước mắt vô cùng mờ mịt. Mọi người xung quanh đều đang nghỉ ngơi, Tiểu Xuân muốn nhắm mắt lại tiếp. Khi nàng đang định nhắm mắt, nàng nhìn thấy hai bóng người đứng cách đó không xa, đang nhìn về phía Mẫn Kiếm sơn trang.

Thân hình của hai người kia trong đêm đen tạo thành hai bóng hình thon dài cân xứng, họ đều nhìn về phía Mẫn Kiếm sơn trang.

Núi yên tĩnh, người cũng yên tĩnh, cả đất trời đều yên tĩnh.

Trong mờ mịt, Tiểu Xuân nhìn về phía hai bóng người kia.

Nàng cảm thấy họ đang nói gì đó, nhưng dù nàng có nghe thấy, nàng cũng chẳng hiểu.

Tiểu Xuân nhận ra, đó là Mai Như và Hạ Hàm Chi.

53. Chương 54

Tiểu Xuân chưa kịp nghĩ gì thì cơn buồn ngủ lại ập đến, nàng nhắm hai mắt lại.

Dù sao cũng là người tập võ, hôm sau, mọi người tỉnh dậy rất sớm. Còn một ngày nữa mới đến đại hội luận kiếm, hết hôm nay, họ có thể đến đó rồi.

Tiểu Xuân mở mắt, cảm thấy xung quanh rất mát mẻ, nàng chui khỏi lòng Lý Thanh, dang tay dang chân, hít sâu mấy lần. Gió trên núi mát lạnh và sáng khoải tràn vào phổi, cứ như đã tẩy rửa hết mọi thứ, khiến người ta tỉnh táo hẳn.

Tiểu Xuân thu tay chân lại, nàng quay đầu thì thấy Lý Thanh đang tựa đầu vào thân cây khô.

“Huynh ngủ thiếp đi à?” Tiểu Xuân nói nhỏ một câu, ngồi xổm xuống cạnh Lý Thanh. Đầu Lý Thanh cúi rất thấp, Tiểu Xuân nhìn không rõ mặt hắn. Tiểu Xuân cảm thấy Lý Thanh hơi kì lạ, nàng rất ít khi nhìn thấy hắn ngủ, hiếm thấy hơn nữa là nàng đã tỉnh mà hắn vẫn không có phản ứng gì.

Tiểu Xuân sờ sờ đầu hắn, nói: “To Con, huynh sao vậy?”

Khi Tiểu Xuân vuốt đầu hắn, Lý Thanh bỗng nhiên chậm rãi giơ tay lên, cầm lấy tay Tiểu Xuân. Tiểu Xuân kinh ngạc ồ một tiếng, sau đó cười: “Ồ, hóa ra không có ngủ à, đùa ta phải không?”

Đầu Lý Thanh vẫn không nhúc nhích, đầu hắn vẫn không ngẩng lên, tay cũng không để xuống.

Tiểu Xuân thử rút tay lại, nhưng Lý Thanh vẫn không buông tay ra.

“Huynh...”

Khi Tiểu Xuân đang định mở miệng hỏi hắn, Lý Thanh thả tay ra. Hắn ngẩng đầu, tựa đầu vào trên thân cây khô, kéo tay Tiểu Xuân đặt lên bụng mình.

Tiểu Xuân thuận theo, vỗ hai cái, nói: “Cứng thật.”

Không biết có phải ảo giác của Tiểu Xuân không, nàng dường như nghe thấy Lý Thanh cười khẽ một tiếng. Tiếng cười rất nhỏ, rất ngắn, nhưng vừa lọt vào tai Tiểu Xuân, lại khiến lòng nàng mềm nhũn. Tiểu Xuân giương mắt nhìn hắn, mặt Lý Thanh không hề có biểu cảm gì.

Tiểu Xuân ngồi vào cạnh hắn, tựa vào người hắn.

“To Con, huynh có biết đối diện chúng ta là gì không?”

Lý Thanh khẽ lắc đầu.

Tiểu Xuân nói: “Đối diện là Mẫn Kiếm sơn trang, chúng ta đến nơi rồi.” Nàng khẽ nói “Ngày mai chính là đại hội luận kiếm, chờ sau khi tỷ thí xong, đợi Kiếm Các giành được hạng nhất, chúng ta sẽ về nhà.”

Lý Thanh kêu ừng ục một tiếng, Tiểu Xuân cười nói: “Sao hử, muốn về rồi à?”

Lý Thanh nắm tay Tiểu Xuân, không nói gì. Nơi này tuy không thể so với núi Bạc Mang nhưng vẫn mang ý vị yên tĩnh của núi rừng, lúc sáng sớm, mặt trời vẫn chưa lên hết, xung quanh vẫn được bao phủ bởi một màu xanh nhạt. Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn Lý Thanh, cảm thấy gương mặt hắn chìm trong lớp sương mù, trông hơi tái nhợt.

Giọng nói Tiểu Xuân không nhỏ hơn, nàng nghiêng người, dùng cánh tay khác vén tóc bên tai Lý Thanh, thầm nói: “Không ngờ mới ra ngoài mấy hôm mà huynh đã thành như vậy rồi, thật đúng là không khá lên nổi mà.” Tiểu Xuân vừa nói vừa nghĩ, có lẽ cũng không thể hoàn toàn trách hắn, Mai Như đã nói kiếm khí muốn thành hình cần thời gian rất dài, Lý Thanh đã ở núi Bạc Mang lâu như thế, chắc chắn có tình cảm rất sâu đậm. Tiểu Xuân khẽ nói: “Huynh đừng vội, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về... rất nhanh thôi.”

“Tiểu Xuân.” Mai Như đi tới từ phía sau, đứng trước mặt Tiểu Xuân. Lý Thanh không nhúc nhích, Tiểu Xuân giương mắt nói: “Sao vậy, cần nhóm lửa à?”

Mai Như lắc đầu, nàng cúi người xuống, thần thần bí bí nói: “Muội thu dọn đi, chúng ta chuẩn bị lên núi.”

“?” Tiểu Xuân tỏ vẻ kì quái nhìn Mai Như: “Lên núi? Đại hội luận kiếm dời sớm hơn rồi à?”

Mai Như: “Không phải.”

Tiểu Xuân: “Nhưng Mẫn Kiếm sơn trang không cho lên mà, hôm qua tỷ không nghe đại sư huynh nói à?”

“Muội cứ nghe lời tỷ tỷ là được.” Mai Như nói “Chưởng viện kia của chúng ta đã lên núi từ đêm qua rồi, y từng là đệ tử của Mẫn Kiếm sơn trang, có chút giao tình nên chúng ta được vào trang nghỉ ngơi trước.”

Đêm qua?

Tiểu Xuân nhớ lại lúc nàng tỉnh lại vào giữa đêm hôm qua, lúc đó nàng thấy Mai Như và Hạ Hàm Chi đang đứng bên bờ sông.

Tiểu Xuân mãi mà chưa trả lời, Mai Như chớp chớp mắt, nhìn nàng.

“Tiểu Xuân?”

“À, ờ.” Tiểu Xuân bừng tỉnh, vội nói: “Được, ta đi thu dọn ngay.”

Mai Như cười cười, xoay người đến bờ sông múc nước.

Tiểu Xuân tỏ vẻ kì quái gãi gãi mặt: “Chẳng lẽ là ta nằm mơ?”

Lý Thanh vẫn ngồi yên bên cạnh, không hề nhúc nhích chút nào.

Tiểu Xuân cũng không nghĩ nhiều nữa, nàng đứng lên, thu dọn xong xuôi, kêu Lý Thanh: “Đi nào.”

Lý Thanh vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Xuân gọi thêm mấy tiếng, hắn cũng không phản ứng gì. Tiểu Xuân để túi đồ xuống, đến chỗ Lý Thanh. Nàng do dự một chút, khẽ gọi: “A Thanh?”

Lý Thanh khẽ giật mình.

Tiểu Xuân: “Huynh nghe Mai Như nói rồi đó, chúng ta đi thôi.”

Lý Thanh mơ hồ cử động thân thể, Tiểu Xuân đưa tay đỡ giúp hắn đứng lên, nàng cảm thấy Lý Thanh rất nặng.

Lý Thanh dĩ nhiên là nặng, nếu không Tiểu Xuân sao lại gọi hắn là tên To Con này nọ. Thế nhưng, bình thường Tiểu Xuân rất ít khi cảm thấy Lý Thanh nặng, bởi vì hắn không bao giờ để nàng cố sức, nhưng lần này, Tiểu Xuân cảm thấy Lý Thanh có thể đứng lên hoàn toàn là dựa vào sức lực của nàng.

Sau khi Lý Thanh đứng lên, thân thể hơi loạng choạng, Tiểu Xuân ôm một cánh tay của hắn, cố sức để hắn đứng vững,

“Huynh làm sao vậy....” Tiểu Xuân không nhịn được lo lắng, nói: “Lý Thanh, huynh làm sao vậy?”

Lý Thanh lắc đầu, khẽ nói: “Ta không sao.”

Lúc này Mai Như cũng đã thu dọn xong, nàng đi đến, nói: “Chúng ta đi thôi, ta đi gọi tên nói lắp kia.”

Tiểu Xuân vội kéo cánh tay Mai Như, nói: “Mai Như, tỷ xem cho hắn một lúc đi.”

Mai Như quay đầu: “Hả?”

Tiểu Xuân kéo Lý Thanh, nói: “Trông Lý Thanh lạ lắm, hắn, hắn sao vậy?”

Mai Như liếc Lý Thanh từ trên xuống dưới, thản nhiên nói: “Hắn không sao cả.”

Tiểu Xuân: “Thế nhưng...”

“Hắn không sao.” Mai Như xen ngang lời Tiểu Xuân “Cách xa núi Bạc Mang quá nên có thể hắn sẽ không thể thích ứng ngay, mấy hôm nữa là tốt thôi.”

Tiểu Xuân: “Thật sự là vì đi xa ư? Ban nãy ta cũng đang nghĩ có phải là do nhớ nhà hay không.”

“Nhớ nhà?” Mai Như liếc mắt nhìn Tiểu Xuân, ánh mắt hơi kì quái. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Tiểu Xuân, nhìn về phía xa xa “Nhớ nhà...” Mai Như lẩm bẩm “Không sai, hắn nhớ nhà đấy thôi...”

Mai Như nói rồi bỏ đi, Tiểu Xuân an ủi Lý Thanh, nói: “Quả nhiên là để ta đoán trúng rồi. Huynh nhìn chút nhé, ta nói rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về thôi.”

Bữa sáng chưa ăn nhưng cả đoàn người Kiếm Các đã muốn đi. May mà từ đây đến Mẫn Kiếm sơn trang cũng không quá xa, cũng không khác quãng đường lên Thanh Đào viện của Kiếm Các bao nhiêu, nên họ cứ leo khoảng một hai canh giờ thì bọn Tiểu Xuân đã lên đến cửa vào núi.

Địa thế Mẫn Kiếm sơn trang bình thường, bố cục lại vô cùng phức tạp, từ cửa núi đi lên, ba bước thì lại có một bức tường, năm bước lại gặp một cái cửa sổ, Tiểu Xuân bị làm cho chóng cả mặt.

“Nơi này sao mà lắm đường rẽ thế?”

Tiểu Xuân không nhịn được nói “Đã vậy, sơn trang lớn như thế mà không có một bóng người là sao?” Họ đi cả buổi trời, một đệ tử cũng không thấy.

Mai Như đặt ngón tay lên miệng, khẽ thở dài, nói: “Muội còn kêu nữa thì sẽ có người đến thật đó.”

Tiểu Xuân bậm môi, Mai Như vui vẻ, nói: “Chờ đến phòng khách, muội muốn nói thế nào cũng được.”

Tiểu Xuân khẽ nói: “Hạ Hàm Chi đâu?” Vào cửa, đi một đoạn đường rồi mà vẫn là do Mai Như dẫn đường.

Mai Như: “Có lẽ y đi trước để ôn chuyện với đồng môn thôi.”

Tiểu Xuân: “Sao tỷ biết đường ở chỗ này vậy hả?”

Mai Như cười với nàng một cái, nói: “Muội quen tỷ tỷ là ai rồi à? Mấy thứ bản lĩnh nhỏ nhoi nay mà ta cũng phải nói với muội à?”

“...” Tiểu Xuân bịu môi, đi bên cạnh Lý Thanh, cẩn thận đỡ tay Lý Thanh đi về trước.

Đi cả buổi trời, Mai Như rốt cuộc dẫn cả đám vào trong một cái sân.

Căn viện nằm ở phía bên trái của sơn trang, yên lặng vô cùng, sân được lát bằng đá xanh, được quét dọn sạch sẽ. Bên kia sân có một căn phòng, phía bắc có một gian phòng hai tầng, lầu các được điêu khắc tỉ mỉ, tinh xảo nhả nhện. Trong sân có một cây tùng lớn màu đen, cành tùng được uốn tỉ mỉ, giống như thường được miêu tả trong văn chương. Bên cạnh cây có một cái đình, trong đình có một tấm biển, có ghi “Lạc Hạ Nhất Bút”*

(*Lạc Hạ Nhất Bút: Tạm dịch là một nét bút từ trời cao)

Tiểu Xuân nhìn, khẽ nói: “‘Lạc Hạ Nhất Bút’ là cái gì?”

“Là để chỉ cây tùng này.” Khi mọi người còn đang nghi ngờ, từ một chỗ khác trong sân có hai cô gái đi vào, người đi đầu mặc quần áo màu hồng, nụ cười chân thành, đi đến trước mặt mọi người, hành lễ, nói: “Đây là cây tùng đen, đã sống gần hai trăm năm rồi, lớn tuổi hơn cả sơn trang. Lão trang chủ từng nhìn thấy cây tùng đen này vào một ngày tuyết rơi, cảm thấy cây tùng này trông như một nét bút đang dở từ trời cao viết xuống, lão trang chủ lập tức có hứng thú, cho đặt tấm biển này ở đây.”

Mọi người Kiểm Các đều ồ lên.

“...” Nàng kia vừa hành lễ, nói: “Tiểu nữ là Tĩnh Sương, đây là Tĩnh Hà, là tỳ nữ ở ngoài trang, được phụng mệnh để đến hầu hạ các vị khách quý của Kiểm Các.”

Trong lòng Tiểu Xuân hơi yếu ớt, nhìn hai “tỳ nữ” này, lúc này nàng mới tin lời Mai Như nói – người làm việc khổ sai ở Mẫn Kiểm sơn trang cũng được mặc áo tơ lụa nữa là.

Vệ Thanh Phong đi đến nói mấy câu với các nàng, trước hết họ sắp xếp để lão Tông sư vào một gian phòng, Trần Bì và Trương Trị hầu hạ lão Tông sư về phòng nghỉ ngơi, còn lại một gian phòng bên trái, một gian phòng bên phải, Vệ Thanh Phong để cho Tiểu Xuân chọn, Tiểu Xuân cười hắc hắc hai tiếng, nói: “Hay là chờ Hạ Hàm Chi về rồi nói, để y chọn trước.”

Mai Như ngáp một cái, nói: “Bỏ đi, tỳ tỳ mệt mỏi rồi, chúng ta chọn trước đi.” Nàng nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, cuối cùng nói với Vệ Thanh Phong: “Bọn ta ở bên trái, To Con và Hạ Hàm Chi ở bên phải.”

Vệ Thanh Phong nhìn Mai Như, yên lặng một lúc. Mai Như quay đầu không nhìn y. Tiểu Xuân nắm tay Lý Thanh, do dự nói: “Mai Như, Lý Thanh gần đây...” Nàng dừng một chút, lại nói: “Hay là để hẩn ở cùng phòng với chúng ta đi...”

Mai Như: “Ồ?”

Tiểu Xuân cười làm lạnh với Mai Như: “Tỷ nhẫn nại chút, chỉ hai ngày là được rồi, gần đây hẩn khó chịu, Hạ Hàm Chi cũng khó chịu, không thể để hai người họ ở gần nhau được.”

Mai Như: “...” Nàng phụt cười, nói: “Tùy muội đi, muội không để ý thì ta có gì mà để ý chứ.”

Tiểu Xuân nói đa tạ, sau đó dẫn Lý Thanh về phòng.

Đang sau, vẫn còn bốn người đứng trong sân, Vệ Thanh Phong, Mai Như, và hai tỳ nữ của Mẫn Kiểm sơn trang.

Vệ Thanh Phong nhìn Mai Như, trên mặt chẳng có biểu cảm gì: “Hạ Hàm Chi đâu?”

Mai Như khẩy khẩy móng tay mình, nói: “Y đi đâu thì huynh hỏi ta làm chi?”

Vệ Thanh Phong giương mắt nhìn hai tỳ nữ một cái, vẻ mặt hai tỳ nữ vẫn mang ý cười khê.

Vệ Thanh Phong thản nhiên nói: “Thiếu trang chủ các người đi đâu hả?”

54. Chương 55

“Thiếu trang chủ của các người đâu?”

Vệ Tử Phong hỏi xong, hai tỳ nữ vẫn cười xa cách như trước, Tĩnh Sương nói với Vệ Tử Phong: “Thiếu trang chủ bây giờ không có ở trong trang, muộn một chút mới về đến.”

Vệ Tử Phong cau mày nói: “Không có trong trang? Hạ Hàm Chi hôm qua vừa mới lên núi, sao giờ lại không có ở đây?”

Tĩnh Sương nói: “Trang chủ có việc phân phó, thiếu trang chủ muốn nô tỳ nói với Vệ đại hiệp, hôm nay người nhất định sẽ trở lại.”

Vệ Tử Phong thấy nàng ta kiên trì, cũng không nói gì nữa, Tĩnh Sương và Tĩnh Hà hành lễ, xoay người đi.

“Ta cũng phải về.” Mai Như vuốt vuốt tóc, đi về phòng, Vệ Tử Phong đứng sau lưng nàng, mở miệng nói: “Các người định làm gì?”

Mai Như dừng lại, nhưng không xoay đầu: “Bọn ta muốn làm gì? Đại sư huynh, huynh hỏi cứ như huynh chả biết gì thật ấy.”

Vệ Tử Phong không nói, Mai Như cũng không nói nữa. Mãn Kiếm sơn trang vô cùng yên tĩnh, mặt trời dần lên cao, xua tan chút hơi ẩm trong núi. Mai Như đứng dưới ánh mặt trời, nàng cúi đầu, nhìn cái bóng phản chiếu trên đất, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng.

Vệ Tử Phong giống như cũng đang ngẩn người, nghe tiếng cười khẽ này của nàng, bỗng ngẩng đầu lên.

“Hậu bối như các người.” Mai Như thản nhiên nói “Rõ ràng là kỳ tài, vậy mà cứ không ra gì như thế. Năm đó khi tranh đoạt Liệt Dương, tư chất của Trương Kế cũng không phải hàng đầu, thế nhưng y lại chính là người hiếm có nhất từ trước đến nay.”

Vệ Tử Phong: “Sự tích của tiền bối, ta cũng có nghe nói.”

Mai Như vẫn nhìn cái bóng trên đất, ánh mắt bình thản: “Ban đầu võ công của y cũng không phải mạnh nhất trong số những kẻ tranh đoạt, thế nhưng y đã dùng phương diện khác để bù đắp sự khuyết thiếu về võ công.”

Vệ Tử Phong không nói, y đã từng nghe chuyện về Trương Kế – người sáng lập nên Mãn Kiếm sơn trang, nghe nói năm đó, Trương Kế vì đoạt kiếm đã dùng không ít âm mưu quỷ kế.

Mai Như lặng lẽ nói: “Cho dù người không nói, ta cũng biết rõ người đang nghĩ gì.”

Vệ Tử Phong giương mắt, bóng lưng Mai Như dưới ánh mặt trời hơi mơ hồ. Y nheo mắt lại, chăm chú nhìn kĩ. Quanh thân Mai Như tản ra luồng kiếm khí rất mờ nhạt, dù không mãnh liệt nhưng lại rất thuần thực. Vệ Tử Phong hiểu ra, Mai Như đang làm rõ thân phận của bản thân.

“Năm đó khi ta vừa nhập thế, trong quá trình tìm chủ nhân, ta đã gặp rất nhiều người. Lúc ban đầu, ánh mắt của ta chỉ tìm kiếm những kẻ mạnh. Nhưng càng về sau, một thiếu niên tư chất bình thường, chỉ bằng mấy câu nói đơn giản đã khiến ta phải theo y cả đời. Lại sau đó, ta dần hiểu nhân tình thế thái, cũng dần hiểu mục đích đằng sau những câu nói đó của Trương Kế. Khi đó, Mãn Kiếm sơn trang đã thành lập được mười năm rồi.”

Vệ Tử Phong khẽ nói: “Cô hối hận.”

“Không.” Mai Như xoay người nhìn Vệ Tử Phong, nói: “Đây chính là điều mà ta đang nói với người, dù biết tất cả về Trương Kế, ta cũng chưa từng hối hận. Ngược lại, đến giờ khắc này, khi Thái Âm nhập thế, thiên mệnh của ta cũng chưa từng dừng lại. Lúc này đây, ta lại cảm thấy, sự may mắn lớn nhất của ta chính là lúc ấy đã đi theo người đó.” Vệ Tử Phong yên lặng đứng đó, y cảm thấy trong mắt Mai Như có một sự mờ mịt xa lạ.

“Trên đời này, tất cả mọi người đều muốn làm một kẻ thông minh, họ tự nhận là có thể thấy được chân tướng của mọi sự việc, nhưng chân tướng lại thường làm mờ mắt con người. Kiếm linh lại không phức tạp như thế, bọn ta chỉ theo đuổi trái tim của mình. Khi đó Trương Kế đặt toàn bộ linh hồn và tánh mạng lên người Liệt Dương, ta cảm nhận được, nên ta cúi đầu xưng thần.”

“Thái Âm cũng thế.” Mai Như nói “Mặc dù bây giờ nguyên thần của hắc không hoàn chỉnh, không cách nào nhận rõ ý nghĩ của mình, nhưng bản chất của hắc vẫn còn. Nếu như người không thể làm được như Trương Kế đã làm khi đó, người sẽ vĩnh viễn không thể có được hắc.”

Mai Như nói rồi, xoay người.

“Bất kể là người hay là Hạ Thu, đều không muốn hắc ngu ngốc.” Mai Như nói “Hắc có thể nhận ra người mà hắc bằng lòng kính dâng tất cả.”

Sau khi Mai Như đi, trong viện chỉ còn lại mỗi mình Vệ Tử Phong, y đi vào trong đình, ngồi trên ghế đá lạnh băng. Lưng của y vẫn thẳng tắp, tựa như mặt dốc đứng của sườn núi.

Khi Mai Như đẩy cửa phòng bước vào, trên mặt vẫn là vẻ lạnh băng cứng ngắc, nhưng khi nàng nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng, nàng bỗng nhiên dừng lại.

Ánh sáng ấm áp, bầu trời như tranh.

Tiểu Xuân nằm trong lòng Lý Thanh, họ cùng ngủ thiếp đi. Phòng khách của Mẫn Kiếm vừa quý khí vừa yên tĩnh, họ không nằm trên giường tinh xảo mà chỉ dựa vào một góc tường. Lý Thanh khẽ ôm Tiểu Xuân trong lòng mình, hẩn khẽ cúi đầu, sợi tóc xơ xác rũ xuống, rơi lên gương mặt bầu bĩnh của Tiểu Xuân. Lý Thanh cao lớn cường tráng, Tiểu Xuân trong lòng hẩn trông như một con mèo nhỏ, sự phối hợp quái dị như thế nhưng lại tạo cảm giác dịu dàng riêng.

Mai Như đứng ở cửa, yên lặng thật lâu. Nàng đứng ngược sáng, ánh mặt trời kéo ra một cái bóng dài trên mặt đất. Đôi mắt đẹp như hoa đào như đang suy nghĩ thật nhiều điều, dường như không thể giải thích được cảnh tượng trước mắt, lại như đang nhớ lại những chuyện xưa cũ.

Đứng một lúc, Mai Như dường như không nhận được nữa, xoay người, biến thành một cái bóng mờ, chớp mắt đã biến mất khỏi viện.

Ngày hôm nay dường như là một ngày khá dài. Khi Tiểu Xuân tỉnh lại, đã là giữa trưa, nàng cảm thấy kì lạ là tại sao mình lại ngủ lâu đến thế. Nàng vỗ vỗ thân thể to lớn chắc khỏe của Lý Thanh, sắc mặt Lý Thanh càng trắng bệch hơn trước.

Tiểu Xuân khẽ gọi hẩn hai tiếng, Lý Thanh vẫn không tỉnh lại. Tiểu Xuân cẩn thận nhích thân thể, muốn để hẩn ngủ yên ổn một chút, nhưng khi nàng vừa rời khỏi ngực hẩn một chút, Lý Thanh đã giật mình tỉnh lại.

Tiểu Xuân khẽ nói: “Huynh tỉnh rồi à.”

Lý Thanh cúi đầu, mặt hướng về phía Tiểu Xuân. Tiểu Xuân lấy tay sờ sờ mặt hẩn, mặt Lý Thanh rất lạnh, dường như bị kết một tầng băng. Tiểu Xuân sợ hết hồn.

“Sao vậy? Sao mặt huynh lạnh vậy?”

Lý Thanh không nói, chỉ chậm rãi lắc đầu, ý bảo Tiểu Xuân là mình không sao. Tiểu Xuân bò dậy từ trong lòng hẩn, nói: “Ta đi tìm chút nước nóng, huynh chờ chút.”

Tiểu Xuân lao ra khỏi phòng, vừa ra ngoài đã thấy hai thị nữ mà mình gặp ngoài sân ban nãy là Tĩnh Sương và Tĩnh Hà. Trong tay hai người đang bưng một khay trà, trên đó có bày mấy cái chén nhỏ và vài món điểm tâm. Nhìn thấy Tiểu Xuân, Tĩnh Sương khẽ hành lễ, nói: “Quý khách có chuyện gì cần, cứ nói với bọn nô tỳ là được.”

Tiểu Xuân nói: “Ta cần một chút nước nóng.”

Tĩnh Sương gật đầu nói: “Quý khách chờ một chút, bọn nô tỳ sẽ đem đến ngay.”

Tiểu Xuân nói cảm ơn liên hồi. Tĩnh Sương và Tĩnh Hà đặt khay trà lên cái bàn đá trong viện, dọn trà cụ xong xuôi. Chén trà tinh xảo nhẵn bóng, trông từ xa như bạch ngọc, vô cùng xinh đẹp. Tiểu Xuân nhận không được nhìn thêm mấy lần, Tĩnh Sương quay đầu lại thấy thế, cười nhạt, sau đó cùng Tĩnh Hà rời đi.

Một lúc sau, Tĩnh Sương nấu một bình nước nóng đem đến, Tiểu Xuân cảm ơn nàng ta, sau đó lại hỏi.

“Cái đó...” Tiểu Xuân cầm cái bình, cầm hất hất về phía đình, nói: “Sao hai người lại đặt trà cụ ở đây?”

Tĩnh Sương nói: “Là do thiếu chủ phân phó.”

“Thiếu chủ?”

Tĩnh Sương gật đầu nói: “Khi thiếu chủ đi có nói, giờ ngọc một khắc sẽ trở về, bảo chúng ta chuẩn bị trà xanh cho tốt.”

Tiểu Xuân cảm thấy kì quái: “Sao lại để ở đây?”

Tĩnh Sương yên lặng một chút, nàng ta nhìn Tiểu Xuân, bình tĩnh nói: “Bởi vì thiếu chủ cùng đi với quý khách mà.”

Tiểu Xuân: “Cùng đi? Ai cơ?”

.....

Trở lại phòng, Tiểu Xuân đóng kín cửa, sau đó dựa lưng vào cánh cửa ngơ ngác đứng đó. Nếu như không phải Lý Thanh lên tiếng, chắc nàng đã quên mất trong tay mình còn đang cầm bình nước.

Tiểu Xuân đổ nước nóng vào trong chậu nước, sau đó dùng khăn tay thấm ướt, lúc làm việc này, Tiểu Xuân vẫn đang thất thần.

“Ừng ục...”

Lý Thanh khẽ kêu ừng ục, Tiểu Xuân vẫn không có phản ứng. Lý Thanh sờ soạng bên giường, từ từ đứng lên. Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn sang, thấy Lý Thanh đang khó khăn chống người, nàng thở nhẹ, vội đi đến dìu.

“Ngồi xuống ngồi xuống, ngồi xuống đi.”

Tiểu Xuân đỡ Lý Thanh ngồi bên giường, nàng cầm lấy khăn ẩm lau trán cho Lý Thanh, vừa lau vừa nói: “Sao hả, khỏe hơn chưa?”

Lý Thanh chậm rãi gật đầu.

Tiểu Xuân ngồi bên nhìn hẩn, một lúc lâu sau không nói gì. Lý Thanh đợi một lúc lâu không nghe thấy tiếng động, hẩn nghiêng đầu, ngón tay khẽ chạm vào cổ tay Tiểu Xuân, Tiểu Xuân vẫn không có phản ứng gì.

“Cô làm sao vậy...”

Lại qua một lúc, Lý Thanh rốt cuộc mở miệng hỏi. Giọng nói của hẩn khàn hơn trước.

Tiểu Xuân giương mắt nhìn hẩn, mấy lần muốn há miệng, cuối cùng cười khẽ một tiếng, nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy hơi kì lạ thôi.”

“Ừng ục?”

Tiểu Xuân đứng đưa hai cái chân dưới giường, khẽ nói: “Gần đây, hình như mọi người đều trở nên rất lạ...” Khi nói đến Lý Thanh, giọng Tiểu Xuân càng giống như đang lẩm bẩm hơn: “Rất lạ lùng, huynh cũng vậy...”

Lý Thanh cúi đầu, mấy sợi tóc khô xơ hơi lộn xộn.

Tiểu Xuân lại nói: “Huynh nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lý Thanh không nói, cứ kêu ừng ục không ngừng. Tiểu Xuân nhìn chằm chằm khe hở trên mặt đất, lại nói: “Ừm... huynh nói ta nghe không hiểu lắm. Nhưng không sao, người ngốc có phúc của người ngốc, à không, là kiếm ngốc có phúc của kiếm ngốc mới đúng.” Tiểu Xuân nói rồi tự bật cười.

“Cô không thích kẻ ngốc...”

“?”

Sau khi nghe thấy giọng khàn khàn trầm thấp của hẩn, Tiểu Xuân ngạc nhiên nghiêng mặt nhìn Lý Thanh.

“Ủa, sao vậy, sao hôm nay huynh nói nhiều thế?”

Lý Thanh chậm rãi nói: “Cô không thích kẻ ngốc...”

“Ha.” Tiểu Xuân khẽ cười nói: “Kiếm ngốc, ai sẽ thích kẻ ngốc chứ hả.”

Lý Thanh cúi đầu, mấy sợi tóc giấu đi một bên mặt tựa hồ đã trở nên tái nhợt hơn của hẩn. Một lúc sau, Tiểu Xuân nghe thấy Lý Thanh lên tiếng.

“Những chuyện kia...”

“Hả?”

“Cuối cùng ta cũng sẽ hiểu....”

Tiểu Xuân nghe không rõ lắm, nàng sờ sờ trán Lý Thanh, nói: “Nói cái gì đâu không vậy?”

Lý Thanh nắm cổ tay Tiểu Xuân, Tiểu Xuân a một tiếng, nói: “Sao đột ngột vậy, làm ta hết hồn, hừm.”

Lý Thanh nghiêng mặt về phía Tiểu Xuân, Tiểu Xuân cảm thấy quanh mình như đột nhiên trở nên trống trải.

“Y nói rất đúng, những chuyện đó, một ngày nào đó ta phải hiểu được.”

55. Chương 56

Lời nói của Lý Thanh khiến Tiểu Xuân khó hiểu vô cùng, nàng cũng lười hỏi lại. Nàng nghĩ sự không bình thường của mọi người đều là vì phong thủy của Mẫn Kiếm sơn trang không tốt.

“Khó trách mấy người Lưu đại ca đều không thích Mẫn Kiếm sơn trang, nơi này đúng là có vấn đề.” Tiểu Xuân xoa xoa gương mặt trắng bệch của Lý Thanh, thăm nói: “Không sao, dù sao đại hội luận kiếm cũng chỉ diễn ra trong mấy ngày thôi, về là tốt ngay thôi.”

Trong lúc Tiểu Xuân đang nói thăm, Lý Thanh dường như phát hiện ra điều gì đó, lại cầm lấy cổ tay Tiểu Xuân. Lần này, không đợi Tiểu Xuân mở miệng hỏi, một cơn choáng váng đột nhiên ập đến, nàng lập tức ngã vào lòng Lý Thanh.

Lý Thanh cẩn thận đỡ Tiểu Xuân, đặt nàng lên giường, sờ soạn đặt tay và chân nàng lại cho ngay ngắn. Làm đi làm lại một lúc, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười nhạo.

“Ngay cả cái tay cái chân của nàng người còn luyên tiết như thế thì sao lại phải làm nàng ngất đi chứ.”

Lý Thanh thở hỗn hển, nghiêng đầu. Hạ Hàm Chi khoanh tay, lười biếng tựa trên cửa.

“Là người....”

Hạ Hàm Chi: “Nếu không thì còn ai vào đây.”

Lý Thanh cúi đầu, không nói gì.

Đôi mắt dài nhỏ của Hạ Hàm Chi không vui không buồn, từ trên nhìn xuống Lý Thanh, thản nhiên nói: “Người độ khí cho nàng.” Câu nói này của y cũng không phải là câu hỏi, Lý Thanh cũng không nghĩ nhiều, dứt khoát gật đầu.

Hạ Hàm Chi nhướng mắt nhìn Lý Thanh, cứ như đang cân nhắc điều gì. Hồi lâu sau, khóe môi y dần nhếch lên, trong mắt cũng hiện lên vẻ kích động.

“Người nghĩ thông suốt rồi.”

Lý Thanh há miệng, vẻ mặt hơi ngớ ra: “Sao người....”

Hạ Hàm Chi nói tiếp: “Người nghĩ xem làm sao ta biết?”

Lý Thanh gật gật đầu, hắn cảm thấy mình không cần mở miệng nói, Hạ Hàm Chi cũng biết hắn đang muốn nói gì.

Hạ Hàm Chi nói “Người độ khí cho nàng làm gì?”

Lý Thanh há miệng: “Ta... ta không biết.”

Hạ Hàm Chi nói: “Vào lần đầu tiên người độ khí cho nàng, người đã quyết định xong rồi.”

Lý Thanh: “....”

Hạ Hàm Chi xoay người, nói: “Con người, mỗi khi cần đưa ra bất cứ quyết định quan trọng nào, đều sẽ bất an. Điểm này người khá là giống con người đó.”

Lý Thanh không hiểu thâm ý trong câu nói của y, bất quá, khi hắn nghe thấy Hạ Hàm Chi bảo hắn khá giống con người, hắn vẫn hơi vui vẻ: “Đa tạ người.”

Hạ Hàm Chi đẩy cửa ra, sắc trời bên ngoài đã dần tối. Dưới ánh chiều tà, một bóng người xuất hiện bên trong đình, vừa cao lớn vừa rắn rỏi. Hạ Hàm Chi bước ra một bước, Lý Thanh hỏi: “Khi nào...”

Không đợi Lý Thanh hỏi xong, Hạ Hàm Chi đã vứt cho hắn một cái bình sứ, cũng không quay đầu lại, nói: “Uống nó đi, để nó hoàn toàn dung nhập vào cơ thể, đến đúng thời điểm thì sẽ tốt thôi.”

Lý Thanh không thể nhìn thấy, nhưng vẫn chính xác tiếp lấy bình sứ. Hắn đặt bình sứ dưới mũi, nhú người: “Nguyên khí của Liệt Dương...”

“A.” Hạ Hàm Chi cười nói “Sao hả, người đã ở bên người lâu như thế rồi, vậy mà người vẫn chưa quen à?”

Lý Thanh ngơ ngác nói: “Lấy cái này, nàng ấy sẽ rất khó chịu...”

“...” Hạ Hàm Chi xoay người, nheo mắt nhìn Lý Thanh: “Cho nên?”

Lý Thanh há miệng, đưa bình sứ trong tay ra, ý bảo người lấy về trả cho nàng ấy đi. Sắc mặt Hạ Hàm Chi tối sầm nhìn chằm chằm tên ngốc nghếch trước mắt, âm trầm nói: “Liệt Dương nhập thể tu luyện đã trăm năm, nên làm gì nàng ấy hiểu rất rõ, còn chưa đến phiên một thanh kiếm ngu ngốc như người can thiệp vào.”

Nói xong, Hạ Hàm Chi xoay người, đi ra khỏi phòng.

Khi y sắp ra khỏi phòng, Lý Thanh đằng sau đột nhiên mở miệng.

“Thiên mệnh tới, kiếm cách của nàng lại trống rỗng. Nếu là vì ta, ta càng không thể lấy thứ này, người trả lại cho nàng ấy đi.”

Hạ Hàm Chi bước thêm một bước, nghiêng đầu nhìn sang, nét mặt của Lý Thanh không hề thay đổi. Hạ Hàm Chi yên lặng một lúc, chậm rãi nói: “Thực sự không cần à, một kẻ nguyên thần không hoàn chỉnh như người lại có thể nói ra những lời như vậy, xem ra là đã quyết tâm rồi...” Y dừng một chút, bước thêm một bước ra khỏi cửa, nói với Lý Thanh: “Ban này ta nói với người cũng không phải đang nói đùa. Liệt Dương ở tại Mẫn Kiếm sơn trang đã gần trăm năm, nên làm gì, không nên làm gì, nàng rõ hơn ai hết.”

Nói rồi, Hạ Hàm Chi bỏ đi.

Bên trong đình Lạc Hạ Nhất Bút, trà cụ đều đã được đặt ngay ngắn. Vệ Thanh Phong dù đứng ở trong đình nhưng lại không hề có ý định đụng đến chén trà. Hạ Hàm Chi đi đến, ung dung ngồi xuống.

“Để ột tách trà cực phẩm như thế này nguội đi, chẳng khác nào bỏ lỡ một mỹ nhân yếu điệu tao nhã, là chuyện hối tiếc của đời người.”

Vệ Thanh Phong cũng ngồi xuống, Hạ Hàm Chi uống một hớp trà, nhấp lưỡi nói: “Nhưng cũng không sao, một tên đầu gỗ như người, uống gì chả giống nhau.” Giọng nói y tỏ vẻ chế nhạo, vẻ mặt lỗ mãng, Vệ Thanh Phong lại chẳng tỏ vẻ gì, sắc mặt cũng không hề thay đổi, đôi mắt vẫn đen nhánh như mực. Vệ Thanh Phong lặng lẽ nhìn Hạ Hàm Chi, không biết đang nghĩ gì.

Hạ Hàm Chi đã thay bộ quần áo màu đen kia ra, hiện đang mặc một bộ áo khoác dài màu đỏ thẫm. Tóc dài cũng được chăm sóc, tóc được cột bằng một cái buộc tóc màu trắng. Tay y bưng chén trà nhỏ tinh xảo, mắt lơ đãng liếc qua, đúng lúc gặp phải ánh mắt của Vệ Thanh Phong. Hạ Hàm Chi khẽ cười một tiếng, nói “Vệ Thanh Phong, người đang nghĩ gì hả?”

Vệ Thanh Phong: “Ta đang nghĩ đến chuyện ngày mai.”

“Ồ?”

Hạ Hàm Chi nhú mày nói: “Người đang nghĩ đến đại hội luận kiếm?”

Vệ Thanh Phong không đáp, nhưng đáp án không cần nói cũng biết. Hạ Hàm Chi tùy ý nhìn chén trà nhỏ trong tay, liếc về phía Vệ Thanh Phong. “Người không cần thăm dò ta.” Vệ Thanh Phong nói “Sở dĩ ta không ngăn cản những chuyện người đang làm, đều là vì ngày mai.”

Hạ Hàm Chi: “Ồ...”

Vệ Thanh Phong: “Phương pháp khiến Thái Âm thức tỉnh, chỉ có Liệt Dương hiểu rõ. Người và Mai Như đến Kiếm Các, chẳng phải chỉ là để đánh thức kiếm khí của Thái Âm sao.”

Hạ Hàm Chi bĩu môi, gật gật đầu đồng ý. Y để chén trà nhỏ xuống, thuận theo khe cười nói: “Thần binh từ xa xưa đều tự mình chọn chủ nhân, Vệ Thanh Phong, người nói xem, hắn sẽ chọn ai?”

Vệ Thanh Phong thản nhiên nói: “Không biết.”

Hạ Hàm Chi: “Đoán thử xem.”

Vệ Thanh Phong: “Bất kể là chọn ai, ngày mai, tất cả đều sẽ chấm dứt.”

Tay Hạ Hàm Chi khựng lại, chậm rãi nói: “Chấm dứt, thật sao...”

Vệ Thanh Phong không muốn bàn tiếp, y đứng lên, chuẩn bị rời đi. Khi y đang định đi khỏi, Hạ Hàm Chi bỗng nhiên khẽ nói với bóng lưng y: “Kiếm khí mới bắt đầu khôi phục, thần trí không rõ, người độ chân khí của mình vào Thái Âm, để chân khí ấy hòa hợp với kiếm khí của Thái Âm chính là người được kiếm.”

Vệ Thanh Phong dừng chân, nghiêng đầu, gò má của y dưới ánh sáng mờ nhạt nơi núi rừng, có vẻ hơi lạnh lùng.

Hạ Hàm Chi đứng lên, khoanh tay, chậm rãi nói: “Ta không có năng tay trên của người.” Y nhếch môi, lộ ra một nụ cười quỷ dị, nụ cười vừa tự nhiên vừa tự tin.

“Trận đoạt bảo vật sáu năm trước, ta không thể tham dự. Nghe nói, Đoạn Đào đã chém vô số người, một trận thành danh.”

“Nói đi nói lại, ta cũng là văn bối của người.” Hạ Hàm Chi nhìn người trước mắt, Vệ Thanh Phong lặng lẽ đứng đó, sự trầm tĩnh ấy, đủ để khiến mỗi sợi tóc đều nằm yên. Hạ Hàm Chi thấy thế vô cùng sáng khoái, y không nhịn được cười, cười không thành tiếng.

Y chậm rãi giơ một ngón tay lên, đặt ngay miệng mình, như đang cố giữ ình không cười hoặc là cố khiến người khác phải giữ yên tĩnh. Cuối cùng, y vẫn không nhịn được, cười nhạt, khẽ nói:

“Đại sư huynh, ta muốn khiêu chiến với người.”

Vệ Thanh Phong vẫn không nhúc nhích, trầm giọng nói: “Vậy người tốt nhất là hãy chuẩn bị mạng cho tốt.”

“Ồ?” Hạ Hàm Chi cười mấy tiếng, nói: “Ồ Mẫn Kiếm sơn trang, ra tay giết Thiếu chủ, người cảm thấy người còn mạng để đi ư?”

Vệ Thanh Phong: “Có thể giết, tất nhiên có thể đi.”

“Tốt!” Hạ Hàm Chi thưởng thức vỗ tay một cái, khi nhấc mắt lên, trong mắt đã đọng đầy vài phần khát máu: “Tranh danh đoạt lợi, giết người người giết, đây mới là giang hồ, vậy mới sáng khoái. Vệ Thanh Phong, cuộc chiến ngày mai, sống chết có số, có trời làm chứng!”

Hắc phong đoạn thu thủy, trừ kiếm dải thiên minh.

Cái ngày sẽ kết thúc tất cả trong miệng Hạ Hàm Chi, cuối cùng đã đến.

.....

Mới hừng sáng, Tiểu Xuân đã bị cơn đói làm tỉnh.

Khi nàng mở mắt vẫn còn mơ mơ màng màng, có cảm giác như đã trở về nhà ở dưới chân núi Bạc Mang. Một hồi lâu sau, mãi đến khi nàng bị nghẹn vì ăn mấy cái bánh màn thầu, nàng mới chợt nhận ra đây là đâu. Nàng không kịp nuốt bánh xuống, đã vội chạy ra khỏi cửa.

“Người đâu người đâu, đi đâu hết cả rồi?!?”

Tiểu Xuân đứng trong sân tới tới lui lui mấy vòng, lần lượt gõ cửa tất cả các phòng, lại không thấy một người nào. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, hôm nay bầu trời vô cùng âm u, trong sơn cốc ẩm ướt lạnh như băng, thậm chí còn không thấy cả mặt trời.

“Hừ, không phải là đi tỷ võ sao...” Tiểu Xuân cau mày chạy ra khỏi cửa. Nàng nhớ lại chuyện hôm qua, càng nghĩ càng thấy lạ: “Sao hôm qua lại ngủ thiếp đi... mà còn ngủ lâu như thế, thật là kì quái.” Nàng nhớ đến thân thể suy yếu của Lý Thanh hôm qua, lòng vô cùng rối bời, vô cùng lo lắng. Ra khỏi sân, nàng chọn con đường bằng đá rộng nhất, đi vào trong sơn trang, dọc đường đi vẫn không thấy một người nào cả.

“Sơn trang lớn như vậy mà chẳng có một bóng người, quái lạ thật.” Cả tòa Mẫn Kiếm sơn trang như một mê cung lạnh băng yên tĩnh, tường cao, mặt đất lát đầy gạch đá màu xanh trắng, không hề có một nhánh cỏ dại.

Chẳng biết vì sao, Tiểu Xuân càng chạy lại càng hoảng hốt. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết từ lúc nào bầu trời đã đầy mây đen, càng ngày càng u ám. Tiểu Xuân lại không cảm thấy trời sắp mưa, bởi trong gió không hề có luồng không khí nặng nề mà là cơn lạnh thấu xương, dường như còn kèm theo tiếng vù vù thật khẽ.

Loại gió này.... Tiểu Xuân khép khép quần áo trên người. Hôm đó, bầu trời cũng như thế, cũng là loại gió như thế....

“A Thanh...” Trong lòng Tiểu Xuân càng căng thẳng, nàng không nhịn được chạy đi.

Rốt cuộc, ở con đường đá cuối cùng, nàng từ xa nhìn thấy một cái sân rộng. Cái sân này rộng bằng bảy tám cái sân tỷ võ ở Kiếm Các ghép lại, ở giữa có một võ đài, bên ngoài, các môn phái đã đứng vào chỗ.

Tiểu Xuân đi đến, muốn tìm người của Kiếm Các, nhưng thật sự quá đông, vóc dáng nàng lại không cao, vừa chen vào đám người đã bị che khuất.

Khi nàng định gạt đám người kia ra, một giọng nói trầm thấp nhưng lại vang dội truyền khắp sân.

“Mẫn Kiếm sơn trang hôm nay có may mắn hội tụ hào kiệt khắp thiên hạ, dùng kiếm luận bàn. Đã đến giờ, nhờ có sự ủng hộ của các vị anh hùng gần xa, Trương mỗ tuyên bố, đại hội luận kiếm năm nay, chính thức bắt đầu...!”

56. Chương 57

Tiểu Xuân từ khe hở giữa đám người nhìn ra ngoài, cách đài tỷ võ không xa có dựng một cái đài cao, trên đài có mấy chiếc ghế dài. Người trên đài không nhiều lắm, chỉ chừng năm người, người vừa lên tiếng ban nãy đang đứng ở đằng trước, dáng vẻ trung niên, lưng hổ tay vượn, mắt ưng râu dài, mặc một bộ đồ võ tối màu, nhìn từ xa cũng đã đủ khiến người ta khâm phục.

Tiểu Xuân lén lút đụng đụng người bên cạnh, khẽ nói: “Huynh đài, huynh biết người kia là ai không?”

Người bị nàng hỏi nhìn nàng với vẻ mặt kì lạ, nói: “Ngay cả trang chủ của Mẫn Kiếm sơn trang mà người cũng không nhận ra?”

“Lão là trang chủ à? Thì ra là vậy, đây là lần đầu tiên ta đến đây, trước kia chưa từng thấy bao giờ.”

Người kia nói: “Ông ấy chính là trang chủ của Mẫn Kiếm sơn trang, tên Trương Kế Nhân.”

Tiểu Xuân gật gật đầu, lại nhìn về phía giữa sân, võ đài cao chừng một trượng, người bên ngoài có thể theo dõi khá rõ ràng, lúc này trên đài tỷ võ vẫn chưa có ai, trống không.

Tiểu Xuân lén liếc nhìn, vẫn không tìm được vị trí của Kiếm Các. Họ vốn ít người, trong cả đám đông như thế cũng khó mà tìm được, Trương Kế Nhân đang ở trên đài sắp xếp cho đệ tử các môn phái chuẩn bị tỷ võ, mọi người đều đang chăm chú nhìn lão, Tiểu Xuân cảm thấy lúc này mà chạy lung tung thì hơi vô lễ, liền quyết định cứ đứng tại chỗ, chờ tỷ võ bắt đầu thì sẽ đi tìm.

Vòng thứ nhất, hai bên ra đấu đều là môn phái mà Tiểu Xuân chưa nghe qua bao giờ, nàng nhón chân nhìn một lúc, cảm thấy hơi nhàm chán.

Thật ra thì, có thể đến đại hội luận kiếm, đều là những người có kiếm thuật không hề kém, nhưng Tiểu Xuân cảm thấy nhàm chán cũng rất hợp tình hợp lý, dù sao mấy kiếm khách và kiếm khí mà nàng đã từng gặp qua đều thứ mà người thường, vật thường đều không thể so sánh được.

Hơn nữa, hiển nhiên là mây trận đầu này, không chỉ mình Tiểu Xuân cảm thấy nhàm chán, rất nhiều cao thủ của các môn phái cũng hơi thiếu hăng hái. Chỉ là, mặc dù trận đấu trên đài tỷ võ không thể khơi dậy hứng thú của mọi người, nhưng hiện tượng thiên văn quái lạ trên bầu trời kia, lại khiến mọi người đều phải ghé mắt mà nhìn.

Từ lúc bắt đầu, mây đen trên trời đã chưa từng có vẻ gì là sắp tản ra, mà khi trận đấu thứ ba sắp bắt đầu, mây đen đã tập trung ngay tại cái sân rộng này, tạo thành một mảng khổng lồ, trông rất đáng sợ.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, theo hướng cơn gió lạnh vừa thổi qua, nhìn về phía chân trời. Nàng cảm thấy trong cơn gió này, có điều gì đó không bình thường. Cơn gió này rất nặng nề, nặng đến mức nàng không thể thở nổi.

“Trời giáng dị tượng, hôm nay chắc chắn sẽ xảy ra biến cố.”

Tiểu Xuân quay đầu, nhìn thấy một kiếm khách lớn tuổi đang nhìn trời. Tóc bên thái dương của lão đã hơi hoa râm, nhưng lưng eo vẫn lộ ra sự cường tráng rắn rỏi. Tiểu Xuân lùi lùi sang, đi đến bên người lão kiếm khách, nói với lão: “Tiền bối, người vừa nói gì vậy?”

Lão kiếm khách vẫn nhìn trời, nói: “Lão hủ nói, hôm nay chắc chắn có chuyện xảy ra.”

“Tiền bối, người biết bầu trời như thế là có chuyện gì à?”

Lão kiếm khách im lặng một lúc, lầm bầm khẽ nói: “Năm đó, bầu trời cũng như thế này...”

Tiểu Xuân nhìn lão một cái, cảm thấy lão cũng không muốn nói thêm gì nữa, liền quay lại nơi mình đứng ban nãy. Nàng ngơ ngác nhìn bầu trời, đặt một tay ngay lồng ngực mình. Chẳng biết vì sao, khi gió thổi qua thân thể, nàng cảm thấy trái tim lại hơi siết chặt, tựa như chân vừa đạp vào khoảng không, vừa sợ hãi vừa hoang mang.

“Thật là lạnh...”

“Đúng vậy, sao đột nhiên trời lại lạnh như vậy.”

“Bầu trời như thế rốt cuộc là có chuyện gì...”

Tiểu Xuân nhìn xung quanh, mọi người đều kéo chặt quần áo lại, không ít người xôn xao bàn luận vì sao không khí trở nên rét lạnh như thế. Tiểu Xuân sờ sờ cánh tay của mình, lại kì quái phát hiện ra nhiệt độ thân thể mình vẫn rất bình thường. Nàng thầm nghĩ, có lẽ ở cùng thanh kiếm ngốc kia đã lâu, sức chịu lạnh dường như cũng đã tăng lên.

Khoảng một nén hương sau đó, mấy người xung quanh đã dần không chịu nổi nữa.

“Ông trời chết tiệt!”

“Đúng đó, đột nhiên lại lạnh như thế, tay chân ta đều đã tê cứng cả rồi, làm sao đấu kiếm được nữa!”

“....”

Tiểu Xuân lúc này mới cảm thấy hơi lạnh, nàng nắm chặt quần áo trên người, nhìn về phía đài tỷ võ. Đây đã là trận đấu thứ sáu rồi, người lên đấu võ cũng dần một mạch lên, Tiểu Xuân cũng không nhận ra hai môn phái trước mắt, nhưng nàng vẫn quan sát vô cùng cẩn thận.

Trong cơn gió lạnh thấu xương, tiếng kiếm leng keng, có vẻ hết sức chói tai.

Tầng mây nơi chân trời cứ cuộn cuộn, trong mây như che giấu những xao động bất an, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng vù vù rung động.

Dần dần, ánh mắt mọi người không còn nhìn về phía trận đấu trên đài, mà đều ngửa đầu nhìn về phía chân trời.

Bởi vì đã được báo trước, gần như mọi người đều nghĩ rằng, sắp có chuyện xảy ra. Chân trời lại phát ra tiếng vù vù, mà khi tiếng vù vù vừa dứt, mấy trăm thanh danh kiếm bên người của mỗi người đều đồng loạt run lên, chém lẫn nhau.

“Chuyện ma quái, chuyện ma quái giữa ban ngày.”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì, sao kiếm lại tự đấu nhau chứ.”

“....”

Người trên đài tỷ võ cũng dừng trận đấu lại, ngửa đầu nhìn về phía chân trời. Trang chủ Mẫn Kiếm sơn trang Trương Kế Nhân đứng lên, đi đến cái bàn đằng trước. Gió thổi làm cổ áo lão phồng phình, ánh mắt lão sáng như đuốc, chăm chú nhìn biến hóa trên bầu trời, lão không nói chuyện, trong mắt tràn đầy sự tìm tòi nghiên cứu.

Giữa sân, chỉ có mấy người không hề ngẩng đầu.

Vệ Thanh Phong đứng trong đám người, ánh mắt y bình thản, y nhìn về một phía... ở nơi đó, Hạ Hàm Chi đang cầm kiếm Tinh Hà, lặng yên nhìn y.

Bốn mắt vừa chạm nhau, ở giữa lập tức nổi lên sát ý, như so đấu trong thâm lặng, cũng là trận đấu giữa hai thanh kiếm nổi danh lúc bấy giờ.

Vệ Thanh Phong, người đợi thêm một chút nữa đi.

Rất nhanh.

Sẽ rất nhanh thôi....

Vệ Thanh Phong dường như hiểu được ý nghĩ bên trong đôi mắt của Hạ Hàm Chi, y đứng trong gió lạnh, đôi môi dày rộng khẽ khoanh mím lại, tạo thành một đường cong cứng nhắc không chịu khuất phục.

.....

Sau này, khi Tiểu Xuân nhớ lại tình cảnh lúc ấy, nàng cảm thấy, khoảnh khắc sau cùng kia, nàng dường như đã thấy Mai Như đứng ở đằng xa.

Nàng chỉ tùy tiện nhìn lướt qua đám người, mà Mai Như lại dường như đã nhìn chăm chăm nàng từ lâu, vẫn luôn đợi nàng nhìn lại.

Nàng mãi mãi không thể quên được vẻ mặt của Mai Như trong khoảnh khắc ấy.

Như lạnh băng, lại như bi thương, lại như một tiếng xin lỗi đối với một cô gái nhỏ tâm thương.

Tiểu Xuân không biết, liệu có phải là do mình nhìn nhầm hay không. Hoặc có thể nói là, nàng tình nguyện rằng mình đã nhìn nhầm.

Điều duy nhất Tiểu Xuân có thể tin chắc chính là, khoảnh khắc đó cũng chính là khoảnh khắc bắt đầu mọi đau đớn khổ sở của Mai Như.

Nàng nhìn thấy Mai Như ôm ngực, ngẩng cao đầu, phát ra âm thanh đau đớn. Đây không phải là âm thanh phát ra từ một con người, mà là âm thanh truyền đến từ xa, truyền đến từ phía chân trời. Dường như khi âm thanh ấy vang lên, cùng lúc đó, trong đám đông đã xuất hiện hai bóng người, còn chưa kịp nhận ra đó là ai, thì cả hai đã ra tay, kiếm phong giao hòa!

“Thanh kiếm này, quả là đã khiến sát ý trong lòng ta sôi trào rồi, đại sư huynh.”

Gió lạnh, kiếm lạnh, người điên.

“Vậy à?” đối mặt với kiếm khí dồn dập, Vệ Thanh Phong vẫn vô cùng bình tĩnh, bất động như núi.

“Thái Âm sẽ nhanh chóng hiện thế, không nên để hấn chờ quá lâu.”

“....” Vệ Thanh Phong không nói tiếng nào, khẽ quát, Đoàn Đào đã được chém ra. Hạ Hàm Chi lui về sau mấy bước, nín thở đứng vững, đợi Vệ Thanh Phong ra chiêu tiếp theo.

Khi hai người đấu nhau, cả Mẫn Kiếm sơn trang đều bị chìm trong một tiếng động ồn ào chói tai. Tiếng động này vô cùng phức tạp, lẫn trong cả người lẫn vật, gỗ đá, đao kiếm.... cứ như mọi người đều đang chìm trong tiếng động này.

Âm thanh ấy vô cùng bén nhọn chói tai, cho nên, chỉ trừ một vài người tập võ có nội lực thâm hậu, những người khác đều phải rớt rít bịt kín tai.

Tiểu Xuân cũng cảm thấy khó chịu, âm thanh này xông thẳng vào tai nàng, khiến đầu nàng đau. Nàng cố ngẩng đầu, nhìn vào trong sân. Ở nơi đó, Vệ Thanh Phong và Hạ Hàm Chi đang giao đấu. Mỗi lần đâm tới, vung kiếm, đều vô cùng kiên định quả quyết.

Đây không phải là tỷ võ.... tay chân Tiểu Xuân run rẩy. Nàng nhận ra, đây không phải là tỷ võ.

“Đại sư huynh....” Tiểu Xuân há to miệng, nhưng lại không nghe thấy mình nói gì. Nàng thử đi về phía trước một bước, lại cảm thấy đầu gối mềm nhũn, đứng cũng không vững nữa.

Khi đó, nàng cho rằng, mình sẽ ngã đi.

Nàng cho rằng....

Nhưng tất cả ý nghĩ này, đã biến mất khi nhìn thấy bóng dáng xuất hiện đằng sau tầng mây kia.

Khi nhìn thấy hắn, nàng đã không còn nghe thấy những tiếng ồn ào xung quanh nữa rồi.

Tiểu Xuân ngơ ngác nhìn bóng người kia. Nàng biết, có nhiều thứ đã thay đổi.

Thân hình của hắn vẫn cao ngất như cũ, tóc dài đen nhánh bay bay trong gió lạnh. Sự suy yếu và tái nhợt trong quá khứ đã không còn, chỉ còn lại một thân thể rắn rỏi tràn đầy sức mạnh. Gương mặt hắn cường tráng, đường nét rõ ràng, vài vết mắt vẫn chưa kịp tháo xuống, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến sự lớn mạnh của hắn. Trên trán hắn phát ra luồng hào quang sáng lòa như hình ảnh nàng đã từng nghe được trong những truyền thuyết xa xưa.

Cả Mẫn Kiếm sơn trang đều như rung động, thứ càng rung động hơn chính là kiếm khí khắp thế gian. Gần như tất cả các thanh kiếm ở đây đều đang lắc lư kịch liệt, thân kiếm sau khi rung lên thì thoát khỏi trói buộc của vỏ kiếm, đồng loạt xông về phía chân trời.

Lúc ấy, chân trời xuất hiện vô số bảo kiếm, kiếm khí phủ khắp không trung, gió mạnh vẫn không ngừng thổi, tạo nên sự kiềm chế đối với những thanh kiếm khát máu.

Bóng người kia hơi động đậy, bảo kiếm cũng động đậy, trên không trung lập tức xuất hiện một con đường lạnh ngắt trắng toát...

Vạn kiếm lót đường, cung nghênh Kiếm chủ.

“A Thanh.... Là huynh sao....”

Đầu óc của Tiểu Xuân đã dần không rõ ràng, chỉ là một phần bản năng, thôi thúc nàng đi về phía trung tâm của những thanh kiếm kia.

“Thái Âm.... Là kiếm khí Thái Âm! Thái Âm hiện thế rồi, Thái Âm hiện thế rồi! Đoạt kiếm đi...!”

“Đoạt kiếm, đoạt kiếm đi... “

Một tiếng “đoạt kiếm”, mấy kẻ trong võ lâm khát máu. Mọi người xông về phía giữa đài tỷ võ, mà đa số mọi người chưa kịp đến gần, đều đã bị kiếm khí mãnh liệt này xé tan thành từng mảnh.

“A...!”

“A... a a...!”

Tiểu Xuân cảm thấy có thứ gì đó nóng hổi văng lên mặt mình, nàng ngửi được mùi máu tanh nồng đậm. Nàng run run, từng bước từng bước, khó khăn đi về phía trước.

“Tên ngốc...” Từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống “Huynh là tên ngốc... Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, phải cẩn thận...”

Nàng hơi lão đạo, Tiểu Xuân bị người đằng sau chen nên ngã xuống đất. Người nọ giẫm phải vai Tiểu Xuân, xông về phía trước, đi chưa được mấy bước, đầu thân đã đứt lìa. Cái đầu bị đứt lìa kia, lăn mấy vòng đến cạnh Tiểu Xuân.

“A...” Tiểu Xuân cúi đầu, run rẩy bò dậy.

Dần dần, tất cả mọi người phát hiện, không ai có thể đến gần đài tỷ võ, bởi vì ở giữa, hai vị kiếm khách hạng nhất lúc bấy giờ, đang đứng canh giữ ở đó.

Dù là liều chết đấu nhau, họ vẫn có thể phân tán thời gian, chém đầu những kẻ muốn xông vào bên trong kiếm trận.

Kiểm Thái Âm cách mặt đất càng ngày gần, cảm giác bị áp bức cũng càng lúc càng gần.

“Ha ha ha... đại sư huynh, hân tới rồi.”

Vệ Thanh Phong: “....”

Hạ Hàm Chi nhếch khóe môi tà khí, khê nói: “Thắng bại chỉ trong chớp mắt, đại sư huynh phải chú ý đó.”

Trong lúc mông lung, Tiểu Xuân cũng nhìn thấy Thái Âm đang chậm rãi chạm đất.

“A Thanh....”

Khi vừa chạm đất, Thái Âm dường như đang đưa tay hướng về phía Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân cười, nàng cam tâm tình nguyện nghĩ rằng, người trước mắt, vẫn chính là A Thanh trong trí nhớ của nàng.

Nụ cười này, dường như đã tiếp thêm cho nàng sức mạnh. Tiểu Xuân đứng thẳng người, chạy về phía bóng dáng kia.

Hai kiếm đan nhau, khó phân lực lượng, Hạ Hàm Chi bỗng nhiên giơ tay, cười nhạt.

“Đại sư huynh, nhìn bên kia kìa.”

Dứt lời, y chợt lui vài bước, Tinh Hà trong tay chém một phát... một luồng kiếm khí màu bạc cứ như gió lốc quét đến!

Vệ Thanh Phong nhìn về phía bên cạnh, con ngươi hơi co lại. Y không chút suy nghĩ, nâng kiếm vọt đến...!

Hạ Hàm Chi tung người, bước về phía kia, lại như ngừng lại một chút.

Kiểm Tinh Hà độc nhất, sao có thể dễ dàng đuổi theo như thế, mà Lục Tiểu Xuân đều đang tập trung toàn bộ tinh thần trên người Thái Âm, dưới tình cảnh như địa ngục này, nàng dường như không hề phát hiện sự chết chóc đang đến gần.

Vệ Thanh Phong rốt cuộc không nhịn được mà kêu lớn...

“Tiểu Xuân!”

Một tiếng này lại không hề khiến Tiểu Xuân bừng tỉnh, nàng vẫn ngơ ngác đi về phía Thái Âm, trong miệng vẫn đang lầm bầm điều gì.

Khi kiếm khí kia sắp chém về phía Tiểu Xuân, một cánh tay bỗng nhiên vươn ra, tóm lấy cổ nàng, kéo nàng qua một bên.

Vệ Thanh Phong vẫn không ngừng bước, Đại Tông sư đã dùng một tay chém cho Tiểu Xuân hôn mê, ngẩng đầu kêu lớn với Vệ Thanh Phong: “Thanh Phong... Đoạt kiếm...!”

Vệ Thanh Phong kịp phản ứng, chân y lập tức di chuyển, một lần nữa xông về phía kiếm trận.

Hạ Hàm Chi đứng bên người Thái Âm, ánh mắt y nhìn về phía Vệ Thanh Phong, cùng với bốn người đứng bên dưới.

“Muộn rồi, các người đều đã muộn rồi.”

Vừa dứt lời, Hạ Hàm Chi tung người, tay đặt lên lưng Thái Âm, dùng chân khí của mình không ngừng độ cho Thái Âm, để chân khí hòa hợp với kiếm khí của Thái Âm.

Núi non yên lặng, trời đất cũng lặng yên.

Tất cả đều trở nên yên tĩnh.

Tiểu Xuân cảm thấy, mình dường như đã nghe được tiếng ca của Lý Thanh, ở dưới chân núi Bạc Mang, khúc ca từ biệt.

Mà cuối cùng, nàng đã hiểu, đây không phải là tiếng ca, mà là lời tuyên cáo rằng Thái Âm sẽ nhập thế.

[“Bình Vũ Bản Kỷ” có ghi lại: “Năm Tĩnh Nguyên thứ hai mươi sáu, kiếm khí Thái Âm nhập thế, Hạ Thu của Mẫn Kiếm sơn trang đoạt được, từ đó, lên làm Trang Chủ, Thái Âm trở thành Kiếm Tôn, nhận lễ của vạn kiếm. Kiếm Tôn không thường xuất quan, ẩn mình ở sau núi của Mẫn Kiếm sơn trang, rất ít khi gặp người khác, nói cũng không nhiều, chỉ duy nhất vào hôm hiện thế đã từng nói một câu... “trăm vạn binh khí, đều lấy kiếm làm đầu; mà trong vạn kiếm, ta chính là vua!”]

57. Chương 58

Hai năm sau.

Màn trời buông xuống, đêm dài vô tận.

Theo bậc thang, cỏ cây và vài vụn đá mọc rải rác tô điểm cho bức tranh đầu mùa đông rét lạnh thiếu sức sống. Thị nữ ăn mặc thanh lệ tay bưng bình rượu tinh xảo, chậm rãi đưa lên. Màu rượu hơi xanh, có vẻ cổ xưa, vô cùng tương xứng với khung cảnh nơi đây.

Thị nữ mang một đôi giày thêu màu đỏ nhạt, linh động nhẹ nhàng, từng bước giẫm lên thềm đá, không hề phát ra âm thanh gì.

Đi được một lúc, thị nữ bước đến lưng chừng núi. Dưới ánh trăng, có thể mơ hồ nhìn thấy một căn viện nhỏ, trong viện có một ngôi nhà gỗ không lớn không nhỏ. Căn viện này sát bên vực thẳm, ở đầu ngọn gió, gió lạnh như gào thét mà trên sân không hề có một chiếc lá nào rơi rụng.

Lúc này, bên vách núi, có một cái bóng màu đen lẳng lặng đứng đó. Người nọ xoay mặt về phía vách núi, không ai có thể nhìn thấy gương mặt hắn. Hắn đứng vô cùng vững vàng, trong cơn gió mạnh, ngoài sợi tóc và áo ngoài, cả thân thể hắn không hề bị suy chuyển.

Thị nữ đi đến chỗ ra vào, cũng không đi vào. Nàng ta cúi đầu, cung kính quỳ gối khom lưng, khẽ nói: “Nô tỳ ra mắt Tôn Giả.”

Đợi một lúc, trong bóng tối mới truyền đến một giọng nói trầm thấp.

“Chuyện gì?”

Thị nữ nói: “Trang chủ lệnh cho nô tỳ đưa rượu và thức ăn đến, trang chủ muốn đích thân đến gặp mặt Tôn Giả.”

Lại qua một lúc sau, người nọ mới nói: “Để xuống đi.”

“Dạ.”

Thị nữ cẩn thận đi vào sân, đặt rượu và thức ăn lên một tảng đá lớn trong góc sân, sau đó lặng lẽ rời đi.

Sau khi thị nữ rời đi, người kia vẫn không hề có động tác gì khác, hắn và núi rừng đều yên tĩnh như nhau.

Đợi đến khi tầng mây đen nhánh lại bị thổi đi, lộ ra ánh trăng tròn, lại có một người nữa bước vào. Người này khác hẳn thị nữ ban nãy, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã, lão đảo bước vào sân. Sau khi vào sân, y cũng chẳng nói gì với chủ nhân, mà đi thẳng đến cạnh tảng đá lớn, ngồi xuống băng ghế, sau đó bưng bầu rượu lên, rót ừng một chén đầy, uống một hơi cạn sạch. Đợi đến khi hơi rượu trong miệng hoàn toàn tản đi, y mới nhớ đến việc lên tiếng.

“Sao hử, gần đây mũi có vấn đề gì rồi à?”

Người bên vách núi khẽ nghiêng mặt qua: “Gì cơ?”

“Nếu mũi không có vấn đề thì tại sao rượu ngon thế này mà người vẫn bất động, đứng chỗ vách đá đón gió lạnh?” Y như dò xét thò người ra, cánh tay đặt trên tảng đá. Dưới ánh trăng, lộ ra gương mặt anh tuấn, y chính là trang chủ của Mẫn Kiếm sơn trang – Hạ Thu.

“Không phải tất cả mọi người đều thích rượu.”

“Chắc chắc.” Hạ Hàm Chi nhìn chằm chằm chén rượu trong tay, quơ quơ, không biết đang nghĩ đến điều gì
“Mấy người đàn ông không thích rượu, đều quái dị như nhau.”

Người bên vách núi trầm giọng nói: “Người muốn nói đến ai?”

“Ồ ồ.” Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày nhìn bóng người kia, cười nhạt, nói: “Lợi hại vậy, ta nghĩ gì cũng biết à?”

“Người có tâm sự.”

“À.” Hạ Hàm Chi đặt chén rượu xuống, rũ mắt hồi lâu, mới nói: “Ta thì có tâm sự gì chứ.”

Người nọ yên lặng một lúc, cuối cùng cũng không nói.

Hạ Hàm Chi giương mắt nhìn hắn, nhìn thấy một bên mắt của hắn. Dưới ánh trăng mờ mờ, thân thể Thái Âm cao ngất mà vững chãi, trông như một bảo kiếm kinh thể hải tặc. À, Hạ Hàm Chi thầm nghĩ, hắn vốn đã là một thanh bảo kiếm kinh thể hải tặc rồi.

“Sao cứ nhìn ta vậy?”

Hạ Hàm Chi nhìn lên lại bị bắt gặp, cũng không ngại, y đứng lên, tựa vào một gốc cây thông già, khẽ cười nói: “Có một việc, ta vẫn luôn tò mò.”

“Chuyện gì?”

Hạ Hàm Chi: “Rốt cuộc người có nhìn thấy hay không?”

“Nhìn thấy thì sao, không nhìn thấy thì sao?”

“Khi nguyên thần của người chưa hồi phục, hai mắt vẫn luôn được bịt kín. Giờ nguyên thần của người đã hoàn chỉnh, kiếm khí dồi dào, sao vẫn bịt mắt?”

“Mắt của kiếm nằm ở trong tim, có che mắt hay không thì có gì quan trọng đâu chứ. Hạ Thu, người sai rồi.”

Hạ Hàm Chi ung dung cười một tiếng, nói: “Được được, ta sai rồi. Nào, cùng ta uống rượu đi.”

Thái Âm: “Người uống đi, ta ở đây cũng xem như đang uống cùng người rồi.”

Hạ Hàm Chi không muốn, y đứng lên, bước một bước dài, đưa tay kéo tay Thái Âm. Thái Âm hơi nhui mày, nhưng cũng không tránh, bị Hạ Hàm Chi kéo đến chỗ bàn đá: “Ồ đó thì có ý nghĩa gì chứ, không thích uống cũng phải uống với ta.”

Thái Âm ngồi trên băng ghế, bàn tay đưa đến chỗ chén rượu, khẽ vuốt ve nhưng lại không uống.

“Uống rượu quan trọng nhất là không khí, vô lâm nhiều người như vậy, người muốn uống rượu cùng người, e là xếp hàng dài đến bên ngoài cửa thành, cần gì phải chọn một kẻ không có gì thú vị như ta uống với người.”

Hạ Hàm Chi rót đầy một chén lớn, ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch. Sắc mặt y hơi đỏ, trong mắt lộ vẻ ngà ngà say.

“Hừm, mấy tên đó cũng chỉ một gương mặt như thế, có gì thú vị chứ.”

Thái Âm cười nhạt, nói: “Ồ, chẳng lẽ ta thì có hai gương mặt.”

“Khác.” Vô tình, Hạ Hàm Chi đã uống hơn nửa bình rượu, y nhắm mắt lại rồi lại chậm rãi mở ra, khẽ nói: “Khác mà.”

Một cơn gió thổi qua, khiến đêm tối nồng đậm mùi rượu. Thái Âm khẽ nói: “Người say rồi.”

“Buồn cười.” Hạ Hàm Chi cười lớn, nói: “Ta mà say? Người có từng thấy ta chỉ uống một bình rượu mà đã say chưa?”

Thái Âm: “Trong lòng nặng nề, tất nhiên là dễ say.”

“...” Hạ Hàm Chi cúi đầu, uống thêm vài chén rượu. Gió đêm thổi bay mấy sợi tóc, lộ ra cái cổ sạch sẽ rắn rỏi của y.

“Người bây giờ lợi hại quá nhỉ.” Hạ Hàm Chi chậm rãi nâng người, sau đó lại tựa lên thân cây, mắt của y đã lộ rõ men say: “Thật rất lợi hại đó.”

Thái Âm không nói thêm gì nữa, hần khê thở dài, chống bàn đá đứng lên, đi về phía Hạ Hàm Chi. Hạ Hàm Chi vẫn như không có xương, tựa lên thân cây. Thái Âm vươn tay, đỡ lấy cánh tay Hạ Hàm Chi, khê kéo Hạ Hàm Chi lên.

“Đã trễ rồi, ta đưa người về nghỉ ngơi.”

Thái Âm cong eo, nhấc Hạ Hàm Chi lên lưng, đi về phía cửa.

Chưa bước được một bước, Hạ Hàm Chi ở trên lưng Thái Âm, đã bình thần mở miệng:

“Vì sao người không hỏi?”

Thái Âm dừng chân, khê nói: “Hỏi cái gì?”

Hạ Hàm Chi: “Từ trước đến nay người vẫn luôn muốn biết, vì sao đến tận bây giờ cũng không hỏi ta. Người sợ ta lừa người à.”

Thái Âm khê cười một tiếng: “Hạ Thu, người say thật rồi.”

Hạ Hàm Chi: “Sống ở đây tốt chứ?”

Thái Âm: “Mẫn Kiếm sơn trang có địa vị rõ ràng trong võ lâm, sao ta lại sống không tốt chứ?”

Hạ Hàm Chi: “Vậy vì sao hai năm qua, người không chịu bước ra khỏi cái khoảng sân này?”

Thái Âm vẫn đang vác Hạ Hàm Chi, đi từng bước từng bước xuống chân núi. Hần vừa đi vừa suy nghĩ, chân lại vẫn bước vô cùng vững vàng.

“Ta không đi, là vì phải làm kiếm khí trấn thủ cho sơn trang, người đừng nghĩ nhiều.”

“Trấn thủ kiếm khí?”

“Phải.” Thái Âm nói “Mẫn Kiếm sơn trang vốn có Liệt Dương tu luyện trăm năm, nay đổi lại là khí âm, phong thủy khó mà thích ứng ngay. Nếu ta không trấn thủ, sẽ có loạn.”

Hạ Hàm Chi: “Cần hai năm lâu vậy à?”

“...” Thái Âm yên lặng một lúc, chậm rãi nói “Ta vốn cũng chẳng có chuyện gì để làm.”

Đi đến dưới chân núi, Hạ Hàm Chi bảo Thái Âm để y xuống.

“Đứng còn đứng không vững, ta thả người xuống thì người về thế nào hả?”

Hạ Hàm Chi nhú người: “Ta tự có cách.”

Thái Âm cười khê, nói: “Yên tâm, ta sẽ rất cẩn thận, không ai thấy Hạ trang chủ say đến không biết đường về đâu.”

“...” Hạ Hàm Chi bị sắc đến đầu óc hoang mang, hồi lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Người như trước đây có vẻ tốt hơn.”

Khi y nói ra mấy lời này, Thái Âm khê dừng chân, Hạ Hàm Chi vốn đã say đến trời đất quay cuồng, nhưng y vẫn rõ ràng cảm nhận được Thái Âm dừng lại.

“Lý Thanh.” Không biết vì sao, Hạ Hàm Chi đột nhiên gọi cái tên này.

Thái Âm yên lặng một lúc, nói: “Đó là tên trước đây của ta ư?”

Hạ Hàm Chi: “Hình như người chẳng kinh ngạc chút nào ấy.”

“Ừm.” Thái Âm chậm rãi đi về phía trước, nói: “Trước kia lúc người say, cũng từng nhắc đến cái tên này với ta.”

Lần này, cả hai người đều im lặng.

Hạ Hàm Chi nhắm hai mắt lại, để mình trầm mê trong men rượu.

Có khi việc gọi một cái tên, cũng có thể biểu đạt nhiều ý nghĩa, không chỉ là một cách xưng hô.

Gió thổi thật khẽ, thứ này, lẽ ra phải là một chuyện cũ nên được chôn giấu thật sâu.

Khi Hạ Hàm Chi chuẩn bị vào phòng ngủ nghỉ ngơi, Hạ Hàm Chi nhìn Lý Thanh, hỏi thêm câu cuối cùng.

“Hai năm trước, làm thế nào người tìm được gian phòng này?”

Lý Thanh nói: “Ta cũng không biết, khi đó thần trí của ta không còn rõ ràng, mơ hồ cảm thấy mình nên đi gian phòng này.” Hắn dừng một chút, như đang nhớ lại cảm giác khi ấy “Có lẽ, ta muốn tìm cái gì đó.”

Hạ Hàm Chi: “Cuối cùng người chẳng tìm được, cô đơn cầm miếng vải bịt mắt này ra về.”

Lý Thanh: “Phải.”

Hạ Hàm Chi cười nhạo, nói: “Hai năm rồi, miếng vải đó vẫn không rời khỏi người người, cho dù không bịt mắt, người vẫn muốn mang theo trên người, vì sao chứ?”

Lý Thanh xoay người, ra đến cửa, thản nhiên nói: “Ta cũng không biết.”

Hạ Hàm Chi biết, hắn không nói dối.

“Ta đi trước, người nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hạ Hàm Chi cũng không nói nữa, vung tay lên, nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Lý Thanh ra đến cửa, khẽ nhún chân, thân hình cao lớn như một con ưng, biến mất trong nháy mắt.

Trở lại cái sân nhỏ cạnh vách núi, Lý Thanh lại đứng chỗ vách đá. Hắn có thể cảm nhận được ánh sáng của mặt trăng, cũng có thể cảm nhận được hơi thở của núi rừng. Gió thổi bay mấy sợi tóc của hắn, mắt sợi tóc bị tấm vải kia buộc lấy cũng bay không ngừng.

Một lúc sau, Lý Thanh gơ tay, tháo miếng vải kia xuống, giữ trong tay.

Trong hai năm qua, hắn đã nhìn tấm vải này vô số lần. Hắn có thể cảm nhận được đường chỉ trên đó, miếng vải được may rất thô, nhưng khiến hắn không cách nào buông tay.

Ban này, Hạ Hàm Chi hỏi hắn, vì sao vẫn mang nó theo, Lý Thanh không thể trả lời.

Nhưng hắn luôn có một cảm giác, miếng vải này sẽ đưa đến cho hắn điều gì đó.

Một điều, vô cùng quan trọng, nhưng hắn đã bắt cần lãng quên đi mất.

58. Chương 59

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, Hạ đại trang chủ đã chạy ra sau núi, Lý Thanh bị y làm phiền vô cùng, đóng cửa không chịu ra.

Hạ Hàm Chi đứng ở cửa cười nói: “Chỉ cái cửa rách nát này mà cũng muốn ngăn ta ư, người có phải quá thiếu suy nghĩ rồi không?”

Lý Thanh ngồi một mình bên vách núi, cũng không quay đầu lại, nói: “Đóng cửa là có ý nghĩa gì, nếu người không ngu ngốc thì tất nhiên sẽ hiểu được hàm nghĩa của hành động này.”

Hạ Hàm Chi vờ không rõ, nói: “Là ý gì cơ?”

Lý Thanh thản nhiên nói: “Ý là người là kẻ ngu ngốc.”

“Ha.” Hạ Hàm Chi đẩy cửa ra, lắc lư đi tới bên cạnh Lý Thanh, nói: “Bị người bảo là kẻ ngu ngốc, ta thật muốn nhảy từ đây xuống luôn cho rồi.”

Lý Thanh: “Mời.”

Hạ Hàm Chi đôi mắt nhìn ra xa, thật giống như định nhảy xuống thật, chỉ là, nhìn một lúc, y lại rụt về.

Lý Thanh: “Đổi ý rồi à?”

Hạ Hàm Chi: “Hôm khác lại cãi tiếp, hôm nay ta đến là có chuyện quan trọng phải nói với người.”

“Ồ?” Lý Thanh hừ cười một tiếng.

Hạ Hàm Chi liếc hắt một cái, nói: “Không tin à?”

Lý Thanh ngồi vững trên một tảng đá, chẳng thèm nhìn Hạ Hàm Chi, nói: “Lần trước người bảo có việc, gọi ta rời khỏi núi, kết quả chỉ là đến một khách sạn tồi tàn ngủ ba ngày. Không biết Hạ đại trang chủ hôm nay lại có chuyện gì quan trọng?”

Chuyện cũ bị khơi lại, Hạ Hàm Chi cũng chỉ ung dung cười một tiếng, nói: “Không đùa với người, hôm nay quả thật có việc.”

Lý Thanh rút cuộc nghiêng mặt qua, nhìn về phía Hạ Hàm Chi, nói: “Chuyện gì?”

Hạ Hàm Chi nói: “Đại hội luận kiếm năm nay, chúng ta đổi chỗ khác được không?”

Lý Thanh nghi ngờ nói: “Đổi chỗ?”

Hạ Hàm Chi nói: “Đúng vậy. Người nghĩ đi, nhiều năm rồi, đại hội luận kiếm đều tổ chức ở Mẫn Kiếm sơn trang, chẳng có chút mới mẻ nào, vô vị hết sức. Đại hội năm nay ta muốn đổi một nơi khác.”

Lý Thanh khẽ cau mày, nói: “Người đã nói với lão trang chủ chưa?”

“Không sao.” Hạ Hàm Chi nói “Ông ấy sau khi truyền vị trí này cho ta thì không còn hỏi han gì đến chuyện của sơn trang rồi.”

Lý Thanh nói: “Vậy thì tùy người đi.”

Hạ Hàm Chi dùng ngón tay chọt chọt sau lưng Lý Thanh, nói: “Người thấy sao?”

Lý Thanh: “Ta đã nói là tùy người rồi mà.”

Hạ Hàm Chi bất mãn nói: “Đã bảo là chuyện quan trọng rồi, ta nói này Kiếm Tôn đại nhân, người tốt xấu gì cũng có một gương mặt đẹp, làm ơn xoay cái đầu sang nói chuyện với ta đi.”

Lý Thanh không chịu nổi thở dài, xoay người lại. Hạ Hàm Chi hài lòng gật gật đầu, nói: “Cho ta chút ý kiến đi.”

Lý Thanh: “Bảo một tên quần chúng chẳng liên quan như ta cho ý kiến làm chi?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu nói: “Không không, năm nay người phải đi cùng ta, người phải tham gia.”

Hạ Hàm Chi vừa dứt lời, sắc mặt Lý Thanh rốt cuộc cũng hơi thay đổi, hắt trâm ngâm hồi lâu, sau đó khẽ nói: “Hạ Thu, hai năm nay, mỗi lần người say rượu đều có mấy ý nghĩ kì lạ, ta cũng không truy cứu xem tâm bệnh của người là gì, người cũng đừng liên lụy đến ta.”

Hạ Hàm Chi khựng lại một chút, sau đó giơ tay dè lên ngực, vô cùng đau đớn nói: “Ôi trời, lời này của người, quả thật là hệt như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào lòng, ôi thật đau.”

Lý Thanh: “....”

Hạ Hàm Chi tiếp tục nói: “Người thích thanh tịnh, mỗi tháng ta cũng chỉ đến tìm người mấy lần, không ngờ lại chọc giận người, có lúc ta thật không biết giúp người thức tỉnh là đúng hay sai nữa, aizz....”

Hạ Hàm Chi cắn nhai dài dòng gần nửa ngày, Lý Thanh rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Hạ Thu!”

“....” Lý Thanh cau ginh, đá cát xung quanh đều rung động, Hạ Hàm Chi vội thu miệng lại, nói: “Bình tĩnh.”

Lý Thanh cau chặt mày, nói: “Người dù gì cũng là người đứng đầu một sơn trang, nói chuyện sao cứ dài dòng liên miên, không chừng chặc chút nào.”

Hạ Hàm Chi nói: “Nói dài dòng lòng vòng như thế cũng chưa chắc là nói dối đâu.”

Lý Thanh cười lạnh: “Ồ? Vậy chẳng lẽ ban nãy người đang nói thật à?”

Hạ Hàm Chi thờ ơ nói: “Trong mấy câu vừa rồi, có một câu là sự thật.”

“Đủ rồi.” Lý Thanh không muốn nói nhảm nữa, quay lưng, muốn đuổi người: “Nếu đã nói xong, người có thể đi.”

Hạ Hàm Chi đứng sau lưng hắn, nói: “Người đồng ý?”

Lý Thanh khẽ nói: “Ừ.”

“Hơ, đồng ý dễ như vậy, thật khiến ta kinh ngạc đó.”

Lý Thanh thản nhiên nói: “Trước đây, đại hội luận kiếm đều tổ chức ở sơn trang, ta cũng không phải quá lo lắng, nhưng nếu lần này người muốn tổ chức ở nơi khác, ta đi theo bảo vệ bên người người cũng là chuyện phải làm.”

Hạ Hàm Chi thâm hiểu, cười nói: “Ta rất cảm động.”

Lý Thanh: “Cảm động thì đi nhanh đi.”

Hạ Hàm Chi xoay người bỏ đi, lúc đi đến cửa, y nghiêng đầu lại hỏi một câu...

“Người không tò mò ta sẽ chọn nơi nào à?”

Lý Thanh vẫn ngồi trước vách núi, vững chãi như núi.

“Tất cả đều tùy người đi.”

Hạ Hàm Chi nhìn bóng lưng Lý Thanh, nhìn một lúc lâu. Lý Thanh cũng biết Hạ Hàm Chi vẫn còn ở sau lưng, nhưng y lại không lên tiếng nữa, Lý Thanh cũng xem như y không tồn tại. Hạ Hàm Chi thấy Lý Thanh như hòa một thể với tảng đá kia, mới lắc đầu, xoay người xuống núi.

.....

Vài ngày sau.

Ở một ngọn núi xa xôi khác, bên vách đá, cũng có một cái sân nhỏ, một người đang cầm lấy một phong thư đọc, bên cạnh y là một bé con, mắt long lanh nhìn y.

Người nọ đọc thư xong, đứng lúc nhìn thấy ánh mắt của đứa bé kia, y cười nhạt, sờ sờ đầu nó.

Bé con kia nhảy cẫng lên một chút, kêu lên “Đại sư huynh! Trong thư nói gì?”

Nhìn lại người đang cầm bức thư kia, thân thể cao lớn, tóc dài búi cao, tuần tú chững chạc, bên người là một thanh kiếm vô song, chính là đại đệ tử của Kiếm Các, Vệ Thanh Phong.

Vệ Thanh Phong đọc xong, xếp thư lại cầm trong tay, nói với bé con: “Người đưa thư đâu?”

Bé con nói: “Đã đi từ sớm rồi!”

Vệ Thanh Phong nghe xong, chân mày khẽ cau lại: “Đi rồi?”

Bé con gật mạnh đầu, nói: “Sau khi đưa thư xong thì người đó đi rồi.”

Vệ Thanh Phong: “Không nói gì thêm à?”

Bé con: “Không nói gì cả!”

Vệ Thanh Phong lại mở thư ra, đọc thêm một lần, hồi lâu sau mới khẽ cười khẩy một tiếng, nói nhỏ: “Hạ Thu, cái khác thì không biết, nhưng cái tính không biết xấu hổ này của ngươi vẫn chẳng thay đổi chút nào.”

Bé con nghe thấy Vệ Thanh Phong nói nhỏ, đi lại đứng đứng y, nói: “Đại sư huynh! Ai không biết xấu hổ?”

Vệ Thanh Phong giơ tay lên, vỗ vỗ đầu đứa bé kia. Nó muốn tránh, nhưng tay Vệ Thanh Phong cứ như đã mọc rễ trên đầu nó, tránh thế nào cũng không tránh được, khiến nó kêu to oa oa.

Vệ Thanh Phong đề đầu nó xuống một lúc, buông tay ra, nói với đứa bé: “Hôm nay luyện võ đủ canh giờ rồi à?”

Bé con tự hào vỗ ngực một cái, nói: “Đã đứng trung bình tấn hai canh giờ rồi.”

Vệ Thanh Phong thản nhiên nói: “Vậy đứng tiếp hai canh giờ nữa đi.”

Bé con: “....”

Bé con ủ rũ, vừa mới xoay người, đột nhiên nhớ đến một chuyện, lại tỉnh táo hẳn.

“Đại sư huynh! Người đưa thư ban này...!”

Vệ Thanh Phong nhìn nó: “Sao hả?”

Bé con hưng phấn nói: “Con ngựa y cười rất đẹp! Rất cao! Ta ngựa đầu mãi cũng chẳng nhìn thấy mặt y!”

Vệ Thanh Phong: “....”

Bé con nói: “Thật đó! So với mấy con ngựa chúng ta nuôi chắc là cao hơn tới mấy cái vó ngựa ấy!”

Vệ Thanh Phong hít sâu, vừa định bắt nó trung bình tấn thêm hai canh giờ nữa, từ đằng sau lại có một cánh tay thò ra, trực tiếp néo tai nó, vặn tới vặn lui.

“Oa oa...! Oa oa oa...!” Bé con không chịu đau nổi, hét lớn: “Sư tỷ sư tỷ! Tha ta oa...!”

Theo cánh tay nhìn lên, người nọ đang nheo mắt nhìn đứa bé.

“Ngựa có dùng được hay không thì không phải nhìn nó có cao hay không, mà phải nhìn xem sức chịu đựng của nó có tốt hay không, biết chưa hả?”

Bé con bịt lỗ tai, vẫn không quên nhỏ giọng nói thầm: “Con ngựa kia còn được gắn cái yên viền vàng nữa đó...”

Người kia khẽ nhướn mày nói: “Viền vàng đã là gì, nếu nó không có tám cái chân thì cũng chẳng có cửa mà so sánh với ngựa thần của Kiếm Các chúng ta.”

Bé con bị từ “ngựa thần” làm cho kinh hãi, cả buổi trời cũng chẳng lên tiếng.

“A.” Vệ Thanh Phong không nhịn cười nổi nữa, y thản nhiên nói: “Tiểu Xuân, tha nó đi.”

Bé con lúc này mới nhớ ra lỗ tai của mình còn đang bị nắm, vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, sư tỷ tha uội đi!”

Tiểu Xuân rút cuộc buông tay ra, bé con vừa được tự do lập tức hành lễ, sau đó hấp tấp chạy đi.

Nhìn đứa bé kia chạy xa rồi, Tiểu Xuân xoay người lại. Nàng đặt cái giỏ gỗ xuống, trong giỏ có mấy món ăn sơn dã. Tiểu Xuân nhắc nhắc vai, Vệ Thanh Phong cầm cái giỏ gỗ, đặt vào một góc sân, nói: “Sao đi lâu vậy?”

Tiểu Xuân: “Ta xuống núi.”

Vệ Thanh Phong cất cái giỏ gỗ, sau đó cũng ngồi vào ghế đá, nói: “Nếu muội muốn xuống núi sao không nói trước với ta một tiếng?”

“Hắc.” Tiểu Xuân cười làm lạnh nói: “Ở trên núi đã lâu nên muốn xuống núi chơi một lúc.”

Vệ Thanh Phong yên lặng.

Ngày mười lăm mỗi tháng Tiểu Xuân đều xuống núi, nàng đi đâu làm gì, thật ra Vệ Thanh Phong đều biết, chẳng qua là Tiểu Xuân không muốn nói, y cũng không hỏi.

Tiểu Xuân không muốn nói nhiều, nàng nhìn thư trên bàn đá, hỏi: “Thư của ai vậy?”

Vệ Thanh Phong nhìn thư một cái, khẽ nói: “Hạ Thu.”

Tiểu Xuân: “....”

Vệ Thanh Phong giương mắt nhìn Tiểu Xuân, Tiểu Xuân nhìn Vệ Thanh Phong, cười nhạo: “Sao lại nhìn ta như vậy, ta không đến mức vừa nghe thấy tên y đã ngất đi đâu.”

Vệ Thanh Phong: “...”

Tay Tiểu Xuân vỗ vỗ mặt bàn, nói: “Y định làm gì?”

Vệ Thanh Phong: “Y muốn cử hành đại hội luận kiếm.”

“Hừ.” Tiểu Xuân liếc mắt nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì, hội họp gì đó trong kiếm giới cũng phải gửi thư báo à? Có phải hai năm qua Kiếm Các không tham gia nên y chán muốn chết rồi không.”

Vệ Thanh Phong: “Y muốn cử hành đại hội luận kiếm ở Kiếm Các.”

Tiểu Xuân: “...”

Vệ Thanh Phong sợ Tiểu Xuân không nghe rõ, lại nói thêm một lần.

“Trong thư y bảo đại hội luận kiếm cứ làm ở một chỗ thì nhàm chán quá, Kiếm Các xuất trần thoát tục, không nhiễm bụi trần, y thích đã lâu. Hơn nữa...” Vệ Thanh Phong dừng một chút, giương mắt nhìn Tiểu Xuân, lại nói “Hơn nữa, núi Bạc Mang là cố hương của Kiếm Tôn Thái Âm, y muốn đưa hân trở về nhìn thử xem.”

Gió lảng lạng thổi.

Thật ra thì gió cũng có cố hương, gió ở mỗi nơi, đều có mùi vị không giống nhau. Tiểu Xuân cảm thấy, gió của Mẫn Kiếm sơn trang rất có tính người, vừa ôn nhuận lại khéo léo. Gió ở núi Bạc Mang lại lạnh lẽo, không quan tâm đến tâm tình của kẻ khác, vĩnh viễn chỉ thổi theo ý mình, lạnh băng mãnh liệt.

Không biết đã qua bao lâu, Vệ Thanh Phong mở miệng trước.

“Ta sẽ không...”

“Tới thì tới, có gì mà không đồng ý.” Không đợi Vệ Thanh Phong nói xong, Tiểu Xuân liền nói “Đại sư huynh, không có chuyện gì lớn cả, để y đến đây đi.”

Vệ Thanh Phong lảng lảng nhìn Tiểu Xuân, nằng nhìn lại y, qua một lúc sau, Vệ Thanh Phong cúi đầu, khẽ nói: “Ta đi hỏi sư tôn một tiếng...”

.....

“Tới đây đi! Có gì mà không đồng ý.”

“...” Vệ Thanh Phong cúi đầu, cung kính đứng, trước mặt y là Đại Tông sư của Kiếm Các, đang chơi với con chim trong lồng đến không biết trời trăng gì.

“Thế nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, y nói cũng không sai, Kiếm Các vốn xuất trần thoát tục, không nhiễm bụi trần.”

Vệ Thanh Phong: “...”

Lão Tông sư dứt cho chim ăn một lúc, bụng con chim đã phình ra, thế mà nó vẫn không ngừng ăn. Vệ Thanh Phong không nhìn nổi nữa, nói: “Sư phụ, còn dứt nữa sẽ...”

“Hừ!” Lão Tông sư trừng mắt nhìn, Vệ Thanh Phong lập tức ngậm miệng.

Lão Tông sư đặt lồng chim qua một bên, ngồi trên xích đu nhắm mắt lại, nói: “Thanh Phong, để y đến đây đi.”

Vệ Thanh Phong yên lặng đứng đó.

Lão Tông sư chậm rãi nói: “Có rất nhiều chuyện không chỉ đơn giản là nhìn mặt ngoài. Con còn trẻ, nhưng sẽ có một ngày con cũng hiểu được.”

Vệ Thanh Phong cúi đầu.

Lão Tông sư mở mắt ra, nhìn Vệ Thanh Phong nói: “Con là đệ tử mà ta đặc ý nhất đời này.”

Vệ Thanh Phong: “Thanh Phong không dám.”

“A.” lão Tông sư nói “Có gì mà không dám.”

Vệ Thanh Phong: “Cảm tạ sư tôn dạy dỗ.”

Lão Tông sư phẩy phẩy tay, Vệ Thanh Phong hành lễ đi ra.

Lão Tông sư nằm trên xích đu, trên mặt lão đầy dấu vết tang thương, mỗi dấu vết đều như khắc ghi một câu chuyện xưa cũ dài dòng.

Không biết đung đưa xích đu bao lâu, lão chậm rãi nói nhỏ.

“Ta già đến hồ đồ rồi.... Con là đệ tử đặc ý nhất của ta trong đời này.... cho nên, con bình an, mới là tốt nhất....” Lão nói rồi quay đầu, lại tiếp tục trêu chọc con chim mập trong lồng.

“Hắc, không tranh, không giành....”

59. Chương 60

Vào một buổi sáng sớm trời trong nắng ấm, sâu bên trong núi Bạc Mang yên tĩnh, một cô gái đang ngẩn người bên bàn đá. Cô gái này không phải ai khác, chính là đệ tử của Kiếm Các Lục Tiểu Xuân.

Nàng ngẩn người không bao lâu, từ đằng sau đã có một người đi đến, ngồi vào chỗ bên cạnh nàng.

Tiểu Xuân giương mắt, tươi cười nói: “Đại sư huynh.”

Vệ Thanh Phong tháo bội kiếm để qua một bên, thản nhiên nói: “Đang làm gì vậy?”

Tiểu Xuân gãi gãi mặt nói: “Không làm gì cả.”

Vệ Thanh Phong nhìn Tiểu Xuân: “Luyện kiếm chưa?”

Nhắc đến luyện kiếm, Tiểu Xuân lại yên lặng.

Hai năm trước, Tiểu Xuân gần như mất hết tinh thần bị Vệ Thanh Phong kéo về Kiếm Các. Mãi đến khi nàng dần tỉnh táo lại, Vệ Thanh Phong đã mang nàng đến chỗ căn phòng nhỏ của y, kể cho nàng nghe một câu chuyện xưa.

Tận đáy lòng, Tiểu Xuân cảm thấy đó là một câu chuyện xưa vô cùng rung động tâm can. Đáng tiếc, Vệ Thanh Phong thật sự rất không biết ẩn nói, một câu chuyện xưa thặng trầm như thế lại bị y kể đến vô cùng bình dị, khô khốc, cứ như là kể cho có lệ, chỉ ước cho câu chuyện nhanh hết một chút.

Câu chuyện quả thật rất vô vị, người nghe thì nghe đến mơ mơ màng màng.

Dù sao thì quả thật đã có một việc như vậy.

Bất quá bây giờ, khi thời gian đã trôi qua lâu đến vậy, khi nhớ lại, Tiểu Xuân vẫn rất cảm tạ thái độ khi đó của Vệ Thanh Phong.

Cũng có lẽ vì y rất lạnh nhạt, khiến Tiểu Xuân cảm thấy mọi chuyện kia đều trở nên rất bình thường. Cái gì mà bảo kiếm nổi danh thiên hạ, cái gì mà kiếm khách uy chấn tứ phương, không liên quan gì đến nàng cả. Mà thời gian dần trôi, núi Bạc Mang dường như cũng đã quên mất mình đã từng tạo nên một luồng linh khí, gió vẫn cứ thổi, nước vẫn cứ chảy, tất cả đều như bình thường.

Vệ Thanh Phong sau khi kể nốt câu chuyện kia xong, thì nói với Tiểu Xuân một câu:

“Muội có muốn học kiếm với ta không?”

Tiểu Xuân khựng lại một chút, nhưng vẫn gật đầu.

Sau đó, Vệ Thanh Phong cho nàng rời khỏi Thanh Đào viện, không chỉ nàng, mà tất cả các đệ tử của Thanh Đào viện đều bị Vệ Thanh Phong chuyển sang Vân Đào viện. Thế nhưng, chỉ có mình Tiểu Xuân được Vệ

Thanh Phong dẫn đến vách núi mà y vẫn thường tập luyện. Bên vách núi, Vệ Thanh Phong cho xây một cái nhà gỗ, cho Tiểu Xuân ở đó, mỗi ngày dạy nàng luyện kiếm. Y sang chỗ Đại Tông sư lấy một thanh kiếm về, đưa cho Tiểu Xuân. Thanh kiếm kia cũng rất bình thường, Vệ Thanh Phong thấy nàng cầm thanh kiếm nhìn tới nhìn lui, khẽ hỏi có phải không thích hay không, Tiểu Xuân lắc đầu, cười nói tất cả những thanh kiếm đại sư huynh thích đều là mấy thanh kiếm cũ kĩ.

Vệ Thanh Phong nghe thấy thế thì bật cười, nói với nàng thanh kiếm này có tên là Phong Đào, là một đôi với Đoạn Đào của y.

Tiểu Xuân lúc ấy đã rất kinh ngạc.

Vệ Thanh Phong nở nụ cười thần nhiên, nói với Tiểu Xuân: “Hai thanh kiếm này đều là do sư tôn chế tạo, ban đầu lúc ta chọn kiếm, cảm thấy Phong Đào quá nhẹ, nên mới chọn Đoạn Đào, giờ đây Phong Đào cứ để uội dùng đi.”

Từ đó về sau, Tiểu Xuân dùng thanh Phong Đào này để học kiếm cùng Vệ Thanh Phong.

Thật ra thì Tiểu Xuân cũng không ngốc, nàng biết Vệ Thanh Phong dạy nàng tập võ là để nàng thư thái tinh thần, nàng cũng yên lặng mà luyện kiếm, trong lòng thầm cảm tạ đại sư huynh.

Thế nhưng... thế nhưng....

Tiểu Xuân đã đánh giá thấp sự chấp nhất của Vệ Thanh Phong đối với kiếm pháp, trước mặt Vệ Thanh Phong, nếu cứ luyện cho có thì thật không xong đâu.

Kể từ khi Vệ Thanh Phong xem Tiểu Xuân như đệ tử của mình, Lục Tiểu Xuân dần hiểu ra, thái độ vừa tập vừa chơi của nàng khi luyện cùng Hạ Hàm Chi là không thể dùng được khi luyện kiếm với Vệ Thanh Phong. Dĩ nhiên, Vệ Thanh Phong cũng chưa từng hung dữ với nàng, thực ra thì Vệ Thanh Phong cũng chưa từng hung dữ với bất cứ kẻ nào. Y chỉ đứng trước mặt người, không nói câu nào, người cũng phải biết điều mà tập cho tốt.

Tiểu Xuân đối với việc luyện kiếm, ban đầu là có mục đích khác, chủ yếu là mang tâm tình tham gia náo nhiệt một chút mà thôi, loại tài nghệ nửa vời này của nàng, sao có thể chịu nổi sự tôi luyện của Vệ Thanh Phong chứ.

Sự hào hùng ban đầu đã biến mất hầu như không còn, Tiểu Xuân không chịu nổi nữa. Có thời gian, Tiểu Xuân vừa nhìn thấy Phong Đào đã muốn ném nó vào bếp lò.

Vệ Thanh Phong mỗi ngày đều đến đốc thúc Tiểu Xuân luyện kiếm, Tiểu Xuân luyện một chút là lại bắt đầu lười biếng, có thể nói là “ma ột thức, đạo ột trạng”, Tiểu Xuân cứ giữ nguyên thái độ “Huynh tới thì ta luyện, huynh đi ta lại nghỉ”, triển khai đối chiến giằng co với đại sư huynh của nàng.

Thật ra thì mấy trò mờ ám này làm thế nào có thể giấu giếm Vệ Thanh Phong chứ, nhưng y đứng từ xa nhìn cô gái nhỏ lười biếng kia, cũng chỉ cười mà thôi.

Tựa như từ rất lâu trước kia, nàng vẫn thường đứng trong rừng cây sau núi, len lén cười nhìn y vậy.

“Ta đã luyện từ sớm rồi!” Tiểu Xuân nói.

Vệ Thanh Phong thần nhiên nói: “Vậy à?”

“Ừm!” Cho nên nói, da mặt cũng là luyện từ từ mới có thể dày lên. Nếu là trước kia, đánh chết Tiểu Xuân cũng không tin mình dám trợn mắt nói láo như thế trước mặt Vệ Thanh Phong.

Vệ Thanh Phong gật gật đầu: “Ăn sáng chưa?”

Tiểu Xuân: “Ăn rồi.”

Sau đó không ai nói chuyện nữa.

Vệ Thanh Phong yên lặng một lúc lâu, nói với Tiểu Xuân: “Muội....”

Tiểu Xuân ngẩng đầu: “Hả?”

Vệ Thanh Phong: “Khoảng nửa tháng nữa, đại hội luận kiếm bắt đầu.”

Tiểu Xuân: “Đúng vậy.”

Vệ Thanh Phong nhìn Tiểu Xuân, Tiểu Xuân thấy thế thì lòng cũng bắt đầu hơi sợ.

“Đại, đại sư huynh?”

Vệ Thanh Phong lắc đầu, nói: “Hạ Thu vừa phái người đưa tin, bọn họ có thể đến sớm hơn mấy môn phái khác chừng mấy ngày.”

Tiểu Xuân: “Vậy không phải sắp đến rồi sao?”

“Đúng vậy.” Vệ Thanh Phong nói “Y nói người của Mẫn Kiếm sơn trang muốn đến đây không ít đâu.”

Tiểu Xuân ngáp một cái: “Không ít là bao nhiêu?”

Vệ Thanh Phong: “Trong thư nói là sáu mươi người.”

Tiểu Xuân đang ngáp suýt thì sặc: “ Bao nhiêu cơ?”

Về mặt Vệ Thanh Phong vẫn không hề có biểu cảm gì: “Sáu mươi.” Nói xong, y lại bổ sung thêm: “Tối thiểu.”

Tiểu Xuân: “Vậy làm sao mà sắp xếp cho họ chứ.”

Vệ Thanh Phong nhìn Tiểu Xuân nói: “Vẫn chưa quyết định, nhưng đất của Kiếm Các cũng không ít, hay là để muội sắp xếp nhé.”

Tiểu Xuân: “Để ta á?”

Vệ Thanh Phong: “Ừ.”

Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, bình thần gật đầu: “Được, cứ để ta đi. Người đứng đầu của họ có phải là Hạ Hàm Chi không?”

Vệ Thanh Phong: “Không phải.”

Y vừa nói xong, Tiểu Xuân dừng một chút, sau đó Vệ Thanh Phong lại muốn mở miệng, Tiểu Xuân lập tức giơ tay xen ngang.

“Không cần nói, đã hiểu.”

Vệ Thanh Phong gật gật đầu, đứng lên.

“Cứ vậy đi nhé.”

Vệ Thanh Phong giao việc sắp xếp chỗ ở cho Tiểu Xuân xử lý, vậy Tiểu Xuân đã dùng bao nhiêu thời gian để sắp xếp?

Nửa nén hương... không nhiều hơn chút nào.

.....

Mười ngày sau, người của Mẫn Kiếm sơn trang đến.

Nếu không phải nhờ đám người này, chắc cũng ít người biết rằng đường núi của núi Bạc Mang lại có thể đi qua bằng xe ngựa.

Sáng sớm hôm đó, một đứa bé vội vàng hấp tấp chạy vào Vân Đào viện, Tiểu Xuân đang thu hoạch củ cải muối.

“Tiểu Xuân sư tỷ?”

Tiểu Xuân quay đầu, nhú mày nói: “Tiểu Vũ, sao đệ cứ vội vàng hấp tấp vậy hả, học theo đại sư huynh trầm ổn một chút được không?”

Tiểu Vũ trừng mắt: “Người đến rồi người đến rồi!”

Tiểu Xuân: “Đến thì đến chứ sao.”

Tiểu Vũ: “Sư tỷ không ra ngoài đó sao?”

Tiểu Xuân thả mấy miếng củ cải muối trong tay xuống, nói với Tiểu Vũ: “Lát nữa ta sẽ đi.” Nàng sờ sờ đầu Tiểu Vũ, khẽ nói: “Chỉ là ta muốn nói cho đệ biết một chuyện.”

Tiểu Vũ: “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân khẽ nói: “Đệ vào Kiếm Các khá muộn, có một số việc không biết. Mẫn Kiếm sơn trang lần này đến đây, chính là..... của Kiếm Các”

Tiểu Vũ vẫn khó hiểu: “Là cái gì của Kiếm Các ạ?”

Dừng một chút, Tiểu Xuân nhếch miệng, nói: “Tóm lại, đệ đừng ở gần bọn họ quá, nếu không bị các sư huynh mắng thì đừng khóc.”

Tiểu Vũ vẫn không hiểu, Tiểu Xuân đã cất bước đi mất rồi.

Khi nàng ra đến, đội ngũ của Mẫn Kiếm sơn trang vẫn chưa đến nơi. Ở chỗ đường lên núi không có mấy người, Mẫn Kiếm sơn trang muốn tổ chức đại hội luận kiếm ở đây, phần lớn đệ tử của Kiếm Các đều phản đối. Tiểu Xuân từng nghe các đệ tử Kiếm Các lên bàn luận, bảo Hạ Hàm Chi thủ đoạn âm hiểm, làm việc không có phong độ, là bại hoại của võ lâm.

Cho nên khi Vệ Thanh Phong đồng ý cử hành đại hội luận kiếm, đệ tử Kiếm Các lần đầu tiên công khai phản đối y, nhưng lại chẳng làm gì được, Đại Tông sư cũng đã gật đầu rồi.

Vệ Thanh Phong cũng không miễn cưỡng mấy người họ, nói rõ ai không muốn tham gia hỗ trợ thì có thể không ra mặt. Cuối cùng, đại hội luận kiếm lần này chỉ có Vệ Thanh Phong, Tiểu Xuân và mấy người đã từng đến Mẫn Kiếm sơn trang lần trước.

Ồ, còn có mấy tiểu sư đệ không biết chuyện.

Tiểu Xuân đi đến chỗ đường lên núi, đúng lúc gặp phải hai huynh đệ Vương Thành đang quét dọn.

Khi Vệ Thanh Phong quyết định làm đại hội luận kiếm, bọn họ là những người đầu tiên nói sẽ giúp đỡ.

Tiểu Xuân đi đến, nói với Vương Thành: “Còn bao lâu nữa mới đến?”

Vương Thành nói: “Đằng trước có người bảo họ đã vào núi, hẳn là sắp đến đây rồi.”

Tiểu Xuân gật gật đầu.

Lại đợi thêm một khắc, vẫn không thấy ai.

Vương Thành cũng nhú mày.

Tiểu Xuân chống nạnh nói: “Sao lại thế này, có bò lên cũng không chậm đến như thế chứ.”

Mọi người đang vô cùng nghi ngờ, từ đường núi lại có một người bò lên thật.

Ngô Sinh lão đảo chạy lên núi, nói với Tiểu Xuân: “Mắc, mắc, mắc kẹt rồi!”

Tiểu Xuân: “....”

Vương Thành đi đến, nói: “Cái gì kẹt?”

Ngô Sinh: “Xe, xe, xe ngựa.”

Vương Thành: “....”

Khi hỏi cặn kẽ nguyên do, Tiểu Xuân mới biết được là Mẫn Kiếm sơn trang đã dùng rất nhiều xe ngựa đến đây, hơn nữa xe ngựa của họ không giống với xe ngựa bình thường, mà lớn hơn, nhiều đồ trang trí hơn, cuối cùng đi đến giữa sườn núi thì bị mắc phải một tảng đá nên kẹt luôn.

“Ha ha ha ha! Đáng đời!” Tiểu Xuân không nhịn được, ôm bụng cười. Lúc này Vệ Thanh Phong cũng đi đến.

“Sao thế?”

Ngô Sinh cúi đầu lắp bắp nói lại một lần, Vệ Thanh Phong cau mày, nói: “Mọi người đợi ở đây, ta đi xem thử.”

Tiểu Xuân nói: “Huynh đi một mình à? Ta đi với huynh nhé?”

Vệ Thanh Phong nhìn nàng một chút, không nói gì, chỉ gật đầu.

Tiểu Xuân đi theo Vệ Thanh Phong đi xuống chân núi, đi một lúc đã thấy một đám người, đứng đầy cả đường núi.

Người đứng đầu đám người chính là mấy người đang cưỡi ngựa, thấy có người đến thì ôm quyền nói: “Hai vị chắc là đệ tử của Kiếm Các.”

Vệ Thanh Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, xe ngựa của mọi người bị kẹt ở đâu?”

Người kia nói: “Bên này, mời theo ta.”

Vệ Thanh Phong cùng Tiểu Xuân đi qua bên kia. Tiểu Xuân vừa đi vừa nhìn, đội ngũ của Mẫn Kiếm sơn trang có cả nam lẫn nữ, ngay cả nha hoàn sai vặt gì cũng mang đến.

Từ xa xa nàng đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa rất lớn, cũng chính là cỗ xe ngựa bị kẹt, xe lẫn bốn con ngựa đều bị kẹt cứng.

Lúc đi về phía chiếc xe ngựa kia, Tiểu Xuân chợt cảm thấy xung quanh đều trở nên yên tĩnh hẳn.

Vệ Thanh Phong bắt tri bắt giác nắm lấy cổ tay nàng, Tiểu Xuân mới dần bình tĩnh lại.

Khi hai người đứng trước xe ngựa, trong xe ngựa có một người chậm rãi bước ra.

Tiểu Xuân liếc mắt nhìn người nọ, không biết kiếm thuật của y có cao hơn không, nhưng thời gian hai năm qua đã khiến Hạ Hàm Chi trông cao quý thêm một ít.

Hạ Hàm Chi không mang bội kiếm, chỉ cầm một cây quạt màu trắng, đối tới đối lui giữa hai tay.

Y đi xuống xe ngựa, đến trước mặt Vệ Thanh Phong và Tiểu Xuân. Ánh mắt y vòng tới vòng lui giữa hai người, lại nhìn đôi tay đang nắm lấy nhau, cuối cùng nhìn về phía Tiểu Xuân, khẽ mở quạt, che giấu nụ cười, khẽ nói:

“Tiểu Xuân, đã lâu không gặp.”

Mặt Tiểu Xuân không hề có biểu cảm gì nhìn y, câu đầu tiên thốt ra chính là:

“Huynh mập ra.”

60. Chương 61

“Huynh mập ra.”

Hạ Hàm Chi nghe thấy ba chữ kia, tròng hai mắt, quơ quơ cây quạt, nhưng vẻ mặt lại không hề thay đổi: “Vậy à?”

Tiểu Xuân nhếch nhếch môi, không nói.

Hạ Hàm Chi lại chuyển mắt nhìn về phía Vệ Thanh Phong, hai người nhìn nhau một lúc, Hạ Hàm Chi nói: “Đã lâu không gặp.”

Vệ Thanh Phong dĩ nhiên sẽ không nói mấy câu không đâu như Tiểu Xuân, y nghiêng đầu nhìn thoáng qua chiếc xe ngựa sau lưng Hạ Hàm Chi, nói: “Chỉ mắc kẹt một chiếc xe này thôi à?”

Hạ Hàm Chi lắc đầu nói: “Không, đằng sau còn có mấy chiếc xe nữa.”

Vệ Thanh Phong nói: “Muốn kéo ra cũng không khó lắm, nhưng đường núi ở đằng trước cũng khó mà đi xe ngựa này được, muốn đi thì phải đi bộ lên.”

Hạ Hàm Chi hoảng sợ tròng mắt, nói: “Thật ư?”

Tiểu Xuân híp mắt nhìn Hạ Hàm Chi, giọng nói không tỏ thái độ gì: “Nói cứ như huynh mới đến đây lần đầu tiên ấy.”

“Khụ.” Hạ Hàm Chi vội ho một tiếng, lại quơ quơ cây quạt, nói: “Nếu không thể đi xe ngựa lên thì đi bộ lên cũng được.”

Lúc này, đệ tử Mẫn Kiếm sơn trang đang đứng trước xe ngựa, hành lễ với Hạ Hàm Chi, nói: “Chưởng môn, mấy cái xe ngựa này làm sao đây?”

Hạ Hàm Chi giãi mày, thản nhiên nói: “Cứ đi bộ thôi, các người đánh xe xuống chân núi, ấy người ở dưới đó canh chừng.”

“Dạ.”

Xử lý xong xuôi, Hạ Hàm Chi nhìn Vệ Thanh Phong và Tiểu Xuân, nói: “Này, ta không rõ Kiếm Các lắm, xin hai vị dẫn đường.”

Vệ Thanh Phong quay đầu nói với Tiểu Xuân: “Tiểu Xuân, muội dẫn y đi lên đó, gọi thêm mấy người nữa mang theo dụng cụ xuống hỗ trợ.”

“Được.”

Tiểu Xuân nhìn về phía Hạ Hàm Chi, nhìn vẻ mặt của người kia, nhin xuống ý nghĩ muốn tát y một cái, cười cười với y, nói: “Hạ Chưởng môn, mời đi bên này.”

Hạ Hàm Chi đi theo sau Tiểu Xuân, vừa đi hai bước, đằng sau đã có hai đệ tử muốn đi theo, Hạ Hàm Chi dừng lại, cũng không quay đầu, trầm giọng nói: “Ta có gọi các người đi theo à?”

Mấy tên đệ tử bối rối đứng lại cúi đầu, Hạ Hàm Chi không đợi bọn họ nói thêm, đi về phía trước.

Tiểu Xuân ngẩng đầu liếc y một cái, sau đó yên lặng đi lên núi.

Dần dần, họ đã rời khỏi đội ngũ của Mẫn Kiếm sơn trang. Núi Bạc Mang vô cùng yên tĩnh, Tiểu Xuân cũng không nói chuyện, cả quãng đường đi, không khí vô cùng trầm lặng.

Hồi lâu sau, vẫn là Hạ Hàm Chi mở miệng trước.

“Ta mập lên thật à?”

Tiểu Xuân hứ một tiếng, không thèm để ý đến y.

Hạ Hàm Chi đi nhanh lên hai bước, đi song song với Tiểu Xuân, Tiểu Xuân liếc mắt nhìn y, nói: “Không phải huynh cần dẫn đường à, sao lại đi nhanh hơn cả ta rồi?”

Hạ Hàm Chi chấp tay sau lưng, nhàn nhã cất bước, nói: “Ta đột nhiên cảm thấy, ngọn núi này rất có duyên với ta, cứ như đã từng đến đây rồi vậy.”

Tiểu Xuân cười khan hai tiếng, tiếp tục đi.

Sau đó, lại không ai nói gì.

Một lúc sau, Hạ Hàm Chi nói: “Sao đại hội luận kiếm hai năm qua, các người không đi?”

Tiểu Xuân: “Kiếm Các vốn cũng rất ít tham gia những hoạt động của võ lâm, huynh cũng không phải không biết.”

Hạ Hàm Chi: “Không nhớ thương bạn cũ sao?”

Tiểu Xuân: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, không phải giờ huynh cũng đã đến đây rồi sao, có thể thấy việc nhớ thương cũng không cần thiết lắm.”

“Thật là vô tình.”

Tiểu Xuân: “Sao dám so vô tình với huynh chứ.”

“....”

Lại yên lặng, Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn sang, thấy Hạ Hàm Chi cúi đầu nhìn đường, mặt không có biểu cảm gì. Tiểu Xuân do dự một chút, nói: “Huynh đừng nghĩ nhiều, ta không có ý gì khác.”

“A.” Hạ Hàm Chi nhướn mày, nghiêng mắt nhìn Tiểu Xuân, cười lạnh, nói: “VẬY Ờ?”

Dáng vẻ của Hạ Hàm Chi lúc này mới chính là dáng vẻ lạnh nhạt không thèm quan tâm đến ai mà Tiểu Xuân quen thuộc nhất. Thấy Hạ Hàm Chi như thế, Tiểu Xuân cũng cười cười, nói: “Đúng vậy.”

Thấy Tiểu Xuân cười, sắc mặt Hạ Hàm Chi càng nặng nề hơn.

“Cô cười vậy là sao?”

Tiểu Xuân: “Ôi trời, ta chỉ cười một chút mà hỏi ý gì là sao?”

Hạ Hàm Chi nghiêm túc, thản nhiên nói: “Không có việc gì mà sao cô lại cười vớ vẩn thế.”

Tiểu Xuân khựng lại, sau đó hít thật sâu...

“Ha ha ha ha ha...!”

Hạ Hàm Chi: “....”

Nụ cười này của Tiểu Xuân quả thật là vô cùng sồn gai ốc, vẻ mặt Hạ Hàm Chi cứng đờ, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

Tiểu Xuân bĩu môi: “Không có việc gì mà sao huynh lại cười vớ vẩn thế.”

Hạ Hàm Chi đứng trước mặt Tiểu Xuân, cúi đầu. Vóc dáng y cao, Tiểu Xuân ngửa đầu đúng lúc ngược sáng, không thể nhìn rõ vẻ mặt của Hạ Hàm Chi.

“Tiểu Xuân.”

“HẢ?”

“Quả thật là đã lâu không gặp.”

Tiểu Xuân ngơ ngẩn một lúc, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, thật ra thì cũng chỉ mới hai năm thôi, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy dường như đã rất lâu rồi vậy.”

Hạ Hàm Chi cười nhạt, nói: “Thời gian qua cô tốt chứ?”

Tiểu Xuân giương mắt, nói: “Huynh cảm thấy thế nào?”

Hạ Hàm Chi nói: “Ta không biết.”

Tiểu Xuân cười một tiếng, nói: “Ta rất tốt.”

Hạ Hàm Chi: “Thật không?”

Tiểu Xuân ừ.

Nửa đoạn đường sau, không ai nói chuyện.

Khi sắp đến gần cổng núi, Hạ Hàm Chi dần đi chậm lại, Tiểu Xuân quay đầu, hơi khó hiểu nhìn y.

Hạ Hàm Chi đi chậm là để xem xét cảnh vật xung quanh.

Tiểu Xuân đợi y một lúc, thấy y vẫn không có ý muốn đi, Tiểu Xuân không kiên nhẫn, mở miệng: “Huynh lại sao thế, muốn xem phong cảnh cũng phải biết nơi nghỉ chân của mình ở đâu đã chứ...”

“Vì sao cô không hỏi ta?”

Đang nói lại bị xen ngang, Tiểu Xuân cau mày: “Cái gì cơ?”

Ánh mắt Hạ Hàm Chi nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn Tiểu Xuân.

“Vì sao cô không hỏi ta?”

Tiểu Xuân cảm thấy ánh mắt Hạ Hàm Chi hơi lạnh lùng, nàng mơ hồ hiểu ý của Hạ Hàm Chi, nên nàng im lặng, không nói lời nào.

Hạ Hàm Chi nói: “Cô không muốn biết sao?”

Ngón tay Tiểu Xuân động đậy, cứ bấm tới bấm lui, khi mở miệng, giọng nói đã hơi run rẩy.

“Không muốn biết.”

Hạ Hàm Chi vẫn theo sát không ngừng: “Quả thật không muốn biết à?”

Tiểu Xuân chịu đựng không nói lời nào.

Hạ Hàm Chi: “Hắn cũng đến, nhưng không có trong đội ngũ, cô cũng biết hắn không thích đi ra ngoài vào ban ngày.”

Tiểu Xuân vẫn không nói chuyện, vẫn nhìn Hạ Hàm Chi.

“Ban đầu là vì nguyên thần của hắn, bọn ta, không.... là do ta lựa chọn phương thức quá cực đoan. Trí nhớ vào lúc nguyên thần của hắn còn khuyết thiếu cực kì mơ hồ, Vệ Thanh Phong hắn đã nói với cô.”

“Chuyện hắn có thể nhớ là rất ít ỏi, núi Bạc Mang tụ tập linh khí nhiều năm của hắn, có lẽ hắn sẽ cảm giác được, nhưng những thứ khác, ta không dám cam đoan với cô.”

“Tính tình của hắn cũng không như trước, hắn thích thanh tĩnh, không thích người bên cạnh nói quá nhiều.”

“Thế nhưng, bản tính của hắn vẫn...”

“Đủ rồi.”

Tiểu Xuân xen ngang lời Hạ Hàm Chi đang nói, nàng nhẹ giọng: “Đủ rồi...”

Về mặt Hạ Hàm Chi bình thản.

“Cô hận ta sao?”

Tiểu Xuân cười nhạt một tiếng, nói: “Nói nhảm nhiều như thế, câu này có lẽ mới là câu huynh muốn nói đúng không?”

Hai mắt Hạ Hàm Chi lạnh như băng, không hề có chút cảm xúc nào.

“Ta không hận huynh.” Tiểu Xuân đáp rất nhanh, rất dứt khoát.

“Ta không hận huynh, thật sự không hề hận huynh.” Tiểu Xuân khẽ nói “Ban đầu, bởi vì huynh lừa bọn ta, tất cả mọi người vẫn có hơi lẩn quẩn trong lòng, nhưng cũng không đến mức là hận. Sau đó đại sư huynh lại kể cho ta nghe những chuyện kia....”

Hạ Hàm Chi: “Y kể cho cô nghe chuyện gì?”

Tiểu Xuân: “Nói rất nhiều, nói về mệnh cách của Thái Âm và Liệt Dương, bảo rằng họ nhập thể là thuận theo thiên mệnh, cũng có nói huynh là dương kim vô lâm, là người xứng đôi nhất với Thái Âm.”

Hạ Hàm Chi: “Y đã nói như vậy sao?”

“Ừm.” Tiểu Xuân nói “Đại sư huynh đã nói Thái Âm nhập thể là chuyện đương nhiên, hắn có được một người có lòng chính nghĩa làm chủ nhân, là may mắn của vô lâm.”

Hạ Hàm Chi: “Ta là người có lòng chính nghĩa?”

Tiểu Xuân gãi gãi mặt, nói: “Dù sao đó cũng là do đại sư huynh nói, có phải hay không thì ta đâu biết.”

Hạ Hàm Chi: “....”

“Cho nên, ta không hận huynh.” Tiểu Xuân đi đến, vỗ vỗ vai Hạ Hàm Chi, nói: “Có lẽ đệ tử của Kiếm Các có nhiều oán hận với huynh, nhưng mọi người ở Thanh Đào viện vẫn chưa bao giờ hận huynh, biết điều này có nghĩa gì không?”

Hạ Hàm Chi rũ mắt nhìn nàng.

Tiểu Xuân nói: “Điều này có nghĩa là, đối với những người biết rõ huynh, huynh không phải người xấu!” Nói rồi, nàng dừng một lúc, lại nói “Cùng lắm là hơi âm hiểm một chút thôi.”

Hạ Hàm Chi: “...”

Tiểu Xuân hít thật sâu, dùng tay phẩy phẩy tạo gió, mắt hơi chuyển, nói: “Mấy hôm nay Đại Tông sư ra ngoài, bên tháp lâu kia không có ai ở, hai người các huynh ở đó đi.”

Hạ Hàm Chi: “Được.”

Tiểu Xuân: “Bọn Ngô Sinh hẳn đang chờ trước cổng lên núi, huynh đi tới sẽ thấy thôi. Ta còn có việc, một lúc nữa sẽ tìm huynh sau.”

Hạ Hàm Chi: “Được.”

Tiểu Xuân vẫy vẫy tay, bỏ đi.

Hạ Hàm Chi yên lặng nhìn bóng lưng Tiểu Xuân, hồi lâu sau, cười nhạt.

“Nhịn không được thì cứ nhận đi.”

Y khẽ lắc đầu trong gió mát của núi Bạc Mang, cứ như ban nãy y không hề nhìn thấy gương mặt tái nhợt và nước mắt dâng tràn của cô gái nhỏ kia.

Trước khi y đến, y đã từng ảo tưởng rằng cô bé này có thể vẫn không tim không phổi như trước vậy, nhưng y sai lầm rồi.

Nếu cuộc đời không thể không thay đổi, sao có thể mong chờ một người mãi mãi ngây thơ.

Tiểu Xuân đi thật xa thật xa, đi đến mức nước mắt cũng bị gió thổi cho khô lại.

Nàng không khóc, nàng tự nói với mình, nàng không được khóc.

“Không có gì ghê gớm cả...” Nàng ngồi dưới gốc cây Vân Đào, nhặt một cánh hoa rơi trên mặt đất, tự nói với mình: “Không có gì ghê gớm cả...”

.....

Đêm đó, Tiểu Xuân không ngủ.

Thực ra, đại đa số mọi người ở Kiếm Các đều không ngủ.

Lúc nửa đêm, các đệ tử của Kiếm Các đều rói rít ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn dị tượng nơi chân trời.

Đêm đó là đêm mà mặt trăng sáng nhất lớn nhất từ trước đến nay, điều này hiếm thấy đến mức khiến người người mơ ước, khiến lòng người say mê. Dải ngân hà xen lẫn giữa rừng núi Bạc Mang, từng đốm từng đốm, trông cứ như là hạt sương.

Đó là khúc hát của núi rừng trong đêm.

Từ vách núi của núi Bạc Mang nhìn ra xa, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng đen lơ lửng trước mặt trăng tròn, không thể thấy rõ đó là ai, nhưng cũng không ai có thể nhận lầm được kẻ đó.

Tiểu Xuân và Hạ Hàm Chi đều nghĩ, hẳn đến từ lúc nào thế không biết.

Giờ thì nàng biết rồi, tất cả mọi người đều đã biết.

Tiểu Xuân đứng trong sân, nhìn bóng dáng kia. Khi xung quanh dần trở lạnh, Vệ Thanh Phong đã đến sau lưng nàng, khoác cho nàng một lớp áo ngoài.

“Gió lớn như vậy, muội không nghỉ ngơi đi còn đứng đây làm gì?”

Tiểu Xuân cúi đầu, không nói.

Vệ Thanh Phong ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, thản nhiên nói: “Hắn tới rồi.”

“Ừm...”

Vệ Thanh Phong: “Bất kể như thế nào, muội cũng không thể đứng đây đón gió lạnh, về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Ừm.”

Nghe lời Vệ Thanh Phong, Tiểu Xuân trở về phòng.

Nàng không quay đầu lại, không một chút nào.

Nàng không cần quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại...

Bởi vì nàng biết, đó đã không còn là Lý Thanh nữa rồi.

61. Chương 62

Sau khi đã ngủ đủ giấc, Tiểu Xuân cảm thấy lòng dễ chịu hơn nhiều.

Cũng không biết là do trời sinh hay là vì khí hậu các vùng ở núi Bạc Mang khác nhau, tóm lại, Lục Tiểu Xuân là một người mắt lớn lòng cũng lớn. Nàng nhét bánh bao thịt đầy miệng, nhắm mắt nghỉ.

Dù sao thì cũng không phải là một tên ngốc nghếch.

Chỉ cần nghĩ như thế, nàng đã cảm thấy lòng thoải mái hơn nhiều.

Ăn xong bữa sáng, Tiểu Xuân đã ra ngoài làm việc.

Bởi vì Mẫn Kiếm sơn trang mang một đội ngũ lớn như thế vào ở nên đệ tử Kiếm Các dù có muốn tránh cũng tránh không khỏi. Tiểu Xuân đứng ở trước viện, vừa ngẩng đầu, thấy toàn người là người. Người tuy nhiều nhưng ai cũng không nói chuyện, cả viện đều yên lặng như tờ.

“!?” Tiểu Xuân lập tức kinh hãi.

Đây gọi là gì?

Trong hai năm nay, Tiểu Xuân đã biết gần như toàn bộ hơn trăm người đệ tử của Kiếm Các, nàng lướt nhìn qua sân...

Hừ, quả nhiên không sai, đệ tử của Kiếm Các không bao giờ nhàm chán đến mức dậy sớm rồi ngồi đó đâu.

Tiểu Xuân ngáp một cái, đi về phía khác.

Ngoài cửa viện, Tiểu Xuân nhìn thấy từ bờ tường có một cái đầu nhỏ ló ra nhìn.

Tiểu Xuân: “...”

Tiểu Xuân hí mắt đi qua, trước khi Tiểu Vũ kịp phản ứng đã xách lỗ tai nó. Tiểu Vũ sợ hết hồn, kêu to.

Trong viện vốn yên lặng, tiếng kêu của Tiểu Vũ trở nên hết sức đột ngột.

Tiểu Xuân vội bịt miệng Tiểu Vũ, quay đầu nhìn thử.

“...” Mọi người trong sân đều như hòn đá, không hề động đậy.

Tiểu Xuân nhếch miệng, tay cũng buông lỏng.

Tiểu Vũ mở to mắt, khẽ nói: “Tiểu Xuân sư tỷ thấy không! Thật lợi hại!”

Tiểu Xuân gõ đầu nó một cái: “Liên quan gì đến đệ?”

Tiểu Vũ cũng không thèm che đầu nói: “Tiểu Xuân sư tỷ! Công phu của Mẫn Kiếm sơn trang có phải rất lợi hại không?” Tiểu Xuân vừa ngáp một cái, ập ứng: “Cũng tạm được.” Tiểu Vũ kéo ống tay áo Tiểu Xuân, nhón chân hưng phấn nói: “Nếu so với Kiếm Các chúng ta thì sao?”

Tiểu Xuân trừng mắt: “Đương nhiên là Kiếm Các chúng ta lợi hại! Còn phải suy nghĩ à!?”

Tiểu Vũ: “Hạ Chương môn cũng rất lợi hại!”

Mặt Tiểu Xuân méo mó.

“Đệ nói ai lợi hại cũng được, y thì không được!”

Tiểu Vũ: “Vì sao...” Không đợi nó hỏi xong, đằng sau đã truyền đến một giọng nói thản nhiên: “Sao ta lại không được?”

“....”

“Ồ!” Tiểu Vũ đột nhiên xoay người, Hạ Hàm Chi mặc một bộ quần áo bằng gấm vô cùng cao quý, khoan thai tựa vào trên cây nhìn bọn họ. Trong mắt của Tiểu Vũ bé con, hình tượng của Hạ Hàm Chi đột nhiên trở nên cao lớn dữ dội.

“Hạ Chương môn!”

Mặt Tiểu Xuân tái mét, võ Tiểu Vũ một phát: “Đi đi đi, luyện công đi!”

Tiểu Vũ bị Tiểu Xuân làm cho bất đắc dĩ bỏ đi. Tiểu Xuân khoanh tay đứng trước mặt Hạ Hàm Chi, nói: “Huynh chạy tới đây làm gì?”

Hạ Hàm Chi cười nói: “Tôi tìm cô đó.”

Tiểu Xuân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tìm ta làm gì?”

Hạ Hàm Chi: “Đã ăn sáng chưa?”

Tiểu Xuân: “Ăn rồi.”

Hạ Hàm Chi cau mày nói: “Ta vẫn chưa ăn.”

Tiểu Xuân nhú mày, nói: “Chưa ăn? Ta đã nói với nhà bếp đưa đồ ăn qua cho huynh mà, chưa đưa đến à?”

Hạ Hàm Chi: “Có đưa, nhưng không thích ăn.”

Tiểu Xuân: “....”

Hạ Hàm Chi vắn eo, mở trừng hai mắt với Tiểu Xuân, nói: “Hôm qua ngủ ngon chứ?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn y: “Sảng khoái vô cùng.”

Hạ Hàm Chi: “Hắn lại cáu kỉnh rồi.”

Tiểu Xuân nhú mày, Hạ Hàm Chi nói: “Hắn vừa bước vào địa giới của núi Bạc Mang thì đã cảm nhận được rồi.”

Tiểu Xuân: “Cảm giác được cái gì?”

“Cảm giác được hơi thở của núi Bạc Mang.” Hạ Hàm Chi nói “Hoặc là nói, mùi vị mà hắn đã để lại.” Hạ Hàm Chi đứng lên, thở dài, nói: “Sau đó thì lại cáu kỉnh. Hắn cảm thấy là ta cố tình giấu diếm hắn, để hắn trong tình trạng chẳng biết gì mà quay về đây, tóm lại, là lỗi của ta.”

Tiểu Xuân ghét bỏ nói: “Các người ngày ngày đều âm ỉ mấy việc thế này à?”

Hạ Hàm Chi hơi nghiêng đầu.

Tiểu Xuân vẫy tay, nói: “Tránh ra, ta phải đi làm việc.”

Hạ Hàm Chi: “Cô không đi tìm hắn sao, hắn đang ở trong tháp lâu.”

Tiểu Xuân: “Không đi, huynh tránh ra, ta còn phải đi chẻ củi.”

Thân thể cao lớn của Hạ Hàm Chi chắn trước mặt Tiểu Xuân, cúi đầu nhìn nàng: “Không đi thật à?”

Tiểu Xuân tròn mắt, gằn từng chữ: “Không! Muốn! Đi!”

Hạ Hàm Chi nhìn nàng chằm chằm một lúc, cuối cùng nhường đường. Tiểu Xuân hừ một tiếng đi về phía trước, Hạ Hàm Chi nhìn bóng lưng của nàng, về mặt lạnh nhạt.

Tiểu Xuân đi nhanh ra khỏi viện. Bởi vì luân lười luyện kiếm, Vệ Thanh Phong sắp xếp cho nàng một đồng chuyện để làm, chẻ củi chính là một trong số đó. Trong sân chất rất rất nhiều cây gỗ, Tiểu Xuân vén tay áo chuẩn bị làm việc.

Cũng không biết vì sao, hai năm qua, thân thể Lục Tiểu Xuân càng lúc càng tốt, rất nhiều chuyện trước đây nàng không làm nổi, bây giờ đều làm vô cùng dễ dàng. Hệt như bây giờ, dù nàng rất lười, nhưng cảm giác mệt mỏi lại cực ít, cũng rất ít khi cảm thấy rét lạnh.

Chính nàng cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, chuyện thần kì nhất là... hơi thở của nàng trở nên rất chậm.

Người tập võ đều biết, hơi thở càng chậm, càng thể hiện nội lực càng thâm hậu.

Nhưng Tiểu Xuân chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này. Nàng cảm thấy mình là một kẻ học võ nửa vời như mèo ba chân, chỉ là cáo mượn oai hùm đứng sau lưng đại sư huynh, làm gì có nội lực gì chứ. Cho nên, nàng quy mọi sự thay đổi trong hai năm qua của mình vào bốn chữ... nghỉ ngơi đầy đủ.

“Rác!”

Tay nâng rìu rồi chém xuống, Tiểu Xuân lưu loát bổ một cây gỗ.

Ban đầu nàng chỉ thử một chút, dần dần, Tiểu Xuân càng bổ càng quen tay, càng bổ càng nhanh, trong sân vang lên tiếng chẻ củi thanh thúy.

“Rác...!”

“Rác...!”

“Rác...!”

.....

Sau khi bổ mười mấy cây gỗ, tay Tiểu Xuân bỗng nhiên khựng lại, bởi vì nàng nhìn thấy một thiếu nữ thanh tú từ ngoài đi vào, đi về phía nàng. Tiểu Xuân để cây rìu xuống nhìn nàng ta, thiếu nữ thanh nhã, mặt mũi xinh đẹp, nhưng nét mặt lại đầy giận dữ.

“Có thể đổi nơi khác để chẻ củi không?” Thiếu nữ đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp muốn Tiểu Xuân đi nơi khác. Tiểu Xuân liếm liếm răng, nói: “Cô là người của Mẫn Kiếm sơn trang?”

Thiếu nữ không đáp lời nàng, lại nói: “Xin rời đi.”

Tiểu Xuân khó có thể tin, nói: “Dù sao cô cũng phải nói cho ta biết lí do chứ.”

Về mặt thiếu nữ lạnh như băng: “Cô chẻ củi tiếng vang quá lớn, quấy rầy Tôn Giả nghỉ ngơi.”

“....” Tiểu Xuân hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Quấy rầy Tôn Giả nghỉ ngơi...”

Thiếu nữ làm như không muốn nói thêm nữa, đưa tay về phía cửa viện.

“Mời.”

Tiểu Xuân chậm rãi vén tay áo lên, chém rìu cắm sâu vào một cây gỗ, chân sải bước đi tới, hất cằm nhìn thiếu nữ kia, ánh mắt khiêu khích đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, mắt thiếu nữ kia híp lại, tỏ vẻ tức giận.

Tiểu Xuân làm như không nhìn thấy địch ý của đối phương, thản nhiên nói: “Tôn Giả của cô là người thế nào?”

Thiếu nữ cười lạnh, nói: “Không biết tôn ti, ăn nói ngông cuồng, đây là đạo đãi khách của Kiếm Các à?”

Tiểu Xuân thản nhiên nói: “Không, đây đã là ưu đãi đối với các người rồi.”

Thiếu nữ: “Người nói gì?”

Tiểu Xuân: “Ta nói, đây đã là...”

“Bốp...”

Một tiếng thanh thúy vang lên, nhưng lần này không phải là tiếng chẻ củi nữa.

Đầu Tiểu Xuân lệch sang một bên, trên mặt dần lộ ra dấu tay màu hồng. Tiểu Xuân không nói không rằng, thậm chí ngay cả động tác nâng tay che mặt cũng không có. Nàng yên lặng thở ra, sau đó từ từ quay đầu lại.

Đáy mắt thiếu nữ kia lạnh như băng, gần từng chữ:

“Mời đi cho.”

Tiểu Xuân nhìn dáng vẻ của nàng ta, bật cười nhạt.

“Cái dáng vẻ này...”

Thiếu nữ: “Cái gì?”

Tiểu Xuân: “Không có gì,” Nàng rút riu từ trên cây gỗ ra, động tác này khiến thiếu nữ kia cảnh giác nhìn chăm chăm tay nàng, Tiểu Xuân nhận ra ánh mắt của nàng ta, không biết nghĩ đến điều gì, yên lặng lắc đầu.

Thiếu nữ không kiên nhẫn đứng bên cạnh, Tiểu Xuân rút riu ra vác trên vai, vẫy vẫy tay với nàng ta: “Tới đây.”

Thiếu nữ: “Cái gì?”

“Các người là khách, ta có thể nhường bộ.”

“Vậy cô còn không nhanh...”

“Nhưng,” Tiểu Xuân lại nói “Ta có thể nhường chỗ này, nhưng không thể bỏ qua cái tát kia. Cô đến đây cho ta đánh một cái, ta sẽ đi.”

Thiếu nữ kia hồi lâu không nói tiếng nào, mắt trợn trừng, cứ như bị câu nói của Tiểu Xuân làm cho sợ hãi.

Tiểu Xuân lại vẫy vẫy tay, thiếu nữ bình tĩnh, cả giận quát: “Làm càn...!” Cùng lúc, cánh tay nàng ta vung lên, định tát thêm một cái.

Thật ra thì công lực của nàng ta cũng không thâm hậu, lần này nàng lại có phòng bị, muốn đánh trúng nàng là không thể nào. Tiểu Xuân nhắm chừng động tác của nàng ta, ném riu bắt lấy cổ tay nàng ta, một cái tay khác cũng chớp đúng thời cơ, vung một tát ngược trở lại...!

Nàng vừa vung tay, trong lòng vừa cảm thấy kì lạ....

Gần đây sao thân thủ của ta trở nên linh hoạt quá vậy hả?

Bất kể, tóm lại, không thể để cho đại sư huynh mất thể diện....

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng đột nhiên cảm thấy cổ tay đau nhói.

Nàng giương mắt, tay nàng đã bị một cái tay khác cầm chắc, nàng dùng lực, nhưng vẫn không thể động đậy.

Đó là một đôi tay to lớn chắc chắn.

Cho dù không nhìn người, Tiểu Xuân cũng có thể phân biệt được, đây là tay của ai. Đôi tay này từng kéo tay nàng, từng ôm lấy nàng, cũng từng bị nàng kéo lấy mà đùa nghịch.

Tiểu Xuân nghĩ thầm, đây đã từng là một đôi tay thật ấm áp.

Mặc dù lúc này nó lại khiến nàng hơi đau.

“Tôn Giả...” Thiếu nữ kia thấy Thái Âm Kiếm Tôn đến, cả người đều mềm nhũn.

Tiểu Xuân nhìn người trước mặt, hần mặc một thân áo đen, hần luôn thích mặc những bộ quần áo sẫm màu, chỉ là bây giờ, đồ hần mặc trên người không biết đã tốt hơn biết bao nhiêu lần. Tiểu Xuân giương mắt, trong khoảnh khắc nàng nhìn thấy gương mặt hần, nàng khựng lại.

Gương mặt của hắn từng nét từng nét rõ ràng, nhẵn nhụi hơn trước rất nhiều, tóc cũng không còn khô xơ mà tản ra ở sau lưng. Mũi cao thẳng, đôi môi khỏe mạnh, trên trán còn có dấu ấn hình trăng màu trắng....

Chỉ là, những điều này không phải là nguyên nhân khiến Tiểu Xuân khựng lại.

Nàng khựng lại, là vì nàng nhìn thấy tấm vải che mắt của người đàn ông này, dù sao tấm vải cũ rách phối với trang phục đắt tiền như thế, có vẻ rất giật mình.

Một tay thiếu nữ vẫn còn đang bị Tiểu Xuân nắm chặt, nàng ta muốn tránh thoát, nhưng Tiểu Xuân lại không buông tay.

“Tôn Giả...” Thiếu nữ ngửa đầu nhìn Thái Âm Kiếm Tôn, xin hắn giúp đỡ.

Thái Âm Kiếm Tôn mở miệng, giọng nói trầm thấp.

“Cô có thể buông tay ra không?”

Tiểu Xuân không nói gì, ngơ ngác nhìn người trước mặt. Hoặc là nói, nàng đang nhìn hai mắt của hắn.

Không thể nói....

Tiểu Xuân thầm nói trong lòng.

Nếu bây giờ lên tiếng, mọi thứ sẽ tràn ra.

Những thứ mà nàng nghĩ rằng nàng đã chôn giấu rất sâu, nhất định sẽ tràn ra.

62. Chương 63

Gió có mạnh, cũng không thể thay đổi số mệnh trời định; kiếm có sắc, cũng không thể làm ngừng thời gian năm tháng.

Tiểu Xuân nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, mắt hơi chua xót.

“Các hạ có thể buông tay ra trước không?”

Lại bị hỏi thêm lần nữa, Tiểu Xuân cuối cùng cũng bình tĩnh. Nàng hít thật sâu, thản nhiên nói: “Huynh không buông, việc gì ta phải buông tay trước.”

Thiếu nữ bị Tiểu Xuân cầm chặt tay lập tức trừng mắt bảo: “Làm càn!”

“Nhược Hoa.”

Lý Thanh hơi há miệng, giọng nói trầm thấp mang theo ý cảnh cáo.

“Tôn Giả....”

Nhược Hoa cảm nhận được giọng điệu của Lý Thanh, không dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

Lý Thanh trầm giọng nói: “Chuyện vừa rồi ta biết rõ, ta cho phép ngươi ý thể hiếp người như thế khi nào?”

Nhược Hoa cúi đầu oan uổng nói nhỏ: “Hoa Nhi chỉ là sợ quấy rầy Tôn Giả, nhất thời gấp gáp mới...”

Tiểu Xuân ở bên cạnh cười khan, thả tay ra.

Lý Thanh nói với Nhược Hoa: “Ngươi về trước đi.”

“Tôn Giả...”

Lý Thanh không nói nữa, Nhược Hoa liếc Tiểu Xuân một cái, hành lễ với Lý Thanh, xoay người rời đi.

Lúc này, trong sân chỉ còn lại Lý Thanh và Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân liếc nhìn Lý Thanh một cái, hắn khẽ cúi thấp đầu, mặt hướng về một khoảng không, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Xuân đợi cả buổi trời cũng không thấy hắn nhúc nhích, rốt cuộc ho khan một tiếng.

“À này...”

Nàng vừa lên tiếng, Lý Thanh đã hướng mặt về phía nàng, lòng Tiểu Xuân hơi run lên, run run nói: “Gì... gì vậy?”

Hóa ra cổ tay của Tiểu Xuân vẫn đang bị Lý Thanh nắm.

“Không phải huynh nói huynh đã biết ban này có chuyện gì sao, ta không cố ý đánh thị nữ của huynh, là nàng ta ra tay trước.”

“Ta biết.” Lý Thanh rớt cuộc mở miệng, nhưng tay vẫn không buông.

Tiểu Xuân: “Đã biết mà còn không chịu buông ra?”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân khẽ cắn răng, cố sức kéo tay ra.

Mặc dù nàng cũng không hy vọng gì, nhưng dùng hết sức lực vẫn không thể tránh thoát khiến Tiểu Xuân hết sức căm tức.

“Buông tay ra!”

Bàn tay Lý Thanh cứ như một cái vòng sắt, khóa chặt Tiểu Xuân bên trong, dù Tiểu Xuân có động đậy thế nào cũng không tránh thoát.

Tiểu Xuân vùng vẫy cả buổi trời, mệt mỏi đến cả mặt đều đỏ bừng. Khi nàng đang chuẩn bị há miệng cắn hắn, Lý Thanh rớt cuộc lên tiếng.

Giọng nói của hắn vẫn trầm thấp.

“Cô là ai?”

Tiểu Xuân hơi giật mình, giương mắt nhìn Lý Thanh.

Tay Lý Thanh hơi nhúc nhích, Tiểu Xuân bị hắn kéo lại gần thêm một chút.

“Cô là ai?”

Hắn lại hỏi một lần nữa, Tiểu Xuân không hiểu tại sao lại hơi căng thẳng. Nàng há miệng, nhưng không biết nên đáp lại hắn thế nào.

Vì sao hắn lại hỏi như thế... có phải hắn nhớ ra điều gì không...

Lý Thanh đợi mãi không nghe được đáp án, chân mày nhíu lại, giọng nói cũng hơi tỏ vẻ khó chịu.

“Ta đang hỏi cô đó.”

Tiểu Xuân: “...” Lòng Tiểu Xuân vốn đang run rẩy thầm suy đoán đủ kiểu, ai ngờ Lý Thanh vừa nói xong câu đó, mặt của nàng lập tức trầm xuống.

Huynh dám dùng gương mặt này, giọng điệu này nói chuyện với ta?

Tiểu Xuân liếm liếm răng, cảm thấy mình cần một thời gian để thích ứng.

Lý Thanh: “Cô rớt cuộc...”

“Lục Tiểu Xuân.”

Lý Thanh: “Hả?”

Tiểu Xuân: “Ta nói, ta tên là Lục Tiểu Xuân, đệ tử của Kiếm Các.” Nói rồi, nàng lại bổ sung thêm một câu: “Là kiếm khách nổi tiếng.”

Lý Thanh: “Ồ?”

Tiểu Xuân: “Còn không mau thả tay ta ra, ta cho huynh biết, dù huynh có phô trương thanh thế ra sao, đây cũng là địa bàn của ta. Nếu huynh dám kiếm chuyện ở Kiếm Các, đại sư huynh tuyệt đối sẽ không tha cho huynh!”

Sau khi uy hiếp xong, Lý Thanh vẫn không hề nhúc nhích tí nào, cả người hấn cứ như tảng đá, yên lặng đứng vững.

Tiểu Xuân thử đá hấn một cái.

Lý Thanh: “....”

“Cô là kiếm khách nổi tiếng?”

Sau khi mấy cái đá dừng lại, Lý Thanh rút cuộc cũng quý hóa mở miệng.

Tiểu Xuân đồng dạng đáp: “Đúng vậy.”

Lý Thanh: “Vậy cô biết ta là ai không?”

“Ngốc...” Tiểu Xuân vừa mở miệng, vội cắn môi, ho khan nói: “Biết chứ, là Thái Âm Kiếm Tôn, nổi danh vô cùng.”

Lý Thanh: “Cô đã biết thân phận của ta, nên biết rằng kiếm khách khắp thiên hạ đều quy thuận ta. Kiếm lẫn kiếm khách nổi danh trên cõi đời này, đều nằm trong lòng bàn tay ta, sao ta chưa từng biết cô chứ?”

“Hừ...” Tiểu Xuân trề môi, liếc mắt: “Huynh không ra ngoài đã vài năm, chuyện huynh không biết còn nhiều lắm.”

Thái Âm Kiếm Tôn nhập thế đã hơn hai năm, đây là lần đầu tiên bị kẻ khác giễu cợt như thế.

“Cô...”

“Được rồi.” Tiểu Xuân xen ngang lời Lý Thanh nói: “Kiếm Tôn đại nhân, đến đây chấm dứt được rồi. Mau buông tay ra, nếu chậm trễ ta đồn củi, cơm trưa của các người cũng không kịp ăn đâu.”

Lý Thanh: “Ta không ăn cơm.”

“A...” Tiểu Xuân nói “Vậy có phải Hạ Chuởng môn cũng tuyệt thực chung với huynh không hả?”

Lý Thanh: “....”

“Buông ra nhanh.”

Nói cả buổi trời, Lý Thanh vẫn không chịu buông tay, Tiểu Xuân đã hơi mất kiên nhẫn.

“Ta nói này, rốt cuộc là huynh muốn sao...”

“Cô rốt cuộc là ai?”

Tiểu Xuân không thể nhịn được quát lên: “Ta cũng đã nói bao nhiêu lần rồi! Sao huynh ngu ngốc quá vậy hả!”

Sau tiếng quát to, cả hai người đều im lặng.

Gió thổi dữ dội, áo đen của Lý Thanh cũng bay theo.

“Cô biết ta.”

Tiểu Xuân: “Thiên hạ này có mấy người không biết huynh chứ.”

Tay Lý Thanh khê dùng sức: “Cô biết ta của trước kia.”

Tiểu Xuân cảm thấy mình sắp không kìm nén được nữa.

“Huynh có thôi ngay không, nói mới nửa câu đã bảo ta biết huynh? Ta nói huynh ngốc là vì huynh và Hạ Hàm Chi lại dùng xe ngựa lớn như thế để lên núi, có liên quan gì đến chuyện ta biết huynh.”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân: “Ta thật sự phải làm việc, nếu không đại sư huynh sẽ tức giận.”

Lý Thanh vẫn không nói.

Tiểu Xuân bị hấn hành hạ đến không còn sức lực nữa, nói giọng mềm mỏng: “Đại nhân, ta van ngài được không.... Ngài đường đường là Kiếm Tôn, đừng chấp nhặt với một nhân vật nhỏ như ta. Vừa rồi ta ăn nói vô lễ, ngài coi như...”

“Kiếm khí.”

“Gì cơ?”

“Kiếm khí.” Động tác nhẹ nhàng của Lý Thanh, càng kéo Tiểu Xuân lại gần hơn. Tiểu Xuân cứ như một con gà nhỏ bị hấn dễ dàng kéo qua, ngẩng đầu nhìn lên, Lý Thanh trước mắt trông hết như một ngọn núi.

Tiểu Xuân nghi ngờ nói: “Huynh nói gì thế?”

Lý Thanh: “Nếu cô không biết ta, vậy kiếm khí Thái Âm trên người cô, từ đâu mà có?”

“...”

Tiểu Xuân thật sự hoang mang rồi.

“Kiếm khí của Thái Âm? Trên người ta?”

Lý Thanh giơ tay lên, khẽ nói: “Nếu không, cô cho là vì sao mình có thể chống đỡ được mấy thứ này?”

Tiểu Xuân nhìn sang tay Lý Thanh, kinh ngạc phát hiện tay hấn có tản ra luồng khí trắng nhàn nhạt. Khí trắng kia vây xung quanh bàn tay Lý Thanh, chậm chạp chuyển động, nhưng vẫn không đi quá xa. Tiểu Xuân cảm thấy luồng khí trắng kia bao quanh tay mình có hơi lạnh nhưng cũng không khó chịu, Lý Thanh tạo ra nó lúc nào, nàng hoàn toàn không phát hiện.

“Đây đây.... đây là cái gì?”

Lý Thanh: “Cô cảm thấy thế nào?”

Tiểu Xuân thăm dò nói: “Thái.... Thái Âm kiếm khí?”

Lý Thanh không nói, xem như chấp nhận đáp án.

Tiểu Xuân cũng sợ ngây người, nàng trừng mắt, đầu nhanh chóng nhớ lại.

Lý Thanh thả tay xuống, khẽ nói: “Cô là ai?”

Giọng nói của hấn truyền vào tai Tiểu Xuân, không thể nói rõ là cảm giác gì.

Nàng rõ ràng cảm nhận được sự lạnh lùng của Lý Thanh. Lý Thanh không hề cảm nhận được sự tò mò của hấn đối với nàng, thậm chí đối với kiếm khí trên người hấn, nàng cũng chỉ hờ hững chịu đựng.

Giữa âm thanh lạnh lùng của hấn, không biết vì sao, Tiểu Xuân đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian cuối cùng ấy.

Khi đó họ rời khỏi Kiếm Các đến Mẫn Kiếm sơn trang, thân thể Lý Thanh dọc đường đi càng lúc càng suy yếu, rất nhiều lần Tiểu Xuân tỉnh giấc đều cảm giác được bàn tay to của hấn ở trên cổ nàng.

Khi đó, tay hấn thật lạnh, nhưng Tiểu Xuân lại cảm thấy thoải mái lạ thường.

“Cô giải thích thế nào?” Lý Thanh thản nhiên nói.

Tiểu Xuân không nói, Lý Thanh thả tay Tiểu Xuân, đứng chấp tay.

Tiểu Xuân giơ tay lên, vuốt vuốt cổ tay đã đỏ của mình.

Trong đầu nàng là gương mặt tái nhợt của Lý Thanh, nàng không nói nên lời.

Gió vẫn thổi vù vù, giống như ông trời đang nói với nàng... chuyện trên đời này, có những chuyện không cần phải biết, có khi, biết còn không bằng không biết gì cả.

Tiểu Xuân giơ tay lên, sờ lên lồng ngực mình. Sau đó nàng đột nhiên nhớ đến, lúc mới quen, hắc đã từng làm động tác như thế. Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy hắc thật ngốc, làm gì cũng ngốc, nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó hắc đã có tâm trạng như thế nào chứ?

Sớm biết như thế, ban đầu nên đối xử với hắc tốt hơn một chút....

Tay Tiểu Xuân cứng đờ, mặc kệ sự chua xót khó nhin trong lồng ngực, từ trên xuống dưới đều không khỏe.

“Huynh đi đi được không....”

Lý Thanh: “Cái gì?”

Lời của Tiểu Xuân đứt quãng, không còn sức lực gì.

“Huynh đi đi.... nếu không thì ta đi....”

Lý Thanh khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Cô vẫn chưa trả lời ta.”

Tiểu Xuân khẽ nói: “Là món quà... do một người khác tặng....”

“Quà?” Lý Thanh dừng một lúc, lại nói: “Là ai tặng cho cô?”

Tiểu Xuân: “Không liên quan đến huynh.”

Lý Thanh: “Đây là chân khí của ta, vì sao lại không liên quan đến ta?”

Tiểu Xuân khẽ nói: “Khi nguyên thần của huynh chưa hoàn chỉnh, có một bộ phận đã tách ra. Người nọ có duyên nên có được, sau đó hắc....”

“Sau đó hắc thế nào?”

“Hắc truyền lại cho ta.”

Lý Thanh thản nhiên nói: “Một phần kiếm phách của ta tương ứng với trăm năm công lực, kẻ đó vì sao lại muốn truyền kiếm khí cho cô?”

Tiểu Xuân nhẹ giọng lẩm bẩm: “Bởi vì hắc ngốc....”

“Cái gì?”

“Bởi vì hắc ngốc.”

“A.” Lý Thanh khẽ bật cười “Đúng là nói vậy.”

Tiểu Xuân cúi đầu.

Lý Thanh: “Không cần căng thẳng, ta hỏi chuyện này cũng không phải vì muốn đoạt lại kiếm khí. Bất kể cô đã dùng thủ đoạn gì, có được tức là duyên phận.”

Tiểu Xuân: “Dùng thủ đoạn gì....”

Lý Thanh: “Cô chỉ cần nói cho ta biết, người tặng cô kiếm khí hiện đang ở đâu?”

Tiểu Xuân ngẩng đầu, nhìn Lý Thanh.

“Tại sao lại hỏi hắc?”

Lý Thanh: “Cô không cần biết.”

Tiểu Xuân: “Hắc không có ở đây.”

“Hả?” Về mặt Lý Thanh rớt cuộc hơi thay đổi, hắc quay đầu, đối mắt với Tiểu Xuân: “Hắc không có đây?”

Tiểu Xuân khẽ ừ một tiếng.

Tay sau lưng Lý Thanh khẽ nắm chặt.

“Hắc đi đâu?”

Tiểu Xuân nhìn người trước mặt, nhẹ giọng nói: “Đi rất xa.”

Lý Thanh: “Đối với ta mà nói, trên đời không có chỗ nào là quá xa, cô chỉ cần nói cho ta biết hắn đang ở đâu.”

Tiểu Xuân nghe thấy lời Lý Thanh nói, khoe môi lại nở nụ cười.

“Cho dù huynh có thần thông quảng đại hơn nữa cũng có nơi không thể đến được.”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân phỉ phỉ bụi trên người nói: “Ta đi đây.”

Lý Thanh nói: “Ta có quen với người đó không?”

Tiểu Xuân yên lặng một chút, nói: “Có quen.”

Nói rồi, Tiểu Xuân cất bước rời đi, đi ngang qua Lý Thanh.

Khi nàng đi đến cổng viện, Lý Thanh bỗng nhiên nói: “Hắn có quan hệ gì với cô?”

Tiểu Xuân nhìn chằm chằm cây Vân Đào ngoài cửa, mấy cánh hoa Vân Đào bay bay trong gió. Ánh mắt Tiểu Xuân vẫn nhìn theo mấy đóa hoa ấy, khi đóa hoa rơi xuống đất, Tiểu Xuân đột nhiên hiểu rõ. Nàng xoay người, nói với Lý Thanh.

“Hắn thích ta.”

Lý Thanh ngơ ngẩn.

Vừa dứt lời, Tiểu Xuân chợt thấy trong lòng như thông suốt, nàng ngẩng đầu, cằm nhỏ nâng cao, hóa thành nụ cười, trong giọng nói có sự kiêu ngạo nho nhỏ...

“Hắn thích ta, trong hàng ngàn hàng vạn người trong cõi đời này, hắn chỉ thích một mình Lục Tiểu Xuân ta, cả đời không đổi.”

63. Chương 64

“Hắn thích ta, trong hàng ngàn hàng vạn người trong cõi đời này, hắn chỉ thích một mình Lục Tiểu Xuân ta, cả đời không đổi.”

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh, đôi mắt trong suốt sáng ngời, tựa như đầm nước trong vắt dưới chân núi Bạc Mang.

Lý Thanh chợt ghen lời, gió thổi qua miếng vải buộc trên mắt hắn, khiến nó bay bay.

“Được rồi, huynh trở về nghỉ ngơi đi, ta đi đây.” Tiểu Xuân vỗ vỗ tay, xoay người bỏ đi. Vừa đi được hai bước, nàng lại dừng lại, nàng quay đầu nói với Lý Thanh vẫn đang đứng tại chỗ “Không ăn gì thì cũng phải uống nước chứ. Bình thường đều là do Đại Tông sư tự mình múc nước, nếu huynh không thích thì bảo tùy tùng chuẩn bị cho, nước ở núi Bạc Mang này rất sạch sẽ.”

Lý Thanh vẫn hệt như tảng đá, không nhúc nhích.

Tiểu Xuân nhếch miệng, bỏ đi.

Sau khi Tiểu Xuân đi được một lúc, Lý Thanh mới hơi động đậy. Hắn chậm rãi giơ tay lên, vươn ra sau ót, tháo miếng vải bịt mắt xuống.

Miếng vải mềm mại bay bay trong tay hắn.

Từ lúc hắn tỉnh lại đến giờ, miếng vải này vẫn chưa từng rời khỏi người hắn. Tận sâu trong lòng, hắn luôn cảm thấy, miếng vải này có ý nghĩa vô cùng sâu xa.

Người bạn này... Lý Thanh nhớ đến Tiểu Xuân, không khỏi nhíu mày.

Nàng tạo cho hắn cảm giác rất lạ, nhưng lạ ở chỗ nào, hắn cũng không tài nào hình dung được. Tóm lại...

“Hừm, một mình đứng ngây ra ở đây làm gì chứ?”

Lý Thanh còn chưa kịp nghĩ tiếp, một giọng nói buồn bực đã truyền đến. Lý Thanh cau mày buột miệng vãi kia lên mắt lại, xoay người bỏ đi.

“Này này, người làm gì vậy hả, ta vừa tới lại bỏ đi?”

Hạ Hàm Chi bắt mắt đi đến, chắn trước mặt Lý Thanh, Lý Thanh trầm giọng nói: “Có chuyện gì?”

Hạ Hàm Chi: “Không có gì.”

Lý Thanh: “...”

Hạ Hàm Chi chậm chậm bước sang bên cạnh, ngồi dưới một tàng cây để nghỉ ngơi, Lý Thanh nói: “Chuyện của đại hội luận kiếm người đã chuẩn bị xong hết chưa?” Hạ Hàm Chi dựa đầu ra sau, tựa vào trên cây khô.

“Vẫn chưa.”

Lý Thanh: “Vậy sao giờ này người còn ngồi chơi ở đây?”

“A.” Hạ Hàm Chi cười khan một tiếng “Nói cứ như là người bạn lắm ấy. Kiếm Tôn đại nhân, đại hội luận kiếm là chuyện của Mẫn Kiếm sơn trang, cũng là chuyện của người, người cũng giỏi rũ bỏ trách nhiệm quá nhỉ.”

Lý Thanh mặc kệ ý, xoay người bỏ đi.

“Lần này người hiểu lầm rồi.”

Lý Thanh: “Hả?”

Hạ Hàm Chi: “Ta đến đây không phải để tìm người.” Ý cười híp mắt nhìn bóng lưng của Lý Thanh “Ta đến tìm Tiểu Xuân, sao lại không có ở đây?”

Lý Thanh dừng lại, yên lặng một chút, hần xoay người lại.

“Tiểu Xuân?”

Khoảnh khắc hần nhớ đến cái tên này, hần bỗng nhiên giật mình.

Hạ Hàm Chi nhìn hần, thản nhiên nói: “Nghĩ gì thế?”

Lý Thanh không nói gì.

“Này.”

Lý Thanh: “Người tìm nàng ấy làm gì?”

Hạ Hàm Chi ngáp một cái, nói: “Ta còn chưa ăn sáng, tìm nàng ấy đòi thức ăn.”

Lý Thanh cau chặt mày, trầm giọng nói: “Người có tiền đồ một chút được không hả.”

Hạ Hàm Chi: “Ta không giống người, không cần ăn cơm.” Ý khê nhướn mày nhìn Lý Thanh, nói: “Thế nào, Tiểu Xuân đâu mất rồi?”

Lý Thanh suy nghĩ một lúc, hỏi Hạ Hàm Chi: “Người quen nàng?”

Hạ Hàm Chi: “Tất nhiên.”

“Nàng....”

Lý Thanh do dự một lúc, Hạ Hàm Chi nói với hần: “Muốn nói gì?”

Lý Thanh: “Nàng là người thế nào?”

Hạ Hàm Chi: “Còn thế nào nữa, là đệ tử Kiếm Các chứ sao.”

Lý Thanh: “Người biết rõ ta muốn hỏi cái gì.”

Hạ Hàm Chi nhắm mắt nghỉ ngơi: “Không biết.”

“Hạ Thu!”

“Chậc, đừng tức giận.” Hạ Hàm Chi cười nhạt nói “Người đừng giận cũng đừng gấp gáp, mắc công phong thủy ở núi Bạc Mang này biến đổi, lại khiến ta trở thành tội nhân mất.”

Lý Thanh: “Khí Thái Âm ở trên người nàng, từ đâu mà có?”

Hạ Hàm Chi thản nhiên nói: “Người không biết làm sao ta biết chứ.”

Lý Thanh: “Nàng nói... nàng nói có người tặng nàng.”

Hạ Hàm Chi cười he he, nói: “Tốt vậy, kiếm khí Thái Âm mà cứ như là bánh bao, mua một cân còn được tặng thêm hai lạng nữa à.”

Lý Thanh: “....”

Hạ Hàm Chi chống đầu gối đứng lên, vỗ vỗ tro bụi dính trên vạt áo: “Được rồi, ta đi đây.”

Lý Thanh cảm thấy hơi lạ, nếu là trước đây, mỗi lần Hạ Hàm Chi tìm hắc, nếu hắc không đuổi người, Hạ Hàm Chi tuyệt đối sẽ không chủ động rời đi.

Hạ Hàm Chi đứng trước mặt Lý Thanh. Dáng người Lý Thanh cao lớn, chỉ là Hạ Hàm Chi cũng không phải là người ốm yếu, hai người đứng đó, mặt đối mặt, trông vô cùng có cảm giác áp bức.

Lý Thanh khẽ cúi người: “Sao hử?”

Hạ Hàm Chi khẽ nói: “Có người khác tặng kiếm khí Thái Âm cho nàng.”

Lý Thanh: “Nàng...”

Hạ Hàm Chi: “Người tin à?”

Lý Thanh còn chưa kịp lên tiếng, Hạ Hàm Chi đã thoải mái rời đi.

Ban nãy là Lục Tiểu Xuân, giờ lại là Hạ Hàm Chi, lúc này Lý Thanh cảm thấy cơn tức đang lẫn quẩn trong lòng, lại không thể phát tiết, rất khó chịu.

Có người khác tặng kiếm khí Thái Âm cho nàng... Người tin à?

Ý người là sao?

Nếu như không phải, vậy kiếm khí trên người nàng giải thích thế nào đây....

Trong lòng Lý Thanh hơi lo lắng, từ khi hắc tu luyện đến nay, trên đời không có chuyện gì có thể khiến hắc cảm thấy phiền não, nhưng kể từ sau khi đến núi Bạc Mang, mấy chuyện làm rối loạn đầu óc hắc cứ ùn ùn kéo đến.

Sau khi Hạ Hàm Chi ra khỏi sân thì đi xuống chân núi, chợt thấy nơi chân trời mây mờ mù mịt, lại ngây người, trước mặt bỗng thối đến một cơn gió mát, y tưởng mắt nhìn Lý Thanh đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Sắc mặt Lý Thanh lạnh như băng, không chỉ hắc, ngay cả gió cây núi đá xung quanh đều trở nên lạnh như băng.

“Hạ Thu, ta biết người có việc giấu ta, người có thể không nói, nhưng người phải biết rằng, nếu là chuyện ta phải biết thì cuối cùng ta cũng sẽ biết thôi.”

Dứt lời, Hạ Hàm Chi còn chưa kịp mở miệng, Lý Thanh đã lập tức biến mất.

“....”

Hạ Hàm Chi đứng chờ người tại chỗ, sững sốt một lúc lâu, cuối cùng khó hiểu hừ cười một tiếng, lẩm bẩm bảo khó hiểu, sau đó tiếp tục đi về phía chân núi.

Hôm sau, cuộc sống của Tiểu Xuân lại khôi phục như thường. Nàng ngủ một giấc ngon lành, sau đó sáng sớm lại bị Vệ Thanh Phong kéo ra ngoài luyện kiếm.

“Đại sư huynh...”

Vệ Thanh Phong vẫn đang chuyên tâm lau kiếm: “Hả?”

Tiểu Xuân cúi đầu, uể oải nói: “Đại sư huynh... nghỉ một ngày được không?”

Vệ Thanh Phong xoay người nhìn nàng.

“Vì sao?”

Tiểu Xuân bị ánh mắt thâm thúy của Vệ Thanh Phong nhìn chăm chú, lòng lập tức chùn xuống một chút.

“Không có không có không có... Ta đi luyện ngay đây....”

Tiểu Xuân cảm thấy khổ biết bao... Nàng cứ như chết lặng cảm Phong Đào, khoa tay múa chân trong sân, Vệ Thanh Phong chăm chú hướng dẫn nàng một lúc.

Tiểu Xuân cảm thấy cánh tay hơi mỏi rồi, nàng nhìn Vệ Thanh Phong, cười đùa nói: “Đại sư huynh, huynh ăn gì chưa?”

Vệ Thanh Phong: “Ăn rồi.”

Tiểu Xuân: “À...”

Vệ Thanh Phong: “Bộ kiếm pháp kia ta dạy muội mấy tháng rồi, muội cảm thấy mình luyện thế nào?”

Tiểu Xuân: “...”

Nghe thấy Vệ Thanh Phong hỏi, trong lòng Tiểu Xuân lập tức chảy mồ hôi. Nàng biết khi đại sư huynh hỏi mấy câu này, có nghĩa là đại sư huynh đã vô cùng bất mãn rồi.

“Khụ.” Tiểu Xuân liếm liếm môi, cẩn thận nói “Tạm... tạm được?”

Vệ Thanh Phong: “Vậy à?”

Tiểu Xuân lập tức xuống nước: “Đại sư huynh, ta sai rồi... ta nhất định sẽ luyện cho tốt....”

Vệ Thanh Phong đi đến, khẽ sờ sờ đầu Tiểu Xuân; Tiểu Xuân ngẩng đầu thì thấy Vệ Thanh Phong đang nở nụ cười nhạt với nàng.

“Đại sư huynh....”

Giọng Vệ Thanh Phong dịu dàng trầm ấm.

“Tiểu Xuân, đừng sợ gian khó, phải trải qua khổ cực mới có thể thành tài.”

“Dạ.”

Vệ Thanh Phong: “Muội luyện trước đi, ta ra ngoài nhìn thử xem, hôm nay có môn phái nào đến nữa không.”

Tiểu Xuân: “Có cần gọi bọn Ngô Sinh giúp đỡ không?”

Vệ Thanh Phong: “Không cần đâu, tự ta đi được.”

Tiểu Xuân: “Vậy huynh đi trước, ta sẽ cố gắng luyện kiếm.”

Vệ Thanh Phong cười cười nói: “Được.”

Sau khi Vệ Thanh Phong đi, Tiểu Xuân cầm Phong Đào lên, nín thở tập trung, thâm đọc lại những bí quyết mà Vệ Thanh Phong đã dạy nàng trong lòng, sau đó vung kiếm lên, bắt đầu luyện.

Đại sư huynh nói đúng, bộ kiếm pháp kia y đã dạy nàng rất lâu rồi, nhưng vì nàng vừa ngốc vừa lười, đến giờ luyện cũng chưa thành hình, khó trách đại sư huynh tức giận.

Tiểu Xuân vừa luyện vừa nghĩ, thời gian dần trôi, nàng cảm thấy thân thể mình như chìm vào trạng thái tốt nhất.

Ví dụ như nàng có thể cảm thấy thân thể dần nóng lên, không khí quanh thân cũng dần trở nên trầm tĩnh hẳn.

Không tồi.

Luyện được một lúc, Tiểu Xuân dần cảm thấy có hơi lạ.

Không khí xung quanh đã không chỉ là trầm tĩnh nữa, mà bắt đầu hơi nặng nề....

Tiểu Xuân ngừng tay, nhìn xung quanh. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không nghe được gì cả.

“Cô không hợp với bộ kiếm pháp đó.”

“??”

Tiểu Xuân đột nhiên quay đầu lại, Lý Thanh đang chấp tay đứng ngay chỗ vách đá sau lưng nàng.

“Huynh huynh huynh... huynh xuất hiện lúc nào vậy hả?”

Lý Thanh thản nhiên nói: “Chiêu thức của bộ kiếm pháp này ngược hoàn toàn với kiếm pháp của cô, luyện chính là tự hủy căn cơ.”

Tiểu Xuân không vui.

“Huynh nói gì vậy, cái gì mà tự hủy căn cơ?”

Lý Thanh: “Trong thân thể của cô là kiếm khí Thái Âm của ta, kiếm cách thuần âm, nhưng bộ kiếm pháp này lại hoàn toàn ngược lại.”

Tiểu Xuân: “Vậy thì sao?”

Lý Thanh trầm giọng nói: “Kiếm pháp thì đúng là một bộ kiếm pháp tốt, chỉ là kẻ dạy dỗ lại đúng là không biết gì cả.”

Tiểu Xuân hít thật sâu, gằn từ chữ—

“Huynh nói gì!?”

Lý Thanh ngừng một chút, lại nói lần nữa: “Ta nói, người dạy kiếm pháp cho cô quá...”

“Ngừng!” Tiểu Xuân không thể nhịn được nữa “Đến đây dừng lại được rồi, Kiếm Tôn đại nhân sao lại đi đến đây, có phải là lạc đường không? Nào, ta đưa huynh về.”

Lý Thanh khẽ nhún mày: “Cô không tin ta.”

Tiểu Xuân gầy gầy móng tay, không nói.

Lý Thanh: “Căn cơ của cô không sâu, có lẽ không hiểu, nhưng...”

“Được rồi.” Tiểu Xuân xen ngang lời hấn “Kiếm Tôn đại nhân, nếu như đại sư huynh là kẻ không biết gì, vậy thì cả Kiếm Các này đều là kẻ ngốc rồi.”

“Đó không phải là không biết gì, mà là y cố tình muốn tẩy khí Thái Âm bên trong cơ thể cô.”

Tiểu Xuân sững sốt, nàng giương mắt nhìn Lý Thanh.

“Cái gì?”

Về mặt Lý Thanh lạnh lùng, không hề có biểu cảm gì khác.

“Nếu không phải là kẻ không biết gì thì chính là kiến thức của y vô cùng sâu rộng. Y muốn dùng bộ kiếm pháp nghịch hành này, làm át đi kiếm khí Thái Âm, kiếm pháp này cô không nên luyện nữa.”

“...” Tiểu Xuân ngậm miệng, đầu óc không ngừng xoay chuyển.

Học kiếm với ta đi.

.....

Tiểu Xuân, ở lại Kiếm Các đi, ta dạy muội kiếm pháp.

.....

Quên đi, đã qua rồi.

Lời của Lý Thanh đã khiến Tiểu Xuân hiểu rõ một số chuyện. Thật ra thì có một số việc cứ như chột hiểu ra, nhưng thật ra đã in sâu trong lòng nàng từ lâu.

Y muốn làm gì, thật ra thì nàng cũng hiểu.

“Luyện thì đã sao?”

Lý Thanh nhú mày, “Cái gì?”

“Ta nói là.” Tiểu Xuân ngắc đầu, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt “Nếu luyện thì đã sao, tấy đi kiếm khí Thái Âm thì thế nào, vốn nó cũng chẳng phải của ta.”

“Cô biết mình đang nói gì không?”

“Tất nhiên.”

Lý Thanh yên lặng một lúc, thản nhiên nói: “Phương thức tu luyện của cô không ổn, không thể hiểu được sự huyền diệu của khí Thái Âm, sau khi cô hiểu rõ sẽ không có ý nghĩ này nữa đâu.”

“Hừm.” Tiểu Xuân liếc mắt.

Lý Thanh: “Cô không tin ta.”

Tiểu Xuân: “Kiếm pháp của đại sư huynh mới là huyền diệu nhất.”

Lý Thanh: “Cô...”

Tiểu Xuân hăng hái xoa xoa thanh kiếm trong tay, nói: “Cái khác thì ta không biết, nhưng kiếm thuật của đại sư huynh là cao nhất, ngay từ khi ta còn nhỏ đã nhìn thấy huynh ấy luyện kiếm. Hơn nữa...” Tiểu Xuân dừng một chút lại nói: “Hơn nữa đại sư huynh có ơn với ta, huynh ấy không chỉ dạy ta tập võ, còn tặng bảo kiếm cho ta, cho nên dù thế nào, ta cũng không ngừng tập kiếm pháp mà đại sư huynh dạy.”

Tiểu Xuân giương mắt nhìn Lý Thanh nói: “Cho nên...”

“Bảo kiếm?”

“?”

Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh, vẻ mặt của hắn rốt cuộc cũng có thay đổi, hắn cười lạnh một tiếng, nói:

“Ý cô là thanh kiếm trong tay cô đấy à?”

64. Chương 65

“Bảo kiếm? Ý cô là thanh kiếm trong tay cô đấy à?”

Giọng của Lý Thanh nghe thế nào cũng cảm thấy được là đang tỏ vẻ xem thường, Tiểu Xuân cau mày bất mãn nói: “Đúng thì sao hả?”

Lý Thanh không nói gì, chỉ khẽ cười một tiếng, khiến Tiểu Xuân bùng nổ.

“Huynh có ý gì!? Huynh cười cái gì?!”

Về mặt Lý Thanh thông dong, “Không có gì.”

Tiểu Xuân suýt chút nữa không kiềm chế được, châm chọc nói: “Còn hơn mấy thanh kiếm ghê gớm chỉ có thể nhìn chứ chẳng thể dùng.”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân cẩn thận xoa xoa Phong Đào, sau đó cất kiếm đi.

“Cô đang nói ta?”

“Hả?”

Vẻ mặt Lý Thanh lạnh băng, thản nhiên nói: “Cô gái nhỏ, cô cũng to gan đấy.”

Tiểu Xuân: “Sao hả?”

Lý Thanh: “Chưa có kẻ nào dám nói với ta như thế đâu.”

Tiểu Xuân thầm nghĩ, may là huynh quên sạch sành sanh những chuyện trước đây, nếu biết từ trước đến nay biết bao nhiêu người chửi huynh ngu ngốc như thế, huynh còn sống nổi chắc.

“À.” Tiểu Xuân bĩu môi, liếc Lý Thanh một cái: “Tức giận à?”

Sắc mặt Lý Thanh nặng nề không nói gì.

Tiểu Xuân đi đến, quanh thân Lý Thanh tản ra hơi thở lạnh như băng, nhưng Tiểu Xuân lại có kiếm khí Thái Âm hộ thể, không cảm thấy đau đớn gì nhiều. Nàng đứng trước mặt Lý Thanh, ngửa đầu nói: “Đừng tức giận, dù sao huynh cũng phải nói lý một chút, là huynh nói kiếm của ta không tốt trước. Thanh Phong Đào này là do đại sư huynh tặng cho ta, do đích thân Đại Tông sư của Kiếm Các chế tạo nên, huynh nói nó không tốt, tất nhiên là ta phải nói lại rồi.”

Mặt Lý Thanh vẫn nhìn về phía trước, hai người đứng trong gió một lúc lâu, Lý Thanh mới lạnh lùng nói một câu:

“Thanh kiếm đó vốn không tốt.”

Tiểu Xuân: “...”

Tiểu Xuân liếc mắt, xoay người thở dài nói: “Aizz, hết thuốc chữa.”

Trong đầu hần bỗng nhiên xuất hiện mấy giọng nói, khơi gợi một vài đoạn kí ức trong lòng hần.

Hết thuốc chữa rồi, huynh đúng là ngốc hết thuốc chữa!

Thật là khờ chết đi được! Sau này huynh phải làm sao đây hả?

Ai....

Là ai đang nói.....

Tiểu Xuân xoay người, gãi gãi đầu, chuẩn bị đi ra viện ngoài để giúp đại sư huynh, vừa đi được hai bước thì dừng lại, nàng nghiêng đầu nhìn cánh tay mình đang bị kéo.

Bàn tay Lý Thanh to lớn đến thế, Tiểu Xuân nhìn tay hần, bỗng dưng hơi hoảng hốt.

“Ta ngốc à?”

“Ngốc.” Tiểu Xuân theo bản năng trả lời.

“....”

“....” Tiểu Xuân bưng tỉnh, yên lặng. Nàng quay đầu nhìn Lý Thanh, gương mặt hần vô cùng rõ nét, lộ ra vẻ mê mang.

“À...” Tiểu Xuân liếm liếm môi, cúi đầu lấp bắp giải thích: “Không phải, ta nói sai rồi, huynh không hề...”

“Có phải là cô không?” Không đợi Tiểu Xuân nói xong, Lý Thanh vội xen vào “Có phải là cô không....” Giọng nói Lý Thanh hơi gấp gáp, hần vừa hỏi, sức lực trên tay cũng tăng lên.

“Ái! Gãy gãy, gãy tay ta mất!” Tiểu Xuân rớt cuộc cảm thấy đau, nàng vùng vẫy, nhưng Lý Thanh là ai chứ, sao có nàng có thể dễ dàng tránh thoát, Tiểu Xuân đau đến nhảy dựng lên.

“Úi úi úi——!”

Lý Thanh bưng tỉnh, y vừa định thả tay ra, một luồng kiếm khí lập tức ập đến! Lý Thanh rút tay về, tung người, vô hiệu hóa kiếm lực, sau đó khoanh tay đứng tại chỗ.

Vệ Thanh Phong đi đến đằng sau Tiểu Xuân, vịn bả vai nàng, khẽ ôm nàng từ phía sau.

Tiểu Xuân vuốt vuốt cánh tay, ngẩng đầu.

“Đại sư huynh.”

“Ừm.” Vệ Thanh Phong cúi đầu nhìn nàng, khẽ nói: “Luyện kiếm xong rồi à?”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Luyện xong rồi.”

Vệ Thanh Phong: “Đằng trước có mấy môn phái vừa đến, khoảng hơn ba mươi người, Ngô Sinh đang tiếp khách, muội đi sắp xếp chỗ ở cho khách.”

?

Sắp xếp chỗ ở?

Không phải đã sắp xếp xong rồi sao...

Tiểu Xuân chớp chớp mắt.

Vệ Thanh Phong cũng chớp chớp mắt.

À....

Tiểu Xuân bình tĩnh, cảm kích cười với Vệ Thanh Phong, nói: “Được được, ta đi đây.”

“Đợi đã.”

Một giọng nói trầm thấp truyền đến, Tiểu Xuân và Vệ Thanh Phong đều nhìn sang. Lý Thanh cứ như một ngọn núi đứng bên cạnh.

Vệ Thanh Phong thản nhiên nói: “Các hạ có chuyện gì à?”

Lý Thanh chậm rãi giơ tay lên, Vệ Thanh Phong lặng lẽ chắn ở trước mặt Tiểu Xuân. Lý Thanh vươn ra một ngón tay... hai mắt hắn bị bịt kín nhưng lại chỉ chính xác hướng Tiểu Xuân.

“Ta muốn nàng ấy ở lại.”

Lục Tiểu Xuân được Vệ Thanh Phong cao lớn đứng chắn, không thể nhìn thấy Lý Thanh, nàng định thò đầu ra, lại bị Vệ Thanh Phong kìm trở lại.

“Nếu là đệ tử của Kiếm Các tiếp đón không chu toàn, Kiếm Tôn có thể cho tại hạ biết.”

Lý Thanh không tỏ vẻ gì, tay cũng không động.

“Ta muốn nàng ấy ở lại.”

Vệ Thanh Phong yên lặng một lúc, gương mặt nhìn Lý Thanh.

“Nếu ta nói không thì sao?”

“Hửm...?”

Một tiếng hỏi khẽ, lại không hề che giấu cảm giác áp bức.

Gió vốn đang thổi nhẹ lại lập tức trở nên cuồng bạo!

“Ồi!” Tiểu Xuân bất thành lình bị gió lớn thổi trúng, nhắm chặt hai mắt lại, mãi một lúc sau mới có thể mở mắt ra.

Trời đất lạnh băng, Lý Thanh và Vệ Thanh Phong đứng đối diện nhau, vạt áo hai người bay bay trong gió, nhưng cả hai người đều đứng vô cùng vững vàng.

Trời đất quay cuồng, người không nói, kiếm cũng không.

Gió mạnh gào thét, thứ đang chuyển động chính là không khí trong núi, thứ không hề nhúc nhích, lại chính là khí khái của con người.

Không biết yên lặng đã bao lâu, Lý Thanh thản nhiên nói một câu.

“Không tồi.”

Lời vừa dứt, gió cũng ngừng.

Nhưng Vệ Thanh Phong vẫn không hề chuyển động.

Tiểu Xuân cảm thấy không khí hơi lạ, nàng thử lộ đầu ra nhìn mặt Vệ Thanh Phong. Sắc mặt Vệ Thanh Phong nặng nề, mặt hơi trắng bệch. Nàng kéo tay áo Vệ Thanh Phong, khẽ gọi y.

“Đại sư huynh?”

Vệ Thanh Phong cúi đầu, sờ sờ đầu Tiểu Xuân. Tiểu Xuân hơi lo lắng nhìn y, Vệ Thanh Phong cười nhạt một tiếng, nói: “Ta không sao, muội đi đi.”

“Thế nhưng...” Tiểu Xuân liếc nhìn Lý Thanh.

Vệ Thanh Phong: “Ở đây giao cho ta, muội ra ngoài hỗ trợ đi.”

Tiểu Xuân còn muốn nói gì đó, Vệ Thanh Phong lại bình tĩnh nhìn nàng, Tiểu Xuân há miệng, cuối cùng vẫn gật gật đầu rồi đi.

Vệ Thanh Phong yên lặng nhìn Tiểu Xuân rời đi, mãi đến khi nàng biến mất khỏi tầm nhìn, y bỗng phun ra máu, trên mặt đất lập tức hiện ra một mảng đỏ sẫm, nhưng lưng y cũng chỉ cong trong một lúc, Vệ Thanh Phong lấy tay xoa xoa khóe miệng nhiễm đỏ, đứng thẳng dậy.

Lý Thanh vẫn đứng chấp tay sau lưng, hẩn mặc một bộ quần áo màu đen, cứ như một vị thần nơi núi sâu, đứng sừng sững bên vách núi.

Vệ Thanh Phong chậm rãi giơ tay lên, sờ sờ tai mình, khẽ nói: “Ta nghe thấy.”

Lý Thanh: “Nghe thấy gì?”

Vệ Thanh Phong: “Sát ý của ngươi.”

Lý Thanh không nói, môi của hắn cong thành một đường cong quỷ dị, cười như không cười.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Vệ Thanh Phong: “Vậy sao?”

Lý Thanh: “Sao ta lại muốn giết ngươi?”

Vệ Thanh Phong: “Điều này ngươi phải tự hỏi bản thân mình rồi.”

Lý Thanh: “Ngươi biết ta.”

Vệ Thanh Phong khẽ lắc đầu: “Điều này không quan trọng.”

Lý Thanh: “Vậy thì cái gì mới quan trọng?”

Vệ Thanh Phong chậm rãi giương mắt, nhìn gương mặt rõ nét của Lý Thanh, tầm mắt của y dừng lại ở tấm vải bịt mắt kia. Vệ Thanh Phong lẳng lặng nói: “Quan trọng là, ngươi có hiểu rõ chính mình hay không.”

Lý Thanh yên lặng hồi lâu, sau đó lại nói: “Vì sao ngươi lại muốn tẩy trừ kiếm khí trong cơ thể nàng?”

Vệ Thanh Phong: “Có lưu lại cũng vô dụng.”

“Hừm...?” Chân mày Lý Thanh khẽ nhíu, một luồng kiếm khí lại như áp bức mà xuất hiện.

Sắc mặt Vệ Thanh Phong vẫn không đổi: “Nàng không cần những thứ này, thứ kiếm khí này đối với nàng, là họa, không phải là phúc.”

Lý Thanh: “Khí Thái Âm, là ước mơ của biết bao nhiêu người, ngươi cũng không hề hỏi nàng, thì làm sao biết nàng không cần?”

Vệ Thanh Phong: “Không cần hỏi.”

“Cái gì?”

Vệ Thanh Phong: “Có một số việc, ta không muốn hỏi, cũng không cần hỏi.”

Lời nói bình thản của y lại như hàm chứa ý gì đó. Trong lòng Lý Thanh không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, hần gơ tay lên, hai ngón tay hóa thành một thanh kiếm vô hình, đặt ngay cổ họng Vệ Thanh Phong.

“Ta nương tay....” Giọng Lý Thanh trầm đến không thể trầm hơn nữa “Là vì nể phục kiếm cốt* của ngươi....”
(*cốt trong cốt cách, phẩm chất)

Vệ Thanh Phong vẫn không lui nửa bước, cứ đứng đó mặc ừi kiếm chỉ vào họng mình.

“Nếu ngươi vẫn cứ trả lời không đúng trọng điểm, đừng trách Thái Âm nhuốm máu.”

“Ồ?” Cổ họng Vệ Thanh Phong bị mũi kiếm lướt qua, rỉ chút máu. Y nhìn Lý Thanh, bình tĩnh nói: “Vậy ban đầu ngươi tặng nàng kiếm khí, là muốn nàng nhuốm máu của ai?”

....

Yên lặng.

Vẫn là yên lặng.

Qua một lúc sau, Lý Thanh vẫn không nói.

Vệ Thanh Phong giương mắt nhìn hần, phát hiện hần đang ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Là ta....” Chẳng biết từ lúc nào, gió mạnh xung quanh đã tiêu tán, Lý Thanh lẩm bẩm: “Là ta đã cho nàng kiếm khí đó....Là ta ư?” Hần đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Vệ Thanh Phong.

“Làm sao ngươi biết người tặng kiếm khí cho nàng là ta?”

Vệ Thanh Phong: “Không phải ngươi thì còn là ai nữa.”

Lý Thanh chợt nhớ đến lời của Hạ Hàm Chi.

Có người khác tặng kiếm khí Thái Âm cho nàng... Ngươi tin à?

“Thật sự là ta...”

Vệ Thanh Phong nhìn Lý Thanh vẫn đang lẩm bẩm, chậm rãi xoay người, chuẩn bị rời đi. Lý Thanh phát hiện, lập tức đứng chắn trước mặt Vệ Thanh Phong.

“Nàng là ai?”

Vệ Thanh Phong không nói.

Giọng Lý Thanh trở nên tàn bạo, gần từng chữ: “Ta hỏi ngươi, nàng là ai?”

Vệ Thanh Phong: “Tránh ra.”

Lý Thanh giận tím mặt: “Ngươi thật to...”

“Lý Thanh.” Vệ Thanh Phong gơ một tay lên, khẽ đặt lên vai Lý Thanh, Lý Thanh lập tức cứng đờ.

“Đừng làm loạn.”

Một câu nói, tất cả đều kết thúc.

Chẳng biết vì sao, cơn giận của Lý Thanh lại biến mất một cách khó hiểu như thế.

“Ngươi đã đi con đường của mình, vậy thì hãy thuận theo thiên mệnh đi. Những chuyện trước kia, nếu đã nhập vào kiếp số, thì cũng đừng lưu luyến nữa.”

“Kiếp số...”

Giọng nói Vệ Thanh Phong trầm thấp, chậm rãi, tựa như một trường bối lạnh lùng lại thâm trầm, nhưng nếu nghe kỹ, trong giọng nói kia lại có một phần tình nghĩa khó có thể nhận ra.

“Hạ Thu xuất thân chính thống, nay lại chính là kì tài kiếm thuật đệ nhất, nếu hai người hỗ trợ lẫn nhau, kiếm đạo sẽ ngày càng được nâng cao, đừng dây dưa những chuyện trước đây nữa.” Vệ Thanh Phong ngừng một lúc rồi khẽ nói: “Hãy buông tha cho nàng đi...”

Câu nói vừa dứt, gương mặt Lý Thanh lại càng trắng hơn mặt Vệ Thanh Phong mấy phần.

“Ta chỉ muốn biết trước kia đã xảy ra chuyện gì...”

Vệ Thanh Phong: “Chỉ là một câu chuyện xưa rất bình thường mà thôi.”

“Câu chuyện ấy có gì?”

Vệ Thanh Phong cười nhạt, khẽ nói: “Có non có nước, còn có hai kẻ ngốc.”

Đôi môi Lý Thanh khẽ run: “Còn gì nữa?”

Vệ Thanh Phong nhìn người trước mặt, khẽ nói: “Chỉ có thể thôi.”

Lý Thanh đứng đó sững sờ.

Vệ Thanh Phong vỗ vỗ vai Lý Thanh, sai chân bước qua.

Lý Thanh xoay người, do dự nói: “Thương thế của người...”

Vệ Thanh Phong: “Không sao.”

Rời khỏi sân, Vệ Thanh Phong đi xuống núi.

Nửa đường, y giơ tay vuốt vuốt ngực, cảm thấy luồng khí mạnh mẽ trong cơ thể vẫn chưa tiêu tán.

“Thật đúng là xưa không bằng nay....”

Vệ Thanh Phong hít thật sâu, ngẩng đầu nhìn trời.

Chân trời là một màu xanh xám, có cảm giác đè nén.

Vệ Thanh Phong nhìn bầu trời như thế, nhất thời cũng cảm thấy hoảng hốt. Y nhớ lại những chuyện trước kia, phát hiện những điều mình nói, đúng là không hề sai.

Non, nước, và hai kẻ ngốc. Ngoài những điều đó ra, không còn gì khác.

Hồi lâu sau, Vệ Thanh Phong chậm rãi thở dài, bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Đúng là một câu chuyện xưa rất bình thường....”

Trong sân, Lý Thanh vẫn đứng ngơ ngác ở đó một lúc lâu, hần kéo tấm vải trên mắt xuống, nhắm hai mắt, khẽ vuốt ve tấm vải ấy.

Gió quanh quẩn bay quanh hần, dịu nhẹ thổi lướt qua gương mặt hần.

Hôm đó, mây mù phiêu đảng, sông núi vang vọng, những cánh hoa Vân Đào bay đầy trời...

Tựa như cả trời đất đều đang an ủi cho kiếm linh đang hoang mang này.

65. Chương 66

Hai ngày sau đó, Lý Thanh cứ như đã biến mất vậy, không thể tìm được tung tích.

Mới đầu Tiểu Xuân còn lên lút đi ngang qua căn viện ấy, sau đó nàng chuyển thành nghênh ngang đi qua đi lại trước cửa, vậy mà bên trong không hề có chút động tĩnh gì.

Nhớ tới thái độ của Lý Thanh hôm đó, Tiểu Xuân vẫn hơi lo lắng cho hần, thế nhưng hai ngày nay phải lo việc tổ chức đại hội luận kiếm khiến nàng bận đến chân không chạm đất, cũng không còn tâm trí đâu mà lo cho Lý Thanh.

“... Cái đám môn phái này!” Vương Thành kéo tay áo, vừa cầm giỏ vừa oán trách “Cả đám giàu nứt vách, thế mà đến tham gia đại hội luận kiếm chẳng thèm mang theo tí lương khô nào!”

Trong giỏ là một đồng bánh màn thầu trắng bóc, Tiểu Xuân đi đến nhìn một cái, đau lòng nói: “Tốn hết bao nhiêu tiền của chúng ta, cuối cùng đều vào bụng bọn họ, thật là... Aizz!”

Huỳnh đệ Vương Thành cũng rất đau lòng, Tiểu Xuân thừa dịp hai người họ không chú ý, lén cầm một cái bánh bao, nhét vào trong tay áo.

“Chúng ta đưa cái này tới đó đi thôi, đại sư huynh vẫn đang chờ đấy, chậm trễ chút xíu không khéo bọn người bang Long Kiếm ăn ta luôn ấy.”

Tiểu Xuân vẫy vẫy tay: “Đi đi đi đi.”

Sau khi huynh đệ Vương Thành đi, Tiểu Xuân ngồi một mình trong bếp, nàng ngồi xuống một băng ghế nhỏ, sau đó lấy cái bánh màn thầu trắng bóc, nàng chia làm đôi, dùng một miếng vải gói kỹ, sau đó hít sâu, há miệng thật lớn, cắn lên nửa cái bánh màn thầu còn lại.

“Hê hê, thơm quá...”

Tiểu Xuân nhìn cái bánh màn thầu trắng bóc, nàng chia làm đôi, dùng một miếng vải gói kỹ, sau đó hít sâu, há miệng thật lớn, cắn lên nửa cái bánh màn thầu còn lại.

“Cô đang làm gì đó?”

“Hửm...!?”

Tiểu Xuân hết hồn, suýt nữa thì nghẹn chết. Miệng nàng đầy bánh màn thầu, quay đầu lại, thấy Hạ Hàm Chi đang cười ha ha đứng sau lưng nàng.

“Ưm... ưm ưm...!?”

Hạ Hàm Chi phát phát tay: “Từ từ, ăn xong rồi hãy nói.”

Tiểu Xuân bị nghẹn miếng màn thầu, không thể nuốt xuống, khó chịu muốn chết, nàng lật tung cả phòng bếp cũng không tìm được hớp nước nào. Khi Tiểu Xuân cảm thấy mình sắp nghẹn chết đến nơi, Hạ Hàm Chi mới đi đến sau lưng nàng, bàn tay đặt lên lưng nàng, khẽ vuốt một cái.

Tiểu Xuân lập tức nuốt trôi.

Nàng quay đầu, trợn mắt nhìn Hạ Hàm Chi: “Nội công còn có thể dùng làm thế à?”

Hạ Hàm Chi: “Cần thì dùng thôi.”

Tiểu Xuân hắng giọng một cái, nói: “Huynh tới đây làm gì, không cần trấn giữ đại hội luận kiếm à?”

Hạ Hàm Chi nghiêng mặt: “Vệ Thanh Phong không có ở đó, cô cũng không, ngay cả Lý Thanh cũng không biết đã chạy đi đâu mất rồi, ta ở đó một mình thì có ích gì chứ, để bọn họ tự chơi đi.”

Tiểu Xuân: “...”

Hạ Hàm Chi đi tới đi lui trong phòng bếp, con mắt của Tiểu Xuân luôn theo sát y, về sau Hạ Hàm Chi không chịu nổi nữa, quay đầu nhìn thẳng nàng.

“Gì vậy?”

Tiểu Xuân bĩu môi, ấp úng nói: “Người... người đâu rồi?”

Hạ Hàm Chi hiểu rõ, nhướn mày: “Ai chứ?”

“...” Tiểu Xuân khinh bỉ nhìn Hạ Hàm Chi “Bớt nói nhảm, nói mau lên.”

Hạ Hàm Chi thoải mái tựa lên bếp lò, nói: “Bảo ta nói? Cô nói trước đi.”

Tiểu Xuân: “Ta nói cái gì cơ?”

Hạ Hàm Chi: “Cô làm gì hẩn?”

Tiểu Xuân kinh hãi: “Gì!? Ta làm gì hẩn chứ?”

Hạ Hàm Chi: “Có phải cô và Vệ Thanh Phong thông đồng làm bậy, cùng nhau bắt nạt hẩn không hả?”

Tiểu Xuân: “Nói bậy bạ! Là hẩn bắt nạt bọn ta được chưa hả?!”

Hạ Hàm Chi kinh ngạc, nói: “Ồ? Hẩn bắt nạt các người cái gì chứ?”

“Hừm...” Tiểu Xuân hơi nhớ lại, đáp: “Tự nhiên lại đến nói xiên nói xỏ, còn ăn nói lỗ mãng với đại sư huynh nữa.”

Hạ Hàm Chi hừ cười, nói: “Hắn sao dám ăn nói lỗ mãng với Vệ Thanh Phong chứ.”

Tiểu Xuân: “Sao lại không dám, hắn cũng đâu có nhớ chuyện trước kia chứ.”

Hạ Hàm Chi nheo mắt nhìn Tiểu Xuân, nói: “Bất kể có nhớ hay không, hắn cũng không dám, cô tin không?”

Tiểu Xuân cười ha ha, nói: “Hạ Hàm Chi, hôm đó hắn đứng trước mặt ta, muốn tấn công đại sư huynh! Huynh nói xem ta tin hay không tin?”

Hạ Hàm Chi: “Cô nhìn thấy đoạn cuối à?”

Tiểu Xuân: “Không cần thiết.”

Hạ Hàm Chi cười nhạt: “Lần sau nhớ nhìn cho hết nhé.”

Tiểu Xuân hứ một tiếng: “Khó hiểu.”

“Ta nói rồi, bất kể cô nghĩ thế nào...” Hạ Hàm Chi nhìn Tiểu Xuân, nói “Hắn vẫn luôn là Lý Thanh.”

Tiểu Xuân yên lặng một lúc, không nói gì, sau đó cúi đầu nhét nửa cái bánh mìn thầu vào trong giỏ, nhét thêm dưa muối, sau đó cầm giỏ bỏ đi.

“Cô muốn đi đâu?”

Tiểu Xuân: “Không cần huynh quan tâm.”

Hạ Hàm Chi tiến lên hai bước, đi sau lưng Tiểu Xuân.

“Đi cùng đi.”

Tiểu Xuân chợt dừng chân, quay đầu nhìn Hạ Hàm Chi. Vẻ mặt của nàng vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến Hạ Hàm Chi hơi sợ.

“Huynh đừng đi theo ta.”

Hạ Hàm Chi: “Tại sao?”

Tiểu Xuân: “Nếu có chuyện gì ta sẽ trở lại tìm huynh, nhưng huynh đừng theo ta.”

Hạ Hàm Chi rũ mắt nhìn nàng, sau đó gật đầu khẽ nói: “Được, ta không đi theo cô.”

Tiểu Xuân ừm: “Ta tin huynh.”

Nàng xoay người rời đi, đi một khoảng không xa, Hạ Hàm Chi đã thấy Tiểu Xuân quay đầu lại.

“Nếu huynh rảnh rồi, có thể đi tìm bọn Ngô Sinh, họ...” Tiểu Xuân máy máy môi, lại nói “Họ đều rất nhớ huynh.”

Nói rồi, nàng xách giỏ bỏ đi để lại mình Hạ Hàm Chi hơi sững sờ đứng ngay cửa phòng bếp.

“Tin ta, nhớ ta...” Hạ Hàm Chi thầm nói, đôi mắt lạnh băng như chứa đựng rất nhiều điều, lại như chẳng hề có gì cả.

Hồi lâu sau, y bỗng cười khê, mày giãn ra, lẩm bẩm: “Ngô Sinh, ồ, cái tên nói lấp kia... Y đâu rồi nhỉ?”

.....

Tiểu Xuân xách giỏ, băng qua đám người rồi đi xuống núi.

Bước chân nàng nhẹ nhàng, cả quãng đường đều rất thoải mái.

Đường xuống núi nàng đã đi rất nhiều lần, theo thói quen đi đến chân núi. Trước đây mỗi lần xuống núi, nàng đều tốn khoảng thời gian gần nửa ngày, mà nhờ có công lực, thể lực nàng cũng càng tốt lên, từ Kiếm Các xuống đến chân núi, nàng chỉ đi mất nửa canh giờ.

Xuống núi, bước chân của Tiểu Xuân vẫn chưa hề dừng, mặt không đỏ hơi thở không gấp đi vào rừng cây. Trên mặt đất trong rừng tràn đầy lá rụng, mỗi bước chân đều hơi lồm xồm.

Tiểu Xuân đi quanh quẩn trong rừng, cuối cùng đi đến một khoảng đất trống bằng phẳng.

Trên đất trống có một ngôi nhà gỗ nhỏ, mặc dù không có người ở nhưng vẫn được quét dọn sạch sẽ.

Tiểu Xuân cầm giỏ đi ra sau nhà.

Ở đó có hai phần mộ nhỏ.

Hai phần mộ nằm không gần cũng không xa, đều ở phía sau ngôi nhà gỗ. Phần mộ đều được xây đơn giản, không có bia, chỉ có hai tấm gỗ được gọt dũa cẩn thận, trên đó không ghi tên mà chỉ có vài hình vẽ.

Trên tấm gỗ được đặt gần nhà gỗ hơn có vẽ thác nước và núi non, còn có một ngôi nhà nhỏ, còn tấm gỗ được đặt xa hơn lại vẽ một thanh kiếm mảnh, còn có mấy đóa hoa mai.

Nơi này yên tĩnh cực kì, thỉnh thoảng gió thổi qua tán lá, phát ra tiếng xào xạc.

Trong trời đất lặng yên, hai phần mộ vốn khác biệt, lại như có gì đó đồng điệu, cứ như người bên dưới hai phần mộ này, đều không phải là chết đi mà chỉ là chìm vào một giấc ngủ sâu mà thôi.

“Ông, Mai Như, ta lại đến rồi.”

Tiểu Xuân để giỏ xuống, thu dọn đá vụn và cỏ dại gần phần mộ.

Thật ra nơi này đã rất sạch sẽ rồi, nhưng Tiểu Xuân vẫn cẩn thận quét dọn hồi lâu, nàng vừa quét dọn vừa nói: “Gần đây ta đến đây hơi nhiều, nhưng cũng không thể trách ta, tên Hạ Hàm Chi kia không biết bị bệnh gì, lại đòi cử hành đại hội luận kiếm ở Kiếm Các. Bây giờ cả tòa núi đều bị người khác chiếm mất, ta không có nơi nào để ngồi thờ người, nên đành phải đến đây.”

Tiểu Xuân thu dọn xong xuôi, lấy bánh màn thầu và dưa muối trong giỏ ra, đặt trước phần mộ.

“Này, mời hai người ăn.”

Nàng làm xong, thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ tay nói: “Ông, Mai Như, A Thanh về rồi.”

“Ông ơi, lâu lắm rồi ông không thấy hần, nhất định rất nhớ hần có phải không?”

“Đáng tiếc cháu không thể đưa hần đến đây.”

“Ông không biết đâu, giờ mọi người đều gọi hần là Thái Âm Kiếm Tôn đấy.” Tiểu Xuân nói nhỏ với phần mộ “Đi đến đâu cũng có một đám người đi theo, à, còn có một nha hoàn theo hầu.”

“....”

Gió thổi qua cuốn theo vài chiếc lá khô. Tiểu Xuân đưa tay kéo mấy cái lá khô xuống.

“Mai Như, bây giờ hần uy phong lắm, không biết tỷ thì sao.”

“Nhưng ta vẫn cảm thấy tỷ mạnh hơn hần nhiều, không biết vì sao, bây giờ nhìn thấy hần, ta lại vẫn cảm thấy hần rất ngốc.”

“....”

Núi non yên tĩnh, chỉ có tiếng nói chuyện của một cô gái nhỏ. Một lúc lâu sau, nàng hơi mệt, đặt mông ngồi xuống chỗ giữa của hai phần mộ.

“Thật vừa vặn...” Tiểu Xuân tựa vào trên nhà gỗ, ngẩng đầu nhìn trời, khẽ nói. Nếu như gió có thể nói, nhất định sẽ nói cho nàng biết, lời này nàng đã nói rất nhiều lần rồi.

Hầu như mỗi lần tới đây, Tiểu Xuân cũng sẽ cảm thán một chút, rằng vị trí nàng đào phần mộ là chính xác đến cỡ nào.

Chính xác đến mức có thể có một chỗ cho nàng ở giữa.

Những năm tháng trong núi đều trôi qua rất nhanh. Tiểu Xuân thầm nghĩ, thời gian hai năm, dường như chỉ trôi qua trong chớp mắt.

“Qua thêm mấy chục năm nữa, khi ta chết, sẽ bảo Tiểu Vũ giúp ta được chôn ở đây. Đến lúc đó, chúng ta sẽ làm bạn, nhất định sẽ không buồn chán...”

Hai năm trước, gần như cùng lúc Lý Thanh thức tỉnh, ông lão cũng không thể chống chọi được nữa. Chuyện đầu tiên khi Tiểu Xuân trở về chính là đón ông lão đến Kiếm Các để dễ bề chăm sóc, nhưng làm thế nào ông cũng không đồng ý.

Tiểu Xuân không còn cách nào, đành ở lại dưới chân núi chăm nom ông lão.

Thế nhưng, không lâu sau, ông cũng đi rồi.

Khi ông lão hấp hối, ý thức hỗn loạn không rõ, ông kéo tay Tiểu Xuân, luôn miệng gọi A Thanh. Khi đó, ông lão đã gầy đến chỉ còn da bọc xương, Tiểu Xuân khẽ ôm lấy ông, đồng ý với ông mọi chuyện.

Ông lão đã chết trong lòng nàng.

Khi chết, vẻ mặt ông lão cũng không quá bình thản, Tiểu Xuân nghĩ thầm, cho dù ý thức của ông không rõ, nhưng vẫn hiểu được người đáp lời ông không phải là A Thanh của ông, dù sao, ông lão cũng đã chăm sóc hẩn gần sáu mươi năm rồi.

Nếu như Tiểu Xuân có thể chọn một khoảnh khắc khiến nàng hận Lý Thanh nhất, có lẽ chính là lúc đó.

Ban đầu khi nàng quen biết Lý Thanh, cũng chính là vì ông lão. Nàng giúp hẩn, là bởi vì nàng nhìn thấy đáng về cặng thẳng của hẩn khi lo cho ông lão, nàng cảm thấy tên ngốc nghếch này là một người tốt.

Mỗi lần Tiểu Xuân nhớ đến đáng về khi qua đời của ông lão, nàng đều không thể chịu được.

Sáu mươi năm...

Đó là cả đời.

Ông thật là, sao lại nhẫn tâm để hẩn rời đi như thế.

Mà Mai Như...

Có lẽ vào khoảng một năm trước, vào một đêm trăng tròn, Tiểu Xuân luyện kiếm xong chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng phát hiện có điều gì đó không ổn.

Nàng ra khỏi phòng lần nữa, lại nhìn thấy Mai Như.

Đó là nàng ấy mà cũng không phải là nàng ấy.

Mai Như chỉ là một cái bóng trong suốt, phát ra chút ánh sáng, ánh sáng rất yếu ớt, trong đêm đen, hình bóng Mai Như như ẩn như hiện.

Trông nàng ấy cứ như vừa mới ngủ dậy, mặc một bộ áo lót dài màu trắng. Nàng ấy yếu ớt đến mức không thể thấy rõ mặt, cứ như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng đủ khiến nàng ấy bị bay đi.

Tiểu Xuân nói với nàng: “Tỷ gầy quá.”

Mai Như không nói gì.

Nàng vẫn nhìn Tiểu Xuân.

Vẫn luôn nhìn.

Cuối cùng, chẳng biết vì sao, Tiểu Xuân lại như hiểu được ý nàng ấy, nàng lắc đầu, nói với Mai Như.

“Không, ta không hận tỷ.”

Bóng đáng Mai Như rút cuộc cũng tiêu tán.

Tựa như đã giải quyết xong tất cả mọi chuyện.

Khoảnh khắc ấy, mặc dù cách xa ngàn dặm, nhưng Tiểu Xuân biết, Mai Như đã không còn trên đời này nữa.

Nàng làm cho Mai Như một phần mộ bên cạnh phần mộ của ông lão. Bên người nàng không có vật gì của Mai Như, cuối cùng, nàng vào trong núi, hái vài quả mơ, lấy cả mấy cây củ cải muối mà Ngô Sinh làm, chôn chung vào trong mộ.

Sau đó nữa, nàng thường xuyên lên xuống núi, đến thăm họ. Nàng cảm thấy phong thủy nơi này không tệ, chừa riêng mình một chỗ trống, nghĩ rằng nếu sau này chết đi, cũng muốn chôn ở nơi này.

.....

Ngồi một lúc, Tiểu Xuân dần dần ngủ thiếp đi.

Khi nàng ngủ say, từ sau nhà có một người chậm rãi đi ra.

Người đó mặc áo đen, mắt buộc vải màu xám, là Lý Thanh.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Tiểu Xuân, cúi đầu.

Người đã đi con đường của mình, vậy thì hãy thuận theo thiên mệnh đi. Những chuyện trước kia, dù là kiếp số, thì cũng đừng lưu luyến nữa.

“Kiếp số...”

Hắn chậm rãi giơ tay, mò mẫm về phía trước, từ từ chạm vào trán thiếu nữ.

Mấy hôm trước, người kia cũng đã chạm vào nàng như thế.

Lý Thanh ngồi xổm trên đất, lẩm bẩm tự hỏi.

“Nàng là kiếp số của ta sao...”

66. Chương 67

Gió cứ thổi, người thì vẫn cứ chìm vào giấc ngủ.

Gió vẫn chưa ngừng nhưng người đã tỉnh giấc.

Tiểu Xuân mở mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, mơ mơ màng màng chẳng phân biệt được mình đang tỉnh hay mơ. Nàng há miệng, nhưng vì ngủ quá lâu, cổ họng hơi khô khốc nên nói không thành tiếng.

Tiểu Xuân gãi gãi mặt mình.

Người trước mặt cứ như một tảng đá, mặt vẫn hướng về phía nàng, nhưng không hề động đậy.

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, vươn tay gãi gãi lên mặt Lý Thanh.

Lý Thanh: “...”

Gãi một lúc, Tiểu Xuân mới nhận ra, đây là người thật.

“Khụ! Khụ khụ... khụ!” Lúc này Tiểu Xuân mới bừng tỉnh, vội ngồi thẳng người.

“Huynh...” Tiểu Xuân hé miệng, nói: “Sao huynh lại ở đây?”

Lý Thanh: “Đây là đâu?”

Tiểu Xuân hơi khựng lại, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Đây là nhà cũ của ta.”

Giọng nói của Lý Thanh thật trầm ấm, có chút dịu dàng khó hiểu.

“Đây là nhà cũ của nàng?”

Tiểu Xuân khẽ ừm một tiếng.

Lý Thanh: “Vậy trong nhà nàng có ai?”

“Hả?”

Tiểu Xuân lúc này đã tỉnh táo lại khoảng bảy tám phần, nàng cũng nhận ra có lẽ Lý Thanh đã nghe được mấy lời nàng tự nói. Tiểu Xuân nhìn chằm chằm gương mặt Lý Thanh, trong lòng thì căng thẳng chết đi được.

“Vì sao không nói gì?”

Tiểu Xuân lấp bắp: “Ta không muốn nói.”

Lý Thanh: “Vì sao lại nhìn ta như thế?”

Tiểu Xuân giương mắt nhìn: “Ai nhìn huynh, ta mà thèm nhìn huynh à.”

“Ha.” Lý Thanh bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, hấn vươn tay, vô cùng chính xác cầm lấy cổ tay Tiểu Xuân. Tiểu Xuân co người, muốn chạy trốn.

“Làm gì vậy làm gì vậy!? Ta không có nhìn huynh! Huynh buông tay ra!”

Thật ra thì Lý Thanh chẳng hề dùng sức, Tiểu Xuân không hề cảm thấy đau chút nào, nhưng nàng vẫn liều mạng giãy dụa, bởi vì khi bàn tay dày rộng của Lý Thanh cầm lấy tay nàng, lòng nàng cứ hết như là bánh bao được bán trên chợ phiên mà nàng vốn rất yêu thích, đều co rúm cả lại.

Về mặt Lý Thanh lại rất ung dung, tay hấn không hề rời lỏng, ngược lại, kéo Tiểu Xuân lại gần mình hơn một chút.

“Nàng bắt nạt người không thể nhìn thấy như ta.”

Tiểu Xuân lập tức không ngộ nguỵ nữa, nàng phúi đất ngồi thẳng người, trợn mắt nhìn Lý Thanh, nói nghiêm túc: “Gì?!”

Hiển nhiên Lý Thanh không ngờ Tiểu Xuân lại phản ứng dữ dội như vậy, cũng lập tức khựng lại.

Tiểu Xuân lập tức bắt lấy thời cơ rút tay ra, Lý Thanh cảm giác được, lại muốn vươn tay kéo tay nàng, móng vuốt của Tiểu Xuân đã lập tức chộp lấy tay áo hấn.

“Có ý gì, không thể nhìn thấy là sao, bây giờ huynh vẫn chưa thể nhìn được à!?”

Lý Thanh: “Nàng sao vậy?”

Tiểu Xuân trừng mắt: “Ta đang hỏi huynh!”

Lý Thanh bị nàng làm cho sợ hết hồn, nói: “Không nhìn thấy gì cả.”

Tiểu Xuân hít sâu “Nguyên thần của huynh đã hồi phục, sao lại không nhìn thấy hả!?”

Lý Thanh khẽ nói: “Ta cũng không biết.”

Tiểu Xuân đứng bật dậy, cúi kính nói: “Cái tên Hạ Hàm Chi lừa gạt kia!”

“...” Lý Thanh không rõ nguyên do, hấn cũng đứng lên theo Tiểu Xuân, yên lặng đứng bên cạnh.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, nói với Lý Thanh: “Bây giờ nguyên thần của huynh đã khôi phục rồi?”

Lý Thanh: “Ừ.”

Tiểu Xuân: “Vậy tại sao vẫn không nhìn thấy?”

Lý Thanh: “Ta không biết.”

Tiểu Xuân híp mắt: “Sao huynh chẳng biết cái gì vậy hả?”

Lý Thanh không nói gì.

Tiểu Xuân phất phất tay nói: “Ta không nói với huynh nữa, ta muốn đi về.” Nàng phải tìm Hạ Hàm Chi nói chuyện rõ ràng.

“Nhà cũ của nàng gồm có những ai?”

Tiểu Xuân đi được hai bước thì Lý Thanh đi đằng sau khẽ lên tiếng hỏi nàng. Tiểu Xuân dừng chân, nói: “Không ai cả.”

Lý Thanh: “Hai người kia, là người nhà của nàng sao?”

Tiểu Xuân nghiêng đầu, suy nghĩ thật cẩn thận, sau đó nói:

“Phải.”

“Còn ta?”

Tiểu Xuân: “...”

Hai chữ đơn giản này khiến chân Tiểu Xuân cứ như giẫm lên bông, suýt nữa là đứng không vững.

“Huynh, huynh cái gì cơ?”

Tiểu Xuân quay đầu lại, cảm thấy Lý Thanh đang đứng cách nàng khoảng một bước.

Lý Thanh: “Còn ta, ta có phải người nhà của nàng không?”

Hắn đứng rất gần, cứ như bao phủ cả người Tiểu Xuân, từng câu từng chữ, đều như vây chặt lấy Tiểu Xuân, khiến nàng không khỏi cúi đầu.

“Có quan hệ gì với nàng...”

Chân trời là một màu vàng đục rất nhạt, tựa như màu lá khô rơi rụng vào cuối thu. Lý Thanh đứng trước mặt Tiểu Xuân, hắn cũng cúi đầu, tấm vải dài nhỏ cột trên mắt, cũng khẽ rũ xuống.

“Nàng lo lắng cho ta.”

Tiểu Xuân liếm liếm môi, giọng nói trở nên nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.

“Ai thèm lo cho huynh...”

Lý Thanh: “Ta cảm giác được.”

Tiểu Xuân cười gượng, nói: “Cảm giác của huynh là giả thôi.”

Lý Thanh nắm lấy vai Tiểu Xuân.

“Vì sao không chịu nhận lại ta?”

Tiểu Xuân hơi run, giương mắt lên.

“Huynh nói cái gì?”

Lý Thanh vươn cái tay còn lại ra sau đầu, gỡ tấm vải trên mắt xuống, ánh mắt Tiểu Xuân nhìn theo tay hắn, mãi đến khi tay hắn ở ngay trước mặt nàng.

“Đây là do nàng làm.”

Tiểu Xuân chợt lắc đầu, quả quyết nói: “Không phải!”

Tay Lý Thanh siết càng chặt.

“Rốt cuộc là vì sao nàng không chịu nhận lại ta?!”

Lý Thanh trở nên nóng nảy, cả sơn cốc đều trở nên tối sầm, gió mây tan tác, lá rơi trên mặt đất cũng bay tán loạn.

Miếng vải được lấy xuống, để lộ cả khuôn mặt của Lý Thanh. Hốc mắt hắn rất sâu, hai mắt nhắm nghiền, mày nhíu lại, trên trán còn lộ ra dấu ấn hình trăng tròn, theo hơi thở của hắn mà lúc ẩn lúc hiện.

“Đang nói với nàng đó!”

Tiểu Xuân vỗ ngực một cái để mình thuận khí.

“Huynh... huynh bình tĩnh lại đã, huynh cứ như vậy, ta không nói được...”

Lý Thanh thấy Tiểu Xuân đang khó chịu, hần kiềm hơi thở, âm trầm đứng đó.

Tiểu Xuân hít thở thêm một lúc, thở dài, nói: “Sau này, huynh đấy... tuyệt đối đừng có làm như vậy nữa.”

Lý Thanh không nói gì.

Tiểu Xuân: “May mà lần này là ta, nếu có người khác, chắc sẽ bị huynh làm cho nội thương mất.”

Lý Thanh khẽ cắn răng nói: “Vì sao ta phải đối với người khác như thế chứ?”

Tiểu Xuân: “...”

“Khụ.” Tiểu Xuân cảm thấy không nên nói tiếp chuyện này nữa, nàng sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, nói với Lý Thanh: “Ban nãy... mấy lời ta nói ban nãy, huynh nghe được bao nhiêu?”

Lý Thanh: “Nàng cứ nói đi.”

Tiểu Xuân: “...”

Nàng cảm thấy tên ngốc này đã trở nên vô cùng khó lường rồi, đúng là thay da đổi thịt. Từ trước đến nay chỉ có nàng ép hần phải nói, giờ đây, nàng lại chẳng thể có cơ hội nào để cãi lại mấy lời hần nói.

“Quả thật trước đây ta có biết huynh.”

Lý Thanh nghe vậy, vội bước lên trước một bước “Nàng...”

Tiểu Xuân giơ tay: “Đợi đã!”

Lý Thanh dừng lại, Tiểu Xuân nói: “Huynh đừng tới đây, cứ đứng ở đó đi, huynh muốn hỏi cái gì, ta sẽ nói hết cho huynh biết.”

Lý Thanh từ từ quay lại chỗ cũ.

Tiểu Xuân cúi đầu, đá đá tảng đá trên mặt đất, nói: “Trước đây... trước đây khi huynh còn sống ở núi Bạc Mang, chúng ta đã quen nhau.”

Nàng ngẩng đầu, phát hiện Lý Thanh không có ý muốn nói, nàng lại nói: “Khi đó, huynh tới nhà ta trộm... ặc, là đến nhà ta mượn thuốc, đột nhiên...”

“Mượn thuốc?”

Tiểu Xuân: “...”

Lý Thanh: “Ta trộm đồ của nàng?”

Tiểu Xuân phẩy phẩy tay nói: “Cũng không nghiêm trọng như vậy, mấy cây cỏ mà thôi.”

Lý Thanh không nói, Tiểu Xuân nhìn thử, thấy Lý Thanh cau mày, vẻ mặt hơi nặng nề.

“Chuyện đó...” Tiểu Xuân thử an ủi hần “Khi đó huynh chẳng hiểu gì cả, cũng khá ngốc nữa, huynh đừng để tâm.”

Lý Thanh: “...”

“Hơn nữa!” Tiểu Xuân nghĩ một chút, nói: “Những người biết chuyện này còn không đến năm người! Tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài, huynh yên tâm đi!”

Về mặt Lý Thanh càng nặng nề hơn nữa.

Tiểu Xuân lại nói tiếp: “Sau đó chúng ta quen nhau, rồi được đại sư huynh giúp đỡ, đến Kiếm Các tập võ, sau đó lại gặp Hạ Hàm Chi, tiếp sau nữa... huynh khôi phục như bây giờ.”

Lý Thanh yên lặng một lúc, khẽ nói: “Nàng còn có chuyện giấu ta.”

Tiểu Xuân: “...”

Tiểu Xuân hận không thể nói thẳng ra luôn cho rồi, nàng tự nhủ tên này sao mà phiền thế.

Trước đây vẫn luôn mong sao hắn sẽ hiểu chuyện một chút mà hắn lại chẳng biết gì. Bây giờ nàng cứ lay trời lay đất hi vọng Lý Thanh ngốc một chút thì hắn lại thông minh chết đi được.

“Nhưng cũng không sao.”

“Hả?”

Lý Thanh đi lên một bước, Tiểu Xuân không kịp lui về sau, đã bị hắn kéo lại.

“Nàng chịu nhận lại ta là tốt rồi.”

Tiểu Xuân nhìn hắn nói: “Ta có nhận hay không thì thế nào chứ?”

Lý Thanh cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu Xuân nhìn đường nét gương mặt sắc nét của hắn, khẽ nói: “A Thanh, huynh đi đi.”

Lý Thanh hơi nhúc nhích, vẻ mặt hoang mang.

“Huynh đã đi con đường của mình.” Tiểu Xuân nhẹ nhàng nói: “Đây mới là con đường mà huynh nên đi, giống như Mai Như vậy. Trước đây ta vốn không hiểu nổi, thật ra thì bây giờ ta cũng không hiểu rõ lắm...” Tiểu Xuân cảm thấy lời nói của mình không được mạch lạc lắm “Thế nhưng, họ nói rất đúng, đây là thiên mệnh của huynh. Còn về phần ta...” Tiểu Xuân dừng một chút, nói tiếp: “Huynh chỉ quên vài chuyện mà thôi, chỉ là không cam lòng mà thôi. Bây giờ huynh có biết, thì... thì...”

Nàng oai phong凛冽 nói được bấy nhiêu, nhưng lại không cách nào nói tiếp được nữa.

“Thì thế nào?”

Tiểu Xuân nhìn về phía Lý Thanh, gương mặt hắn có vẻ lo lắng không nói nên lời.

Tiểu Xuân cắn răng, hất tay Lý Thanh ra.

“Thì cứ quên đi vậy.”

Cánh tay bị hất ra của Lý Thanh hơi khựng lại trong không trung, hắn cười khẽ, trong tiếng cười như chứa chút khổ sở.

“Quên đi...” Lý Thanh quay lưng, thản nhiên nói “Vốn dĩ ta cũng chẳng nhớ được gì.”

Tiểu Xuân nhìn bóng lưng hắn, cảm thấy thân hình cao lớn ấy lộ ra vẻ hiu quạnh. Lòng Tiểu Xuân chua xót, nàng thầm tự nhủ một cái tát, tự bảo mình phải nhẫn nhịn.

Hắn đã đi con đường chính xác.

Hắn đã làm vô cùng chính xác.

Tiểu Xuân khẽ cắn răng, quay đầu bước đi. Nàng đi vài bước, lại quay đầu nhìn về sau, Lý Thanh đưa lưng về phía nàng, ngồi cạnh giếng.

Tiểu Xuân rời đi.

Nàng men theo rừng cây để trở về.

Khoảng cách bước chân càng lúc càng nhỏ, tốc độ cũng càng lúc càng chậm. Quãng đường bình thường chỉ đi nửa canh giờ, lại khiến nàng tốn không ít sức.

Khi đi đến giữa sườn núi, trời đã tối. Tiểu Xuân đứng trên đường núi, ngẩng đầu nhìn trời.

Đêm nay trời không sao, chỉ có một vầng trăng sáng treo phía chân trời.

Sáng rõ, mà cũng lạnh lẽo.

Không biết vì sao, Tiểu Xuân nhìn một lúc lại nhớ đến Lý Thanh.

Hắn giống như vầng trăng sáng này vậy.

Yên lặng, cô độc, cao cao tại thượng.

Ánh trăng vẫn cùng Tiểu Xuân đi suốt đoạn đường, cứ như đang trò chuyện cùng nàng vậy, như đang hỏi nàng, liệu có còn nhớ ánh trăng vẫn luôn soi rọi khi hai người bên nhau.

....

Lý Thanh ngồi đó rất lâu, tay hắn vẫn cầm chặt mảnh vải kia, nắm thật chặt.

Cho đến khi sau lưng hắn truyền đến tiếng xào xạc.

Đêm đen, khi Tiểu Xuân chui ra khỏi rừng cây, suýt nữa thì mắc phải một cành cây.

“Ôi ôi ôi!” Nàng chạy mấy bước, đến bên cạnh Lý Thanh.

“Suýt nữa thì ngã rồi...”

Lý Thanh ngoảnh đầu, trong đêm, gò má của hắn càng có vẻ kiên cố cường tráng.

Lý Thanh ngậm chặt miệng, không nói tiếng nào.

Tiểu Xuân phúi phúi quần áo, ngồi xuống cạnh hắn.

“Sao huynh vẫn chưa đi?”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân: “Ta đoán huynh vẫn chưa đi.”

“Vì sao trở lại?”

“Hả?”

Lý Thanh ngồi rất gần Tiểu Xuân, khi hắn nói chuyện, Tiểu Xuân thậm chí có thể cảm giác được ngực hắn khẽ rung động.

Lý Thanh: “Nếu đã đi, sao còn trở về?”

Tiểu Xuân: “Đây cũng không phải địa bàn của huynh, sao ta không được trở lại chứ?”

Nàng vẫn cứ trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi như thế, Lý Thanh không muốn bị làm phiền, không nói thêm gì nữa.

Tiểu Xuân: “Ta lo cho huynh.”

Lý Thanh hơi nhúc nhích.

Tiểu Xuân đặt cằm lên đầu gối, khẽ nói: “Hạ Hàm Chi bảo với ta, huynh vẫn giống như trước, ta vốn còn không tin, giờ thì lại tin mấy phần rồi.” Nàng liếc nhìn Lý Thanh.

“Mất huynh cũng chẳng còn hi vọng gì như lúc trước ấy.”

“....”

Tiểu Xuân: “Ta không đùa đâu, huynh vẫn nên nghe lời của Hạ Hàm Chi và đại sư huynh đi, họ hiểu rõ hơn, hơn nữa cũng là vì tốt cho huynh, về phần...”

“Tại sao phải thế?”

“?”

Tiểu Xuân quay đầu nhìn sang, thấy Lý Thanh nhìn về phía mình, vẻ mặt bình thản.

“Vì sao bọn họ nói thiên mệnh thì chính là thiên mệnh, vì sao bọn họ bảo số kiếp thì chính là số kiếp chứ?”

Tiểu Xuân khó hiểu: “Cái gì?”

Lý Thanh giơ tay lên, sờ sờ đầu Tiểu Xuân. Tay của hắn thật sự rất dịu dàng, dịu dàng đến mức Tiểu Xuân chẳng có sức đầu mà phản kháng.

“Người truyền kiếm khí Thái Âm cho nàng, có phải là ta không?”

Tiểu Xuân ngẩn người, cổ nghẹn lại: “A...”

Lý Thanh bỗng nhiên cười cười, Tiểu Xuân nhìn về mặt xa lạ này, hơi hoang mang.

Lý Thanh nói: “Có phải không?”

Tiểu Xuân: “Phải...”

Lý Thanh gật gật đầu.

Tiểu Xuân cũng liếc liếc mắt nhìn hắn.

“Vậy khi trước nàng từng nói, người truyền kiếm khí Thái Âm cho nàng rất thích nàng, tức là đang nói ta rồi.”

Tiểu Xuân: “...”

67. Chương 68

“Vậy khi trước nàng từng nói, người truyền kiếm khí Thái Âm cho nàng rất thích nàng, tức là đang nói ta rồi.”

Tiểu Xuân cứng đờ tại chỗ, nàng sững sốt nhìn gương mặt sắc nét của Lý Thanh, môi run lên.

Cuối thu ở núi Bạc Mang cũng khá lạnh, nhưng Tiểu Xuân lại cảm thấy mặt của nàng như hạt đỗ bán ở ngoài chợ, nóng đến sắp nổ tung rồi.

“Vì sao không nói lời nào?” Giọng Lý Thanh trầm thấp nhưng lại rất nhẹ nhàng.

Hơi thở trong lồng ngực của Tiểu Xuân đều nghẹn ngay cổ họng, khó chịu chết đi được.

Tay Lý Thanh lại còn vuốt đầu nàng: “Sao hả? Là lời tự nàng nói mà... quên nhanh vậy à?”

Tiểu Xuân cảm thấy nơi vừa bị Lý Thanh vuốt hơi tê tê, nàng không nhịn được rụt cổ lại, tay Lý Thanh lại vươn ra, ôm chặt cái đầu nhỏ của Tiểu Xuân, kéo về phía mình.

Về sức mạnh thì Tiểu Xuân đời nào đấu lại Lý Thanh, thoáng cái đã bị hấn kéo qua.

Khoảnh khắc Tiểu Xuân dựa vào lòng Lý Thanh, nàng nhắm chặt mắt, cả người cứng đờ như đá, nói một cách tương đối, thân thể rắn chắc của Lý Thanh lúc này vẫn mềm mại hơn nhiều.

Trước đây quần áo của Lý Thanh đều trông cứ như mới được giặt về từ trong đồng rác, lúc này hấn thay da đổi thịt, quần áo trên người đều là đồ đắt tiền, dán trên mặt Tiểu Xuân, trơn nhẵn đến mức khiến Tiểu Xuân suýt bật khóc.

Lý Thanh kéo Tiểu Xuân qua, sờ sờ đầu nàng, sau đó có lẽ cảm thấy xúc cảm hơi hột, lại sờ sờ thêm mấy cái, giọng hấn chậm rãi: “Nàng nhất quyết không chịu nói câu nào à?”

Tiểu Xuân lại còn gật đầu.

“Ha.” Lý Thanh cảm thấy đầu nhỏ của nàng động đậy lên xuống, bật cười.

Hắn cũng không cười thành tiếng, nhưng Tiểu Xuân biết hắn đang cười, lồng ngực Lý Thanh khẽ rung, mặt Tiểu Xuân đang dán chặt trên người Lý Thanh, nàng cảm thấy dường như mình đã nghe được tiếng cười đó của hắn.

“Không nói thì không nói vậy.” Lý Thanh khẽ nói.

Hắn vươn một cánh tay khác, ôm lấy cả người Tiểu Xuân kéo vào lòng mình, Tiểu Xuân cúi đầu, không dám nói lời nào.

Bầu trời đen nhánh, ánh trăng dịu dàng vuốt ve lên hai người đang ngồi dưới tàng cây khô.

Lý Thanh ôm Tiểu Xuân, hẩn tựa vào một gốc cây già, dấu ấn trên trán dưới ánh trăng chiếu rọi phát ra ánh sáng màu bạc nhẹ nhẹ, nếu không nhìn kĩ, chắc chẳng ai chú ý đến một cô gái nhỏ đang nằm trong lòng hẩn.

Hẩn quá mức cao to mà cô gái nhỏ kia lại được ôm thật sâu thật sâu vào lòng hẩn.

Theo cách hình dung của Tiểu Xuân, Lý Thanh ôm nàng cứ như một con gà mái to đặt một quả trứng dưới móng mình ấy.

Tất cả mọi chuyện tối nay đều khiến Tiểu Xuân không thể ứng phó kịp.

Nàng cảm thấy mệt chết đi được, nàng đã nghĩ thật lâu xem có nên trả lời Lý Thanh không, hoặc ít nhất là trả lời như thế nào, nhưng nàng vẫn không thể nghĩ ra.

Cho nên nàng quyết định...

Ngủ.

Tên ngọc kia bây giờ ghê gớm quá... Khoảnh khắc Tiểu Xuân chìm vào giấc ngủ đã nghĩ thế.

....

Cả ngày mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần như thế, Tiểu Xuân chỉ ngủ không đến ba canh giờ, khi nàng tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng.

Khi Tiểu Xuân mở mắt, điều đầu tiên nàng nghĩ đến chính là...

Vì sao nàng vẫn còn nằm trong lòng Lý Thanh?

Tiểu Xuân cẩn thận hít thở đều đặn, sau đó suy nghĩ xem Lý Thanh lúc này có đang ngủ hay không, nàng có thể rời đi mà không đả động đến hẩn không?

“Nàng tỉnh rồi à?”

Tiểu Xuân: “...”

Bị bắt gặp, Tiểu Xuân ho khan một tiếng, rục rịch muốn chui khỏi lòng Lý Thanh.

“Tránh ra tránh ra! Ta muốn dậy!”

Lý Thanh thản nhiên nói: “Trong mắt nàng, chẳng lẽ ta là giường à?”*

(*Tiểu Xuân muốn thức dậy () trong đó có nghĩa là “giường”, nên Lý Thanh mới hỏi như thế.)

“...” Tiểu Xuân bặm môi, nói “Nói không lại huynh, không thèm nghe huynh nói nữa.” Nàng chồm dậy, Lý Thanh cũng không ngăn cản, Tiểu Xuân lập tức đứng lên. Nàng phúi phúi quần áo rồi nhảy mấy cái tại chỗ, thuận miệng nói: “Ta đi đây!”

Lý Thanh: “Đi đâu?”

Tiểu Xuân: “Không mượn huynh xen vào.”

Lý Thanh: “Cùng đi đi.”

Tiểu Xuân: “Ta muốn đi tìm đại sư huynh, huynh muốn đi theo à?”

Lý Thanh yên lặng một lúc, lại nói: “Cùng đi đi.”

Tiểu Xuân: “...”

Lý Thanh đứng lên, chẳng biết từ lúc nào, hẩn đã buộc lại miếng vải kia lên mắt. Đôi mắt của hẩn lại trở về vẻ bình tĩnh, không thể phân biệt buồn vui như trước.

Trong lòng Tiểu Xuân vẫn hơi chộn rộn, nàng kiên trì nói: “Ta đi tìm đại sư huynh luyện kiếm, huynh theo làm gì. Hạ Hàm Chi còn đang tìm huynh kia, huynh mau đi qua đó đi.”

Lý Thanh lẳng lặng đứng yên tại chỗ, không nói gì.

Không biết vì sao, Tiểu Xuân nhìn Lý Thanh như thế thì cảm thấy da đầu mình tê dại hẳn.

Sáng sớm, mưa sương trong núi bay lất phất, Tiểu Xuân và Lý Thanh đứng đối diện nhau, có cảm giác vô cùng mất tự nhiên.

Nàng đau đớn nghĩ, vẫn là tên ngốc như trước tốt hơn....

Ít nhất, nàng ở trước mặt hắn sẽ không có cảm giác mất tự nhiên.

“Trước đây đáng vẻ của ta ra sao?”

“!?”

Tiểu Xuân hoảng sợ trợn mắt nhìn Lý Thanh, quát: “Huynh nghe được à!”

Lý Thanh hơi nghi ngờ, nói: “Nghe cái gì cơ?”

Tiểu Xuân tròn mắt nhìn Lý Thanh từ trên xuống dưới, vẻ mặt tỏ vẻ không tin tưởng.

Lý Thanh không nghe thấy nàng có động tĩnh gì, nói: “Nàng sao vậy?”

Tiểu Xuân lập tức lắc đầu, nói: “Không sao, không sao cả.”

Lý Thanh lại hỏi nàng: “Đáng vẻ của ta trước đây thế nào?”

Tiểu Xuân lẩm bẩm: “Cũng là thế thôi, đáng vẻ gì chứ.”

Lý Thanh: “Trước đây ta rất ngốc à?”

Tiểu Xuân pha trò nói: “Thái Âm Kiếm Tôn có lúc nào ngốc chứ, có ngốc thì cũng chỉ ngốc vẻ ngoài thôi, khác với sự ngốc của người khác.”

Lý Thanh: “....”

“Ta phải đi rồi, nếu không sẽ không kịp luyện kiếm nữa, đại sư huynh sẽ tức giận.” Tiểu Xuân tạm biệt Lý Thanh, lần này Lý Thanh không muốn đi cùng nữa, Tiểu Xuân đi một lúc lại cảm thấy hơi oán giận.

Nàng cảm thấy mình thật đúng là hết thuốc chữa.

Trên đường trở về, Tiểu Xuân tràn đầy sinh lực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cảm thấy cả người như quá dư thừa sức lực rồi.

Tiểu Xuân từ sau núi trở lại Kiếm Các, một đám mây đưa bé vừa mới thức dậy không lâu, đang đứng cạnh thùng nước thảo luận sôi nổi về đại hội luận kiếm, Tiểu Xuân vừa đi đến, bọn nó lập tức hưng phấn reo lên: “Sư tỷ Tiểu Xuân!”

“Mới thức dậy à?”

“Dạ!”

Tiểu Xuân vuốt vuốt đầu của một đứa, nói: “Đã ăn gì chưa?”

Mấy đứa bé lắc đầu, Tiểu Xuân cười ha ha, nói: “Đi tìm Ngô sư huynh lấy đồ ăn đi, bảo là ta đã đồng ý.”

Kiếm Các khá nghèo khó, bình thường mấy đứa bé này đều phải luyện công tốt mới được ăn cơm, bây giờ Tiểu Xuân sư tỷ đại từ đại bi cho đi ăn cơm trước, bọn nó vừa kinh ngạc vừa vui mừng hô to hai tiếng, sau đó ùn ùn chạy về phía nhà ăn.

“Sao hôm nay tâm trạng tốt vậy?”

“Ai?” Tiểu Xuân quay đầu, Vệ Thanh Phong đang đứng sau lưng nàng, cười nhạt.

Tiểu Xuân vui vẻ: “Nào có nào có.”

Vệ Thanh Phong: “Đêm qua xuống núi?”

“A...” Tiểu Xuân len lén liếc vẻ mặt Vệ Thanh Phong một cái, y khẽ cười, nói: “Sao hả, không phải muội thường tự chạy xuống núi sao?”

Lần này có hơi khác một chút... Tiểu Xuân thầm mặc niệm trong lòng, cảm thấy hơi chột dạ.

Vệ Thanh Phong đi đến, vỗ vỗ vai Tiểu Xuân, nói: “Không sao.” Y giúp Tiểu Xuân sửa lại vạt áo lộn xộn, khẽ nói: “Nếu muội muốn đi thăm bọn họ, lần sau ta có thể đi với muội.”

Nếu vừa rồi Tiểu Xuân chỉ hơi chột dạ thì bây giờ lại thêm phần đau lòng.

Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Vệ Thanh Phong, vẻ mặt như đưa đám nói: “Đại sư huynh...”

Vệ Thanh Phong nhìn vẻ mặt nàng, cười nói.

“Sao thế?”

Tiểu Xuân: “Ta sai...”

“Hừm, mới sáng sớm hai người đang lén lút làm gì ở đây thế?”

Không đợi Tiểu Xuân mở miệng nhận sai, giọng nói của Hạ Hàm Chi đã truyền đến.

Vệ Thanh Phong quay đầu, Hạ Hàm Chi lại còn tỏ vẻ thân thiện vẫy vẫy tay với y.

Vệ Thanh Phong: “Ta vẫn luôn tò mò.”

Hạ Hàm Chi: “Nói đi.”

Vệ Thanh Phong: “Người biết đại hội luận kiếm đã tiến triển đến đâu không?”

Hạ Hàm Chi đảo đảo mắt: “Chắc cũng không tệ lắm?”

Vệ Thanh Phong: “Người đoán?”

Hạ Hàm Chi: “Ừ.”

Tiểu Xuân ở một bên nhìn, lại nghe Hạ Hàm Chi nói, khẽ lắc đầu.

Hạ Hàm Chi thính tai, lập tức quay đầu nhìn sang. Tiểu Xuân nhìn lại y, nói: “Huynh đúng là kì lạ.”

Hạ Hàm Chi: “Sao hả?”

Tiểu Xuân: “Huynh không quan tâm đến đại hội luận kiếm, vậy đến Kiếm Các làm gì?”

Hạ Hàm Chi: “Ta đến Kiếm Các không tốt à?”

Tiểu Xuân nghiêng mặt: “Tốt cái gì?”

Hạ Hàm Chi mím môi, mày khẽ nhướn lên, mắt đầy thâm ý nói: “Không tốt thật à?”

Tiểu Xuân: “...”

Tiểu Xuân bị ánh mắt tà ác của y nhìn một cái, cả người đều nhũn ra. Nàng cảm thấy mình bây giờ hết như chim sợ cành cong, ai nói chút gì đều cảm thấy là người đó đang nhắm vào mình.

Khi Tiểu Xuân đang rút cổ né tránh ánh mắt của Hạ Hàm Chi, Vệ Thanh Phong vẫn đang nhìn nàng.

Hạ Hàm Chi nói: “Cô gặp hấn rồi đúng không?”

“Hả?” Tiểu Xuân lắp bắp “Ai... ai chứ?”

Hạ Hàm Chi xoay người ra ngoài, vừa đi vừa vẫy vẫy tay.

Tiểu Xuân: “Ta...!” Nàng bực tức quay đầu, lại nhìn thấy Vệ Thanh Phong đang lẳng lặng nhìn nàng. Ánh mắt của y đen nhánh lại thâm thúy, giống như đang nói điều gì.

“Đại sư huynh...”

Vẻ mặt Vệ Thanh Phong bình thản, Tiểu Xuân đã quen nhìn thấy y cười, lúc này vẻ mặt y lại có vẻ hơi lạnh lùng.

“Ta...” Tiểu Xuân há miệng, vốn định nói nàng không có gặp Lý Thanh, nhưng đối mặt với Vệ Thanh Phong, nàng lại không cách nào nói dối.

Tiểu Xuân cúi đầu.

“Tối hôm qua, muội ở cạnh hần.”

Tay nhỏ bé của Tiểu Xuân lạnh lẽo, siết chặt đặt ở đằng sau. Nàng giống như đứa trẻ làm sai, cúi đầu, liên tục do dự có nên nhận lỗi hay không.

“Ta xuống núi một mình, sau đó không biết vì sao, hần lại ở đó....” Tiểu Xuân giải thích “Nhưng không phải ta tìm hần, ta không có...”

“Ta biết.” Vệ Thanh Phong nói “Là hần đi tìm muội.”

Tiểu Xuân: “Đại sư huynh...”

Vệ Thanh Phong tiến lên hai bước, đi đến trước mặt Tiểu Xuân. Y sờ sờ đầu Tiểu Xuân, nói: “Đi ăn cơm đi, ở dưới núi cả đêm, chắc đói bụng rồi phải không?”

Tiểu Xuân lẩm bẩm, khẽ nói “Ta có trộm nửa cái bánh bao...”

“A.” Vệ Thanh Phong cười “Thật đúng là thứ gì cũng có thể ra tay mà.”

Tiểu Xuân giương mắt liếc nhìn Vệ Thanh Phong, cẩn thận nói: “Huynh không giận?”

Vệ Thanh Phong: “Sao ta phải giận?”

Tiểu Xuân: “Huynh... không phải huynh không muốn ta qua lại với hần à?”

Vệ Thanh Phong yên lặng một lúc, thản nhiên nói: “Chuyện trên đời này, không phải cứ muốn hay không muốn là có thể quyết định được.”

“Hả?”

Vệ Thanh Phong vỗ vỗ vai Tiểu Xuân: “Đi ăn cơm đi.” Nói rồi y cũng đi mất.

Còn lại mình Tiểu Xuân chẳng hiểu gì. Nàng đứng trong sân một lúc, cảm thấy mình vẫn không thể nghĩ nổi bèn quyết định đi ăn cơm.

“Không nói thì không sao, vừa nói thì ta cũng đói bụng luôn.” Tiểu Xuân xoa xoa bụng, chuẩn bị đi về phía nhà ăn.

Khi nàng vừa xoay người, một trận gió bỗng nổi lên, mấy cánh hoa Vân Đào rơi trên đất lập tức bị thổi bay.

Tiểu Xuân ngơ ngác dừng bước, cảm giác được hơi thở khe khẽ thâm trầm đằng sau.

“Ta không biết trước đây ta thế nào.”

Lý Thanh khoác một tay lên vai Tiểu Xuân.

“Nhưng lúc này, ta không thích như vậy.”

Vai Tiểu Xuân khẽ run lên.

Lý Thanh chậm rãi nói:

“Nếu ta nói, ta không muốn nàng gặp lại hần, nàng có bằng lòng không?”

68. Chương 69

“Nếu ta nói, ta không muốn nàng gặp lại y, nàng có bằng lòng không?”

Khi Tiểu Xuân nhận ra Lý Thanh đang đứng ngay sau lưng nàng, đầu óc nàng đã trở nên rối bời, mà khi nghe được câu nói này của hần, nàng lại có thể hiểu rõ lời ấy một cách rất thần kỳ. Tiểu Xuân ngoảnh đầu sang nhìn Lý Thanh và nói: “Huynh muốn làm gì?”

Lý Thanh: “Nàng đồng ý chứ?”

Tiểu Xuân nghi ngờ nhìn chăm chăm Lý Thanh, nhìn từ đầu đến chân hết lần này đến lần khác, sau đó không hiểu sao lại cảm thấy căng thẳng.

Không những là căng thẳng mà trong lòng nàng còn có chút đắc ý nho nhỏ.

Tiểu Xuân nhếch nhếch miệng, lại háng giọng một cái, nói: “Gì mà có đồng ý hay không chứ?”

Giọng nói Lý Thanh rất trầm thấp, tuy là câu hỏi nhưng ngữ điệu của hắn lại vô cùng quyết đoán, không hề chần chừ.

“Ta không muốn nàng gặp lại y.” Lý Thanh nói “Nếu nàng muốn học kiếm, ta có thể dạy nàng.”

Tiểu Xuân hứ một tiếng, thầm nói: “Bản thân mình chính là một cây kiếm mà còn đòi đi dạy người khác.”

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng cũng không nhỏ đến mức chỉ mình nàng nghe thấy, Lý Thanh lập tức nhíu mày.

“Nàng không tin ta.”

Tiểu Xuân gẩy gẩy móng tay, nói có lệ: “Ai dám không tin Kiếm Tôn đại nhân chứ.”

Lý Thanh: “....”

Tiểu Xuân vừa gẩy móng tay vừa lén nhìn sắc mặt Lý Thanh, thấy hắn cau mày, vẻ mặt nặng nề, Tiểu Xuân suýt nữa thì không nhịn được cười.

“Nàng ở đây chờ ta.”

“?” Tiểu Xuân chớp mắt một cái đã thấy Lý Thanh đang đi về phía cửa rồi.

“Này này!” Tiểu Xuân vội chạy tới, kéo tay áo Lý Thanh: “Đi đâu vậy?”

Lý Thanh: “Nàng không tin ta, ta đi tìm y chứng minh.”

Tiểu Xuân trợn mắt: “Huynh muốn làm gì....”

Lý Thanh nói đơn giản: “So kiếm.”

“!!”

Tiểu Xuân sợ đến mức dùng sức lực toàn thân túm lấy tay áo Lý Thanh.

“Đừng đi đừng đi! Ta tin mà!”

Sức lực của nàng tất nhiên không thể khiến Lý Thanh nhúc nhích, nhưng muốn làm tay áo của hắn biến hình thì dư sức. Lý Thanh túm lấy cổ tay Tiểu Xuân trước khi quần áo mình bị phá hỏng, thản nhiên nói: “Vì sao lại tin?”

Tiểu Xuân đỏ mặt: “Tin thì tin rồi, còn hỏi gì chứ!”

Lý Thanh: “Vậy nàng có đồng ý không?”

“Không muốn!” Tiểu Xuân hất tay Lý Thanh ra, tự dùng tay quạt quạt gió inh.

Lý Thanh nghe thấy Tiểu Xuân bảo không muốn, chân mày lập tức nhíu lại. Hắn suy nghĩ một lúc, lại nói: “Nàng vẫn không tin ta.” Nói rồi, hắn lại muốn xông ra ngoài.

Tiểu Xuân nhắc chân, chạy đến trước mặt Lý Thanh, chuẩn bị gạt chân cho hắn ngã.

Sự thật chứng minh, nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Bước chân của Lý Thanh vững như núi, bước tiến về phía trước trực tiếp đá chân Tiểu Xuân qua một bên, may mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời thu chân lại, nhưng dù là vậy thì đùi Tiểu Xuân vẫn mềm nhũn, ngã phịch lên mặt đất.

Tiểu Xuân: “....”

Lý Thanh: “....”

Lý Thanh nghe thấy tiếng động, cảm thấy đã có chuyện, vội cúi người xuống định đỡ Tiểu Xuân dậy.

“Nàng không sao chứ?”

Tiểu Xuân cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, không nói câu nào, cũng không thèm nắm lấy tay Lý Thanh.

Lý Thanh cảm thấy Tiểu Xuân đang chống đối, tay khựng lại ở giữa không trung, hơi lúng túng.

“Chắc nàng bị thương rồi.” Lý Thanh thăm dò mở miệng, hẳn không biết ăn nói, cũng không biết giải thích, Tiểu Xuân bên kia vẫn không chịu nói tiếng nào. Hắn cảm thấy, có lẽ nàng đã tức giận rồi.

Lý Thanh do dự một lúc lâu, lại nói: “Ta... ta không cố ý mà.”

Tiểu Xuân vẫn không nói chuyện.

Nàng tức giận sao? Tất nhiên là không, nhưng nàng cảm thấy cảm giác hiện tại càng mãnh liệt hơn tức giận nữa kia.

Mất mặt chết mất....

Trong lòng Tiểu Xuân thầm run rẩy, nàng cảm thấy có thể mình đã bị bệnh rồi.

Khi nàng ở trước mặt Lý Thanh của trước đây, dù có đang vờ ngờ ngẩn nàng cũng không hề cảm thấy gì, nhưng khi nàng ở trước mặt Lý Thanh của hiện tại, dù chỉ mắc một chút sai lầm, nàng cũng hận không thể chết đi cho xong.

Mãi mà vẫn không nghe thấy Tiểu Xuân lên tiếng, Lý Thanh luống cuống, suy nghĩ một chút, hắn nói với Tiểu Xuân: “Hay là nàng cũng làm ta ngã một lần đi.”

Tiểu Xuân đỏ mặt, nghiêm giọng quát: “Ta lấy gì làm huynh ngã đây hả...!”

Nàng đột nhiên lên tiếng khiến Lý Thanh sợ hết hồn, hắn đỡ đứng tại chỗ, không phản bác được gì.

Tiểu Xuân: “...”

Nàng hận không thể chết luôn cho rồi. Tiểu Xuân bò dậy khỏi mặt đất, phủi quần áo, lắp bắp nói với Lý Thanh: “Huynh... huynh đi đi.”

Lý Thanh: “Hả?”

Tiểu Xuân: “Huynh đi đi, đừng đi tìm đại sư huynh.”

Lý Thanh: “Vậy nàng đồng ý để ta dạy kiếm pháp rồi đúng không?”

Tiểu Xuân: “Ta đồng ý con khi ấy!”

Lý Thanh: “....”

“Huynh đừng nghĩ nhiều.” Tiểu Xuân liếc Lý Thanh nói: “Ta không luyện kiếm cùng huynh không phải vì ta không tin kiếm pháp của huynh, ta biết huynh lợi hại.”

Lý Thanh giống như thổi phào nhẹ nhõm, lưng cũng thẳng lên.

“Nhưng việc có học kiếm cùng hay không là hai chuyện khác nhau.” Tiểu Xuân nói “Cho dù huynh có lợi hại, ta cũng không thể ruồng bỏ sư môn. Ta nói rồi, đại sư huynh là ân nhân của ta.”

Lý Thanh: “Nàng không muốn học kiếm cùng ta.”

Tiểu Xuân học theo cách nói chuyện của Vệ Thanh Phong, nói một cách sâu sắc: “Có những chuyện, không phải chỉ có muốn hay không muốn là có thể quyết định.”

Lý Thanh ngẫm đi ngẫm lại nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ như vậy, mà chẳng có cách nào có thể thuyết phục được Tiểu Xuân, suy nghĩ một lúc rồi quyết định tạm bỏ qua chuyện luyện kiếm này.

Tiểu Xuân chuẩn bị rời đi. Nàng đi về phía trước mấy bước rồi dừng lại. Nàng cảm thấy cứ đi như thế, trong lòng tựa như có một con gà nhỏ đang vươn móng vuốt be bé ra, cào qua cào lại không ngừng khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Khụ.” Tiểu Xuân thản nhiên xoay người, Lý Thanh đứng sừng sững ở đó như đang đội cả bầu trời.

“Huynh...” Tiểu Xuân ho khan hai tiếng, nói: “Lát nữa huynh định làm gì?”

“Hả?” Lý Thanh khó hiểu.

Một tiếng hả ngắn ngủn này của hắn vừa trầm thấp vừa khê khàng, mặt Tiểu Xuân lập tức đỏ lên.

“Ta ta ta, ta đang hỏi huynh, lát nữa huynh định làm gì?”

Lý Thanh đứng yên tại chỗ, không nói tiếng nào.

Mặt Tiểu Xuân càng đỏ hơn.

“Không phải ta đang quan tâm huynh! Ta chỉ thuận miệng...!”

“Đi theo nàng.”

“??”

Giọng nói của Lý Thanh vẫn đều đều như cũ, hắn nói: “Ta sẽ đi theo nàng.”

Tiểu Xuân trề môi: “Theo, theo, theo ta làm gì?”

Lý Thanh: “Để tìm con đường ban này ta đã đi.”

Tiểu Xuân: “???”

Lý Thanh không nói nữa, hắn bước lên trước hai bước, đi đến trước mặt Tiểu Xuân, khẽ cúi mặt nói: “Còn nàng, nàng định đi làm gì?”

Tiểu Xuân bình tĩnh, nàng vốn định nói mình định đi luyện kiếm sau đó đi đón củi, chuẩn bị cơm trưa, cuối cùng lúc nói ra miệng lại thành...

“Ta muốn đi ngắm hoa.”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân hận không thể bóp chết mình.

Lý Thanh yên lặng một lúc, lại nói: “Ngắm ở đâu?”

Tiểu Xuân kiên trì nói: “Ồ, ở trong núi.”

Lý Thanh: “Trong núi có hoa à?”

Tiểu Xuân nói một cách vô cùng khó tin: “Đương nhiên là có, hoa Vân Đào lớn như miệng chén ấy, huynh không thấy à?”

Lý Thanh nói một cách đương nhiên: “Ta không nhìn thấy thật mà.”

Tiểu Xuân: “...”

Nhắc đến chuyện này nàng lại thấy bực mình.

“Không được, ta phải đi tìm Hạ Hàm Chi tính sổ!”

Tiểu Xuân còn chưa kịp nhúc nhích, thân thể Lý Thanh đã vọt đến trước mặt nàng.

Hắn kéo cổ tay nàng, nói: “Tìm y làm chi, phí thời gian. Không phải nàng muốn ngắm hoa à, chúng ta đi ngắm ở đâu?”

Tiểu Xuân ngửa đầu nhìn hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi vào cốc đi.”

Lý Thanh nâng tay Tiểu Xuân: “Đi hướng nào?”

Tiểu Xuân cầm lại tay Lý Thanh, khoa tay múa chân về phía nam, Lý Thanh khẽ nói được.

Ngay sau đó, Tiểu Xuân đã bị nhấc bổng khỏi mặt đất, nàng hoảng sợ kêu lên, nắm chặt tay áo Lý Thanh.

“Ồi ới ới...!” Tiểu Xuân ngây người một lúc, sau khi kịp phản ứng thì sợ hãi kêu lên, hoảng sợ túm lấy Lý Thanh, mặt rúc trong lòng hắn, nhắm chặt hai mắt không dám mở ra.

“Thả ta xuống thả ta xuống! Ngã chết ta mất...!”

Gió bên tai đang gào thét, nhưng Tiểu Xuân vẫn có thể nghe rõ giọng nói trầm thấp chậm rãi của Lý Thanh.

“Không đâu.”

Tiểu Xuân vẫn tru lên: “Không được... không được!!”

Lý Thanh: “Đừng sợ.”

Tiểu Xuân run rẩy: “Không phải huynh cứ bảo không sợ là có thể không sợ được đâu!”

Lý Thanh do dự một chút, sau đó Tiểu Xuân cảm thấy gió bên tai dần chậm lại. Nàng thử nghiêng đầu, hé mắt nhìn ra ngoài.

Xung quanh có sương mù che phủ, đó là mây ư...

Tiểu Xuân hít sâu, cả giận nói: “Sao huynh lại dừng lại ở ngay giữa trời vậy hả!”

Lý Thanh lẳng lặng nói: “Nàng không chịu nhìn đường, ta sợ đi lộn.”

Tiểu Xuân cũng không quan tâm nữa, duỗi tay chỉ lung tung xuống dưới: “Chỗ này này, xuống đi.”

Sau đó, nàng lập tức hối hận.

Lý Thanh ôm theo nàng, trực tiếp thả người rơi xuống, Tiểu Xuân sợ đến mức suýt tè ra quần.

Vừa chạm đất, Lý Thanh buông tay, hai chân Tiểu Xuân lập tức mềm nhũn, ngồi ra đất.

Lý Thanh: “Nàng làm sao vậy?”

Tiểu Xuân đầu tóc xốc xếch, ánh mắt dại ra, lắc đầu.

Lý Thanh nhìn không thấy, lại không nghe tiếng nàng nói chuyện bèn hỏi lần nữa.

Tiểu Xuân yếu ớt nói: “Lần sau... lần sau đừng bay nữa.”

Lý Thanh: “Nhanh mà.”

Tiểu Xuân: “Chạy bằng chân cũng rất nhanh.”

Lý Thanh nói đơn giản: “Nhanh hơn.”

Tiểu Xuân thở dài, dạy bảo hắn: “Đúng là bay rất nhanh, nhưng đây không phải là điều người bình thường có thể chịu được, chưa kể, chạy cũng không chậm mà.”

Lý Thanh khẽ cau mày, như đang suy nghĩ xem chạy có nhanh hay không.

Tiểu Xuân lại nói tiếp: “Tại huynh không nhớ chuyện trước kia thôi, hồi ấy huynh chạy trốn cũng nhanh lắm, à không đúng...” Tiểu Xuân sửa lại “Hắn là nhảy nhanh lắm mới đúng.”

Nhảy?

Về mặt Lý Thanh nặng nề.

“Trước đây ta còn làm gì nữa?”

Tiểu Xuân lại khác Lý Thanh, khi nhớ lại, lòng Tiểu Xuân vẫn rất ngọt ngào hưng phấn, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng.

“Khi đó ta cũng rất ngốc, không hiểu gì cả, còn đoán huynh là yêu quái trong núi Bạc Mang nữa. Nhưng giờ thì tốt rồi, huynh khôi phục nguyên thần, coi như ta cũng có chút công lao.”

Tiểu Xuân ngồi dưới đất, cười ha ha vỗ chân Lý Thanh.

“Trước đây huynh đã từng ở Kiếm Các một thời gian, hôm nay huynh được như thế này, cũng nên quan tâm đến Kiếm Các một chút.”

Lý Thanh: “Nàng muốn ta quan tâm thế nào?”

“Ừm...” Tiểu Xuân suy nghĩ một chút, hỏi hần: “Ngày thường huynh ở Mẫn Kiếm sơn trang làm gì?”

Lý Thanh: “Luyện kiếm phách, trấn thủ kiếm mạch.”

“Nghe có vẻ lợi hại thật.” Tiểu Xuân nói “Vậy có thể trấn giúp Kiếm Các luôn không?”

Lý Thanh: “Có thể.”

Tiểu Xuân không ngờ Lý Thanh lại dễ dàng đồng ý như vậy, nàng hưng phấn nói: “Phải làm thế nào, có cần giúp không?”

Về mặt Lý Thanh bình tĩnh nói: “Không cần giúp gì cả.”

Tiểu Xuân cười hắc hắc: “Vậy thì làm phiền huynh nhé.”

Lý Thanh nói tiếp: “Chỉ cần cho ta ở đây là được.”

Tiểu Xuân: “...”

“Ở ở lại đây?”

Lý Thanh: “Ừ.”

Tiểu Xuân không thể phản bác, nàng cảm thấy mình đã sai lầm rồi.

Lý Thanh nói: “Nàng không muốn à?”

Tiểu Xuân khô khốc nói: “Không không phải, chỉ là nếu huynh ở lại đây, Hạ Hàm Chi phải thế nào đây? Huynh không trấn giữ cho sơn trang của y, y không giận à?”

Lý Thanh lắc đầu nói: “Không cần quan tâm đến y.”

Tiểu Xuân bĩu môi: “Sao có thể không quan tâm, tên này lòng dạ rất hẹp hòi, chắc là để huynh rời đi một hôm cũng không chịu được đâu.”

Lý Thanh bị nàng chọc cười, nói: “Y không để ý đâu.”

Tiểu Xuân còn muốn cãi lại, Lý Thanh đã chậm rãi ngồi xổm xuống, hần nắm lấy cổ tay Tiểu Xuân, khẽ nói: “Y nghĩ thế nào cũng không quan trọng, còn nàng, có chịu để ta ở lại không?”

69. Chương 70

Nàng có đồng ý không?”

Tim Tiểu Xuân đập thành thạch, nàng giơ tay quạt quạt gió, lại đi vòng vòng tại chỗ, chính nàng cũng chẳng biết mình đang phiền lòng vì điều gì.

Lý Thanh yên lặng đợi chờ.

Tiểu Xuân đi một lúc, đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn Lý Thanh.

Nàng không phải kẻ ngốc, có một số việc, trong lúc mơ hồ, nàng vẫn có thể hiểu được bảy tám phần.

Người đàn ông trầm tĩnh đứng dưới tán cây như chìm trong gió sương và dải ngân hà theo năm tháng. Trong hai năm, hần rất ít khi xuất hiện trong mộng của Tiểu Xuân, khi Tiểu Xuân đứng đối diện với vách núi, nàng thường có cảm giác rằng mình vốn chưa bao giờ gặp hần.

Vệ Thanh Phong nói, hần đã đi con đường của mình.

Kiếm trấn giữ núi xanh, đó là số mệnh của hần.

Tiểu Xuân cũng không dám phản bác lời của Vệ Thanh Phong, mặc dù có lúc nàng cũng nghi ngờ.

Không phải là muốn chất vấn gì, chỉ là thi thoảng, nàng cũng muốn hỏi y một câu...

Sau đó thì sao?

Khi hắn đã trở thành kẻ đứng đầu vạn kiếm, khi hắn đã trấn giữ giúp Mẫn Kiếm sơn trang được trăm năm phồn thịnh, khi thiên mệnh kết thúc, kiếm cùn, khí suy, hắn sẽ ra sao?

Nàng sợ hãi, bởi vì nàng đã từng nhìn thấy kết cục của Mai Như.

“Kiếm khí sẽ sống bao lâu?”

“Hả?” Lý Thanh khẽ xoay đầu về phía Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân: “Kiếm khí có thể sống được bao lâu?”

Lý Thanh: “Ý nàng là tuổi thọ của ta ư?”

Tiểu Xuân: “Gần như vậy.”

Lý Thanh hơi nghi ngờ vì sao Tiểu Xuân lại hỏi hắn điều này, nhưng hắn vẫn trả lời nàng.

“Khoảng trăm năm.”

Tiểu Xuân hoảng hồn, nói: “Gì cơ?”

Lý Thanh: “Sao lại hỏi?”

Tiểu Xuân run run nói: “Huynh biết huynh đã sống bao lâu rồi không, huynh có thể không nhớ rõ, nhưng thật ra huynh đã sống sáu mươi mấy năm rồi!” Tiểu Xuân nhớ lại, trước đây Lý Thanh đã từng nói với nàng, ông lão đã nuôi dưỡng hắn gần sáu mươi năm, nàng hoảng sợ nói: “Vậy chẳng phải huynh chỉ còn chừng ba mươi mấy năm nữa thôi sao!?”

Lý Thanh: “...”

Giọng Tiểu Xuân như sắp khóc đến nơi, Lý Thanh nghe thấy thế khẽ cười một tiếng.

Tiểu Xuân: “Cười? Còn có tâm trí mà cười à?” Tiểu Xuân nhếch miệng, nói: “Cũng không biết Hạ Hàm Chi có biết hay không, y tốn nhiều sức lực như thế để có được huynh, nếu biết huynh chỉ còn có ba mươi mấy năm, chắc y sẽ khóc mất.”

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân đi đến, vỗ vỗ cánh tay Lý Thanh, nói: “Nhưng huynh cũng không cần lo, nhìn thân thể huynh cường tráng như thế, vốn không giống một người chỉ có thể sống ba mươi mấy năm, mỗi ngày cố gắng bồi bổ là tốt thôi.”

Lý Thanh không muốn nghe nàng nói thêm nữa.

“Là trăm năm sau khi nhập thể.”

Tiểu Xuân: “Hả?”

Lý Thanh nói: “Khi chưa nhập thể, kiếm khí cũng chỉ là một miếng sắt vụn, không được tính là tuổi thọ.”

Tiểu Xuân hiểu ra, nàng trước là thở phào nhẹ nhõm, sau là không vui.

“Sao lại tự nói mình là sắt vụn chứ?”

Lý Thanh yên lặng một lúc, nói: “Ta cảm thấy, dường như nàng rất quan tâm đến ta của trước đây.”

Mặt Tiểu Xuân đỏ lên.

“Xùy! Ai thèm để ý huynh.”

Về mặt Lý Thanh rất bình tĩnh, hắn thản nhiên nói: “Không phải là ta, mà là ta của trước đây.”

Tiểu Xuân bị hắn nói đến hoang mang.

“Chẳng phải là như nhau à?”

Lý Thanh không nói gì, Tiểu Xuân nghi ngờ nhìn chăm chăm hắn hồi lâu, cảm thấy dường như hắn có tâm sự; hắn khẽ cúi đầu, yên lặng ngồi dưới tán cây. Tiểu Xuân do dự một lát, rồi đến gần, ngồi bên cạnh hắn.

“Huynh lại sao nữa thế?”

Lý Thanh không nói.

Tiểu Xuân đá đá hắn.

Lý Thanh khẽ nói: “Nàng cảm thấy, ta và hắn là cùng một người ư?”

Tiểu Xuân ghen hòng hồi lâu, nói: “Đúng vậy, không phải sao?”

Lý Thanh: “Vậy vì sao nàng lại do dự?”

“...” Tiểu Xuân ho khan một tiếng, nói: “Ai, ai nói ta do dự, ta chỉ suy nghĩ một lúc thôi.” Tiểu Xuân giương mắt, lên nhìn về mặt Lý Thanh, về mặt hắn đang rất nghiêm túc, cả khuôn mặt đều lạnh như băng. Tiểu Xuân lại nói: “Sao huynh lại hỏi như vậy?”

Lý Thanh: “Ban nãy, nàng suy nghĩ điều gì?”

Tiểu Xuân: “Ừm... Cũng không có gì.” Nàng lại nhìn hắn, phát hiện Lý Thanh không hề có ý định bỏ qua chủ đề này, Tiểu Xuân nhếch miệng, nói: “Ta chỉ là, chỉ là cảm thấy, huynh quên chuyện trước kia, nên có thay đổi một chút.”

Lý Thanh: “Trở nên như thế nào?”

Tiểu Xuân không do dự nói: “Đương nhiên là lợi hại hơn!”

Sắc mặt Lý Thanh rốt cuộc cũng dễ nhìn hơn một chút.

Tiểu Xuân thầm nói, đúng là giống trước kia, tùy tiện dụ dỗ một chút đã vui vẻ rồi.

Tiểu Xuân cúi đầu, thấy bên cạnh có một đóa Vân Đào rơi xuống, nàng nhặt lên, ngửi ngửi.

“Sao chẳng có mùi gì cả.” Tiểu Xuân thầm nói.

Lý Thanh: “Gì vậy?”

Tiểu Xuân: “Một đóa hoa.”

Lý Thanh đưa tay: “Đưa ta ngửi thử.”

Tiểu Xuân thả đóa hoa vào trong tay Lý Thanh, Lý Thanh cũng ngửi ngửi, Tiểu Xuân hỏi: “Mùi rất nhạt đúng không?” Lý Thanh gật đầu, tiện tay ném qua một bên.

“Này, này này, sao lại ném?” Tiểu Xuân đánh hắn một cái, cúi người nhặt đóa hoa lên.

Nàng muốn nhặt hoa, phải chồm qua người Lý Thanh, Tiểu Xuân lười đứng lên, đè lên người hắn rồi nhặt. Lý Thanh cảm giác được cái bụng của Tiểu Xuân ngay hông mình, mềm mại.

Tiểu Xuân lượm hoa về, cầm rồi thổi thổi.

Lý Thanh: “Lượm về làm gì?”

Tiểu Xuân vẫn cứ thổi thổi hoa, không để ý tới hắn.

Lý Thanh: “...”

Tiểu Xuân thổi một lúc, rốt cuộc kiêu hãnh mở miệng.

“Chứ huynh bảo lượm về làm gì, ngắm hoa chứ còn gì nữa.”

Lý Thanh gật gù đầu, không nói gì.

Tiểu Xuân tiện tay tách mấy cánh hoa ra, cầm từng cánh trong tay mà chơi, Lý Thanh yên lặng ngồi bên cạnh nàng.

Tiểu Xuân thỉnh thoảng quay mặt qua, nhìn Lý Thanh đang ngồi bên cạnh. Tên to con này đã khác trước, trước đây lúc nào hắn ngồi cũng cúi đầu cúi mặt, còn bây giờ, dù là lúc thoải mái, hắn cũng ngồi vô cùng nghiêm chỉnh.

Nhưng mỗi lần Tiểu Xuân cũng không nhìn lâu, nếu nàng nhìn lâu hơn một chút, nàng sẽ phát hiện ra, gương mặt trầm tĩnh mạnh mẽ của Lý Thanh cũng có lúc lộ ra sự dịu dàng vô cùng khó hiểu.

Bọn họ ngồi dưới tán cây “ngắm” hoa một lúc, Tiểu Xuân nhìn sắc trời, cảm thấy đã đến lúc phải đi.

“Chúng ta về thôi.”

Lý Thanh vốn chỉ đi theo nàng mà thôi, cũng không hề hứng thú với mấy trò ngắm hoa này, nghe nàng nói muốn đi, hắn gật gật đầu, đứng dậy.

Tiểu Xuân cũng đứng lên theo, nhưng vì nàng ngồi đã lâu, chân hơi tê, lúc đứng lên hơi loạng choạng.

“Ồi ới ới, đau quá.”

Lý Thanh nghe thấy thế, lập tức lấy tay đỡ Tiểu Xuân. Một tay hắn vòng lên người Tiểu Xuân, Tiểu Xuân bị hắn chạm vào, không nhịn được rụt lại cổ.

Lý Thanh: “Sao rồi?”

Tiểu Xuân: “Không sao, chân hơi tê thôi.”

Lý Thanh: “Ta đưa nàng về.”

Tiểu Xuân hơi run rẩy, vội lắc đầu: “Đừng đừng! Không cần!” Nàng không muốn bay lên trời nữa đâu.

Lý Thanh khẽ cười, chậm rãi nói: “Nàng đừng sợ, ta sẽ công nàng về.”

Lúc này không chỉ thân thể Tiểu Xuân run run mà trái tim cũng bắt đầu run run theo.

“Không, không cần... ta tự đi.”

Lý Thanh không thèm nói nhiều với nàng nữa, tay hơi dùng sức, nhấc cả người Tiểu Xuân lên, xoay người vác nàng trên lưng. Tiểu Xuân há miệng, vốn còn định nói hai câu, sau khi gục trên lưng Lý Thanh, nàng lại cảm thấy mình không nói nổi nữa.

Lý Thanh đứng yên tại chỗ, như đang cảm nhận phương hướng, sau đó đi theo hướng lên núi.

Lưng Lý Thanh to lớn cường tráng, Tiểu Xuân dựa ở trên có thể cảm giác được thân thể lồi lõm của hắn, tim nàng càng đập thình thịch không ngừng.

Đường núi quanh co, tuy Lý Thanh là người đứng đầu vạn kiếm, nhưng dù sao cơ thể cũng có chỗ khiếm khuyết, mắt không thể nhìn thấy, trên lưng lại cồng cộc Tiểu Xuân không biết đang bị trúng tà gì, này giờ vẫn không nói câu nào, Lý Thanh muốn phân biệt phương hướng cũng tốn không ít thời gian.

Đường trở về núi hình như không giống như đường đi ban đầu.

Bầu trời đã dần mờ vàng, gió gào thét nơi chân trời, tầng mây yên tĩnh lại kì ảo bao quanh rừng núi Bạc Mang. Nơi này yên lặng như thế, cứ như trong trời đất này, chỉ còn lại hai người mà thôi.

Cầm nhỏ của Tiểu Xuân đặt trên vai Lý Thanh, theo bước chân của Lý Thanh, khẽ động đập một cái.

Lý Thanh hơi ngửa, khẽ cười.

Tiểu Xuân bĩu môi, đánh hắn một cái.

Lý Thanh: “Sao vậy?”

Tiểu Xuân: “Cười cái gì?”

Lý Thanh lắc đầu, không nói.

Mới đầu, Tiểu Xuân ở trên lưng Lý Thanh không dám động đậy chút nào, sau khi đi được một lúc, trong lòng nàng cũng dần thả lỏng liền giang hai tay, ôm cổ Lý Thanh. Khi nàng ôm cổ hắn, Lý Thanh cũng khẽ động đậy.

Trên người Lý Thanh có một mùi hương rất đặc biệt.

Không phải là mùi thơm, cũng không phải là mùi từ quần áo, mà là mùi hương thuộc về hắn, một mùi hương cực kì đặc biệt.

Mệnh mệnh, sâu thăm, như vực sâu.

Đi được một lúc, sức lực của cô nàng quá đỗi Tiểu Xuân này đã dần hồi phục được bảy tám phần, bắt đầu trở nên không ngoan ngoan, khi thì lắc lư người, khi lại duỗi chân, tóm lại là nàng đang rất nhàm chán.

Có sức sống như vậy, chắc chắn là việc đi đứng không thành vấn đề rồi. Chỉ có điều bất kể là Lý Thanh hay Tiểu Xuân không một ai muốn nói rõ ra.

Lý Thanh công nàng chậm chậm đi trên đường núi, Tiểu Xuân rảnh rỗi bắt đầu nói chuyện, chỉ đường loạn xạ cho Lý Thanh, khiến hắn đi trong núi mấy vòng.

Lý Thanh đi một lúc cũng cảm thấy có điều không ổn.

“Nàng chỉ đường...”

Tiểu Xuân lại còn giả khờ: “Hử hử, sao vậy?”

Lý Thanh đứng một lúc, sau đó lắc đầu nói: “Không có gì.”

Tiểu Xuân mím môi, cười hì hì.

Lý Thanh: “Đoạn đường núi này, hình như ta đã từng đi qua rồi.”

Tiểu Xuân cười ha ha: “Khi đó huynh đã nhảy qua đây đó.”

Lý Thanh: “...”

Cầm Tiểu Xuân đặt trên vai Lý Thanh, miệng đúng lúc dán bên tai Lý Thanh, lúc nói chuyện mang theo gió mát, thổi từng chút từng chút.

“Con đường này chúng ta đã từng đi rồi.”

Lý Thanh: “Ta cũng nghĩ thế.”

Tiểu Xuân đưa mắt, trông mong nhìn sườn mặt đường nét rõ ràng của Lý Thanh.

“Sao huynh biết?”

Lý Thanh khẽ cười một tiếng, nói: “Cũng không khó đoán.”

“Hử.” Tiểu Xuân khinh thường, nói: “Huynh bây giờ không tốt như trước đây.”

Bước chân Lý Thanh dừng lại.

Tiểu Xuân còn chưa kịp phản ứng, lẩm bẩm nói: “Bây giờ huynh sống lâu bên cạnh tên Hạ hồ ly kia, tính tình đều xấu xa giống y, cả ngày đều tỏ vẻ thần thần bí bí, chẳng bằng trước kia, khi đó ai cũng thích huynh.”

“Vậy còn nàng?”

“Hử?”

Lý Thanh khẽ nói: “Nàng có thích ta không?”

Tiểu Xuân suýt cắn phải lưỡi: “Ta ta, ta gì chứ... lo đi đường của huynh đi!”

Lần này, Lý Thanh lại không nghe lời nàng.

“Nếu như sau này ta cũng không thể nào nhớ lại những chuyện đã qua, nàng sẽ thế nào?”

Tiểu Xuân ngẩn ngơ.

Lý Thanh: “Nếu ta vĩnh viễn cũng không thể nhớ lại, nàng còn có thể đối xử với ta như trước đây không?”

Tiểu Xuân giương mắt nhìn Lý Thanh, hần khê cúi đầu, vẻ mặt hần rất thâm trầm, rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có hơi nặng nề.

Sắc mặt của hần giống như một tảng đá khổng lồ, đè nặng trong lòng Tiểu Xuân, khiến nàng thở không nổi.

Hồi lâu sau, Tiểu Xuân nghiêng mặt qua, từ từ tựa vào lưng Lý Thanh, khê nói: “Huynh là đồ ngốc....”

Lý Thanh cúi đầu.

Tiểu Xuân khê cười một tiếng, nói: “Ta vẫn sẽ đối với huynh như thế....”

70. Chương 71

Hôm đó, Tiểu Xuân và Lý Thanh đi khoảng hai canh giờ mới về được tới núi.

Lúc đến cửa vào, Tiểu Xuân bảo Lý Thanh để nàng xuống.

“Được rồi được rồi, đến rồi.”

Lý Thanh khê cúi người, Tiểu Xuân lập tức trượt xuống khỏi người hần.

Nàng đứng trước mặt Lý Thanh, tay chấp sau lưng, cúi đầu đá đá cục đá trên mặt đất, do dự nói: “Này, ta đi đây.”

Lý Thanh: “Được.”

Tiểu Xuân nhếch nhếch môi, đi mấy bước nhưng vẫn chưa chịu đi hần.

Nàng không nói, Lý Thanh cũng không nói.

Hồi lâu sau, Tiểu Xuân ngẩng đầu, len lén nhìn Lý Thanh. Thân thể cao lớn của Lý Thanh đứng lù lù bất động dưới màn đêm, vẻ mặt bình thản. Tiểu Xuân nhớ đến một chuyện, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nguyên thân của huynh....”

Lý Thanh: “Hả?”

Tiểu Xuân suy nghĩ một lúc, nói: “Trước đây huynh đã từng hóa thành kiếm, có nhớ không?” Nói xong, nàng lập tức kịp phản ứng, nói: “Thôi bỏ đi, chắc chắn huynh không nhớ. Chuyện đó....”

Lý Thanh không biết nàng muốn hỏi gì, vẫn yên lặng chờ.

Tiểu Xuân nói: “Nguyên thân của huynh, ý ta là... lúc huynh biến thành kiếm, đáng vẻ vẫn không có gì thay đổi đúng không?”

Lý Thanh yên lặng một lúc, chậm rãi nói: “Nếu nàng nói đến nguyên thân của ta, thì quả là không có gì thay đổi cả.”

Tiểu Xuân ồ một tiếng, gật đầu. Sở dĩ nàng hỏi vấn đề này là vì ban nãy khi nàng nhìn lén Lý Thanh, gương mặt bình tĩnh của Lý Thanh luôn khiến nàng nhớ đến thanh kiếm màu đen bản to kia.

Trước đây khi thần trí Lý Thanh vẫn chưa hoàn chỉnh, nàng không hề có cảm giác gì, nhưng giờ đây khi thần trí hần đã khôi phục, Lý Thanh luôn khiến nàng liên tưởng đến thanh kiếm kia.

Thanh kiếm kia quả thật rất giống hần bây giờ.

Cũng sừng sững như thế, cũng lạnh lẽ như thế.

Cũng có sự thâm trầm khiến Tiểu Xuân không nhịn được cúi đầu, rụt cổ.

Tiểu Xuân mãi không lên tiếng, Lý Thanh khê động dậy, nói: “Sao vậy?”

Tiểu Xuân lắc đầu, lắc xong mới phát hiện Lý Thanh không nhìn thấy, lại bổ sung: “Không có gì.”

Lý Thanh ừm, hai người lại yên lặng.

Một lúc sau, Tiểu Xuân cười hì hì một tiếng, khẽ nói: “Nghĩ cũng đúng.”

Lý Thanh: “Cái gì?”

Tiểu Xuân bĩu môi, nói: “Huynh đúng là giống hệt thanh kiếm kia.”

Lý Thanh: “...”

Hắn có hơi khó hiểu, hắn muốn nói cho Tiểu Xuân biết, hắn và “thanh kiếm kia” không phải là giống, mà vốn chính là cùng một thể. Suy nghĩ một lúc, Lý Thanh vẫn quyết định không nói.

Tiểu Xuân phui phui quần áo, nói: “Được rồi, sắc trời không còn sớm, ta phải đi đây.”

Lý Thanh: “Được.”

Tiểu Xuân xoay người, Lý Thanh bỗng nhiên nói: “Ngày mai, ta đến tìm nàng được không?”

“Hả?”

Cho dù vẻ mặt Lý Thanh không hề thay đổi, Tiểu Xuân vẫn có thể cảm giác được hắn đang khấn trương.

“Ngày mai...” Lý Thanh khẽ nói “Ngày mai ta đến tìm nàng, nàng có bằng lòng không?”

Tiểu Xuân đỏ mặt, ừ một tiếng thật nhỏ.

Nàng xoay người, đi ba bước lại quay đầu lại, đi vào cửa.

Lý Thanh đứng sau lưng nàng, mãi đến khi không còn cảm nhận được khí tức của nàng, hắn mới động chân, hóa thành một cổ kiếm phong, gào thét bay đi.

Tiểu Xuân nhảy nhót đi về phòng nhỏ của mình, vừa đi vừa cười khúc khích.

Đêm đã khuya, Kiếm Các cũng không có đệ tử gác đêm, cho nên cả đoạn đường nàng đi, khắp sườn núi đều yên ắng.

Tiểu Xuân vô thức lẩm nhẩm một bài hát, lắc lư lắc lư đến chỗ vách núi, vừa vào sân, nàng lập tức cứng đờ.

Trong màn đêm, bên cạnh vách núi, có một bóng đen đang ngồi ngay ngắn trên ghế đá trong sân.

Khoảnh khắc ấy, bóng người kia như một thanh trường kiếm vô hình, vừa dịu dàng vừa quyết đoán chặt đứt cảnh trong mơ vốn không nên xuất hiện kia.

Tiểu Xuân cảm thấy nghẹn trong lòng, không thể đi lên, cũng không dám đi.

Trong bóng đêm, tiếng Vệ Thanh Phong rất trầm thấp.

“Đứng bên ngoài làm gì, vào đi.”

Tay nhỏ của Tiểu Xuân không nhịn được nắm lấy nhau, từ từ đi vào. Nàng đi đến chỗ cách Vệ Thanh Phong hai bước chân, rồi dừng bước.

Vệ Thanh Phong đang lau kiếm Đoạn Đào, dưới ánh trăng, thân kiếm phát ra ánh sáng xanh lạnh lùng. Tay Vệ Thanh Phong lau rất ổn định, thanh kiếm trong tay y không hề nhúc nhích.

“Đại sư huynh...”

Vệ Thanh Phong quay đầu, khẽ nhìn nàng một cái.

“Vì sao cúi đầu?”

Tiểu Xuân hơi khổ sở, nàng cảm thấy mình không có mặt mũi nhìn thẳng Vệ Thanh Phong, buồn bực cúi đầu không nói lời nào.

Vệ Thanh Phong lẳng lặng nhìn nàng một lúc, khẽ nói: “Đêm lạnh, sao muội không về phòng nghỉ ngơi?”

Hai tay Tiểu Xuân bấm vào nhau, bóp chặt nhau đến đau nhức, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, há miệng khép miệng hồi lâu, cuối cùng chỉ nói một câu: “Đại sư huynh... Ta sai rồi.”

Vệ Thanh Phong chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Xuân: “Ta xuống...”

“Tiểu Xuân.”

Không đợi Tiểu Xuân nói xong, Vệ Thanh Phong đã xen ngang. Y khẽ nói: “Nếu không nghĩ là mình đã sai thì không cần phải nhận sai gì cả.”

Người Tiểu Xuân khẽ run, nghẹn họng không trả lời được.

Vệ Thanh Phong thu kiếm, đứng lên, nói: “Đi về nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Xuân vẫn không nhúc nhích.

Trong màn đêm, núi Bạc Mang yên tĩnh, không có một tiếng động.

Đột nhiên, Vệ Thanh Phong trầm giọng quát khẽ: “Ta bảo muội về phòng đi!”

Tiểu Xuân bị tiếng quát đột ngột làm sợ đến cứng đờ, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích.

Sắc mặt Vệ Thanh Phong rất khó coi.

Từ nhỏ đến giờ, Tiểu Xuân chưa từng nhìn thấy sắc mặt Vệ Thanh Phong như thế, đừng nói là hung dữ như vậy, mấy năm nay, dù là to tiếng, y cũng chưa từng to tiếng với nàng.

Nhưng Tiểu Xuân không thể trách y, chỉ có thể trách mình.

Cũng giống như lời Vệ Thanh Phong nói, nếu không nghĩ mình sai, làm sao có thể nhận sai được chứ.

Không biết đã bao lâu, Tiểu Xuân nắm chặt tay, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng, sắc mặt cô gái nhỏ trở nên hơi tái nhợt. Vệ Thanh Phong nhìn ánh mắt của nàng, bỗng nhiên cứng người.

“Đại sư huynh.”

“Về đi...”

Vệ Thanh Phong quay lưng.

Sắc mặt Tiểu Xuân trắng bệch: “Ta... “

“Về đi!”

Gió đêm trên núi Bạc Mang, theo giọng nói kiên quyết của người đàn ông trở nên hơi run rẩy.

Tiểu Xuân nhìn bóng lưng nặng nề của y, tuổi nàng không lớn, nhưng giấc mơ về bóng dáng kia cũng đã chiếm nửa đời nàng. Mà bây giờ, nàng biết rõ những lời nàng sắp nói đây sẽ làm y tổn thương, nghĩ đến đây, sắc mặt Tiểu Xuân càng tái nhợt.

Nhưng nàng không thể không nói.

Trăng đêm nay khó có lúc lạnh lùng, sự lạnh băng ấy càng nâng cao dũng khí của nàng.

Nàng có cảm giác, nếu như lúc này nàng không nói, mãi mãi nàng cũng không thể nói ra nữa.

“Hắn không thay đổi.” Tiểu Xuân nhẹ nhàng mở miệng “Đại sư huynh, hắn không thay đổi...”

Gió đêm khẽ thổi, trong đất trời yên tĩnh, chỉ có núi Bạc Mang như đang chăm chú nhìn về phía hai người.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng “phịch”.

Thân thể Vệ Thanh Phong lập tức cứng đờ.

Tiểu Xuân quỳ trên đất, gương mặt tái nhợt đã tràn đầy nước mắt.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Tiểu Xuân chưa từng rơi nước mắt trước mặt người khác như thế.

“Đại sư huynh, ta biết ta đối với huynh không tốt, nhưng ta không thể từ bỏ hắn.”

Không thể từ bỏ những gì đã trải qua, không thể từ bỏ năm tháng ấy, không thể từ bỏ gió lạnh hồ xanh, cũng không thể từ bỏ núi xanh trắng sáng khi ấy.

Khi màn đêm buông xuống, giấc mộng của nàng thỉnh thoảng lại xuất hiện kẻ ngốc vì làm giường cho nàng mà bất kể ánh mặt trời chói chang.

“Xin huynh...” Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn Vệ Thanh Phong cao cao tại thượng, nghẹn ngào: “Van xin huynh, đại sư huynh, van xin huynh...”

Chỉ một câu van xin như thế, vào tai Vệ Thanh Phong cứ như đã khiến sức lực cả người y đều biến mất. Y ngẩng đầu, nhìn ánh trăng phía chân trời. Mặt trăng yên tĩnh, sâu thẳm, xa xăm kia, dường như cũng đang nhìn y.

“Muội van xin ta gì chứ?” Vệ Thanh Phong khẽ mở miệng.

Tiểu Xuân khóc nức nở, không thể nói nên lời.

Vệ Thanh Phong nói nhỏ như đang thì thầm với Tiểu Xuân, lại như nói với ánh trăng sáng kia.

“Ta còn trẻ đã thành danh, lúc ấy chỉ thấy con đường phía trước trống rỗng, mỗi lần bước một bước ta đều tự nói với mình, điều này đáng giá. Hôm nay, ta đánh đổi tất cả, nhưng vẫn phải lùi một bước.” Giọng nói Vệ Thanh Phong bình thản, mơ hồ chứa đựng sự mệt mỏi.

Y từ từ xoay người, ngược ánh trăng, Tiểu Xuân không nhìn rõ mặt y, chỉ nhìn thấy đuôi tóc của y bị gió thổi bay bay.

Vệ Thanh Phong cúi người, đỡ cô gái nhỏ trước mắt lên.

“Đại sư huynh...”

“Đừng nói chuyện.” Trần khóc ban nãy đã lấy hết sức lực của Tiểu Xuân, Vệ Thanh Phong kéo vai nàng, khẽ nâng tay, bế nàng lên đi về phía phòng.

“Bất kể là chuyện gì, ngày mai chúng ta bàn lại.”

Vào phòng, Vệ Thanh Phong đặt Tiểu Xuân lên giường, sau đó đóng kín cửa, bỏ đi.

Tiểu Xuân nằm trên giường, trong phòng tối đen nhưng không hề lạnh lẽo.

Cuối thu, trước mỗi đêm, sau khi tập võ về Vệ Thanh Phong đều nhóm cho Tiểu Xuân một chậu than, chờ phòng ấm áp rồi y mới lấy chậu than đi.

Tiểu Xuân nằm đó, chợt gơ tay lên tự tát mình một cái.

“Lục Tiểu Xuân, mày là đồ súc sinh...”

Nàng mắng một tiếng, sau đó chôn chặt đầu trong chăn.

.....

Cách đó không xa, trong tháp lâu, cũng có hai người không ngủ.

Hạ Hàm Chi lạnh lùng nhìn bóng người bên cửa sổ, nói: “Người mới nói gì?”

Lý Thanh: “Ta muốn ở lại.”

Hạ Hàm Chi: “Lí do?”

Lý Thanh không nói, hần đứng bên cửa sổ, dưới ánh trăng, tấm vải đã được giặt đến bạc trắng trên mắt hần trông có vẻ cũ rách.

Hạ Hàm Chi thấy thế, trong lòng khẽ cười.

Lý do, cần gì phải hỏi lý do nữa.

Y đến cạnh bàn, đốt sáng ngọn đèn. Ngọn đèn màu vàng cam chiếu sáng gian phòng không quá lớn.

Hạ Hàm Chi nói: “Người đã nhớ lại chưa?”

Lý Thanh chậm rãi lắc đầu.

Hạ Hàm Chi cười nói: “Cái gì cũng không nhớ mà còn muốn ở lại?”

Lý Thanh cúi đầu, trầm ngâm một lúc, mở miệng nói: “Hạ Thu, chuyện này là ta cố ý, đúng là bất công với người, ta...”

“Trong những lúc thế này,” Hạ Hàm Chi xen ngang “Đừng có dùng mấy câu như thế mà làm nũng với ta.”

Lý Thanh: “...”

Hạ Hàm Chi tựa vào bên cạnh bàn, chắc chắc nói: “Nàng thêm để ý người à, hay chỉ mình người đơn phương tình nguyện?”

Lý Thanh khẽ nói: “Để ý.”

“Ha ha.” Không ngờ hắn đáp lại thẳng thừng như thế, Hạ Hàm Chi bật cười, mặt Lý Thanh tối sầm, quay đầu không nói tiếng nào.

Hạ Hàm Chi cười đủ rồi, thản nhiên nói: “Nếu ta không cho người ở lại thì sao, người có ở lại không?”

Lý Thanh: “Không biết.”

“Ha.” Hạ Hàm Chi nói “Trước đây sao không nhận ra người quan tâm đến ý kiến của ta đến thế hả?”

Lý Thanh yên lặng một lát, nghiêm mặt nói: “Hạ Thu, người là người đưa ta nhập thế, ta vốn nên giúp người có trăm năm vinh hoa, thế nhưng...”

“Đưa người nhập thế?” Hạ Hàm Chi nghiêng mặt nhìn qua, nhìn ngọn đèn trên bàn, ánh mắt xoay chuyển không rõ. Y nhìn nhìn, cười lạnh một tiếng.

“Người có thể yên tâm, ta sẽ không ngăn cản người.”

Lý Thanh: “Hả?”

Hạ Hàm Chi: “Ta dẫn người vào đây thì đã sớm chuẩn bị mấy chuyện này rồi.”

Lý Thanh do dự nói: “Vì sao...”

“Chán rồi.”

Ánh mắt Hạ Hàm Chi lạnh lùng, giọng nói càng lạnh hơn: “Mới hai năm ta đã chán người rồi. Ta vốn tưởng Vệ Thanh Phong không cam lòng yếu thế, đến khiêu chiến ta, lúc đầu còn cảm thấy hưng phấn. Ai ngờ tên đó chẳng thú vị chút nào, khiến ta nhàm chán chết được.” Hạ Hàm Chi khoanh tay, nhìn Lý Thanh, lại nói: “Còn nữa, đồ không phải của mình, dùng đúng là không được hài lòng.”

Lý Thanh: “Cố ý gì?”

Hạ Hàm Chi khẽ nhướn mày nói: “Ý là, Tinh Hà tốt hơn người nhiều.”

Lý Thanh: “...”

Hạ Hàm Chi: “Vừa xinh đẹp, vừa quý khí, lại không tỏ thái độ gì với ta, người nói xem người có chỗ nào sánh được hả.”

Lý Thanh: “...” Hắn yên lặng một lúc, khẽ nói: “Hạ Thu, ta không có giỡn với người.”

“Ta cũng không giỡn.”

Hạ Hàm Chi đứng thẳng người, đi ra cửa, lúc gần ra tới cửa, y thoáng ngừng lại, nói:

“Có điều thiên mệnh khó trái, nếu người làm thế thật...”

Hạ Hàm Chi: “Hả?”

Lý Thanh đứng bên cửa sổ, vẽ mặt bình thản, hắn lặng lẽ nói: “Cõi đời này có một con đường, người đi trên đó dù có rẽ trái hay rẽ phải ra sao, cuối cùng vẫn đi vào con đường đó, đó chính là thiên đạo, mà thuận theo con đường đó, đối với ta mà nói, chính là thiên mệnh.”

Hạ Hàm Chi quay đầu, hơi khiếp sợ nhìn Lý Thanh.

Hồi lâu sau, y khẽ cười, quay đầu bỏ đi.

....

Kết quả, Tiểu Xuân khóc nức nở hơn nửa đêm, sáng hôm sau, hai mắt sưng như quả đào, không mở mắt ra nổi.

Vệ Thanh Phong không nói gì nhìn Lục Tiểu Xuân nơm nớp lo sợ, vạ câu vạ chữ chỉ dồn vào một tiếng thở dài.

Tiểu Xuân há miệng, giọng nói cứ như tiếng cồng chiêng hỏng, khàn khàn.

Vệ Thanh Phong than thở một lúc, cũng bất đắc dĩ bật cười. Y giơ tay lên, trong gió sớm rét lạnh, khẽ đặt tay lên đầu Tiểu Xuân, vuốt vuốt.

“Thôi.”

Thôi.

Theo một câu nói này, gió thổi mây trôi, tia sáng đầu tiên trong ngày hiện ra, chiếu rọi lên cả ngọn núi.

Mặc dù bước lui có hơi chật vật, nhưng nơi nào mà chẳng phải hồng trần, người nào mà chưa từng phải nhượng bộ, chỉ cần núi Bạc Mang còn, Kiếm Các còn, y chắc chắn có đường lui.

Khi Tiểu Xuân còn muốn mở miệng, Vệ Thanh Phong đã đè lại vai nàng, lắc đầu, dùng ánh mắt bảo nàng nhìn ra đằng sau.

Tiểu Xuân xoay người, thấy Lý Thanh đang đứng trước cửa sân.

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Xuân là dùng tay che cái mặt đã sưng thành heo của mình.

Một lúc sau nàng lại nhận ra Lý Thanh vốn chẳng thể nhìn thấy, thế là lại thả tay xuống.

Vệ Thanh Phong cầm kiếm, đi vòng qua Tiểu Xuân và Lý Thanh, xuống chân núi.

Trên vách núi yên tĩnh, chỉ còn lại hai người.

Gió thổi bay những cánh hoa rơi trên đất, mấy cánh hoa bay lên lên xuống xuống vài lần, Lý Thanh cuối cùng cũng mở miệng.

Giọng nói của hắn vẫn trầm thấp chậm chạp như cũ, cứ như xuyên qua bao nhiêu năm tháng, trần trở thật nhiều, cuối cùng vẫn trở về nơi đây.

Hắn nói: “Tiểu Xuân, ta đến tìm nàng.”

Dù ta không còn là ta của trước đây, dù ta vĩnh viễn không thể nhớ lại những chuyện đã qua nhưng chỉ cần núi xanh trắng sáng vẫn còn, nàng vẫn nơi đây và những kí ức xưa ấy là đủ rồi.

Thiên mệnh là gì?

Cõi đời này có một con đường, người đi trên đó dù có rẽ trái hay rẽ phải ra sao, cuối cùng vẫn phải đi vào con đường đó, đó chính là thiên đạo, mà thuận theo con đường đó, đối với ta mà nói, chính là thiên mệnh.

Tiểu Xuân nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Hắn cứ như một vị thần đứng vững vàng giữa đỉnh núi. Thế nhưng, nàng lại không hề bị khí phách của hắn làm hoảng sợ, bởi nàng biết, dưới vẻ bề ngoài này, chính là kiếm linh ngốc nghếch hết thuốc chữa được cất giấu bên trong.

Thật ra thì, bọn họ vẫn còn rất nhiều chuyện phải giải quyết, nhưng nàng không muốn suy nghĩ, cũng lười phải nghĩ.

Cần gì chứ.

Thanh sơn thanh thủy thanh dạ nguyệt, sỏ nhân sỏ kiếm sỏ phúc thiên*.

(*tạm dịch: Non xanh nước biếc đêm trăng sáng, người ngốc kiếm ngốc có phúc trời ban)

Mơ màng một lúc, Tiểu Xuân cuối cùng cũng cố gắng dùng giọng nói đã khàn của mình, khẽ ừ.
Tiểu Xuân, ta đến tìm nàng.
Ừ.

—————HẾT—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-son-co-quy>